GEORGE R.R.
MARTIN

ELIO M. GARCÍA JR ȘI LINDA ANTONSSON

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN URZEALA TRONURILOR

NEMIRA

George R. R. Martin
Elio M. Garcia Jr, Linda Antonsson

Lumea de Gheaţă şi Foc
Istorii nespuse din Westeros şi din Urzeala Tronurilor

Traducere de Silviu Genescu
Editura Nemira, 2015

Prima ediţie:
THE WORLD OF ICE AND FIRE
The Untold History of Westeros and the Game of Thrones
(2014)

GEORGE R.R. MARTIN

Lumea de Gheață și Foc: Istorii nespuse din Westeros și din Urzeala Tronurilor /

George R.R. Martin, Elio M. Garcia Jr. și Linda Antonsson;

trad.: Silviu Genescu. - București: Nemira Publishing House, 2015.

ISBN 978-606-758-175-1

I. Garcia, Elio M. Jr.

II. Antonsson, Linda

III. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

GEORGE R.R. MARTIN

Elio M. Garcia, Jr. and Linda Antonsson

THE WORLD OF ICE AND FIRE

The Untold History of Westeros and the Game of Thrones

Copyright © 2014 by George R. R. Martin

© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactori: Magda BITAY, Cristian FLORESCU, Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

ISBN 978-606-758-175-1

Piatra Dragonului

Nepreţuitului şi binevoitorului stăpân,
Tommen
Primul pe Numele Său,
Regele Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni,
Stăpân al celor Şapte Regate si Protector al Domeniului,
Yandel, umil Maester al Citadelei,
îi doreşte de o mie de ori prosperitate
acum şi pe vecie şi o neţărmurită înţelepciune.

Prefaţă

Se spune, pe bună dreptate, că fiecare clădire este construită piatră cu piatră, iar acelaşi lucru poate fi spus şi despre cunoaştere, extrasă şi adunată de mulţi oameni învăţaţi, fiecare dintre ei construind pe munca predecesorilor. Ceea ce nu ştie unul dintre ei este cunoscut altuia, astfel că puţin rămâne cu adevărat neştiut, dacă cineva priveşte destul de departe. Acum, mie, Maesterului Yandel, îmi vine rândul în calitate de zidar, dăltuind ceea ce ştiu pentru a pune încă o piatră în marele bastion al cunoaşterii, construit în decursul veacurilor atât între zidurile Citadelei, cât şi în afara lor, un bastion ridicat de nenumărate mâini venite în ajutor înainte şi care, fără nicio îndoială, va continua să se înalţe cu sprijinul a nenumărate mâini care vor veni.

Am fost un copil abandonat, de la naştere, în cel de-al zecelea an de domnie al ultimului rege Targaryen, lăsat într-o dimineaţă într-un jilţ gol din Casa Scribilor, acolo unde practică acoliţii arta scrisului pentru cei care au trebuinţă de asta. Cursul vieţii mele a fost hotărât în acea zi, când am fost găsit de un acolit care m-a dus la Seneşalul din acel an, Arhimaesterul Edgerran. Acesta, ale cărui inel, toiag şi mască erau din argint, a privit spre faţa mea agitată şi-a zis că s-ar putea să mă dovedesc de folos. Când i s-a spus pentru prima dată că eram băiat, cred că voia să spună că întrevăzuse destinul meu ca maester; mult mai târziu am aflat de la Arhimaesterul Ebrose că Edgerran scria un tratat despre înfăşarea bebeluşilor şi voia să testeze diverse teorii.

Însă pe cât de nefastă părea aceasta, rezultatul a fost că am fost dat în îngrijirea servitorilor şi-am primit atenţia ocazională a maesterilor. Am fost

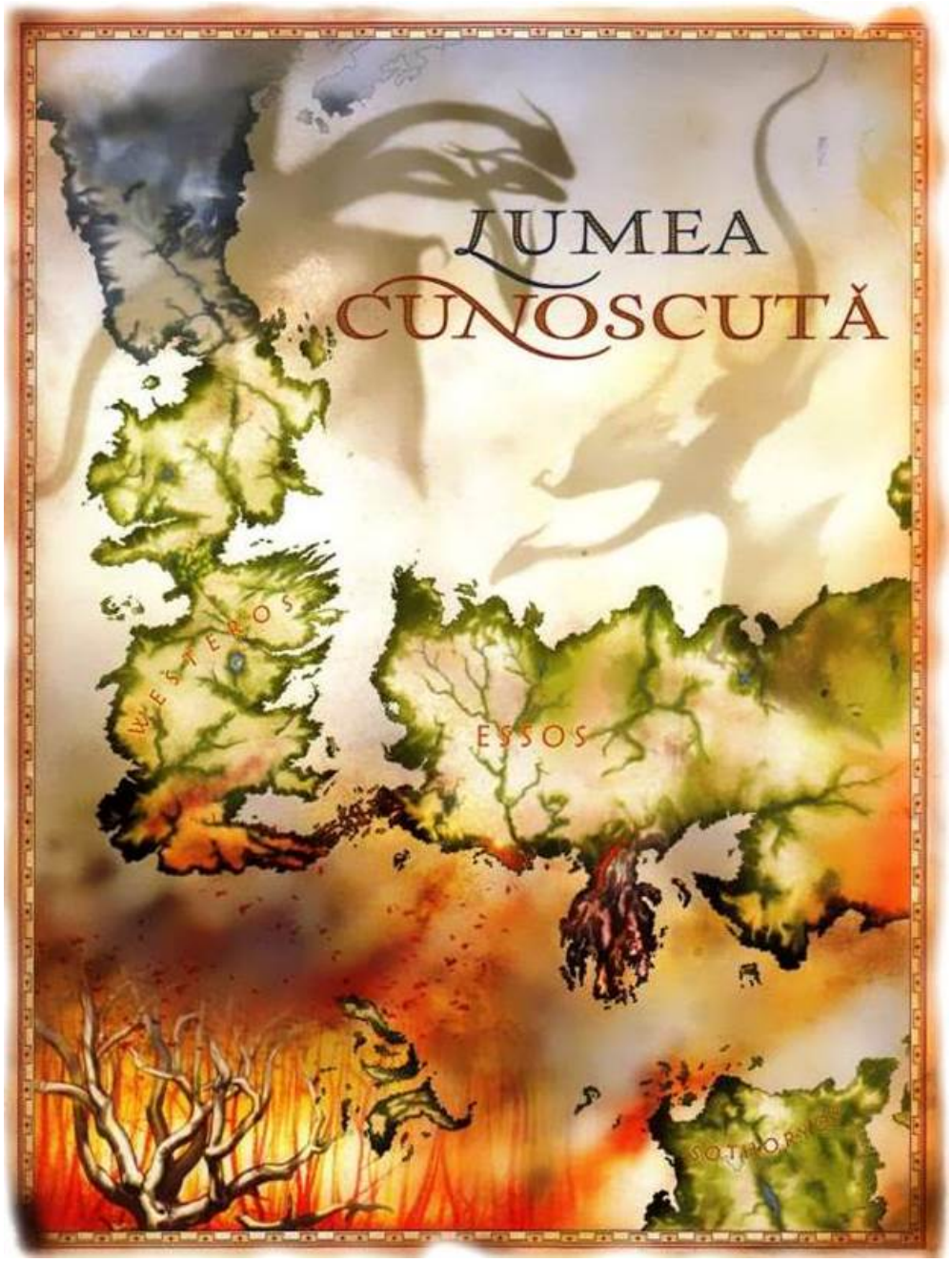
crescut eu însumi ca servitor prin coridoare, încăperi şi biblioteci, însă darul scrisului mi-a fost dat de Arhimaesterul Walgrave. Astfel, am ajuns să cunosc şi să iubesc Citadela şi pe cavalerii minţii care-i păzeau preţioasa cunoaştere. Nu-mi doream decât să devin unul dintre ei, să citesc despre locuri îndepărtate şi despre cei morţi demult, să privesc către stele şi să măsor trecerea anotimpurilor.

Şi-aşa am şi făcut. Am făurit prima verigă a lanţului meu la vârsta de treisprezece ani, iar altele au urmat. Mi-am isprăvit lanţul şi-am rostit jurământul în cel de-al nouălea an al domniei regelui Robert, Primul pe Numele Său, şi m-am găsit binecuvântat să continui în Citadelă, să-i slujesc pe Arhimaesteri şi să-i ajut în toate cele făcute de ei. Era o mare onoare, însă cea mai arzătoare dorinţă a mea era să creez o operă a mea, una pe care ar putea-o citi oamenii umili, însă luminaţi - şi să le-o citească soaţelor lor şi copiilor lor - astfel încât să afle atât despre lucrurile bune, cât şi despre cele nemernice, drepte şi nedrepte, măreţe şi nevolnice şi să devină mai înţelepţi după cum şi eu m-am înţelepţit în miezul învăţăturii din Citadelă. Aşa că m-am pus pe treabă încă o dată la forja mea, pentru a face o nouă şi durabilă alcătuire în jurul capodoperelor maesterilor morţi demult, maesteri sosiţi înaintea mea. Ceea ce urmează astfel a început din această dorinţă: o istorie a faptelor strălucite şi ticăloase, a oamenilor obişnuiţi şi nemaivăzuţi şi a ţinuturilor apropiate şi îndepărtate.

Istoria străveche

Construirea zidului

LUMEA
CUNOSCUTĂ
WESTEROS
ESSOS

Zorii Vremurilor

Nimeni nu ar putea spune, cu o anumită ştiinţă, când a început lumea, dar asta nu i-a oprit pe maesteri şi învăţaţi să caute răspunsul. Are patruzeci de mii de ani vechime, după cum susţin unii, sau poate mult mai mult, cinci sute de mii de ani, ori poate mai mult? Nu scrie în nicio carte pe care s-o ştim noi, pentru că în prima eră a lumii, Zorii Vremurilor, oamenii nu ştiau să scrie.

Putem fi siguri că lumea era mult mai primitivă, era un loc sălbatic, cu triburi care trăiau direct de pe urma pământului, fără să aibă ştiinţă despre cum se prelucrează metalul sau se îmblânzesc sălbăticiunile. Puţinul pe care-l cunoaştem despre acele vremuri este cuprins în cele mai vechi scrieri: istoriile scrise de andali, valyrieni şi ghiscari şi chiar şi de acel popor îndepărtat şi legendar, asshai. Totuşi, indiferent cât sunt de străvechi astfel de scrieri, în Zorii Vremurilor nu existau nici măcar copii. Aşa că acel adevăr conţinut în litera lor este greu de găsit, precum seminţele alese din pleavă.

Ce se poate spune cu certitudine despre Zorii Vremurilor? Ţinuturile dinspre est erau pline de tot felul de seminţii, necivilizate, precum era întreaga lume, însă numeroase. Însă în Westeros, de la Ţinuturile Iernii Veşnice şi până la ţărmurile Mării Verii, existau numai două popoare: Copiii Pădurii şi rasa creaturilor cunoscute drept uriaşi.

Despre uriaşii din Zorii Vremurilor se pot spune doar lucruri mărunte şi puţine, deoarece nimeni nu le-a adunat poveştile, legendele, istoriile. Oamenii Rondului spun că sălbaticii au poveşti despre uriaşi care trăiau în preajma Copiilor, în limitele voite de ei şi luându-şi ce voiau. Toate relatările susţin că erau nişte creaturi imense şi puternice, dar simple. Istorisiri credibile ale iscoadelor Rondului de Noapte, ultimii oameni care i-au văzut pe uriaşi cât

timp aceştia încă mai trăiau, susţin că erau acoperiţi cu o blană groasă, şi nu nişte bărbaţi foarte înalţi, aşa cum se spune în basmele de adormit copiii.

Un uriaş

Există dovezi consistente despre înmormântări în rândurile uriaşilor, aşa cum se povesteşte în lucrarea Maesterului Kennet, *Călătoria morţilor,* un studiu al gorganelor din câmpii, mormintelor şi necropolelor din Nord, din timpul serviciului său în slujba Winterfellului, în vremea îndelungatei domnii a lui Cregan Stark. Din osemintele găsite în Nord şi trimise în Citadelă, unii maesteri estimează că uriaşii cei mai mari atingeau şi patru metri treizeci, cu toate că alţii cred că înălţimea de trei metri şi şaizeci ar fi mai aproape de adevăr. Istorisirile iscoadelor moarte demult, consemnate de maesterii Rondului, sunt de acord că uriaşii nu-şi construiau case şi nici nu-şi făceau haine, şi nu cunoşteau alte unelte sau arme mai bune decât crengile smulse din copaci.

Uriaşii nu aveau nici regi, nici nobili. Nu-şi făceau alte locuinţe decât în caverne sau sub copacii înalţi, şi nu prelucrau metalul, nici nu lucrau pământul. Au rămas nişte creaturi ale Zorilor Vremurilor, iar vremurile au trecut peste ei, oamenii au devenit şi mai numeroşi, iar pădurile au fost îmblânzite şi locuite. Acum nu mai există uriaşi, nici măcar în ţinuturile de dincolo de Zid, iar ultimele relatări despre ei au mai mult de o sută de ani vechime. Şi chiar şi acelea nu sunt credibile, poveşti pe care iscoadele Rondului s-ar putea să le spună în jurul unui foc zdravăn.

Arhivele Citadelei conţin o scrisoare din partea Maesterului Aemon, trimisă în anii domniei lui Aegon al V-lea, care relatează despre o astfel de poveste spusă de un cercetaş pe nume Redwyn, scrisă în zilele domniei regelui Dorren Stark. Aceasta descrie o călătorie spre Promontoriul Părăsit şi Ţărmul Îngheţat, în care se afirmă că cercetaşul şi însoţitorii săi s-au luptat cu uriaşii şi au făcut negoţ cu Copiii Pădurii. Scrisoarea lui Aemon susţine că a descoperit multe astfel de relatări în timpul cercetărilor făcute de el prin arhivele Rondului de la Castelul Negru, considerându-le credibile.

Copiii Pădurii erau, în multe feluri, taman opusul uriaşilor. Mici, asemenea copiilor, cu pielea închisă la culoare şi frumoşi, trăiau într-un fel pe care l-am putea socoti primitiv astăzi, dar erau mai puţin sălbatici decât uriaşii. Nu prelucrau metalul, însă se pricepeau de minune să lucreze în obsidian (este ceea ce ţăranii numesc piatra dragonilor, în vreme ce valyrienii îl cunoşteau printr-un cuvânt care însemna „foc îngheţat”) pentru a face unelte şi arme pentru vânătoare. Nu purtau haine din pânză, însă erau pricepuţi în a face veşminte din frunze şi scoarţă de copac. Au învăţat să facă arcuri din

lemnul copacilor inimii şi să construiască laţuri zburătoare din iarbă, iar ambele sexe vânau cu acestea.

Se spune despre cântecele şi muzica lor că erau la fel de frumoase ca şi ei, însă despre ceea ce cântau nu-şi mai aminteşte nimeni, cu excepţia unor fragmente mici, culese din vremurile străvechi. Lucrarea Maesterului Childer, *Regii Iernii, ori legendele şi descendenţii familiei Stark din Winterfell,* conţine o parte dintr-o baladă despre care se presupune că vorbeşte despre vremea când Brandon Constructorul a cerut ajutorul Copiilor în timp ce ridica Zidul. A fost condus într-un loc secret pentru a se întâlni cu ei, însă prima dată nu le-a înţeles limba, descrisă ca sunând precum un cântec al pietrelor într-un pârâu, ori ca vântul printre frunze, sau ca ploaia pe apă. Felul în care Brandon a învăţat să înţeleagă vorba Copiilor este el însuşi o legendă care nu merită repetată aici. Însă pare clar că limba lor a apărut, sau a fost inspirată, din sunetele auzite de ei în fiecare zi şi probabil că a conţinut mult din frumuseţea lor.

Zeii slujiţi de Copii erau cei fără nume, care într-o zi vor fi zeii Primilor Oameni, numeroasele zeităţi ale pâraielor şi pădurilor şi pietrelor. Copiii au fost cei care au cioplit chipuri în lemnul copacilor inimii, poate pentru a le da ochi zeilor lor ca să-i poată privi pe închinătorii lor şi să le vadă devotamentul. Alţii, având dovezi puţine, susţin că Părinţii Pădurii - înţelepţii Copiilor Pădurii - erau capabili să vadă prin ochii feţelor copacilor inimii care fuseseră sculptaţi. Presupusa dovadă constă în faptul că Primii Oameni credeau asta; teama lor că erau spionaţi de copacii inimii i-a făcut să taie mulţi dintre arborii sculptaţi şi crângurile de copaci ai inimii, pentru a-i lipsi pe Copii de un asemenea avantaj.

Un copac al inimii sculptat

Totuşi, Primii Oameni erau mai puţin ştiutori decât suntem noi astăzi, şi se încredeau în lucruri pe care descendenţii lor de acum nu le mai cred; aveţi în vedere lucrarea Maesterului Yorrick, *Cununat cu marea, o mărturie din istoria Portului Alb, din cele mai timpurii vremuri ale sale,* care vorbeşte despre sacrificiile de sânge închinate

vechilor zei. Astfel de sacrificii au continuat până acum cinci secole, potrivit consemnărilor predecesorilor Maesterului Yorrick din Portul Alb.

Asta nu înseamnă însă că Părinţii Pădurii n-au ştiut de vechile arte care ţineau de misterele mai înalte, cum ar fi vederea evenimentelor de la mare distanţă sau comunicarea peste jumătate din ţinut (aşa cum o făceau valyrienii, veniţi la multă vreme după ei). Dar poate că unele dintre isprăvile Părinţilor Pădurii au mai multe în comun cu snoavele decât cu adevărul. Nu puteau lua forma animalelor, aşa cum susţineau unii, dar pare să fie adevărat că puteau vorbi cu animalele într-un fel pe care noi nu-i mai stăpânim; de aici au apărut legendele cu „schimbătorii de formă" sau „dihăniile".

Într-adevăr, legendele cu schimbătorii de formă sunt numeroase, însă cea mai comună - adusă de dincolo de Zid de oamenii Rondului de Noapte şi consemnată la Zid de septonii şi maesterii veacurilor trecute - susţine nu numai că schimbătorii de formă comunicau cu animalele, dar le puteau şi controla amestecându-se cu spiritele lor. Chiar şi printre sălbatici, aceştia erau temuţi, fiind consideraţi oameni supranaturali, care puteau chema în ajutor animalele. Unele legende vorbesc de schimbătorii de formă pierduţi ei înşişi în animalele lor, iar altele afirmă că animalele puteau vorbi cu glas omenesc când le controla un schimbător de formă. Însă toate poveştile sunt de acord că schimbătorii de formă cei mai întâlniţi erau oameni care stăpâneau lupii - chiar şi lupii străvechi - iar aceştia aveau un nume special printre sălbatici: wargi.

Cu toate că în zilele noastre este socotit îndoielnic, un fragment din lucrarea septonului Barth, *Istoria neobişnuită,* s-a dovedit a fi o sursă

de controverse în sălile Citadelei. Pretinzând că ar fi consultat scrieri păstrate, zice-se, la Castelul Negru, septonul Barth afirmă despre Copiii Pădurii că puteau vorbi cu corbii şi-i puteau face să le repete cuvintele. Potrivit lui Barth, acest înalt mister a fost dezvăluit Primilor Oameni de Copii pentru ca mesajele să poată fi duse de corbi la mari distanţe. A fost transmis maesterilor de azi într-o formă „degradată", căci aceştia nu mai ştiu să vorbească cu păsările. Este adevărat că ordinul nostru înţelege limba corbilor… Însă asta se referă doar la motivele de bază ale croncănitului şi cârâitului lor, semnele lor de frică şi furie şi felurile în care-şi arată graba de a se împreuna, ori bolile lor.

Corbii sunt unele dintre cele mai inteligente păsări, dar nu sunt mai deştepte ca un copil mic şi considerabil mai puţin capabili de a vorbi cu adevărat, orice ar fi putut crede septonul Barth. Câţiva dintre maesteri, devotaţi legăturii cu oţelul valyrian, au susţinut că Barth a avut dreptate, însă niciunul dintre ei nu i-a putut dovedi afirmaţiile privind înţelegerea limbii dintre oameni şi corbi.

Legenda mai susţine că Părinţii Pădurii mai puteau şi să cerceteze trecutul şi să vadă departe, în viitor. Dar, după cum au arătat toate învăţăturile noastre, înaltele mistere care cer această putere mai afirmă că viziunile lor asupra lucrurilor viitoare sunt neclare şi, adesea, înşelătoare - un lucru folositor atunci când vrei să-i păcăleşti pe cei creduli cu ghicitul viitorului. Cu toate că Copiii aveau propriile lor taine, adevărul trebuie întotdeauna separat de superstiţie, iar cunoaşterea trebuie pusă la încercare şi făcută sigură. Misterele şi arta magiei au fost şi sunt prea departe de limitele priceperii noastre de muritori pentru a le putea cerceta.

Totuşi, indiferent de adevărurile artelor lor, Copiii erau conduşi de Părinţii Pădurii, şi nu încape îndoială că puteau fi găsiţi cândva de la Ţinuturile Iernii Veşnice şi până la ţărmurile Mării Verii. Aveau case simple, şi nu construiau avanposturi sau castele, ori oraşe. În loc de asta, trăiau în pădure, în locuinţe lacustre, în bălţi şi mlaştini, şi chiar şi în caverne şi dealuri scobite. Se spune că, în păduri, îşi făceau adăposturi din frunze şi nuiele printre crengi, „oraşele" secrete din copaci.

Multă vreme s-a spus că făceau asta pentru a se apăra de jivine de pradă, precum lupii străvechi sau pisicile umbră, dar armele lor simple, din piatră şi nici chiar lăudăroşii lor Părinţi ai Pădurii nu erau o pavăză împotriva lor. Însă alte surse pun asta la îndoială, afirmând că duşmanii lor cei mai mari erau uriaşii, aşa cum se sugerează şi în legendele din Nord şi posibil dovedit de Maesterul Kennet în studiul asupra gorganului de lângă Lacul Lung, un mormânt de uriaş, cu vârfuri de săgeţi din obsidian găsite printre coastele care s-au mai păstrat. Acest lucru aminteşte de transcrierea unui cântec de-al sălbaticilor din lucrarea Maesterului Herryk, *Istoria regilor de dincolo de Zid,* privindu-i pe fraţii Gendel şi Gorne. Aceştia au fost chemaţi să medieze o dispută dintre un clan al Copiilor şi o familie de uriaşi asupra posesiei unei caverne. Gendel şi Gorne, se spune, au rezolvat în cele din urmă chestiunea printr-un vicleşug, făcând ca ambele părţi să renunţe la orice dorinţă de a avea caverna după ce fraţii au descoperit că făcea parte dintr-un şir mult mai mare de peşteri care treceau pe sub Zid. Însă ţinând cont de faptul că sălbaticii nu aveau scrieri, tradiţiile lor trebuie privite cu multă suspiciune.

Jivinelor pădurii şi uriaşilor li s-au alăturat, în cele din urmă, alte pericole, mult mai mari.

Există şi posibilitatea ca în cele Şapte Regate să fi existat şi o a treia seminţie în Zorii Vremurilor, însă această idee este atât de speculativă încât va fi tratată pe scurt.

Printre oamenii de fier se spune că Primii Oameni care au venit pe Insulele de Fier au găsit faimosul Jilţ din Piatra Mării pe Vechiul Wyk, dar că insulele erau nelocuite. Dacă este adevărat, natura şi originile celor care au făcut jilţul sunt un mister. Maesterul Kirth, în culegerea sa de legende ale oamenilor de fier, *Cântecele oamenilor înecaţi,* a sugerat că jilţul a fost lăsat de vizitatorii de dincolo de Marea Apusului, însă nu există nicio dovadă asupra acestui lucru, ci doar speculaţii.

Apariţia Primilor Oameni

Potrivit celor mai credibile relatări din Citadelă, cândva, între acum opt şi douăsprezece mii de ani, în regiunile din extremitatea sudică a Westerosului o nouă seminţie a traversat fâşia de pământ care se întindea peste Marea Îngustă şi lega ţinuturile din est cu teritoriul în care trăiau Copiii Pădurii şi uriaşii. Aşa au ajuns Primii Oameni în Dorne, pe la Braţul Rupt, care încă nu se rupsese. Nu se ştie de ce şi-au părăsit aceşti oameni pământurile natale, însă au venit în forţă. Mii dintre ei au început să orânduiască ţinuturile, şi pe măsură ce treceau zecile de ani, s-au avântat tot mai mult spre nord. Astfel de istorisiri, precum cele despre vremurile migraţiilor, nu pot fi crezute, deoarece sugerează că, în decursul câtorva ani, Primii Oameni s-au mutat dincolo de Gât şi au intrat în Nord. Totuşi, adevărul este că ar fi luat zeci de ani, poate chiar veacuri, ca să se întâmple aşa ceva.

Însă ceea ce pare să fie corect în toate legendele este că Primii Oameni au intrat curând în război cu Copiii Pădurii. Spre deosebire de Copii, Primii Oameni practicau agricultura şi-au ridicat cetăţi şi sate. Şi astfel, au ajuns cu defrişările la copacii inimii, inclusiv la cei cu feţe sculptate, iar pentru asta Copiii i-au atacat, ajungându-se la sute de ani de război. Primii Oameni - care au adus cu ei zei ciudaţi, cai, vite şi arme din bronz - erau mai înalţi şi mai puternici decât Copiii, aşa că reprezentau un adevărat pericol.

Vânătorii aflaţi printre Copii - dansatorii lor din păduri - au devenit războinicii lor, însă toate cunoştinţele lor secrete despre copaci şi frunze nu puteau decât să încetinească înaintarea Primilor Oameni. Părinţii Pădurii şi-au folosit magia, iar legendele afirmă că puteau chema jivinele din mlaştini, păduri şi din aer pentru a lupta pentru ei:

lupii străvechi şi monstruoşii urşi ai zăpezii, leii cavernelor şi vulturii, mamuţii şi şerpii şi altele, însă Primii Oameni s-au dovedit a fi prea puternici, şi se spune că Copiii au fost obligaţi să facă un gest disperat.

Legenda relatează că marea inundaţie care a spart limba de pământ care este acum Braţul Rupt şi a făcut din Gât o mlaştină a fost fapta Părinţilor Pădurii, adunaţi în locul numit în prezent Moat Cailin, de unde au folosit magia neagră. Unii contestă însă asta. De fapt, Primii Oameni se aflau deja în Westeros când s-a întâmplat asta, iar aducerea viiturii dinspre est n-ar fi făcut altceva decât să le încetinească înaintarea. Mai mult, o asemenea putere depăşea ceea ce ar fi putut să facă Părinţii Pădurii, după legendele tradiţionale… şi chiar şi astfel de relatări par să fi exagerat. Este mai probabil ca inundarea Gâtului şi ruperea Braţului să se fi datorat unui fenomen natural, posibil scufundarea uscatului. Ceea ce s-a întâmplat cu Valyria se cunoaşte foarte bine, iar în Insulele de Fier, castelul din Pyke stă pe o formaţiune stâncoasă care a făcut cândva parte dintr-o mare insulă înainte ca porţiuni din ea să se fi scufundat în mare.

Indiferent de asta, Copiii Pădurii au luptat la fel de înverşunat ca şi Primii Oameni pentru a-şi apăra viaţa. Neîndurător, războiul s-a prelungit de-a lungul generaţiilor, până când, în cele din urmă, Copiii Pădurii au înţeles că nu puteau învinge. Primii Oameni, poate obosiţi de război, doreau şi ei sfârşitul luptelor. Cei mai înţelepţi din ambele neamuri au avut ultimul cuvânt, iar principalii eroi şi conducători ai celor două părţi s-au întâlnit pe insula din Ochiul Zeilor pentru a pregăti Pactul.

Cedând toate pământurile din Westeros, cu excepţia pădurilor celor mai adânci, Copiii au obţinut de la Primii Oameni promisiunea că aceştia nu vor mai tăia copacii inimii. Toţi copacii inimii din insula pe care a fost pregătit Pactul au fost apoi

sculptaţi cu chipuri pentru ca zeii să fie martori la înţelegere, iar mai târziu a fost creat ordinul Oamenilor Verzi pentru îngrijirea tuturor copacilor inimii şi pentru protejarea insulei.

Dacă Oamenii Verzi mai trăiesc încă în insula lor nu e clar, cu toate că apare câte-o relatare ocazională privind vreun tânăr riveran inconştient, plecat cu barca spre insulă şi dând cu ochii de ei, înainte ca vântul să se înteţească sau ca vreun stol de corbi să-l izgonească de-acolo. Poveştile din jurul focului susţin că sunt încornoraţi şi au o piele de un verde-închis, dar acestea sunt o schimonosire a adevărului că oamenii verzi purtau veşminte de culoare verde şi acoperământ de cap cu coarne.

Cu acest Pact, Zorii Vremurilor s-au încheiat, şi a urmat Epoca Eroilor.

Epoca Eroilor

Epoca Eroilor a durat mii de ani, răstimp în care regate s-au ridicat şi s-au prăbuşit, casele nobile au apărut şi-apoi au decăzut şi-au fost înfăptuite lucruri mari. Totuşi, ceea ce ştim cu adevărat despre aceste timpuri străvechi nu este cu mult mai mult decât cunoaştem despre Zorii Vremurilor. Relatările care ne-au parvenit sunt lucrări ale septonilor şi maesterilor, scrise la mii de ani după cele întâmplate, dar, spre deosebire de Copiii Pădurii şi de uriaşi, Primii Oameni din Epoca Eroilor au lăsat în urmă nişte ruine şi castele străvechi, care întăresc pasaje din vechile legende, şi mai există monumente de piatră în câmpurile cu gorgane şi-n alte părţi, inscripţionate cu runele lor. Cu ajutorul acestor vestigii putem extrage adevărul din spatele legendelor.

Fort ruinat circular al Primilor Oameni

Ceea ce-i pe deplin acceptat este că Epoca Eroilor a început cu Pactul, prelungit pe parcursul a mii de ani, datorită căruia Primii Oameni şi Copiii au trăit în pace unii cu alţii. Cu atât de mult teritoriu primit, Primii Oameni au putut să se dezvolte. De la Ţinutul Iernii Veşnice şi până la

ţărmurile Mării Verii, Primii Oameni au domnit din cetăţile lor. Au prosperat regii mărunţi şi nobilii puternici, dar, cu trecerea timpului, unii dintre ei s-au dovedit mai puternici decât ceilalţi, plantând seminţele regatelor care sunt strămoşii celor Şapte Regate cunoscute de noi astăzi. Numele regilor din aceste teritorii de început s-au pierdut în legendă, iar poveştile care susţin că domniile lor individuale au durat sute de ani trebuie considerate erori şi născociri introduse de alţii ulterior.

Nume precum Brandon Constructorul, Garth Mână Verde, Lann cel Isteţ, Durran Năpasta Zeilor sunt demne de evocat, deşi legendele lor este posibil să conţină mai puţin adevăr decât înfloriturі. În alte părţi, am să mă încumet să cern boabele de grâu din toată neghina, însă pentru moment este suficient să amintesc de aceste poveşti.

Cel mai bine este să ne amintim că, atunci când vorbim despre aceşti părinţi legendari ai regatelor, vorbim şi despre unele domenii timpurii - în general, construite pe înălţimi, cum ar fi Casterly Rock sau Winterfell - care, cu timpul, au acumulat tot mai multe teritorii şi putere. Dacă Garth Mână Verde a domnit vreodată peste ceea ce el numea Regatul din Reach, este clar că scrierile nu conţin decât invenţii şi că regatul nu se întindea la mai mult de două săptămâni călare dincolo din sălile lui. Însă din aceste mici domenii s-au ridicat regatele puternice care au ajuns să domine Westerosul în mileniile următoare.

Şi în afară de regii legendari şi de sutele de regate din care s-au născut cele Şapte Regate, istorisiri precum cea a lui Symeon Ochi-de-Stele, Serwyn cu Scutul-de-Oglindă şi a altor eroi au devenit materialul preferat al septonilor şi al

menestrelilor. Dar au existat aceşti eroi? S-ar putea, dar când menestrelii îl plasează pe Serwyn cu Scutul-de-Oglindă în Garda Regelui - care a apărut de-abia în timpul domniei lui Aegon Cuceritorul - ne putem da seama de ce putem avea încredere doar în câteva dintre aceste istorisiri. Septonii care le-au scris iniţial au scos ce detalii le-au convenit şi au adăugat altele, iar cântăreţii le-au schimbat - uneori, dincolo de orice şansă de a fi recunoscute - pentru un loc călduţ prin sala vreunui nobil. În acest fel, unul dintre Primii Oameni, mort demult, a devenit un cavaler care-i urmează pe Cei Şapte şi-i păzeşte pe regii Targaryen la câteva mii de ani după ce şi-a trăit viaţa (dacă şi-a trăit-o vreodată). Iar armatele de băietani şi tineri care nu cunosc trecutul istoric al Westerosului din cauza unor astfel de poveşti prosteşti sunt numeroase.

Noaptea cea Lungă

După ce primii oameni şi-au stabilit împărăţia în urma Pactului, puţine lucruri i-au mai deranjat, în afară de certurile dintre ei şi războaiele, ne spun tot felul de istorisiri. Tot din acestea am aflat de Noaptea cea Lungă, când a venit o iarnă care a durat o întreagă generaţie - o generaţie cu copii născuţi, ajunşi la vârsta maturităţii şi, în multe cazuri, morţi fără să fi văzut primăvara. Într-adevăr, unele dintre poveştile soaţelor bătrâne spun că nici măcar n-au văzut lumina zilei, atât de cumplită a fost iarna înstăpânită asupra lumii. În vreme ce aceasta s-ar putea să nu fie decât tot o poveste, faptul că s-a produs un cataclism acum câteva mii de ani pare ceva aproape sigur. Lomas Longstrider, în lucrarea sa *Minunăţii făcute de om,* îşi aminteşte că i-a întâlnit pe descendenţii rhoynarilor între ruinele oraşului festivalului, Chroyane şi povesteşte cum întunericul a făcut ca fluviul Rhoyne să scadă şi să dispară, apele sale îngheţând până departe, în sud, la confluenţa cu Selhoru. Potrivit acestor istorisiri, soarele s-a reîntors numai după ce un erou i-a convins pe numeroşii copii ai Mamei Rhoyne - zei mai mărunţi, precum Regele Crab şi Bătrânul de pe Râu - să lase deoparte ciorovăielile şi să se unească şi să cânte un cântec secret care să aducă înapoi ziua.

Se mai scrie, de asemenea, că în analele din Asshai se pomeneşte de o asemenea beznă şi despre un erou care a luptat împotriva ei cu o sabie roşie. Faptele sale au avut loc înainte de ascensiunea Valyriei, înainte ca Vechiul Ghis să-şi formeze primul său imperiu. Această legendă s-a împrăştiat la vest de Asshai, iar discipolii lui R'hllor susţin că numele acestui erou a fost Azor Ahai, profeţindu-i întoarcerea. În *Compendiul de Jad,* Colloquo Votar îşi aminteşte de ciudata

legendă din Yi Ti care descrie cum soarele şi-a ascuns faţa de pământ timp de o viaţă de om, ruşinat de ceva ce nimeni n-a putut descoperi, şi că dezastrul a fost evitat numai prin faptele unei femei cu coadă de maimuţă.

Cu toate că Citadela a tot încercat să afle felul în care ar putea prevedea durata şi schimbarea anotimpurilor, toate eforturile sale au fost în van. Septonul Barth pare să argumenteze, într-o disertaţie fragmentată, că maniera schimbătoare a anotimpurilor era o chestiune ce ţinea mai degrabă de arta magiei decât de cunoaştere. Lucrarea Maesterului Nicol, *Măsurarea zilelor* - altfel, o operă lăudabilă, conţinând multe lucruri folositoare -, pare influenţată de acest argument. Bazându-şi cartea pe mişcarea stelelor de pe firmament, Nicol susţine, neconvingător, că s-ar putea ca odinioară anotimpurile să fi avut o lungime constantă, determinată numai şi numai de felul în care pământul se întoarce spre soare, în traseul său ceresc. Ideea din spatele acestei afirmaţii pare destul de adevărată - că lungirea şi scurtarea zilelor, dacă ar fi mai regulate, ar fi dus la anotimpuri mai constante - însă nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat vreodată aşa ceva, în afară de legendele cele mai vechi.

Oricum, dacă această iarnă chiar a existat, aşa cum susţin legendele, privaţiunile trebuie să fi fost teribile. Bătrânii şi infirmii cereau să fie duşi să vâneze - ştiindu-se că nu aveau să se mai întoarcă, dar lăsându-le celorlalţi mai multă mâncare şi ajutându-i astfel să supravieţuiască. Se pare că o astfel de practică era obişnuită în timpul Nopţii celei Lungi.

Există şi alte poveşti - şi mai greu de crezut, şi mai mult bazate pe vechile legende - despre

creaturile numite Ceilalţi. Conform acestora, ei veneau din ţinuturile îngheţate ale Iernii Veşnice, aducând frig şi întuneric, distrugând lumina şi căldura. Legendele susţin că ei călăreau pe păianjeni de gheaţă monstruoşi şi pe cai morţi înviaţi ca să-i slujească.

Legendele spun că Ceilalţi călăreau pe păianjeni de gheaţă şi cai morţi.

Lucrarea Arhimaesterului Fomas, *Minciunile anticilor* - cu toate că este prea puţin respectată astăzi din cauza afirmaţiilor sale greşite despre ascensiunea Valyriei şi a anumitor referinţe directe la Reach şi la Ţinuturile Vestice - speculează că legendarii Ceilalţi nu erau altceva decât un trib al Primilor Oameni, strămoşi ai sălbaticilor, stabilit în Nordul îndepărtat. Din pricina Nopţii celei Lungi, aceşti sălbatici au fost apoi forţaţi să înceapă un val de cuceriri spre sud. Că au devenit monstruoşi în legendele de mai târziu, potrivit lui Fomas, reflectă dorinţa Rondului de Noapte şi a familiei Stark de

a-şi atribui o aură eroică, de salvatori ai omenirii, şi nu doar pe acea de câştigători ai luptei asupra domeniului…

Cum de s-a sfârşit Noaptea cea Lungă este o chestiune de legendă, aşa cum au devenit şi celelalte probleme legate de trecutul îndepărtat. În Nord, ele vorbesc de un ultim erou care a încercat să-i determine pe Copiii Pădurii să intervină, tovarăşii săi abandonându-l sau murind unul câte unul după ce s-au confruntat cu uriaşii nesăţioşi, slujitorii reci şi cu Ceilalţi înşişi. În cele din urmă, singur, a ajuns la Copii, în pofida eforturilor umblătorilor albi, toate legendele căzând de acord că acesta a fost un punct de cotitură. Mulţumită Copiilor, Primii Oameni din Rondul de Noapte s-au adunat şi-au putut lupta - şi învinge - în Bătălia pentru Zori: ultima luptă care a întrerupt Iarna Veşnică şi i-a pus pe fugă pe Ceilalţi spre Nordul îngheţat. Acum, şase mii de ani mai târziu (sau opt mii de ani, aşa cum afirmă *Adevărata Istorie*), Zidul, ridicat ca să apere împărăţia oamenilor, încă mai este supravegheat de fraţii juraţi din Rondul de Noapte şi nici Ceilalţi nici Copiii n-au mai fost văzuţi de secole.

Ascensiunea Valyriei

Pe când Westerosul se refăcea de pe urma Nopţii celei Lungi, o nouă putere se ridica în Essos. Vastul continent, întins de la Marea Îngustă până la legendara Mare de Jad, şi departe către Ulthos, pare să fie locul unde s-a dezvoltat această civilizaţie. Prima dintre ele (nu sprijinim pretenţiile dubioase referitoare la Qarth, legendele din Yi Ti despre Marele Imperiu al Zorilor şi dificultăţile în găsirea adevărului în istorisirile despre legendarul Asshai) îşi are obârşia în Vechiul Ghis: un oraş ridicat prin sclavie. Fondatorul legendar al oraşului, Grazdan cel Mare, este atât de venerat încât bărbaţilor din familiile de sclavi li se dă, adesea, numele lui. El a fost cel care, după cum afirmă cele mai vechi relatări ale ghiscarilor, a înfiinţat legiunile ordonate, cu scuturile lor înalte şi cele trei suliţe, primele formaţiuni disciplinate aruncate în luptă. Vechiul Ghis şi armata sa au început să colonizeze împrejurimile, apoi, avansând, şi-au subjugat vecinii. Astfel a luat naştere primul imperiu, care secole de-a rândul a domnit peste tot.

Cei care au adus sfârşitul imperiului Vechiului Ghis - cu toate că nu şi al tuturor năravurilor sale - proveneau din peninsula de peste Golful Negustorilor de Sclavi. Acolo, printre măreţii munţi vulcanici cunoscuţi drept Paisprezece Flăcări, se adăposteau valyrienii, care au învăţat să îmblânzească dragonii şi să-i transforme în cele mai înspăimântătoare arme de luptă pe care le-a văzut vreodată omenirea. Legendele valyrienilor susţineau că ei erau descendenţii dragonilor şi că erau înrudiţi cu cei controlaţi de ei.

În fragmentele păstrate din *Istoria neobişnuită* a lui Barth, septonul pare să fi luat în considerare

diverse legende care examinează originea dragonilor şi cum au ajuns ei să fie controlaţi de valyrieni. Aceştia, la rândul lor, susţin că dragonii sunt copiii celor Paisprezece Flăcări, în vreme ce în Qarth, legendele afirmă că a existat o a doua lună pe cer. Într-o bună zi, această lună a fost dogorită de soare şi a crăpat ca un ou, iar un milion de dragoni au ieşit la iveală. În Asshai, legendele sunt numeroase şi încurcate, însă anumite texte - toate imposibil de străvechi - susţin că dragonii au venit prima dată din Umbră, un loc unde toate învăţăturile noastre dau greş. Istorisirile Asshai spun că un popor atât de vechi încât nici nu avea nume a fost primul care a îmblânzit dragonii în Umbră şi i-a adus în Valyria, învăţându-i pe valyrieni arta lui înainte de a dispărea din anale.

Totuşi, dacă poporul din Umbră a îmblânzit pentru prima dată dragonii, de ce nu s-au apucat de cuceriri, aşa cum au făcut valyrienii? Povestea valyrienilor pare cel mai aproape de adevăr. Însă au existat dragoni în Westeros, cândva, cu mult înaintea venirii Targaryenilor, aşa cum ne spun propriile noastre legende şi istorisiri. Dacă fiarele astea au apărut prima dată din cele Paisprezece Flăcări, trebuie să se fi răspândit pe întreaga lume cunoscută înainte de a fi îmblânzite. Şi, de fapt, există dovezi în acest sens, oase de dragon fiind găsite atât de departe în nord, la Ib, şi chiar şi în junglele din Sothoryos. Însă valyrienii i-au exploatat şi i-au subjugat aşa cum n-a mai făcut-o nimeni.

Frumuseţea valyrienilor - cu părul lor de un argintiu strălucitor sau auriu şi ochii în nuanţe violacee, neîntâlnite la alţi oameni - este bine cunoscută şi adesea subliniată ca o dovadă că ei nu sunt cu totul de acelaşi sânge cu ceilalţi oameni. Totuşi, există maesteri care atrag atenţia că prin încrucişarea cu grijă a animalelor se poate obţine

rezultatul dorit şi că populaţiile izolate pot prezenta nişte diferenţe destul de mari faţă de ceea ce se consideră a fi ceva comun. Acesta ar putea fi un răspuns mai de înţeles în ceea ce priveşte misterul originii valyrienilor, cu toate că nu explică legătura lor cu dragonii, pe care cei cu sânge valyrian o au în mod clar.

Stăpâni ai dragonilor din Valyria

Valyrienii nu au avut regi, însă şi-au zis stăpâni liberi, pentru că toţi cetăţenii care deţineau pământ aveau un cuvânt de spus. S-ar putea ca arhonţii să fi fost desemnaţi să conducă, însă erau aleşi de nobilii stăpâni dintre ai lor, şi numai pentru un timp limitat. Era o raritate ca Valyria să fie condusă de o singură familie de proprietari, dar nu era ceva ce să nu se mai fi văzut.

Cele cinci războaie mari desfăşurate între stăpânii liberi şi Vechiul Ghis, pe când lumea se afla la început, au devenit legendare: încleştări care s-au terminat de fiecare dată cu victoria

valyrienilor asupra ghiscarilor. În cel de-al cincilea război, cel final, s-a întâmplat că stăpânii au vrut să se asigure că nu va mai fi un al şaselea. Anticele ziduri din cărămidă ale Vechiului Ghis, ridicate de Grazdan cel Mare, au fost dărâmate.

Piramidele enorme, templele şi casele au fost arse de flăcările dragonilor. Lanurile au fost acoperite cu sare, var şi scăfârlii. Mulţi dintre ghiscari au fost măcelăriţi, iar alţii luaţi în robie şi-au murit muncind pentru cuceritorii lor. Astfel, ghiscarii au fost înghiţiţi de noul imperiu valyrian, iar cu trecerea vremii au uitat limba vorbită de Grazdan, învăţând în schimb valyriana cultă. Aşa pier imperiile şi se înalţă altele.

Căderea Vechiului Ghis.

Ceea ce a mai rămas acum din imperiul cândva mândru al Vechiului Ghis este neînsemnat - câteva oraşe, agăţându-se ca nişte scaieţi de Golful Negustorilor de Sclavi, şi un altul care se pretinde a fi chiar Vechiul Ghis. Deoarece după distrugerea Valyriei oraşele din Golful Negustorilor de Sclavi s-au putut scutura de ultimele lanţuri valyriene, domnind cu adevărat şi nu doar prefăcându-se. Iar cei rămaşi dintre ghiscari şi-au reluat repede comerţul lor cu sclavi - cu toate că pe cei odinioară

obţinuţi prin cucerire acum îi cumpără şi-i înmulţesc.

„Cărămizile şi sângele au clădit Astapor, şi cărămizile şi sângele sunt oamenii săi" spune un vechi cântec, referindu-se la zidurile din cărămidă roşie ale oraşului şi la sângele vărsat de miile de sclavi care au trăit, au muncit şi au murit construindu-le. Condus de oameni care-şi ziceau Stăpânii Buni, Astaporul este cel mai bine cunoscut prin eunucii săi sclavi-soldaţi, numiţi Cei Nepătaţi - bărbaţi antrenaţi încă din copilărie să fie războinici neînfricaţi, care să nu simtă durerea. Astaporii pretind că sunt legiunile mărşăluind umăr la umăr ale Vechiului Imperiu, revenite, însă acei oameni erau liberi, în timp ce Nepătaţii sunt sclavi.

Despre Yunkai, oraşul galben, nu este nevoie să spunem prea multe, fiind un loc rău famat. Bărbaţii care-l conduc îşi spun Stăpânii înţelepţi, sunt măcinaţi de corupţie, vând sclave pentru pat şi băieţi-târfe şi fac altele şi mai rele.

Cel mai impresionant dintre oraşele de la marginea Golfului Negustorilor de Sclavi este străvechiul Meereen, dar, la fel ca şi restul, este o ruină, cu doar o fracţiune din populaţia din vremurile de aur ale Vechiului Imperiu. Zidurile sale din cărămizi multicolore ascund multe suferinţe, deoarece Măreţii Stăpâni ai Meereenului antrenează sclavi ca să lupte şi să moară pentru plăcerea lor, în arenele lor năclăite de sânge.

Despre toate cele trei oraşe se ştia că le plăteau tribut *khalassarelor* aflate în trecere, mai degrabă decât să se confrunte cu ei în luptă, însă Dothraki furnizau mulţi dintre sclavii pe care ghiscarii îi antrenau şi-i vindeau, robi obţinuţi în urma cuceririlor lor şi vânduţi în pieţele de sclavi din Meereen, Yunkai şi Astapor.

Cel mai important dintre oraşele ghiscari este, de asemenea, şi cel mai mic şi mai nou şi un pretendent la măreţie: Noul Ghis, lăsat în voia sa pe insula lui. Acolo, stăpânii lui au format legiunile de fier, asemenea celor din Vechiul Imperiu, însă, spre deosebire de Nepătaţi, ele sunt alcătuite din oameni liberi, aşa cum erau şi soldaţii Vechiului Imperiu.

Copiii Valyriei

Valyrienii au învăţat un lucru deplorabil de la ghiscari: sclavia. Ghiscarii, pe care i-au cucerit, au fost primii luaţi în sclavie, dar nu şi ultimii. Munţii arzând ai celor Paisprezece Flăcări erau bogaţi în minereuri, pe care valyrienii le doreau cu ardoare: cupru şi cositor pentru bronzul armelor şi monumentelor lor; mai târziu, fier pentru oţelul săbiilor lor legendare; şi întotdeauna aur şi argint pentru a plăti pentru toate.

Proprietăţile oţelului valyrian sunt bine cunoscute şi sunt rezultatul atât a împăturirii fierului de mai multe ori, pentru echilibru şi înlăturarea impurităţilor, dar şi al folosirii vrăjilor - sau măcar a unor arte pe care noi nu le cunoaştem - pentru a conferi o tărie nefirească oţelului obţinut. Aceste arte s-au pierdut, deşi fierarii din Qohor susţin că încă mai ştiu farmecele pentru prelucrarea oţelului valyrian fără a-şi pierde duritatea ori a-şi slăbi capacitatea de a-şi menţine ascuţişul. Săbiile din oţel valyrian rămase încă în lume ar putea fi câteva mii, însă în cele Şapte Regate nu există decât 227 de astfel de arme, potrivit *Inventarelor* Arhimaesterului Thurgood. De atunci unele dintre ele s-au pierdut sau au dispărut din analele istoriei.

Nimeni n-ar putea spune câţi au pierit, trudind în minele valyriene, însă numărul lor a fost atât de mare încât aproape că sfidează înţelegerea. Pe măsură ce Valyria creştea, avea nevoie de tot mai multe minereuri, ceea ce a dus la alte cuceriri pentru a asigura necesarul de sclavi în mine. Valyrienii s-au extins în toate direcţiile, întinzându-se spre est, dincolo de oraşele ghiscari, şi spre vest,

până la ţărmurile Essosului, unde nici măcar ghiscarii nu făcuseră incursiuni.

Prima demonstraţie de forţă a noului imperiu a fost de o importanţă capitală pentru Westeros şi pentru viitorul celor Şapte Regate. Pe când Valyria încerca să cucerească tot mai multe teritorii şi oameni, unii dintre aceştia au fugit pentru a se pune la adăpost de puhoiul valyrian. Pe ţărmurile Essosului, valyrienii au ridicat oraşe, acelea pe care le cunoaştem astăzi drept Oraşele Libere. Originile lor au fost diverse.

Qohor şi Norvos au fost clădite în urma unor schisme religioase. Altele, precum Vechiul Volantis şi Lys, au fost la început colonii comerciale, înfiinţate de negustorii bogaţi şi de nobilii care şi-au cumpărat dreptul de a conduce fiind clienţi ai stăpânilor liberi şi nu supuşii lor. Aceste oraşe, şi-au ales propriii lor lideri, mai degrabă decât să accepte arhonţii trimişi de Valyria (adesea, pe spatele dragonilor) pentru a-i supraveghea. În unele istorisiri se pretinde că Pentos şi Lorath erau de un al treilea fel: oraşe care existau înainte de venirea valyrienilor, ai căror conducători s-au declarat vasali ai Valyriei şi astfel şi-au menţinut statutul. În aceste oraşe, sângele valyrian a fost adus de cei veniţi din oraşele stăpânilor liberi, iar mariajele politice le-au legat mai bine de Valyria. Totuşi, majoritatea istorisirilor care relatează toate astea folosesc ca sursă lucrarea lui Gessio Haratis, *Înainte de venirea dragonilor*. Haratis însuşi provenea din Pentos şi, la vremea aceea, Volantis amenința să refacă imperiul valyrian sub controlul său, aşa că ideea unui Pentos independent, cu origini diferite de cele ale Valyriei, a fost un aranjament politic convenabil.

Este limpede însă că Braavos este unic între toate Oraşele Libere, fiind clădit nu din vrerea stăpânilor liberi, nici de către cetăţenii săi, ci de

sclavii săi. Potrivit legendelor, uriaşa flotă trimisă pentru colectarea tributurilor de robi din Ţinuturile Verii şi ale Mării de Jad a căzut victimă unei revolte a prizonierilor; succesul răscoalei a fost determinat, fără îndoială, de faptul că valyrienii obişnuiau să-i folosească pe sclavi ca vâslaşi ori chiar ca marinari, iar aceştia s-au alăturat rebeliunii. După ce au preluat controlul asupra flotei, şi-au dat seama că nu exista niciun loc în apropiere unde să se ascundă de stăpânii lor, astfel încât sclavii au fost nevoiţi să caute un teritoriu departe de Valyria şi de vasalii săi, fondându-şi propriul lor oraş într-un loc retras. Legenda spune că profeţii au spus că flota trebuie să meargă departe, în nord, spre o regiune părăsită a Essosului, un loc cu terenuri mâloase şi lacuri sălcii şi puturoase. Acolo, sclavii au pus piatra de temelie a oraşului lor.

Timp de secole, braavosienii au rămas ascunşi de lume în laguna lor îndepărtată. Şi chiar şi după ce şi-au dezvăluit prezenţa, Braavos a continuat să fie cunoscut drept oraşul secret. Braavosienii erau un popor fără a fi de fapt un popor: zeci de neamuri, sute de limbi şi sute de zei. Tot ceea ce aveau în comun erau valyriana, limba obişnuită pentru comerţul din Essos, şi faptul că de-acum erau liberi, după ce fuseseră, cândva, sclavi. Profeţii au fost onoraţi pentru că i-au condus spre oraşul lor, însă cei mai înţelepţi dintre sclavii eliberaţi au hotărât că, pentru a se unifica, trebuiau să accepte toţi zeii aduşi cu ei de tovarăşii lor, fără a-l cinsti pe niciunul mai mult decât pe ceilalţi.

Pe scurt, numele şi numărul popoarelor care au căzut sub jugul Valyriei sunt, în mare parte, necunoscute pentru noi astăzi. Hrisoavele valyrienilor referitoare la cuceririle lor au fost distruse de Urgie şi puţine dintre istoriile acestor popoare au rezistat dominaţiei Valyriei.

Din istoria Valyriei, aşa cum e cunoscută astăzi, multe volume au fost scrise de-a lungul veacurilor, iar amănuntele legate de cuceririle lor, colonizările, disputele cu stăpânii dragonilor, zeii pe care-i venerau şi multe altele pot umple biblioteci întregi şi tot n-ar fi complete. Lucrarea lui Galendro, *Focurile stăpânilor liberi,* este considerată în unanimitate drept cea mai completă istorie, dar chiar şi în acest caz, Citadelei îi lipsesc douăzeci şi şapte dintre manuscrise.

Câteva, precum rhoynarii, au supravieţuit secolelor şi mileniilor. Rhoynarii, care au fondat oraşe mari de-a lungul fluviului Rhoyne, au fost, se pare, primii care au deprins meşteşugul prelucrării fierului. De altfel, confederaţia oraşelor care s-a numit ulterior Regatul Sarnor a rezistat expansiunii Valyriei datorită câmpiei întinse care le separă. Dar chiar această câmpie şi cei care au ocupat-o - lorzii călăreţi Dothraki - au dus la căderea Regatului Sarnor după Urgie.

Iar cei care n-au acceptat să fie luaţi în sclavie, însă n-au putut rezista puterii Valyriei, au fugit. Mulţi au dat greş şi au fost uitaţi. Un singur popor însă, oameni înalţi şi cu părul blond, curajoşi şi îndărătnici în credinţa lor, au reuşit să scape din Valyria. Iar aceşti oameni sunt andalii.

Focurile celor Paisprezece Flăcări curgând prin Valyria,
combustibil pentru magia piromanţilor.

Sosirea Andalilor

Andalii sunt originari din ţinutul Securii, la est şi la nord de unde se află astăzi Pentos, cu toate că, vreme de secole, au fost un popor migrator, care n-a rămas multă vreme într-un loc. Din inima ţinutului Securii - un imens pinten de pământ înconjurat din toate părţile de Marea Tremurătoare - s-au îndreptat spre sud şi spre vest, pentru a întemeia Andalos, tărâmul străvechi ocupat de andali înainte de a traversa Marea Îngustă.

Andalos se întindea de la Secure şi până la ceea ce sunt astăzi Ţărmurile Braavos, iar în sud până la Câmpiile întinse şi Dealurile de Catifea. Andalii au adus cu ei arme din fier şi armuri din plăci de metal, împotriva cărora triburile care populau acele ţinuturi nu puteau face mare lucru. Unul dintre aceste triburi erau Oamenii Păroşi; numele lor s-a pierdut, dar sunt amintiţi în unele legende din Pentos. (Pentosienii cred despre ei că seamănă cu oamenii din Ib, iar legendele Citadelei sunt, în cea mai mare parte, de acord cu asta, cu toate că unele susţin că Oamenii Păroşi s-au aşezat în Ib, iar altele că ei au venit prima dată din Ib.)

Faptul că andalii prelucrau fierul a fost considerat de unii dovada faptului că au fost călăuziţi de Cei Şapte - că Fierarul însuşi i-a învăţat această îndeletnicire - şi aşa susţin şi textele sfinte. Însă rhoynarii erau deja o civilizaţie avansată în acel timp, şi ei cunoşteau meşteşugul fierului, aşa că nu este necesară decât studierea unei hărţi pentru a-ţi da seama că primii andali trebuie să fi avut contacte cu rhoynarii. Apa Întunecată şi Noyne stăteau chiar în calea migraţiei andalilor, iar potrivit istoricului norvosian Doro Golathis, acolo, în Andalos, există rămăşiţele unor avanposturi ale rhoynarilor. Şi n-ar fi pentru prima dată când oamenii au învăţat să prelucreze fierul de la rhoynari: se spune că valyrienii au deprins

această îndeletnicire tot de la ei, cu toate că, în cele din urmă, i-au depăşit.

Timp de mii de ani, andalii au rămas în Andalos, mărindu-şi numărul. În cea mai veche dintre cărţile sfinte, *Steaua cu şapte colţuri,* se spune că Cei Şapte înşişi au mers între oamenii lor pe dealurile din Andalos şi că ei au fost cei care l-au încoronat pe Hugor din Dealuri, promiţându-le lui şi descendenţilor lui mari regate pe pământuri străine. Acest lucru este considerat de septoni şi de septe motivul pentru care andalii au plecat din Essos şi au lovit în vest, spre Westeros, însă istoria descoperită de Citadelă de-a lungul secolelor s-ar putea să ofere unul mai bun.

O veche legendă din Pentos susţine că andalii au măcelărit fecioarele-lebede, care-i ademeneau pe călători spre pieirea lor, prin Dealurile de Catifea, întinse în estul Oraşului Liber. Un erou, pe care menestrelii din Pentos îl numesc Hukko, i-a condus pe andali în vremurile acelea şi se spune că le-a ucis pe cele şapte fecioare nu pentru crimele lor, ci ca sacrificiu adus zeilor lui. Unii maesteri susţin că Hukko ar putea fi o interpretare a numelui Hugor. Dar chiar şi mai mult decât în cele Şapte Regate, nu trebuie luate de bune legendele străvechi provenite din est. Prea mulţi oameni au călătorit încoace şi-ncolo şi prea multe legende şi istorisiri s-au amestecat între ele.

Timp de câteva secole, andalii au prosperat între Dealurile din Andalos, fiind lăsaţi mai mult sau mai puţin în pace. Însă odată cu căderea Vechiului Ghis a venit marele val al cuceririlor şi colonizării al stăpânilor liberi din Valyria, pe măsură ce aceştia îşi extindeau domeniile şi aveau nevoie de tot mai mulţi sclavi. Prima oară, Rhoyne şi rhoynarii au servit drept zone tampon. La vremea când valyrienii au ajuns la marele fluviu, au descoperit

că era dificil să facă o traversare în forţă. Pe stăpânii dragonilor nu părea să-i deranjeze, însă pedestraşii şi călăreţii considerau asta descurajant în perspectiva rezistenţei opuse de rhoynari, ţinând cont că aceştia din urmă erau acum la fel de puternici ca Ghisul la apogeul său. Între rhoynari şi valyrieni exista un armistiţiu care dura de mulţi ani, însă până atunci îi protejase numai pe andali.

Valyrienii au înfiinţat primele lor colonii la gura fluviului. Acolo, cei mai bogaţi dintre stăpânii liberi au fondat Volantis, pentru a aduna bogăţiile care curgeau pe Rhoyne, iar din Volantis, forţele lor cuceritoare au traversat fluviul în forţă. Iniţial, andalii s-ar putea să li se fi împotrivit, iar rhoynarii chiar să-i fi ajutat, însă puhoiul era de neoprit. Aşa că este mai probabil că andalii au preferat să fugă decât să suporte inevitabila sclavie care venea odată cu cuceririle valyriene. S-au retras spre Secure - ţinuturile din care veniseră - şi când acestea nu i-au mai protejat, s-au retras şi mai departe în nord şi în vest, până au ajuns la mare. S-ar putea ca unii să se fi oprit acolo, acceptându-şi soarta, în timp ce alţii e posibil să fi opus o ultimă rezistenţă, însă mulţi au construit nave şi au plecat peste Marea Îngustă spre ţinuturile Primilor Oameni din Westeros.

Valyrienii le-au refuzat andalilor îndeplinirea promisiunilor făcute de Cei Şapte în Essos, însă în Westeros erau liberi. Îndârjiţi de lupte şi de retragere, războinicii andali şi-au tatuat steaua cu şapte colţuri pe trupuri şi-au jurat pe sângele lor şi pe Cei Şapte să nu-şi găsească odihna până când nu-şi vor clădi regatele în Ţinuturile Apusului. Succesul lor a dat un nume nou Westerosului: *Rhaesh Andahli,* Ţinutul Andalilor, aşa cum îl numesc acum dothrakii.

Septonii, menestrelii şi maesterii au căzut de acord că primul loc unde s-au stabilit andalii a fost la Degete, în Valea lui Arryn. Steaua cu şapte colţuri este întâlnită peste tot în zonă, pe stânci şi

pe pietre, un obicei dispărut în cele din urmă, pe măsură ce cuceririle andale au progresat.

Aventurieri andali în Vale; în fundal, Munţii Lunii

Trecând Valea prin foc şi sabie, andalii au început să ocupe Westerosul. Armele lor din fier şi armurile erau superioare bronzului cu care încă mai luptau Primii Oameni, astfel că mulţi dintre ei au pierit în acest război. A fost un război - ori un şir de războaie - care a durat câteva decenii, în cele din urmă, unii dintre Primii Oameni au depus armele şi, aşa cum am spus deja, încă mai sunt case în Vale care se mândresc că sunt descendenţii Primilor Oameni, aşa cum sunt Redfort şi Royce.

Menestrelii spun că eroul andalilor, Ser Artys Arryn, a călărit un şoim pentru a-l ucide pe Regele Grifon pe Lancea Uriaşului, fondând astfel Casa regală Arryn. O absurditate, desigur, o amestecare a istoriei reale a familiei Arryn cu elemente din legendele despre Epoca Eroilor. De fapt, regii Arryn i-au înlăturat pe suveranii Casei Royce.

După ce au securizat Valea, andalii şi-au întors atenţia spre restul Westerosului, revărsându-se prin Poarta Însângerată. În războaiele care au urmat, aventurierii andali au fondat regate în vechile ţinuturi ale Primilor Oameni şi s-au luptat unii cu

alţii la fel de des pe cât s-au războit cu duşmanii lor.

În războaiele pentru Trident se zice că până la şapte regi andali şi-au unit forţele împotriva ultimului Rege al Râurilor şi Dealurilor, Tristifer al IV-lea, descendent al Primilor Oameni, şi l-au învins în ceea ce susţin menestrelii că ar fi fost cea de-a o suta bătălie. Urmaşul său, Tristifer al V-lea, s-a dovedit incapabil să apere moştenirea tatălui său, aşa că regatul a căzut în mâinile andalilor.

Atunci s-a întâmplat că un andal, pomenit în legendă sub numele de Erreg Fratricidul, a traversat marele deal al Inimii Avântate. Acolo, aflaţi sub protecţia regilor Primilor Oameni, Copiii Pădurii au cioplit în copacii inimii aflaţi pe creastă (treizeci şi unu, potrivit Arhimaesterului Laurent în manuscrisul său *Locurile vechi din Trident*). Atunci când războinicii lui Erreg s-au gândit să reteze copacii, Primii Oameni au ales să lupte alături de Copii, dar andalii erau prea puternici. În timp ce încercau să-şi apere crângul, au fost măcelăriţi cu toţii: povestitorii susţin că spiritele Copiilor încă mai bântuie dealul sfânt în timpul nopţii.

Masacrarea Copiilor Pădurii de către războinicul andal Erreg Fratricidul

La fel ca Primii Oameni înaintea lor, andalii s-au dovedit a fi nişte duşmani aprigi ai Copiilor rămaşi. În ochii lor, aceştia adorau zei ciudaţi şi aveau obiceiuri ciudate, aşa că andalii i-au izgonit pe toţi în adâncul pădurii pe care le-o dăduse, cândva, Pactul. Slăbiţi şi izolaţi cu trecerea anilor, Copiilor le lipseau avantajele avute cândva asupra Primilor Oameni. Şi ceea ce Primii Oameni n-au reuşit niciodată să facă - stârpirea Copiilor - andalii au izbutit în foarte scurt timp. Poate că unii dintre Copii au reuşit să fugă spre Gât, unde erau protejaţi de mlaştini şi lacuri, dar, dacă au reuşit asta, n-a mai rămas nici urmă de ei. Este posibil ca vreo câţiva să fi supravieţuit pe Insula Chipurilor, aşa cum se mai scrie, sub protecţia Oamenilor Verzi, pe care andalii n-au reuşit niciodată să-i distrugă. Dar, din nou, nu există nicio dovadă solidă.

Oricum, puţinii Copii rămaşi fie au fugit, fie au murit, iar Primii Oameni s-au pomenit pierzând un război după altul, regat după regat în favoarea invadatorilor andali. Bătăliile şi războaiele au fost nesfârşite, dar, în cele din urmă, toate regatele din sud au căzut. Aşa cum s-a întâmplat şi cu cei din Vale, unii s-au predat andalilor, adoptând chiar şi credinţa în Cei Şapte. În multe cazuri, andalii au luat soţiile şi fiicele regilor înfrânţi ca soaţe, o modalitate de a-şi întări dreptul la domnie. Pentru că, în pofida tuturor lucrurilor, Primii Oameni erau mult mai numeroşi decât andalii şi nu puteau fi daţi la o parte, pur şi simplu. Faptul că multe dintre castelele din sud încă mai aveau păduri ale zeilor, cu copaci ai inimii sculptaţi în centrul lor, se datora, zice-se, primilor regi andali, care au trecut de la cuceriri la consolidare, evitând astfel orice conflict religios.

Clanurile Munţilor Lunii sunt în mod clar descendenţii Primilor Oameni, care n-au îngenuncheat înaintea andalilor, aşa că au fost obligaţi să se refugieze în munţi. Mai mult, între obiceiurile lor şi cele ale sălbaticilor de dincolo de Zid există similarităţi, cum ar fi cel al furtului miresei, dorinţa încăpăţânată de a fi propriii lor stăpâni, şi altele asemenea. Iar faptul că sălbaticii se trag din Primii Oameni este indiscutabil.

Chiar şi cei născuţi în Insulele de Fier - aprigii războinici care cutreierau mările, care trebuie să se fi considerat iniţial în siguranţă în insulele lor - au căzut sub valul cuceririlor andalilor. Cu toate că andalilor le-a luat o mie de ani ca să-şi îndrepte atenţia spre Insulele de Fier, atunci când au făcut-o, au făcut-o cu un zel reînnoit. Andalii au năvălit asupra insulelor, punând capăt dinastiei lui Urron Mână Roşie, care domnise cu securea şi sabia timp de o mie de ani.

Haereg scrie că primii regi andali au vrut să-i oblige pe insulari să-i venereze pe Cei Şapte, însă aceştia n-au acceptat. Până la urmă, au tolerat credinţa lor în Zeul Înecat. La fel ca şi pe continent, andalii s-au căsătorit cu soţiile şi fiicele insularilor şi au avut copii cu ele. Dar spre deosebire de continent, Credinţa n-a prins rădăcini niciodată; mai mult, nu s-a păstrat nici măcar în familiile cu sânge andal. Cu timpul, Zeul Înecat a ajuns să domine Insulele de Fier, şi numai câteva case şi-au mai amintit de Cei Şapte.

Numai Nordul a reuşit să-i ţină pe andali la respect, datorită mlaştinilor impenetrabile de la Gât şi a anticei cetăţi de la Moat Cailin. Numărul armatelor andale distruse la Gât nu poate fi socotit cu prea mare uşurinţă, şi astfel Regii Iernii şi-au păstrat independenţa în veacurile care au urmat.

Zece mii de corăbii

Ultima dintre marile migraţii în Westeros a avut loc la mult timp după venirea Primilor Oameni şi a andalilor. Pentru că odată ce războaiele cu ghiscarii s-au terminat, stăpânii dragonilor din Valyria şi-au întors privirile spre vest, acolo unde creşterea puterii valyriene a adus stăpânii liberi şi coloniile lor în conflict cu populaţia din Rhoyne.

Cel mai mare fluviu din lume, cu numeroşii săi afluenţi, Rhoyne străbate o mare parte din vestul Essosului. De-a lungul malurilor s-au ridicat o civilizaţie şi-o cultură, după cum se povesteşte, la fel de străvechi precum Vechiul Imperiu din Ghis. Rhoynarii s-au îmbogăţit datorită fluviului pe care l-au numit Mama Rhoyne.

Pescari, negustori, dascăli, învăţaţi, lucrători în lemn şi piatră şi metal şi-au clădit oraşele lor elegante şi cetăţile de la gurile fluviului şi de-a lungul cursului său, până la vărsare, unul mai frumos decât celălalt. Între Dealurile de Catifea se aflau Ghoyan Drohe, cu crângurile sale şi cascadele; Ny Sar, oraşul fântânilor, fremătând de cântece: Ar Noy, pe Qhoyne, cu palatele sale de marmură verde; albul Sar Mell, cel al florilor; Sarhoy, înconjurat de mare, cu canalele sale şi grădinile cu apă sărată; şi Chroyane, cel mai măreţ dintre toate, Oraşul Festivalului, cu marele său Palat al Dragostei.

Arta şi muzica înfloreau în oraşele de pe Rhoyne şi se spune că locuitorii lor aveau propria lor magie, o magie a apei, foarte diferită de vrăjitoriile Valyriei, care erau ţesute din sânge şi foc. Cu toate că erau unite prin sânge şi cultură şi fluviul care le-a dat naştere, oraşele rhoynare erau altfel independente, fiecare având propriul său prinţ… sau prinţesă, pentru că oamenii care populau aceste oraşe riverane considerau femeile egale cu bărbaţii.

În general, oameni paşnici, rhoynarii erau cumpliţi la mânie, aşa cum au învăţat pe pielea lor mulţi presupuşi cuceritori andali. Războinicul rhoynar, cu armura sa cu solzi din argint, coiful cu cap de peşte, suliţa lungă şi scutul ca o carapace de broască ţestoasă, era preţuit şi temut de toţi cei care s-au confruntat cu el în bătălie. Se spunea că Mama Rhoyne însăşi le şoptea copiilor ei despre orice ameninţare, că prinţii de pe Rhoyne posedau puteri ciudate, neobişnuite, că femeile lor luptau la fel de feroce ca şi bărbaţii, că oraşele lor erau protejate de „ziduri de apă” care se ridicau pentru a îneca orice duşman.

Secole la rândul, rhoynarii au trăit în pace. Cu toate că între dealurile şi pădurile de pe lângă Mama Rhoyne trăiau mulţi sălbatici, cu toţii ştiau că era mai bine să nu te atingi de oamenii fluviului. Iar rhoynarii înşişi nu arătau prea mult interes pentru expansiune; fluviul era casa lor, mama lor şi zeul lor, şi doar câţiva dintre ei îşi doreau să trăiască departe de sunetul cântecului ei etern.

Când aventurierii, exilaţii şi neguţătorii din Valyria au început să se întindă dincolo de Ţinuturile Verii Lungi, în secolele de după căderea Vechiului Imperiu Ghis, prinţii rhoynari i-au acceptat iniţial, iar preoţii lor au spus că toţi oamenii erau bineveniţi să se înfrupte din bogăţiile Mamei Rhoyne.

Oricum, pe măsură ce primele avanposturi valyriene s-au transformat în oraşe, iar oraşele în cetăţi, unii dintre rhoynari au ajuns să regrete îngăduinţa înaintaşilor lor. Amiciţia a făcut loc duşmăniei, mai ales pe cursul inferior, unde străvechiul oraş Sar Mell şi cel valyrian, înconjurat de ziduri, Volon Therys, erau faţă-n faţă de-o parte şi de alta a apei, precum şi pe ţărmurile Mării Verii, unde Oraşul Liber Volantis rivaliza cu inaccesibilul port Sarhoy, fiecare dintre ele controlând câte una dintre cele patru guri ale Mamei Rhoyne.

Disputele dintre locuitorii oraşelor rivale au devenit din ce în ce mai dese şi tot mai aprige, pentru ca în cele din urmă să dea naştere unui şir de războaie scurte, dar sângeroase. Sar Mell şi Volon Therys au fost primele oraşe care s-au confruntat în luptă. Legenda spune că bătălia a început când valyrienii au prins în laţ şi-au măcelărit una dintre ţestoasele uriaşe pe care rhoynarii le numeau Bătrânii Fluviului şi le considerau sacre, tovarăşi ai Mamei Rhoyne înseşi. Primul Război al Ţestoaselor a durat mai puţin decât ocolul dat de lună. Sar Mell a fost invadat şi pârjolit, însă a ieşit învingător când vrăjitorii rhoynari ai apelor au invocat puterea fluviului şi-au inundat Volon Therys. Jumătate din oraş ar fi fost măturat de ape, dacă este să dăm crezare legendei.

Oricum, au urmat şi alte lupte: Războiul celor Trei Prinţi, al Doilea Război al Ţestoaselor, Războiul Pescarilor, Războiul Sării, al Treilea Război al Ţestoaselor, Războiul de pe Lacul Pumnalului, Războiul Mirodeniilor şi multe altele, prea numeroase pentru a fi pomenite aici. Oraşele şi cetăţile au fost arse, scufundate şi reconstruite. Mii de oameni au fost ucişi sau luaţi în sclavie. În aceste conflicte, valyrienii au ieşit cel mai adesea victorioşi. Prinţii din Rhoyne, mândri de independenţa lor, au luptat singuri, în vreme ce coloniile valyriene s-au ajutat reciproc şi, când au fost încolţite, au chemat în ajutor forţa stăpânilor liberi. *Istoria războaielor rhoynare,* a lui Beldecar, nu are egal în descrierea acestor conflicte care s-au întins pe durata a peste două secole şi jumătate.

Rhoynari înfruntând puterea Regatului Liber

Seria conflictelor a atins apogeul sângeros cu o mie de ani în urmă, în cel de-al Doilea Război al Mirodeniilor, când trei stăpâni valyrieni ai dragonilor s-au aliat cu rubedeniile lor şi cu verii lor din Volantis pentru a copleşi, desfiinţa şi distruge Sarhoy, marele oraş-port al rhoynarilor de la Marea Verii. Războinicii din Sarhoy au fost măcelăriţi cu sălbăticie, copiii lor au fost luaţi în sclavie, mândrul lor oraş trandafiriu fiind dat flăcărilor. După aceea, volantenii au aruncat sare peste ruinele fumegânde, pentru ca Sarhoy să nu se mai ridice niciodată.

Distrugerea totală a unuia dintre cele mai bogate şi mai frumoase oraşe de pe Rhoyne şi luarea în robie a populaţiei sale i-au şocat şi i-au demoralizat pe ceilalţi prinţi rhoynari. „Vom ajunge cu toţii sclavi dacă nu ne unim forţele, pentru a pune capăt acestei ameninţări” a declarat cel mai măreţ dintre ei, Garin din Chroyane. Prinţul războinic le-a cerut celorlalţi să i se alăture într-o mare alianţă, pentru a mătura de pe malurile fluviului toate oraşele valyriene.

Numai prinţesa Nymeria din Ny Sar şi-a ridicat glasul împotriva sa. „Nu putem spera să câştigăm acest război” l-a avertizat ea, însă ceilalţi prinţi au redus-o la tăcere şi şi-au pus spadele în slujba lui

Garin. Chiar şi războinicii din Ny Sar erau nerăbdători să lupte, iar Nymeria n-a avut de ales decât să se alăture marii alianţe.

Cea mai mare armată pe care o văzuse vreodată Essosul s-a adunat la Chroyane, sub comanda prinţului Garin. Potrivit lui Beldecar, număra un sfert de milion de oameni. De la izvoarele lui Rhoyne şi până la gurile sale de vărsare, fiecare bărbat care putea lupta şi-a luat sabia şi scutul şi s-a îndreptat spre Oraşul Festivalului spre a se alătura acestei mari campanii. Cât timp armata rămânea în apropierea Mamei Rhoyne, le-a spus prinţul, nu trebuiau să se teamă de dragonii Valyriei: vrăjitorii apei aveau să-i protejeze de flăcările acestora.

Garin şi-a împărţit enorma sa armată în trei părţi: una a început să mărşăluiască de-a lungul malului estic al Rhoyne, una de-a lungul celui vestic, în vreme ce o uriaşă flotă de galere de război le urma pe apa dintre ele, curăţând fluviul de toate navele duşmane. Din Chroyane, prinţul Garin şi-a condus mândra sa forţă unificată în aval, distrugând toate satele, oraşele şi cetăţile întâlnite în cale, zdrobind orice împotrivire.

La Selhorys, a câştigat prima sa bătălie, copleşind o armată valyriană de treizeci de mii de oameni şi năvălind asupra oraşului ca o furtună. Valysarul a avut aceeaşi soartă. La Volon Therys, Garin s-a trezit în faţa a o sută de mii de duşmani, a o sută de elefanţi de luptă şi a trei dragoni. Şi acolo a învins, cu toate că preţul plătit a fost mare. Mii de oameni au ars, însă alte multe mii s-au adăpostit în apa puţin adâncă a fluviului, în vreme ce vrăjitorii lor au înălţat trombe imense de apă împotriva dragonilor duşmanului. Arcaşii rhoynari au doborât doi dintre dragoni, iar al treilea a fugit, rănit. După bătălie, Mama Rhoyne s-a umflat furioasă, înghiţind Volon Therys. După aceea, oamenii au început să-i spună prinţului victorios Garin cel Mare şi se zice că, în Volantis, marii nobili

tremurau de groază pe când armata sa se apropia. Decât să-l întâlnească pe câmpul de luptă, volantenii s-au retras în spatele Zidurilor Negre şi au cerut ajutorul Valyriei.

Şi-au venit dragonii. Nu trei, precum cei cu care se confruntase prinţul Garin la Volon Therys, ci vreo trei sute şi poate chiar mai mulţi, dacă dăm crezare istoriilor care s-au păstrat. Rhoynarii n-au putut rezista în faţa flăcărilor lor. Zeci de mii au ars, în vreme ce ceilalţi s-au năpustit spre fluviu, sperând că îmbrăţişarea Mamei Rhoyne le va oferi protecţie împotriva flăcărilor dragonilor… numai pentru a se îneca în îmbrăţişarea ei. Unele cronici insistă că focul a fost atât de intens încât apele fluviului au dat în clocot şi s-au transformat în aburi.

Grămadă de cadavre pe Rhoyne

Garin cel Mare a fost capturat viu şi obligat să-şi vadă oamenii plătind pentru sfidarea lor. Războinicilor săi nu li s-a arătat însă o asemenea milă. Volantenii şi rubedeniile lor valyriene i-au trecut prin sabie şi-au fost atât de mulţi încât se spune că sângele lor a înroşit apele marelui golf Volantis pe cât de departe puteai vedea cu ochii. După aceea, învingătorii şi-au adunat armatele şi-au înaintat spre nord, de-a lungul fluviului, jefuind cu sălbăticie Sar Mell înainte de a se îndrepta spre Chroyane, oraşul prinţului Garin. Închis într-o

cuşcă aurită, la porunca stăpânilor dragonilor, Garin a fost adus în Oraşul Festivalului pentru a asista la distrugerea acestuia.

La Chroyane, cuşca a fost atârnată de ziduri, pentru ca prinţul să vadă luarea în robie a femeilor şi copiilor ai căror taţi şi fraţi muriseră în războiul lui îndrăzneţ şi fără sorţi de izbândă… Însă se spune că prinţul i-a blestemat pe cuceritori, implorând-o pe Mama Rhoyne să-şi răzbune copiii. Şi-aşa se face că, chiar în acea noapte, fluviul a ieşit din matcă, deşi nu era sezonul inundaţiilor, şi cu cea mai mare forţă de până atunci. O ceaţă groasă, însoţită de miasme nocive, a acoperit totul, iar cuceritorii valyrieni au început să moară de solzi cenuşii. (Cel puţin, există un adevăr în această poveste: în veacurile următoare, Lomas Longstrider a scris despre ruinele înecate de la Chroyane, despre ceţurile şi apele sale puturoase şi despre faptul că drumeţii nesupuşi, morţi din pricina asta, bântuie acum ruinele, un pericol pentru cei care călătoresc pe fluviu pe sub bolta frântă a Podului Viselor.)

În amonte, pe Rhoyne, în Ny Sar, prinţesa Nymeria a primit curând vestea despre înfrângerea categorică a lui Garin şi despre luarea în robie a locuitorilor din Chroyane şi Sar Mell. Ea a înţeles că şi oraşul ei avea să aibă aceeaşi soartă. Aşa că a adunat toate navele rămase pe Rhoyne, mici sau mari, şi le-a umplut cu câte femei şi copii puteau duce (pentru că aproape toţi bărbaţii apţi de luptă plecaseră cu Garin şi muriseră). Nymeria şi-a condus flota sa de strânsură în josul fluviului, dincolo de oraşele în ruine, fumegânde, şi de câmpurile pline de cadavre, prin apa plină de hoituri umflate, plutitoare. Pentru a evita Volantisul şi armatele sale, ea a ales un canal mai vechi şi a ajuns la Marea Verii, pe malul căreia se aflase, cândva, Sarhoy.

Legenda spune că Nymeria a dus zece mii de nave până la mare, căutând o nouă patrie pentru

poporul său, dincolo de braţul lung al Valyriei şi al stăpânilor săi de dragoni. Beldecar susţine că cifra este exagerată, poate chiar şi de zece ori. Alţi cronicari avansează alte cifre, dar de fapt ambarcaţiunile nu au fost niciodată numărate. Putem spune cu certitudine că au fost foarte multe nave. Majoritatea erau de apă dulce, schifuri şi bărci împinse cu prăjina, galere negustoreşti, bărci de pescuit, barje de agrement, chiar şi plute, punţile lor şi calele fiind pline de femei şi copii şi bătrâni. Numai una din zece era capabilă să navigheze pe mare, insistă Beldecar.

Prinţesa Nymeria conducând cele zece mii de corăbii.

Călătoria Nymeriei a fost îndelungată şi îngrozitoare. Mai mult de o sută de nave au naufragiat şi s-au scufundat după prima furtună cu care s-a confruntat flota ei. Şi mai multe s-au întors de frică, iar ocupanţii lor au fost luaţi în robie lângă Volantis. Alţii au rămas în urmă ori s-au rătăcit şi n-au mai fost văzuţi niciodată.

Rămăşiţele flotei s-au târât, traversând Marea Verii, spre Insulele Vasiliscului, unde s-au oprit

pentru a se aproviziona cu apă proaspătă şi provizii, numai pentru a cădea pradă regilor corsari din Insula Securii, din Gheară şi din Muntele Urlător, care şi-au lăsat deoparte propriile lor ciorovăieli pentru suficient timp ca să se arunce asupra rhoynarilor trecând totul prin foc şi sabie, incendiind patruzeci de nave şi luând sute de oameni în robie. În cele din urmă, piraţii au acceptat să le permită rhoynarilor să se aşeze pe Insula Broaştelor Râioase, cu condiţia să renunţe la ambarcaţiuni şi să-i trimită fiecăruia dintre regi treizeci de fecioare şi băieţi frumoşi, în fiecare an, drept tribut.

Nymeria a refuzat şi şi-a scos încă o dată flota pe mare, sperând să găsească refugiu în junglele umede din Sothoryos. Unii s-au oprit la Capul Vasiliscului, alţii pe lângă apele scânteietoare şi verzi ale Zamoyos, printre nisipurile mişcătoare, crocodili şi copaci putrezi, pe jumătate scufundaţi. Prinţesa Nymeria a rămas cu navele la Zamettar, o colonie ghiscari, abandonată de o mie de ani, în vreme ce ceilalţi au luat-o în amonte, spre ruinele ciclopice de la Yeen, bântuite de şacali şi de păianjeni.

Sothoryosul era plin de bogăţii - aur, pietre preţioase, lemn rar, piei de animale exotice, fructe neobişnuite şi mirodenii ciudate - însă rhoynarii n-au prosperat acolo. Căldura umedă şi deprimantă le apăsa spiritul, iar norii de muşte înţepătoare împrăştiau o boală după alta: febra verde, ciuma săltăreaţă, fierbinţeala sângelui, bătături infectate, putrezire. Copiii şi bătrânii s-au dovedit deosebit de vulnerabili la astfel de maladii. Chiar şi scăldatul în râu putea aduce moartea, pentru că Zamoyos era plin de bancuri de peşti carnivori şi de viermi minusculi, care-şi depuneau ouăle în pielea înotătorilor. Două dintre noile oraşe de la Capul Vasiliscului au fost atacate de vânătorii de sclavi, întreaga lor populaţie fiind trecută prin foc

şi sabie sau dusă în robie, iar Yeenul, de şacalii vărgaţi din adâncurile junglei.

Timp de peste un an, rhoynarii au încercat să supravieţuiască în Sothoryos, până în ziua în care o ambarcaţiune din Zamettar a sosit la Yeen, descoperind că toţi bărbaţii, femeile şi copiii din acel oraş în ruine, bântuit, dispăruseră peste noapte. Atunci Nymeria şi-a chemat poporul înapoi la corăbii şi au luat din nou calea mării.

Pentru următorii trei ani, rhoynarii au rătăcit prin mările sudului, căutând un nou cămin. Pe Naath, Insula Fluturilor, oamenii paşnici i-au întâmpinat cu braţele deschise, însă zeul care proteja acel ţinut ciudat a început să-i lovească pe nou-veniţi trimiţându-le o boală fără nume, mortală, gonindu-i înapoi pe nave. În Insulele Verii, s-au aşezat pe o stâncă nelocuită în largul coastelor estice din Walano, care a devenit în scurt timp cunoscută drept Insula Femeilor, însă pământul său, subţire şi pietros, aducea puţină hrană şi mulţi au flămânzit. Când pânzele au fost ridicate din nou, unii dintre rhoynari au abandonat-o pe Nymeria, pentru a o urma pe preoteasa numită Druselka, ce pretindea că o auzise pe Mama Rhoyne chemându-şi copiii acasă… dar când Druselka şi adepţii ei s-au întors la vechile lor oraşe, i-au găsit pe duşmanii lor aşteptând şi majoritatea au fost curând vânaţi, măcelăriţi sau luaţi în robie.

Resturile şubrezite, rărite, ale celor zece mii de corăbii s-au îndreptat spre vest, împreună cu prinţesa Nymeria. De data asta au luat-o spre Westeros. După ce rătăciseră atât de mult, navele ei erau chiar şi mai puţin pregătite să iasă pe mare decât erau când s-au îndepărtat de Mama Rhoyne. Flota n-a sosit la Dorne intactă. Chiar şi acum mai sunt la Treptele de Piatră grupuri răzleţe de rhoynari, care pretind că sunt urmaşii celor din corăbiile naufragiate. Alte nave, deviate de la cursul lor de furtuni, au ajuns la Lys sau Tyrosh, oamenii alegând robia în locul mormântului din

ape. Navele rămase au ajuns pe ţărmul din Dorne, lângă gura râului Sângele Verde, nu departe de vechile ziduri de gresie din Sandship, fortăreaţa Casei Martell.

Secetos, dezolant şi foarte puţin populat, în acele vremuri Dorne era un ţinut sărac, unde zeci de nobili duşmănoşi şi regi mărunţi se războiau fără încetare pentru fiecare râu, pârâiaş, fântână sau limbă de pământ fertil. Majoritatea nobililor dornishieni îi considerau pe rhoynari nişte musafiri nepoftiţi, nişte invadatori cu apucături bizare şi străine şi zei neobişnuiţi, care ar fi trebuit aruncaţi în marea de unde veniseră. Însă Mors Martell, stăpânul de la Sandship, a văzut în nou-veniţi o oportunitate… iar, dacă menestrelii pot fi crezuţi, Înălţimea Sa şi-a pierdut şi inima înaintea Nymeriei, aspra şi frumoasa regină războinică ce îşi condusese poporul în întreaga lume pentru a rămâne oameni liberi.

Se spune că, dintre rhoynarii sosiţi în Dorne cu Nymeria, opt din zece erau femei… Însă un sfert dintre acestea erau războinice, după tradiţia Mamei Rhoyne, şi chiar şi cele care nu luptaseră fuseseră călite de călătorii şi munci. La fel, miile de băieţi din timpul fugii din Rhoyne ajunseseră acum la vârsta bărbăţiei şi învăţaseră să lupte în timpul anilor de rătăcire. Cu ajutorul lor, efectivul armatelor clanului Martell a crescut de zece ori.

Când Mors Martell a luat-o pe Nymeria de soţie, sute dintre cavalerii săi, moşieri şi nobilii purtători de stindarde au făcut acelaşi lucru, şi mulţi dintre cei deja căsătoriţi au luat femei rhoynare pentru calităţile lor. Şi astfel au fost unite două popoare prin legătura de sânge. Aceste alianţe au îmbogăţit şi au întărit Casa Martell şi pe aliaţii săi dornishieni. Rhoynarii au adus bogăţii considerabile: meşteşugarii lor, fierarii şi lucrătorii în piatră erau mult mai pricepuţi şi mai avansaţi decât omologii lor din Westeros, iar armurierii lor au început, curând, să facă săbii şi suliţe, armuri cu

solzi şi platoşe pe care niciun fierar din Westeros nici nu visa să le făurească. Chiar şi mai important, se spunea că vrăjitorii apelor cunoşteau farmece secrete care făceau ca pâraiele secate să curgă din nou, iar deşerturile să înverzească.

Pentru a celebra căsătoriile şi pentru a se asigura că oamenii ei nu vor ajunge din nou pe mare, Nymeria a dat foc tuturor navelor rhoynare. „Preumblările noastre au luat sfârşit" a proclamat ea. „Am găsit un nou cămin, unde vom trăi şi vom muri."

(Unii dintre rhoynari au deplâns pierderea navelor şi, decât să îmbrăţişeze noua lor patrie, au preferat să rătăcească pe apele râului Sângele Verde, considerându-l o umbră palidă a Mamei Rhoyne, pe care continuau să o venereze. Ei trăiesc şi în ziua de azi, fiind numiţi orfanii de pe Sângele Verde.)

Flăcările au luminat coasta pe o lungime de două sute cincizeci de kilometri în vreme ce sute de corăbii inundate, înclinate într-o parte, au fost date pradă focului şi transformate în cenuşă; la lumina flăcărilor, prinţesa Nymeria l-a numit pe Mors Martell prinţ de Dorne, după tradiţia rhoynară, afirmând dominaţia lui asupra „nisipurilor roşii şi albe şi a tuturor ţinuturilor şi râurilor, de la munţi şi până la măreaţa mare sărată".

Oricum, o astfel de supremaţie era mult mai lesne de declarat decât de dobândit. Au urmat ani întregi de războaie, după ce Casa Martell şi aliaţii lor rhoynari s-au unit şi au supus unul după altul toţi regii mărunţi. Nu mai puţin de şase regi înfrânţi au fost trimişi la Zid în lanţuri aurite de Nymeria şi de prinţul ei, până când numai cei mai puternici dintre duşmanii lor au mai rămas: Yorick Yronwood, Sângele Regal, al Cincilea pe Numele Său, Stăpânul Yronwoodului, Păzitorul Drumului Pietrei, Cavalerul Puţurilor, Regele din Redmarch, Regele din Greenbelt şi Regele Dornului.

Timp de nouă ani, Mors Martell şi aliaţii săi (printre ei, Casa Fowler din Skyreach, Casa Toland din Ghost Hill, Casa Dayne din Starfall şi Casa Uller din Hellholt) au luptat împotriva Yronwoodului şi a stegarilor săi (Casa Jordayne din Tor, Casa Wyl din Drumul Pietrei, împreună cu Casele Blackmont, Qorgyle şi mulţi alţii) în bătălii mult prea numeroase ca să fie pomenite. Când Mors Martell a căzut sub spada lui Yorick Yronwood în cea de-a Treia Bătălie de la Drumul Oaselor, prinţesa Nymeria a preluat comanda armatelor sale. Încă doi ani de lupte au mai fost necesari, însă la capătul lor, Yorick Yronwood şi-a plecat genunchiul în faţa prinţesei, Nymeria domnind apoi de la Sunspear.

Deşi s-a măritat încă de două ori (prima dată cu bătrânul lord Uller de Hellholt, iar apoi cu elegantul Ser Davos Dayne din Starfall, Sabia Dimineţii), Nymeria a rămas, fără discuţie, suveranul absolut din Dorne pentru aproape douăzeci şi şapte de ani, soţii ei fiind numai sfătuitori şi consorţi. A supravieţuit la peste o duzină de atentate la viaţa sa, a înăbuşit două răscoale şi a respins două invazii ale Regelui Furtunii Durran al III-lea şi una a regelui Greydon din Reach.

Când a murit, în cele din urmă, i-a succedat cea mai mare dintre cele patru fiice ale sale avute cu Mors Martell, nu fiul ei cu Davos Dayne, pentru că pe atunci dornishienii ajunseseră să adopte multe legi şi obiceiuri ale rhoynarilor, cu toate că amintirile despre Mama Rhoyne şi cele zece mii de nave intraseră în legendă.

Distrugerea Valyriei

După înfrângerea rhoynarilor, Valyria a dobândit, curând, dominaţia asupra jumătăţii vestice a Essosului, de la Marea Îngustă la Golful Negustorilor de Sclavi, şi de la Marea Verii până la Marea Tremurătoare. Sclavii tot mai numeroşi au fost repede trimişi în măruntaiele vulcanilor Paisprezece Flăcări, pentru a extrage preţiosul aur şi argintul pe care stăpânii liberi le iubeau atât de mult. Poate că, pregătindu-se pentru traversarea Mării Înguste, valyrienii şi-au stabilit cel mai vestic avanpost de pe insulă, care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Piatra Dragonului, cu circa două sute de ani înainte de Urgie. Niciun rege nu li s-a împotrivit, şi cu toate că nobilii locali de la Marea Îngustă au încercat să reziste, forţa Valyriei era mult prea mare. Cu ajutorul artelor lor obscure, valyrienii au ridicat citadela de la Piatra Dragonului.

Au trecut două secole - veacuri în decursul cărora mult-râvnitul oţel valyrian a început să pătrundă în cele Şapte Regate mai uşor decât înainte, dar nu îndeajuns de rapid pentru toţi nobilii şi regii care şi-l doreau. Şi cu toate că zărirea câte unui stăpân de dragon zburând sus, pe deasupra Golfului Apei Negre, nu era ceva neobişnuit, se întâmpla tot mai des, pe măsura trecerii timpului. Valyria considera că avanpostul său era securizat, astfel încât stăpânii dragonilor au continuat să-şi desfăşoare comploturile şi intrigile pe continentul lor de baştină.

Şi atunci, fără ca nimeni să se fi aşteptat la asta (poate cu excepţia lui Aenar Targaryen şi a fiicei sale fecioare, Daenys Visătoarea), Urgia s-a abătut asupra Valyriei.

Nici astăzi nu se ştie ce a generat distrugerea. Majoritatea spun că a fost un cataclism natural, o explozie apocaliptică, provocată de erupţia

concomitentă a vulcanilor Paisprezece Flăcări. Unii septoni, mai puţin înţelepţi, susţin că valyrienii şi-au adus singuri nenorocirea prin venerarea lor promiscuă a peste o sută de zei, şi că lipsa lor de credinţă a fost prea profundă şi că astfel s-au dezlănţuit asupra Regatului Liber focurile Celor Şapte iaduri. Câţiva maesteri, influenţaţi de fragmente din lucrările septonului Barth, susţin că Valyria a apelat la vrăji pentru a înlănţui vulcanii Paisprezece Flăcări pentru mii de ani, că foamea lor nesăţioasă de sclavi şi de bogăţie a fost folosită pentru întărirea acestor farmece, dar şi pentru extinderea dominaţiei lor, şi că, în cele din urmă, când vrăjile au slăbit, cataclismul a devenit inevitabil.

Dintre ei, unii afirmă că blestemul lui Garin cel Mare a dat roade până la urmă. Alţii vorbesc despre preoţii zeului R'hllor care au invocat focul zeilor lor prin ritualuri ciudate. Unii, amestecând bizarele vrăjitorii valyriene cu realitatea ambiţiilor marilor case din Valyria, au argumentat că neîntreruptul şir al conflictelor şi înşelătoriilor dintre marile case ar fi putut duce la asasinarea prea multor magi reputaţi, care reînnoiau şi menţineau ritualurile capabile să controleze focurile celor Paisprezece Flăcări.

Singurul lucru ce poate fi spus cu certitudine este că a fost un cataclism nemaivăzut până atunci. Anticul şi mândrul Regat Liber - căminul dragonilor, al vrăjitorilor cu o pricepere fără egal - a fost spulberat şi distrus în câteva ore. S-a scris că toate dealurile pe o distanţă de peste opt sute de kilometri s-au prăbuşit, umplând văzduhul cu cenuşă şi fum şi cu un foc atât de fierbinte şi flămând că până şi dragonii care zburau au fost cuprinşi de flăcări şi mistuiţi. Pământul s-a crăpat, înghiţind palate, temple şi oraşe întregi. Lacurile au fiert ori s-au transformat în acid, munţii s-au prăbuşit, împroşcând ca nişte fântâni piatra topită, la sute de metri în aer, iar norii roşii au prăvălit în

jos sticla dragonilor şi sângele negru al demonilor. Spre nord, pământul s-a surpat, marea furioasă năvălind peste el fierbând.

Dragon arzând în timpul Distrugerii Valyriei.

Cel mai mândru oraş din lume a dispărut într-o clipă, legendarul imperiu a pierit într-o zi. Ţinuturile Verii Lungi - cândva cele mai fertile din lume - au fost pârjolite, înecate şi arse, iar preţul în sânge nu va fi înţeles cu totul decât peste un secol.

Ceea ce a urmat în acel gol brusc a fost un haos. Stăpânii dragonilor se adunaseră în Valyria, pentru că acesta le era obiceiul… cu excepţia lui Aenar Targaryen, copiii săi şi dragonii lui, care au fugit spre Piatra Dragonului şi aşa au scăpat de Urgie. Unii susţin că şi alţii au scăpat… pentru o vreme. Se spune că unii dintre arhonţii valyrieni din Tyrosh şi Lys au fost cruţaţi, însă în frământările politice care au urmat Urgiei ei şi dragonii lor au fost ucişi de cetăţenii acelor Oraşe Libere. Şi legendele din Qohor pretind că un stăpân al dragonilor aflat în vizită, Aurion, a adunat trupe dintre coloniştii din Qohorik şi s-a proclamat primul împărat al Valyriei. A zburat în spatele uriaşului său dragon, treizeci de mii de oameni urmându-l pe jos, pentru a revendica tot ceea ce mai rămăsese din Valyria şi pentru a restabili Regatul Liber. Însă nici împăratul Aurion, nici armata sa n-au mai fost văzuţi vreodată.

Vremea dragonilor în Essos se sfârşise.

Volantis, cel mai mândru dintre Oraşele Libere, a revendicat repede moştenirea Valyriei. Bărbaţi şi femei de sânge valyrian, dar nu stăpâni ai dragonilor, au cerut declanşarea războiului împotriva celorlalte oraşe. Tigrii, după cum au devenit cunoscuţi cei care sprijineau cuceririle, au implicat Volantis într-un mare conflict cu celelalte Oraşe Libere.

În urma conflictelor şi a frământărilor care continuă până în ziua de azi în Ţinuturile Discordiei, a apărut şi a prins rădăcini năpasta Companiilor Libere. La început, această adunătură de mercenari lupta pentru oricine-i plătea. Însă există şi cei care spun că, oricând pacea era ameninţată, comandanţii Companiilor Libere încercau să declanşeze noi războaie pentru a se putea susţine şi a se îmbogăţi din prada capturată.

La început, au obţinut succese importante, flotele şi armatele lor controlând Lys şi Myr şi teritoriile sudice ale Rhoyne. Numai când s-au întins prea mult şi au încercat să cucerească şi Tyrosh, imperiul lor în plină dezvoltare s-a prăbuşit. Speriat de agresiunea volantenă, Pentos s-a alăturat tyroshilor pentru a se împotrivi, Myr şi Lys s-au răsculat, iar Lordul Mării din Braavos a trimis o flotă de o sută de nave pentru a ajuta Lys. De asemenea, Regele Furtunii din Westeros, Argilac cel Arogant, a condus o armată în Ţinuturile Discordiei - în schimbul promisiunii aurului şi a gloriei - care a înfrânt oştirea volantenă care încerca să recucerească Myrul.

Spre sfârşit, chiar şi viitorul Cuceritor, încă tânărul Aegon Targaryen, s-a implicat în lupte. Strămoşii lui priviseră îndelung spre est, însă, chiar de la început, atenţia sa s-a mutat spre vest. Totuşi, când Pentos şi Tyrosh l-au contactat, invitându-l să se alăture unei mari alianţe împotriva volantenilor,

a ascultat. Şi, din motive necunoscute până astăzi, a ales să dea curs chemării lor… până la un punct. Încălecând pe Spaima Neagră, a zburat spre est, întâlnindu-se cu prinţul din Pentos şi magisterii Oraşului Liber, iar de acolo s-a îndreptat cu Balerion spre Lys, chiar la timp ca să dea foc flotei volantene, care se pregătea să-l invadeze.

Volantisul a suferit şi alte înfrângeri: la Lacul Pumnalului, dota volantenă care controla Rhoyne a fost distrusă aproape în totalitate de galerele de război din Qohor şi Norvos; şi spre est, unde dothrakii au început să-şi părăsească marea, lăsând în urmă târguri şi oraşe în ruine, atacând un Volantis slăbit. Cel puţin elefanţii - facţiunea de volanteni care favorizau pacea şi erau, în mare parte, urmaşii unor negustori şi comercianţi avuţi, suferind cel mai mult din cauza conflictului - au preluat puterea de la tigri şi au pus capăt luptelor.

Cât despre Aegon Targaryen, la scurt timp după ce a contribuit la înfrângerea Volantisului, cronicile spun că şi-a pierdut orice interes pentru problemele din est. Convins că dominaţia Volantisului se terminase, a zburat înapoi la Piatra Dragonului. Iar acum, nemaifiind distras de războaiele din Essos, şi-a întors privirea spre vest.

Regatul Liber al Valyriei şi imperiul lui au fost distruse de Urgie, însă peninsula spulberată mai există. Despre ea se spun astăzi poveşti ciudate, la fel ca despre demonii care bântuie Marea Fumegândă, unde s-au aflat, cândva, cele Paisprezece Flăcări. De fapt, drumul care uneşte Volantisul de Golful Negustorilor de Sclavi este cunoscut drept „drumul demonilor” şi este bine să fie evitat de călătorii mai sensibili. Iar cei care au înfruntat Marea Fumegândă nu s-au mai întors, după cum au învăţat cei din Volantis în timpul Secolului Însângerat, când flota trimisă să revendice peninsula a dispărut pur şi simplu. Se

zvoneşte că printre ruinele Valyriei şi oraşele sale învecinate, Oros şi Tyria, ar mai trăi oameni. Totuşi, unii contestă asta, spunând că Urgia încă mai ţine Valyria în ghearele sale.

Oricum, câteva dintre oraşele depărtate de inima Valyriei sunt locuite, oraşe fondate de stăpânii liberi sau supuse lor. Cel mai sinistru dintre acestea este Mantarys, un loc unde se zice că bărbaţii se nasc strâmbi şi monstruoşi; unii atribuie asta situării oraşului pe drumul demonilor. Reputaţia lui Tolos, unde pot fi găsiţi cei mai buni aruncători cu praştia din întreaga lume, şi a oraşului Elyria, de pe insula sa, este mai puţin sinistră şi mai puţin notabilă, pentru că au întreţinut legături cu oraşele ghiscari din Golful Negustorilor de Sclavi, evitând orice fel de implicare în revendicarea miezului arzând al Valyriei.

Domnia dragonilor

Aegon Cuceritorul călare pe Balerion, Spaima Neagră

Piatra Dragonului

Acum urmează o relatare despre domnia Casei Targaryen, de la Aegon Cuceritorul la Aerys, Regele Nebun. Mulţi sunt maesterii care au scris despre aceste chestiuni şi informaţiile lor vor fi prezentate aici. Există însă un aspect asupra căruia mi-am luat unele libertăţi: povestea despre Cucerirea lui Aegon nu este lucrarea mea, ci, mai degrabă, ceva descoperit ulterior în arhivele din Citadelă, uitată de la sfârşitul trist al lui Aegon, al Cincilea pe Numele Său. Acest fragment - parte a

unei lucrări mai vaste, care părea să fie menită a fi istoria regilor Targaryen - a fost găsit plin de praf printre hârtiile Arhimaesterului Gerold, istoricul ale cărui scrieri despre trecutul Oraşului Vechi erau bine privite la vremea sa. Însă n-a fost scris de el. Stilul nu-i este caracteristic, iar însemnările găsite laolaltă cu aceste hârtii indică faptul că au fost scrise de Arhimaesterul Gyldayn, ultimul maester care a slujit la Palatul de Vară înainte de distrugerea sa în timpul domniei lui Aegon cel Norocos, al Cincilea pe Numele Său, care s-ar putea să i le fi trimis lui Gerold pentru a le comenta şi aproba.

Istoria Cuceririi este la fel de completă ca oricare alta şi de aceea am plasat-o aici, pentru ca - în sfârşit - şi alţi ochi decât ai mei şi ai răposatului Arhimaester Gerold să o aprecieze şi să înveţe din ea. Mai există şi alte manuscrise lăsate de aceeaşi mână, descoperite de mine, însă multe pagini au fost puse anapoda sau distruse, iar altele au fost deteriorate prin neglijenţă şi foc. S-ar putea ca într-o bună zi să fie găsite şi altele, această capodoperă pierdută putând să fie copiată şi legată, pentru că tot ceea ce-am descoperit a stârnit un mare interes în Citadelă.

Până atunci însă, oricum, fragmentele sale constituie una din multele surse pentru documentarea domniilor regilor Targaryen, de la Cuceritor şi până la răposatul Aerys al II-lea, ultimul suveran Targaryen care a urcat pe Tronul de Fier.

Cucerirea

Aegon Cuceritorul călare pe Balerion, Spaima Neagră.

Maesterii Citadelei, care păstrează istoriile Westerosului, au folosit Cucerirea lui Aegon drept punct de plecare pentru ultimii trei sute de ani. Naşterile, morţile, bătăliile şi alte evenimente sunt datate fie D. C. (După Cucerire), fie Î. C. (Înainte de Cucerire).

Adevăraţii învăţaţi ştiu că o astfel de datare este departe de a fi precisă. Cucerirea celor Şapte Regate de către Aegon Targaryen n-a avut loc într-o singură zi. Au trecut mai bine de doi ani între debarcarea lui Aegon şi încoronarea sa din Oraşul Vechi… şi chiar şi atunci Cucerirea a rămas incompletă, din moment ce Dorne nu a fost supus. Încercările sporadice de a-i aduce pe locuitorii lui sub control au continuat pe toată durata domniei regelui Aegon şi a fiilor săi, făcând imposibilă stabilirea unei date finale a Războaielor de Cucerire.

Chiar şi data începutului este un motiv de controverse. Mulţi presupun, greşit, că domnia regelui Aegon I Targaryen a început în ziua în care

a debarcat la gura Apei Negre, la baza celor trei dealuri unde se va ridica, în cele din urmă, Debarcaderul Regelui. N-a fost aşa. Ziua Debarcării lui Aegon a fost sărbătorită de rege şi de descendenţii săi, însă Cuceritorul şi-a datat, de fapt, începutul domniei din ziua în care a fost încoronat şi uns Septonul Luminos al Oraşului Vechi de Marele Septon al Credinţei. Încoronarea a avut loc la doi ani după Debarcarea lui Aegon, la ceva vreme după ce toate cele trei bătălii importante din Războaiele de Cucerire au fost date şi câştigate. Astfel, se poate vedea că mare parte din cuceririle reale ale lui Aegon au avut loc între 2-1 Î. C… Înainte de Cucerire.

Aegon Cuceritorul în bătălie.

Targaryenii se trăgeau din sânge valyrian pur, stăpâni ai dragonilor de viţă veche. Cu doisprezece ani înainte de Distrugerea Valyriei (114 Î. C.), Aenar Targaryen şi-a vândut bunurile din Regatul Liber şi Ţinuturile Verii Lungi şi s-a mutat cu toate soaţele sale, bogăţiile, sclavii, dragonii, rubedeniile, familia şi copiii la Piatra Dragonului, o citadelă insulară mohorâtă, aflată la poalele unui munte fumegând de pe Marea Îngustă.

La apogeul său, Valyria a fost cel mai măreţ oraş din întreaga lume cunoscută, centrul civilizaţiei. Între zidurile sale strălucitoare, patruzeci de case rivale se luptau pentru putere şi glorie la curte şi în consiliu, ridicându-se şi prăbuşindu-se într-o nesfârşită, subtilă, adesea sălbatică bătălie pentru puterea absolută. Targaryenii erau departe de a fi cei mai puternici dintre stăpânii dragonilor, rivalii lor considerând fuga lor la Piatra Dragonului drept o predare, un act de laşitate. Însă fiica fecioară a nobilului Aenar, Daenys, cunoscută apoi pentru totdeauna drept Daenys Visătoarea, prorocise distrugerea Valyriei prin foc. Şi când Urgia s-a abătut asupra cetăţii, doisprezece ani mai târziu, Targaryenii au fost singurii stăpâni ai dragonilor care au supravieţuit.

Piatra Dragonului fusese avanpostul cel mai vestic al forţei Valyriei pentru două secole. Poziţionarea sa, de-a curmezişul Defileului, le-a oferit stăpânilor săi controlul asupra Golfului Apei Negre, şi le-a permis atât Targaryenilor, cât şi aliaţilor lor apropiaţi, Velaryonii de la Driftmark (o casă mai măruntă, de descendenţă valyriană) să-şi umple cuferele pe seama negustorilor în trecere. Navele Casei Velaryon, împreună cu cele ale unei alte case valyriene aliate, Celtigar din Insula Ghearei, dominau ţărmurile de mijloc ale Mării Înguste, în vreme ce Targaryenii erau stăpânii cerului cu dragonii lor.

Şi chiar şi aşa, timp de aproape o sută de ani după Distrugerea Valyriei (pe bună dreptate numiţi

Secolul Însângerat), Casa Targaryen a privit spre răsărit, nu înspre apus, fiind foarte puţin interesată de ce se întâmpla în Westeros. Gaemon Targaryen, fratele şi soţul lui Daenys Visătoarea, i-a urmat lui Aenar Exilatul ca lord al Pietrei Dragonului şi a devenit cunoscut drept Gaemon cel Glorios. Fiul lui, Aegon, şi fiica sa, Elaena, au domnit împreună după moartea lui. După ei, cârmuirea le-a revenit fiului lor, Maegon, fratelui său, Aerys, şi fiilor lui Aerys, Aelyx, Baelon şi Daemion. Ultimul dintre cei trei fraţi a fost Daemion, al cărui fiu, Aerion, i-a succedat apoi la conducerea Pietrei Dragonului.

Aegon, intrat în istorie drept Aegon Cuceritorul sau Aegon Dragonul, s-a născut la Piatra Dragonului în anul 27 Î. C. A fost singurul fiu şi cel de-a doilea copil al lui Aerion, lord al Pietrei Dragonului, şi al doamnei Valaena din Casa Velaryon, ea însăşi pe jumătate targaryană după mamă. Aegon a avut două surori de sânge; o soră mai mare, Visenya, şi una mai mică, Rhaenys. Multă vreme, stăpânii dragonilor au respectat obiceiul din Valyria de a se căsători fratele cu sora, pentru a păstra puritatea sângelui, însă Aegon şi-a luat de soaţe ambele surori. Prin tradiţie, era de aşteptat să se însoare numai cu sora mai mare, Visenya; includerea lui Rhaenys ca a doua soţie a fost neobişnuită, fără a fi însă un lucru nemaiauzit. Unii au spus că Aegon s-a căsătorit cu Visenya din datorie şi cu Rhaenys din dorinţă.

Toţi cei trei fraţi se dovediseră a fi stăpâni ai dragonilor înainte de a se fi căsătorit. Dintre cei cinci dragoni care au zburat din Valyria cu Aenar Exilatul, numai unul a supravieţuit până în zilele lui Aegon: uriaşa fiară numită Balerion, Spaima Neagră. Cei doi dragoni rămaşi - Vhagar şi Meraxes - erau mai tineri, clociţi chiar pe Piatra Dragonului.

Un mit comun, auzit adesea printre cei ignoranţi, susţine că Aegon Targaryen n-a pus niciodată piciorul pe pământul Westerosului până-n ziua în

care a ridicat pânzele ca să-l cucerească, însă acest lucru nu poate fi adevărat. Cu ani înainte de expediţie, Masa Pictată a fost dăltuită şi decorată la porunca regelui Aegon: o lespede masivă din lemn, de vreo cincisprezece metri lungime, tăiată după conturul Westerosului şi pictată astfel încât să arate toate pădurile, râurile, oraşele şi castelele din cele Şapte Regate. În mod clar, interesul lui Aegon pentru Westeros a precedat evenimentele care l-au împins la război. De asemenea, există şi relatări de încredere privitoare la Aegon şi la sora lui, Visenya, vizitând Citadela din Oraşul Vechi în anii tinereţii lor şi vânând cu şoimii prin Arbor ca oaspeţi al lordului Redwyne. S-ar putea să fi vizitat şi Lannisportul; părerile însă diferă.

Westerosul din tinereţea lui Aegon era alcătuit din şapte regate puse pe harţă, şi aproape că nu exista vreun moment în care două sau trei dintre ele să nu fie în război unul cu celălalt. Nordul întins, rece şi pietros, era condus de familia Stark din Winterfell. În deşerturile din Dorne, prinţii Casei Martell aveau cea mai mare influenţă. Ţinuturile ei bogate în aur, erau ocârmuite de Lannisterii de la Casterly Rock, fertilul Reach de Casa Gardener din Highgarden. Valea, Degetele şi Munţii Lunii aparţineau Casei Arryn… Însă cei mai beligeranţi dintre regii contemporani cu Aegon erau aceia ale căror domenii se aflau cel mai aproape de Piatra Dragonului, Harren cel Negru şi Argilac cel Arogant.

Din marea lor citadelă, Capătul Furtunii, Regii Furtunii ai Casei Durrandon au domnit cândva asupra jumătăţii de est a Westerosului, de la Capul Mâniei până la Golful Crabilor, însă puterea lor s-a diminuat de-a lungul secolelor. Regii din Reach le-au tot ciugulit din domenii dinspre apus, dornishienii i-au tot hărţuit dinspre sud, iar Harren cel Negru şi cei din Insulele de Fier i-au împins dinspre Trident şi pământurile de la nord de Apa Neagră. Regele Argilac, ultimul dintre Durrandoni,

oprise, pentru un timp, acest declin, respingând o invazie dornishiană în vreme ce era încă flăcău, traversând Marea Îngustă pentru a se alătura marii alianţe împotriva „tigrilor” imperialişti din Volantis şi ucigându-l pe Garse al VII-lea Gardener, suveranul din Reach, în Bătălia de la Câmpia Verii, douăzeci de ani mai târziu. Însă Argilac mai îmbătrânise; faimoasa sa coamă de păr negru îi încărunţise, iar îndemânarea mâinilor sale dispăruse.

La nord de Apa Neagră, Ţinuturile Riverane erau conduse de mâna însângerată a lui Harren cel Negru, din Casa Hoare, Rege al Insulelor şi Râurilor. Bunicul lui Harren din Insulele de Fier, Harwyn Mână Grea, luase Tridentul de la bunicul lui Argilac, Arrec, ai cărui strămoşi îl doborâseră pe ultimul rege riveran cu secole înainte. Tatăl lui Harren îşi extinsese domeniul înspre est, spre Duskendale şi Rosby. Harren însuşi îşi dedicase mare parte din îndelungata sa domnie, de aproape patruzeci de ani, construirii unui castel gigantic lângă Ochiul Zeilor, dar cu Harrenhalul aproape terminat, insularii erau liberi să caute noi teritorii de cucerit.

Niciun rege din Westeros nu era atât de temut ca Harren cel Negru, a cărui cruzime devenise legendară prin toate cele Şapte Regate. Şi niciun rege din Westeros nu se simţea mai ameninţat ca Argilac, Regele Furtunii, ultimul din Casa Durrandon, un războinic îmbătrânit, al cărui singur moştenitor era fiica sa necăsătorită. Aşa că regele Argilac s-a îndreptat spre Targaryenii de la Piatra Dragonului, oferindu-i-o suveranului Aegon pe fiica sa de soţie, cu toate pământurile de la est de Ochiul Zeilor, de la Trident şi până la Apa Neagră ca zestre.

Aegon Targaryen a refuzat propunerea Regelui Furtunii. Avea două neveste, a spus el; nu-i mai trebuia şi o a treia. Iar pământurile oferite ca zestre aparţinuseră Harrenhalului pentru mai bine de o

generaţie. Nu erau ale lui Argilac ca să le poată da. Era clar că bătrânul Rege al Furtunii voia să-i plaseze pe Targaryeni de-a lungul Apei Negre ca o forţă-tampon între propriile sale domenii şi cele ale lui Harren cel Negru.

Lordul Pietrei Dragonului a prezentat propria sa ofertă. Va accepta pământurile oferite ca zestre dacă Argilac va ceda, de asemenea, şi Ciocul lui Massey şi pădurile şi câmpiile de la Apa Neagră spre sud, spre râul Apa Lină şi izvoarele Manderului. Pactul va pecetlui căsătoria fiicei lui Argilac cu Orys Baratheon, prietenul din copilărie al lui Aegon şi campionul său.

Argilac cel Arogant a respins furios aceste condiţii. Orys Baratheon era un frate vitreg al lordului Aegon, de origine umilă, după cum se şoptea, iar Regele Furtunii nu-şi putea dezonora fiica, măritând-o cu un bastard. Propunerea chiar l-a înfuriat. Argilac a pus să-i fie tăiate mâinile solului lui Aegon şi i le-a trimis într-o cutie. „Astea sunt singurele mâini pe care le va primi de la mine bastardul tău” i-a scris el.

Răspunsul lui Argilac cel Arogant la oferta lui Aegon

Aegon nu i-a răspuns. În loc de asta, şi-a convocat puţinii prieteni, stegarii şi principalii aliaţi la Piatra Dragonului. Velaryonii din Driftmark erau fideli Casei Targaryen, asemenea Celtigarilor de pe Insula Ghearei. De la Ciocul lui Massey au venit lordul Bar Emmon de la Vârful

Ascuţit şi lordul Massey din Stonedance, ambii juraţi Capătului Furtunii, însă cu legături strânse cu Piatra Dragonului. Lordul Aegon şi surorile sale s-au sfătuit cu ei şi s-au dus la septonul din castel pentru a se ruga la Cei Şapte din Westeros, cu toate că el nu fusese considerat vreodată ca fiind pios.

În cea de-a şaptea zi, un nor de corbi au ţâşnit din turnurile de la Piatra Dragonului - să ducă cuvântul lordului Aegon spre cele Şapte Regate din Westeros. Au zburat spre cei şapte regi, spre Citadela din Oraşul Vechi, spre nobilii mari sau mici. Toţi purtau acelaşi mesaj: de acum încolo, nu va mai fi decât un singur rege în Westeros. Cei care îşi pleacă genunchiul înaintea lui Aegon din Casa Targaryen îşi vor păstra domeniul şi titlul. Cei care ridică armele înaintea lui, vor fi doborâţi, umiliţi şi distruşi.

Corbi ducând proclamaţia lui Aegon în toate colţurile Westerosului.

Relatările diferă în ceea ce priveşte numărul de soldaţi care s-au îmbarcat la Piatra Dragonului împreună cu Aegon şi surorile sale. Unii zic că au fost trei mii; alţii, numai câteva sute. Această mică armată targaryană a debarcat la gurile Apei Negre, pe malul de nord, unde se ridicau trei dealuri împădurite, dominând un mic sat de pescari.

În vremurile celor Şapte Regate, mulţi regi mărunţi şi-au revendicat controlul asupra gurii râului: Darklyn din Duskendale, Massey din Stonedance şi regii riverani din vechime, fie ei Mudd, Fisher, Bracken, Blackwood sau Hook. Turnurile şi forturile s-au ridicat pe cele trei dealuri de mai multe ori, numai pentru a fi distruse într-un război sau altul. Acum, doar pietrele sparte şi ruinele năpădite de vegetaţie au rămas să-i întâmpine pe Targaryeni. Cu toate că a fost revendicată atât de Capătul Furtunii, cât şi de Harrenhal, gura râului nu era apărată, iar cele mai apropiate castele erau deţinute de nobili mai mici, fără prea mare putere sau pricepere militară, majoritatea având puţine motive să-şi iubească aşa-zisul suzeran, pe Harren cel Negru.

Aegon Targaryen a ridicat repede o palisadă de lemn şi pământ în jurul celui mai înalt dintre cele trei dealuri, şi şi-a trimis surorile pentru a obţine predarea celor mai apropiate castele. Rosby s-a dat bătut în faţa lui Rhaenys şi a lui Meraxes, cel cu ochii auriţi, fără luptă. La Stokeworth, câţiva arbaletrieri şi-au slobozit săgeţile spre Visenya, până când flăcările lui Vhagar, dragonul, au aprins acoperişurile castelului. Atunci şi ei s-au dat bătuţi.

Prima problemă adevărată pentru Cuceritor a venit din partea nobililor Darklyn din Duskendale şi Mooton din Iazul Fecioarelor, care şi-au alăturat forţele şi au mărşăluit spre sud, cu trei mii de oameni, pentru a-i azvârli pe invadatori înapoi în mare. Aegon l-a trimis pe Orys Baratheon să-i atace în marş, aruncându-se asupra lor călare pe Spaima Neagră. Cei doi lorzi au fost ucişi în bătălia fără nicio şansă pentru ei; fiul lui Darklyn şi fratele lui Mooton şi-au predat castelele şi au jurat credinţă Casei Targaryen. În acea vreme, Duskendale, principalul port din Westeros la Marea Îngustă, se extinsese şi se îmbogăţise de pe urma negoţului. Visenya Targaryen n-a permis ca oraşul

să fie distrus, însă n-a ezitat să-i ia bogăţiile, umplând până la refuz cuferele cuceritorilor.

Poate că ar fi un moment potrivit să discutăm despre caracterele diferite ale lui Aegon Targaryen şi ale surorilor şi reginelor sale.

Visenya, cea mai mare dintre cei trei, era la fel de războinică precum Aegon însuşi, simţindu-se la fel de bine în cămaşa de zale şi în mătăsuri. Purta sabia lungă valyriană Sora Întunecată, şi era pricepută în folosirea ei, antrenându-se alături de fratele ei încă din copilărie. Cu toate că avea părul argintiu şi ochii violeţi, de valyriană, frumuseţea ei era una aspră şi austeră. Chiar şi cei care o iubeau o considerau pe Visenya rece, sobră, neiertătoare, unii susţinând chiar că folosea otrăvuri şi practica magia neagră.

Rhaenys, cea mai mică dintre cei trei Targaryeni, era tot ceea ce nu era sora ei: glumeaţă, curioasă, impulsivă, plină de capricii. Nefiind o războinică, Rhaenys iubea muzica, dansul şi poezia şi sprijinea mulţi menestreli, măscărici şi păpuşari. Cu toate astea, se zicea că Rhaenys petrecea mai mult timp în spatele dragonului decât fratele şi sora ei la un loc, pentru că, mai presus de orice, îi plăcea să zboare. Odată a fost auzită spunând că, înainte să moară, voia să zboare cu Meraxes peste Marea Apusului, să vadă ce se afla pe ţărmurile sale de vest. În vreme ce nimeni n-a pus, vreodată, la îndoială fidelitatea Visenyei faţă de soţul şi de fratele ei, Rhaenys s-a înconjurat de tineri atrăgători şi (aşa se şoptea) s-a distrat cu unii prin dormitoarele ei în nopţile în care Aegon era cu sora ei mai mare. Totuşi, în pofida acestor zvonuri, curtenii n-au putut să nu observe că regele-şi petrecea zece nopţi cu Rhaenys pentru fiecare noapte cu Visenya.

Aegon Targaryen însuşi, în mod ciudat, era la fel de enigmatic pentru contemporanii săi precum este şi pentru noi. Înarmat cu spada din oţel valyrian,

Focul Negru, era considerat unul dintre cei mai măreţi războinici ai vremii sale deşi nu-i plăceau armele şi nici nu participa la turniruri sau încăierări. Dragonul său era Balerion, Spaima Neagră, însă zbura numai pentru bătălii sau pentru a se deplasa rapid deasupra pământului sau a mării. Prezenţa sa impozantă îi aduna pe oameni sub flamurile sale, dar nu avea niciun prieten apropiat, în afară de Orys Baratheon, tovarăşul său din copilărie. Femeile erau atrase de el, însă Aegon le-a rămas întotdeauna credincios surorilor sale. Ca rege, şi-a pus întreaga încredere în consiliul său restrâns şi în surorile sale, care asigurau guvernarea de zi cu zi a domeniului său… totuşi n-a ezitat să preia comanda atunci când a considerat că era necesar. Cu toate că i-a tratat dur pe rebeli şi pe trădători, era gata să-i primească cu braţele deschise pe foştii lui duşmani care plecaseră genunchiul.

A arătat asta pentru prima dată la Aegonfort, castelul primitiv, din lemn şi pământ, pe care-l ridicase pe coama a ceea ce a fost cunoscut de atunci şi pentru totdeauna drept Dealul Înalt al lui Aegon. După ce cucerise douăsprezece castele şi preluase controlul asupra gurii Apei Negre pe ambele maluri ale râului, le-a poruncit lorzilor pe care-i înfrânsese să se supună. Acolo, şi-au lăsat spadele la picioarele sale, iar Aegon i-a ridicat, confirmându-le domeniile şi titlurile. Celor mai vechi dintre susţinătorii săi le-a dat noi onoruri. Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, a fost făcut maestru al navelor, comandantul flotei regale. Triston Massey, Lord de Stonedance, a fost numit maestru al legilor, iar Crispian Celtigar, maestru al monetăriei. Orys Baratheon a fost proclamat „scutul meu, aliatul meu loial, mâna mea dreaptă şi puternică”. De aceea Baratheon este considerat de maesteri prima Mână a Regelui.

Flamurile heraldice fuseseră multă vreme o tradiţie printre nobilii din Westeros, însă acestea nu

fuseseră niciodată folosite de stăpânii dragonilor din Valyria. Când cavalerii lui Aegon au desfăşurat marele său stindard de bătălie din mătase, cu un dragon roşu, cu trei capete, sudând flăcări asupra unui câmp negru, nobilii au considerat asta un semn că acum era, cu adevărat, unul dintre ai lor, un vrednic şi măreţ rege pentru Westeros. Când regina Visenya a pus o coroană din oţel valyrian, bătută cu rubine, pe capul fratelui său, iar regina Rhaenys l-a numit „Aegon, Primul pe Numele Său, Regele al întregului Westeros şi Scut al Poporului Său" dragonii au mugit, iar lorzii şi cavalerii au izbucnit în urale… Însă oamenii de rând, pescarii, ţăranii şi gospodinele au strigat cel mai tare.

Însă cei şapte regi pe care Aegon Dragonul intenţiona să-i detroneze nu au izbucnit în urale. La Harrenhal şi la Capătul Furtunii, Harren cel Negru şi Argilac cel Arogant îşi chemaseră deja stegarii. În vest, regele Mern din Reach a străbătut Drumul Mării spre nord, până la Casterly Rock, pentru a-l întâlni pe regele Loren din Casa Lannister. Prinţesa din Dorne a trimis un corb la Piatra Dragonului, oferindu-se să i se alăture lui Aegon împotriva lui Argilac, Regele Furtunii… Însă doar ca egală şi aliată, nu ca vasală. O altă propunere de alianţă a venit din partea regelui-copil din Eyrie, Ronnel Arryn, a cărui mamă a pretins toate ţinuturile la est de Furca Verde din Trident pentru sprijinul din Vale împotriva lui Harren cel Negru. Chiar şi în nord, regele Torrhen Stark de la Winterfell s-a sfătuit cu nobilii stegari şi consilieri până târziu în noapte, discutând ce era de făcut cu acest cuceritor. Toţi aşteptau cu nerăbdare următoarea mişcare a lui Aegon.

La câteva zile după încoronarea sa, armatele lui Aegon erau din nou în marş. Cea mai mare parte a armatei sale a traversat Apa Neagră, îndreptându-se spre sud, spre Capătul Furtunii, sub comanda lui Orys Baratheon. Regina Rhaenys îl însoţea călare pe Meraxes, cel cu ochii aurii şi solzii argintii.

Flota targaryană, sub comanda lui Daemon Velaryon, a părăsit Golful Apei Negre şi s-a îndreptat spre nord, pornind spre Gulltown şi Vale, împreună cu regina Visenya şi Vhagar. Regele însuşi s-a îndreptat în marş spre nord-est, spre Ochiul Zeilor şi Harrenhal, fortăreaţa uriaşă care era mândria şi obsesia regelui Harren cel Negru, terminată de el şi ocupată chiar în ziua când Aegon a debarcat pe ceea ce va deveni, într-o bună zi, Debarcaderul Regelui.

Toate cele trei invazii targaryene s-au lovit de o rezistenţă acerbă. Lorzii Errol, Fell şi Buckler, juraţi Capătului Furtunii, au luat prin surprindere avangarda armatei lui Orys Baratheon în timp ce traversa Apa Lină, doborând peste o mie de oameni înainte de a se retrage în pădure. O flotă adunată în pripă de Arryn, întărită cu o duzină de nave din Braavos, a scufundat flota targaryană în apele portului Gulltown. Printre cei morţi s-a numărat şi amiralul lui Aegon, Daemon Velaryon. Aegon însuşi a fost atacat lângă ţărmul sudic al Ochiului Zeilor, nu o dată, ci de două ori. Targaryenii au câştigat Bătălia Trestiilor, dar au suferit pierderi mari la Sălciile Plângătoare, unde doi dintre fiii regelui Harren au traversat lacul în corăbii lungi, cu vâslele învelite, şi le-au căzut în spate.

Oricum, asemenea înfrângeri nu s-au dovedit decât nişte obstacole, dar la sfârşit, duşmanii lui Aegon n-au putut să reziste în faţa dragonilor săi. Oamenii din Vale au scufundat o treime din navele targaryene şi au capturat aproape la fel de multe, însă când regina Visenya s-a aruncat asupra lor din cer, a incendiat corăbiile inamice. Lorzii Errol, Fell şi Buckler s-au ascuns prin pădurile familiilor lor, până când regina Rhaenys l-a dezlănţuit pe Meraxes şi un val de foc a măturat codrii, transformând copacii în torţe. Dar învingătorii de la Sălciile Plângătoare, reîntorcându-se peste lac la Harrenhal, nu erau deloc pregătiţi când Balerion s-

a coborât asupra lor de pe cerul dimineţii. Corăbiile lungi ale lui Harren au ars. La fel ca şi fiii lui.

Visenya şi Vhagar arzând flota lui Arryn

Duşmanii lui Aegon s-au pomenit hărţuiţi şi de alţi potrivnici. Pe când Argilac cel Arogant îşi aduna soldaţii la Capătul Furtunii, piraţii de la Treptele de Piatră au debarcat pe ţărmurile Capului Mâniei pentru a profita de absenţa lor, iar năvălitorii dornishieni au coborât ca o furtună din Munţii Roşii pentru a mătura Hotarele. În Vale, tânărul rege Ronnel a trebuit să facă faţă unei răzmeriţe la Trei Surori, când insularii au renunţat la loialitatea faţă de Eyrie şi au proclamat-o pe lady Marla Sunderland regina lor.

Totuşi, acestea nu erau decât nişte neplăceri mărunte în comparaţie cu ce i s-a întâmplat lui Harren cel Negru. Deşi Casa Hoare domnea asupra Ţinuturilor Riverane de trei generaţii, oamenii Tridentului nu-i iubeau pe suzeranii lor din Insulele de Fier. Harren cel Negru îi trimisese la moarte pe mii dintre ei în timpul construirii marelui castel Harrenhal, devastând Ţinuturile Riverane de materiale de construcţie, pofta lui de aur aducându-

i în sapă de lemn atât pe lorzi, cât şi pe oamenii de rând. Aşa că acum Ţinuturile Riverane s-au ridicat împotriva lui, conduse de lordul Edmyn Tully din Riverrun. Chemat în apărarea Harrenhalului, Tully a trecut de partea Casei Targaryen, a înălţat flamura dragonului deasupra castelului său, iar cavalerii şi arcaşii săi s-au alăturat armatei lui Aegon. Sfidarea lui le-a dat curaj şi celorlalţi nobili riverani. Unul câte unul, lorzii din Trident l-au părăsit pe Harren şi şi-au declarat loialitatea pentru Aegon Dragonul. Casele Blackwood, Mallister, Vance, Bracken, Piper, Frey, Strong… şi-au adunat trupele şi au năvălit asupra Harrenhalului.

Dintr-odată copleşit numeric, regele Harren cel Negru s-a refugiat în fortăreaţa sa considerată inexpugnabilă. Cel mai mare castel construit vreodată în Westeros, Harrenhalul se lăuda cu cinci turnuri imense, o sursă inepuizabilă de apă de băut, pivniţe uriaşe, boltite, pline de provizii, şi ziduri masive, din piatră neagră, mai înalte decât orice scară de asalt şi prea groase ca să poată fi sparte de orice berbec sau spulberate de vreo balistă. Harren şi-a baricadat porţile şi s-a pregătit împreună cu fiii rămaşi şi aliaţii pentru a rezista unui asediu.

Aegon din Piatra Dragonului avea alte idei. Odată ce-şi unise forţele cu cele ale lui Edmyn Tully şi ale celorlalţi nobili riverani pentru a înconjura castelul, a trimis un maester la porţi, cu o flamură de pace, pentru negocieri. Harren a ieşit să-l întâmpine: un bătrân cărunt, dar încă aprig în armura lui neagră. Fiecare rege avea propriii săi stegar şi maester, aşa că vorbele schimbate de ei sunt încă vii.

— Daţi-vă bătuţi acum, a început Aegon, şi poţi rămâne Lord al Insulelor de Fier. Predaţi-vă acum, iar fiii tăi vor trăi să domnească după tine. Am opt mii de oameni în jurul zidurilor tale.

— Ceea ce se află în afara zidurilor mele nu mă interesează câtuşi de puţin, a zis Harren. Aceste ziduri sunt puternice şi groase.

— Însă nu atât de înalte cât să-i ţină departe pe dragoni. Dragonii zboară.

— Am zidit totul din piatră, a spus Harren. Piatra nu arde.

— Când va apune soarele, împotrivirea ta se va fi sfârşit, a replicat Aegon.

Se zice că Harren a scuipat auzind asta şi s-a întors în castelul său. Odată ajuns înăuntru, şi-a trimis toţi oamenii pe metereze, înarmaţi cu suliţe şi arcuri şi arbalete, promiţând pământuri şi bogăţii oricui va reuşi să doboare dragonul.

— Dacă aş fi avut o fiică, omorâtorul dragonului i-ar fi putut cere mâna, a proclamat Harren cel Negru. În loc de asta, i-o voi da pe una dintre fiicele lui Tully, sau pe toate trei dacă vrea. Ori ar putea s-o ia pe vreuna dintre fetele lui Blackwood, sau Strong, sau pe oricare dintre fetele acestor trădători ai Tridentului, aceşti lorzi din mocirla galbenă.

Apoi Harren cel Negru s-a retras în turnul său, înconjurat de garda personală, pentru a lua cina cu fiii care îi mai rămăseseră.

Pe când ultima geană de lumină a soarelui dispărea, oamenii lui Harren cel Negru scrutau bezna, strângând în mâini suliţele şi arbaletele. Cum n-a apărut niciun dragon, unii s-ar putea să se fi gândit că ameninţările lui Aegon erau doar vorbe goale. Însă Aegon Targaryen l-a ridicat pe Balerion sus, pe cer, prin nori, sus, tot mai sus, până când dragonul nu era mai mare decât o muscă în zbor prin faţa lunii. De-abia atunci s-a aruncat în interiorul zidurilor castelului. Cu aripi negre ca noaptea, Balerion a plonjat în întuneric şi când marile turnuri de la Harrenhal au apărut sub el, dragonul a mugit furios şi le-a scăldat în focul cel negru, bordat cu roşu.

Piatra nu arde, se lăudase Harren, însă castelul nu era făcut numai din piatră. Lemn şi lână, cânepă şi paie, pâine şi carne de oaie sărată şi grâne, toate au luat foc. Nici oamenii de fier ai lui Harren nu

erau din piatră. Fumegând, urlând, cuprinşi de flăcări, au alergat prin curţi sau au căzut de pe metereze pentru a muri la baza zidurilor. Şi chiar şi piatra va crăpa şi se va topi dacă focul este suficient de puternic. Lorzii riverani din afara zidurilor castelului au afirmat mai târziu că turnurile străluceau roşietice în noapte, precum cinci lumânări mari… şi la fel ca acestea, au început să se strâmbe şi să se topească, când râuleţe de piatră topită au început să curgă de-a lungul lor.

Distrugerea Harrenhalului.

Harren şi ultimii săi fii au murit în focurile care au cuprins cetatea sa monstruoasă în acea noapte. Casa Hoare a pierit odată cu el, la fel cum s-a întâmplat şi cu dominaţia Insulelor de Fier asupra Ţinuturilor Riverane. În ziua următoare, lângă ruinele fumegânde ale Harrenhalului, regele Aegon a primit jurământul de credinţă al lui Edmyn Tully, Lord de Riverrun, şi l-a numit Lordul Suzeran al Tridentului. Şi ceilalţi lorzi riverani s-au plecat -

înaintea lui Aegon, ca rege, şi a lui Edmyn Tully ca lordul lor suzeran. Când cenuşa s-a răcit destul pentru a permite oamenilor să intre în siguranţă în castel, săbiile celor căzuţi, multe împrăştiate sau topite, ori strâmbate şi transformate în panglici de oţel de focul dragonului, au fost adunate şi trimise în căruţe înapoi spre Aegonfort.

În sud şi est, juraţii Regelui Furtunii s-au dovedit mult mai loiali decât cei ai regelui Harren. Argilac cel Arogant a adunat o mare armată, la Capătul Furtunii. Cetatea Durrandonilor era o fortăreaţă mândră, marele său zid de protecţie fiind chiar mai gros decât cele de la Harrenhal. Şi despre ea se credea că putea rezista oricărui asalt. Oricum, vestea despre moartea regelui Harren a ajuns în curând la urechile vechiului său duşman, regele Argilac. Lorzii Fell şi Buckler s-au retras înaintea armatei care se apropia (lordul Errol fusese ucis) şi i-au trimis vorbă despre regina Rhaenys şi dragonul ei. Bătrânul rege războinic a răcnit că nu avea intenţia de a muri aşa cum o făcuse Harren, perpelit înăuntrul propriului său castel, ca un purcel de lapte cu un măr în gură. Obişnuit să lupte, avea să-şi decidă soarta cu sabia în mână. Aşa că Argilac cel Arogant a plecat călare de la Capătul Furtunii pentru ultima dată, pentru a-şi înfrunta duşmanii în câmp deschis.

Apariţia Regelui Furtunii n-a fost nicio surpriză pentru Orys Baratheon şi oamenii săi; regina Rhaenys, zburând cu Meraxes, remarcase plecarea lui Argilac de la Capătul Furtunii şi a putut să-i ofere Mâinii o relatare amănunţită privind numărul adversarilor şi dispunerea lor. Orys a ocupat o poziţie întărită pe dealurile de la sud de Poarta de Bronz şi a aşteptat acolo, la înălţime, venirea soldaţilor furtunii.

Când cele două armate s-au înfruntat, soldaţii furtunii s-au dovedit demni de numele lor. În acea dimineaţă începuse să cadă o ploaie monotonă, iar pe la miezul zilei aceasta s-a transformat într-o

furtună cumplită. Lorzii stegari ai regelui Argilac l-au îndemnat să-şi amâne atacul pentru a doua zi, în speranţa că ploaia va înceta, însă Regele Furtunii îi depăşea pe cuceritori într-o proporţie de aproape doi la unul şi avea aproximativ de patru ori mai mulţi cavaleri şi cai de luptă. Priveliştea stegarilor lui Aegon agitându-se uzi leoarcă deasupra sa, pe propriile sale dealuri, îl înfuriase şi bătrânul războinic călit în lupte n-a întârziat să observe că ploaia bătea dinspre sud, în feţele oamenilor lui Targaryen, pe dealurile lor. Aşa că Argilac cel Arogant a dat ordinul de atac, iar bătălia cunoscută în istorie sub numele de Ultima Furtună a început.

Lupta s-a prelungit bine de tot în noapte, o desfăşurare sângeroasă, şi mult mai puţin favorabilă unuia singur decât cucerirea Harrenhalului de către Aegon. De trei ori şi-a condus Argilac cel Arogant cavalerii împotriva poziţiilor lui Baratheon, dar dealurile erau prea abrupte şi ploaia transformase pământul în mâzgă, aşa că toţi caii de luptă s-au zbătut şi s-au înglodat, iar şarjele şi-au pierdut coeziunea şi forţa. Soldaţii furtunii s-au descurcat mult mai bine când şi-au trimis suliţaşii pe deal în sus, pedeştri. Orbiţi de ploaie, invadatorii nu i-au văzut urcând până când a fost prea târziu, iar corzile ude au făcut inutile arcurile. A căzut un deal, apoi un altul, iar ce-a de-a treia şarjă şi ultima a Regelui Furtunii a spart centrul dispozitivului lui Baratheon… numai pentru a da de regina Rhaenys şi de Meraxes. Chiar şi pe pământ, dragonul s-a dovedit a fi formidabil. Dickon Morrigen şi Bastardul din Blackhaven, care comandau avangarda, au fost înghiţiţi de flăcările fiarei, împreună cu cavalerii gărzii personale a regelui Argilac. Caii de luptă s-au panicat şi au fugit înspăimântaţi, lovindu-se de călăreţii din spatele lor şi transformând şarja într-un haos. Regele Furtunii însuşi a fost azvârlit din şa.

Dar Argilac a continuat să lupte. Când Orys Baratheon a coborât dealul noroios împreună cu

oamenii săi, l-a găsit pe bătrânul rege ţinând piept la şase potrivnici, cu tot atâtea cadavre la picioare.

— Dă-te la o parte, a poruncit Baratheon.

A descălecat, pentru a-l întâlni pe rege pe picior de egalitate, şi i-a oferit Regelui Furtunii o ultimă şansă de a se recunoaşte înfrânt. Dar Argilac l-a blestemat.

Aşa că s-au luptat, bătrânul rege războinic, cu părul său alb şi învolburat, şi Mâna cu barbă neagră, fioroasă, a lui Aegon. Fiecare dintre ei a fost rănit, se spune, însă la sfârşit, ultimul dintre Durrandoni şi-a îndeplinit dorinţa şi a murit cu o sabie în mâini şi un blestem pe buze. Moartea regelui lor a luat întregul avânt al soldaţilor furtunii, şi pe când vestea că Argilac a căzut se răspândea, lorzii săi şi cavalerii şi-au aruncat săbiile şi au fugit.

Orys Baratheon, primul lord de Capătul Furtunii

Timp de câteva zile, se credea că şi Capătul Furtunii ar putea avea aceeaşi soartă ca Harrenhalul, astfel că fiica lui Argilac, Argella, a baricadat porţile în faţa lui Orys Baratheon şi a armatei targaryene, declarându-se Regina Furtunii. Decât să-şi plece genunchiul, apărătorii de la Capătul Furtunii vor muri până la ultimul om, a

promis ea când regina Rhaenys a zburat pe Meraxes spre castel pentru negocieri.

— Îmi poţi lua castelul, dar vei câştiga numai oase, sânge şi cenuşă, a anunţat ea… dar soldaţii din garnizoană s-au dovedit a fi mai puţin dispuşi să moară.

În noaptea aceea, au ridicat o flamură de pace, au deschis larg porţile castelului şi-au predat-o pe lady Argella cu un căluş în gură, înlănţuită şi goală, oamenilor lui Orys Baratheon.

Se povesteşte că Baratheon i-a scos lanţurile cu propriile sale mâini, a învelit-o cu mantia, i-a turnat vin şi i-a glăsuit cu blândeţe, vorbindu-i de curajul tatălui ei şi de felul în care a murit. Şi, după aceea, spre a-l onora pe regele căzut, a luat blazonul Durrandonilor şi cuvintele de pe acesta făcându-l al său. Cerbul încoronat a devenit pecetea sa, Capătul Furtunii a devenit cetatea sa de scaun, iar lady Argella, nevasta sa.

Cu ambele Ţinuturi Riverane şi ale Furtunii aflate acum sub controlul lui Aegon Dragonul şi al aliaţilor săi, regii rămaşi în Westeros au înţeles că avea să le vină şi lor rândul. La Winterfell, regele Torrhen şi-a chemat stegarii; ţinând cont de vastele distanţe din Nord, ştia că adunarea unei armate va lua timp. Regina Sharra din Vale, regentă a fiului ei, Ronnel, s-a refugiat în Eyrie, şi-a pus la punct apărarea şi a trimis o armată la Poarta Însângerată, calea spre Valea lui Arryn. În tinereţea ei, regina Sharra fusese considerată „Floarea Munţilor”, cea mai frumoasă fecioară din cele Şapte Regate. Poate că, sperând să-l încânte pe Aegon cu frumuseţea ei, i-a trimis un portret şi i s-a oferit drept soţie, cu condiţia să-l numească pe fiul ei, Ronnel, drept moştenitor al său. Cu toate că portretul a ajuns în cele din urmă la el, nu se ştie dacă Aegon Targaryen a răspuns propunerii ei; avea deja două regine, iar Sharra Arryn era atunci doar o floare ofilită, cu zece ani mai mare decât el.

Între timp, cei doi mari regi de la apus s-au aliat şi şi-au adunat propriile armate, intenţionând să-l oprească pe Aegon o dată pentru totdeauna. Din Highgarden a plecat în marş Mern al IX-lea, din Casa Gardener, Regele din Reach, însoţit de o armată impresionantă. Sub zidurile Castelului Crângul de Aur, cetatea de scaun a Casei Rowan, s-a întâlnit cu Loren I Lannister, Regele Stâncii, care-şi conducea propria sa oştire din Ţinuturile Vestice. Împreună, cei doi regi comandau cea mai mare armată văzută vreodată în Westeros: cincizeci şi cinci de mii de oameni, inclusiv şase sute de lorzi, mari şi mici şi mai bine de cinci mii de cavaleri călare. „Pumnul nostru de fier!" se lăuda regele Mern. Cei patru fii ai săi călăreau alături de el, iar scutieri îi erau cei doi nepoţi.

Cei doi regi n-au zăbovit prea mult la Crângul de Aur; o armată de o asemenea mărime trebuie să fie ţinută în marş, pentru a nu sărăci ţinuturile din jur. Aliaţii au plecat de îndată, îndreptându-se spre nord prin nord-est, prin vegetaţia înaltă şi lanurile aurii de grâu.

Avertizat de sosirea lor în tabăra lui de lângă Ochiul Zeilor, Aegon şi-a adunat propria sa oaste şi a avansat pentru a-şi înfrunta noii duşmani. Comanda numai o cincime din numărul de oameni ai celor doi regi, şi mare parte din forţa sa era compusă din soldaţi care le juraseră credinţă nobililor riverani, a căror loialitate pentru Casa Targaryen era de dată recentă şi nepusă la încercare. Oricum, având o armată mai mică, Aegon se putea deplasa mai repede decât inamicii săi. În oraşul Septul de Piatră, ambele sale regine i s-au alăturat împreună cu dragonii lor; Rhaenys de la Capătul Furtunii, iar Visenya de la Capul Ghearei Sfărâmate, unde primise multe jurăminte de credinţă din partea lorzilor locali. Împreună, cei trei Targaryeni au privit din cer cum oştirea lui Aegon a traversat izvoarele Apei Negre şi s-a îndreptat spre sud.

Cele două armate s-au reunit în câmpiile întinse şi deschise de la sud de Apa Neagră, lângă locul pe unde va trece într-o bună zi Drumul de Aur. Cei doi regi s-au veselit când iscoadele lor s-au întors cu numărul ostaşilor targaryeni şi cu dispunerea lor. Aveau câte cinci oameni pentru unul de-al lui Aegon, se părea, iar proporţia dintre lorzi si cavaleri era chiar si mai mare. Iar terenul era întins şi deschis, numai iarbă şi grâu, cât vedeai cu ochii, ideal pentru cavaleria grea. Aegon Targaryen nu controla nicio poziţie la înălţime, aşa cum făcuse Orys Baratheon la Ultima Furtună; pământul era tare, nu mocirlos. Nu erau deranjaţi nici de ploaie. Ziua era fără urmă de nor, dar cu vânt. Nu mai plouase de vreo două săptămâni.

Regele Mern adusese cu o dată şi jumătate mai mulţi oameni la luptă decât regele Loren, aşa că a cerut să i se facă onoarea de a comanda centrul. Fiului şi moştenitorului său, Edmund, i s-a dat avangarda. Regele Loren şi cavalerii săi formau flancul drept, Lordul Oakheart, pe cel stâng. Neavând nicio barieră naturală pentru fixarea liniei targaryene, cei doi regi intenţionau să-l atace pe Aegon din flancuri, apoi să-l lovească din spate, în vreme ce „pumnul lor de fier” o săgeată imensă, formată din cavaleri înzăuaţi şi mari lorzi, avea să se năpustească spre centrul lui Aegon.

Aegon Targaryen şi-a aşezat oamenii într-un semicerc aproximativ, înţesat de suliţe şi ţepuşe, cu arcaşi şi arbaletieri în spatele lor şi cavalerie uşoară pe flancuri. I-a încredinţat comanda armatei sale lui Jon Mooton, Lord de Iazul Fecioarelor, unul dintre primii duşmani care se alăturase cauzei sale. Regele însuşi intenţiona să lupte din cer, împreună cu reginele sale. Aegon observase şi el absenţa ploii; iarba şi grâul care înconjurau armatele erau înalte, iar grânele gata de recoltat… şi foarte uscate.

Targaryenii au aşteptat până când cei doi regi au sunat din trompete şi au început înaintarea sub o

mare de flamuri. Regele Mern însuşi a condus şarja împotriva centrului călărind pe armăsarul său auriu, alături de fiul său, Gawen, care îi purta şi stindardul, o mare mână verde întinsă deasupra unui câmp alb. Mugind şi răcnind, îmboldiţi de cornuri şi tobe, Gardenerii şi Lannisterii au şarjat printr-un uragan de săgeţi, aruncându-se asupra duşmanilor, măturându-i pe suliţaşii targaryeni, spulberându-le rândurile. Dar Aegon şi surorile sale erau în aer.

Aegon a zburat cu Balerion pe deasupra liniilor duşmanilor, printr-o furtună de suliţe, pietre şi săgeţi, aruncându-se peste ei de nenumărate ori, pentru a-i scălda în flăcări. Rhaenys şi Visenya au stârnit focuri împotriva vântului în faţa inamicilor şi în spatele lor. Buruienile uscate şi şirurile de grâu s-au aprins imediat. Vântul a împrăştiat focul şi a azvârlit fumul în faţa rândurilor soldaţilor celor doi regi, care înaintau. Mirosul focului i-a făcut pe armăsarii lor să intre în panică, iar pe măsură ce fumul s-a îngroşat, caii şi călăreţii au fost orbiţi. Rândurile lor au început să se spargă, în vreme ce ziduri de foc se înălţau peste tot în jurul lor. Oamenii lordului Mooton, apăraţi de vânt, au aşteptat cu arcurile şi suliţele pregătite, ajutându-i pe oamenii arşi sau arzând, ieşiţi clătinându-se din infern.

Câmpia de Foc, aşa a fost numită după aceea bătălia.

Peste patru mii de oameni au murit în flăcări. Alţi o mie au pierit de sabie, suliţe şi săgeţi. Zeci de mii au suferit arsuri, unele atât de profunde încât au rămas marcaţi de cicatrice pe viaţă. Regele Mern al IX-lea s-a numărat printre morţi, împreună cu fiii săi, nepoţii, fraţii, verii şi alte rubedenii. Un nepot a supravieţuit timp de trei zile. Când a murit din cauza arsurilor, Casa Gardener a murit odată cu el. Regele Loren al Stâncii a supravieţuit, trecând călare printr-un zid de flăcări şi fum, spre

siguranţă, atunci când şi-a dat seama că bătălia era pierdută.

Targaryenii au pierdut mai puţin de o sută de oameni. Regina Visenya a primit o săgeată în umăr, însă s-a refăcut curând. Pe când dragonii săi se înfruptau din cei morţi, Aegon a poruncit ca spadele celor căzuţi să fie adunate şi le-a trimis pe râu în jos.

Loren Lannister a fost capturat în ziua următoare. Regele Stâncii şi-a pus spada şi coroana la picioarele lui Aegon, s-a lăsat într-un genunchi şi s-a supus. Iar Aegon, respectându-şi promisiunea, l-a ridicat în picioare pe duşmanul său învins şi l-a confirmat ca stăpân al ţinuturilor sale şi al rangului nobiliar, numindu-l Lord de Casterly Rock şi Păzitor al Apusului. Stegarii lordului Loren i-au urmat exemplul, la fel ca mulţi alţi lorzi din Reach, cei care au supravieţuit focului dragonilor.

Cucerirea Apusului nu se încheiase încă, aşa că regele Aegon s-a despărţit de surorile sale şi a plecat imediat în marş spre Highgarden, sperând în predarea sa înainte ca altcineva să ridice pretenţii asupra cetăţii. A găsit castelul în mâinile administratorului său, Harlan Tyrell, ai cărui strămoşi slujiseră Casa Gardener timp de secole. Tyrell i-a predat cheile fortăreţei fără luptă şi a promis sprijinul său regelui cuceritor. Drept răsplată, Aegon i-a dat Highgarden şi toate domeniile sale, numindu-l Păzitor al Sudului şi Lord Suzeran de Mander, făcându-l stăpân al foştilor vasali ai Casei Gardener.

Regele Aegon intenţiona să-şi continue marşul spre sud ca să forţeze predarea Oraşului Vechi, a Arborului şi Dorne, dar, în vreme ce se afla la Highgarden, i-au ajuns la urechi veşti despre o nouă provocare. Torrhen Stark, Rege al Nordului, traversase Gâtul şi intrase în Ţinuturile Riverane conducând o armată de treizeci de mii de sălbatici. Aegon a pornit imediat spre nord să-l oprească, gonind înaintea armatei sale pe aripile lui Balerion,

Spaima Neagră. De asemenea, le-a trimis vorbă şi reginelor lui şi tuturor nobililor şi cavalerilor care îi juraseră credinţă după Harrenhal şi Câmpia de Foc.

Când Torrhen Stark a ajuns pe malurile Tridentului, a descoperit o armată cu încă o jumătate mai mare decât a lui aşteptându-l la sud de râu. Lorzi riverani, vestici, oameni de la Capul Furtunii, cei din Reach… veniseră cu toţii. Iar deasupra taberei lor, Balerion, Meraxes şi Vhagar pândeau la înălţime, descriind cercuri tot mai largi.

Iscoadele lui Torrhen văzuseră ruinele de la Harrenhal, unde focul roşiatic ardea mocnit sub grămezile de resturi. Regele din Nord auzise multe poveşti despre Câmpia de Foc. Ştia că aceeaşi soartă l-ar putea aştepta şi pe el dacă încerca să forţeze traversarea râului. Unii dintre nobilii săi stegari l-au îndemnat să atace imediat, insistând că valoarea nordicilor îi putea aduce victoria. Alţii l-au implorat să se retragă la Moat Cailin şi să-şi consolideze poziţia acolo, pe pământul Nordului. Fratele bastard al regelui, Brandon Snow, s-a oferit să treacă Tridentul singur, la adăpostul întunericului, ca să ucidă dragonii în timp ce aceştia dormeau.

Regele Torrhen l-a trimis pe Brandon Snow să treacă râul, însă a făcut-o însoţit de trei maesteri şi nu ca să ucidă, ci ca să negocieze. Toată noaptea s-au schimbat mesaje. În dimineaţa următoare, Torrhen Stark a trecut Tridentul. Acolo, pe malul sudic, a îngenuncheat, a pus vechea coroană a Regilor Iernii la picioarele lui Aegon şi a jurat să fie omul său. S-a ridicat ca Suzeran al Winterfellului şi Păzitor al Nordului, dar nemaifiind rege. De atunci în colo, Torrhen Stark este pomenit drept Regele care a îngenuncheat… Însă niciun om al Nordului nu şi-a lăsat oasele arse lângă Trident, iar spadele adunate de Aegon de la suzeranul Stark şi de la vasalii săi nu erau răsucite, topite sau strâmbate.

Supunerea lui Torrhen Stark, Regele care a îngenuncheat

Aegon Targaryen şi reginele sale s-au despărţit din nou. Aegon s-a îndreptat iarăşi spre sud, mărşăluind spre Oraşul Vechi, în vreme ce surorile sale s-au urcat pe dragonii lor, Visenya pentru o a doua încercare la Valea lui Arryn, iar Rhaenys pentru Sunspear şi deşerturile din Dorne.

Sharra Arryn întărise fortificaţiile de la Gulltown, plasase o armată puternică la Poarta Însângerată şi triplase mărimea garnizoanelor de la Piatră, Zăpadă şi Cer, castelele de etapă care apărau drumurile spre Eyrie. Toate lucrările defensive s-au dovedit inutile împotriva Visenyei Targaryen, care a zburat între aripile lui Vhagar pe deasupra lor şi a aterizat în curtea interioară din Eyrie. Când regenta din Vale a ieşit s-o înfrunte, cu zeci de soldaţi din gardă în spatele ei, a găsit-o pe Visenya cu Ronnel Arryn pe genunchiul ei, holbându-se uluit la dragon. „Mamă, pot să mă duc şi să zbor cu doamna?” a întrebat copilul-rege. Nu s-au proferat niciun fel de ameninţări, nu s-au schimbat niciun fel de cuvinte mânioase. Cele două

regine şi-au zâmbit şi au schimbat în loc de asta amabilităţi. Apoi lady Sharra a trimis după cele trei coroane (propria ei coroană de regentă, cea mică, a fiului ei, şi Coroana Şoimului de Munte şi Vale, pe care regii Arryn o purtaseră timp de o mie de ani) şi le-a predat reginei Visenya, împreună cu spadele garnizoanei sale. Şi se povesteşte că după aceea, micul rege a zburat de trei ori deasupra vârfului Lancea Uriaşului şi a aterizat, devenind şi el un mic suzeran. Şi astfel, Visenya Targaryen a adus Valea lui Arryn sub stăpânirea fratelui ei.

Rhaenys Targaryen n-a avut parte de o asemenea cucerire lesnicioasă. O armată de suliţaşi din Dorne păzea Trecătoarea Prinţului, calea spre Munţii Roşii, însă Rhaenys nu s-a angajat în luptă. A zburat pe deasupra trecătorii, deasupra nisipurilor roşii şi albe, dar atunci când a coborât în Vaith pentru a-i cere să se predea, a găsit castelul pustiu şi abandonat. În oraşul de sub zidurile sale nu mai rămăseseră decât femeile, copiii şi bătrânii. Când erau întrebaţi unde plecaseră stăpânii lor, răspundeau doar: „Departe.” Rhaenys a urmat cursul în aval al râului, până la Graţia Zeilor, cetatea de scaun a Casei Allyrion, însă şi aceasta era părăsită. Şi-a luat iar zborul. Rhaenys a ajuns la Planky Town, acolo unde Sângele Verde se varsă în mare, unde se aflau sute de bărci cu prăjină, schifuri de pescuit, barje, pontoane-dormitor şi nave dezafectate scăldându-se în soare, legate cu frânghii, lanţuri, unite prin scânduri astfel încât să alcătuiască un oraş plutitor; cu toate astea, doar câteva bătrâne şi copii mici ridicau privirea spre ea, în timp ce Meraxes zbura în cercuri pe deasupra.

În cele din urmă, zborul reginei a dus-o până la Sunspear, vechea cetate de scaun a Casei Martell, unde a găsit-o pe prinţesa din Dorne aşteptând-o în castelul ei abandonat. Meria Martell avea optzeci de ani, ne spun menestrelii, şi domnise peste dornishieni vreme de şaizeci de ani. Era foarte

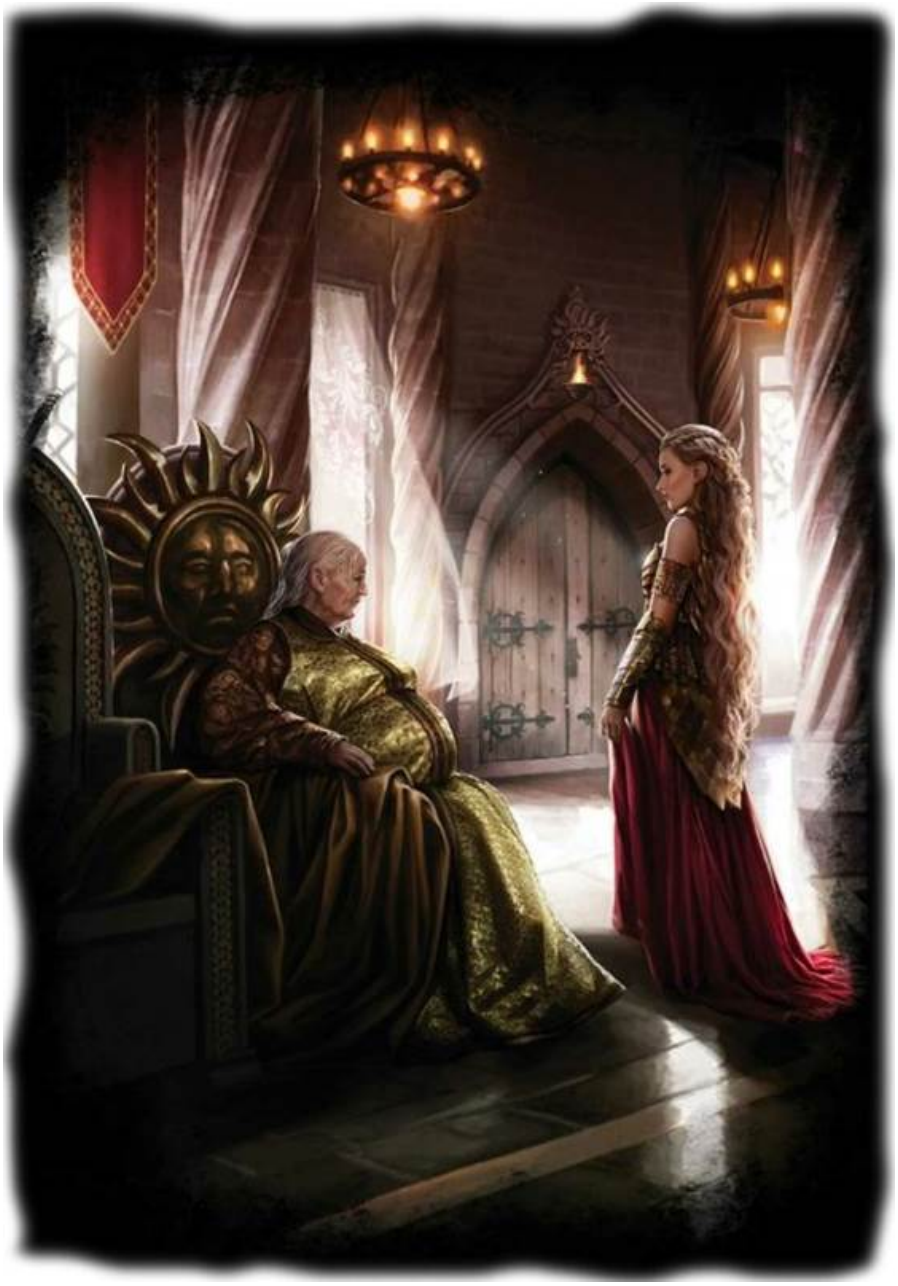
grasă, oarbă, şi aproape cheală, pielea îngălbenită atârnându-i. Argilac cel Arogant o poreclise „Ţestoasa Galbenă din Dorne” însă nici vârsta, nici pierderea vederii nu-i tociseră inteligenţa.

— Nu mă voi lupta cu tine, i-a spus prinţesa Meria lui Rhaenys, nici n-am să îngenunchez în faţa ta. Dorne nu are rege. Spune-i fratelui tău asta.

— Îi voi spune, a răspuns Rhaenys, dar mă voi întoarce, prinţesă, iar data viitoare voi veni cu foc şi sânge.

— Astea-s cuvintele tale, a zis prinţesa Meria. Ale noastre sunt Neplecaţi, Neînfrânţi, Nesfărâmaţi. N-ai decât să ne arzi, doamna mea… Însă nu ne vei îngenunchea, nu ne vei supune şi nici nu ne vei obliga să cedăm. Acesta este Dorne. Nu eşti binevenită aici. Întoarce-te la grozăviile tale.

Şi-aşa s-au despărţit regina şi prinţesa, iar Dorne a rămas necucerit.

Întâlnirea dintre Meria Martell şi Rhaenys Targaryen.

Spre vest, Aegon Targaryen a fost întâmpinat într-o manieră mai caldă. Cel mai mare oraş din Westeros, Oraşul Vechi, era încins de ziduri masive şi condus de Casa Hightower, cea mai veche, bogată şi puternică dintre casele nobile din Reach. Oraşul Vechi era şi inima Credinţei. Aici locuia şi Marele Septon, Tatăl Credincioşilor, glasul noilor zei pe pământ, care cerea supunerea a milioane de adepţi în toate ţinuturile (în afară de Nord, unde vechii zei încă rezistau) şi comanda soldaţii

Militanţilor Credinţei, ordinul războinic pe care oamenii de rând îl numeau Stele şi Săbii.

Totuşi, când Aegon Targaryen şi armata sa s-au apropiat de Oraşul Vechi, au găsit porţile oraşului deschise, şi pe lordul Hightower aşteptând să se predea. Când vestea debarcării lui Aegon a ajuns pentru prima oară în Oraşul Vechi, Marele Septon s-a încuiat în interiorul Septului Înstelat şapte zile şi şapte nopţi, cerând călăuzirea zeilor. N-a mâncat decât pâine şi-a băut apă, se spune, petrecându-şi toate orele veghind în rugăciuni, mergând de la un altar la altul. Iar în cea de-a şaptea zi, Baba şi-a ridicat lampa ei aurie ca să-i arate viitorul. Dacă Oraşul Vechi ridica armele împotriva lui Aegon Dragonul, după cum a văzut Înalt Preasfinţia Sa, oraşul va arde sigur, iar Hightower şi Citadela şi Septul Înstelat vor dărâmate şi distruse.

Manfred Hightower, Lordul Oraşului Vechi, era un nobil prudent şi cucernic. Unul dintre fiii săi mai mici luptase în rândurile Fiilor Războinicului, iar un altul de-abia depusese jurământul ca septon. Când Marele Septon i-a povestit viziunea sa, împărtăşită lui de Babă, lordul Hightower a hotărât că nu se va opune Cuceritorului prin forţa armelor. Şi astfel, nimeni din Oraşul Vechi n-a ars pe Câmpia de Foc, cu toate că Hightowerii erau stegari ai Gardenerilor din Highgarden. Şi astfel s-a întâmplat că lordul Manfred l-a întâmpinat călare pe Aegon Dragonul şi i-a oferit spada, oraşul şi jurământul de credinţă. (Unii spun că lordul Hightower i-ar fi oferit şi mâna celei mai mici fiice ale sale, ceea ce Aegon a refuzat politicos, pentru a nu-şi ofensa cele două regine.)

Trei zile mai târziu, în Septul Înstelat, chiar Înalt Preasfinţia Sa l-a uns pe Aegon cu cele şapte uleiuri, i-a pus o coroană pe cap şi l-a proclamat Aegon din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Regele Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector

al Domeniului. („Şapte Regate” era expresia folosită atunci, cu toate că Dorne nu închinase steagul. Nici n-o va face, vreme de mai bine de un secol de acum înainte.)

Numai câţiva lorzi au fost prezenţi la prima încoronare a lui Aegon, la gurile Apei Negre, dar câteva sute au asistat la cea de-a doua şi zeci de mii l-au ovaţionat după aceea pe străzile Oraşului Vechi pe când plutea deasupra lor pe spatele lui Balerion. La cea de-a doua încoronare a lui Aegon au fost martori maesteri şi arhimaesteri ai Citadelei. Poate că de aceea, această încoronare, şi nu cea de la Aegonfort sau debarcarea, a devenit data oficială a începerii domniei lui Aegon.

Şi astfel au fost transformate cele Şapte Regate din Westeros într-un mare domeniu, prin vrerea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale.

Mulţi s-au gândit că regele Aegon va face din Oraşul Vechi cetatea sa de scaun, după terminarea războaielor, în vreme ce alţii au crezut că va domni de la Piatra Dragonului, străvechea citadelă insulară a Casei Targaryen. Regele i-a surprins pe toţi declarându-şi intenţia de a-şi organiza curtea în noul oraş care se ridica deja la baza celor trei dealuri de la gura Apei Negre, pe locul unde el şi surorile sale puseseră prima dată piciorul pe pământul Westerosului. Noul oraş a fost numit Debarcaderul Regelui. De acolo, Aegon Dragonul şi-a condus regatul, domnind asupra curţii din marele tron din metal, făcut din spadele topite, răsucite, învinse şi frânte ale tuturor duşmanilor săi căzuţi, un tron periculos care va fi curând cunoscut în întreaga lume drept Tronul de Fier din Westeros.

Regii Targaryeni

Tronul de Fier

Aegon Cuceritorul încoronat de Marele Septon

Aegon I

Regele Aegon, Primul pe Numele Său, a reuşit să cucerească cele Şapte Regate la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, însă acum se confrunta cu o provocare formidabilă domnind asupra noului său regat. Cele Şapte Regate războinice rareori ajunseseră să cunoască pacea între propriile lor frontiere, darămite fără ele, iar unificarea lor sub o domnie unică cerea un om cu adevărat remarcabil. Aşa că a fost un noroc că Aegon era un asemenea om, unul cu viziune şi hotărâre din plin; dar, cu toate acestea, viziunea sa a unui Westeros unificat s-a dovedit a fi mai dificil de aplicat decât s-ar fi putut să creadă Aegon, fără a mai pomeni că a fost mult mai costisitoare, dar a fost o viziune care a schimbat cursul istoriei pentru sute de ani.

Aegon a fost acela care a văzut un mare oraş regal care să rivalizeze şi să depăşească Lannisportul şi Oraşul Vechi înflorind în jurul Aegonfortului său rudimentar. Şi dacă Debarcaderul Regelui o fi fost un loc aglomerat, noroios şi puturos la începuturile sale, era întotdeauna plin de activitate. Un sept improvizat, construit din coca unei bărci de pescuit de pe Apa Neagră, servea oamenilor de rând şi, curând, unul mult mai mare a fost ridicat pe Dealul Visenyei, cu banii trimişi de Marele Septon. (Acesta va fi, ulterior, completat de Septul Comemorării de pe Dealul lui Rhaenys, ca un memorial închinat reginei.) Acolo unde se vedeau odată doar bărci de pescuit, acum corăbii şi galere venite din Oraşul Vechi, Lannisport, Oraşele Libere şi chiar şi din Insulele Verii au început să-şi facă apariţia când drumul comerţului a început să se mute dinspre Duskendale şi Iazul Fecioarelor spre Debarcaderul Regelui. Aegonfortul însuşi s-a mărit, erupând dincolo de palisadele sale iniţiale, pentru a cuprinde tot mai mult din Dealul Înalt al lui Aegon

şi a fost clădită o nouă cetate de lemn, cu ziduri de cincisprezece metri înălţime. A rămas în picioare până în anul 35 D. C. când Aegon a dărâmat-o, pentru a putea fi ridicată Fortăreaţa Roşie, un castel potrivit pentru Targaryeni şi moştenitorii lor.

Coroana lui Aegon Cuceritorul

Prin anul 10 D. C. Debarcaderul Regelui devenise un oraş adevărat, iar prin 25 D. C. depăşise Portul Alb şi Gulltown, fiind cel de-al treilea oraş ca mărime din regat. Şi totuşi, în mare parte din acest timp a fost un oraş fără ziduri. S-ar putea ca Aegon şi surorile sale să se fi gândit că nimeni n-ar fi îndrăznit să ia cu asalt un oraş unde se aflau dragoni, însă în anul 19 D. C. s-a dus vestea că o flotă a piraţilor a nimicit Oraşul Copacilor Înalţi, din Insulele Verii, luând în robie mii de oameni şi o grămadă de bogăţii. Tulburat de aceasta - şi dându-şi seama că el şi Visenya nu se aflau întotdeauna la Debarcaderul Regelui - Aegon a poruncit, în cele din urmă, să se ridice zidurile. Marele Maester Gawen şi Mâna Regelui, Ser Osmund Strong, au primit ca sarcină acest proiect. Aegon a decretat că trebuie să existe spaţiu suficient pentru ca oraşul să se extindă între zidurile sale, iar cele şapte mari case vor apăra şapte porţi, în onoarea Celor Şapte. Construcţia a început anul următor, iar prin 26 D. C. a fost terminată.

Potrivit istoriei scrise de Arhimaesterul Gyldayn, la curte se şoptea că Aegon a lăsat-o pe regina

Visenya stăpână peste construirea Fortăreţei Roşii pentru că nu-i mai suporta prezenţa la Piatra Dragonului. În ultimii lor ani, relaţia lor, niciodată prea cordială, se răcise şi mai mult.

În vreme ce oraşul şi prosperitatea sa creşteau, la fel se întâmpla şi cu regatul. Parţial, era rezultatul eforturilor Cuceritorului de a câştiga respectul vasalilor săi şi al oamenilor de rând. În această acţiune a fost adesea ajutat de regina Rhaenys (atât timp cât a mai trăit), pentru care oamenii de rând reprezentau o preocupare specială. Era protectoarea cântăreţilor şi barzilor - ceva ce sora ei, Visenya, socotea a fi o pierdere de timp - însă acei menestreli compuneau cântece de laudă pentru Targaryeni şi le duceau cu ei peste tot în regat. Iar dacă acele cântece conţineau şi minciuni sfruntate, care îi făceau pe Aegon şi pe surorile sale să pară mult mai glorioşi, reginei nu-i părea prea rău… spre deosebire de maesteri.

„Regula celor şase" acum parte din legea obişnuită, a fost stabilită de Rhaenys pe când şedea pe Tronul de Fier, în vreme ce regele era plecat într-una dintre vizitele sale. Fraţii unei femei, care fusese omorâtă în bătaie de soţul ei după ce acesta o prinsese cu altul, înaintaseră o petiţie. Soţul s-a apărat spunând, pe bună dreptate, că era drept ca un bărbat să pedepsească o nevastă adulterină (ceea ce era destul de adevărat, cu toate că prin Dorne lucrurile stau altfel) atâta vreme cât foloseşte un băţ nu mai gros de un deget. Oricum, o lovise de o sută de ori, potrivit fraţilor ei, iar el n-a negat asta. După ce s-a consultat cu maesteri şi septoni, Rhaenys a spus că, deşi zeii au făcut femeile să le fie credincioase soţilor lor şi că ele pot fi bătute pe bună dreptate, nu li se pot da decât şase lovituri - câte una pentru fiecare din Cei Şapte, cu excepţia Străinului, care era moartea. Aşa că cele nouăzeci

şi patru de lovituri ale bărbatului au fost declarate în afara legii, iar fraţii femeii omorâte au primit permisiunea să-i administreze acele lovituri bărbatului ei.

Regina a încercat să unifice regatul prin căsătoriile aranjate de ea între casele îndepărtate. Astfel, moartea lui Rhaenys în Dorne, în anul 10 D. C. şi urgia care a urmat după ea au fost simţite în mare parte din regatul care o iubise pe regina frumoasă şi bună la inimă.

Totuşi, în pofida unei domnii glorioase, Primul Război Dornishian a fost una dintre marile înfrângeri ale lui Aegon. Primul Război Dornishian a început, brusc, în anul 4 D. C. şi s-a terminat în 13 D. C. după ani şi ani de tragedii şi sânge vărsat. Multe au fost calamităţile provocate de această conflagraţie. Moartea lui Rhaenys, anii Furiei Dragonului, nobilii ucişi, presupuşii asasini de la Debarcaderul Regelui şi Fortăreaţa Roşie însăşi; au fost vremuri sumbre.

Însă, din toate aceste drame s-a zămislit un singur lucru măreţ: Fraţii Juraţi ai Gărzii Regelui. Când Aegon şi Visenya au pus premii pe capul lorzilor dornishieni, mulţi au fost omorâţi, iar ca ripostă dornishienii şi-au angajat propriile lor unelte şi asasini. O dată, în anul 10 D. C. Aegon şi Visenya au fost atacaţi pe străzile din Debarcaderul Regelui, iar dacă n-ar fi fost Visenya şi Sora Întunecată, regele putea fi ucis. În pofida acestui lucru, regele încă mai credea că gărzile sale puteau să-i asigure securitatea, dar Visenya l-a convins de contrariu. (Se spune că atunci când Aegon a arătat spre garda sa, Visenya a scos Sora Întunecată şi i-a crestat obrazul înainte ca soldaţii să fi putut reacţiona. „Gărzile tale sunt încete şi leneşe," se povesteşte că ar fi zis ea, iar regele a fost obligat să admită asta.)

Visenya, nu Aegon, a decis natura Gărzii Regelui. Şapte luptători pentru Suveranul celor Şapte Regate, care vor fi cu toţii cavaleri. Le-a modelat jurămintele după cele ale Rondului de Noapte, pentru ca ei să renunţe la toate, în afară de datoria lor faţă de rege. Iar când Aegon a adus vorba de un mare turnir, pentru alegerea primilor cavaleri din Garda Regelui, Visenya l-a făcut să se răzgândească, spunând că avea nevoie de mai mult decât priceperea la mânuirea armelor pentru a fi protejat; mai avea nevoie şi de o loialitate nestrămutată. Regele s-a încrezut în Visenya pentru alegerea primilor membri ai ordinului, iar istoria arată că a fost înţelept să procedeze aşa: doi au murit apărându-l şi cu toţii au servit cu onoare până la sfârşitul zilelor lor. *Cartea Albă* îi pomeneşte, după cum le-au fost reţinute numele şi faptele fiecărui cavaler care a depus jurământul: Ser Corlys Velaryon, primul Lord Comandant; Ser Richard Roote; Ser Addison Hill, bastard de Cornfield; Ser Gregor Goode şi Ser Griffith Goode, fraţi; Ser Humfrey Măscăriciul, un cavaler de protecţie; şi Ser Robin Darklyn, numit şi Măcăleandrul Întunecat, primul dintre Darklyni care a îmbrăcat mantia albă.

După ce-şi numise consilieri încă de la început - care în timpul domniei lui Jaehaerys I au format un consiliu restrâns care-l va sfătui mai apoi pe rege - Aegon Cuceritorul lăsa, adesea, treburile guvernării de zi cu zi în seama surorilor sale şi a acestor consilieri de încredere. Şi profitând de asta, lucra pentru realizarea unităţii regatului prin prezenţa sa, uimindu-şi supuşii sau (atunci când era necesar) îngrozindu-i. Timp de o jumătate de an, regele a zburat între Debarcaderul Regelui şi Piatra Dragonului, pentru că, deşi oraşul era cetatea sa de scaun, insula care mirosea a sulf şi pucioasă şi sare de mare era locul care-i plăcea cel mai mult. Însă cealaltă jumătate a anului o dedica călătoriilor

regale. A mers peste tot prin regat în tot restul vieţii sale, până la ultima călătorie din anul 33 D. C. - prezentându-i Marelui Septon respectul său în Septul Înstelat de fiecare dată când vizita Oraşul Vechi, fiind primit ca oaspete sub acoperişul nobililor importanţi ai Marilor Case (chiar şi la Winterfell, la sfârşit), dar şi sub cel al multor nobili mărunţi, cavaleri şi al hangiilor. Regele era însoţit de o suită strălucitoare oriunde se ducea; într-una din vizite, l-au urmat o mie de cavaleri si mulţi lorzi si doamne de la curte.

Debarcaderul Regelui si Aegonfort la începuturi

În cursul acestor călătorii, regele nu era însoţit doar de curtenii săi, ci şi de maesteri şi septoni. Şase maesteri se aflau adesea în apropierea sa, pentru a-l sfătui asupra legilor şi tradiţiilor locale ale fostelor regate, pentru ca astfel să poată conduce cu înţelepciune toate tribunalele pe care le ţinea.

Decât să încerce să unifice regatul sub un set unic de legi, respecta diferitele tradiţii ale fiecărei regiuni şi încerca să judece aşa cum poate că o

făcuseră foştii suverani. (Un alt rege va încerca să pună de acord legile regatului.) De la încheierea Primului Război Dornishian şi până la moartea lui Aegon, în 37 D. C. regatul a trăit în pace, iar Aegon a domnit cu înţelepciune şi indulgenţă, îi asigurase regatului atât „un moştenitor, cât şi un înlocuitor" cu cele două soaţe ale sale: prinţul mai vârstnic, Aenys, făcut cu Rhaenys (moartă de mult), şi prinţul mai tânăr, Maegor, făcut cu Visenya.

A murit acolo unde se născuse, pe mult-iubita sa Piatră a Dragonului. S-a căzut de acord că se afla în Sala Mesei Pictate, povestindu-le nepoţilor săi, Aegon şi Viserys, isprăvile cuceririlor sale, când a început să se bâlbâie şi s-a prăbuşit. A fost o comoţie, au zis maesterii, iar Dragonul şi-a dat sufletul repede şi în pace. Trupul său a fost ars în curtea citadelei din Piatra Dragonului, după cum era obiceiul la Targaryeni şi la valyrienii de dinaintea lor. Aenys, Prinţul de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier, se afla la Highgarden când a aflat despre moartea tatălui său şi a zburat repede cu dragonul său pentru a-şi primi coroana. Însă pentru toţi cei care l-au urmat pe Aegon Cuceritorul pe Tronul de Fier guvernarea regatului a fost mult mai dificilă.

Aenys I

Când Dragonul a murit la vârsta de şaizeci şi patru de ani, nimeni, cu excepţia dornishienilor, nu-i contestase domnia. A condus cu înţelepciune: s-a arătat în timpul călătoriilor sale, demonstrând multă deferenţă faţă de Marele Septon, răsplătindu-i pe cei care l-au slujit bine şi ajutându-i pe cei care aveau nevoie. Şi totuşi, sub pojghiţa domniei sale legendare, în mare parte paşnice, era un viespar de nemulţumiri. În sinea lor, mulţi dintre supuşii săi încă preţuiau vremurile trecute, când Marile Case domneau asupra propriilor lor regate cu o suveranitate de necontestat. Alţii doreau răzbunare, pentru cei dragi ucişi în războaie. Iar alţii îi considerau pe Targaryeni nişte monştri: fraţi căsătoriţi cu surorile lor, cuplurile incestuoase aducând pe lume moştenitori nelegitimi. Puterea lui Aegon şi a surorilor sale - şi a dragonilor lor - a fost suficientă pentru a-i aduce la supunere pe cei care li se opuneau, însă nu acelaşi lucru se putea spune şi despre moştenitorii lor.

Aenys, primul fiu al lui Aegon, născut de iubita sa Rhaenys, a fost cel care a urcat pe tron în anul 37 D. C. la vârsta de treizeci de ani. A fost încoronat în cadrul unei ceremonii fastuoase în Fortăreaţa Roşie, chiar dacă nu fusese terminată, punându-şi o coroană din aur ornat, şi nu coroana din oţel valyrian a tatălui său.

Regele Aenys I pe Tronul de Fier

Însă cu toate că tatăl şi fratele său, Maegor (fiul Visenyei), erau nişte războinici înnăscuţi, Aenys era făcut dintr-un alt aluat. Şi-a început viaţa ca un prunc plăpând şi bolnăvicios şi-a rămas tot aşa în anii copilăriei sale. Mulţi şopteau că nu era fiul lui Aegon Cuceritorul, acesta fiind un războinic fără pereche. De fapt, se ştia foarte bine că regina Rhaenys era fermecată de menestrelii arătoşi şi de saltimbancii înţelepţi; poate că vreunul dintre

aceştia îi făcuse copilul. Însă zvonurile s-au împuţinat şi, în cele din urmă, s-au stins când copilului bolnăvicios i s-a dat un pui de dragon, numit Argint Viu. Şi pe măsură ce dragonul creştea, creştea şi Aenys.

Totuşi, Aenys a rămas un visător, un maestru al alchimiei, protector al menestrelilor, actorilor şi mimilor. Mai mult chiar, era mult prea avid de aprobarea celor din jur, iar acest lucru l-a făcut să oscileze şi să ezite asupra deciziilor sale, de teamă ca nu cumva să dezamăgească pe unul sau pe altul. Această meteahnă i-a marcat domnia şi i-a adus un sfârşit timpuriu şi umilitor.

Imediat după moartea Cuceritorului, domnia Targaryenilor s-a confruntat cu primele provocări. Vorbim aici de nelegiuitul şi banditul Harren cel Roşu, care pretindea că este nepotul lui Harren cel Negru. Cu ajutorul unui servitor de la castel, Harren cel Roşu a pus mâna atât pe Harrenhal, cât şi pe stăpânul său, infamul lord Gargon (poreclit Gargon Oaspetele, din cauza obiceiului său de a participa la fiecare nuntă de pe domeniu pentru a-şi exercita dreptul la prima noapte). Lordul Gargon a fost castrat în grădina zeilor din castel şi lăsat să sângereze până la moarte, în vreme ce Harren cel Roşu se autoproclama lord de Harrenhal şi Regele Râurilor.

Toate acestea aveau loc pe când regele petrecea la Riverrun, cetatea de scaun a Casei Tully. Dar când Aenys şi lordul Tully s-au pus în mişcare pentru a răspunde acestei ameninţări, au găsit Harrenhalul pustiu, oamenii credincioşi lui Gargon, trecuţi prin sabie, iar Harren cel Roşu şi tovarăşii lui reîntorşi la actele de banditism.

Curând, în Vale şi în Insulele de Fier, şi-au făcut apariţia şi alţi rebeli, în vreme ce un dornishian, Regele Vultur, a adunat mii de susţinători ca să se confrunte cu Targaryenii. Marele Maester Gawen a scris că regele a fost uluit de aceste veşti, pentru că

Aenys dorea să fie iubit de oameni. Iar suveranul, din nou, a acţionat nesigur, poruncind iniţial ca o armată să se îndrepte pe apă spre Vale, pentru a-l nimici pe uzurpatorul Jonos Arryn, care-şi aruncase după gratii propriul frate, lordul Ronnel, contramandând, brusc, ordinul, de teamă ca nu cumva Harren cel Roşu şi oamenii săi să nu se infiltreze în Debarcaderul Regelui. Suveranul era chiar hotărât să convoace Marele Consiliu, pentru a hotărî cum să trateze aceste probleme. Din fericire pentru regat, alţii au acţionat mult mai rapid.

Lordul Royce din Runestone a adunat forţe care i-au măturat pe răsculaţii conduşi de Jonos Arryn, încolţindu-i în Eyrie, cu toate că acest lucru a dus direct la uciderea lordului Ronnel, deoarece Jonos şi-a obligat fratele să zboare prin Poarta Lunii. Şi totuşi, Eyrie s-a dovedit a nu fi un adăpost sigur când prinţul Maegor a sosit în grabă, pe spatele lui Balerion, Spaima Neagră - dragonul pe care-l dorise dintotdeauna şi pe care-l putea, în sfârşit, cere, după moartea tatălui său. Jonos şi adepţii săi au murit cu toţii în ştreang, de mâna lui Maegor.

Între timp, în Insulele de Fier, cel care se pretindea a fi regele Lodos renăscut a fost înlăturat rapid de lordul Goren Greyjoy, care i-a trimis regelui Aenys capul său conservat. În schimb, Aenys i-a făcut lui Goren un hatâr, unul folosit de lordul Goren pentru a izgoni Credinţa din Insulele de Fier, înspăimântând restul regatului.

Cât despre Regele Vultur, Martellii au ignorat această mică rebeliune din interiorul graniţelor lor. Cu toate că prinţesa Deria l-a asigurat pe Aenys că Martellii nu doresc decât pace şi că făceau tot ce le stătea în putere ca să înăbuşe răscoala, problema a fost pasată lorzilor de la Hotare. Oricum, aşa-zisul Rege Vultur părea să fie mai mult decât erau ei capabili să ducă. Primele sale victorii au dus la îngroşarea rândurilor adepţilor, până când a strâns în jurul său vreo treizeci de mii. Şi numai atunci când şi-a împărţit marea sa armată - atât din lipsa

proviziilor, cât şi din convingerea sa că oricare dintre detaşamente va învinge orice duşman s-ar fi ridicat împotriva lor - au început şi necazurile sale. Acum puteau fi înfrânţi, bucată cu bucată, de fosta Mână, Orys Baratheon, şi de floarea lorzilor de la Hotare, în special de Sălbaticul Sam Tarly, despre a cărui spadă, Heartsbane, se zice că era roşie de la mâner şi până la vârf, după ce-a doborât zeci de dornishieni în timpul Vânătorii Vulturului, aşa cum a fost numită urmărirea Regelui Vultur.

Primul rebel a fost şi ultimul. Harren cel Roşu, care era încă în libertate, a fost încolţit în cele din urmă de Mâna lui Aenys, nobilul Alyn Stokeworth. În lupta care a urmat, Harren l-a ucis pe lordul Alyn, fiind şi el ucis, la rându-i, de scutierul Mâinii.

Cu pacea restabilită, regele le-a mulţumit principalilor nobili şi luptători care i-au nimicit pe aceşti rebeli şi duşmani ai tronului, recompensa cea mai mare fiind dată fratelui său; prinţul Maegor, pe care Aenys l-a numit Mână a Regelui. Se pare că, atunci, a fost cea mai înţeleaptă alegere. Dar, cu toate acestea, a semănat seminţele căderii lui Aenys.

Obiceiul valyrian, de căsătorii în cadrul familiei, dura de multă vreme, păstrându-se astfel descendenţa regală. Totuşi, acesta nu era şi obiceiul din Westeros, fiind considerat o oroare de adepţii Credinţei. Dragonul şi surorile sale fuseseră acceptaţi fără niciun comentariu, iar chestiunea nu fusese ridicată când prinţul Aenys s-a căsătorit în anul 22 D. C. cu Alyssa Velaryon, fiica lordului amiral şi maestru al flotei; cu toate că era o Targaryen, din partea mamei sale, asta însemna că erau doar veri. Dar când tradiţia părea să continue să fie respectată, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Tradiţia printre Targaryeni a fost întotdeauna să se căsătorească între ei. Cununarea fratelui cu sora a fost considerată mereu ceva ideal. Nereuşind asta, o fată se putea mărita cu unchiul ei, sau un nepot, un băiat putea lua o verişoară, o mătuşă sau o nepoată. O asemenea practică datează încă din vremurile Vechii Valyrii, unde era ceva obişnuit printre familiile străvechi, mai ales între cele care creşteau şi stăpâneau dragoni. „Sângele dragonilor trebuie să rămână pur," zicea o vorbă înţeleaptă. Unii dintre prinţii-vrăjitori îşi luau chiar mai multe soţii, atunci când le plăceau, deşi aşa ceva era ceva mai puţin obişnuit decât căsătoria incestuoasă. În Valyria de dinainte de Urgie, scriu înţelepţii, erau adulaţi peste o mie de zei, însă niciunul dintre ei nu era temut, aşa că puţini îndrăzneau să critice asemenea obiceiuri.

Însă asta nu se aplica şi în Westeros, unde puterea Credinţei era de necontestat. Incestul era considerat un păcat capital, fie că avea loc între tată şi fiică, mamă şi fiu, ori frate şi soră, iar roadele unei astfel de uniri - nişte mârşăvii în ochii zeilor şi ai oamenilor. Privind retrospectiv, se poate vedea că ruptura dintre Credinţă şi Casa Targaryen era inevitabilă.

Regina Visenya a propus ca Maegor să se căsătorească cu prima fiică a lui Aenys, Rhaena, însă Marele Septon a protestat viguros, iar Maegor a fost căsătorit în schimb cu propria nepoată a înaltului Septon, lady Ceryse din Casa Hightower. Însă aceasta s-a dovedit a fi o căsătorie stearpă, în vreme ce aceea a lui Aenys a avut mai multe roade, după ce Rhaena a fost urmată de fiul şi moştenitorul său, Aegon, iar mai târziu, de Viserys, Jaehaerys şi Alysanne. Poate că, invidios după doi ani ca Mână - şi după naşterea unei alte fiice a

fratelui său, Vaella, moartă de timpuriu - Maegor a zguduit regatul în anul 39 D. C. anunţând că şi-a luat, în secret, o a doua soţie - Alys din Casa Harroway. S-a căsătorit cu ea în cadrul unei ceremonii valyriene, oficiată de regina Visenya, negăsind un septon dispus să-i cunune. Revolta publică a fost atât de puternică, încât Aenys a fost nevoit, în cele din urmă, să-şi exileze fratele.

Aenys părea mulţumit să pună capăt problemelor prin exilarea lui Maegor, însă Marele Septon nu s-a mulţumit cu asta. Nici măcar numirea unui reputat făcător de minuni, septonul Murmison, ca noua sa Mână n-a putut repara pe de-a-ntregul ruptura de Credinţă. Iar în anul 41 D. C. Aenys a înrăutăţit lucrurile când a decis să-şi căsătorească fiica cea mare, Rhaena, cu fiul şi moştenitorul său, Aegon, pe care l-a numit Prinţ de Piatra Dragonului, în locul lui Maegor. Din Septul Înstelat a venit o acuzaţie cum niciun rege nu mai auzise înainte, adresată „Regelui Ticăloşiei" şi, dintr-odată, nobilii pioşi şi chiar şi oamenii de rând, care îl iubiseră cândva pe Aenys, s-au întors împotriva lui.

Septonul Murmison a fost exclus din Credinţă pentru oficierea ceremoniei, iar zeloşii ordinului Oamenilor Săraci au pus mâna pe arme făcându-l bucăţi pe Murmison, paisprezece zile mai târziu, pe când străbătea oraşul într-o lectică. Fiii Războinicului au început să fortifice Dealul lui Rhaenys, transformând Septul Comemorării într-o citadelă care putea rezista în faţa suveranului. În afară de asta, unii dintre Săraci au încercat să-i ucidă pe rege şi familia sa chiar în castel, escaladând zidurile şi strecurându-se până în apartamentele regale. Numai datorită unuia dintre cavalerii Gărzii Regelui a supravieţuit familia regală.

Confruntat cu toate acestea, Aenys a părăsit oraşul împreună cu familia, şi a fugit să se pună la adăpost la Piatra Dragonului. Acolo, Visenya l-a

sfătuit să-şi ia dragonii şi să reverse foc şi sânge atât asupra Septului Înstelat, cât şi asupra Septului Comemorării. În loc de asta, regele, incapabil să ia o decizie fermă, a căzut la pat din cauza unor crampe îngrozitoare, care-i chinuiau stomacul şi-l făceau să-şi golească maţele. Pe la sfârşitul anului 41 D. C. mare parte din regat se răzvrătise împotriva lui. Mii de săraci cutreierau drumurile, amenințându-i pe susţinătorii regelui, iar zeci de lorzi au pus mâna pe arme, ridicându-se împotriva Tronului de Fier. Cu toate ca Aenys nu avea decât treizeci şi cinci de ani, se spunea că arăta ca un bărbat de şaizeci de ani, iar Marele Maester Gawen era disperat pentru că nu reuşea să-i îmbunătăţească starea.

Regina văduvă Visenya a început să-l îngrijească, iar pentru o vreme, starea sa s-a îmbunătăţit. Şi apoi, dintr-odată, a suferit o cădere când a aflat că fiul şi fiica sa erau asediaţi în Castelul Crakehall, unde se refugiaseră când vizita lor anuală a fost întreruptă de răscoala împotriva tronului. A murit trei zile mai târziu şi, la fel ca şi tatăl său înaintea lui, a fost ars la Piatra Dragonului, după rânduielile valyrienilor din vechime.

După moartea Visenyei, se şoptea că dispariţia bruscă a regelui Aenys ar fi fost lucrătura ei, iar unii vorbeau despre ea chiar ca de o regicidă şi omorâtoare a familiei. Nu îl preferase ea pe Maegor în locul lui Aenys în toate? N-avusese ea ambiţia ca fiul ei să domnească? Atunci de ce se îngrijise de fiul vitreg şi nepot cu toate că se arătase dezgustată de el? Visenya a fost multe lucruri, însă n-a părut să fie niciodată o femeie capabilă de milă. Este o întrebare care nu poate fi ignorată cu uşurinţă… dar nici nu i se poate răspunde cu uşurinţă.

Maegor I

Maegor, Primul pe Numele Său, a urcat pe tron după moartea bruscă a fratelui său, regele Aenys, în anul 42 D. C. El este mai bine cunoscut ca Maegor cel Crud, o poreclă binemeritată pentru că niciun rege mai crud decât el n-a stat vreodată pe Tronul de Fier.

S-a spus că Aenys nu se pricepea la spade şi lănci, fiind capabil doar să nu se facă de râs, dar nimic altceva. Maegor, pe de altă parte, înfrângea cavaleri călîţi în lupte în încăierări pe vremea când nu avea mai mult de treisprezece ani, şi şi-a făcut rapid un nume în turnirul regal din anul 28 D. C. când a învins trei cavaleri ai Gărzii Regelui, unul după altul, câştigând întrecerea. A fost făcut cavaler de regele Aegon, la şaisprezece ani, cel mai tânăr cavaler din regat la acea vreme.

Domnia lui a început cu sânge şi s-a terminat cu sânge. Legendele spun că i-au plăcut războiul şi bătăliile, însă este limpede că dorea cu ardoare violenţa şi moartea şi un control absolut asupra a tot ceea ce considera că-i aparţine. Ce demon îl poseda, nimeni n-ar fi putut spune. Chiar şi astăzi sunt unii care mulţumesc că tirania sa a fost de scurtă durată, pentru că cine ştie câte case nobile ar fi putut dispărea pe veci numai ca să-şi satisfacă el poftele?

După funeraliile lui Aenys, Visenya a urcat pe Vhagar şi a zburat spre est, spre Pentos, pentru a-l rechema pe fiul ei Maegor, care fusese exilat, în cele Şapte Regate. Maegor a zburat pe deasupra Mării Înguste cu Balerion, rămânând la Piatra Dragonului suficient timp pentru a fi încoronat cu

coroana de oţel valyrian a tatălui său, şi nu cu cea ornamentată a fratelui său.

Marele Maester Gawen a protestat, susţinând că, după legile moştenirii, prinţul Aegon, fiul cel mai mare al lui Aenys, trebuia să fie rege. Răspunsul lui Maegor a fost să-l declare pe maester trădător, să-l condamne la moarte şi să-i taie capul dintr-o singură lovitură cu spada sa, Blackfyre. După aceea, puţini au mai îndrăznit să sprijine pretenţiile la tron ale lui Aegon. Au zburat corbii, vestind că noul rege fusese încoronat, unul care-şi va trata corect susţinătorii credincioşi şi le va aduce moartea rezervată trădătorilor celor care i se vor opune.

În fruntea duşmanilor lui Maegor se aflau adepţii Credinţei - ordinele Fiului Războinicului şi al Oamenilor Săraci -, războiul împotriva lor fiind constanta domniei sale. La Debarcaderul Regelui, ordinele militante puseseră mâna pe Septul Comemorării şi pe Fortăreaţa Roşie, pe jumătate construită. Însă Maegor a zburat direct în oraş, fără frică, pe spatele lui Balerion, şi a ridicat dragonul roşu, al Casei Targaryen, pe Dealul Visenyei pentru a-şi aduna oamenii. I s-au alăturat cu miile.

Apoi Visenya i-a chemat pe toţi cei care-i contestau lui Maegor dreptul la domnie să dovedească singuri ce erau în stare, iar comandantul Fiilor Războinicului a acceptat provocarea. Ser Damon Morrigen, numit şi Damon cel Devotat, a fost de acord cu un proces al celor şapte, după vechea rânduială: Ser Damon şi şase dintre Fiii Războinicului împotriva regelui şi a şase dintre luptătorii săi. Era o încleştare în care în joc se afla regatul însuşi, iar relatările şi legendele sunt numeroase, fiind adesea contradictorii. Ceea ce ştim cu siguranţă este că regele Maegor a fost ultimul rămas în picioare, însă a primit o lovitură serioasă la cap chiar la sfârşit, căzând fără simţire la pământ, imediat ce ultimul dintre Fiii Războinicului fusese ucis.

Timp de douăzeci şi şapte de zile, Maegor a fost ca mort pentru lume. În cea de-a douăzeci şi opta, regina Alys a venit de la Pentos (Maegor era tot inconştient) însoţită de o frumuseţe pentosiană numită Tyanna cea din Turn. Devenise iubita lui Maegor în timpul exilului său, asta era limpede, ba chiar şi a reginei Alys, după cum şopteau unii. Regina Văduvă, după ce s-a întâlnit cu Tyanna, i l-a dat pe rege în grijă, fapt care i-a tulburat pe susţinătorii lui Maegor.

În cea de-a treizecea zi de la judecata celor şapte, regele s-a trezit la răsăritul soarelui şi s-a dus pe metereze. Mii de oameni au izbucnit în urale, dar nu şi la Septul Comemorării, unde sute dintre Fiii Războinicului se adunaseră pentru rugăciunile de dimineaţă. Apoi, Maegor a urcat în spatele lui Balerion şi a zburat de pe Dealul Înalt al lui Aegon pe Dealul lui Rhaenys şi, fără niciun avertisment, a dezlănţuit focul Spaimei Negre. Pe când Septul Comemorării ardea, unii au încercat să fugă, dar numai pentru a fi doborâţi de arcaşii şi suliţaşii lui Maegor. Se spune că ţipetele celor care ardeau şi ale celor pe moarte se auzeau în tot oraşul, iar învăţaţii susţin că un linţoliu a rămas atârnat deasupra Debarcaderului Regelui timp de şapte zile.

Incendierea Septului Comemorării

Oricum, acesta a fost numai începutul războiului lui Maegor împotriva adepţilor Credinţei. Marele Septon a continuat să se opună cu încăpăţânare domniei sale, iar Maegor a continuat să adune tot mai mulţi nobili de partea sa. La bătălia de la Podul de Piatră, Oamenii Săraci au căzut cu zecile şi se spune că a fost înroşit de sânge pe o distanţă de nouăzeci şi ceva de kilometri. După aceea, podul şi castelul care-l controla au fost numite Podul Amar.

Bătălia de la Podul de Piatră

O bătălie şi mai mare s-a dat la Marea Furcă a Apei Negre, unde treisprezece mii de Oameni Săraci - şi sute de cavaleri din gruparea locală a Fiilor Războinicului de la Septul de Piatră şi multe alte sute de lorzi rebeli din Ţinuturile Riverane şi cele Vestice, care li s-au alăturat - au luptat împotriva regelui. A fost o bătălie sângeroasă, care a durat până la lăsarea nopţii, însă a fost o victorie decisivă pentru regele Maegor. Regele a zburat în spatele lui Balerion în timpul luptei şi cu toate că ploaia a mai stins din flăcările Spaimei Negre, dragonul a lăsat numai moarte în urmă.

Adepţii Credinţei au rămas cei mai înverşunaţi dintre duşmanii lui Maegor, pe tot parcursul domniei sale, aşa cum şi el a fost duşmanul lor. Chiar şi moartea misterioasă a Marelui Septon, în 44 D. C. urmată de alegerea unui Mare Septon mult mai favorabil şi înţelegător, care a încercat să desfiinţeze ordinul Stelelor şi Săbiilor, n-au reuşit să reducă violenţa constantă. Războaiele lui Maegor împotriva lor au fost punctate de numeroasele sale căsătorii, în încercarea de a avea un moştenitor. Totuşi, indiferent cu câte femei s-a însurat - sau s-a culcat - a rămas fără copii. S-a căsătorit cu femeile lăsate de el văduve - femei care îşi dovediseră fertilitatea - însă singurii copii zămisliţi din sămânţa sa au fost nişte monstruozităţi: diformi, fără ochi, mădulare sau fiind atât de parte bărbătească, cât şi femeiască. Nebunia sa, spun unii, a început odată cu prima dintre aceste creaturi abominabile.

Maegor are o singură realizare în timpul domniei sale: terminarea Fortăreţei Roşii, în anul 45 D. C. A fost un proiect început de regele Aegon şi continuat de Aenys, dar Maegor l-a văzut terminat. A îmbunătăţit planurile tatălui şi fratelui, ridicând un castel cu şanţ de apărare înlăuntrul unui castel mai mare, acesta devenind cunoscut mai târziu drept Fortăreaţa lui Maegor. Şi mai remarcabil chiar, el a fost primul care a poruncit construirea de

tuneluri şi pasaje secrete. Au fost introduşi pereţii falşi şi trapele ascunse, iar Dealul Înalt al lui Aegon era împânzit de tuneluri. Lipsa de moştenitori nu părea să conteze prea mult, din moment ce regele s-a implicat în activitatea de supraveghere a construcţiilor. Şi l-a numit pe socrul său, lordul Harroway, noua sa Mână, şi l-a lăsat să guverneze o vreme regatul, cât timp el superviza construirea castelului.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

De-abia fusese pusă ultima piatră a Fortăreţei Roşii, că Maegor a poruncit ca ruinele Septului Comemorării să fie măturate de pe vârful Dealului lui Rhaenys şi, odată cu ele, oasele şi cenuşa Fiilor Războinicului care pieriseră acolo. În locul lor, a decretat el, va fi ridicat un mare grajd din piatră, „pentru dragoni" o vizuină potrivită pentru Balerion, Vhagar şi ai lor. Aşa a început construirea Bârlogului Dragonilor. Poate că n-a fost surprinzător că s-a dovedit a fi greu de găsit constructori, cioplitori în piatră şi muncitori care să lucreze acolo. Atât de mulţi bărbaţi au fugit, încât regele a fost, în cele din urmă, nevoit să folosească prizonieri din temniţele oraşului ca forţă de muncă, sub supravegherea constructorilor aduşi din Myr şi Volantis.

Însă, lucru obişnuit în timpul domniei lui Maegor, chiar şi această mare izbândă a fost transformată într-o grozăvie. Când cetatea a fost, în cele din urmă, terminată, regele a organizat un festin destrăbălat pentru zidarii şi cioplitorii în piatră şi alţi meşteri care participaseră la construirea castelului. Dar după trei zile de chiolhan, pe socoteala regelui, au fost cu toţii

trecuţi prin sabie pentru ca secretele Fortăreţei Roşii să nu fie dezvăluite.

În cele din urmă, Credinţa şi propria familie l-au pierdut Maegor. În anul 43 D. C. nepotul său, prinţul Aegon, a încercat să recâştige tronul care, după lege, ar fi trebuit să-i revină, în ceea ce a ajuns să fie cunoscută drept Marea Bătălie de la Ochiul Zeilor. Aegon a murit atunci, lăsându-le în urmă pe soţia şi pe sora sa, Rhaena, dar şi pe fiicele lor gemene; dragonul său, Argint Viu, a fost de asemenea ucis.

Apoi, la sfârşitul anului 45 D. C. regele Maegor a început o nouă campanie împotriva adepţilor rebeli ai Credinţei, care nu depuseseră armele la porunca noului Mare Septon. Potrivit unei evidenţe din acea vreme, în anul următor regele s-a întors cu două mii de cranii drept trofee ale campaniei sale, susţinând că aparţinuseră nelegiuiţilor Fii ai Războinicului şi Oamenilor Săraci, cu toate că mulţi nutreau convingerea că erau mai degrabă ale oamenilor de rând, care se aflaseră la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Zi de zi, regatul era tot mai pornit împotriva regelui.

Moartea reginei văduve Visenya, în 44 D. C. a fost un eveniment notabil, cu toate că Maegor părea să nu-i acorde prea multă importanţă. Ea îl susţinuse încă de la naştere, căutând să-l împingă înaintea fratelui său mai mare, Aenys, şi făcând tot ce-i stătea în putere pentru a-i securiza moştenirea. În confuzia de după moartea ei, văduva lui Aenys, regina Alyssa, a părăsit pe furiş Piatra Dragonului, împreună cu copiii ei, dar şi cu Sora Întunecată, spada din oţel valyrian a Visenyei. Fiul mai mare al Alyssei şi al lui Aenys, după Aegon, prinţul Viserys, era ţinut în Fortăreaţa Roşie ca scutier al regelui şi, oricum, a suferit din cauza fugii ei. A murit după nouă zile în urma interogatoriilor, de mâna Tyannei cea din Turn. Regele i-a lăsat trupul

în curtea castelului pentru aproape paisprezece zile, nădăjduind că vestea o va determina pe regina Alyssa să ceară leşul fiului ei, însă ea nu s-a mai întors. Viserys avea cincisprezece ani când a murit.

În anul 48 D. C. septonul Moon şi Ser Joffrey Doggett - poreclit Câinele Roşu de pe Dealuri - i-a condus pe Oamenii Săraci împotriva regelui, iar Riverrunul s-a aliat cu ei. Când lordul Daemon Velaryon, amiralul flotei regelui, s-a întors şi el împotriva lui Maegor, multe dintre marile case i s-au alăturat. Domnia tiranică a lui Maegor nu mai putea fi îngăduită, şi atunci regatul s-a răsculat pentru a-i pune capăt. Unirea lor, a tuturor, a fost pretenţia avansată de tânărul prinţ Jaehaerys - singurul fiu rămas al lui Aenys şi al Alyssei, acum în vârstă de paisprezece ani - şi susţinut de lordul de la Capătul Furtunii, pe care Jaehaerys îl numise Protector al Regatului şi Mână a Regelui. Când regina Rhaena - cu care Maegor se căsătorise după moartea lui Aegon - a aflat de proclamaţia fratelui său, a fugit pe spatele dragonului ei, Dreamfyre, furând-o şi pe Blackfyre, în vreme ce regele şi soţul ei dormea. Chiar şi doi cavaleri ai Gărzii Regelui l-au părăsit pe Maegor, alăturându-i-se lui Jaehaerys.

Răspunsul lui Maegor a fost încet şi confuz, deoarece aceste trădări - şi, poate, şi pierderea călăuzirii mamei sale - îl lăsaseră de capul lui, la fel de sfârşit ca şi Aenys. Şi-a chemat lorzii rămaşi loiali la Debarcaderul Regelui, însă nu au venit decât nobilii mărunţi ai Domeniilor Coroanei, care nu prea aveau cum să se împotrivească numeroşilor duşmani ai regelui. Era târziu în noapte, în timpul ceasului lupului, când lorzii rămaşi au părăsit camera consiliului, lăsându-l pe Maegor să se frământe de unul singur. Devreme, în dimineaţa următoare, a fost găsit mort pe tron, cu robele năclăite de sânge, cu braţele despicate de ţepii Tronului de Fier.

Aşa a sfârşit Maegor cel Crud. Cum a ajuns să moară astfel rămâne subiectul multor speculaţii. Menestrelii susţin că Tronul de Fier însuşi l-ar fi ucis, alţii suspectând însă Garda Regelui sau vreun zidar pe care regele n-ar fi reuşit să-l omoare şi care cunoştea secretele Fortăreţei Roşii. Dar mult mai probabil este că regele ar fi ales să-şi curme singur viaţa decât să fie înfrânt. Indiferent care-i adevărul, a fost o domnie sfârşită în singurul fel în care se putea, după şase ani de teroare înstăpânită asupra regatului de Maegor. Însă domnia nepotului său va face mult pentru vindecarea rănilor adânci provocate de el celor Şapte Regate.

Maegor I, mort pe Tronul de Fier.

Soţiile lui Maegor cel Crud

Soţiile lui Maegor cel Crud (la stânga, de sus în jos: Ceryse Hightower, Tyanna cea din Turn, Alys Harroway; la dreapta, de sus în jos: Elinor Costayne, Jeyne Westerling, Rhaena Targaryen).

Ceryse din Casa Hightower

Ceryse a fost fiica lui Martyn Hightower, Lordul Oraşului Vechi. A fost susţinută de unchiul ei, Marele Septon, după ce s-a opus logodnei prinţului Maegor, de treisprezece ani, cu nou-născuta sa nepoată, prinţesa Rhaena. Ceryse şi Maegor s-au căsătorit în anul 25 D. C. Prinţul a susţinut că a consumat mariajul de o duzină de ori în noaptea

nunţii, însă nu s-a născut niciun fiu. Curând, s-a săturat de neputinţa lui Ceryse de a-i dărui un moştenitor şi-a început să-şi ia alte neveste. Ceryse a murit în 45 D. C. răpusă de o boală subită, cu toate că zvonurile susţineau că a fost ucisă la porunca regelui.

Alys din Casa Harroway

Alys a fost fiica lui Lucas Harroway, noul Lord de Harrenhal. În anul 39 D. C. a avut loc o căsătorie secretă, în vreme ce Maegor era Mână, pentru asta fiind exilat în Pentos. Alys a devenit regină după ce Maegor a adus-o înapoi din Pentos. Ea a fost prima femeie pe care regele a lăsat-o însărcinată, în anul 48 D. C. însă a pierdut copilul în scurtă vreme. Ceea ce-a ieşit din pântecul ei a fost o monstruozitate, fără ochi, deformată, iar Maegor, în furia sa, a dat vina pe moaşe, pe septe şi pe Maester Desmond, executându-i pe toţi. Tyanna cea din Turn l-a convins pe rege că pruncul era produsul relaţiilor secrete ale Alysei, asta ducând la moartea reginei, a însoţitorilor ei, a tatălui ei şi a Mâinii sale, lordul Lucas, şi a familiei Harroway sau a oricărei rubedenii pe care regele Maegor a putut-o descoperi între… Debarcaderul Regelui şi Harrenhal. Lordul Edwell Celtigar a fost numit Mână după toate acestea.

Tyanna cea din Turn

Tyanna a fost cea mai temută dintre soţiile regelui Maegor. Se zvonea că era fiica naturală a unui magister din Pentos şi că fusese o dansatoare de tavernă, instruită spre a deveni curtezană. Unii susţineau că practica vrăjitoria şi alchimia. S-a măritat cu regele în anul 42 D. C. însă căsătoria lor a fost stearpă, ca şi celelalte. Numită de unii corbul regelui, era temută pentru iscusinţa sa de a dezvălui secrete şi a fost stăpâna şoptitorilor. În cele din

urmă, şi-a recunoscut responsabilitatea pentru monstruozităţile zămislite din sămânţa lui Maegor, susţinând că ea le otrăvise pe celelalte neveste ale sale. A fost ucisă de Maegor cu propria sa mână, în 48 D. C. inima fiindu-i scoasă cu spada Blackfyre şi aruncată câinilor lui.

Nevestele Negre

În anul 47 D. C. Maegor s-a căsătorit cu trei femei, într-o singură ceremonie, toate arătându-se fertile şi toate văduve, care-şi pierduseră soţii în războaiele lui Maegor ori la porunca sa.

Ele au fost:

Elinor din Casa Costayne

Elinor era cea mai tânără dintre Nevestele Negre, însă cu toate că avea nouăsprezece ani la căsătoria sa, deja îi dăruise soţului ei, Ser Theo Bolling, trei copii. Ser Theo a fost arestat de cavalerii Gărzii Regelui, acuzat de a fi uneltit împreună cu regina Alyssa pentru a-l pune pe fiul ei, prinţul Jaehaerys, pe tron, şi a fost executat - toate în aceeaşi zi. După şapte zile de doliu, Elinor a fost chemată să se mărite cu Maegor. Şi ea a rămas însărcinată şi, la fel ca şi Alys înaintea ei, a zămislit o monstruozitate născută moartă, fără ochi şi cu aripioare. Oricum, a supravieţuit acelui travaliu oribil şi a fost una dintre cele două soţii care i-au supravieţuit regelui.

Rhaena din Casa Targaryen

Când prinţul Aegon a fost ucis de Maegor în Bătălia de la Ochiul Zeilor, Rhaena s-a refugiat în Insula Frumoasă, sub protecţia lordului Farman, care a ascuns-o, împreună cu cele două fiice gemene ale sale. Însă Tyanna le-a găsit pe gemene, iar Rhaena a fost nevoită să se mărite cu Maegor.

Regele a declarat-o pe fiica ei, Aerea, moştenitoarea lui, în acelaşi timp dezmoştenindu-l pe fiul supravieţuitor al reginei Alyssa, Jaehaerys. Alături de Elinor, Rhaena a fost cealaltă regină care i-a supravieţuit lui Maegor.

Jeyne din Casa Westerling

Înaltă şi suplă, lady Jeyne a fost măritată cu lordul Alyn Tarbeck, mort alături de rebeli în Bătălia de la Ochiul Zeilor. Născându-i un fiu, fertilitatea ei a fost astfel dovedită şi era curtată de fiul lordului de Casterly Rock, când regele a trimis după ea. În 47 D. C. era însărcinată, dar cu trei luni înainte să-i vină sorocul, a început travaliul, iar din pântecul ei a ieşit un alt monstru născut mort. I-a supravieţuit multă vreme copilului.

Jaehaerys I

Jaehaerys a urcat pe tron în anul 48 D. C. într-un moment când regatul fusese dezmembrat de ambiţiile lorzilor răsculaţi, de furia Marelui Septon şi de cruzimea unchiului său, Maegor I. Încoronat la paisprezece ani de către Marele Septon, cu coroana tatălui său, şi-a început domnia sub regenţa bunicii sale, regina văduvă Alyssa, şi sub călăuzirea lordului Robar din Casa Baratheon, Lordul Protector al Regatului şi Mână a Regelui în acei ani de la început. Odată ajuns la majorat, regele s-a căsătorit cu sora lui, Alysanne, iar mariajul lor a fost unul roditor.

Deşi era foarte tânăr pentru tron, Jaehaerys s-a dovedit a fi, de la o vârstă fragedă, un rege adevărat. Era un războinic rafinat, care ştia să mânuiască lancea şi arcul, şi un călăreţ talentat. Călărea şi dragoni, zburând în spatele lui Vermithor, o fiară imensă, maro cu auriu, cel mai mare dragon după Balerion şi Vhagar. Hotărât în fapte şi vorbe, Jaehaerys era înţelept pentru vârsta lui, căutând întotdeauna cele mai paşnice soluţii.

Regina lui, Alysanne, era şi ea mult iubită peste tot în regat, amândoi fiind frumoşi şi binedispuşi, încântători şi foarte inteligenţi. Unii spuneau că ea conducea alături de rege, şi era ceva adevăr în asta. La îndemnul ei Jaehaerys a interzis dreptul primei nopţi, în pofida împotrivirii multor nobili. Iar Rondul de Noapte a renumit în onoarea ei castelul Poarta Zăpezii, care a devenit Poarta Reginei. Fraţii juraţi voiau astfel să-i mulţumească pentru bijuteriile date de ea pentru construirea unui nou castel, Lacul Adânc, în locul uriaşului şi ruinătorului în materie de costuri Fort al Nopţii, precum şi pentru rolul ei în primirea de către ei a Noului Dar, care l-a întărit.

Vreme de patruzeci şi şase de ani, cât au fost căsătoriţi Bătrânul Rege şi Buna Regină Alysanne,

au avut un mariaj fericit, cu mulţi copii şi nepoţi.

Regele Jaehaerys I şi Buna Regină Alysanne cu fiul lor, prinţul Aemon

Au existat două răciri în relaţia lor, însă acestea n-au durat mai mult de un an sau doi înainte ca perechea să-şi reia obişnuitele relaţii de prietenie. Cea de-a Doua Ceartă este, însă, demnă de consemnat, deoarece a fost pricinuită de decizia lui Jaehaerys din anul 92 D. C. de a trece peste nepoata sa, Rhaenys - fiica fiului său cel mai mare, care murise, şi moştenitorul său, prinţul Aemon -, în favoarea lui Baelon cel Viteaz, următorul său fiu, care urma să primească Piatra Dragonului, devenind astfel moştenitorul său. Alysanne n-a văzut niciun motiv pentru care un bărbat să fie

favorizat în faţa unei femei… iar dacă Jaehaerys credea despre femei că sunt mai puţin folositoare, asta însemna că nu avea nevoie de ea. Cu timpul, s-au împăcat, însă Bătrânul Rege a trăit mai mult decât iubita sa regină, iar în ultimii săi ani se spune că durerea despărţirii lor a plutit peste întreaga lor curte ca un linţoliu.

Copiii lui Jaehaerys I, Conciliatorul, şi ai Bunei Regine Alysanne care au trăit până la vârsta adultă

Prinţul Aemon

Ucis în bătălia împotriva piraţilor myrishieni, care cuceriseră partea estică a Tarthului.

Prinţul Baelon

(numit şi Prinţul Primăverii, după anotimpul când s-a născut, şi Baelon cel Viteaz)

Când septonul Barth a trecut la cele veşnice, în timpul somnului, în anul *99* D. C. faimosul cavaler al Gărzii Regelui, Ser Ryam Redwyne, a fost numit Mână. Însă valoarea şi îndemânarea lui cu spada şi lancea s-au dovedit a nu fi în acord cu abilitatea lui de a domni. Baelon l-a urmat ca Mână, la mai puţin de un an, şi a servit admirabil. Însă, în timpul unei vânători, în anul 101 D. C. prinţul Baelon s-a plâns de un junghi într-o parte şi a murit în câteva zile din pricina pântecului revărsat.

Arhimaesterul Vaegon

Numit Cel-fără-Dragon, a fost adus la Citadelă de la o vârstă fragedă şi a primit inelul, toiagul şi

masca de aur galben când a devenit arhimaester.

Prinţesa Daella

Căsătorită cu lordul Rodrik Arryn în anul 80 D. C. Daella a murit pe patul de lăuzie, după ce i-a dăruit acestuia o fiică, Aemma.

Prinţesa Alyssa

Alyssa a fost soţia fratelui ei, Baelon cel Viteaz, doi dintre fiii ei ajungând să poarte coroane.

Prinţesa Viserra

Viserra a fost logodită cu lordul Manderly din Portul Alb, numai pentru a muri într-un accident la scurt timp după aceea. Fiind o fată aprigă şi curajoasă, a căzut de pe cal la beţie, în timp ce gonea pe străzile din Debarcaderul Regelui.

Septa Maegelle

Trimisă spre Credinţă, Maegelle a crescut spre a fi o septă cunoscută pentru compasiunea şi darul ei de a vindeca. Ea a fost cauza principală a reconcilierii dintre Bătrânul Rege şi regina Alysanne în anul 94 D. C. după cea de-a Doua Ceartă. S-a îngrijit de copiii afectaţi de solzii cenuşii, însă a contractat boala şi a murit în anul 96 D. C.

Prinţesa Saera

Cu toate că a fost trimisă spre Credinţă, ca şi Maegelle, Saera nu avea temperamentul surorii

sale. A fugit de la mănăstirea unde era novice şi a trecut Marea Îngustă. A rămas în Lys o vreme, apoi în Vechiul Volantis, unde şi-a sfârşit zilele ca stăpână peste o faimoasă casă de plăceri.

Prinţesa Gael

(numită Copila Iernii)

Fără a fi înţeleaptă, dar încântătoare, Gael a fost cea mai iubită de regină. A dispărut de la curte în 99 D. C. murind, zice-se, de febra verii, dar de fapt s-a aruncat în Apa Neagră, după ce a fost sedusă şi abandonată de un menestrel itinerant, care n-a lăsat-o cu altceva decât cu o burtă tot mai mare.

Din pricina durerii, regina Alysanne a urmat-o în mormânt în mai puţin de un an.

Şi totuşi, dacă Alysanne a fost marea dragoste a lui Jaehaerys, cel mai bun prieten al său a fost septonul Barth. Niciun om de origine modestă nu s-a ridicat atât de mult precum genialul septon cu vorba clară. Era fiul unui fierar şi fusese dat Credinţei încă de tânăr. Însă isteţimea lui s-a făcut remarcată, iar cu timpul a ajuns să lucreze în biblioteca Fortăreţei Roşii, îngrijindu-se de cărţile şi de arhivele regelui. Acolo l-a cunoscut Jaehaerys şi curând l-a şi numit Mână a Regelui. Mulţi nobili din familii mari s-au arătat nemulţumiţi - iar Marele Septon şi Cei Devotaţi se spune că erau şi mai îngrijoraţi de problemele legate de credinţa lui - însă Barth s-a dovedit mai presus de toate.

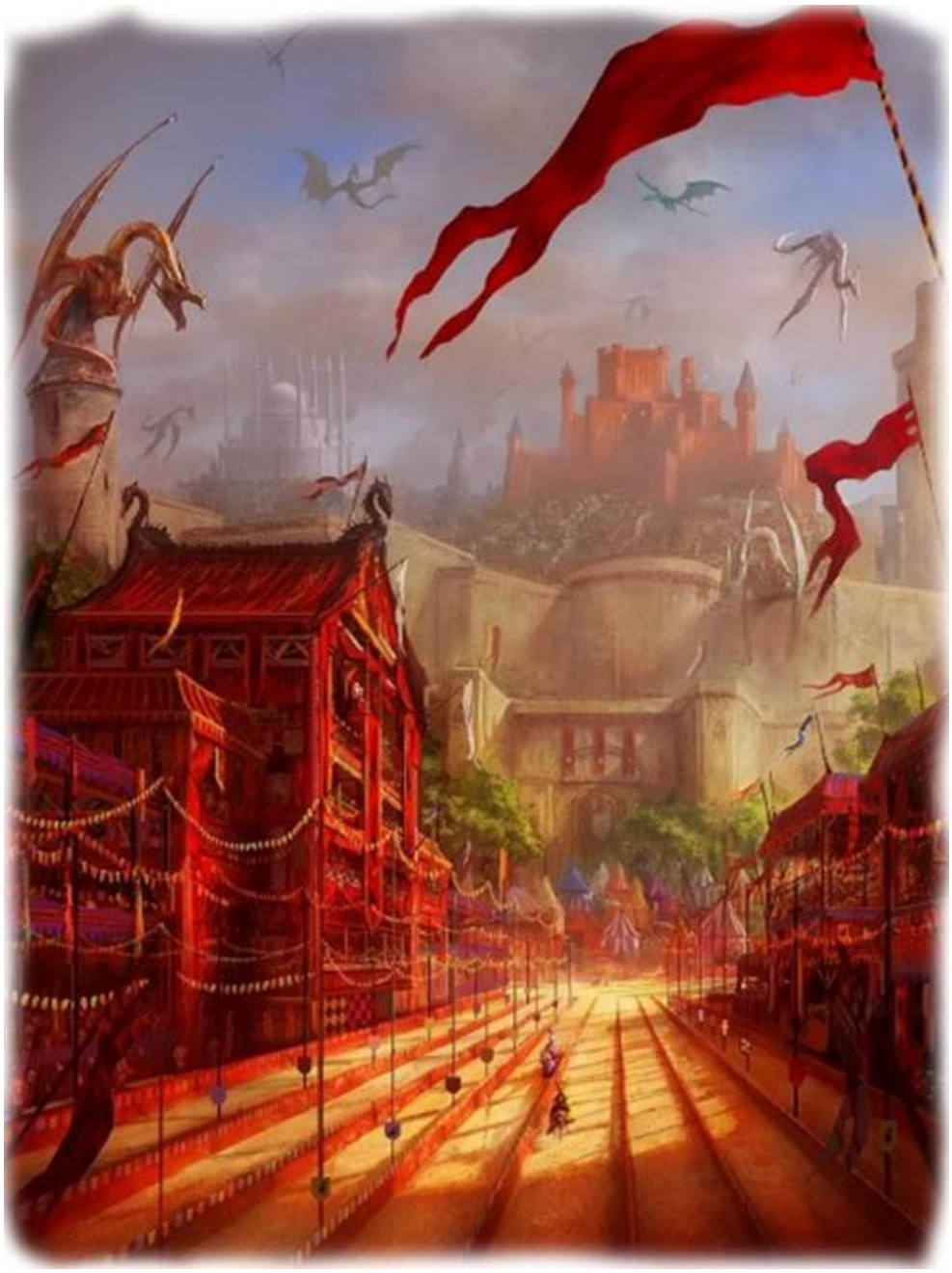
Cu ajutorul şi sfaturile lui Barth, regele Jaehaerys a făcut mai mult pentru a impune reforme în regat decât oricare alt suveran de dinaintea sau de după el. Dacă bunicul său, regele Aegon, a lăsat legile celor Şapte Regate la cheremul tradiţiilor şi obiceiurilor locale, Jaehaerys

a creat primul cod de legi unic, astfel încât din Nord şi până la hotarele dornishiene, regatul avea o legislaţie unitară. De asemenea, au fost demarate lucrări mari, pentru dezvoltarea Debarcaderului Regelui - şanţuri şi conducte şi puţuri, mai ales pentru că Barth credea că apa proaspătă şi evacuarea reziduurilor şi gunoiului erau importante pentru sănătatea unui oraş. Mai mult, Conciliatorul a început construirea unei mari reţele de drumuri care, într-o bună zi, vor lega Debarcaderul Regelui de Reach, Ţinuturile Furtunii, cele Vestice, Ţinuturile Riverane şi chiar şi Nordul - deoarece pentru unificarea regatului trebuia să te poţi deplasa mai uşor dintr-o regiune în alta. Drumul Regelui era cel mai mare dintre acestea, întinzându-se pe sute de kilometri spre Castelul Negru şi Zid.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Marele turnir desfăşurat la Debarcaderul Regelui în anul *98* D. C. pentru sărbătorirea celui de-al cincizecilea an al domniei regelui Jaehaerys a bucurat, cu siguranţă, şi inima reginei, deoarece toţi copiii ei, nepoţii şi strănepoţii ei s-au adunat să participe la ospeţe şi celebrări.

Niciodată de la Distrugerea Valyriei încoace n-au mai fost văzuţi într-un singur loc, în acelaşi timp, atâţia dragoni, după cum adevărat s-a spus. Înfruntarea finală, când cavalerii Gărzii Regelui Ser Ryam Redwyne şi Ser Clement Crabb au rupt treizeci de lănci în confruntare înainte ca regele Jaehaerys să-i proclame pe amândoi campioni, a fost declarată cel mai ales spectacol de turnir care a fost văzut vreodată în Westeros.

Marele turnir din 98 D. C.

Şi totuşi, unii spun că realizarea cea mai importantă a domniei lui Jaehaerys şi a septonului Barth a fost reconcilierea cu Credinţa. Oamenii Săraci şi Fiii Războinicului, nemaifiind vânaţi, aşa cum se întâmpla în zilele lui Maegor, deşi foarte slăbiţi şi scoşi oficial în afara legii, continuau să-şi facă simţită prezenţa. Şi tot agitaţi, în dorinţa lor de a-şi reface ordinele. Mai urgent, dreptul tradiţional

al Credinţei de a-şi judeca adepţii a început să devină supărător, mulţi nobili plângându-se de septele şi septonii necinstiţi care puneau mâna pe averile şi pe proprietăţile vecinilor lor şi ale celor cărora le propovăduiau.

Unii dintre consilieri l-au îndemnat pe Bătrânul Rege să rezolve radical problema ultimilor adepţi ai Credinţei: să-i nimicească pe toţi, o dată pentru totdeauna, înainte ca bigotismul lor să arunce regatul în haos. Alţii voiau ca septonii să răspundă înaintea aceloraşi legi ca şi restul regatului. În loc de asta, Jaehaerys l-a trimis pe septonul Barth în Oraşul Vechi să discute cu Marele Septon şi acolo au început să pună bazele unui acord solid. În schimbul depunerii armelor de către ultimele Stele şi Săbii şi al acceptării justiţiei regatului, Marele Septon a primit promisiunea sub jurământ a regelui Jaehaerys că Tronul de Fier va proteja şi va apăra întotdeauna Credinţa, în acest fel, marea schismă dintre Coroană şi Credinţă a fost vindecată pentru totdeauna.

Şi astfel, marea problemă a ultimilor ani ai domniei lui Jaehaerys a fost, de fapt, că erau pur şi simplu prea mulţi Targaryeni şi prea mulţi posibili succesori. Soarta potrivnică l-a lăsat pe Jaehaerys fără un moştenitor cert nu o dată, ci de două ori, după moartea lui Baelon cel Viteaz, în anul 101 D. C. Pentru a rezolva chestiunea moştenitorului său o dată pentru totdeauna, Jaehaerys a convocat primul Mare Consiliu în anul 101 D. C. pentru a prezenta problema înaintea lorzilor regatului. Şi lorzii au venit din toate colţurile regatului. Niciun castel n-ar fi putut găzdui atâţia, în afară de Harrenhal, aşa că acolo s-au adunat. Lorzii, mari şi mici, au venit cu suitele lor de stegari, cavaleri şi scutieri, grăjdari şi servitori. Iar după ei, au venit şi alţii: însoţitorii taberelor, spălătoresele, şoimarii, fierarii şi rotarii. Sub lumina lunii s-au ridicat mii de

corturi, până când oraşul castelului, Harrenton, a devenit cel de-al patrulea mare oraş din regat.

Marele Consiliu din 101 D. C

La acest consiliu, au fost audiaţi nouă pretendenţi mai mărunţi la tron şi au fost respinşi, rămânând numai doi de primă mână: Laenor Velaryon, fiul prinţesei Rhaenys - fiica cea mare a fiului cel mare al lui Jaehaerys, Aemon - şi prinţul Viserys, fiul cel mai mare al lui Baelon cel Viteaz şi al prinţesei Alyssa. Deşi fiecare avea meritele sale, dreptul de primogenitură îl favoriza pe Laenor, în timp ce proximitatea îl favoriza pe Viserys, acesta fiind şi ultimul prinţ Targaryen care a urcat pe Balerion înainte de moartea dragonului, în anul 94 D. C.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

În ochii multora, Marele Consiliu din 101 D. C. a stabilit astfel o regulă de fier în materie de succesiune: indiferent de vârstă, Tronul de Fier din Westeros nu poate fi preluat de o femeie, nici cedat de o femeie descendenţilor ei pe linie bărbătească.

Laenor însuşi primise un dragon, o creatură splendidă numită Mare-de-Fum. Însă, pentru mulţi dintre nobilii regatului ceea ce conta mai mult era descendenţa masculină care prevala asupra celei feminine, fără a mai pune la socoteală că Viserys era un prinţ de douăzeci şi patru de ani, în vreme ce Laenor era un băiat de şapte ani.

Însă, în pofida acestui fapt, Laenor avea un avantaj remarcabil: era fiul lordului Corlys Velaryon, Şarpele de Mare, cel mai bogat om din cele Şapte Regate. Şarpele de Mare era porecla lui Ser Corlys Velaryon, primul Lord Comandant al Gărzii Regelui, însă renumele său nu fusese clădit pe priceperea lui în lupta cu spada şi lancea şi scutul, ci pe îndelungatele sale călătorii pe cuprinsul mărilor lumii, în căutarea de noi pământuri. Era un vlăstar al Casei Velaryon: o familie valyriană numeroasă, de viţă veche, venită în Westeros cu mult înainte de Targaryeni, după cum susţin toate istoriile, şi care adesea a asigurat grosul flotei regale. Atât de mulţi Velaryoni au servit ca lorzi amirali şi comandanţi de nave, încât funcţia a fost aproape considerată drept una ereditară.

Lordul Corlys călătorise mult, atât în Sud, cât şi în Nord, căutând un presupus pasaj în jurul Capului Westeros, cu toate că şi-a întors nava, *Lupul Gheţii,* când a dat numai peste o mare îngheţată şi aisberguri uriaşe. Însă cele mai măreţe expediţii ale sale s-au desfăşurat la bordul *Şarpelui de Mare,* după al cărui nume va ajunge să fie cunoscut. Multe corăbii din Westeros au navigat până departe, spre Qarth, pentru negoţul cu mirodenii şi mătăsuri, însă el a îndrăznit să meargă şi mai departe, ajungând la ţinuturile mitice ale Yi Ti şi Leng, ale căror bogăţii au dublat averea Casei Velaryon doar într-o singură călătorie.

Au fost făcute nouă mari expediţii cu *Şarpele de Mare,* iar în ultima dintre acestea, Corlys a burduşit cala navei cu aur şi a adus încă douăzeci de corăbii

la Qarth, umplându-le cu mirodenii, elefanţi şi cele mai fine mătăsuri. Unele au fost pierdute, iar elefanţii au murit pe mare, potrivit lucrării Maesterului Mathis, *Cele nouă călătorii,* însă bogăţiile rămase au transformat Casa Velaryon în cea mai bogată din regat, mai bogată chiar decât Casele Lannister şi Hightower, pentru o vreme.

Corlys Velaryon a devenit lord după moartea bunicului său şi şi-a folosit averea pentru a ridica o nouă cetate de scaun, Valul Înalt, în locul castelului umed şi înghesuit Driftmark şi casa vechiului Tron Driftwood, vechea cetate a Velaryonilor, despre care legenda spune că le-ar fi fost dăruită de regele sirenelor şi tritonilor, pentru încheierea unui pact. Atât de mult negoţ a început să treacă dinspre şi înspre Driftmark, încât au apărut oraşele Hull şi Oraşul Mirodeniilor, acestea devenind, pentru un timp, porturile principale de comerţ din Golful Apei Negre, depăşind chiar şi Debarcaderul Regelui.

Faima, reputaţia şi averea sa au făcut mult pentru susţinerea revendicării tronului de către fiul lui, Laenor. Boremund Baratheon susţinea şi el cauza lui Laenor, la fel şi lorzii Ellard Stark, Blackwood, Bar Emmon şi Celtigar. Însă ei erau prea puţini. Curentul le era potrivnic, şi cu toate că maesterii care numărau voturile n-au pomenit niciodată cifrele, s-a zvonit că Marele Consiliu a votat cu douăzeci la unul în favoarea prinţului Viserys. Regele, nefiind prezent la deliberarea finală, l-a numit pe Viserys Prinţ de Piatra Dragonului.

În ultimii săi ani, regele Jaehaerys l-a numit pe Ser Otto Hightower Mâna sa, iar Ser Otto şi-a adus şi familia la Debarcaderul Regelui. Printre ei se găsea şi tânăra Alicent, o fată isteaţă, de vreo cincisprezece ani, care a devenit însoţitoarea lui Jaehaerys, ajuns la o anumită vârstă. Îi citea, îi aducea mâncarea şi chiar îl ajuta să se îmbăieze şi-l îmbrăca. Se zice că uneori regele o considera una

dintre fetele sale. Zvonuri nemiloase susţineau că-i era ibovnică.

Regele Jaehaerys, Primul pe Numele Său - cunoscut drept Conciliatorul şi Bătrânul Rege (fiind singurul Targaryen care a ajuns până la o asemenea vârstă înaintată) - a murit în pace, în patul său, în anul 103 D. C. în vreme ce lady Alicent îi citea din cartea prietenului său, Barth, *Istoria neobişnuită.* Avea şaizeci şi nouă de ani la moartea sa şi a ocârmuit cu înţelepciune vreme de cincizeci şi cinci de ani. Westeros l-a jelit şi se spunea că până şi în Dorne au plâns bărbaţii, iar femeile şi-au sfâşiat veşmintele de durere pentru un rege care-a fost atât de drept şi bun. Cenuşa lui a fost îngropată alături de cea a iubitei lui Bune Regine Alysanne, sub Fortăreaţa Roşie. Iar regatul n-a mai avut niciodată suverani ca ei.

Viserys I

După domnia îndelungată şi paşnică a lui Jaehaerys I, Viserys a moştenit un tron sigur, o trezorerie plină şi buna înţelegere pe care bunicul său o cultivase timp de mai bine de cincizeci de ani. Casa Targaryen n-a fost niciodată atât de puternică precum în timpul domniei lui Viserys. În această perioadă au existat mai mulţi prinţi şi prinţese de sânge decât în oricare alt timp de după Urgie, şi n-au mai fost niciodată atâţia dragoni câţi erau între anii 103 şi 129 D. C.

Regele Viserys I pe Tronul de Fier

Însă marea răscoală a Dansului Dragonilor are rădăcini în domnia lui Viserys şi s-a datorat în mare parte membrilor familiei regale de sânge. La începutul domniei sale, principala problemă a lui Viserys I a fost propriul său frate, prinţul Daemon Targaryen. Daemon era impulsiv şi iute la mânie, însă era elegant, îndrăzneţ şi periculos. A fost făcut cavaler la şaisprezece ani, la fel ca Maegor I, iar

Jaehaerys I însuşi i-a dat lui Daemon spada din oţel valyrian, Sora Întunecată, pentru îndemânarea sa. Fusese unul dintre cei mai aprigi susţinători ai lui Viserys înainte de Marele Consiliu, şi chiar a adunat o mică armată de oameni loiali şi cavaleri atunci când se zvonise că lordul Corlys Velaryon pregătea o flotă pentru apărarea drepturilor fiului său, Laenor. Regele Jaehaerys a evitat vărsarea de sânge, însă mulţi şi-au amintit că Daemon fusese gata să lupte pentru el.

Daemon a fost căsătorit cu Rhea Royce în anul 97 D. C. pe când ea era moştenitoarea vechii cetăţi de scaun de la Runestone, în Vale. Era o potrivire bună şi bogată, însă Daemon a găsit Valea prea puţin pe placul său, iar pe soţia lui chiar mai puţin, şi foarte curând s-au înstrăinat.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Cu toate că se căsătorise cu Lady de Runestone în 97 D. C. în vremea domniei Bătrânului Rege, mariajul n-a avut succes.

Prinţul Daemon a găsit Valea plicticoasă. („În Vale, bărbaţii se împreunează cu oile" a scris el. „Nu poţi să-i învinovăţeşti. Oile lor sunt mai arătoase decât femeile lor.") Şi, curând, a ajuns să nu-şi mai placă soaţa, căreia-i spunea „târfa mea din bronz" după armura de bronz runică, purtată de nobilii Casei Royce.

După cum s-a dovedit, uniunea lor a fost una stearpă, şi cu toate că Viserys I a refuzat rugăminţile fierbinţi ale fratelui său de a-i desface căsătoria, l-a chemat la curte pentru a-şi asuma povara conducerii. Prima dată, Daemon a servit ca maestru al monetăriei, apoi maestru al legilor, însă principalul său rival, Mâna, Ser Otto Hightower, a

fost cel care l-a convins pe Viserys să-l îndepărteze din aceste funcţii. Aşa că, în 104 D. C. Viserys şi-a făcut fratele comandant al Gărzii Orăşeneşti.

Prinţul Daemon a îmbunătăţit armele şi antrenamentul gărzii şi le-a dat mantii de culoarea aurului care au ajuns să-i facă cunoscuţi drept „mantiile aurii" până în zilele noastre. Adesea, se alătura oamenilor săi în patrulările prin oraş, devenind repede cunoscut atât de puştiul cel mai ameninţător, dar şi de negustorul cel mai bogat, şi i-a adus o anumită reputaţie întunecată printre târfe şi bordeluri, unde avea obiceiul să nu achite ceea ce primea. Delincvenţa a scăzut dramatic, deşi unii spuneau că asta s-a întâmplat pentru că Daemon era încântat să aplice pedepse dure. Totuşi, cei care au beneficiat de pe urma conducerii sale îl apreciau foarte mult, iar Daemon a devenit curând cunoscut drept „Stăpânul Fundăturii Puricilor". Iar mai târziu, după ce Viserys i-a refuzat titlul de Prinţ de Piatra Dragonului, a ajuns să fie numit „Prinţul Oraşului". Prin lupanare şi-a găsit o favorită, o amantă, o foarte albă dansatoare lysenă numită Mysaria, ale cărei aspect şi reputaţie le făceau pe prostituatele care o cunoşteau să-i spună Viermele Alb. Mai târziu, ea a devenit şefa şoptitorilor lui Daemon.

Daemon Targaryen, Prinţul Oraşului, cu mantiile lui aurii

Unii spuneau că sprijinul lui Daemon pentru fratele lui în Marele Consiliu a fost motivat de convingerea că va deveni moştenitorul acestuia. Însă în mintea sa, Viserys îşi stabilise deja moştenitorul: Rhaenyra, singura sa fiică cu verişoara sa, regina Aemma din Casa Arryn. Rhaenyra s-a născut în anul 97 D. C.; tatăl ei o iubea la nebunie şi o lua peste tot, chiar şi în încăperea consiliului, unde o încuraja să privească şi să asculte cu mare atenţie. Din aceste motive, şi

curtea o iubea la fel de mult şi mulţi o omagiau. Cântăreţii o numiseră Încântarea Regatului, deoarece era isteaţă şi precoce, un copil minunat, care deja era un conducător de dragoni la vârsta de şapte ani, zburând pe spatele unui dragon-femelă pe nume Syrax, după numele unuia dintre vechii zei ai Valyriei.

În anul 105 D. C. mama ei a dat naştere, în sfârşit, fiului pe care-l aşteptau de multă vreme regele şi regina, însă regina a murit la naşterea copilului, iar băiatul - numit Baelon - i-a supravieţuit numai o zi. Cam pe-atunci, Viserys I se săturase deja să tot fie intimidat în chestiunea succesiunii şi, ignorând precedentele din anul 92 D. C. şi Marele Consiliu din 101 D. C. a declarat oficial că Rhaenyra era Prinţesă de Piatra Dragonului şi moştenitoarea lui. A fost organizată o mare ceremonie, în care sute de nobili au îngenuncheat pentru a o omagia pe prinţesă în vreme ce ea stătea la picioarele tatălui ei. Prinţul Daemon nu se afla printre ei.

Anul 105 D. C. a înregistrat încă un eveniment demn de notat: primirea lui Ser Criston Cole în Garda Regelui. Născut în anul 82 D. C. ca fiu al unui administrator în serviciul familiei Dondarrion din Blackhaven, Criston a intrat în atenţia curţii la turnirul de la Iazul Fecioarelor, pentru celebrarea urcării pe tron a lui Viserys, unde a învins într-o luptă şi-a fost ultimul rămas în arenă.

Cu părul negru, ochii verzi şi atrăgător, s-a dovedit a fi o încântare pentru doamnele de la curte, în special pentru prinţesa Rhaenyra. Simţea o atracţie copilărească pentru el, spunându-i „cavalerul meu alb” şi rugându-şi tatăl să-l facă spada sa credincioasă, ceea ce a şi făcut. După aceea, Cole a rămas întotdeauna lângă ea şi-i îndeplinea favorurile. S-a spus, în anii care au urmat, că prinţesa nu mai avea ochi decât pentru

Ser Criston al ei, însă există motive de îndoială că acest lucru a fost pe de-a-ntregul adevărat.

Lucrurile au devenit şi mai complicate când, la încurajarea lui Ser Otto Hightower, regele Viserys şi-a anunţat intenţia de a se căsători cu lady Alicent, fiica lui Ser Otto şi a fostei doici a Bătrânului Rege. În cea mai mare parte, regatul a celebrat acest mariaj. Rhaenyra, având asigurat locul ca moştenitoare, a primit-o bine pe noua mireasă a tatălui ei, pentru că se cunoşteau de multă vreme de la curte. Însă nu totul era vesel în Vale, unde se spune că prinţul Daemon a pus să fie biciuit slujitorul care i-a adus veştile despre cununie, şi nici la Driftmark, unde lordul Corlys şi prinţesa Rhaenys îşi văzuseră fiica, Laena, respinsă şi de rege.

Printre urmările căsătoriei regelui Viserys cu Alicent s-a numărat şi alianţa dintre prinţul Daemon şi Şarpele de Mare. Sătul să tot aştepte o coroană care părea tot mai îndepărtată, Daemon era hotărât să-şi clădească propriul său regat. Pentru aceasta, el şi Corlys Velaryon se puteau uni pentru o cauză comună, mulţumită jafurilor comise de Regatul celor Trei Fiice - sau Triumviratul, după cum i se mai spunea uneori - care era o uniune dintre Lys, Myr şi Tyrosh, născută din Secolul Însângerat care a urmat Distrugerii Valyriei, împotriva Volantisului. La început, alianţa a fost salutată în cele Şapte Regate, dar curând, au devenit mai răi decât piraţii şi corsarii învinşi de ei.

Luptele au început în anul 106 D. C. când Şarpele de Mare a contribuit cu flota, iar Daemon cu Caraxes şi priceperea sa în a conduce oameni capabili să-i organizeze pe fiii secundari şi cavalerii fără pământ, adunaţi cu toţii sub stindardul său. Regele Viserys a contribuit la războiul lor trimiţând aur pentru tocmirea de oameni şi pentru provizii.

Au obţinut multe victorii în următorii doi ani, culminând cu uciderea de către prinţul Daemon a

prinţului myrishian - amiralul Craghas Drahar, poreclit şi Hrănitorul Crabilor - în luptă directă. (Când a aflat că Daemon s-a autodeclarat Regele Mării Înguste, în 109 D. C. regele Viserys a fost auzit spunând că fratele său poate să-şi păstreze coroana dacă asta-l „opreşte să mai intre în belele”) Dar s-a dovedit a fi o asumare prematură a victoriei. Triumviratul a trimis o nouă flotă şi o armată în anul următor, iar Dorne i s-a alăturat în războiul împotriva proaspătului şi măruntului regat al lui Daemon.

În anul 107 D. C. Alicent i-a adus pe lume lui Viserys pe Aegon, astfel că, în cele din urmă, regele a avut un fiu. Aegon a fost urmat de o soră, Helaena, viitoarea sa mireasă, şi de încă un fiu, Aemond. Însă naşterea unui fiu însemna că succesiunea era pusă din nou în discuţie, şi nu doar de regină, ci şi de tatăl ei, Mâna, care erau nerăbdători să-şi vadă sângele trecând înaintea celui al Aemmei. Dar Ser Otto a abuzat de funcţie, astfel că, în 109 D. C. a fost înlocuit cu lordul Lyonel Strong, care a servit cu pricepere ca maestru al legilor. Pentru regele Viserys, chestiunea fusese de mult rezolvată: Rhaenyra era moştenitoarea lui şi nu dorea să asculte niciun fel de argument contrariu, în pofida decretelor Marelui Consiliu din 101, care stabiliseră întâietatea unui bărbat înaintea unei femei.

Relatările şi scrierile păstrate din acele vremuri încep să vorbească despre o „grupare a reginei” şi una „a prinţeselor”. Mulţumită turnirului din 111 D. C. au fost cunoscute prin nume mai simple: verzii şi negrii. La întreceri, ni se spune, regina Alicent a fost înveşmântată minunat într-o rochie verde, în vreme ce Rhaenyra n-a lăsat nimănui nicio îndoială cu privire la moştenirea ei, purtând negru brodat cu roşu, amintind de stindardul Casei Targaryen. În acelaşi turnir a reapărut şi Daemon Targaryen, Regele Mării Înguste, întors din războaiele sale. Purta coroana când Caraxes a

coborât în zbor, însă a îngenuncheat în faţa fratelui său şi şi-a dat jos coroana, oferindu-i-o în semn de credinţă. Viserys i-a făcut semn să se ridice, i-a înapoiat coroana şi l-a sărutat pe amândoi obrajii; cu toate problemele dintre ei, Viserys îşi iubea cu adevărat fratele. Cei aflaţi la turnir au izbucnit în urale, însă nimeni mai tare decât Rhaenyra, care-şi iubea şi ea elegantul unchi. Mai mult decât, hmm, poate că… sursele noastre sunt contradictorii.

Daemon Targaryen oferindu-şi coroana lui Viserys I.

Peste câteva luni Daemon a fost exilat. Motivul? Sursele noastre se contrazic. Unele, precum Runciter şi Munkun, sugerează că regele Viserys şi regele Daemon s-ar fi certat (deoarece dragostea frăţească arareori se pune în calea dezacordurilor), şi de-asta a plecat Daemon. Alţii spun că a fost Alicent (probabil la îndemnurile lui Ser Otto), care l-a convins pe Viserys că Daemon trebuia îndepărtat. Însă două surse vorbesc mai pe larg despre această chestiune.

Lucrarea septonului Eustace, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, şi Dansul Dragonilor care a urmat,* a fost scrisă după sfârşitul războiului. În pofida faptului că Eustace este sec şi plictisitor în scrierea sa, a fost în mod clar un confident al Targaryenilor şi vorbeşte cu mare acurateţe despre multe lucruri. Lucrarea lui Ciupercă, *Mărturia lui Ciupercă,* este o altă chestiune. Pitic, de un metru înălţime, cu un cap enorm (şi un membru imens, completându-i făptura, dacă este să fie crezut), Ciupercă era bufonul curţii şi se credea că era sărac cu duhul. Aşa că mărimile de la curte discutau în voie în prezenţa sa. *Mărturia* sa se pretinde a fi o relatare a evenimentelor din anii cât a fost la curte, scrisă de un copist al cărui nume nu este cunoscut, şi este plină de poveştile lui Ciupercă despre comploturi, crime, întâlniri de taină, dezmăţuri şi multe altele, şi toate în cele mai explicite detalii. Relatările septonului Eustace şi ale lui Ciupercă sunt contradictorii, dar există şi subiecte asupra cărora au căzut de acord.

Eustace pretinde că Daemon şi prinţesa Rhaenyra au fost surprinşi în pat de Ser Arrylc Cargyll, si ca acest lucru l-a făcut pe Viserys sa-si exileze fratele de la curte.

Prinţesa Rhaenyra, Încântarea Regatului.

Oricum, Ciupercă spune o altă poveste: că Rhaenyra avea ochi numai pentru Ser Criston Cole, dar cavalerul i-a respins avansurile. De-abia atunci unchiul ei s-a oferit s-o înveţe arta dragostei, pentru ca, astfel, să-l poată face pe virtuosul Ser Criston să-şi încalce jurămintele. Dar când credea că este pregătită să-l abordeze, cavalerul - despre care Ciupercă jură că era cast şi virtuos precum o septă bătrână - a reacţionat plin de oroare şi dezgust. Viserys a auzit curând acest lucru. Şi

indiferent care variantă a poveştii era cea adevărată, ştim că Daemon a cerut mâna Rhaenyrei, numai ca Viserys să renunţe la căsătoria sa cu lady Rhea. Viserys a refuzat şi, în loc de asta, l-a exilat pe Daemon din cele Şapte Regate, interzicându-i să se mai întoarcă vreodată, sub ameninţarea morţii. Daemon a plecat, întorcându-se la Treptele de Piatră pentru a-şi continua războiul.

În anul 112 D. C. Ser Harrold Westerling a trecut la cele veşnice, iar Ser Criston Cole a fost făcut Lord Comandant al Gărzii Regelui, în locul lui. Iar în 113 D. C. prinţesa Rhaenyra a ajuns la vârsta maturităţii. În anii de dinainte, mulţi bărbaţi i-au făcut curte (între ei, şi moştenitorul Harrenhalului, Ser Harwin Strong, căruia i se spunea şi Rupe Oase şi era considerat cel mai puternic cavaler din regat), acoperind-o cu daruri (aşa cum au făcut gemenii Ser Jason şi Ser Tyland Lannister la Casterly Rock), compunând cântece închinate frumuseţii sale şi chiar duelându-se pentru favorurile ei (precum fiii lordului Blackwood şi lordului Bracken). Au fost chiar şi discuţii privind căsătoria ei cu prinţul din Dorne, pentru a unifica, în sfârşit, cele două regate. Regina Alicent (şi Ser Otto, tatăl ei) a susţinut, în mod normal, pretenţia la mâna ei a fiului ei, prinţul Aegon, cu toate că acesta era mult mai tânăr. Însă cele două odrasle nu s-au înţeles niciodată, iar Viserys ştia că regina sa dorea această uniune mai mult din ambiţie pentru fiul ei, decât pentru dragostea lui Aegon pentru Rhaenyra.

Ignorând toate aceste partide, Viserys s-a întors spre Şarpele de Mare şi prinţesa Rhaenys, al căror fiu, Laenor, fusese, cândva, rivalul său în Marele Consiliu din 101. Laenor avea sânge de dragon de la ambii părinţi şi chiar şi un dragon al său, unul splendid, verde cu alb, numit Mare-de-Fum. Şi mai bine de-atât, căsătoria ar fi unit cele două tabere

rivale cândva în Marele Consiliu din 101. Şi totuşi, mai era o problemă: la nouăsprezece ani, Laenor prefera compania scutierilor de vârsta lui şi se zvonea că nu cunoscuse îndeaproape nicio femeie şi că nu avea niciun bastard. Se spune însă că Marele Maester Mellos ar fi zis: „Şi ce-i cu asta? Nu mă dau în vânt după peşte, dar dacă mi se serveşte peşte, îl mănânc."

Rhaenyra avea însă cu totul alte gânduri. Poate că spera că se va căsători cu prinţul Daemon, după cum pretinde Eustace, sau că-l va ademeni pe Ser Criston Cole în patul său, după cum sugerează amuzat Ciupercă. Însă Viserys nici nu voia să audă de aşa ceva şi în faţa tuturor împotrivirilor ei, n-a trebuit decât să-i spună că, dacă refuza mariajul, îşi va reconsidera succesiunea. Dar a venit şi despărţirea finală dintre Ser Criston Cole şi Rhaenyra, şi nici până-n ziua de azi nu ştim dacă a fost determinată de Ser Criston sau de Rhaenyra. Să fi încercat ea să-l seducă pentru ultima oară? A recunoscut el, în cele din urmă, dragostea pentru ea, acum că părea că se va mărita, şi să fi încercat s-o convingă să fugă cu el?

Nu putem şti. Nici nu putem spune dacă există vreun adevăr în a susţine că, după ce Cole a părăsit-o, ea şi-a dăruit fecioria (dacă, într-adevăr, era fecioară) lui Ser Harwin Strong, un cavaler mult mai puţin scrupulos. Ciupercă susţine că i-a găsit chiar el în pat, însă jumătate din ce spune el nu poate fi crezut - iar cealaltă jumătate sunt, uneori, dorinţe care nu pot fi luate în serios. Ceea ce putem spune cu siguranţă este că în anul 114 D. C. prinţesa Rhaenyra şi proaspătul ridicat la rang de cavaler Ser Laenor s-au căsătorit şi, după cum era obiceiul, s-a organizat un turnir în onoarea lor. La acest turnir, Rhaenyra a avut un alt campion, Rupe Oase, în vreme ce Ser Criston a purtat, pentru prima dată, culorile reginei Alicent. Relatările despre întreceri sunt cu toate de acord că Ser Cole a luptat ca o furie neagră, învingându-şi toţi

adversarii. Lui Rupe Oase i-a spulberat clavicula şi cotul, făcându-l pe Ciupercă să-i spună Oase Rupte, însă cele mai grave răni i le-a provocat favoritului lui Laenor, arătosul cavaler Ser Joffrey Lonmouth, căruia i se spunea Cavalerul Sărutărilor. Ser Joffrey a fost scos de pe terenul de luptă fără simţire şi însângerat, şi a zăcut şase zile înainte de a muri, făcându-l pe Laenor să verse lacrimi amare.

După aceea, Ser Laenor a plecat spre Driftmark şi unii s-au întrebat dacă mariajul s-a consumat sau nu. Rhaenyra şi soţul său au stat mai tot timpul despărţiţi, ea la Piatra Dragonului, iar el în Driftmark. Totuşi, dacă regatul s-a îngrijorat cu privire la moştenitori, n-a trebuit să aştepte prea mult. Pe la sfârşitul anului 114 D. C. Rhaenyra a născut un băiat sănătos, pe care l-a numit Jacaerys (nu Joffrey, după cum sperase Ser Laenor), căruia prietenii şi familia îi spuneau Jace. Şi totuşi… Rhaenyra avea sânge de dragon în vene, iar Ser Laenor, de asemenea, avea un nas acvilin, trăsături fine, păr alb-argintiu şi ochi violeţi, care-i trădau originea valyriană. De ce, atunci, Jacaerys avea păr şaten şi ochi căprui şi un nas cârn? Mulţi l-au privit pe el şi pe mătăhălosul Ser Harwin Strong - acum comandant al negrilor şi companion constant al Rhaenyrei - şi-au început să-şi pună întrebări.

Rhaenyra a mai născut încă doi fii - Lucerys (poreclit Luke) şi Joffrey - în timpul mariajului ei cu Ser Laenor Velaryon şi fiecare dintre ei era sănătos şi zdravăn, cu părul castaniu şi nasul cârn pe care nici Rhaenyra, nici Laenor nu le aveau. Printre verzi se spunea că erau, desigur, fiii lui Rupe Oase, iar mulţi se îndoiau că ar fi putut fi călăreţi de dragoni. Însă, la porunca lui Viserys, fiecare a primit câte un ou de dragon, pus în leagăn, şi din fiecare ou a ieşit un pui: Vermax, Arrax şi Tyraxes. Cât despre rege, a ignorat toate bârfele, deoarece voia ca Rhaenyra să rămână moştenitoarea tronului.

Patru tragedii din 120 D. C. au făcut ca acest an să fie ţinut minte ca Anul Primăverii Roşii (a nu fi confundată cu Primăvara Roşie din 236 D. C.), pentru că a pus bazele Dansului Dragonilor. Prima dintre aceste tragedii a fost moartea Laenei Velaryon, sora lui Laenor. Cândva propusă ca mireasă a lui Viserys, se căsătorise cu prinţul Daemon în 115 D. C. după ce soţia lui, lady Rhea, murise la vânătoare în Vale. (între timp, Daemon se săturase de Treptele de Piatră şi renunţase la coroană; alţi cinci îl vor urma ca Regi ai Mării Înguste, până când „regatul" mercenar va dispărea o dată pentru totdeauna.)

Laena i-a dăruit lui Daemon două fete gemene, Baela şi Rhaena. Cu toate că pe regele Viserys l-a înfuriat iniţial căsătoria lor, care a avut loc fără permisiunea lui, i-a îngăduit lui Daemon să-şi prezinte fiicele la curte în anul 117 D. C. în pofida obiecţiilor consiliului restrâns; încă-şi mai iubea fratele şi, probabil, s-a gândit că situaţia de părinte îl va mai domoli. În anul 120 D. C. Laena a ajuns din nou în pat şi-a rămas grea, născând fiul pe care şi-l dorise întotdeauna Daemon. Oricum, ceea ce a fost scos din pântecul ei era ceva răsucit şi deformat şi a murit la scurtă vreme după naştere, la fel ca Laena.

Înainte de căsătoria cu Daemon, Laena fusese logodită pentru aproape zece ani cu fiul fostului Lord Amiral din Braavos, însă tânărul risipise averea şi influenţa tatălui său, devenind un nimeni, doar un profitor la Valul Înalt şi o ruşine pentru lordul Corlys. N-a fost o surpriză când Daemon, făcând o vizită după moartea soţiei sale, a văzut-o pe Laena (despre care se spune că era neaşteptat de drăguţă) şi a discutat cu Şarpele de Mare despre o căsătorie. La scurt timp după aceea, prinţul Daemon l-a atacat atât de dur pe logodnicul din Braavos, încât tânărul l-a provocat la luptă.

Şi-aşa a murit fiul cheltuitor al Lordului Amiral.

Însă părinţii ei, lordul Corlys şi prinţesa Rhaenys, au avut motive mai importante de supărare în acel an. Încă o mai jeleau pe fiica lor, când le-a fost luat fiul. Toate relatările concordă asupra faptului că Laenor participa la un târg din Oraşul Mirodeniilor când a fost ucis. Eustace l-a acuzat pe prietenul şi companionul lui (şi iubit, după cum spuneau unii) Ser Qarl Correy, zicând că s-au certat pentru că Laenor intenţiona să-l îndepărteze pentru un nou favorit. S-au tras săbiile, iar Laenor a fost ucis. Ser Qarl a fugit, fără a mai fi văzut vreodată. Oricum, Ciupercă dă de înţeles că a fost o poveste mai întunecată: că prinţul Daemon îl plătise pe Correy să-l omoare pe Laenor, pentru a o elibera pe Rhaenyra pentru el.

Cea de-a treia tragedie a fost o ciorovăială urâtă între fiii lui Alicent şi cei ai Rhaenyrei, declanşată atunci când Aemond Targaryen, rămas fără dragoni, a cerut dragonul răposatei Laena, Vhagar. Îmbrâncelile şi ghionturile au fost urmate de pumni, după ce Aemond le-a spus băieţilor Rhaenyrei că erau copiii lui Strong - până când tânărul prinţ Lucerys a luat un cuţit şi l-a înfipt în ochiul lui Aemond. După aceea, Aemond a devenit Aemond-cel-Chior, dar l-a obţinut pe Vhagar. (A avut ocazia să răzbune pierderea ochiului în anii următori, cu toate că regatul va sângera din cauza asta.)

Fiii prinţesei Rhaenyra (de la stânga la dreapta): Jacaerys, Joffrey şi Lucerys.

Fiii regelui Viserys (de la stânga la dreapta): Aegon, Daeron şi Aemond.

În cele din urmă, Viserys a încercat să facă pace, şi a făcut asta decretând că oricărui bărbat sau femeie care punea la îndoială paternitatea copiilor Rhaenyrei i se va smulge limba. Apoi, le-a poruncit lui Alicent şi fiilor săi să se întoarcă la Debarcaderul Regelui, în vreme ce Rhaenyra urma să rămână cu fiii ei la Piatra Dragonului, pentru a nu se mai certa. Ser Erryk Cargyll a rămas la Piatra Dragonului, ca păzitor credincios al Rhaenyrei, înlocuindu-l pe Ser Harwin Strong, care s-a întors la Harrenhal.

Ultima tragedie - unii ar putea spune că a fost cea. mai nesemnificativă - a fost un incendiu

izbucnit la Harrenhal, care a luat vieţile lordului Lyonel şi a fiului şi moştenitorului acestuia, Ser Harwin. Însă cei care susţin asta nu ştiu nimic. Viserys, de-acum bătrân şi istovit şi tot mai dezinteresat de conducerea regatului, a rămas fără Mână, în vreme ce Rhaenyra a rămas atât fără soţ, cât şi, după cum spun unii, ibovnic. Unele relatări pun asta doar pe seama întâmplării, nimic altceva. Însă altele sugerează posibilităţi mult mai întunecate. Unii cred că Larys Picior Strâmb - unul dintre inchizitorii regelui şi mezinul lordului Lyonel - s-ar putea să fi aranjat în aşa fel lucrurile încât să domnească el la Harrenhal. Alte istorisiri chiar dau de înţeles că însuşi prinţul Daemon s-ar fi aflat în spatele celor întâmplate.

Decât să aducă o altă Mână, regele l-a rechemat pe Ser Otto de la Oraşul Vechi, la îndemnurile lui Alicent, şi l-a numit din nou Mână. Şi decât să-şi jelească soţul dispărut, Rhaenyra s-a măritat, în cele din urmă, cu unchiul ei, prinţul Daemon. În ultimele zile ale anului 120 D. C. ea chiar i-a dăruit primul fiu, Aegon, după numele Cuceritorului. (Când a aflat asta, se spune că regina Alicent a fost atât de furioasă pentru că fiul ei cel mai mare purta tot numele Cuceritorului. Cei doi Aegoni au ajuns să fie cunoscuţi drept Aegon cel Bătrân şi Aegon cel Tânăr.) Anul 122 D. C. a consemnat naşterea celui de-al doilea fiu al Rhaenyrei şi al lui Daemon, Viserys. Nu era atât de voinic ca Aegon cel Tânăr sau ca fraţii săi vitregi Velaryon, însă s-a dovedit a fi precoce. Unii au luat asta drept un semn, atunci când din oul de dragon plasat în leagănul său nu a ieşit niciun pui.

Şi-aşa, lucrurile au progresat, până în ziua fatidică din 129 D. C. când, în cele din urmă, Viserys I a murit. Fiul său, Aegon cel Bătrân, se căsătorise cu fiica lui, Helaena, iar Helaena îi dăruise gemenii Jaehaerys şi Jaehaera (o copilă ciudată, care creştea încet, nu plângea niciodată şi nici nu zâmbea, aşa cum fac toţi copiii) şi încă un

fiu, pe nume Maelor, în 127 D. C. Pe Driftmark, Şarpele de Mare s-a simţit slăbit şi s-a dus la culcare. Viserys, acum în iarna anilor săi, dar încă puternic, s-a rănit pe Tronul de Fier, în 128 D. C. după ce a pronunţat o sentinţă. Rana s-a infectat şi, în cele din urmă, Maesterul Orwyle (care-i succedase Maesterului Mellos în anul precedent) a fost nevoit să-i amputeze două degete. Măsura n-a fost destul de radicală, oricum, şi pe când anul 128 s-a terminat şi a început 129, starea sănătăţii lui Viserys s-a agravat.

În cea de-a treia zi a celei de-a treia luni din anul 129 D. C. în vreme ce-i distra pe Jaehaerys şi Jaehaera din patul său, spunându-le o poveste despre stră-străbunicul său şi regina acestuia, care se luptau cu uriaşii, mamuţii şi sălbaticii înrăiţi de dincolo de Zid, regele a obosit. Şi-a trimis afară nepoţii, după ce a terminat povestea, şi-a căzut într-un somn din care nu s-a mai trezit. Domnise timp de douăzeci şi şase de ani, cârmuind în timpul celei mai prospere epoci din istoria celor Şapte Regate, sădind însă seminţele declinului catastrofal al casei sale şi ale morţii ultimilor dragoni.

Aegon al II-lea

Niciun război n-a fost mai sângeros sau mai crud decât Dansul Dragonilor, după cum au ales să-l numească menestrelii si Munkun. A fost cel mai crunt război de acest fel, unul între fraţi. Cu toate că Viserys o desemnase drept moştenitoare pe Rhaenyra, prinţul Aegon a fost convins să ia coroana tatălui său de mama sa şi de consiliul restrâns, înainte ca trupul lui Viserys I să apuce să se răcească. Când Rhaenyra, Prinţesa de Piatra Dragonului, a aflat asta, s-a înfuriat. La acea vreme se pregătea să nască, la Piatra Dragonului, cel de-al treilea copil al prinţului Daemon.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

La Piatra Dragonului nu s-au auzit niciun fel de urale. În loc de asta, urlete au răsunat prin sălile şi scările Turnului Dragonului Mării şi de jos, din apartamentele reginei, acolo unde Rhaenyra Targaryen se încorda şi se cutremura în cea de-a treia zi de travaliu. Copilul nu era aşteptat decât în cel de-al treilea ocol al lunii, însă mareele de la Debarcaderul Regelui o aduseseră pe prinţesă într-o stare de furie întunecată, iar mânia ei părea să fi grăbit naşterea, ca şi cum pruncul dinlăuntrul ei era şi el furios, şi se lupta să iasă afară. Prinţesa a proferat blesteme în timpul travaliului, chemând mânia zeilor asupra fraţilor ei vitregi şi a mamei lor, regina, descriind în amănunt chinurile la care i-ar supune înainte de-ai lăsa să moară. A blestemat şi copilul dinlăuntrul ei, ne povesteşte Ciupercă. *„Ieşi afară!”* a strigat ea, zgâriindu-şi pântecul umflat, în vreme ce maesterul şi moaşa ei încercau s-o împiedice. *„Monstrule, monstrule, ieşi afară, AFARĂ!”*

Când pruncul a venit, în cele din urmă, pe lume, s-a dovedit a fi, într-adevăr, un monstru: o fetiţă născută moartă, strâmbă şi deformată, cu o gaură în piept, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima, şi o coadă ţepoasă şi solzoasă. Sau cel puţin aşa o descrie Ciupercă. Piticul ne spune că el a fost cel care a dus mica fiinţă în curte, spre a fi arsă. Fetiţei moarte i s-a dat numele Visenya, a anunţat prinţesa Rhaenyra a doua zi, după ce laptele de mac i-a domolit durerea. „A fost singura mea fiică şi au ucis-o. Mi-au furat coroana şi mi-au omorât fiica, dar vor da socoteală pentru asta.”

După naştere, Rhaenyra s-a pregătit de război. Atât ea, cât şi Alicent aveau sprijinitori între cei din familiile lor şi printre marii nobili din regat. Şi fiecare parte avea dragoni. Era o reţetă pentru dezastru, şi chiar aşa s-a şi dovedit a fi. Regatul a sângerat aşa cum n-o mai făcuse înainte şi vor trece ani până când toate rănile se vor fi vindecat.

La începutul războiului, principalii susţinători ai lui Aegon al II-lea erau lordul Hightower, lordul Lannister şi, în cele din urmă, lordul Baratheon. Lordul Tully dorea să lupte pentru rege, însă era bătrân şi căzuse la pat, iar nepotul său îl sfida. Principalii aliaţi ai Rhaenyrei erau socrul ei, lordul Velaryon, verişoara sa, lady Jeyne Arryn, şi lordul Stark (cu toate că ajutorul său venea greu, pentru că-şi ţinea oamenii la strânsul recoltei, înainte de sosirea iernii în Nord). Lordul Greyjoy a atacat Ţinuturile Vestice în numele ei, dar şi pentru a-l zdruncina pe regele Aegon, care-l curtase pentru sprijinul său. În cele din urmă, Casa Tully s-a alăturat cauzei Rhaenyrei, în pofida dorinţei răposatului lord Tully. Însă ei nu s-au implicat în război, la fel ca şi cei din Dorne.

Poate că spusele lui Ciupercă, că regina Alicent ar fi grăbit dispariţia soţului ei cu un „strop de otravă” strecurat în vin, pot fi contrazise. Însă nimeni nu se îndoieşte că prima picătură de sânge vărsat în acest Dans i-a aparţinut bătrânului maestru al monetăriei, lordul Beesbury, deoarece a insistat că adevăratul moştenitor al lui Viserys era Rhaenyra, şi că ea trebuia încoronată. Relatările diferă în ceea ce priveşte felul în care disidentul a fost înlăturat. Unii susţin că ar fi murit de frig, după ce-a fost azvârlit în celulele întunecate, iar alţii spun că Ser Criston Cole - Lordul Comandant, care în curând va fi numit Făcătorul de Regi - i-ar fi deschis gâtlejul cu pumnalul său, acolo, la masă. Ciupercă nu este de acord, sugerând că lordul Cole l-ar fi aruncat pe Beesbury pe fereastră - cu toate că trebuie amintit că Ciupercă se afla la Piatra Dragonului la acea vreme, cu Rhaenyra. Însă aceasta n-a fost nici pe departe ultima crimă din zilele de început ale Dansului. Oricum, cele mai lamentabile au fost asasinarea tinerilor prinţi Lucerys Velaryon, fiul Rhaenyrei, şi a lui Jaehaerys, fiul şi moştenitorul lui Aegon.

Moartea lui Luke Velaryon a fost văzută de mulţi ochi la curtea de la Capătul Furtunii, iar relatările concordă în mare parte. Trimis de mama lui la Capătul Furtunii pentru a obţine sprijinul lordului Borros, l-a găsit acolo pe prinţul Aemond Targaryen. Aemond era mai în vârstă, mai puternic şi mai crud decât Lucerys, şi-l ura pe Lucerys cu ardoare, pentru că din cauza lui îşi pierduse ochiul cu nouă ani în urmă. Lordul Borros i-a interzis lui Aemond să se răzbune în interiorul castelului său, însă a declarat că nu-l interesa ce se petrecea în afara lui. Aşa că prinţul Aemond, călare pe Vhagar, l-a vânat pe Lucerys, pus pe fugă împreună cu mai tânărul său dragon, Arrax. Prinţul şi dragonul său, stânjeniţi de furtuna puternică stârnită în afara

zidurilor castelului, au murit sub privirile întregului Capăt al Furtunii, prăbuşindu-se în mare.

Moartea prinţului Lucerys şi a dragonului său, Arrax.

Rhaenyra, spun toate relatările, a leşinat la auzul veştii. Nu însă şi tatăl vitreg al lui Lucerys, prinţul Daemon Targaryen. Cuvintele trimise la Piatra Dragonului, după ce-a aflat de moartea lui Lucerys, au fost: „Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu. Lucerys va fi răzbunat.” Era Prinţul Oraşului şi încă mai avea mulţi prieteni prin tractirele şi casele pierzaniei de prin Debarcaderul Regelui. Şeful lor era ibovnica lui de demult, Mysaria, Viermele Alb. Ea a pus la cale răzbunarea, plătind o brută şi un prinzător de şobolani, cunoscut istoriei drept Sânge-şi-Brânză. Datorită profesiunii lui, omul cunoştea toate secretele tunelurilor lui Maegor. Strecurându-se în Fortăreaţa Roşie, Sânge-şi-

Brânză a pus mâna pe regina Helaena şi pe copiii ei… după care i-a oferit soaţei lui Aegon al II-lea o alegere crâncenă: care din fiii ei să moară? Ea a plâns şi s-a rugat şi şi-a oferit propria ei viaţă, dar totul a fost în van. În cele din urmă, l-a indicat pe Maelor, cel mai mic, considerat prea tânăr ca să înţeleagă. Sânge-şi-Brânză l-a ucis pe prinţul Jaehaerys în locul său, în timp ce mama lui urla de groază.

Apoi, bruta a fugit cu capul prinţului, confirmând faptul că nu-l voiau decât pe unul dintre fiii lui Aegon.

N-au fost singurele crime din acest război îndelungat şi brutal. Pe cât de lamentabilă a fost moartea lui Jaehaerys, cea a micului prinţ Maelor, care nu i-a supravieţuit prea mult fratelui său, a fost şi mai cruntă. Ser Richard Thorne din Garda Regelui a fost trimis să-l ducă pe Maelor la Oraşul Vechi, în secret, unde urma să fie păzit în Hightower, însă la Podul Amar a fost oprit şi doborât de mulţime. Maelor însuşi a fost linşat acolo, când femeile şi bărbaţii s-au luptat între ei să pună mâna pe copil ca pe un premiu. Când lordul Hightower a ras Podul Amar de pe faţa pământului, ca represalii, şi a venit să-i ceară socoteală lui lady Caswell, ea a cerşit îndurare pentru copiii ei înainte de a se spânzura de zidurile castelului.

Chiar şi cei din Garda Regelui au fost implicaţi în conflict. Ser Criston Cole l-a trimis pe Ser Arryk Cargyll la Piatra Dragonului cu intenţia de a se infiltra în citadelă, dându-se drept fratele său geamăn, Ser Erryk. Acolo, urma să o ucidă pe Rhaenyra (sau pe copiii ei, mărturiile diferă). Totuşi, după cum s-au petrecut lucrurile, Ser Erryk şi Ser Arryk s-au întâlnit din întâmplare într-una din sălile Citadelei. Menestrelii ne povestesc că şi-au declarat iubirea înainte să-şi încrucişeze spadele, şi au luptat cu dragoste şi dedicaţie în suflet, timp de o oră, înainte de a muri plângând

unul în braţele celuilalt. Mărturia lui Ciupercă, piticul susţinând că a asistat la duel, arată că adevărul a fost cu mult mai brutal: s-au acuzat unul pe altul de a fi fost trădători şi, peste câteva clipe, s-au rănit reciproc, mortal.

În acest timp, Ser Criston Cole a decis să-i pedepsească pe „lorzii negri" adică pe stegarii domeniilor coroanei care-i rămăseseră credincioşi Rhaenyrei. Rosby, Stokeworth şi Duskendale au murit, însă la Refugiul Corbului, lordul Staunton fusese înştiinţat de apropierea lui Cole. În loc să lupte, s-a baricadat în castelul său, apoi a trimis un corb la Piatra Dragonului, cerşind ajutorul.

Acest ajutor a sosit în persoana prinţesei Rhaenys - pe atunci în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, însă la fel de neînfricată şi hotărâtă pe cât fusese şi în tinereţe - şi a dragonului ei, Meleys, Regina Roşie. Însă Cole adusese şi el dragoni, deoarece Aegon al II-lea însuşi sosise acolo călare pe Sunfyre, iar fratele său, Aemond-cel-Chior, în spinarea lui Vhagar, cel mai mare dintre dragonii în viaţă.

Se povesteşte că prinţesa Rhaenys, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie, nu s-a ferit din calea duşmanului ei. Cu un strigăt de bucurie şi o lovitură de bici, a ridicat-o pe Meleys în zbor să-i înfrunte. Numai Vhagar şi Aemond au ieşit nevătămaţi din acea luptă; Sunfyre a fost ologit, iar regele Aegon al II-lea de-abia dacă a supravieţuit, suferind de pe urma unor coaste rupte, a unui şold frânt şi a arsurilor care-i acopereau jumătate din trup. Mai rău stătea cu braţul stâng, acolo unde focul dragonului topise armura regelui. Trupul lui Rhaenys a fost găsit peste câteva zile, printre resturile hoitului Reginei Roşii, însă era atât de ars încât devenise de nerecunoscut.

Prinţesa Rhaenys pe Meleys atacându-i pe regele Aegon al II-lea şi pe Sunfyre

Aegon şi-a petrecut anul următor al domniei sale în izolare, vindecându-se de pe urma rănilor sale îngrozitoare, însă războiul a continuat. Şi în timp ce regele Aegon avea multe avantaje în războiul cu sora sa mai mare, puterea dragonilor săi nu se număra printre acestea. La începutul războiului, Aegon conta numai pe patru dragoni destul de mari ca să poată lupta, în vreme ce sora lui avea opt şi putea obţine şi mai mulţi. Primii erau trei dragoni mai bătrâni, care aveau încă nevoie de noi călăreţi: Aripă de Argint, dragonul reginei Alysanne; Mare-de-Fum, care fusese mândria lui Ser Laenor Velaryon; şi Vermithor, necălărit de la moartea regelui Jaehaerys. Apoi mai existau trei dragoni neîmblânziţi, care puteau fi domesticiţi dacă se găseau călăreţi pentru ei: Canibalul, despre care oamenii de rând spuneau că se aciuase la Piatra Dragonului încă de dinainte de sosirea Targaryenilor (cu toate că Munkun şi Barth sunt suspicioşi în această privinţă); Năluca Cenuşie, nedeprins cu oamenii, hrănindu-se cu peştele din mare; şi Hoţul-de-Oi, maroniu şi banal, preferând

să mănânce oile pe care le putea fura de pe la stâne. Prinţul Jacaerys anunţase (la îndemnurile lui Ciupercă, dacă *Mărturia* sa poate fi crezută) că orice bărbat sau femeie care putea călări vreunul dintre aceşti dragoni avea să fie înnobilat.

Pe Piatra Dragonului, acolo unde domniseră îndelung Targaryenii, oamenii de rând îi priviseră pe frumoşii lor conducători străini aproape ca pe nişte zei. Multe fecioare deflorate de lorzii Targaryen se considerau binecuvântate dacă vreo „sămânţă de-a dragonilor" era plasată în pântecul lor, iar din acest motiv mulţi din Piatra Dragonului puteau pretinde pe bună dreptate - sau măcar bănui - că ceva din sângele Targaryenilor curgea şi prin venele lor.

Mulţi au încercat să urce pe dragonii rămaşi la Piatra Dragonului. Cei mai periculoşi dintre ei erau cei sălbatici, aşa că nu e de mirare că aceia care acceptaseră înainte călăreţi au fost primii care au găsit noi călăreţi. Între aceşti noi mănători de dragoni se aflau Addam din Hull, un tânăr curajos şi nobil, adus de mama lui, Marilda din Hull, să încerce un dragon, împreună cu fratele său, Alyn. Ea a dezvăluit că băieţii erau fiii lui Laenor Velaryon, fapt pe care mulţi l-au găsit remarcabil, dar pe care lordul Corlys nu l-a pus la îndoială când i-a adoptat pe amândoi în Casa Velaryon.

Ciupercă avansează o părere mult mai plauzibilă privind filiaţia lui Addam şi a lui Alyn: că lordul Corlys însuşi era tatăl amândurora, asta pe când îşi petrecea o mulţime de zile prin şantierele navale din Hull, tatăl Marildei fiind constructor de corăbii. Băieţii au trecut neluaţi în seamă, ţinuţi departe de curte pe vremea Reginei-Care-N-a-Fost-Să-Fie, cu

firea sa aprigă. Dar după moartea ei, lordul Corlys a profitat de ocazie să şi-i apropie, într-un fel…

Addam a cerut dragonul lui Laenor, Mare-de-Fum. Fratele lui, Alyn, a avut mai puţin succes cu Hoţul-de-Oi, şi pentru tot restul zilelor sale a purtat semnele flăcărilor dragonului pe spate şi pe picioare.

În cele din urmă, Hoţul-de-Oi a fost îmblânzit de Nettles, o fată simplă, din popor, cu o reputaţie îndoielnică ce a hrănit dragonul cu câte-o oaie pe zi până când s-a obişnuit cu ea. Dragonul şi călăreaţa lui şi-au jucat rolul în război, însă loialităţile lui Nettles nu erau atât de clare precum cele ale curajosului Ser Addam. Când ea şi prinţul Daemon au devenit iubiţi, asta a fost ultima picătură în paharul răbdării dintre Rhaenyra şi soţul ei. Nettles - căreia prinţul îi spusese încântat Netty - i-a supravieţuit prinţului ei, dar şi soţiei sale. Nettles şi Hoţul-de-Oi au dispărut înainte de terminarea războiului, şi nimeni n-a putut spune unde s-au dus, decât mulţi ani după aceea.

Însă dintre toţi noii călăreţi de dragoni, cei mai răi au fost un beţivan pe nume Ulf cel Beţiv, care şi-a luat numele de Ulf cel Alb, odată ce-a fost făcut cavaler, şi uriaşul şi puternicul copil din flori al fierarului, Hugh Ciocanul, poreclit şi Hugh cel Tare, devenit cunoscut drept Hugh Ciocanul când a fost înnobilat. Nemulţumindu-se cu onoarea de a călări dragonii Aripă de Argint şi Vermithor, şi-au dorit ranguri şi averi. După prima luptă pentru Rhaenyra, au schimbat tabăra la Prima Bătălie de la Tumbleton pentru a fi făcuţi lorzi, fiind blestemaţi drept cei Doi Trădători pe vecie. Amândoi au avut parte de o moarte mizerabilă, fiind ucişi de cei pe care-i credeau îndatoraţi lor, unul otrăvit cu vin, celălalt fiind ucis de Aprigul Jon Roxton, cu Făcătoarea-de-Orfani.

Când Rhaenyra a aflat despre trădarea lui Hugh Ciocanul şi Ulf cel Alb la Prima Bătălie de la Tumbleton, când şi-au întors dragonii împotriva forţelor ei, furia ei a fost atât de mare încât a încercat să-i aresteze şi pe ceilalţi călăreţi ai dragonilor care se puseseră la dispoziţia ei. Printre ei se afla şi Addam Velaryon, dar acesta a fost avertizat din timp de Şarpele de Mare şi astfel a scăpat.

Tânărul Ser Addam a murit luptând cu curaj în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton, dovedindu-şi loialitatea cu propria sa viaţă, după ce aceasta fusese pusă sub semnul întrebării de faptele celor Doi Trădători. Când osemintele sale au fost aduse înapoi la Driftmark de la Raventree Hall, în 138 D. C. lordul Alyn a scris pe mormântul său un singur cuvânt: *LOIAL.*

Bătăliile din timpul Dansului nu pot fi socotite cu uşurinţă, pentru că au fost aproape fără număr, iar mare parte din regat a fost sfâşiată în acest conflict. Oamenii au ridicat stindardul regelui, purtând dragonul cu trei capete de pe sigiliul lui Aegon, numai pentru a descoperi că vecinul lor adoptase dragonul roşu al Rhaenyrei, împărţit între luna-şi-şoimul mamei sale Arryn şi calul-de-mare al decedatului ei soţ. Fraţii s-au luptat cu fraţii, taţii cu fiii, iar întregul regat a sângerat.

Sora Întunecată.

CELE MAI IMPORTANTE BĂTĂLII ALE DANSULUI

BĂTĂLIILE DIN ANUL 129 D. C.

Bătălia de la Moara Arsă, unde prinţul Daemon şi Casa Blackwood i-au învins pe Brackeni şi au luat Gardul de Piatră.

Bătălia din Defileu, în care flota lui Corlys Velaryon a fost înfrântă de navele Triumviratului, aliaţii lui Aegon. Această bătălie a dus la moartea lui Jacaerys, Prinţul de Piatra Dragonului, şi a lui Vermax, dragonul său, dar şi la cea a dragonului prinţului Aegon cel Tânăr, Nor-de-Furtună.

Bătălia de la Mied, în care fratele cel mai mic al lui Aegon cel Bătrân, prinţul Daeron, şi-a dobândit renumele salvând armata lordului Hightower de cea a lorzilor Rowan, Tarly şi Costayne.

BĂTĂLIILE DIN ANUL 130 D. C.

Bătălia de la Furca Roşie, în care vesticii i-au spulberat pe lorzii riverani şi au năvălit în ţinuturile lor, însă nu înainte ca lordul Jason Lannister să fi fost rănit de moarte de scutierul Pate din Longleaf.

Bătălia de la Malul Lacului (numită şi Ospăţul Peştilor), cea mai sângeroasă luptă de pe uscat din întregul război de pe ţărmurile Ochiului Zeilor, când armata Lannisterilor a fost împinsă în lac de nobilii riverani şi au murit cu miile.

Balul Măcelarului, în care Mâna lui Aegon al II-lea, Ser Criston Cole, i-a provocat pe Ser Garibald Grey, lordul Roderick Dustin (numit şi Ruină) şi Ser Pate de Longleaf (numit şi Omorâtorul de Lei) şi-a fost refuzat. Cole a fost ucis într-un mod jalnic,

de săgeţi şi nu de sabie, iar armata sa a fost împrăştiată.

Prima Bătălie de la Tumbleton, în care cei Doi Trădători (călăreţii de dragoni Ulf cel Alb şi Hugh Ciocanul) au schimbat tabăra, iar Lupii Iernii rămaşi (nordicii încărunţiţi, care-l urmaseră pe lordul Dustin în război) şi-au croit drum printre rândurile a de zece ori mai mulţi oameni ca ei. Acest lucru a condus la moartea lordului Ormund Hightower, cel care conducea forţele verzilor, şi a faimosului său văr, Ser Brynden, de mâna lordului Roderick Dustin, care a fost şi el ucis, şi la prădarea barbară a Tumbletonului.

Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor - n-a fost, cu adevărat, o bătălie, când o gloată indisciplinată, aflată sub comanda unui om cunoscut drept Păstorul, a înnebunit de-a binelea. Acest lucru a dus la moartea a cinci dragoni, la pierderea lui Ser Willum Royce şi a spadei sale valyriene, Lamentaţie, şi la moartea lui Ser Glendon Goode, care a fost Lordul Comandant al Gărzii Reginei preţ de o zi, şi a lui Joffrey, Prinţul de Piatra Dragonului.

Bătălia de la Ochiul Zeilor, unde a avut loc infamul duel dintre prinţul Aemond-cel-Chior şi prinţul Daemon Targaryen - şi între Vhagar şi Caraxes. Se spune că Daemon a sărit de pe Caraxes pe Vhagar şi l-a ucis pe prinţul Aemond cu spada sa, Sora Întunecată, pe când dragonul cădea în apă. Vhagar şi Caraxes au murit la rându-le, după cum s-a întâmplat şi cu Daemon Targaryen, cu toate că rămăşiţele sale n-au mai fost recuperate niciodată.

A Doua Bătălie de la Tumbleton, în care dragonii au dansat cu adevărat. Acest lucru a condus la moartea misterioasă a prinţului Daeron cel îndrăzneţ, la moartea curajoasă a lui Ser Addam Velaryon şi a lui Mare-de-Fum, Tessarion şi Vermithor.

BĂTĂLIILE DIN ANUL 131 D. C.

Bătălia de pe Drumul Regelui, supranumită de cei care au luptat acolo „Mocirla Răscolită" fiind şi ultima bătălie din război. În urma ei a murit lordul Borros Baratheon, de mâna tânărului lord Tully.

Multe din armate au fost adunate de diferiţi lorzi în numele regelui sau reginei pe care-i susţineau, însă dacă se poate spune despre unii că au comandat cu adevărat forţele loiale ale fiecăreia dintre tabere, aceştia au fost prinţul Daemon Targaryen şi, respectiv, prinţul Aemond Targaryen. Aemond şi-a asumat răspunderea de Protector al Regatului şi de Prinţ Regent, după ce Aegon al II-lea şi Sunfyre au fost grav răniţi în bătălia de la Refugiul Corbului, în lupta cu Rhaenys şi Meleys. Şi-a pus chiar şi coroana fratelui său - cea a lui Aegon Cuceritorul, făcută din rubine şi oţel valyrian - cu toate că nu şi-a luat titlul de rege.

Din nefericire pentru verzi, acest lucru s-a dovedit a fi regretabil. Aemond era mult prea lipsit de experienţă şi prea îndrăzneţ pentru a prelua comanda efectivă. La acea vreme, prinţul Daemon controla Harrenhalul. Aşa că Aemond a plănuit, cu nesăbuinţă, să ia Harrenhalul din mâinile rivalului său, lăsând astfel Debarcaderul Regelui fără apărători. A găsit castelul părăsit şi a jubilat, asta până a aflat motivul, în timp ce Aemond mărşăluia spre Harrenhal, Daemon îi adusese pe regina Rhaenyra şi pe călăreţii săi de dragoni înapoi la

Debarcaderul Regelui, fiarele zburând deasupra oraşului. Mantiile de aur - multe dintre ele considerându-se loiale lui Daemon - i-au trădat pe ofiţerii puşi la comandă de Aegon şi au predat oraşul aproape fără vărsare de sânge, cu toate că sângele a fost vărsat în cursul execuţiilor care au urmat, când Ser Otto Hightower, lordul Jasper Wylde (maestrul legilor, numit şi Ţeapă-de-Fier, din cauza durităţii sale) şi lorzii Rosby şi Stokeworth (care făcuseră, cândva, parte din tabăra Rhaenyrei, înainte de a o trăda) au fost descăpăţânaţi. Regina văduvă Alicent a fost încarcerată, însă Aegon al II-lea (încă refăcându-se după rănile primite la Refugiul Corbului) şi copiii rămaşi - precum şi lordul Larys Strong - au fost scoşi în secret din castel.

Regatul s-a smintit de-a binelea în timpul Dansului Dragonilor, însă Debarcaderul Regelui a fost locul unde majoritatea dragonilor şi-au pierdut viaţa. Debarcaderul Regelui a căzut, fără vărsare de sânge, în mâinile Rhaenyrei, mulţumită vicleniei prinţului Daemon, însă după Prima Bătălie de la Tumbleton, în oraş a izbucnit o revoltă. Aflat la numai trei sute de kilometri distanţă, Tumbletonul a fost prădat în modul cel mai barbar: mii de oameni au fost arşi, alte câteva mii s-au înecat încercând să treacă râul înot, pentru a se pune la adăpost, fetele şi femeile au fost siluite până au murit, iar dragonii se hrăneau printre ruine. Victoria obţinută de lordul Hightower, cu ajutorul prinţului Daeron şi al celor Doi Trădători, a băgat groaza în întregul oraş, locuitorii Debarcaderului fiind siguri că ei vor urma. Efectivele Rhaenyrei erau împrăştiate şi epuizate, aşa că numai dragonii rămăseseră să apere oraşul.

Tocmai teama de dragoni, şi de prezenţa lor, a dat naştere Păstorului. Cine-a fost el n-am putea spune, pentru că numele său s-a pierdut în istorie. Unii cred că a fost un cerşetor umil, alţii cred că a fost unul dintre Oamenii Săraci, care, cu toate că

fuseseră scoşi în afara legii, încă mai bântuiau cu încăpăţânare prin regat. Indiferent cine a fost, a început să predice în Piaţa Pietrarilor spunând că dragonii erau demoni, odraslele Valyriei cea necredincioasă care avea să ucidă oameni. L-au ascultat zeci de oameni, apoi sute şi mii. Frica a dat naştere la furie, iar furia la setea de sânge. Iar când Păstorul a anunţat că oraşul va fi salvat numai după ce va fi curăţat de dragoni, oamenii au luat aminte.

În cea de-a douăzeci şi doua zi a celei de-a cincea luni a anului 130 D. C. Aemond-cel-Chior şi Daemon Targaryen au dat ultima lor bătălie. În aceeaşi zi, haosul şi moartea s-au înstăpânit la Debarcaderul Regelui. Rhaenyra îl întemniţase pe lordul Corlys pentru că-l ajutase pe nepotul său, Ser Addam Velaryon, să scape de arestare după ce fusese acuzat de trădare. Unii dintre cei juraţi Şarpelui de Mare s-au alăturat mulţimii răzvrătite din Piaţa Pietrarilor, iar unii s-au căţărat pe ziduri pentru a încerca să-l elibereze pe Şarpele de Mare, fiind spânzuraţi după ce-au fost prinşi. Apoi regina Helaena a murit străpunsă de ţepuşele care înconjurau Cetatea lui Maegor, o sinucidere, au spus unii, dar alţii au vorbit despre crimă. Şi în aceea noapte, oraşul a ars, în vreme ce gloata Păstorului mărşăluia spre Bârlogul Dragonilor, intenţionând să măcelărească toate fiarele aflate acolo.

Tânărul Joffrey Velaryon, Prinţul de Piatra Dragonului, a murit când a încercat să încalece dragonul mamei lui, Syrax, pentru a zbura spre Bârlog pentru a-şi salva propriul său dragon, Tyraxes. Niciun dragon n-a supravieţuit. Minciunile si zvonurile sunt numeroase: că unii dintre ei au fost tăiaţi de oameni, alţii de Păstor, alţii de Războinicul însuşi.

Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Indiferent care-i adevărul, cinci dragoni au pierit în acea noapte sângeroasă, după ce mulţimile au năvălit în construcţia uriaşă şi i-au găsit înlănţuiţi, iar oamenii au murit pe capete. Jumătate dintre dragonii care au început Dansul erau deja morţi, iar războiul nu se sfârşise încă. Rhaenyra a fugit din oraş la scurtă vreme după aceea.

Nebunia care a cuprins oraşul după fuga Rhaenyrei s-a manifestat în multe feluri. Cel mai ciudat dintre ele a fost apariţia unor aşa-zişi regi care au domnit în perioada care a devenit cunoscută ca Luna celor Trei Regi.

Primul a fost Trystane Truefyre, scutierul unui cavaler cu prost renume, Ser Perkin Puricele, care susţinea că este fiul lui Viserys I. După Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor şi fuga Rhaenyrei, oraşul era condus de Păstor şi de gloata lui, dar Ser Perkin l-a instalat pe Trystane în abandonata Fortăreaţă Roşie, de unde a început să emită edicte. Când Aegon al II-lea a recucerit oraşul, Trystane a

implorat să primească favoarea cavalerilor înainte de a fi executat şi asta a primit.

Celălalt rege era şi mai ciudat: un copil care a devenit cunoscut ca Gaemon Păr-Alb. Fiul unei curve, băiatul de paisprezece ani pretindea că era bastardul lui Aegon al II-lea (ceea ce nu era imposibil cu tinereţea furtunoasă a regelui). Din Casa Sărutărilor de pe Dealul Visenyei, a adunat mii de adepţi şi a emis câteva edicte. Mama lui a fost spânzurată ulterior după ce a mărturisit că tatăl său era un vâslaş cu părul argintiu din Lys, dar Gaemon a intrat în familia regelui.

În cele din urmă, a sosit şi sfârşitul, însă nu moartea dragonilor sau a prinţilor a pus capăt la tot, ci pieirea reginei şi a regelui pentru care au murit ei (şi zeci de mii de oameni). Rhaenyra a murit prima. Cum soţul ei, prinţul Daemon, era mort, Casa Velaryon s-a întors împotriva ei, iar cum duşmanii ei intraseră din nou în posesia Debarcaderului Regelui, a fugit, practic, fără o leţcaie, fiind nevoită să-şi vândă coroana pentru a putea trece spre Piatra Dragonului. Însă când a sosit, l-a găsit acolo pe proaspăt rănitul Aegon al II-lea, împreună cu dragonul său Sunfyre în agonie.

Lucrarea lui Munkun, *Mărturii adevărate,* bazată pe relatarea lui Orwyle, dezvăluie că atunci când a căzut Debarcaderul Regelui, Larys Strong s-a îngrijit ca regele să fie scos de-acolo ca să se ascundă. Viclean, Strong l-a trimis la Piatra Dragonului, crezând pe bună dreptate că Rhaenyra nu se va gândi niciodată să-l caute pe fratele ei chiar în propria cetate. S-a vindecat timp de o jumătate de an, într-un sat pescăresc îndepărtat, în vreme ce Rhaenyra şi mare parte din curtea sa se aflau la Debarcaderul Regelui şi tot atunci Sunfyre a sosit de la Capul Ghearei Sfărâmate, în pofida aripii rănite, ceea ce-l făcea dizgraţios în aer. Ascunşi astfel, au putut să-şi refacă puterile.

(Sunfyre l-a ucis pe dragonul timid şi sălbatic Năluca Cenuşie, stârnind mărturii confuze, cum că ar fi făcut-o Canibalul.)

Regele Aegon a descoperit mulţi oameni care o acuzau pe Rhaenyra - pentru pierderea fiilor, soţilor şi fraţilor în războiul ei, ori pentru nesocotinţe imaginare - şi cu ajutorul lor a cucerit Piatra Dragonului. N-a fost nevoie de mai mult de o oră, pentru că nu a întâmpinat nicio rezistenţă… cu excepţia fiicei prinţului Daemon, Baela Targaryen, în vârstă de paisprezece ani, şi a tânărului ei dragon, Dansatorul Lunii. Baela a scăpat de oamenii trimişi să pună mâna pe ea, reuşind să ajungă la dragonul ei. Şi pe când Aegon al II-lea se gândea să coboare cu Sunfyre chiar în curtea castelului, crezându-se victorios, dragonul şi prinţesa s-au ridicat spre a-l întâmpina.

Dansatorul Lunii era mult mai mic decât Sunfyre, dar şi mai iute şi mult mai agil, şi nici dragonului, nici prinţesei de pe spatele lui nu le lipsea curajul. Fiara s-a năpustit şi l-a zgâriat cu ghearele şi l-a muşcat pe Sunfyre, secerându-l şi sfâşiindu-l până când, în cele din urmă, un val de flăcări a orbit jivina. Înlănţuiţi, cei doi dragoni au căzut, iar odată cu ei şi călăreţii lor. Aegon al II-lea a sărit în ultima clipă de pe spatele lui Sunfyre, zdrobindu-şi ambele picioare, în vreme ce Baela a rămas cu Dansatorul Lunii până în ultima clipă. Când Alfred Broome şi-a tras spada ca s-o răpună acolo unde se afla, frântă şi inconştientă, Ser Marston Waters i-a smuls spada din mână şi a dus-o la maester, salvându-i viaţa.

Rhaenyra n-a ştiut nimic despre această măreaţă bătălie, dar nici n-a contat. Aegon al II-lea, ca întotdeauna răutăcios cu sora lui şi înfuriat de moartea iminentă a dragonului său, l-a hrănit pe Sunfyre cu Rhaenyra, în faţa singurului fiu care-i mai rămăsese (aşa cum ştia atunci fiecare bărbat sau femeie din cele Şapte Regate), Aegon cel Tânăr. Şi-aşa a murit Încântarea Regatului, Regina

de Jumătate de An, în cea de-a douăzeci şi doua zi a celei de-a zecea luni din anul 130 D. C.

Rhaenyra înfruntându-şi moartea

Fratele ei vitreg nu i-a supravieţuit multă vreme. Cu toate că Rhaenyra era moartă şi Aegon cel Tânăr se afla în mâinile sale, Aegon al II-lea încă mai avea mulţi duşmani care continuau să lupte împotriva lui. Luptau atât de frica represaliilor lui, cât şi pentru Rhaenyra, însă luptau, şi s-au dovedit a fi duşmanii cei mai periculoşi. Când lordul Borros Baratheon s-a pus, în cele din urmă, în mişcare cu întreaga sa forţă, mărşăluind împotriva răsculaţilor, poate că atunci ar fi fost o şansă să se întoarcă roata. Însă lordul Borros a căzut în Bătălia de pe Drumul Regelui, armata sa împrăştiindu-se. Iar tinerii lorzi riverani, cunoscuţi drept Flăcăii, a căror armată l-a înfrânt, se aflau la o aruncătură de băţ de oraş, în vreme ce lordul Stark venea pe Drumul Regelui cu propria sa oaste.

Tot atunci, lordul Corlys Velaryon - eliberat din temniţă şi iertat, făcând parte acum din consiliul restrâns al regelui - l-a sfătuit pe Aegon să se predea şi să îmbrace hainele negre. Regele a refuzat însă, intenţionând să poruncească să i se taie urechea tânărului său nepot, ca un avertisment dat susţinătorilor lui Aegon cel Tânăr. S-a urcat în

lectică, să fie dus în apartamentele sale, iar pe drum i s-a dat o cupă cu vin.

Când escorta sa a sosit cu lectica şi au ridicat perdelele, l-au găsit pe rege mort, cu sânge pe buze. Şi-aşa a pierit regale Aegon al II-lea, otrăvit de oamenii care l-au slujit, pentru că întrevăzuseră finalul, chiar dacă el nu.

Regatul sfărâmat, sfâşiat, a mai suferit o vreme, însă Dansul Dragonilor se terminase. Acum, îl aşteptau Zorii Falşi, Ora Lupului, domnia regenţilor şi Regele Şubred.

DRAGONII DIN DANS

DRAGONII REGELUI AEGON AL II-LEA

Sunfyre (regele Aegon): Splendid, dar tânăr, betegit pentru mare parte din război, după Bătălia de la Refugiul Corbului, apoi ucis în lupta cu Dansatorul Lunii, la Piatra Dragonului.

Tessarion (prinţul Daeron): Regina Albastră, cel mai tânăr dintre dragonii de luptă aparţinând sprijinitorilor lui Aegon, ucis în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Vhagar (prinţul Aemond-cel-Chior): Ultimul dintre cei trei dragoni ai lui Aegon Cuceritorul, bătrân, dar uriaş şi puternic, ucis în lupta cu Caraxes, deasupra Ochiului Zeilor.

Morghul (prinţesa Jaehaera): Prea tânăr pentru război, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor de Cavalerul Aprins.

Dreamfyre (regina Helaena): Cândva dragonul surorii lui Jaehaerys I, Rhaena, zdrobit sub cupola prăbuşită în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Shrykos (prinţul Jaehaerys): Prea tânăr pentru război, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor de Hobb Cioplitorul.

DRAGONII REGINEI RHAENYRA

Syrax (regina Rhaenyra): Uriaş şi înspăimântător, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Aripă de Argint (Ser Ulf cel Alb): Dragonul Bunei Regine Alysanne, călărit de un trădător, le-a supravieţuit lui şi Dansului, dar s-a sălbăticit, făcându-şi bârlogul pe o insulă din Lacul Roşu.

Caraxes (prinţul Daemon): Sângerosul Wyrm, uriaş şi înspăimântător, ucis în lupta cu Vhagar, deasupra Ochiului Zeilor.

Vermax (prinţul Jacaerys): Tânăr, dar puternic, ucis împreună cu călăreţul său în Bătălia din Defileu.

Mare-de-Fum (Ser Addam din Hull): Cândva, dragonul lui Ser Laenor Velaryon, călărit de un bastard al Targaryenilor, ucis de Vermithor în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Arrax (prinţul Lucerys): Tânăr, dar puternic, ucis împreună cu călăreţul său de Vhagar, deasupra Golfului Naufragiilor.

Vermithor (Ser Hugh Ciocanul): Bătrân şi venerabil, fostul dragon al Bătrânului Rege, călărit de un bastard al Targaryenilor şi trădător, ucis în lupta cu Mare-de-Fum şi Tessarion, în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Tyraxes (prinţul Jacaerys): Tânăr, dar puternic, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Nor-de-Furtună (prinţul Aegon cel Tânăr): Ucis de o săgeată şi o lance în Bătălia din Defileu.

Meleys (prinţesa Rhaenys): Regina Roşie, bătrână şi vicleană, leneşă, dar îngrozitoare când era stârnită, ucisă la Refugiul Corbului împreună cu călăreţul ei, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie.

Dansatorul Lunii (lady Baela): Zvelt şi frumos, suficient de mare să poarte o fată, ucis de Sunfyre la Piatra Dragonului, nu înainte de a-l fi rănit mortal.

Mare-de-Fum (Ser Addam din Hull): Cândva, dragonul lui Ser Laenor Velaryon, călărit de un bastard al Targaryenilor, ucis de Vermithor în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Hoţul-de-Oi (Nettles): Un dragon sălbatic, îmblânzit de o bastardă, a dispărut la sfârşitul războiului.

Năluca Cenuşie: Un dragon sălbatic, temător de oameni, niciodată îmblânzit, ucis de Sunfyre la Piatra Dragonului.

Canibalul: Un dragon sălbatic, mâncător de hoituri şi ucigaş de pui, niciodată îmblânzit, dispărut la sfârşitul războiului.

Dimineaţa (lady Rhaena): Prea tânăr pentru luptă, a supravieţuit Dansului.

Egon al III-lea

Tânărul rege Aegon al III-lea.

Când Aegon cel Tânăr a urcat pe Tronul de Fier, în 131 D. C. cu numele de Aegon al III-lea, după moartea unchiului său, Aegon al II-lea, regatul s-ar putea să-şi fi spus că necazurile sale s-au sfârşit. Sprijinitorii lui Aegon al III-lea înfrânseseră şi ultima armată a lui Aegon al II-lea, în Bătălia de la Drumul Regelui, şi aveau controlul deplin asupra Debarcaderului Regelui. Flota lui Velaryon a slujit încă o dată Tronul de Fier, iar Şarpele de Mare în mod sigur va da o mână de ajutor sfătuindu-l pe tânărul rege. Însă asemenea speranţe erau ca nişte castele de nisip, iar perioada a ajuns, curând, să fie cunoscută drept Zorii Falşi. Aegon al II-lea

trimisese oameni peste Marea Îngustă, pentru a tocmi mercenari, şi nimeni nu ştia când sau dacă aceştia nu se vor întoarce pentru a-şi răzbuna regele. În vest, Krakenul Roşu şi tâlharii săi făceau ravagii în Insula Frumoasă şi pe coastă. Şi o iarnă grea, îngrozitoare - prima declarată de Conclavul din Oraşul Vechi în anul 130 D. C. în Ziua Fecioarelor - s-a înstăpânit ferm în regat, şi va dura şase ani cruzi.

Niciunde pe cuprinsul celor Şapte Regate n-a contat mai mult iarna decât în Nord, teama făcându-i pe Lupii Iernii să se adune sub flamura lordului Roderick Dustin şi să moară luptând pentru regina Rhaenyra. Însă după ei, a venit o şi mai mare armată de oameni fără copii şi fără adăpost, bărbaţi necăsătoriţi si fii mai tineri, cu toţii sub flamura lordului Cregan Stark. Veniseră pentru război, pentru aventură şi pradă, dar şi pentru o moarte glorioasă, pentru a-i scuti pe ai lor de dincolo de Gât de încă o gură de hrănit.

Otrăvirea regelui Aegon al II-lea le răpise această şansă. Lordul Stark încă îşi mai conducea armata în marş spre Debarcaderul Regelui, însă cu un rezultat mult diferit. El intenţiona să pedepsească Oraşul Vechi, Capătul Furtunii şi Casterly Rock pentru că-l susţinuseră pe rege. Însă lordul Corlys trimisese deja soli la Stâncă şi la Capătul Furtunii şi Oraşul Vechi, negociind pacea. Şi, pentru şase zile, timp în care curtea aştepta veştile despre succesul sau eşecul lordului Corlys, iar regatul tremura la gândul continuării războiului, lordul Cregan Stark a manipulat curtea. Acest moment a ajuns să fie cunoscut drept Ora Lupului.

Lordul Stark nu putea fi făcut să se răzgândească într-o singură privinţă: trădătorii şi otrăvitorii regelui Aegon al II-lea trebuiau să plătească. Să ucizi un rege crud şi nedrept într-o luptă dreaptă era un lucru, însă asasinatul şi folosirea otrăvii erau o trădare faţă de zeii care l-au uns. Cregan a arestat douăzeci şi doi de oameni în numele lui Aegon al

III-lea, inclusiv pe Larys Picior Strâmb şi pe Corlys Velaryon.

Lordul Corlys a scăpat de proces datorită intervenţiilor Baelei şi ale Rhaenei Targaryen, care l-au convins pe Aegon să emită un edict prin care-i înapoia rangurile şi onorurile. Apoi, prin intermediul lui Aly cea Neagră Blackwood, i-a oferit lordului Stark mâna ei în căsătorie, în schimbul acceptării edictului lui Aegon.

Înghesuit, tânărul Aegon al III-lea - care avea atunci unsprezece ani - s-a învoit să-l facă pe lordul Stark Mâna sa. Cregan Stark a fost Mână doar o zi, organizând judecăţile şi execuţiile. Majoritatea celor acuzaţi au îmbrăcat hainele negre (convinşi de vicleanul Ser Perkin Puricele). Numai doi au ales moartea: Ser Gyles Belgrave din Garda Regelui, care nu dorea să-i supravieţuiască stăpânului său, şi Larys Picior Strâmb, ultimul din vechea Casă Strong.

La o zi după execuţii, lordul Stark a renunţat la funcţie. Niciun om n-a mai deţinut funcţia pentru atât de puţin timp şi puţini au părăsit-o cu atâta bucurie. S-a întors în Nord, lăsându-i pe mulţi dintre aprigii săi oameni în urmă, în sud. Unii dintre ei s-au căsătorit cu văduvele din Ţinuturile Riverane, alţii au devenit mercenari ori s-au jurat altora, iar câţiva s-au apucat de tâlhării. Însă Ora Lupului trecuse şi venise vremea regenţilor.

Perioada regenţei lui Aegon - care s-a întins din anul 131 D. C. atunci când a moştenit tronul, până în 136 D. C. când a ajuns la maturitate - a fost condusă de un consiliu format din şapte membri. Numai unul dintre aceşti regenţi - Marele Maester Munkun - a rezistat întregul mandat; ceilalţi au murit sau au renunţat şi au fost înlocuiţi după cum a fost nevoie. Dintre aceştia, cel mai măreţ a fost Şarpele de Mare, care a plecat dintre cei vii printr-

un voal de lacrimi, în anul 132 D. C. la vârsta de şaptezeci şi nouă de ani; timp de şapte zile, trupul său a zăcut la picioarele Tronului de Fier, iar regatul a plâns.

REGENŢII LUI AEGON AL III-LEA

PRIMUL CONSILIU AL CELOR ŞAPTE

Lady Jeyne Arryn, Fecioara din Vale - Răpusă de boală în Gulltown, în anul 134 A. C.

Lordul Corlys Velaryon, Şarpele de Mare - Răpus de bătrâneţe în anul 132 D. C. la şaptezeci şi nouă de ani.

Lordul Roland Westerling din Crag - Răpus de Febra Iernii, în 133 A. C.

Lordul Royce Caron din Cântecul Nopţii - Şi-a cedat locul în anul 132 D. C.

Lordul Manfryd Mooton din Iazul Fecioarelor - Răpus de bătrâneţe şi boală, în anul 134 D. C.

Ser Torrhen Manderly din Portul Alb - Şi-a cedat locul în 132 D. C. după moartea din cauza Febrei Iernii a tatălui şi fratelui său.

Marele Maester Munkun - Singurul rămas în funcţie din 131 şi până în 136 D. C.

CEILALŢI

Lordul Unwin Peake - I s-a dat locul lordului Corlys în 132 D. C. a renunţat în 134 D. C.

Lordul Thaddeus Rowan - I s-a oferit un loc în 133 D. C. după moartea lordului Westerling, şi a fost îndepărtat în 136 D. C.

Ser Corwyn Corbray - Soţul Rhaenei Targaryen, l-a înlocuit pe lordul Mooton în 134 D. C. fiind omorât de un arbaletrier la Runestone în acelaşi an.

Willam Stackspear - Ales din mulţime în Marele Consiliu din 136 D. C.

Marq Merryweather - Ales din mulţime în Marele Consiliu din 136 D. C.

Lorent Grandison - Ales din mulţime în Marele Consiliu din 136 D. C.

Anii regenţei lui Aegon au fost marcaţi de tulburări. Ser Tyland Lannister - unul dintre cei care s-au întors cu mâna goală din Oraşele Libere (deoarece companiile libere erau plătite gras în timpul războaielor care au urmat prăbuşirii Regatului celor Trei Fiice) - a slujit cu pricepere ca Mână a Regelui, în pofida orbirii şi a mutilărilor suferite din pricina torţionarilor reginei Rhaenyra, când a refuzat să divulge unde ascunsese trezoreria lui Aegon al III-lea. Însă Febra Iernii l-a luat în 133.

Lucrurile s-au deteriorat şi mai mult când Unwin Peake, Lordul de Starpike, Dunstonbury şi Whitegrove, a devenit iniţial regent, apoi Mână. Jucase un rol semnificativ în Prima şi în a Doua Bătălie de la Tumbleton şi s-a simţit jignit când n-a fost ales printre primii regenţi. Însă, curând, a fost răsplătit pentru asta, acumulând tot mai multă putere. Şi-a văzut rubedeniile obţinând numeroase înalte dregătorii, a vrut să-şi mărite fiica cu Aegon al III-lea după aparenta sinucidere a reginei Jaehaera şi a încercat să-şi slăbească rivalii prin orice mijloace.

Ultimul descendent în viaţă al lui Aegon al II-lea, Jaehaera Targaryen avea opt ani când s-a măritat cu vărul ei, Aegon al III-lea, şi zece când s-a aruncat de pe Cetatea lui Maegor în ţepuşele din şanţul de apărare secat. A mai trăit jumătate de oră, în chinuri, înainte de a muri.

Totuşi, unii pun sub semnul întrebării felul în care a murit. Să fi vrut să-şi ia viaţa? Unii şopteau că ar fi fost omorâtă, şi-au fost numiţi mulţi suspecţi. Printre ei, Ser Mervyn Flowers, din Garda Regelui, fratele bastard al lordului Unwin Peake, care fusese la uşa ei când a murit. Şi totuşi, chiar şi Ciupercă susţine că este puţin probabil ca Flowers să fie genul de om care să-şi împingă pupila - o copilă - spre o asemenea moarte oribilă. El sugerează o altă posibilitate: că Flowers n-a omorât-o, dar s-a dat la o parte pentru ca altcineva să facă asta, cineva precum mercenarul lipsit de scrupule din Oraşele Libere, Tessario Tigrul, pe care lordul Unwin îl adusese în serviciul său.

Cu toate că nu vom şti niciodată adevărul despre evenimentele din acea zi, acum pare posibil ca moartea Jaehaerei să fi fost cumva pusă la cale de lordul Peake.

Lordul Alyn, nepotul Şarpelui de Mare, era cel mai aprig dintre duşmanii Mâinii. I s-a refuzat locul tatălui său ca regent, apoi a fost făcut să lupte împotriva insulelor Treptelor de Piatră. Acolo şi-a câştigat porecla de Oakenfist, după o mare victorie pe mare, însă noua sa faimă s-a dovedit a fi provocatoare de discordie când s-a întors la Debarcaderul Regelui. Mâna intenţionase să pună stăpânire pe Treptele de Piatră şi să pună capăt regatului piraţilor lui Racallio Ryndoon, însă acţiunea rapidă a lui Velaryon a împiedicat flota să-şi debarce forţele pentru a realiza asta. Faima şi reputaţia lui Oakenfist au crescut în urma victoriei

sale, aducându-i onoruri şi recompense din partea regenţilor, în pofida protestelor lordului Peake. În cele din urmă, Mâna i-a convins pe regenţi să-l trimită pe Oakenfist în Ţinuturile Vestice, să se ocupe de corăbiile lungi ale Krakenului Roşu, atunci când lordul Dalton Greyjoy a refuzat să-şi cedeze odoarele şi să înceteze cu jafurile. Era o expediţie periculoasă, pusă la cale astfel încât să se termine prin înfrângerea lordului Alyn sau cu moartea sa. În loc de asta, pentru Oakenfist a fost prima dintre cele şase mari călătorii ale sale.

În toate acestea, Aegon al III-lea - prea tânăr ca să conducă - n-a fost decât un pion. Era un tânăr melancolic, retras, interesat de foarte puţine lucruri. Era mereu îmbrăcat în negru, şi se putea întâmpla să treacă zile în şir fără să vorbească. Singurul lui însoţitor în aceşti primi ani a fost Gaemon Păr-Alb, pretendentul-băiat, acum slujitorul şi prietenul său. După ce lordul Peake a ajuns la putere, lui Gaemon i s-a dat un nou rol, cel de băiat bun de biciuit, să încaseze pedepsele care nu puteau fi administrate persoanei regale. Ulterior, Gaemon a murit în încercarea de otrăvire a regelui şi a frumoasei şi tinerei sale regine, Daenaera Velaryon.

Lady Daenaera era o verişoară de-a lui Alyn Oakenfist, tatăl ei fiind vărul acestuia, Daeron, care a murit luptând pentru el la Treptele de Piatră. O copilă surprinzător de frumoasă, Daenaera n-avea decât şase ani când prinţesele Rhaena şi Baela au prezentat-o regelui, ultima din mia de fecioare care trecuseră pe dinaintea sa la marele bal din 133 D. C. Acest bal fusese organizat de Mână, lordul Peake, după ce regenţii îi zădărniciseră eforturile de a-şi logodi propria fiică cu regele. Pentru că nu renunţase la idee, s-a simţit frustrat de ultima alegere a regelui.

Eforturile sale de a împiedica această alegere au întâmpinat atât opoziţia lui Aegon, cât şi a celorlalţi regenţi. Scandalizat, lordul Unwin a

ameninţat că va renunţa la rangul de Mână, pentru a-i face pe regenţi să-i asculte voia, numai pentru a descoperi că ceilalţi erau încântaţi să-l forţeze să facă asta. L-au numit în locul lui pe unul dintre ei, lordul Thaddeus Rowan.

Aegon avusese numai o singură bucurie adevărată în toţi aceşti ani: întoarcerea fratelui său mai tânăr, prinţul Viserys. Regatul îl crezuse pe Viserys ucis în Bătălia din Defileu, iar regele nu-şi iertase niciodată faptul că-şi abandonase fratele când fugise pe spinarea dragonului său, Nor-de-Furtună. Însă Viserys a fost în cele din urmă scos din Lys de Oakenfist, unde fusese ascuns de prinţii negustori, care se gândeau să profite de pe urma lui prin încasarea unei recompense sau prin moartea lui. Preţul acceptat de lordul Velaryon pentru eliberarea lui era enorm, şi, curând, a generat dispute. Însă eliberarea lui - împreună cu noua lui mireasă lysenianã, frumoasa Larra Rogare, cu şapte ani mai în vârstă decât el - a fost o bucurie indiscutabilă, şi pentru restul zilelor sale, a fost singurul om în care s-a încrezut pe deplin Aegon.

În cele din urmă, Larra Rogare şi familia ei bogată şi ambiţioasă au pus umărul la spulberarea puterii regenţilor şi aproape sigur a celei a lordului Peake. Rolul jucat de ei a fost unul nechibzuit, prinşi cum erau în Primăvara Lysenianã. Era un moment când Banca Rogare era mai puternică decât Banca de Fier, aşa că a căzut victimă comploturilor pentru controlarea regelui; au fost învinuiţi pentru mult mai multe decât erau, de fapt, vinovaţi. Lordul Rowan, pe atunci Mână şi unul dintre ultimii regenţi, a fost acuzat că le-ar fi fost complice şi a fost torturat pentru obţinerea de informaţii. Ser Marston Waters, ajuns cumva Mâna Regelui în locul său (Munkun, singurul regent pe atunci, în afară de Rowan, evită să discute despre acestea în *Mărturii adevărate),* şi-a trimis oamenii s-o captureze pe lady Larra, după ce-i arestaseră pe fraţii ei. Însă regele şi fratele său au refuzat să

renunţe la ea, fiind asediaţi în Cetatea lui Maegor de către Waters şi susţinătorii lui timp de optsprezece zile. Conspiraţia a fost dejucată în cele din urmă, după ce Ser Marston - poate amintindu-şi de îndatorirea sa - a încercat să îndeplinească porunca regelui şi să-I aresteze pe cei care îi acuzaseră în mod fals pe cei din Casa Rogare şi pe lordul Rowan. Waters a fost ucis de propriul său frate jurat, Ser Mervyn Flowers, când a încercat să-l aresteze.

Ordinea s-a restabilit de la sine, iar Munkun a slujit ca Mână şi regent pentru tot restul anului, până când au fost numiţi şi alţi regenţi şi-a fost găsită o nouă Mână. Vremea regenţei s-a încheiat în cele din urmă în cea de-a şaisprezecea zi de nume a regelui, atunci când acesta a intrat în încăperea consiliului restrâns, şi-a eliberat regenţii şi Mâna, lordul Manderly, din funcţie.

CUVINTELE ADRESATE DE REGE LORDULUI MANDERLY LA ÎNCHEIEREA REGENŢEI

(DUPĂ MARELE MAESTER MUNKUN)

„Doresc să le dăruiesc oamenilor de rând pace, mâncare şi dreptate. Dacă acest lucru nu va fi de ajuns să le câştig iubirea, să-l lăsăm în locul nostru pe Ciupercă. Sau poate să trimitem un urs dansator. Cineva mi-a spus odată că oamenilor de rând le plac foarte mult urşii dansatori. Poţi încheia şi festinul din această seară. Trimite-i acasă pe lorzi, în cetăţile lor, şi dă mâncarea celor flămânzi. Burţile pline şi urşii dansatori vor fi politica mea.”

Aegon al III-lea îi demite pe regenţi şi pe lordul Manderly, Mâna Regelui.

A urmat o domnie şubredă, pentru că Aegon însuşi era şubred. A rămas un melancolic până la sfârşitul zilelor sale, nu găsea plăcere aproape în nimic, şi se încuia în apartamentele sale, zăcând zile în şir. Până la urmă, a ajuns să-i displacă să fie atins, chiar de mâna frumoasei sale regine. Chiar şi după ce înflorise, i-a trebuit mult timp ca s-o cheme la el în pat… Însă, în cele din urmă, căsătoria lor a fost binecuvântată cu doi fii şi trei fiice. Cel mai mare, Daeron, a fost numit Prinţ de Piatra Dragonului şi, în aparenţă, moştenitorul tronului.

Cu toate că s-a străduit să ofere regatului pace şi îndestulare, după Dansul Dragonilor, Aegon al III-lea s-a dovedit a nu a fi dispus să-şi îmbuneze poporul sau pe lorzii săi. Ar fi putut fi un rege foarte diferit dacă n-ar fi existat acel defect al său, răceala, când era vorba de cei asupra cărora domnea. Fratele lui, prinţul Viserys - care în ultimii săi ani i-a slujit ca Mână - avea darul de a fi cuceritor, însă chiar şi el a devenit sever după ce-a

fost abandonat, el şi copiii lui, de nevasta sa pentru Lysul natal.

Totuşi, Aegon şi Viserys au abordat cu pricepere problemele regatului. Una dintre ele a fost apariţia stânjenitoare a mai multor pretendenţi, fiecare susţinând că era prinţul Daeron cel Îndrăzneţ - cel mai mic frate al lui Aegon al II-lea, ucis în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton, al cărui leş nu fusese niciodată găsit, asta permiţându-le unor oameni lipsiţi de scrupule să ridice false pretenţii. (Însă aceşti aşa-zişi prinţi s-au dovedit a fi nişte impostori.) Au încercat chiar şi să-i readucă pe dragonii targaryeni, în pofida temerilor lui Aegon, pe care nimeni n-ar fi putut să-l învinovăţească după ce-şi văzuse mama mâncată de vie de un dragon; detesta chiar şi să vadă unul - şi cu atât mai puţin îşi dorea să-l călărească - însă a fost convins că-i vor înfuleca pe cei care încercau să i se opună. La sugestia lui Viserys, a trimis să-i fie aduşi nouă magi din Essos, încercând să se folosească de arta lor pentru a cloci câteva ouă. Acest lucru s-a dovedit a fi un dezastru şi un eşec.

La începutul domniei sale mai trăiau patru dragoni, Aripă de Argint, Dimineaţa, Hoţul-de-Oi şi Canibalul. Totuşi, Aegon al III-lea va fi mereu pomenit drept Otrava Dragonilor, pentru că ultimul dragon al Targaryenilor a murit în timpul domniei sale, în anul 153 D. C.

Domnia Regelui Şubred - cunoscut şi ca Aegon cel Ghinionist - s-a sfârşit cu moartea sa, la vârsta de treizeci şi şase de ani, din cauza epuizării. Mulţi dintre supuşii săi îl credeau mult mai bătrân, deoarece copilăria sa a fost scurtată mult prea mult. Regele melancolic nu-i pomenit cu prea multă dragoste, moştenirea sa pălind în faţa celei lăsate de fiii săi.

Ce a mai rămas din dragonii Targaryenilor astăzi: ţeasta lui Balerion, Spaima Neagră

Daeron I

Regele Daeron I, Tânărul Dragon.

Când Aegon al III-lea a murit în cel de-al douăzeci şi şaselea an al domniei sale, la 157 de ani după încoronarea Cuceritorului, a lăsat în urma sa doi fii şi trei fiice. Cel mai mare dintre fiii săi, Daeron, era de-abia un băiat de paisprezece ani când a urcat pe tron. Poate, datorită farmecului şi isteţimii lui Daeron, sau poate datorită amintirii a ceea ce se întâmplase în timpul regenţei tatălui său, prinţul Viserys a ales să nu insiste asupra instituirii unei regenţe câtă vreme tânărul rege era minor. În loc de asta, Viserys a continuat să slujească în

calitate de Mână, în vreme ce regele Daeron a domnit cu toată puterea şi capacitatea.

Puţini au prevăzut că Daeron, Primul pe Numele Său, se va acoperi de glorie, la fel ca şi strămoşul său, Aegon Cuceritorul, a cărui coroană o purta. (Tatăl său preferase doar un simplu cerc.) Şi totuşi, această glorie s-a transformat în cenuşă aproape la fel de repede. Un tânăr de o rară înţelepciune şi putere, Daeron s-a confruntat pentru prima dată cu opoziţia unchiului său, a consilierilor săi şi a multor mari lorzi atunci când a propus să „completeze Cucerirea" aducând în sfârşit Dorne în regat. Lorzii săi i-au reamintit că, spre deosebire de Cuceritor şi de surorile sale, el nu avea dragoni pregătiţi pentru luptă. Daeron le-a dat răspunsul devenit celebru: „Dar aveţi un dragon. Se află înaintea voastră."

În cele din urmă, regele n-a putut fi convins, iar când şi-a dezvăluit planurile - formulate, se spune, cu ajutorul şi sfaturile lui Alyn Velaryon, Oakenfist - unii au început să se întrebe dacă nu cumva ele chiar n-ar fi putut fi realizate, deoarece campania era o îmbunătăţire a celei a lui Aegon.

Daeron I şi-a dovedit din plin priceperea pe câmpul de bătălie de la Dorne, care, vreme de sute de ani, sfidase Reach, pe lorzii furtunii şi chiar dragonii Casei Targaryen. Daeron şi-a împărţit armata în trei grupuri: unul condus de lordul Tyrell, care a coborât prin Trecătoarea Prinţului, la capătul vestic al Munţilor Roşii din Dorne, unul condus de vărul regelui şi maestru al flotei, Alyn Velaryon, care se deplasa pe mare, şi unul condus de rege însuşi, mărşăluind prin trecătoarea înşelătoare numită Drumul Oaselor, unde s-a folosit de urmele lăsate de capre, pe care alţii le considerau prea periculoase, pentru a ocoli turnurile de pază dornishiene şi evitând capcanele în care căzuse Orys Baratheon. Apoi, tânărul rege a măturat din cale toate forţele care au încercat să-l oprească. Trecătoarea Prinţului a fost capturată şi, lucrul cel

mai important pentru el, flota regală a fost capabilă să spulbere Planky Town şi să urce pe râu.

Cu Dorne împărţit în două de controlul lordului Alyn asupra Sângelui Verde, forţele dornishiene din est şi vest nu se puteau ajuta direct. Şi de aici au izbucnit o serie de bătălii dure care ar necesita numai ele un volum întreg pentru a fi povestite pe îndelete. Există multe mărturii despre acest război, însă cea mai bună dintre ele este *Cucerirea provinciei Dorne,* propria relatare a regelui Daeron despre campania sa, o minune de simplitate elegantă, atât prin exprimare, cât şi prin strategiile descrise.

În decurs de un an, invadatorii au ajuns la porţile Castelului Sunspear şi şi-au croit drum prin aşa-zisul oraş al umbrelor. În 158 D. C. prinţul din Dorne şi patruzeci dintre cei mai puternici lorzi dornishieni şi-au plecat genunchiul înaintea lui Daeron la predarea Sunspearului. Tânărul Dragon realizase ceea ce nu reuşise să facă Aegon Cuceritorul. Mai existau încă rebeli în deşerturi şi în munţi - oameni repede numiţi nelegiuiţi - dar erau puţini.

Regele şi-a consolidat repede controlul în Dorne, învingându-i pe aceşti rebeli când îi întâlnea… cu toate că nu fără dificultate. Într-un episod notoriu, o săgeată otrăvită, destinată regelui, a fost primită de vărul său, prinţul Aemon (mezinul prinţului Viserys), care a trebuit să fie trimis acasă cu o corabie, pentru a se reface. Totuşi, prin 159 interiorul ţării a fost pacificat, iar Tânărul Dragon a putut să se reîntoarcă în triumf la Debarcaderul Regelui, lăsându-l pe lordul Tyrell în Dorne, să menţină pacea. Ca o asigurare a viitoarei loialităţi a Dorne şi a bunei purtări, paisprezece ostatici de viţă nobilă au fost duşi la Debarcaderul Regelui, fiii şi fiicele aproape tuturor caselor mari din Dorne.

Însă tactica s-a dovedit a fi mai puţin eficientă decât a sperat Daeron. În vreme ce ostaticii i-au asigurat loialitatea celor de-un sânge cu ei, regele nu anticipase tenacitatea oamenilor de rând din Dorne, asupra cărora nu avea niciun control. Zece mii, se spune, au fost uciși în bătălia pentru Dorne, iar alţi patruzeci de mii au murit în decursul următorilor trei ani, pe când dornishienii obişnuiţi au luptat cu încăpăţânare împotriva oamenilor regelui.

Craniile morţilor din Dorne

Lordul Tyrell, căruia Daeron îi lăsase în grijă Dorne, a încercat cu curaj să stârpească focurile rebeliunii, călătorind de la un castel la altul la fiecare întoarcere a lunii, pedepsind orice susţinător al rebelilor, trimiţându-i în ştreang, arzând satele care-i adăposteau pe nelegiuiţi… Însă oamenii de rând au ripostat şi în fiecare zi proviziile erau furate sau distruse, taberele arse, caii omorâţi, şi, încet, numărul soldaţilor şi al cavalerişti lor morţi a crescut, uciși pe drumurile lăturalnice ale oraşului umbrelor, atacaţi printre dune, omorâţi în taberele lor.

Însă adevărata rebeliune a izbucnit când lordul Tyrell şi escorta lui s-au dus la Sandstone, unde Înălţimea Sa a fost ucis într-un pat năpădit de scorpioni. Pe când vestea morţii sale se răspândea, rebeliunea deschisă a cuprins Dorne de la un capăt la celălalt.

Scrisorile dornishiene, prezentate în lucrarea Maesterului Gareth, *Nisipuri roşii,* sugerează că lordul Qorgyle din Sandstone însuşi a pus la cale uciderea lordului Tyrell. Oricum, motivele sale au devenit subiect de speculaţii în ultimii ani. Unii spun că s-ar fi înfuriat că spectacolului său anterior de loialitate - prin încetarea asmuţirii mulţimii de către unul dintre cei mai notorii lorzi rebeli - i s-a acordat atât de puţină atenţie de către lordul Tyrell, în vreme ce alţii susţin că ajutorul dat de el iniţial făcea doar parte dintr-un plan trădător, pus la cale împreună cu castelanul lui, pentru a-i face pe rege şi pe lordul Tyrell să-i acorde încredere.

În 160 D. C. Tânărul Dragon s-a văzut nevoit să revină în Dorne pentru a-i doborî pe rebeli. A obţinut mai multe victorii mărunte pe când lupta de-a lungul Drumului Oaselor, în vreme ce lordul Alyn Oakenfist a descins din nou la Planky Town şi pe Sângele Verde. Zdrobiţi în aparenţă, dornishienii au acceptat să se întâlnească pentru a-şi reînnoi loialitatea şi a discuta condiţiile… Însă puseseră la cale trădare şi crimă, nu pacea. Într-o trădare sângeroasă, localnicii l-au atacat pe Tânărul Dragon şi suita sa sub flamura păcii. Trei cavaleri din Garda Regelui au fost omorâţi în timp ce încercau să-l protejeze pe rege (un al patrulea, spre ruşinea sa eternă, şi-a aruncat spada şi s-a predat). Prinţul Aemon Cavalerul Dragon a fost rănit şi capturat, însă nu înainte de a-i doborî pe doi dintre trădători. Tânărul Dragon însuşi a murit cu spada Blackfyre în mână, înconjurat de zeci de duşmani.

Regele Daeron I a domnit numai patru ani, ambiţia sa dovedindu-se a fi prea mare. S-ar putea ca gloria să fie eternă, însă poate la fel de bine şi dispărea, uitată pe dată şi după cea mai răsunătoare victorie, dacă aceasta duce la un dezastru şi mai mare.

Baelor I

La Debarcaderul Regelui s-a aflat curând despre moartea regelui Daeron şi despre împrăştierea trupelor sale. Indignarea a fost repede canalizată spre ostaticii dornishieni. La porunca Mâinii Regelui, prinţul Viserys, aceştia au fost aruncaţi în temniţe, înainte de a fi spânzuraţi. Fiul cel mare al Mâinii, prinţul Aegon, a predat-o tatălui său chiar şi pe fata dornishiană pe care o făcuse ibovnica sa, pentru a-şi aştepta execuţia.

Tânărul Dragon nu fusese căsătorit, nici n-avusese copii. Ca atare, după moartea lui, Tronul de Fier i-a revenit fratelui său, Baelor, un tânăr de şaptesprezece ani. Baelor s-a dovedit a fi cel mai pios rege din dinastia Targaryen, iar unii afirmă că şi din istoria celor Şapte Regate. Primul său act ca suveran a fost să-i graţieze pe ostaticii dornishieni. Au urmat multe astfel de acte de pietate şi iertare în decursul domniei de zece ani a lui Baelor. Chiar şi când lorzii şi consiliul său strigau după răzbunare, Baelor i-a iertat în mod public pe ucigaşii fratelui său şi-a declarat că intenţiona să „vindece toate rănile” pricinuite de războiul lui Daeron, şi să facă pace cu Dorne. Ca un act de smerenie, a afirmat el, se va duce în Dorne „fără nicio spadă sau armată” pentru a le da ostaticii înapoi şi să ceară pace. Şi aşa a şi făcut, mergând desculţ de la Debarcaderul Regelui la Sunspear, îmbrăcat doar într-o pânză de sac, în timp ce ostaticii călăreau în urma lui pe caii cei mai buni.

Penitenţa regelui Baelor I în deşertul din Dorne.

Există multe balade despre călătoria lui Baelor spre Dorne care şi-au găsit drumul spre septurile din cele Şapte Regate, risipindu-se de pe buzele cântăreţilor. Urcând pe Drumul Pietrei, Baelor a ajuns curând la locul unde Casa Wyl îl întemniţase pe vărul său, prinţul Aemon. L-a găsit pe Cavalerul Dragon gol într-o cuşcă. Se spune că Baelor a implorat, însă lordul Wyl a refuzat să-l elibereze pe Aemon, obligându-l pe Alteţa Sa să rostească o rugăciune pentru vărul său şi să jure că se va întoarce. Multe generaţii s-au întrebat ce-a putut crede prinţul Aemon despre asta, văzându-şi rubedenia zveltă şi cu glasul piţigăiat - tras la faţă şi cu tălpile goale şi sângerânde - făcând o asemenea promisiune. Şi, cu toate astea, Baelor a continuat şi-a supravieţuit Drumului Oaselor, care se dovedise de netrecut pentru mii de alţi oameni de dinaintea lui.

Traversarea pe jos a deşertului între dealurile nordice şi râul Biciul, practic de unul singur, aproape că l-a terminat. Şi totuşi, a perseverat. A fost o călătorie obositoare, însă a supravieţuit pentru a se întâlni cu Prinţul din Dorne în ceea ce mulţi consideră că a fost primul miracol al domniei lui Baelor cel Binecuvântat. Iar cel de-al doilea e faptul că a reuşit să încheie pacea cu Dorne, pace care s-a menţinut pe toată durata cârmuirii sale. Ca parte a termenilor acordului, Baelor s-a învoit ca

tânărul său văr, Daeron - nepot al Mâinii sale, Viserys, şi fiu al fiului cel mare al lui Viserys, prinţul Aegon - să se logodească cu prinţesa Mariah, copila cea mai mare a Prinţului din Dorne. Amândoi erau copii la vremea aceea, aşa că mariajul avea să aibă loc atunci când ajungeau la vârsta maturităţii.

După şederea la Vechiul Palat din Sunspear, Prinţul din Dorne i-a oferit lui Baelor o galeră ca să se întoarcă la Debarcaderul Regelui. Însă tânărul rege a insistat că Cei Şapte îi porunciseră să meargă pe jos. Curtenii dornishieni s-au temut ca nu cumva prinţul Viserys să considere asta drept un nou pretext pentru un război când (nu dacă) Baelor avea să moară pe drum, aşa că prinţul a făcut toate eforturile să se asigure că lorzii dornishieni aflaţi de-a lungul rutei vor fi ospitalieri. Când a urcat pe Drumul Oaselor, Baelor şi-a concentrat atenţia asupra eliberării prinţului Aemon din temniţă. Îi ceruse prinţului dornishian să ceară explicit eliberarea Cavalerului Dragon, iar lordul Wyl a acceptat. Totuşi, în loc să-l elibereze el pe Aemon, i-a dat lui Baelor cheia cuştii şi invitaţia de a o folosi. Însă acum, nu numai că Aemon era gol în cuşcă, expus soarelui fierbinte pe timpul zilei şi vântului rece în timpul nopţii, însă dedesubt fusese săpat un puţ care fusese umplut cu vipere. Cavalerul Dragon se zice că l-ar fi implorat pe rege să-l lase, să se ducă şi să caute ajutor printre Hotarele Dornishiene în loc de asta, însă Baelor, după cum se povesteşte, a zâmbit şi i-a spus că zeii îl vor proteja. Apoi a intrat în puţ.

Ulterior, susţin menestrelii, viperele şi-au plecat capul înaintea lui Baelor pe când trecea, însă adevărul este altul. Baelor a fost muşcat de şase ori în timp ce traversa puţul şi cu toate că a deschis cuşca, aproape că s-a prăbuşit înainte ca uşa să fie împinsă de Cavalerul Dragon şi să-şi tragă vărul din puţ. Se spune că membrii familiei Wyl au făcut

rămăşaguri când prinţul Aemon s-a chinuit să iasă din cuşcă, cu Baelor în spate, şi poate că doar cruzimea lor l-a făcut să se urce pe cuşcă şi să sară într-un loc sigur.

Baelor înfruntând viperele pentru a-l salva pe prinţul Aemon, Cavalerul Dragon.

Prinţul Aemon l-a cărat pe Baelor jumătate de drum pe Drumul Oaselor înainte ca un septon al unui sat din munţii dornishieni să-i dea haine şi un măgar pe care să-l pună pe regele muribund. În cele din urmă, Aemon a ajuns la turnurile de veghe ale familiei Dondarrion şi a fost condus la Blackhaven, unde un maester local l-a îngrijit de rege înainte de a-i putea trimite spre Capătul

Furtunii pentru un tratament mai bun. Şi în tot acest timp, se spune că Baelor slăbea tot mai mult, încă pierdut pentru lume.

Şi-a recăpătat cunoştinţa doar pe drumul spre Capătul Furtunii, şi asta doar spre a murmura rugăciuni. A trecut peste o jumătate de an înainte de a-şi reveni suficient cât să se poată deplasa spre Debarcaderul Regelui şi în tot acest timp, prinţul Viserys a cârmuit regatul ca Mână a Regelui, menţinând tratatul de pace al lui Baelor cu dornishienii.

Regatul a sărbătorit când Baelor şi-a recuperat, în cele din urmă, Tronul de Fier. Dar interesele lui Baelor au rămas ferm orientate spre Cei Şapte, iar primul dintre noile sale edicte trebuie că a provocat consternare printre cei care se obişnuiseră cu domnia sobră a lui Aegon al III-lea, cu nepăsarea benignă a lui Daeron şi cu ocârmuirea subtilă a lui Viserys. Căsătorindu-se în anul 160 D. C. cu sora sa Daena, regele a trecut la convingerea Marelui Septon de a dizolva uniunea. Fusese stabilită înainte ca el să fi devenit rege, a argumentat el, şi n-a fost consumată niciodată.

După ce uniunea a fost dizolvată, Baelor a mers mai departe, plasându-le pe Daena şi pe surorile ei mai tinere, Rhaena şi Elaena, în propria lor „Curte a Frumuseţii”, în interiorul Fortăreţei Roşii, în ceea ce a ajuns să fie numit Beciul Fecioarelor. Regele a anunţat că dorea să le păzească inocenţa de putreziciunea lumii şi de poftele bărbaţilor imorali, însă unii s-au întrebat dacă nu cumva se temea el însuşi de tentaţia reprezentată de frumuseţea lor.

Cu toate că Viserys, prinţesele însele şi alţi membri ai curţii au protestat, porunca a fost îndeplinită, iar prinţesele au fost izolate în inima Fortăreţei Roşii, însoţite numai de servitoarele trimise de lorzi şi de cavaleri pentru a-şi asigura favorurile lui Baelor.

Surorile regelui Baelor I (de la stânga la dreapta): Elaena, Rhaena şi Daena.

Surorile lui Baelor I

Daena este cea mai faimoasă dintre cele trei surori şi a fost cea mai iubită, atât pentru frumuseţea ei, cât şi pentru curajul ei aprig. Era cunoscută drept o călăreaţă pricepută, o arcaşă de temut, dibace cu arcul dornishian, pe care fratele ei Daeron i l-a adus din cuceririle sale, şi se antrena călare la inele (cu toate că nu i s-a permis niciodată să participe la vreun turnir, în pofida insistenţelor sale). Daena a ajuns să fie cunoscută repede drept Sfidătoarea, deoarece era cea mai neobosită dintre cele trei surori în închisoarea ei, iar în trei ocazii a evadat deghizată în slujitoare sau ca om de rând. Chiar a complotat, spre sfârşitul domniei lui Baelor, să rămână grea, cu toate că unii au considerat că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi arătat mai puţin obraznică, pentru toate necazurile pricinuite regatului de acel fiu.

Dintre celelalte surori ale lui Baelor, Rhaena a fost aproape la fel de pioasă ca fratele ei şi cu timpul a devenit septă. Elaena, cea mai mică, era mai încăpăţânată decât Rhaena, însă nu atât de frumoasă precum celelalte două surori ale sale. În timpul cât a stat în Beciul Fecioarelor se spune că şi-a tăiat „gloria strălucitoare” - părul ei lung, de culoarea platinei, cu reflexe aurii - şi l-a trimis fratelui ei, rugându-se să o elibereze, asigurându-l că era prea urâtă ca să mai tenteze vreun bărbat. Însă rugăminţile ei au fost zadarnice.

Elaena le-a supravieţuit fraţilor ei şi a dus o viaţă tumultuoasă, odată scăpată din Beciul Fecioarelor. Călcând pe urmele Daenei, i-a dăruit doi gemeni, copii din flori, Jon şi Jeyne Waters, lui Alyn Velaryon, lord Oakenfist. Sperase să se mărite cu el, se menţionează în scrieri, însă la un an după dispariţia lui pe mare, a renunţat şi a acceptat să se mărite cu altcineva.

Şi-a pus pirostriile de trei ori. Primul ei mariaj a avut loc în 176 D. C. cu bogatul, dar vârstnicul Ossifer Plumm, despre care se spune că ar fi murit în timp ce-şi consuma căsătoria. Oricum, a rămas grea, pentru că lordul Plumm şi-a făcut datoria înainte de asta. Ulterior, zvonuri neruşinate au dat de înţeles că lordul Plumm a murit, de fapt, la vederea goliciunii noii sale mirese (acest zvon a apărut în termenii cei mai desfrânaţi, care l-ar fi amuzat pe Ciupercă, însă nu este cazul să-i repetăm), iar copilul conceput în acea noapte a fost făcut cu vărul ei, Aegon, cel devenit ulterior regele Aegon cel Netrebnic.

Cea de-a doua căsătorie a sa a fost la porunca succesorului lui Aegon cel Netrebnic, regele Daeron cel Bun. Acesta a măritat-o cu şeful monetăriei sale, uniunea aducând alţi doi copii… şi a făcut ca Elaena să ajungă cunoscută drept adevărata stăpână a monetăriei, pentru că despre

soţul ei se spunea că era un lord bun şi nobil, dar fără o prea mare pricepere la cifre. Ea şi-a sporit repede influenţa şi regele Daeron s-a încrezut în ea în multe chestiuni, ea lucrând în interesul lui şi în cel al regatului.

Cel de-al treilea mariaj a fost unul după preferinţele sale, după ce s-a îndrăgostit de Ser Michael Manwoody, un dornishian, un membru al curţii prinţesei Mariah. Manwoody, care la începutul vieţii sale studiase în Citadelă, era un bărbat cultivat, inteligent şi educat, devenit un slujitor de încredere al regelui Daeron după căsătoria acestuia cu regina Mariah. A fost trimis în Braavos să negocieze cu Banca de Fier în mai multe ocazii. Corespondenţa între el şi deţinătorii principali ai Băncii de Fier (sigilată cu sigiliul său şi semnată cu numele lui, însă, aparent, în posesia Elaenei) privind aceste negocieri s-a păstrat.

Elaena s-a măritat cu Ser Michael, se pare cu binecuvântarea lui Daeron, la scurtă vreme după moartea celui de-al doilea soţ al ei. Elaena a spus, în ultimii săi ani, că nu inteligenţa lui a făcut-o să-l iubească pe Ser Manwoody, ci dragostea lui pentru muzică. Se ştia despre el că-i cânta la harpă, iar când a murit, Elaena a poruncit ca efigia lui să fie sculptată cu el ţinând o harpă şi nu spada şi cu pintenii de cavaler, aşa cum se obişnuia.

Alte proteste au apărut când Baelor a interzis prostituţia la Debarcaderul Regelui şi nimeni n-a putut să-l impresioneze cu necazurile pricinuite de această decizie. Mai bine de o mie de târfe şi copiii lor, se zice, au fost adunate şi scoase din oraş. Tulburările care au urmat au fost ignorate de regele Baelor, care avea un nou proiect: un mare sept care va fi construit pe culmea Dealului Visenyei, un sept despre care povestea că-l văzuse într-o

viziune. Şi-aşa a fost schiţat Marele Sept, cu toate că n-a fost terminat decât la mulţi după moartea sa.

Marele Sept al lui Baelor.

În cele din urmă, unii s-au întrebat dacă regele, trecând pe lângă moarte în Dorne, nu se alesese cu mintea vătămată în cine ştie ce fel, pentru că pe măsură ce treceau anii domniei sale, deciziile lui au devenit tot mai zeloase şi mai nesăbuite. Cu toate că oamenii de rând îl iubeau - golea trezoreria în mod regulat pentru a-şi finanţa actele caritabile, inclusiv în anul când a donat câte-o pâine în fiecare zi fiecărui bărbat sau femeie din oraş - lorzii din regat începeau să devină tot mai nervoşi. Regele nu numai că pusese capăt mariajului său cu Daena, dar se asigurase că nici nu se va mai căsători vreodată prin legămintele vreunui septon, ajutat şi sprijinit de Marele Septon care devenise tot mai influent în regat. Edictele regelui erau tot mai concentrate pe chestiunile spirituale, în detrimentul celor materiale, inclusiv efortul său de a cere Citadelei să folosească porumbiţe, nu corbi, pentru ducerea mesajelor (o problemă discutată pe larg în lucrarea lui Walgrave, *Aripi negre, cuvinte repezi)* şi încercarea sa de a oferi scutiri de taxe pentru cei

care se ocupau de virtutea fiicelor lor prin folosirea centurilor de castitate.

Spre sfârşitul domniei sale, Baelor a început să petreacă tot mai mult timp postind şi rugându-se, încercând să compenseze toate greşelile sale şi păcatele despre care credea că el şi supuşii săi le comiteau împotriva Celor Şapte zilnic. Când Marele Septon a murit, Baelor l-a informat pe Cel mai Devotat că zeii îi dezvăluiseră identitatea viitorului Mare Septon şi l-au ales pe cel indicat de rege, un om de rând, pe nume Pate, un priceput lucrător în piatră, însă fără a cunoaşte literele, cu o minte simplă, incapabil să-şi amintească măcar o rugăciune. A fost, poate, o binecuvântare că Marele Septon cel nătărău nu a supravieţuit decât un an înainte de a fi răpus de febră.

Sau poate că nu, pentru că Baelor devenise cam pe atunci convins că zeii îi dăduseră unui băiat în vârstă de opt ani - un vagabond de pe stradă, au susţinut alţii mai târziu, dar mult mai probabil fiul unui postăvar - puterea de a face miracole. Baelor pretindea că-l văzuse pe băiat vorbind cu porumbiţele, care-i răspunseseră cu glasuri de bărbaţi şi femei, vocile Celor Şapte, potrivit lui. Acesta, a afirmat el, trebuia să fie următorul Mare Septon. Din nou, Cel mai Devotat a făcut aşa cum dorea regele, şi-aşa a fost ales cel mai tânăr Mare Septon care a purtat vreodată coroana de cristal.

Unul dintre aspectele nefericite ale fanatismului regelui Baelor a fost insistenţa sa asupra arderii cărţilor. Cu toate că unele volume cuprindeau puţine din ceea ce ar merita cunoscut, iar unele conţineau şi lucruri considerate periculoase, distrugerea cunoaşterii este un lucru dureros. Că Baelor a pus să fie arsă *Mărturia* lui Ciupercă n-a fost o surpriză prea mare, ţinând cont de conţinutul ei vulgar şi scandalos. Însă *Istoria neobişnuită* a

septonului Barth, indiferent cât de greşite sunt unele dintre afirmaţiile sale, era o lucrare a uneia dintre cele mai strălucite minţi din cele Şapte Regate. Studiul lui Barth şi faptul că se părea că practica artele înalte i-au adus ostilitatea lui Baelor şi distrugerea operei sale, chiar dacă *Istoria neobişnuită* conţine multe lucruri care nu sunt nici controversate, nici strâmbe. A fost doar un noroc că s-au păstrat unele fragmente sau că înţelepciunea străveche din ea n-a fost cu totul pierdută.

Naşterea lui Daemon Waters, copilul natural al Daenei Targaryen, având un tată pe care a refuzat să-l numească (dar despre care regatul a aflat mai târziu că nu era altul decât vărul ei, Aegon, pe vremea cât acesta era încă prinţ), l-a determinat pe rege să postească iar. Aproape că se sinucisese cu câţiva ani în urmă, când postise timp de o întoarcere a lunii, după moartea gemenilor verişoarei sale, Naerys, la scurt timp după naşterea lor. De data aceasta, Baelor a mers chiar mai departe, refuzând orice altceva în afară de apă şi luând doar atâta pâine cât să-şi astâmpere chiorăitul maţelor. Timp de patruzeci de zile a ţinut post. În cea de-a patruzeci şi una zi, a fost găsit căzut înaintea altarului Mamei.

Marele Maester Munkun a făcut tot ce-a putut ca să-l vindece pe rege. La fel şi băiatul Mare Septon, însă miracolele sale se terminaseră. Regele s-a dus la Cei Şapte în cel de-al zecelea an al domniei sale, în 171 D. C.

Zvonurile maliţioase care au însoţit ascensiunea lui Viserys - începute, afirmă unii, de penelul lui lady Maia, din Casa Stokeworth - sugerau că acesta l-ar fi otrăvit pe rege pentru a ajunge, în sfârşit, pe tron după peste zece ani de aşteptare. Alţii au dat de înţeles că Viserys l-ar fi otrăvit pe Baelor pentru binele regatului, din moment ce regele-septon

ajunsese să creadă că Cei Şapte îl îndemnaseră să-i convertească pe toţi necredincioşii din regatul său. Acest lucru ar fi dus la război cu Nordul şi Insulele de Fier şi-ar fi creat tulburări mari.

Viserys al II-lea

Cu toate ca ambii fii ai regelui Aegon al III-lea muriseră, cele trei fiice ale sale au supravieţuit şi erau oameni de rând - ba chiar şi unii lorzi - care simţeau că acum Tronul de Fier trebuia să ajungă la prinţesa Daena. Însă aceştia erau puţini; zece ani de izolare în Beciul Fecioarelor le lăsaseră pe Daena şi pe surorile ei fără niciun aliat puternic, iar amintirile nenorocirilor care se abătuseră asupra regatului când stătuse ultima dată o femeie pe Tronul de Fier erau încă proaspete. Daena cea Sfidătoare era considerată de mulţi lorzi sălbatică şi de necontrolat… şi o desfrânată pe deasupra, pentru că numai cu un an înainte dăduse naştere unui fiu bastard, Daemon, pe al cărui tată refuzase cu încăpăţânare să-l dezvăluie.

Precedentele Marelui Consiliu din 101 şi Dansul Dragonilor au fost astfel pomenite, iar pretenţiile surorilor lui Baelor au fost ignorate. În loc de asta, coroana i-a fost dată unchiului lui, Mâna Regelui, prinţul Viserys.

S-a scris că, în vreme ce Daeron s-a războit şi Baelor s-a rugat, Viserys a domnit. Timp de paisprezece ani a slujit ca Mână a nepoţilor săi, iar înainte de asta, l-a slujit pe fratele său, regele Aegon al III-lea. Se spune că a fost cea mai perspicace Mână de la Septonul Barth încoace, cu toate că bunele sale eforturi au fost diminuate în vremea Regelui Şubred, căruia îi lipsea orice dorinţă de a le face pe plac supuşilor săi ori pentru a le câştiga dragostea. În lucrarea sa *Viaţa a patru regi,* Marele Maester Kaeth pare să aibă puţine păreri despre Viserys, bune sau rele… Însă există şi cei care spun că, după cum se cuvine, cartea ar trebui să fie despre cinci regi, inclusiv Viserys. Şi totuşi, Viserys este ignorat pentru o discuţie despre fiul său, Aegon cel Netrebnic.

După anii petrecuţi ca ostatic în Lys, după Dansul Dragonilor, Viserys s-a întors la Debarcaderul Regelui cu o frumoasă nevastă lysenianã, Larra Rogare, fiica unei case bogate şi influente. Înaltă şi zveltă, cu părul argintiu-auriu şi ochii violeţi de valyriană (pentru că sângele dragonilor încă mai curge prin venele celor din Lys), era mai mare decât Viserys cu şapte ani. De asemenea, era o femeie care nu se simţea niciodată ca făcând parte din curte şi n-a fost cu adevărat fericită acolo. I-a dăruit însă trei copii înainte de a se întoarce în Lysul ei natal.

Cel mai mare a fost Aegon, născut în Fortăreaţa Roşie în 135 D. C. după reîntoarcerea lui Viserys de la Lys. Era un flăcău robust, devenit un băiat chipeş şi fermecător, dar şi iresponsabil şi capricios, devotat plăcerilor sale. I-a pricinuit tatălui său multe probleme şi dureri, iar regatului multe suferinţe.

În 136 D. C. a urmat Aemon. Era la fel de robust ca Aegon pe când era copil, şi la fel de frumos, însă nu avea defectele fratelui său. S-a dovedit a fi cel mai mare luptător în turniruri şi spadasin al vremii sale, un cavaler demn să poarte Sora Întunecată. A devenit cunoscut drept Cavalerul Dragon pentru blazonul său cu un dragon cu trei capete, din aur alb, de pe coiful său. Până în ziua de astăzi, unii îl consideră cel mai nobil cavaler care-a trăit vreodată şi unul dintre cele mai faimoase personaje care a slujit vreodată în Garda Regelui.

Ultimul dintre copiii lui Viserys a fost singura sa fiică, Naerys, născută în 138 D. C. Avea pielea atât de albă, încât părea aproape transparentă, spuneau oamenii. Era mică de statură (şi ajunsese şi mai mică prin apetitul ei redus) şi avea trăsături fine, iar menestrelii au compus cântece spre a-i slăvi ochii, violeţi şi foarte mari, încadraţi de gene albe.

Îl iubea pe Aemon cel mai mult dintre fraţii ei, pentru că ştia s-o facă să râdă şi pentru că avea

aceeaşi pietate ca a ei, spre deosebire de Aegon. Îi iubea pe Cei Şapte la fel de mult pe cât îşi iubea fratele, dacă nu şi mai mult, şi-ar fi ajuns o septă dacă tatăl său ar fi îngăduit asta. Însă n-a făcut-o, iar Viserys, în loc de asta, a măritat-o cu fiul său, Aegon, în 153 D. C. cu binecuvântarea regelui Aegon al III-lea. Menestrelii spun că Aegon şi Naerys au plâns în timpul ceremoniei, cu toate că tot felul de istorisiri susţin că Aemon s-a certat cu Aegon la ospăţul de la nuntă şi că Naerys ar fi plâns în patul nupţial, dar nu şi la nuntă.

Mai sunt şi aceia care scriu că multe din smintelile Tânărului Dragon şi ale lui Baelor cel Binecuvântat ar fi fost pricinuite de prinţul Viserys, în vreme ce alţii susţin că Viserys le-ar fi temperat cele mai rele dintre obsesiile lor. Cu toate că domnia lui a durat doar ceva mai mult de un an, este interesant de amintit reformele sale asupra casei regale şi a funcţiilor sale, crearea unei noi monetării regale, eforturile sale de dezvoltare a comerţului peste Marea Îngustă şi revizuirea codului de legi instituit de Jaehaerys Conciliatorul în timpul îndelungatei sale domnii.

Viserys al II-lea avea capacitatea de a fi un nou Conciliator, deoarece niciun alt rege nu fusese mai abil sau mai capabil, în mod tragic, o boală l-a luat de pe această lume în 172 D. C.

Trebuie spus că unii au găsit boala şi evoluţia ei rapidă dubioase, deoarece nimeni nu îndrăznea să-şi exprime îndoielile la acea vreme. A trecut mai bine de un deceniu înainte ca prima acuzaţie să fie aşternută pe hârtie: Viserys ar fi fost otrăvit de nimeni altcineva decât de succesorul lui, fiul său Aegon.

Există vreun adevăr în asta? Nu putem spune cu siguranţă, însă ţinând cont de toate faptele infame şi corupte ale lui Aegon cel Netrebnic, atât înainte, cât şi după obţinerea coroanei, nimic nu poate fi ignorat.

Aegon al IV-lea

Tânărul prinţ Aegon cu părinţii săi, prinţul Viserys al II-lea si Larra Rogare.

După moartea tatălui său, în 172 D. C. Aegon, al Patrulea pe Numele Său, a ajuns în cele din urmă pe tronul la care râvnise încă de copil. Fusese atrăgător în tinereţe, priceput la lupta cu lancea sau spada, un bărbat căruia-i plăcea să vâneze cu arcul sau cu şoimii şi să danseze. Era cel mai strălucit prinţ de la curte din generaţia sa, admirat pentru isteţimea sa. Însă avea un mare defect: nu putea

conduce. Poftele lui trupeşti, lăcomia, dorinţele sale - toate îl acaparaseră. Aşezat pe Tronul de Fier, proasta lui guvernare a început cu mici acte de plăcere, însă, cu timpul, poftele sale n-au mai cunoscut limite, iar destrăbălarea lui a dus la lucruri care au afectat regatul timp de generaţii întregi. „Aenys a fost slab, Maegor a fost crud" scrie Kaeth, „iar Aegon al II-lea lacom, însă niciun rege înainte sau după el nu a avut o domnie atât de proastă."

Curând, Aegon şi-a umplut curtea cu oameni aleşi nu pentru nobleţea lor, onestitate sau înţelepciune, ci pentru abilitatea lor de a-l amuza sau măguli. Iar femeile din jurul său făceau, în mare parte, aceleaşi lucruri, lăsându-l să-şi potolească poftele cu trupurile lor. Dintr-un capriciu, adesea lua de la o casă nobilă pentru a da alteia, aşa cum a făcut când a confiscat marile dealuri numite Sfârcuri de la Casa Bracken pentru a le da celor din familia Blackwood. De dragul dorinţelor sale, a dat pe degeaba comori nepreţuite, aşa cum a făcut când i-a dat Mâinii sale, lordul Butterwell, un ou de dragon în schimbul accesului la cele trei fiice ale sale. I-a lipsit pe bărbaţi de moştenirile lor de drept, atunci când poftea la averile lor, aşa cum se zvonea că făcuse după moartea lordului Plumm, în ziua nunţii sale.

Pentru oamenii de rând, domnia sa poate că a fost o sursă de bârfe şi amuzament. Pentru nobilii din regat, care nu stăteau la curte şi care nu doreau ca Aegon să pună mâna pe fiicele lor după cum poftea, s-ar putea ca el să fi părut puternic şi hotărât, frivol, însă, în mare parte, inofensiv. Însă pentru cei care îndrăzneau să intre în cercul său, era prea instabil, prea lacom şi prea crud pentru a fi orice altceva decât periculos.

Se spunea că Aegon nu dormea niciodată singur şi nu considera o noapte sfârşită până nu şi-o petrecea cu vreo femeie. Poftele sale carnale erau satisfăcute cu ajutorul tuturor felurilor de femei, de

la cea mai nobilă prinţesă până la cea mai jalnică dintre târfe, iar el părea să nu facă nicio diferenţă între ele. În ultimii săi ani, Aegon susţinea că se culcase cu cel puţin nouă sute de femei (nu le cunoştea numărul exact), însă iubise cu adevărat numai nouă. (Regina Naerys, sora lui, nu se număra printre acestea.) Cele nouă ibovnice ale sale veneau şi din apropiere şi de departe, iar unele i-au dăruit copii recunoscuţi, însă toate (în afară de ultima) au fost alungate când s-a săturat de ele. Oricum însă, unul dintre copiii recunoscuţi a fost făcut cu o femeie care nu a fost considerată una dintre ibovnicele sale: prinţesa Daena cea Sfidătoare.

Daemon a fost numele dat de Daena copilului ei, deoarece prinţul Daemon fusese o minune şi o spaimă pentru epoca sa, iar în ultimele zile acesta a fost considerat un avertisment pentru ceea ce putea deveni băiatul. Daemon Waters a fost numele său întreg, când s-a născut în 170 D. C. La acea vreme, Daena a refuzat să dezvăluie numele tatălui, dar chiar şi atunci implicarea lui Aegon a fost suspectată. Crescut în Fortăreaţa Roşie, acest tânăr chipeş a primit la curte învăţăturile celor mai înţelepţi dintre maesteri şi ale celor mai buni instructori de arme, inclusiv ale lui Ser Quentyn Ball, aprigul cavaler numit şi Minge de Foc. Nu-i plăcea nimic mai mult decât mânuirea armelor, la care excela, iar mulţi au văzut în el un războinic care va deveni într-o bună zi un alt Cavaler Dragon. Regele Aegon l-a înnobilat pe Daemon în cel de-al doisprezecelea an al său, după ce câştigase un turnir pentru scutieri (fiind astfel cel mai tânăr cavaler înnobilat în epoca Targaryenilor, depăşindu-l pe Maegor I) şi a uimit întreaga curte, familia şi consiliul dându-i spada lui Aegon Cuceritorul, Blackfyre, acordându-i şi pământuri şi alte onoruri. Daemon şi-a luat ulterior numele de Blackfyre.

Daemon Blackfyre este făcut cavaler de tatăl său, regele Aegon al IV-lea.

Blackfyre, spada regilor Targaryen

Regina Naerys - singura femeie cu care s-a culcat Aegon al IV-lea fără să-l încerce nicio plăcere - era pioasă şi blândă şi sensibilă, iar regelui nu-i plăceau toate aceste lucruri. De asemenea, naşterea unui copil s-a dovedit a fi o încercare pentru Naerys, deoarece era mică şi delicată. Când prinţul Daeron s-a născut în ultima zi a anului 153 D. C. Marele Maester Alford a avertizat-o că încă o sarcină putea s-o ucidă.

Naerys a fost sfătuită să se adreseze fratelui ei în acest fel: „Mi-am făcut datoria fată de tine, si ţi-am dăruit un moştenitor. Te implor, de acum înainte să trăim ca frate şi soră.” Se spune că Aegon i-ar fi răspuns: „Asta şi facem.” Aegon a continuat să insiste ca sora lui să-şi îndeplinească îndatoririle de soţie în tot restul vieţii sale.

Relaţiile dintre ei s-au inflamat mai mult din cauza prinţului Aemon, fratele lor, care era inseparabil de Naerys pe când erau copii. Resentimentele lui Aegon faţă de nobilul şi aclamatul său frate erau clare pentru toată lumea, pentru că regele era bucuros să-i umilească pe Aemon şi pe Naerys cu orice ocazie. Chiar şi după ce Cavalerul Dragon a murit apărându-l, iar regina Naerys a pierit pe patul de lăuzie, un an mai târziu, Aegon al IV-lea a făcut prea puţin pentru a-i cinsti memoria.

Certurile regelui cu cei apropiaţi au devenit tot mai aprige după ce fiul său, Daeron, a crescut suficient să-şi exprime opiniile. Lucrarea lui Kaeth, *Vieţile a patru regi,* spune destul de clar că falsele acuzaţii privind adulterul reginei, aduse de Ser Morgil Hastwyck, au fost instigate chiar de rege, cu toate că atunci Aegon a negat asta. Respectivele afirmaţii au fost infirmate prin moartea lui Ser Morgil într-o judecată prin luptă împotriva Cavalerului Dragon. Faptul că acuzaţiile au fost făcute atunci când Aegon şi prinţul Daeron se sfădeau asupra planurilor regelui de a lansa un război neprovocat împotriva Dorne, nu a fost, cu siguranţă, o coincidenţă. De asemenea, a fost prima (însă nu şi ultima) dată când Aegon a ameninţat cu numirea unuia dintre bastarzii săi ca moştenitor, în locul lui Daeron.

După moartea fraţilor săi, regele a început să facă aluzii destul de străvezii referitoare la presupusa nelegitimitate a fiului său, ceva ce îndrăznea să facă numai pentru că murise Cavalerul Dragon. Curtenii săi şi băgătorii de

seamă l-au imitat pe rege şi calomnia s-a împrăştiat.

În ultimii ani ai domniei sale, prinţul Daeron s-a dovedit a fi principalul obstacol în calea debandadei lui Aegon. Unii dintre lorzii din regat au văzut în mod clar o şansă ca tot mai corpolentul şi mâncăul rege să-şi împartă onorurile, rangurile şi pământurile în schimbul plăcerilor. Alţii, care condamnau comportamentul regelui, au început să se adune în jurul prinţului Daeron. Pentru că, în pofida tuturor ameninţărilor, calomniilor şi glumelor sale nesărate, regele nu l-a dezmoştenit niciodată, oficial, pe fiul său. Mărturiile diferă în ceea ce priveşte cauza: unii sugerează că o parte din Aegon încă mai ştia ce înseamnă onoarea, sau măcar ruşinea. Însă, cea mai probabilă cauză a fost faptul că ştia că un asemenea act ar fi aruncat regatul în război, pentru că aliaţii lui Daeron - între care cel mai important era Prinţul din Dorne, a cărui soră se căsătorise cu Daeron - îi vor apăra drepturile. Poate că din acest motiv Aegon şi-a întors atenţia spre Dorne, folosindu-se de ura faţă de dornishieni care încă mai ardea pe la Hotare, prin Ţinuturile Furtunii şi în Reach, pentru a-i corupe pe unii dintre aliaţii lui Daeron şi a-i folosi împotriva celor mai puternici dintre sprijinitorii lui.

Din fericire pentru regat, planurile regelui de a invada Dorne în 174 D. C. s-au dovedit a fi un eşec total. Cu toate că Înălţimea Sa a construit o flotă uriaşă, zicându-şi că va izbândi, aşa cum făcuse Daeron, Tânărul Dragon, aceasta a fost avariată şi împrăştiată de furtuni în drum spre Dorne.

Invadarea Dorne, moartă în faşă, a fost de departe cea mai mare prostie a lui Aegon al IV-lea, pentru că Înălţimea Sa s-a întors şi spre piromanţii dubioşi din vechea Ghildă a Alchimiştilor, poruncindu-le să-i „construiască dragoni”. Monstruozităţile din lemn şi fier, dotate cu pompe care scuipau jeturi de foc, poate că ar fi fost de un oarecare folos într-un asediu. Însă Aegon a propus

să se urce maşinăriile pe Drumul Oaselor, unde există locuri atât de abrupte încât localnicii săpaseră trepte.

N-au ajuns nici măcar atât de departe, oricum, pentru că primul dragon a luat foc în Pădurea Regelui, departe de Drumul Oaselor. Foarte curând, toate cele şapte maşinării ardeau. Sute de oameni au pierit în acele incendii, împreună cu aproape un sfert din pădure. Apoi, regele a renunţat la ambiţiile sale si a uitat de Dorne.

Domnia acestui monarh netrebnic s-a sfârşit în anul 184 D. C. când regele Aegon avea patruzeci şi nouă de ani. Era obez, aproape incapabil să meargă, unii întrebându-se cum de ultima sa ibovnică - Serenei din Lys, mama Shierei Seastar - a putut să-i suporte îmbrăţişările. Regele a avut parte de o moarte oribilă, trupul fiindu-i atât de umflat, încât nu se mai putea ridica de pe divanul său, membrele putrezindu-i şi fiindu-i năpădite de viermi de carne. Maesterii au afirmat că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva, în vreme ce septonii au considerat asta drept o judecată a zeilor. Lui Aegon i s-a dat lapte de mac, pentru potolirea durerii, însă puţine s-au mai putut face pentru a-l ajuta.

Ultimul său act înainte de moarte, toate mărturiile sunt de acord cu asta, a fost să-şi facă testamentul. Iar în el, a lăsat cea mai amară otravă pe care o cunoscuse vreodată regatul: şi-a legitimat toţi copiii naturali, de la cel mai modest până la Marii Bastarzi - fiii şi fiicele născuţi din legăturile lui cu femeile nobile. Zeci de copii de-ai lui n-au fost niciodată recunoscuţi, declaraţia cu limbă de moarte a lui Aegon nu însemna nimic pentru ei. Pentru bastarzii lui recunoscuţi însă, însemna foarte mult. Iar pentru regat, asta a adus sânge şi foc timp de cinci generaţii.

CELE NOUĂ IBOVNICE ALE LUI AEGON AL IV-LEA, CEL NETREBNIC

Sus (de la stânga la dreapta): Lady Bethany Bracken, lady Barba Bracken, Megette (Vesela Meg), lady Cassella Vaith, lady Jeyne Lothston. Jos (de la stânga la dreapta): Lady Melissa Blackwood, Serenei din Lys, lady Falena Stokeworth, Bellegere Otherys.

Lady Falena Stokeworth

Cu zece ani mai mare decât regele, Lady Falena „l-a făcut bărbat” în anul 149, când Aegon avea paisprezece ani. Când unul dintre membrii Gărzii Regelui i-a găsit împreună în pat, în 151, tatăl său a măritat-o pe Falena cu maestrul său de arme, Lucas Lothston, convingându-l pe rege să-l facă pe Lothston Lord de Harrenhal, pentru a o îndepărta

pe Falena de la curte. Oricum, în următorii doi ani, Aegon a făcut numeroase vizite la Harrenhal.

Copiii Falenei Stokeworth: Nu se cunoaşte niciunul.

Megette (Vesela Meg)

Tânăra şi pieptoasa soţie a unui fierar.

În timp ce călărea lângă Fairmarket, în anul 155, calul lui Aegon a pierdut o potcoavă, iar când a căutat un fierar, a observat-o pe tânăra soaţă a bărbatului. A cumpărat-o pentru şapte dragoni de aur (şi cu ameninţarea lui Ser Joffrey Staunton, din Garda Regelui). Megette a fost instalată într-o casă de la Debarcaderul Regelui. Ea şi Aegon chiar s-au „căsătorit" în cadrul unei ceremonii secrete, oficiată de un măscărici, care juca rolul unui septon. Megette i-a dăruit printului ei patru copii în toţi atâţia ani. Prinţul Viserys a pus capăt tărăşeniei, trimiţând-o pe Megette înapoi la soţul ei şi încredinţându-i fetele Credinţei, pentru a fi educate ca septe. Megette a fost omorâtă în bătaie, după un an, de fierar.

Copiii Veselei Meg: Alysanne, Lily, Willow, Rosey.

Lady Cassella Vaith

Fiica unui lord din Dorne.

După predarea Sunspearului, Aegon i-a escortat pe ostaticii luaţi de rege de la lorzii din Dorne înapoi la Debarcaderul Regelui. Printre aceştia se număra şi Cassella Vaith, o fecioară mlădioasă, cu ochi verzi şi păr bălai, pe care Aegon a continuat să o ţină „ostatică" în propriile sale apartamente. Când dornishienii s-au răsculat şi l-au omorât pe regele Daeron, toţi ostaticii urmau să fie ucişi, iar Aegon - care se săturase de ea - a trimis-o pe Cassella înapoi acasă, împreună cu ceilalţi prizonieri. Oricum, noul rege, Baelor, i-a iertat pe toţi ostaticii şi i-a dus personal pe toţi înapoi în Dorne. Cassella nu s-a măritat niciodată, iar la

bătrâneţe s-a lăsat condusă de iluzia că ar fi fost singura dragoste adevărată a lui Aegon şi că el va trimite cât de curând după ea.

Copiii Cassellei Vaith: Niciunul

Bellegere Otherys

Perla Neagră din Braavos, traficantă, negustorească, uneori şi pirat, căpitan al navei *Vântul Văduvei***,** născută din uniunea unei fete de negustor din Braavos cu un trimis al Insulelor Verii.

După ce Naerys a rămas grea şi era gata să moară în 161, regele Baelor l-a trimis pe Aegon în Braavos într-o misiune diplomatică. Relatările vremii sugerează însă că a fost un pretext pentru ca Aegon s-o lase pe Naerys în pace, pentru a se reface după avort. Acolo s-a întâlnit cu Bellegere Otherys. Legătura sa cu Perla Neagră a continuat timp de zece ani, cu toate că s-a spus că Bellegere avea un soţ în fiecare port şi că Aegon nu era decât unul din mulţi. A născut trei copii în decursul a zece ani, două fete şi un băiat cu o paternitate dubioasă.

Copiii Perlei Negre: Bellenora, Narha, Balerion.

Lady Barba Bracken

Vesela fiică brunetă a lordului Bracken de Stane Hedge şi companioană a celor trei prinţese din Beciul Fecioarelor.

După moartea lui Baelor în anul 171 şi urcarea pe tron a lui Viserys al II-lea, prinţesele au primit din nou permisiunea de a avea legături cu bărbaţi. Aegon (acum Prinţ de Piatra Dragonului şi posibil moştenitor) a fost încântat de Barba, în vârstă de şaisprezece ani. La încoronarea sa, în 172, l-a numit pe tatăl ei Mână şi şi-a luat-o ca ibovnică sub ochii tuturor. I-a făcut un bastard, cu numai paisprezece zile înainte de alţi doi gemeni - un băiat născut mort şi o fată, Daenerys, care a supravieţuit - născuţi de regina Naerys. Cum regina

trăgea să moară, Mâna - tatăl Barbei - vorbea deschis despre căsătoria fiicei sale cu regele. După ce regina şi-a revenit, scandalul s-a dovedit a fi ghinionul Barbei, deoarece tânărul prinţ Daeron şi unchiul său, Cavalerul Dragon, l-au obligat pe Aegon s-o trimită de la curte, pe ea şi copilul ei bastard. Băiatului, crescut la Stone Hedge de către Brackeni, i s-a dat numele de Aegor Rivers, însă cu timpul a devenit cunoscut drept Bittersteel.

Copiii Barbei Bracken: Aegor Rivers (Bittersteel).

Lady Melissa (Missy) Blackwood

Cea mai iubită dintre amantele regelui.

Mai tânără şi mai drăguţă decât lady Barba (dar nu atât de pieptoasă), dar şi mult mai modestă, Missy avea o inimă bună şi era generoasă din fire, fapt care-a făcut-o chiar şi pe regina Naerys - dar şi pe Cavalerul Dragon şi pe prinţul Daeron - să se împrietenească cu ea. În timpul celor cinci ani de „domnie" a ei, Missy i-a născut regelui trei bastarzi, cel mai remarcabil fiind băiatul Brynden Rivers (născut în anul 175), mai târziu numit Bloodraven.

Copiii Melissei Blackwood: Mya, Gwenys, Brynden (Bloodraven).

Lady Bethany Bracken

Sora mai mică a lui lady Barba.

Bethany a fost pregătită de tatăl şi sora sa ca să obţină favorurile regelui şi s-o înlăture pe Missy Blackwood. În anul 177, i-a atras atenţia lui Aegon pe când acesta vizita Stone Hedge ca să-l vadă pe fiul său bastard, Aegor. Pe-atunci, regele era deja gras şi respingător, însă Bethany l-a încântat, aşa că a luat-o cu el la Debarcaderul Regelui. Oricum, Bethany a găsit îmbrăţişările regale dezgustătoare. Pentru consolare, şi-a îndreptat atenţia spre unul dintre cavalerii Gărzii Regelui, Ser Terrence Toyne. Cei doi au fost găsiţi în pat de Aegon însuşi, în

178. Ser Terrence a fost torturat până la moarte şi atât lady Bethany, cât şi tatăl ei au fost executaţi. Când fraţii lui Ser Terrence au încercat să-l răzbune, prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, a fost ucis în timp ce-l apăra pe fratele său, regele Aegon.

Copiii lui Bethany Bracken: Niciunul.

Lady Jeyne Lothston

Fiica lui lady Balena, prima ibovnică a regelui, al cărei tată a fost Lucas Lothston sau regele însuşi.

Jeyne a fost adusă la curte de mama sa, în anul 178, pe când avea paisprezece ani. Aegon l-a făcut pe lordul Lothston noua lui Mână şi s-a spus, deşi nu s-a dovedit niciodată, că s-ar fi bucurat şi de mamă şi de fiică, în acelaşi pat. Foarte curând, i-a dat lui Jeyne un sifilis pe care-l luase de la târfele la care se dusese după execuţia lui lady Bethany, iar Lothstonii au fost din nou alungaţi de la curte.

Copiii lui Jeyne Lothston: Niciunul.

Serenei din Lys (Dulcea Serenei)

O frumuseţe lyseniană, dintr-o familie străveche, însă sărăcită, adusă la curte de lordul Jon Hightower, noua Mână.

Serenei a fost cea mai frumoasă dintre ibovnicele lui Aegon, despre ea crezându-se că era vrăjitoare. A murit dând naştere ultimului dintre copiii din flori ai regelui, o fată pe nume Shiera Seastar, care a devenit cea mai mare frumuseţe din cele Şapte Regate, îndrăgită atât de fraţii ei vitregi, Bittersteel şi Bloodraven, a căror rivalitate se va transforma în ură.

Copiii lui Serenei: Shiera.

Daeron al II-lea

În cel de-al 184-lea an de la Cucerirea lui Aegon, Aegon al IV-lea cel Netrebnic s-a săvârşit, în sfârşit, din viaţă.

Fiul şi moştenitorul său, prinţul Daeron, a plecat de la Piatra Dragonului la două săptămâni după ce-a aflat de moartea tatălui său, şi-a fost repede încoronat de Marele Septon în Fortăreaţa Roşie. A ales coroana tatălui său, o decizie menită, pare-se, să alunge toate dubiile referitoare la legitimitatea sa. Daeron a încercat să îndrepte rapid greşelile lui Aegon, începând cu înlăturarea tuturor membrilor consiliului restrâns al regelui şi înlocuindu-i cu oameni aleşi de el, majoritatea dovedindu-se consilieri înţelepţi şi capabili. A trecut un an şi mai bine până când şi Garda Orăşenească a fost refăcută într-un fel asemănător, deoarece regele Aegon folosise adesea promovarea în Gardă ca pe un mijloc de a-şi arăta mărinimia faţă de cei care-i intraseră în graţii, iar aceştia la rândul lor se asigurau că bordelurile - şi chiar femeile decente din oraş - erau la dispoziţia poftelor lui Aegon.

Însă Daeron nu s-a oprit aici în eforturile sale de a îmbunătăţi acele lucruri corupte de tatăl său ori lăsate să zacă dintr-o nepăsare criminală. Era conştient de îndatoririle sale faţă de regat şi a căutat să-l stabilizeze după decretul dat de Aegon pe patul de moarte, care-i legitima pe toţi bastarzii lui, fraţii lui vitregi. Cu toate că nu putea - şi nici n-a vrut - să anuleze ultimele dorinţe ale tatălui său, a făcut tot ce i-a stat în puteri să-i ţină aproape pe Marii Bastarzi, tratându-i onorabil şi oferindu-le în continuare stipendiile acordate de rege. A plătit şi zestrea promisă de Aegon Arhontelui de Tyrosh, văzându-şi astfel fratele vitreg, pe Daemon Blackfyre, căsătorindu-se cu Rohanne de Tyrosh, aşa cum dorise Aegon, deoarece Ser Daemon avea

doar paisprezece ani. În ziua nunţii lor, i-a dat lui Daemon un ţinut lângă Apa Neagră, cu dreptul de a-şi ridica un castel. Unii au spus că a făcut astfel de lucruri pentru a-şi afirma supremaţia şi legitimitatea asupra Marilor Bastarzi şi a altora, pentru că era bun şi drept. Însă oricare va fi fost adevărul, astfel de eforturi s-au dovedit, din păcate, inutile.

S-a spus în anii de după ce Daemon Blackfyre s-a dovedit a fi un trădător că ura sa faţă de Daeron a început să crească de timpuriu. A fost dorinţa lui Aegon - nu a lui Daemon - ca el să se căsătorească cu Rohanne de Tyrosh. În loc de asta, Daemon a făcut o pasiune pentru sora lui Daeron, tânăra prinţesă Daenerys. Cu numai doi ani mai tânără decât Daemon, prinţesa se pare că-l iubea la rându-i pe prinţul bastard, dacă menestrelii pot fi crezuţi, însă nici Aegon al IV-lea, nici Daeron al II-lea n-au fost dispuşi să lase astfel de sentimente să intervină în chestiunile de stat. Aegon a văzut un mai mare profit dintr-o legătură cu Tyrosh, flota sa putând fi de folos într-o nouă încercare de a cuceri Dorne.

Acest lucru pare destul de plauzibil, însă o altă poveste pretinde că Daemon nu se opunea chiar atât de mult unei căsătorii cu Rohanne de Tyrosh, fiind convins că ar fi putut călca pe urmele lui Aegon Cuceritorul şi ale lui Maegor cel Crud şi să aibă mai multe neveste. Aegon i-ar fi putut promite c-o să-i îndeplinească dorinţa (unii dintre susţinătorii lui Blackfyre au pretins ulterior că aşa ar fi fost), însă Daeron gândea cu totul altfel. Nu numai că Daeron a refuzat să-i permită fratelui său să aibă mai multe soţii, dar i-a dat mâna lui Daenerys lui Maron Martell, ca parte a unei înţelegeri pentru a unifica, în cele din urmă, cele Şapte Regate cu Dorne.

Dacă Daenerys l-a iubit pe Daemon, aşa cum au pretins cei care s-au ridicat în apărarea Dragonului Negru, cine-ar mai putea spune? În anii care-au urmat, Daenerys a fost soţia credincioasă a prinţului Maron, iar dacă l-a jelit pe Daemon Blackfyre, n-a lăsat nicio însemnare despre asta.

Domnia sa n-a fost marcată doar de problema Marilor Bastarzi, sau chiar de prăpădul lăsat de Aegon. Căsătoria lui cu Mariah din Dorne - acum regină a celor Şapte Regate - a fost fericită şi fructuoasă, iar unul dintre actele sale cele mai timpurii şi semnificative după ce şi-a asumat tronul a fost să înceapă negocieri cu fratele său adevărat, prinţul Maron, pentru unificarea Dorne sub domnia targaryană. După doi ani de tratative, s-a ajuns la un acord, prin care prinţul Maron a acceptat să se logodească cu sora lui Daeron, Daenerys, odată ce ajungea la vârsta majoratului. S-au căsătorit în anul următor, iar prin acest mariaj, prinţul Maron a îngenuncheat şi a rostit jurământul de credinţă în faţa Tronului de Fier.

Regele Daeron l-a ridicat pe prinţul dornishian, în timp ce erau aclamaţi, şi au plecat împreună spre Fortăreaţa Roşie şi s-au dus călare la Marele Sept pentru a lăsa o coroană aurie la picioarele statuii lui Baelor cel Binecuvântat, în vreme ce proclamau: „Baelor, eforturile tale s-au concretizat.” A fost un moment important, unificând în sfârşit regatul de la Zid la Marea Verii, aşa cum visase cândva Aegon Cuceritorul, fără preţul îngrozitor în vieţi omeneşti plătit de tizul lui Daeron al II-lea, Tânărul Dragon.

Daeron al II-lea şi prinţul Maron Martell la monumentul regelui Baelor

În anul următor, Daeron a ridicat o mare cetate de scaun în Hotarele Dornishiene, acolo unde se întâlneau graniţele Reachului, Ţinuturile Furtunii şi Dorne. Numit Palatul de Vară, în cinstea păcii încheiate, era mai mult un palat decât un castel şi, în cel mai bun caz, doar uşor fortificat. În anii următori, mulţi fii ai Casei Targaryen se vor aşeza aici ca Prinţ de Palatul de Vară.

Oricum, prinţul Maron a obţinut câteva concesii prin acest acord, iar lorzii din Dorne au primit

drepturi şi privilegii semnificative, pe care alte mari case nu le aveau: dreptul de a-şi păstra titlul regal ca primii pe numele lor, dar şi autonomia de a avea propriile lor legi, dreptul de a stabili taxele cuvenite Tronului de Fier şi a le percepe, fără o supraveghere constantă din partea Fortăreţei Roşii, şi altele asemenea.

Aceste concesii au fost una dintre seminţele din care a izbucnit prima Rebeliune Blackfyre, ca şi convingerea că Dorne avea prea multă influenţă asupra regelui, deoarece Daeron al II-lea a adus la curtea sa mulţi dornishieni, unora dintre ei conferindu-li-se funcţii importante.

Şi totuşi, domnia lui Daeron a stabilizat repede regatul, iar lui a ajuns curând să i se spună Daeron cel Bun, de către oamenii de rând şi de către lorzii cei nobili deopotrivă. Era considerat cinstit şi generos, chiar dacă unii puneau sub semnul întrebării influenţa soţiei sale din Dorne. Şi cu toate că nu era războinic - descrierile din epocă notează că era mic de statură, cu braţe subţiri, umeri rotunzi şi o atitudine erudită - doi dintre cei patru fii ai săi păreau să fie tot ceea ce s-ar putea dori de la un cavaler, lord sau moştenitor. Cel mai mare, prinţul Baelor, şi-a câştigat porecla de Rupe Lance la vârsta de şaptesprezece ani, în urma faimoasei sale victorii de la turnirul de la nunta prinţesei Daenerys, unde l-a învins pe Daemon Blackfyre în înfruntarea finală. Iar fiului lui cel mai mic, prinţul Maekar, părea să-i facă plăcere să dovedească priceperi similare.

Cu toate acestea, prea mulţi oameni priveau părul întunecat al lui Baelor şi ochii lui şi murmurau că era mai mult Martell decât Targaryen, chiar dacă s-a dovedit a fi un bărbat care putea câştiga cu uşurinţă respectul şi era la fel de generos ca tatăl său. Cavalerii şi lorzii din Hotarele Dornishiene au ajuns să nu aibă încredere în Daeron şi în Baelor şi au început să tânjească tot mai mult după „vremurile de altădată” când

dornishienii erau duşmanii cu care te luptai, nu rivali în lupta pentru atenţia sau favorurile regelui. Şi-apoi priveau spre Daemon Blackfyre - înalt şi puternic, un semizeu printre muritori, cu spada Cuceritorului în mână - şi se mirau.

Seminţele rebeliunii au fost plantate, însă le-au trebuit mulţi ani să dea roade. N-a fost nicio insultă, nicio nedreptate gravă, care să-l fi făcut pe Daemon Blackfyre să se întoarcă împotriva regelui Daeron. Dacă totul a fost doar pentru dragostea lui Daenerys, cum se face că trecuseră opt ani înainte să izbucnească rebeliunea? A fost o vreme îndelungată pentru o iubire zadarnică, mai ales după ce Rohanne îi dăruise deja şapte fii şi fiice, iar Daenerys îi adusese pe lume prinţului Maron mai mulţi moştenitori.

Adevărul este că seminţele au găsit un teren fertil din cauza lui Aegon cel Netrebnic. Aegon îi urâse pe dornishieni şi se luptase cu ei, iar lorzii care doreau reîntoarcerea la acele vremuri - în ciuda tuturor nenorocirilor legate de ele - n-ar fi fost niciodată încântaţi cu un rege paşnic. Mulţi războinici faimoşi, care priveau cu neîncredere la pacea din regat şi la dornishienii de la curtea regelui, au început să caute modalităţi de înlăturare a lui Daemon.

Poate că la început Daemon Blackfyre de-abia dacă se băga în astfel de discuţii, doar de dragul vanităţii sale. După toate cele, anii trecuseră între primii care l-au abordat pe Daemon şi rebeliunea propriu-zisă. Şi atunci ce anume îl determinase pe Daemon să-şi ceară dreptul la tron? Se pare că a fost unul dintre Marii Bastarzi: Ser Aegor Rivers, Bittersteel. Poate că sângele lui de Bracken l-a făcut pe Aegor atât de coleric şi uşor de ofensat. Poate că pierderea ruşinoasă de către Bracken a respectului regelui Aegon, care a dus la exilarea sa de la curte. Sau poate că a fost doar rivalitatea sa cu fratele vitreg şi la fel de bastard, Brynden Rivers, care reuşise să-şi menţină relaţiile apropiate

de la curte, deoarece mama lui Bloodraven fusese mult iubită în timpul vieţii şi era pomenită cu respect, astfel încât familia Blackwood nu suferise precum Brackenii când regele se descotorosise de respectivele amante.

Indiferent de motiv, Aegor Rivers a început curând să-l îndemne pe Daemon Blackfyre să-şi revendice tronul, cu atât mai mult după ce Daemon s-a învoit s-o căsătorească pe fiica sa cea mare, Calla, cu Aegor. Amar trebuie să-i fi fost oţelul, dar mai rea limba lui. A picurat otravă în urechea lui Daemon, iar odată cu el s-a auzit şi zarva făcută de ceilalţi cavaleri şi lorzi cu tot felul de păsuri.

În cele din urmă, anii de astfel de discuţii au dat în sfârşit roade, iar Daemon Blackfyre a luat decizia. Totuşi, a fost una luată în mare grabă, pentru că regele Daeron a aflat curând că Blackfyre intenţiona să se declare el însuşi rege la schimbarea lunii. (Nu ştim cum a aflat Daeron, cu toate că lucrarea neterminată a lui Merion, *Dragonul Roşu şi cel Negru* sugerează că un alt Mare Bastard, Brynden Rivers, ar fi fost implicat.) Daeron a trimis Garda Regelui să-l aresteze pe Daemon înainte ca acesta să-şi ducă mai departe planurile de trădare. Daemon a fost avertizat şi, cu ajutorul unui cavaler celebru pentru temperamentul său clocotitor, Ser Quentyn Ball, Mingea de Foc, a reuşit să părăsească în siguranţă Fortăreaţa Roşie. Aliaţii lui Daemon Blackfyre au folosit această tentativă de arestare drept motiv de război, susţinând că Daeron a acţionat împotriva lui Daemon numai dintr-o teamă fără temei. Alţii îi mai spuneau şi Daeron cel Născut în Minciună, repetând calomnia lansată de Aegon cel Netrebnic, în ultimii săi ani de domnie, potrivit căreia tatăl lui nu fusese regele, ci fratele lui, Cavalerul Dragon.

Şi astfel a început Prima Rebeliune Blackfyre, în anul 196 D. C. Restabilind culorile tradiţionale ale blazonului Targaryen, un dragon negru pe fond

roşu, rebelii şi-au declarat susţinerea pentru fiul bastard al prinţesei Daena, Daemon Blackfyre, Primul pe Numele Său, proclamându-l adevăratul fiu mai mare al regelui Aegon al IV-lea, iar pe fratele său vitreg, Daeron, drept bastard. Aşa că între dragonii negri şi roşii s-au purtat numeroase bătălii în Vale, Ţinuturile Vestice, cele Riverane şi în alte părţi.

Răscoala s-a terminat în Câmpia Ierbii Roşii, după aproape un an. Unii au scris despre curajul cu care au luptat oamenii alături de Daemon şi de alţi trădători, însă cu toată valoarea pe câmpul de luptă şi ostilitatea lor faţă de Daeron, a fost doar o cauză pierdută. Daemon şi fiii săi mai mari, Aegon şi Aemon, au căzut sub ploaia de săgeţi trimise de Brynden Rivers şi de gărzile sale private, Clonţul Corbului. Acestea au fost urmate de o şarjă dementă a lui Bittersteel, cu Blackfyre în mână, în încercarea de a se alătura forţelor lui Daemon. Întâlnindu-se cu Bloodraven în toiul atacului, s-a stârnit un duel feroce, care l-a lăsat pe Bloodraven orb şi l-a pus pe fugă pe Bittersteel.

Daemon Blackfyre conducând atacul la Câmpia Ierbii Roşii.

Însă bătălia s-a sfârşit când prinţul Baelor Rupe Lance s-a apropiat cu o armată de lorzi ai furtunii şi dornishieni, căzând în spatele răsculaţilor, în vreme ce tânărul prinţ Maekar s-a unit cu ceea ce mai rămăsese din avangarda lordului Arryn, formând o nicovală implacabilă de care rebelii s-au izbit şi au murit. Zece mii de oameni au pierit pentru vanitatea lui Daemon Blackfyre şi mult mai mulţi au fost răniţi şi schilodiţi. Eforturile regelui Daeron de a face pace au fost zădărnicite, cu toate că nu făcuse nicio greşeală, poate numai pe aceea că arătase prea multă milă faţă de fratele lui vitreg invidios.

După aceea, regele Daeron a dovedit o fermitate la care puţini s-ar fi aşteptat. Multor lorzi şi cavaleri care-l sprijiniseră pe Dragonul Negru li s-au luat pământurile, cetăţile de scaun şi privilegiile şi-au fost forţaţi să-şi elibereze ostaticii. Daeron avusese încredere în ei, făcuse tot ce-i stătuse în

puteri să domnească drept, iar ei se întorseseră împotriva sa. Fiii supravieţuitori ai lui Daemon Blackfyre au fugit în Tyrosh, căminul mamei lor, împreună cu Bittersteel. Regatul a continuat să fie tulburat de revendicările pretendenţilor Blackfyre timp de peste patru generaţii, până când şi ultimii descendenţi ai lui Daemon Blackfyre, pe linia masculină, au ajuns în mormânt.

Cum rezolvase problemele cu fraţii săi vitregi, iar forţa fiilor şi moştenitorilor săi îl susţinea, mulţi s-au gândit că regele Daeron s-a asigurat că regatul va rămâne sub domnia Targaryenilor vreme de secole. Puţini se îndoiau că Baelor Rupe Lance va fi un mare rege, deoarece era esenţa cavalerismului şi sufletul înţelepciunii şi îşi servea tatăl ca Mână priceputǎ. Însă niciun om n-ar fi putut să ştie voinţa zeilor. Baelor Rupe Lance a fost omorât în floarea vârstei de propriul său frate, Maekar, la un turnir la Ashford, în anul 209 D. C. N-a fost o lovitură de lance, nici încleştarea propriu-zisă, ci încercarea Celor Şapte - prima din secol - în care Baelor a luptat pentru un cavaler mărunt, de hotar, fără o obârşie demnă de notat. Moartea lui a fost un accident, aproape sigur, şi s-a scris că prinţul Maekar a regretat întotdeauna dispariţia fratelui său şi l-a comemorat în fiecare an. Şi totuşi, Baelor a murit şi, fără îndoială, Maekar şi regatul se întrebau dacă vreun cavaler de hotar merita pierderea Prinţului de Piatra Dragonului şi Mâna Regelui. (Însă pe atunci nu aveau cum să ştie cât de mult se va ridica acel cavaler de hotar, cu toate că asta-i o altă istorie.)

Baelor avea fii - tinerii prinţi Valarr şi Matarys - la fel ca Maekar, iar regele mai avea alţi doi fii în afară de ei (cu toate că regatul era mai puţin sigur de Aerys, învăţat şi obsedat de tot felul de chestiuni oculte, şi Rhaegel, un băiat bun, atins de nebunie). Dar Marea Epidemie de Primăvară a făcut ravagii prin cele Şapte Regate, afectându-i pe toţi, în afară

de cei din Vale şi Dorne, care şi-au închis porturile şi trecătorile din munţi. Cel mai puternic loviţi au fost cei de la Debarcaderul Regelui. Marele Septon, vocea Celor Şapte pe pământ, a murit, la fel ca o treime dintre cei Mai Devotaţi, şi aproape toate surorile tăcute din oraş. Cadavrele erau îngrămădite în ruinele Bârlogului Dragonilor, până când au ajuns la o înălţime de trei metri şi, în cele din urmă, Bloodraven i-a pus pe piromanţi să ardă trupurile acolo unde se găseau. Un sfert din oraş s-a aprins odată cu ele, însă nu mai era altceva de făcut.

Mai rău, fiii lui Baelor Rupe Lance s-au numărat printre cei care au fost duşi departe, la fel ca Daeron al II-lea, pe care mulţi îl numeau Cel Bun. A domnit timp de douăzeci şi cinci de ani, iar mare parte dintre aceştia au fost de pace şi belşug pentru regat.

În Essos, Bittersteel i-a adunat pe lorzii şi cavalerii exilaţi şi pe urmaşii lor. A înfiinţat *Compania de Aur* în 212 D. C. care a devenit curând cea mai puternică companie liberă din Ţinuturile Discordiei. „Sub aur se află oţelul amar” a devenit strigătul lor de luptă, faimos în Essos. După Bittersteel, compania a fost condusă de urmaşii lui Daemon Blackfyre, până când ultimul dintre ei, Maelys cel Monstruos, a fost ucis la Treptele de Piatră.

Bittersteel în fruntea Companiei de Aur

Aerys I

Urcând pe tron în 209 D. C. cel de-al doilea fiu al lui Daeron, Aerys, nu şi-ar fi imaginat niciodată că va deveni rege şi era, cu siguranţă, nepotrivit să stea pe Tronul de Fier. Aerys învăţase, în felul său, că interesele sale aveau, în mare parte, de-a face cu tomurile prăfuite legate de o profeţie străveche şi cu mistere mai înalte. Căsătorit cu Aelinor Penrose, n-a arătat niciodată vreun interes de a o lăsa grea şi zvonurile spuneau că nici nu reuşise să consume mariajul. Consiliul său restrâns, ajuns la exasperare, spera că fusese ceva ce nu i-a plăcut la ea şi asta l-a împiedicat să acţioneze, sfătuindu-l să o părăsească şi să-si ia o altă soaţă. Dar el nici nu voia să audă de aşa ceva.

Punându-şi coroana în vremea Marii Epidemii de Primăvară, Aerys I a primit un regat cu mari tulburări. Nici nu începuse boleşniţa să secere, când Dagon Greyjoy, Lordul din Insulele de Fier, a trimis navele oamenilor de fier să facă prăpăd în sus şi-n jos pe ţărmurile Mării Apusului, în vreme ce peste Marea Îngustă, Bittersteel complota împreună cu fiii lui Daemon Blackfyre. Poate că tocmai aceste dificultăţi l-au făcut pe Aerys să-i ceară lui Brynden Rivers să-i slujească drept Mână.

Unii au sugerat că una dintre cauzele cele mai probabile ale ascensiunii la putere a lui Bloodraven a fost faptul că interesul lui Aerys pentru ştiinţele oculte şi pentru istoria antică se potrivea cu cel al lui Rivers, ale cărui studii în marile mistere erau un secret cunoscut de toată lumea la acea vreme. Bloodraven ajunsese deja un personaj proeminent la curte, însă puţini se aşteptau ca Aerys să-l numească Mână. Când a făcut-o, asta a stârnit o ceartă între rege şi fratele său, prinţul Maekar, care se aştepta ca rangul de Mână să-i revină lui. După

aceea, prinţul Maekar a plecat de la Debarcaderul Regelui la Palatul de Vară, rămânând acolo în anii următori.

Bloodraven s-a dovedit a fi capabil ca Mână, dar şi un maestru al şoptitorilor, care rivaliza cu lady Mysaria, şi mai erau şi din aceia care credeau că el şi sora sa vitregă şi amantă, Shiera Seastar, se foloseau de vrăjitorie pentru a afla tot felul de secrete. Era ceva obişnuit să te referi la cei „o mie şi unul de ochi" iar nobilii şi oamenii de rând au început să nu mai aibă încredere în vecinii lor de teamă să nu fie spioni în slujba lui Bloodraven. Dar Aerys avea nevoie de spioni, ţinând cont de necazurile apărute după Marea Epidemie de Primăvară. A venit vara şi odată cu ea o secetă care a durat mai bine de doi ani. Mulţi au dat vina pe rege, dar şi mai mulţi pe Bloodraven. Erau şi fraţi săraci care predicau despre trădare, la fel şi lorzi şi cavaleri. Iar unii dintre aceştia vorbeau despre o anume trădare: Dragonul Negru trebuia să se întoarcă de dincolo de Marea Îngustă şi să-şi ocupe locul cuvenit.

Lordul Gormon Peake a fost în miezul unei încercări de a declanşa o nouă răscoală. Pentru rolul jucat de el în Prima Rebeliune Blackfyre, lui Peake îi fuseseră luate două din cele trei castele deţinute de casa sa timp de secole. După secetă şi Marea Epidemie de Primăvară, lordul Gormon l-a convins pe fiul cel mare al lui Daemon Blackfyre, singurul supravieţuitor, Daemon cel Tânăr, să treacă Marea Îngustă şi să încerce să urce pe tron.

Complotul a ieşit la iveală în anul 211 D. C. la turnirul de nuntă de la Whitewalls, marea cetate de scaun ridicată de lordul Butterwell lângă Ochiul Zeilor. Era acelaşi Butterwell care fusese, cândva, Mâna lui Daeron, până când regele îl îndepărtase în favoarea lordului Hayford, din cauza eşecului său dubios de a acţiona împotriva lui Daemon

Blackfyre în primele zile ale rebeliunii sale. Mulţi lorzi şi cavaleri s-au adunat la Whitewalls, pretextând că celebrau căsătoria lordului Butterwell şi că participau la turnir, cu toţii împărtăşind dorinţa de a-l aşeza pe Blackfyre pe tron.

Că Daemon cel Tânăr visa să devină rege este un fapt bine cunoscut, deşi Bittersteel nu-l sprijinea în eforturile sale de a pretinde tronul. Dar de ce Bittersteel îl sprijinise pe tată, dar îl refuzase pe fiu este o chestiune discutată, uneori, prin sălile Citadelei. Mulţi vor susţine că Daemon cel Tânăr şi lordul Gormon nu l-au putut convinge pe Bittersteel că planul lor era solid şi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, pare un argument corect. Peake era orb la raţiune în setea lui de răzbunare şi de recuperare a cetăţilor, iar Daemon era convins că va reuşi, indiferent de circumstanţe. Totuşi, alţii sugerează că Bittersteel era un om aspru, care nu aprecia nimic altceva în afară de război şi nu avea încredere în visele lui Daemon şi interesul său pentru muzică şi fineţuri. Iar alţii încă mai înalţă câte-o sprânceană la relaţia apropiată dintre Daemon şi tânărul lord Cockshaw, sugerând că asta l-ar fi tulburat pe Aegor Rivers suficient de mult ca să-i refuze băiatului ajutorul său.

Dacă Bloodraven n-ar fi avut informatori printre conspiratori, Daemon cel Tânăr ar fi putut declanşa o rebeliune periculoasă chiar în inima Ţinuturilor Riverane, însă chiar înainte ca turnirul să se fi încheiat, Mâna s-a apropiat de zidurile cetăţii Whitewalls cu armata sa, astfel încât cea de-a Doua Rebeliune Blackfyre s-a terminat înainte de a se fi putut spune cu adevărat că începuse.

Arestarea lui Daemon al II-lea Blackfyre.

Gormon Peake s-a numărat printre conspiratorii executaţi în urma rebeliunii eşuate, în vreme ce alţii, precum lordul Butterwell, şi-au pierdut pământurile şi cetăţile. Cât despre Daemon, a trăit mai mulţi ani ca ostatic la Fortăreaţa Roşie. Unii s-au întrebat cum se făcea că fusese doar închis, însă înţelepciunea măsurii era cât se poate de clară: următorul său frate, Haegon, nu putea avea pretenţii la tron dacă Daemon era încă în viaţă, fiind şi mai mare decât el.

Cea de-a Doua Rebeliune Blackfyre s-a dovedit a fi un dezastru, însă asta n-a fost la fel întotdeauna. În 219 D. C. Haegon Blackfyre a declanşat cea de-a Treia Rebeliune Blackfyre. Cunoaştem faptele petrecute atunci, şi bune, şi rele, ale ocârmuirii lui Maekar, acţiunile lui Aerion Flacără Strălucitoare, curajul mezinului lui Maekar şi cel de-al doilea duel dintre Bloodraven şi Bittersteel. Pretendentul la tron Haegon I Blackfyre a murit după bătălie, răpus cu mişelie după ce-şi predase sabia, dar Ser Aegor Rivers, Bittersteel, a fost capturat viu şi adus la Fortăreaţa Roşie în lanţuri. Mulţi încă susţin că dacă i s-ar fi dat spada atunci, pe loc, aşa cum ceruseră prinţul Aerion şi Bloodraven, asta ar fi însemnat un sfârşit timpuriu al ambiţiilor lui Blackfyre.

Însă nu a fost să fie. Cu toate că Bittersteel a fost judecat şi găsit vinovat de înaltă trădare, regele Aerys i-a cruţat viaţa, poruncind ca în loc de asta

să fie trimis la Zid, să-şi trăiască restul zilelor sale ca om al Rondului de Noapte. Această mărinimie s-a dovedit a fi una prostească, deoarece familia Blackfyre aveau încă destui prieteni la curte, unii dintre ei fiind dispuşi să devină informatori. Nava care-i ducea pe Bittersteel şi încă o duzină de alţi prizonieri a fost capturată în Marea Îngustă în drum spre Rondul de Est la Mare, iar Aegor Rivers a fost eliberat şi s-a întors la Compania de Aur. Înainte ca anul să se fi terminat, l-a încoronat pe fiul cel mai mare al lui Haegon Daemon al III-lea Blackfyre în Tyrosh şi şi-a reluat uneltirile împotriva regelui care-i cruţase viaţa.

Regele Aerys a mai rămas pe Tronul de Fier încă doi ani, înainte de a muri, în 221 D. C. din cauze naturale.

În decursul domniei sale, Înălţimea Sa a recunoscut o serie de moştenitori, cu toate că niciunul nu era copilul său. Aerys a murit fără urmaşi, căsătoria lui rămânând tot neconsumată. Fratele său, Rhaegel, cel de-al treilea fiu al lui Daeron cel Bun, murise înaintea lui, înecându-se cu o bucată de plăcintă de mreană în 215 D. C. în timpul unui ospăţ. Fiul lui Rhaegel, Aelor, a devenit atunci noul Prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al tronului, dar a murit doi ani mai târziu, într-un incident grotesc, de mâna propriei sale surori gemene şi soţie, Aelora, în circumstanţe care au lăsat-o smintită şi îndurerată. (Se pare că Aelora şi-a luat singură viaţa după ce-a fost atacată la un bal mascat de trei bărbaţi rămaşi în istorie ca Şobolanul, Şoimul şi Porcul.)

Ultimul dintre moştenitorii recunoscuţi de Aerys înainte de a muri va fi şi cel care îi va succeda la tron: unicul frate supravieţuitor al regelui, prinţul Maekar.

Maekar I

Maekar a fost un rege energic şi un războinic remarcabil, dar şi un om aspru, gata repede să judece şi să condamne. N-a avut niciodată darurile fratelui său, care-l ajutau să-şi facă uşor prieteni şi aliaţi, iar după moartea lui Baelor, de mâna lui - indiferent cât de neplauzibil ar fi asta - a devenit chiar şi mai sever şi mai neiertător. Atât de mare i-a fost dorinţa de a se despărţi de trecut, încât a pus să-i fie făcută o nouă coroană, o coroană războinică, cu vârfuri din fier pe o bandă de aur roşu, din moment ce coroana lui Aegon Cuceritorul fusese pierdută cu mulţi ani în urmă, la moartea lui Daeron I în Dorne. Totuşi, Maekar a domnit într-o vreme de pace relativă între cele două Rebeliuni Blackfyre, iar tulburările apărute în timpul cârmuirii lui au fost stârnite, în mare parte, de cei doi fii ai săi.

Coroana lui Maekar I

Principala problemă a domniei lui Maekar a fost cea a moştenitorilor săi. Avea fii şi fiice, dar unii se îndoiau de capacitatea lor de a domni. Cel mai mare, prinţul Daeron, fusese poreclit Beţivul şi voia să devină Prinţ de Palatul de Vară deoarece considera Piatra Dragonului o reşedinţă mohorâtă. Următorul era prinţul Aerion, Flacăra Strălucitoare sau Focul Strălucitor, un cavaler mult mai puternic, însă crud şi capricios şi un iubitor al artelor negre. Cei doi prinţi au murit înaintea tatălui lor, dar ambii au avut progenituri. Prinţul Daeron a devenit

tatăl unei fiice, Vaella, în 222 D. C. Însă fata s-a dovedit a fi, din păcate, una din popor. Fiul lui Aerion Foc Strălucitor s-a născut în 232, primind de la tatăl său un nume de rău augur, Maegor, însă Prinţul Strălucitor a murit în acelaşi an, după ce a băut o cupă cu foc mistuitor, fiind încredinţat că asta-l va ajuta să se transforme în dragon.

Cel de-al treilea fiu al lui Maekar, Aemon, era un băiat al cărţilor, care fusese trimis la Citadelă încă de tânăr, devenind un maester jurat şi cu verigile puse. Cel mai mic dintre fiii regelui a fost prinţul Aegon, care slujise ca scutier unui cavaler de la Hotare, acelaşi cavaler pentru a cărui apărare îşi dăduse viaţa Baelor Rupe Lance, pe când era băiat şi fusese poreclit Oul. „Daeron este o glumă, Aeron e înfricoşător, dar Aegon este pe jumătate ţăran" a fost auzit un curtean spunând.

Când regele Maekar a murit într-o bătălie, în 233 D. C. în vreme ce-şi conducea armata împotriva unui lord răzvrătit din Hotarele Dornishiene, pe tema succesiunii a apărut o mare încurcătură. Decât să rişte un nou Dans al Dragonilor, Mâna Regelui, Bloodraven, a preferat să convoace un Mare Consiliu pentru a tranşa chestiunea.

În 233 D. C. sute de lorzi, mari şi mici, s-au adunat la Debarcaderul Regelui. Cu ambii fii mai mari ai lui Maekar morţi, mai erau patru posibili pretendenţi. Marele Consiliu a respins-o pe fiica prinţului Daeron, dulce, dar slabă la minte, Vaella, imediat. Numai câţiva au vorbit în favoarea fiului lui Aerion Flacără Strălucitoare, Maegor; un rege-prunc ar fi însemnat o regenţă lungă şi controversată, şi mai existau şi temeri că băiatul s-ar putea să fi moştenit cruzimea şi nebunia tatălui său. Prinţul Aegon era alegerea cea mai evidentă, însă unii dintre lorzi nu aveau încredere în el, pentru că hoinărelile sale împreună cu cavalerul său de la Hotare îl transformaseră „pe jumătate în ţăran" potrivit multora. Îl urau destui, de fapt, astfel că mulţi s-au întrebat dacă fratele lui mai

mare, Maesterul Aemon, n-ar fi putut fi eliberat de jurămintele sale, însă Aemon a refuzat, astfel că n-a ieşit nimic din asta.

Însă, chiar în vreme ce Marele Consiliu dezbătea, un alt pretendent şi-a făcut apariţia la Debarcaderul Regelui: nimeni altul decât Aenys Blackfyre, al cincilea dintre cei şapte fii ai Dragonului Negru. Când Marele Consiliu fusese înştiinţat despre asta, Aenys scrisese din exilul din Tyrosh, înaintându-şi oferta, în speranţa că spusele sale i-ar putea aduce Tronul de Fier pe care înaintaşii săi nu reuşiseră de trei ori să-l obţină cu spadele lor. Bloodraven, Mâna Regelui, îi răspunsese asigurându-i libera trecere, astfel încât pretendentul să poată veni la Debarcaderul Regelui şi să-şi prezinte personal pretenţia la tron.

Nechibzuit, Aenys a acceptat. Nici bine nu intrase în oraş că mantiile aurii au şi pus mâna pe el şi l-au târât până la Fortăreaţa Roşie, unde-a fost descăpăţânat imediat, iar capul prezentat lorzilor din Marele Consiliu ca avertisment pentru oricine mai nutrea simpatii pentru clanul Blackfyre.

La scurt timp după aceasta, „Prinţul Care Era Un Ou” a fost ales cu majoritatea voturilor Marelui Consiliu. Cel de-al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu, Aegon al V-lea, va deveni cunoscut de toată lumea drept Aegon cel Nesigur, pentru că stătuse atât de departe de succesiune în tinereţea sa.

Aegon al V-lea

Primul act al domniei lui Aegon a fost să-l aresteze pe Brynden Rivers, Mâna Regelui, pentru uciderea lui Aenys Blackfyre. Bloodraven n-a negat că el l-ar fi ademenit pe pretendentul la tron, oferindu-i biletul de liberă trecere, însă a afirmat că-şi sacrificase onoarea pentru binele regatului.

Cu toate că mulţi au fost de acord, şi erau încântaţi să vadă un alt pretendent Blackfyre îndepărtat, regele Aegon a simţit că trebuia să-şi sacrifice Mâna, altfel cuvântul Tronului de Fier nu va mai valora nimic. Totuşi, după ce-a fost pronunţată condamnarea la moarte, Aegon i-a oferit lui Bloodraven şansa de a îmbrăca hainele negre şi a se alătura Rondului de Noapte. Şi asta a făcut. Ser Brynden Rivers a plecat spre Zid la sfârşitul anului 233 D. C. (Nimeni nu a interceptat nava.) Era însoţit de două sute de oameni, mulţi dintre ei arcaşi din garda personală a lui Bloodraven, Clonţul Corbului. Fratele regelui, Maesterul Aemon, se afla printre ei.

Bloodraven va deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte în 239 D. C. slujind până la dispariţia sa în timpul unei expediţii dincolo de Zid, în 252 D. C.

Domnia lui Aegon a fost una dificilă, începând în miezul iernii care se instalase de trei ani şi care nu dădea semne că ar fi plecat. Foamete şi suferinţe au fost în Nord, aşa cum fusese cu o sută de ani înainte, în iarna cea lungă care a domnit din 130 până în 135 D. C. Regele Aegon, mereu preocupat de situaţia celor săraci şi slabi, a suplimentat transporturile de grâne şi alte alimente spre Nord, deşi unii au considerat că a exagerat.

Domnia sa a fost repede pusă la încercare de cei ale căror afaceri le deranjase prea adesea ca prinţ, încercând să le reducă drepturile şi privilegiile. Nici ameninţarea Blackfyre nu s-a sfârşit cu moartea lui Aerys Blackfyre. Infama trădare a lui Bloodraven n-a făcut decât să crească ostilitatea exilaţilor de dincolo de Marea Îngustă. În 236 D. C. pe când iarna cruntă, de şase ani, se apropia de sfârşit, cea de-a Patra Rebeliune Blackfyre a făcut ca autoproclamatul rege Daemon al III-lea Blackfyre, fiul lui Haegon şi nepotul lui Daemon I, să traverseze Marea Îngustă împreună cu Bittersteel şi Compania de Aur, într-o nouă încercare de a pune mâna pe Tronul de Fier.

Invadatorii au debarcat pe Ciocul lui Massey, la sud de Golful Apei Negre, însă puţini s-au strâns sub flamurile lor.

Regele Aegon al V-lea însuşi i-a întâmpinat, împreună cu cei trei fii ai săi. În Bătălia de la Podul Apei Line, clanul Blackfyre a suferit o înfrângere zdrobitoare, iar Daemon al III-lea a fost ucis de Ser Duncan cel înalt, din Garda Regelui, cavalerul de la Hotare căruia „Oul” îi servise ca scutier. Bittersteel a evitat capturarea şi a scăpat din nou, apărând, câţiva ani mai târziu, în Ţinuturile Discordiei, luptând cu mercenarii săi într-o încleştare importantă dintre Tyrosh şi Myr. Ser Aegor Rivers avea şaizeci şi nouă de ani când a căzut, şi se spune că a murit tot aşa cum a trăit, cu o spadă în mână şi un blestem pe buze. Totuşi, moştenirea sa va continua să existe prin Compania de Aur şi familia Blackfyre, pe care o slujise şi o protejase.

Aegon cel Nesigur (în spate) şi fiii săi (de la stânga la dreapta): Duncan, Jaehaerys şi Daeron.

Au mai fost şi alte bătălii în vremea lui Aegon al V-lea, deoarece regele cel nesigur a fost nevoit să-şi petreacă o bună parte din domnie îmbrăcat în armură, înăbuşind tot felul de rebeliuni. Cu toate că era iubit de oamenii de rând, regele Aegon şi-a făcut mulţi duşmani printre lorzii din regat, ale căror puteri ar fi dorit să le îngrădească. A impus numeroase reforme şi a dat drepturi şi protecţie celor de rând, ca niciodată până atunci, în pofida împotrivirii aprige şi, uneori, a sfidării deschise ale nobililor. Cei mai mari duşmani ai săi au spus despre Aegon al V-lea că era un „tiran cu mâinile pătate de sânge, care vrea să ne lipsească de drepturile şi de libertăţile noastre, date de zei".

Era un lucru bine cunoscut că rezistenţa împotriva lui punea la încercare răbdarea lui Aegon, deoarece compromisurile pe care era obligat să le facă un rege pentru a domni bine îi îngrădeau tot mai mult năzuinţele. După atâtea sfidări, Înălţimea Sa s-a văzut nevoit să se plece în faţa lorzilor recalcitranţi mai des decât şi-ar fi dorit. Învăţăcel în istorie şi iubitor de carte, Aegon al V-lea era adesea auzit spunând că, dacă ar fi avut dragoni, la fel ca primul Aegon, ar fi putut reface

regatul, cu pace şi prosperitate şi dreptate pentru toţi.

Chiar şi fiii lui s-au dovedit o încercare pentru acest rege cu inimă mare, atunci când ar fi trebuit să-i fie sprijin. Aegon al V-lea s-a căsătorit din dragoste, luând-o de soţie pe lady Betha Blackwood, fiica energică (unii spun încăpăţânată) a Lordului de Raventree Hall, care a devenit cunoscută drept Betha cea Neagră, pentru ochii ei întunecaţi şi părul negru ca pana corbului. Când s-au căsătorit, în 220 D. C. mireasa avea nouăsprezece ani, iar Aegon douăzeci şi atât de departe în linia de succesiune, încât uniunea lor n-a fost contestată, în anii care au urmat, Betha cea Neagră i-a dăruit lui Aegon trei fii (Duncan, Jaehaerys şi Daeron) şi două fiice (Shaera şi Rhaelle).

Era de mult timp un obicei în Casa Targaryen ca fratele să se căsătorească cu sora, pentru menţinerea purităţii sângelui de dragon, dar, indiferent de motive, Aegon al V-lea s-a convins că astfel de uniuni incestuoase făceau mai mult rău decât bine. În loc de asta, şi-a căsătorit copiii cu fiii şi fiicele ale unora dintre cei mai importanţi lorzi din cele Şapte Regate, sperând să le câştige sprijinul pentru reforme şi întărirea domniei sale.

Cu ajutorul Bethei cea Neagră, au fost înfăptuite şi celebrate câteva logodne avantajoase în 237 D. C. câtă vreme copiii lui Aegon erau încă tineri. Dacă mariajele ar fi avut loc, din ele ar fi ieşit multe lucruri bune… Însă Înălţimea Sa n-a luat în calcul încăpăţânarea progeniturilor sale. Copiii Bethei cea Neagră s-au dovedit a fi la fel de îndărătnici ca mama lor şi, la fel ca tatăl lor, au preferat să-şi urmeze propria lor inimă la alegerea partenerilor.

Fiul cel mai mare al lui Aegon, Duncan, Prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al tronului, a fost primul care l-a sfidat. Cu toate că era logodit de multă vreme cu o fiică a Casei Baratheon de la

Capătul Furtunii, în 239 D. C. în vreme ce călătorea prin Ţinuturile Riverane, Duncan s-a îndrăgostit de o fată ciudată, drăguţă şi misterioasă, care-şi spunea Jenny de Oldstones. Cu toate că locuia aproape în sălbăticie, printre ruine, şi se pretindea urmaşa unor regi demult dispăruţi ai Primilor Oameni, locuitorii satelor din jur luau în râs aceste poveşti, insistând că era o ţărancă pe jumătate smintită şi, probabil, şi vrăjitoare.

Era adevărat că Aegon era prietenul oamenilor de rând, crescând, practic, printre ei, dar nu putea să aprobe căsătoria moştenitorului tronului cu o fată obişnuită, de origine incertă. Regele i-a cerut lui Duncan să renunţe la Jenny. La fel de încăpăţânat ca tatăl său, prinţul a refuzat. Chiar şi când Marele Septon, Marele Maester şi consiliul restrâns şi-au unit forţele pentru a insista ca regele Aegon să-l oblige pe fiul său să aleagă între Tronul de Fier şi sălbatica din pădure, Duncan nici nu s-a clintit. Decât s-o părăsească pe Jenny, a renunţat la coroană în favoarea fratelui său, Jaehaerys, şi la titlul de Prinţ de Piatra Dragonului.

Dar asta n-a adus pacea, nici prietenia Capătului Furtunii. Tatăl fetei dezonorate, lordul Lyonel Baratheon de Capătul Furtunii, cunoscut drept Urgia Râzătoare, faimos pentru iscusinţa sa în luptă, nu era un om uşor de împăcat atunci când mândria lui era rănită. A izbucnit o rebeliune scurtă si sângeroasă, care s-a terminat numai când Ser Duncan din Garda Regelui l-a înfrânt pe lordul Lyonel într-o luptă directă, iar regele Aegon i-a promis solemn că fata lui cea mai mică, Rhaelle, se va mărita cu moştenitorul lordului Lyonel. Pentru a pecetlui înţelegerea, prinţesa Rhaelle a fost trimisă la Capătul Furtunii, pentru a-i sluji lordului Lyonel ca paharnic şi însoţitoare a soţiei sale. Jenny de Oldstones - lady Jenny, cum i se spunea din curtoazie - a fost în cele din urmă acceptată la curte, iar pe întinsul celor Şapte Regate era îndrăgită de oamenii de rând. Ea şi prinţul ei,

cunoscut de atunci ca Prinţul Libelulelor, au fost subiectul preferat al menestrelilor timp de mulţi ani.

Jenny de Oldstones a fost însoţită la curte de o femeie pitică, albinoasă, despre care se spunea că era o vrăjitoare a pădurii din Ţinuturile Riverane. Lady Jenny însăşi susţinea, în ignoranţa ei, că era un Copil al Pădurii.

Următorul a fost prinţul Jaehaerys, acum Prinţ de Piatra Dragonului. Cu toate că regele Aegon dobândise o aversiune faţă de obiceiul valyrian al căsătoriilor incestuoase în anii petrecuţi de el printre oamenii de rând, prinţul Jaehaerys era mai tradiţionalist, aşa că de la o vârstă fragedă îşi iubise sora, Shaera, visând la o nuntă cu ea după vechea modă targaryană. Regele Aegon şi regina Betha şi-au dat toată silinţa de a-i separa pe cei doi, cu toate că distanţa părea să le amplifice pasiunea.

Jaehaerys nu era la fel de energic ca fratele său, însă când Duncan şi-a înfruntat tatăl pentru a-şi urma inima, iar regele şi curtea s-au înclinat în faţa dorinţei sale, prinţul n-a întârziat să remarce. În 240 D. C. la un an după căsătoria prinţului Duncan, prinţul Jaehaerys şi prinţesa Shaera şi-au păcălit paznicii şi s-au căsătorit în secret. Jaehaerys avea cincisprezece ani, iar Shaera paisprezece. Când regele şi regina au aflat ce se întâmplase, căsătoria fusese deja consumată. Aegon s-a văzut nevoit s-o accepte. Încă o dată, regele a trebuit să înfrunte mândria rănită şi furia caselor nobiliare ofensate în acest fel, deoarece Jaehaerys fusese logodit cu Celia Tully, fiica Lordului de Riverrun, iar Shaera cu Luthor Tyrell, moştenitorul de la Highgarden.

Jaehaerys şi Shaera vor avea doi copii, Aerys şi Rhaella. Luându-se după spusele vrăjitoarei pădurii

a lui Jenny de Oldstones, prinţul Jaehaerys s-a hotărât să-i căsătorească pe Aerys cu Rhaella, aşa cum susţin relatările de la curtea sa. Regele Aegon s-a spălat pe mâini, frustrat, lăsându-l pe prinţ să facă ce poftea.

Corupt de exemplul fraţilor săi, chiar şi mezinul regelui Aegon, prinţul Daeron, şi-a înfruntat tatăl în acest fel. Deşi era logodit cu lady Olenna Redwyne de Arbor, încă de când amândoi aveau nouă ani, prinţul Daeron a rupt legătura în anul 246, când avea optsprezece ani… cu toate că în cazul său n-au existat alte femei, deoarece Daeron a rămas necăsătorit pe toată durata scurtei sale vieţi. Un soldat înnăscut, care se bucura de turniruri şi bătălii, el prefera compania lui Ser Jeremy Norridge, un tânăr cavaler elegant, care fusese împreună cu prinţul încă de pe vremea când amândoi erau scutieri la Highgarden. Prinţul Daeron i-a provocat tatălui său, Aegon, un alt fel de suferinţă, mai adâncă, atunci când a fost ucis în bătălie, în 251 D. C. conducând o armată împotriva Şobolanului, Şoimului şi Porcului. Ser Jeremy a murit alături de el, însă rebeliunea a fost zdrobită, iar răzvrătiţii ucişi acolo sau spânzuraţi.

În 258 D. C. în Essos, o altă provocare s-a ivit în domnia lui Aegon, când nouă nelegiuiţi, exilaţi, piraţi şi comandanţi de mercenari s-au întâlnit în Ţinuturile Discordiei, sub crengile Copacului Coroanelor, pentru a forma o alianţă îngrozitoare. Banda Celor Nouă şi-a rostit jurământul de întrajutorare şi sprijin în dobândirea de regate pentru fiecare dintre membri. Printre ei se afla şi ultimul Blackfyre, Maelys cel Monstruos, comandantul Companiei de Aur, iar lui îi promiseseră cele Şapte Regate. Când i s-a spus despre pact, prinţul Duncan a făcut celebra remarcă cum că au vândut nouă coroane pe o para; după aceea, Banda Celor Nouă a fost numită în Westeros

„Regii de Nouă Parale”. Prima dată s-a crezut că Oraşele Libere din Essos în mod sigur îşi vor uni forţele împotriva lor şi vor pune capăt pretenţiilor lor, dar, desigur, s-au făcut pregătiri pentru cazul în care Maelys şi aliaţii lui aveau să se întoarcă împotriva celor Şapte Regate. Însă nu era mare grabă cu ele, iar regele Aegon şi-a continuat domnia.

Şi o hotărâre asupra a încă unui aspect: dragonii. Pe măsură ce îmbătrânea, Aegon al V-lea ajunsese să viseze la dragonii care vor zbura din nou deasupra celor Şapte Regate ale Westerosului. Pentru asta, n-a procedat la fel ca predecesorii săi, care au adus septoni să se roage deasupra ultimelor ouă, magi să lucreze cu farmece şi maesteri să le cerceteze.

Deşi prietenii şi consilierii au încercat să-l facă să se răzgândească, regele Aegon a devenit şi mai convins că numai cu ajutorul dragonilor va obţine suficientă putere pentru a face schimbările pe care le dorea în regat şi să-i oblige pe lorzii mândri şi încăpăţânaţi ai celor Şapte Regate să-i accepte decretele.

Ultimii ani ai domniei lui Aegon s-au consumat pe căutarea înţelepciunii străvechi despre creşterea dragonilor în Valyria şi s-a spus că Aegon a plătit expediţii în locuri la fel de îndepărtate precum Asshai-lângă-Umbră, în speranţa găsirii unor texte şi cunoştinţe care nu fuseseră păstrate în Westeros.

Ceea ce-a devenit visul dragonilor a fost o tragedie amară, născută într-un moment de bucurie. În anul fatidic 259 D. C. regele i-a chemat pe apropiaţii lui la Palatul de Vară, castelul său favorit, pentru a sărbători apropiata naştere a primului său strănepot, un băiat numit ulterior Rhaegar, al nepotului său Aerys şi al nepoatei sale Rhaella, copiii prinţului Jaehaerys.

Din nefericire, tragedia care se pare că s-a petrecut la Palatul de Vară a lăsat numai câţiva martori în viaţă, iar cei care au supravieţuit nu vorbeau despre asta. O pagină ispititoare din istoria lui Gyldayn - în mod sigur, una dintre cele scrise înainte de propria sa moarte - sugerează multe, însă cerneala care-a fost răsturnată peste ea, din greşeală, acoperă mult.

DIN ISTORIA

ARHIMAESTERULUI GYLDAYN JAEHAERYS AL II-LEA

... sângele dragonului s-a adunat într-unul...

...şapte ouă, pentru cinstirea a şapte zei, cu toate că septonul regelui avertizase...

...piromanţi...

...foc mistuitor...

...flăcările au scăpat de sub control... înălţându-se peste... ardeau atât de tare încât...

... mort, dar pentru valoarea lordului Coman...

Distrugerea Palatului de Vară.

Jaehaerys al II-lea

Tragedia de la Palatul de Vară l-a adus pe Jaehaerys, al Doilea pe Numele Său, pe Tronul de Fier în 259 D. C. Nici nu-şi pusese bine coroana pe cap, că cele Şapte Regate s-au pomenit atrase în război, deoarece Regii de Nouă Parale cuceriseră şi prădaseră Oraşul Liber Tyrosh şi ocupaseră Treptele de Piatră; de acolo, erau pregătiţi să atace Westerosul.

NUMELE ŞI OCUPAŢIILE

BANDEI CELOR NOUA,

CARE A PROVOCAT MARI NENOROCIRI ÎN ESSOS ŞI TREPTELE DE PIATRĂ

Bătrâna Mamă: O regină a piraţilor.

Samarro Saan, Ultimul Valyrian: Un pirat notoriu dintr-o familie notorie de piraţi din Lys, cu sânge valyrian în vene.

Xhobar Qhoqua, Prinţul de Abanos: Un prinţ exilat din Insulele Verii, şi-a descoperit vocaţia în Ţinuturile Discordiei şi a condus o companie de mercenari.

Liomond Lashare, Lordul Bătăliilor: Un faimos căpitan de mercenari.

Tom cel Pătat, Măcelarul: Originar din Westeros, a fost căpitan al unei companii libere din

Ţinuturile Discordiei.

Ser Derrick Fossoway, Mărul Stricat: Un exilat din Westeros, un cavaler cu o reputaţie proastă.

Nouă Ochi: Căpitan al *Prietenilor Veseli*.

Alequo Adarys, Limba de Argint: Un prinţ negustor tyroshian, bogat şi ambiţios.

Maelys Blackfyre cel Monstruos: Comandant al Companiei de Aur, numit aşa pentru trunchiul şi mâinile sale uriaşe şi groteşti, forţa de temut şi natura sa sălbatică. Un al doilea cap îi crescuse de la gât, nu mai mare decât un pumn. A obţinut comanda Companiei de Aur luptându-se cu vărul său, Daemon Blackfyre, ucigându-i armăsarul cu o singură lovitură, apoi răsucindu-i capul până când i-a fost smuls din umeri.

Jaehaerys ştia că Banda Celor Nouă intenţiona să ocupe cele Şapte Regate pentru Maelys cel Monstruos, care se autodeclarase regele Maelys I Blackfyre, însă, precum tatăl său, Aegon, Jaehaerys sperase că rebelii se vor scufunda în Essos sau vor cădea sub loviturile alianţei Oraşelor Libere. Acum venise momentul, iar regele Aegon al V-lea nu mai era, la fel ca şi Prinţul Libelulelor. Prinţul Daeron, minunatul cavaler, murise cu ani înainte, lăsându-l doar pe Jaehaerys, cel mai puţin războinic dintre cei trei fii ai lui Aegon.

Noul rege avea treizeci şi patru de ani când a urcat pe Tronul de Fier. Nimeni nu l-ar fi putut considera formidabil. Spre deosebire de fraţii săi, Jaehaerys al II-lea Targaryen era slab şi costeliv, şi

se luptase cu multe boli. Dar nu-i lipseau curajul, nici isteţimea. Urmând planurile tatălui său, şi-a îngropat suferinţa, şi-a convocat lorzii stegari şi a făcut în aşa fel încât să-i înfrunte pe Regii de Nouă Parale la Treptele de Piatră, preferând să vină cu războiul la ei decât să-i aştepte să debarce pe ţărmurile celor Şapte Regate.

Regele Jaehaerys intenţionase să conducă el însuşi atacul asupra Regilor de Nouă Parale, însă Mâna lui, lordul Ormund Baratheon, l-a convins că nu ar fi înţelept. Regele nu era obişnuit cu rigorile unei campanii şi nu se pricepea la arme, a subliniat Mâna, şi-ar fi fost o nebunie să rişte să-l piardă într-o bătălie, atât de curând după tragedia de la Palatul de Vară. În cele din urmă, Jaehaerys a acceptat să rămână la Debarcaderul Regelui cu regina sa. Comanda trupelor i-a fost încredinţată lordului Ormund, în calitate de Mână a Regelui.

În 260 D. C. armatele targaryene au debarcat în trei puncte la Treptele de Piatră, iar Războiul Regilor de Nouă Parale a devenit sângeros. Bătălia s-a dezlănţuit pe cuprinsul insulelor şi al canalelor care le legau timp de un an. Lucrarea Maesterului Eon, *Mărturie despre Războiul Regilor de Nouă Parale,* una dintre cele mai bune de acest fel, este o sursă excelentă de detalii referitoare la bătălii, cu multe lupte pe uscat, pe mare şi o remarcabilă etalare de arme. Lordul Ormund Baratheon, comandantul trupelor Westerosului, a fost unul dintre primii care au pierit. Doborât de mâna lui Maelys cel Monstruos, a murit în braţele fiului şi moştenitorului său, Ser Steffon Baratheon.

Comanda armatei targaryene a fost încredinţată noului şi tânărului Lord Comandant al Gărzii Regelui, Ser Gerold Hightower, Taurul Alb. Hightower şi oamenii săi erau presaţi de timp, dar pe când războiul se găsea într-un echilibru precar, un tânăr cavaler, Ser Barristan Selmy, l-a ucis pe Maelys intr-o luptă directă, dobândind gloria veşnică şi rezolvând problemele dintr-o lovitură,

deoarece restul Regilor de Nouă Parale nu erau interesaţi de Westeros şi, curând, s-au întors în propriile lor teritorii. Maelys cel Monstruos a fost al cincilea şi ultimul dintre Pretendenţii Blackfyre; odată cu moartea sa, blestemul abătut asupra celor Şapte Regate de Aegon cel Netrebnic, care i-a dat spada sa fiului bastard, s-a încheiat.

Ser Barristan Selmy şi Maelys cel Monstruos înfruntându-se în luptă

Luptele au mai continuat jumătate de an înainte ca Treptele de Piatră şi Ţinuturile Discordiei să fie curăţate de rămăşiţele Bandei Celor Nouă, şi vor trece şase ani înainte ca Alequo Adarys, Tiranul din Tyrosh, să fie otrăvit de regina sa, iar Arhontele de Tyrosh să fie reînscăunat. Pentru cele Şapte Regate a fost o victorie măreaţă, deşi nu fără vieţi omeneşti pierdute sau suferinţe.

După aceea, pacea s-a reinstaurat în regat. Fără a fi fost niciodată puternic, Jaehaerys al II-lea s-a dovedit a fi un rege capabil, readucând ordinea în cele Şapte Regate şi împăcându-se cu multe dintre

marile case, nemulţumite de Tronul de Fier din pricina preconizatelor reforme ale regelui Aegon al V-lea. Însă domnia sa a fost una scurtă. În 262 D. C. Jaehaerys al II-lea s-a îmbolnăvit şi a murit în patul său după o scurtă suferinţă, plângându-se de lipsa aerului. Avea treizeci şi şapte de ani şi stătuse pe Tronul de Fier puţin peste trei ani.

Aerys al II-lea

Aerys Targaryen, al Doilea pe Numele Său, nu avea decât optsprezece ani când a urcat pe Tronul de Fier, în 262 D. C. după moartea tatălui său, Jaehaerys, după doar puţin mai mult de trei ani de domnie. Un tânăr arătos, Aerys luptase curajos la Treptele de Piatră, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. Cu toate că nu era foarte energic şi isteţ, avea un şarm de netăgăduit care i-a adus mulţi prieteni. De asemenea, era vanitos, mândru şi schimbător, defecte care-l făceau o pradă uşoară pentru linguşitori şi lăudători, dar care nu s-au manifestat imediat.

Niciun înţelept n-ar fi putut să prevadă că Aerys al II-lea va deveni, cu timpul, cunoscut drept Regele Nebun, nici că domnia lui va pune capăt a aproape trei secole de dominaţie targaryană în Westeros. Totuşi, chiar pe când Aerys îşi punea coroana pe cap, în anul fatidic 262 D. C. un fiu puternic şi cu părul întunecat, Robert, tocmai se născuse în familia vărului său, Steffon Baratheon, şi a soţiei sale, la Capătul Furtunii, în vreme ce departe, în Nord, la Winterfell, lordul Rickard Stark sărbătorea naşterea propriului său fiu, Brandon. Un alt Stark, Eddard, l-a urmat peste un an. Aceşti trei prunci vor juca, la timpul cuvenit, roluri cruciale în căderea Dragonilor.

Noul rege oferise deja regatului un moştenitor, în persoana fiului său, Rhaegar, născut printre flăcările Palatului de Vară. Aerys şi regina sa, sora lui Rhaella, erau tineri şi se anticipa că vor avea şi mai mulţi copii. Era o chestiune vitală în acel timp, deoarece tragediile domniei lui Aegon cel Nesigur tăiaseră din crengile nobile ale Casei Targaryen până când nu mai rămăseseră decât două crenguţe stinghere.

Aerys al II-lea nu era lipsit de ambiţie. În timpul încoronării sale a declarat că voia să devină cel mai

măreţ rege din istoria celor Şapte Regate, o îngâmfare sigur încurajată de prietenii săi, aceştia sugerând că într-o bună zi s-ar putea să fie pomenit drept Aerys cel Înţelept, sau poate chiar Aerys cel Mare.

Curtea tatălui său fusese alcătuită, în mare parte, din oameni mai în vârstă, cu experienţă, mulţi dintre ei servind şi în timpul domniei regelui Aegon al V-lea. Aerys al II-lea i-a îndepărtat pe toţi, înlocuindu-i cu nobili din generaţia sa. Cel mai notabil, l-a retras şi pe vârstnicul şi extrem de precautul Edgar Sloane, Mâna Regelui, şi l-a numit în locul său pe Ser Tywin Lannister, moştenitorul de la Casterly Rock. La douăzeci de ani, Ser Tywin a devenit astfel cea mai tânără Mână din istoria celor Şapte Regate. Până în ziua de azi, mulţi maesteri insistă că numirea sa a fost cea mai înţeleaptă decizie a lui „Aerys cel Înţelept”.

Aerys şi Tywin se cunoşteau din copilărie. Pe când era băietan, Tywin Lannister a slujit ca scutier regal la Debarcaderul Regelui. El şi prinţul Aerys, împreună cu un paj mai tânăr, vărul prinţului, Steffon Baratheon de la Capătul Furtunii, deveniseră inseparabili. În timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, cei trei prieteni au luptat împreună, Tywin, un cavaler proaspăt înnobilat, Steffon şi prinţul Aerys, scutieri. Când Aerys şi-a câştigat pintenii la vârsta de şaisprezece ani, Ser Tywin l-a onorat cu rangul de cavaler. În 261 D. C. Tywin Lannister şi-a dovedit priceperea de comandant când a anihilat o rebeliune stârnită de doi dintre cei mai puternici vasali ai tatălui său, lorzii Tarbeck şi Reyne, cele două case străvechi fiind distruse. Deşi brutalitatea metodelor sale a atras critici, nimeni nu putea contesta faptul că Ser Tywin a restabilit ordinea în Ţinuturile Vestice, după haosul şi conflictul din timpul domniei tatălui său.

Trebuie spus că Aerys Targaryen şi Tywin Lannister formau un parteneriat nefiresc. Tânărul

rege era plin de viaţă şi activ în primii ani ai domniei sale. Îi plăceau muzica, dansul şi balurile mascate şi iubea femeile tinere, umplându-şi curtea cu fete atrăgătoare, aduse din toate colţurile regatului. Unii afirmă că a avut la fel de multe ibovnice precum strămoşul său, Aegon cel Netrebnic (puţin probabil, ţinând cont de ceea ce ştim despre acest monarh). Oricum, spre deosebire de Aegon al IV-lea, Aerys al II-lea pare să-şi fi pierdut repede interesul pentru ibovnicele sale. Majoritatea escapadelor n-au durat mai mult de două săptămâni, iar câteva aproape jumătate de an.

Regele Aerys, al Doilea pe Numele Său

Regele avea planuri măreţe. Imediat după încoronare, şi-a anunţat intenţia de a cuceri Treptele de Piatră şi a le integra în regat, o dată pentru totdeauna. În 264 D. C. o vizită la Debarcaderul Regelui a lordului Rickard Stark de Winterfell i-a trezit interesul pentru Nord, plănuind să construiască un nou Zid la sute de kilometri nord de cel existent şi să revendice toate ţinuturile dintre ele. În 265, ofensat de „duhoarea de la Debarcaderul Regelui”, a vorbit de construirea unui „oraş alb” din marmură, pe malul sudic al Apei Negre. În 267 D. C. după o dispută cu Banca

de Fier din Braavos, legată de nişte bani împrumutaţi de tatăl său, a anunţat că va construi cea mai mare flotă de război din istoria lumii, pentru „a-l îngenunchea pe Titan”. În 270, în timpul unei vizite la Sunspear, i-a spus prinţesei de Dorne că va „face deşerturile dornishiene să înflorească” prin săparea unui mare canal subteran pe sub munţi, ca să aducă apă din Pădurea Ploii.

Niciunul dintre aceste planuri grandioase nu s-a concretizat: majoritatea au fost uitate într-un singur ocol al lunii, deoarece Aerys al al II-lea părea să fie tot mai plictisit de entuziasmul său regal, la fel de repede cum scăpase şi de amante. Cele Şapte Regate au prosperat însă mult în primul deceniu al domniei sale, deoarece Mâna Regelui era tot ceea nu izbutea să fie regele: minuţios, neobosit, extrem de inteligent, drept şi sever. „Zeii l-au făcut şi l-au modelat pe acest om ca să domnească” a scris despre Tywin Lannister Marele Maester Pycelle într-o scrisoare către Citadelă, după ce servise alături de el într-un consiliu restrâns, timp de doi ani.

Şi chiar a domnit. În timp ce comportamentul regelui era tot mai straniu, guvernarea a căzut în sarcina Mâinii. Regatul a prosperat sub cârmuirea lui Tywin Lannister, atât de mult, încât capriciile lui Aerys nu mai păreau de rău augur. Mulţi Targaryeni au avut un comportament similar, fără a provoca însă îngrijorări. De la Oraşul Vechi şi până la Zid, oamenii spuneau că Aerys purta coroana, dar Tywin Lannister domnea în regat.

Tywin Lannister a fost cel care a rezolvat şi disputa coroanei cu Braavosul (cu toate că nu „făcându-l pe Titan să îngenuncheze” spre neplăcerea regelui), achitând împrumutul lui Jaehaerys al II-lea cu aurul de la Casterly Rock, preluând astfel datoriile. Tywin a câştigat suportul multor mari lorzi prin abrogarea legilor lui Aegon al V-lea, care le limitau puterile. Tywin a redus

tarifele şi taxele asupra transporturilor înspre şi dinspre Debarcaderul Regelui, Lannisport şi Oraşul Vechi, în beneficiul negustorilor bogaţi. Tywin a construit drumuri noi şi le-a reparat pe cele vechi, a organizat multe turniruri în regat, spre încântarea cavalerilor şi a oamenilor de rând, a cultivat comerţul cu Oraşele Libere şi i-a pedepsit cu severitate pe brutarii care puneau rumeguş în pâine şi pe măcelarii care vindeau carne de cal în locul celei de vită. În toate aceste eforturi a fost ajutat de Marele Maester Pycelle, ale cărui mărturii despre domnia lui Aerys al II-lea ne oferă cel mai veridic portret al vremurilor.

Totuşi, în pofida acestor realizări, Tywin Lannister a fost puţin îndrăgit. Rivalii săi l-au acuzat că nu avea simţul umorului, era neiertător, rigid, trufaş şi crud. Lorzii lui stegari îl respectau şi-l urmau cu loialitate la război şi pace, însă niciunul nu putea fi numit, cu adevărat, prietenul său. Tywin îşi dispreţuia tatăl, grasul şi lipsitul de voinţă, neputinciosul lord Tytos Lannister, iar relaţiile cu fraţii săi, Tygett şi Gerion, erau furtunoase, lucru bine ştiut. Arăta mai multă consideraţie pentru fratele său, Kevan, un confident apropiat şi însoţitor constant, încă din copilărie, şi pentru sora lui, Genna, dar şi în cazul lor, Tywin Lannister părea să facă asta mai mult din obligaţie decât din afecţiune.

Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui

În 263 D. C. după un an ca Mână a Regelui, Ser Tywin s-a căsătorit cu frumoasa lui verişoară, Joanna Lannister, care venise la Debarcaderul Regelui în 259 pentru încoronarea lui Jaehaerys al II-lea şi devenise apoi domnişoară de onoare a prinţesei (ulterior, regină) Rhaella. Mireasa şi mirele se cunoşteau de când erau copii, la Casterly Rock. Cu toate că Tywin Lannister nu se exterioriza, se zise că dragostea pentru soţia sa a fost puternică şi de durată. „Numai lady Joanna îl cunoaşte cu adevărat pe bărbatul de sub armură" a scris Citadelei Marele Maester Pycelle, „şi toate zâmbetele sale i se datorează ei şi numai ei. Recunosc că am văzut-o chiar făcându-l să râdă, nu o dată, ci în trei ocazii diferite!"

Zvonul indecent potrivit căruia Joanna Lannister şi-ar fi dat fecioria prinţului Aerys, în noaptea încoronării tatălui său şi că s-a bucurat de o scurtă glorie fiindu-i ibovnică, după ce a urcat pe Tronul de Fier, poate fi infirmat. După cum insistă Pycelle în scrisorile sale, Tywin Lannister nici nu s-ar fi gândit s-o ia de soţie pe verişoara lui, dacă asta ar

fi fost adevărat… “deoarece era un om foarte mândru şi nu unul obişnuit să se ospăteze cu resturile lăsate de altul”.

Oricum, s-a spus că regele Aerys şi-a permis libertăţi nedorite cu lady Joanna în timpul ceremoniei de pregătire a patului, spre neplăcerea lui Tywin, Imediat după aceea, regina Rhaella a eliberat-o pe lady Joanna din serviciul ei. Nu s-au oferit niciun fel de motive, însă lady Joanna a plecat la Casterly Rock şi de-atunci rareori a mai vizitat Debarcaderul Regelui.

Din păcate, căsătoria dintre Aerys al II-lea Targaryen şi sora sa, Rhaella, nu a fost la fel de fericită; cu toate că i-a trecut cu vederea majoritatea infidelităţilor, regina n-a acceptat „transformarea doamnelor mele în curvele lui”. (Joanna Lannister n-a fost nici prima doamnă eliberată pe neaşteptate din serviciul înălţimii Sale, nici ultima.) Relaţiile dintre rege şi regină au devenit tot mai încordate când Rhaella s-a dovedit a nu fi capabilă să-i dăruiască lui Aerys alţi copii. Sarcinile pierdute din 263 şi 264 au fost urmate de o fetiţă născută moartă, în 267. Prinţul Daeron, născut în 269, a trăit numai o jumătate de an. Apoi au venit încă o sarcină pierdută, în 270, o alta în 271, şi prinţul Aegon, care s-a născut cu două luni înainte de soroc, în 272, şi a murit în 273.

Iniţial, regele a consolat-o pe Rhaella, însă, cu timpul, compasiunea s-a transformat în suspiciune. Prin 270 D. C. decisese că regina era infidelă. „Zeii nu vor îngădui unui bastard să se aşeze pe Tronul de Fier” a spus el consiliului restrâns; copiii născuţi morţi, avortonii sau prinţii care muriseră imediat nu fuseseră ai săi, a decretat regele. După aceea, i-a interzis reginei să părăsească Cetatea lui Maegor şi a cerut ca două septe să împartă patul cu ea, în fiecare noapte, „pentru a avea grijă să fie fidelă jurămintelor ei”.

Nu se ştie ce părere a avut despre asta Tywin Lannister, însă în 266 D. C. la Casterly Rock, lady Joanna a născut gemeni, un băiat şi o fată, „sănătoşi şi frumoşi, cu părul precum aurul bătut” Asta a intensificat tensiunea dintre Aerys al II-lea Targaryen şi Mâna sa. „Se pare că m-am însurat cu femeia nepotrivită” ar fi spus înălţimea Sa, după ce a aflat de fericitul eveniment. Fără îndoială, a trimis pentru fiecare copil greutatea lui în aur, ca dar de onomastică, şi i-a poruncit lui Tywin să-i aducă la curte, când aveau să fie suficient de mari ca să poată călători. „Şi adu-o şi pe mama lor, pentru că a trecut mult de când privirea mea s-a aşezat pe faţa ei” a insistat.

În anul următor, 267 D. C. lordul Tytos Lannister a murit la vârsta de patruzeci şi şase de ani. Din câte se spune, inima i-a plesnit pe când urca o scară foarte abruptă, care ducea spre iatacul ibovnicei sale. După moartea lui, Ser Tywin Lannister a devenit Lord de Casterly Rock şi Păzitor al Vestului. Când s-a reîntors în apus, pentru a participa la înmormântarea tatălui său şi a pune ordine în Ţinuturile Vestice, regale Aerys l-a însoţit. Suveranul a lăsat-o pe regină la Debarcaderul Regelui (era însărcinată cu prinţesa Shaena, născută moartă), dar l-a luat cu el pe fiul lor în vârstă de opt ani, Rhaegar, Prinţ de Piatra Dragonului, şi mai bine de jumătate de curte. Aproape tot anul următor, cele Şapte Regate au fost conduse de la Lannisport şi Casterly Rock, unde atât regele, cât şi Mâna îşi stabiliseră reşedinţa.

Curtea s-a reîntors la Debarcaderul Regelui în 268 D. C. iar guvernarea s-a reluat ca şi până atunci… Însă era limpede pentru toată lumea că prietenia dintre rege şi Mâna lui se răcise. Dacă înainte Aerys fusese de acord cu Tywin Lannister în majoritatea chestiunilor importante, acum au început să apară dezacordurile. În timpul războiului comercial dintre Oraşele Libere Myr şi Tyrosh şi Volantis, lordul Tywin a susţinut o politică de

neutralitate; Aerys a văzut mai multe avantaje în oferirea de aur şi arme volantenilor. Când lordul Tywin a tranşat o dispută de hotar dintre Casa Blackwood şi Casa Bracken în favoarea primilor, Înălţimea Sa i-a anulat decizia şi a dat moara disputată lordului Bracken.

Ignorând obiecţiile Mâinii sale, regele a dublat taxele portuare la Debarcaderul Regelui şi Oraşul Vechi, şi le-a triplat pe cele din Lannisport şi din alte porturi şi golfuri din regat. Când o delegaţie de lorzi mărunţi şi negustori bogaţi s-a înfăţişat înaintea Tronului de Fier pentru a se plânge, Aerys a dat imediat vina pe Mână pentru noile impuneri, spunând: „Lordul Tywin cacă aur, însă în ultima vreme a fost constipat şi-a trebuit să găsesc alte mijloace pentru a ne umple cuferele.” După care, Înălţimea Sa a readus taxele şi tarifele portuare la vechile lor cote, el primind ovaţiile, iar Tywin Lannister oprobriul.

Neînţelegerile tot mai mari dintre rege şi Mână s-au manifestat şi în chestiunea numirilor. Dacă înainte Aerys ţinea întotdeauna cont de sfatul Mâinii sale, conferind funcţii, onoruri şi moşteniri aşa cum îi cerea lordul Tywin, după 270 D. C. a început să-i ignore pe cei propuşi în favoarea celor aleşi de el. Mulţi vestici s-au pomenit eliberaţi din serviciul regelui doar pentru că erau „oamenii Mâinii”. În locul lor, Aerys şi-a pus propriii săi favoriţi… Însă sprijinul regelui devenise o chestiune de noroc, neîncrederea lui fiind uşor de trezit. Nici familia Mâinii n-a scăpat de supărarea regelui. Când lordul Tywin a vrut să-l numească pe fratele său, Ser Tygett Lannister, în funcţia de comandant al Fortăreţei Roşii, Aerys i-a oferit postul lui Ser Willem Darry.

Regele Aerys devenise conştient de convingerea larg răspândită că el nu era decât un personaj găunos, iar Tywin Lannister adevăratul stăpân al celor Şapte Regate. Acest sentiment general l-a înfuriat teribil pe rege, care a hotărât să-l combată

şi să-şi umilească „slujitorul prea-măreţ” şi să-l „pună la locul său”.

La marele Turnir Aniversar din 272 D. C. organizat pentru celebrarea a zece ani de şedere a lui Aerys pe Tronul de Fier, Joanna Lannister şi-a adus gemenii în vârstă de şase ani, Jaime şi Cersei, de la Casterly Rock pentru a-i prezenta curţii. Regele (aproape beat) a întrebat-o dacă, alăptându-i, nu cumva „ţi-ai distrus sânii, care erau atât de ridicaţi şi semeţi”. Întrebarea i-a amuzat pe rivalii lordului Tywin, care erau mereu încântaţi să-l vadă desconsiderat, însă lady Joanna a fost umilită. Tywin Lannister a încercat să-şi depună colierul funcţiei în dimineaţa următoare, dar regele a refuzat să-i accepte plecarea.

Desigur, Aerys al II-lea l-ar fi putut demite oricând pe Tywin Lannister, înlocuindu-l cu un protejat al său, dar în loc de asta, din cine ştie ce motive, regele a preferat să-şi ţină lângă el prietenul din copilărie, lăsându-l să muncească în locul lui, chiar şi când a început să-l submineze, prin toate mijloacele. Umilirile şi ironiile au devenit şi mai numeroase; curtenii care sperau într-o avansare au aflat curând că metoda cea mai rapidă de a capta atenţia regelui era să-şi bată joc de solemna şi fără simţul umorului Mână. Iar Tywin Lannister suferea în tăcere.

Însă în 273 D. C. lady Joanna a fost din nou dusă pe patul de lăuzie de la Casterly Rock, unde a murit dăruindu-i lordului Tywin un al doilea fiu. Tyrion, aşa cum a fost numit pruncul, era malformat, un copilaş pipernicit, născut cu picioarele sfrijite şi un cap prea mare şi ochi de culori diferite, demonici (unele relatări sugerează că ar fi avut şi coadă, care i-a fost însă tăiată la porunca tatălui său). Căderea lordului Tywin, i-au zis oamenii de rând creaturii hidoase şi Năpasta Lordului Tywin. Auzind de naşterea lui, regele Aerys ar fi făcut infama afirmaţie: „Zeii nu pot suporta o asemenea aroganţă. I-au smuls din mână

o floare bălaie şi i-au pus un monstru în locul ei, să-l înveţe, în sfârşit, ce înseamnă umilinţa".

Cuvintele regelui au ajuns repede la urechile lui Tywin Lannister, care jelea la Casterly Rock. După aceea, n-a mai rămas nimic din vechea afecţiune dintre cei doi bărbaţi. Nedorind să facă un spectacol din emoţiile sale, lordul Tywin a continuat să fie Mâna Regelui, ocupându-se de treburile de rutină din cele Şapte Regate, în vreme ce suveranul devenea tot mai imprevizibil, violent şi suspicios. Aerys a început să se înconjoare de informatori, plătind sume bunicele unor oameni de reputaţie dubioasă pentru şuşoteli, minciuni şi poveşti despre trădare, adevărate sau imaginare. Când unul dintre aceştia a raportat că Ser Ilyn Payne, cavalerul comandant al gărzii personale a Mâinii, fusese auzit lăudându-se că lordul Tywin conducea, de fapt, cele Şapte Regate, Înălţimea Sa a trimis Garda Regelui să-l aresteze şi să-i smulgă limba cu cleşti înroşiţi în foc.

Marşul nebuniei regelui a părut să se domolească o vreme în 274 D. C. când regina Rhaella a dat naştere unui fiu. Bucuria înălţimii Sale a fost atât de mare, încât a dat impresia că va redeveni cel ce fusese cândva… Însă prinţul Jaehaerys a murit în acelaşi an, aruncându-l pe Aerys în abisul disperării. În furia lui neagră, a decis că doica pruncului era de vină, şi-a pus ca femeia să fie decapitată. Imediat după aceea, răzgândindu-se, Aerys a anunţat că Jaehaerys a fost otrăvit de propria lui ibovnică, frumoasa şi tânăra fiică a unuia dintre cavalerii casei. Regele a pus ca fata şi întreaga ei familie să fie torturaţi până la moarte. În timpul chinurilor lor, s-a consemnat, cu toţii au recunoscut crima, cu toate că detaliile mărturiilor lor nu coincideau.

După aceea, regele Aerys a postit timp de paisprezece zile şi a făcut „un pelerinaj de de pocăinţă" prin oraş, la Marele Sept, pentru a se ruga împreună cu Marele Septon. La întoarcere,

Înălţimea Sa a anunţat că de acum înainte nu va mai dormi decât cu soaţa sa de drept, regina Rhaella. Dacă cronicile pot fi crezute, Aerys şi-a respectat promisiunea, pierzându-şi orice interes pentru farmecele femeilor, din acea zi din anul 275 D. C.

Fidelitatea înălţimii Sale a fost, se pare, plăcută Mamei de Sus, pentru că în anul următor regina Rhaella i-a dăruit un al doilea fiu, cel pentru care se rugase. Prinţul Viserys, născut în 276 D. C. era mic, dar robust, şi mai frumos ca oricare alt copil pe care-l văzuse vreodată Debarcaderul Regelui. Cu toate că prinţul Rhaegar, la şaptesprezece ani, avea tot ceea ce i se putea cere unui posibil moştenitor, întregul Westeros s-a veselit la vestea că în sfârşit avea un frate, un alt Targaryen, care să asigure succesiunea.

Însă naşterea prinţului Viserys n-a reuşit, se pare, decât să-l facă pe Aerys al II-lea şi mai temător şi mai obsedat. Cu toate că băiatul părea sănătos, regele se temea să nu împărtăşească soarta fraţilor săi. Cavalerilor Gărzii Regelui li s-a poruncit să stea lângă el, zi şi noapte, şi să vegheze ca nimeni să nu se atingă de băiat fără permisiunea regelui. Chiar şi reginei i s-a interzis să rămână singură cu pruncul. Când i s-a terminat laptele, Aerys a insistat ca propriul său degustător, să sugă sfârcurile doicii prinţului, ca să fie sigur că femeia nu-şi picurase otravă pe ele. Darurile pentru micul prinţ trimise de toţi lorzii din cele Şapte Regate au fost adunate în curte şi arse, ca nu cumva vreunul dintre ele să fi fost fermecat sau blestemat.

Mai târziu, în acelaşi an, lordul Tywin Lannister a organizat un mare turnir în Lannisport, în onoarea naşterii lui Viserys.

Poate că a fost un gest de reconciliere. Acolo au fost etalate bogăţia şi puterea Casei Lannister, sub privirile întregului regat. Iniţial, Aerys a refuzat să ia parte, apoi s-a răzgândit, însă regina şi băieţelul ei au fost ţinuţi în izolare la Debarcaderul Regelui.

Acolo, aşezat pe tronul său, printre sute de notabilităţi, la umbra Casterly Rock, regele a ovaţionat când fiul său, prinţul Rhaegar, făcut de curând cavaler, i-a doborât de pe cal atât pe Tygett, cât şi pe Gerion Lannister, şi chiar l-a depăşit pe curajosul Ser Barristan Selmy, înainte de a cădea în lupta apărătorilor culorilor în faţa faimosului cavaler al Gărzii Regelui, Ser Arthur Dayne, Spada Dimineţii.

Poate că, încercând să profite de starea de spirit a înălţimii Sale, lordul Tywin a ales chiar acea seară să sugereze că trecuse deja ceva timp de când moştenitorul regelui ar fi trebuit să se căsătorească şi că venise vremea să aibă propriul său urmaş; el a propus-o pe propria sa fiică, Cersei, ca nevastă pentru prinţul moştenitor. Aerys al II-lea i-a respins brusc propunerea, informându-l pe lordul Tywin că era un servitor bun şi valoros, dar, fără îndoială, doar un servitor. Înălţimea Sa n-ar fi fost de acord nici ca fiul lordului Tywin, Jaime, să devină scutier al prinţului Rhaegar; această onoare le-a făcut-o fiilor mai multora dintre preferaţii săi, oameni despre care se ştia că nu erau prietenii Casei Lannister ori ai Mâinii.

În acel moment, devenise limpede că Aerys al II-lea Targaryen aluneca rapid în nebunie, dar în anul 277 D. C. Înălţimea Sa a căzut irevocabil în abis, odată cu Sfidarea de la Duskendale.

Anticul oraş-port Duskendale fusese o cetate de scaun pentru vechii regi, în vremurile celor o sută de Regate. Cândva cel mai important port de la Golful Apei Negre, oraşul şi-a văzut negoţul reducându-se şi bogăţiile micşorându-se, în vreme ce Debarcaderul Regelui se mărea şi se dezvolta, un declin pe care tânărul său lord, Denys Darklyn, dorea să-l oprească. Mulţi s-au întrebat de ce lordul Darklyn a ales să facă ceea ce-a făcut, însă majoritatea sunt de acord că soţia sa myrishiană, lady Serala, a fost cumva implicată. Detractorii ei o învinovăţesc pentru ceea ce s-a aflat; Şerpoaica

Otrăvitoare, după cum i-au spus, l-a corupt pe lordul Darklyn, întorcându-l împotriva regelui cu vorbele sale din pat. Apărătorii ei insistă că nebunia i-a aparţinut chiar lordului Denys; nevasta lui era urâtă pur şi simplu pentru că era o străină, care se ruga unor zei străini de Westeros.

Lordul Denys a încercat să obţină o cartă pentru Duskendale, care i-ar fi oferit mai multă autonomie din partea coroanei, aşa cum se făcuse pentru Dorne cu mulţi ani înainte, şi aşa au început necazurile. Lui nu i s-a părut o pretenţie chiar atât de mare; astfel de carte erau ceva obişnuit peste Marea Îngustă, după cum mai mult ca sigur că-i spusese lady Serala. Dar lordul Tywin, Mâna, i-a respins cu fermitate propunerile, temându-se că astfel ar putea stabili un precedent periculos. Înfuriat de refuz, lordul Darklyn a pus la cale un nou plan pentru a obţine carta (şi odată cu ea, taxe portuare mai mici şi tarife care să permită Duskendale să intre în competiţie cu Debarcaderul Regelui), un plan care a fost sminteală pură.

Sfidarea de la Duskendale a început destul de discret. Lordul Denys, observând că purtarea lui Aerys, imprevizibilă, începuse să tensioneze relaţiile dintre el şi Mână, a refuzat să plătească taxele, invitându-l în schimb pe rege să vină la Duskendale şi să-i asculte petiţia. Părea puţin probabil ca Aerys să fi luat vreodată în considerare acceptarea invitaţiei… asta până când lordul Tywin l-a sfătuit să refuze în termenii cei mai fermi, motiv pentru care regele s-a decis să accepte, informându-i pe Marele Maester Pycelle şi consiliul restrâns că intenţiona să rezolve chestiunea singur şi să pună şaua pe obraznicul Darklyn.

În pofida sfatului lordului Tywin, Aerys s-a dus la Duskendale cu o mică escortă comandată de Ser Gwayne Gaunt din Garda Regelui. Însă invitaţia s-a dovedit a fi o capcană, una în care suveranul Targaryen a căzut orbeşte. A fost capturat cu

întreaga sa escortă, iar unii dintre oamenii săi - inclusiv Ser Gwayne - au fost uciși pe când încercau să-și apere stăpânul.

Reacția la veștile din Duskendale a fost inițial șocul, apoi indignarea. Au existat și dintre aceia care au propus un atac-fulger asupra orașului, pentru eliberarea regelui și pedepsirea răzvrătiților pentru o asemenea grozăvie. Însă Duskendale era înconjurat de ziduri groase, iar Fortăreața Dun, o veche cetate a Casei Darklyn, care domina portul, era considerată inexpugnabilă. Cucerirea ei nu era o misiune ușoară.

Așa că lordul Tywin a trimis călăreți și corbi ca să adune trupe, cerând Casei Darklyn să-l predea pe rege. În loc de asta, lordul Denys l-a înștiințat că, dacă se va încerca spargerea zidurilor, îl va omorî pe înălțimea Sa. Unii din membrii consiliului restrâns au pus la îndoială asta, declarând că niciun fiu al Westerosului nu va îndrăzni vreodată să comită o asemenea crimă monstruoasă, însă lordul Tywin a refuzat să rişte. În loc de asta, în fruntea unei armate respectabile, a înconjurat Duskendale, izolându-l de pe uscat și de pe mare.

Cu o armată regală masată sub zidurile sale și cu toate căile de aprovizionare tăiate, hotărârea lordului Darklyn a început să se clatine. A făcut mai multe eforturi de a negocia, dar lordul Tywin a refuzat să-l asculte, repetând cererea sa de predare totală și necondiționată a orașului și a castelului și eliberarea regelui.

Sfidarea a durat jumătate de an. Între zidurile de la Duskendale, starea de spirit s-a înrăutățit când magaziile și cămările au început să se golească. Totuși, baricadat în interiorul străvechii Fortăreţe Dun, lordul Denys era convins că nu era decât o chestiune de timp înainte ca Mâna să cedeze și să-i ofere condiții mai bune.

Asedierea oraşului Duskendale.

Cei care cunoşteau hotărârea lui Tywin Lannister ştiau însă mai bine. În loc de asta, inima Mâinii s-a împietrit şi mai mult şi i-a trimis lordului din Duskendale o ultimă somaţie de predare. Dacă va refuza, a promis lordul Tywin, va lua oraşul cu asalt şi va trece prin sabie fiecare bărbat, femeie şi copil. (Legenda spusă adesea susţine că lordul Tywin şi-a trimis bardul să predea ultimatumul, poruncindu-i să le cânte „Ploile din Castemere" lordului Denys şi Şerpoaicei Otrăvitoare, detalii pline de culoare, însă nesusţinute şi de cronici.)

Majoritatea celor din consiliul restrâns erau cu Mâna Regelui în exteriorul zidurilor Duskendale, în acest moment crucial, iar unii dintre ei au respins planul pe motiv că un astfel de atac îl va determina, aproape sigur, pe lordul Darklyn să-l ucidă pe Aerys. „S-ar putea sau nu" se spune că ar fi răspuns Tywin Lannister, „dar dacă o face, avem un rege mai bun chiar aici." Şi-atunci a ridicat o mână spre a-l arăta pe prinţul Rhaegar.

Învăţaţii au dezbătut încă de atunci intenţia lordului Tywin. Credea că lordul Darklyn va ceda? Sau era, într-adevăr, dispus şi poate chiar nerăbdător să-l vadă pe Aerys murind pentru ca prinţul Rhaegar să urce pe Tronul de Fier?

Nimeni n-o să ştie asta cu siguranţă, mulţumită curajului lui Ser Barristan Selmy din Garda Regelui. Ser Barristan s-a oferit să pătrundă în oraş pe furiş, să-şi găsească o cale de intrare în Fortăreaţa Dun, apoi să-l scoată de acolo pe rege în siguranţă. Selmy fusese poreclit Barristan cel Curajos încă din tinereţe, însă acesta era un curaj pe care Tywin Lannister îl considera vecin cu nebunia. Dar respecta îndemânarea şi vitejia lui Ser Barristan, aşa că i-a dat o zi ca să-şi pună în aplicare planul, înainte de a lua cu asalt Duskendale.

Cântecele despre salvarea îndrăzneaţă a regelui de către Ser Barristan sunt multe, însă, lucru rar, menestrelii aproape că nici n-au trebuit să înflorească lucrurile. Ser Barristan s-a căţărat într-adevăr pe ziduri, la adăpostul întunericului, cu mâinile goale, apoi s-a deghizat în cerşetor, intrând astfel în Fortăreaţa Dun. De asemenea, este adevărat că a reuşit să escaladeze şi zidurile fortăreţei, ucigând un străjer pe metereze înainte ca acesta să apuce să dea alarma. Apoi, pe furiş şi cu curaj, a coborât în temniţa unde era ţinut regele. Însă la vremea când l-a scos din hrubă pe Aerys Targaryen, absenţa regelui a fost remarcată, şi au izbucnit gălăgia şi strigătele. Şi-atunci s-a arătat adevărata dimensiune a eroismului lui Ser Barristan, deoarece a luptat în loc să se predea, el sau regele său.

Şi nu numai că a luptat, dar a şi lovit primul, luându-i prin surprindere pe cumnatul şi comandantul gărzii lordului Darklyn, Ser Symon Flollard, şi pe încă doi soldaţi şi ucigându-i pe toţi, răzbunând astfel moartea fratelui său jurat, Ser Gwayne Gaunt din Garda Regelui, care fusese ucis de Flollard. A alergat împreună cu regele până la grajduri, croindu-şi drum printre toţi cei care au încercat să intervină, cei doi reuşind să iasă călare din Fortăreaţa Dun înainte de a fi închise porţile castelului. Au urmat apoi o goană nebună pe

străzile din Duskendale, în timp ce de peste tot răsunau cornuri şi trompete, dând alarma, şi cursa spre ziduri, în vreme ce arcaşii lordului Tywin încercau să-i ucidă pe apărători.

Cum regele scăpase şi era în siguranţă, lordul Darklyn nu mai putea decât să se predea, fără să ştie ce răzbunare cumplită îi pregătise regele. Când Darklyn şi familia sa au fost aduşi în faţa sa în lanţuri, Aerys a cerut să fie omorâţi, dar nu numai rudele apropiate ale lui Darklyn, ci şi unchii şi mătuşile sale şi chiar rubedeniile îndepărtate din Duskendale. Chiar şi rubedeniile cumnatului său, familia Hollard, au fost adunate şi nimicite. Numai tânărul nepot al lui Ser Symon, Dontos Flollard, a fost cruţat, şi asta numai pentru că Ser Barristan a implorat mila pentru el ca pe un favor, iar regele pe care-l salvase n-a putut să-l refuze. Cât despre lady Serala, moartea ei a fost cruntă. Aerys a pus ca limba Şerpoaicei Otrăvitoare şi părţile ei femeieşti să fie smulse, înainte de a fi arsă de vie (şi totuşi, duşmanii ei au spus că ar fi trebuit să aibă o soartă mult mai cumplită pentru nenorocirea adusă asupra oraşului).

Captivitatea de la Duskendale a alungat orice urmă de normalitate rămasă în Aerys al II-lea Targaryen. Din acea zi, nebunia regelui s-a manifestat fără opreliști, agravându-se cu fiecare an ce trecea. Familia Darklyn îndrăznise să-l atingă, îmbrâncindu-l cu brutalitate, lăsându-l fără straie, îndrăznind chiar să-l şi lovească. După eliberarea lui, Aerys nu va mai permite nimănui să-l atingă, nici chiar propriilor lui servitori. Netuns şi nespălat, părul lung s-a încâlcit, în vreme ce unghiile de la mâini i-au crescut şi s-au îngroşat, transformându-se în nişte gheare galbene, groteşti. A interzis orice spadă în prezenţa lui, în afara celor purtate de cavalerii Gărzii Regelui, care juraseră să-l protejeze. Verdictele lui au devenit mult mai aspre şi mai crâncene.

Odată ce la Debarcaderul Regelui a revenit siguranţa, Aerys a refuzat să părăsească Fortăreaţa Roşie, fiind practic prizonier în propriul său castel în următorii patru ani, timp în care a devenit tot mai bănuitor faţă de cei din jurul său, în frunte cu Tywin Lannister. Suspiciunea sa s-a extins chiar şi asupra propriului său fiu şi moştenitor. Prinţul Rhaegar, era convins, uneltise cu Tywin Lannister ca să fie ucis la Duskendale. Plănuiseră să ia cu asalt zidurile oraşului pentru ca lordul Darklyn să-l omoare, deschizându-i calea lui Rhaegar spre Tronul de Fier şi spre căsătoria cu fiica lordului Tywin.

Hotărât să prevină acest lucru, Aerys s-a adresat unui alt prieten din copilărie, convocându-l pe Steffon Baratheon de la Capătul Furtunii şi numindu-l în consiliul restrâns. În 278 D. C. regele l-a trimis pe lordul Steffon peste Marea Îngustă într-o misiune la Vechiul Volantis, pentru a căuta o mireasă potrivită pentru Rhaegar, „o fecioară de origine nobilă, dintr-o veche familie valyriană”. Faptul că Aerys a încredinţat această sarcină

Lordului de la Capătul Furtunii şi nu Mâinii sale spune multe. Se zvonea că Aerys intenţiona să-l facă pe lordul Steffon noua sa Mână, după terminarea cu succes a acestei misiuni, Tywin Lannister urmând să fie înlocuit din funcţie, arestat şi judecat pentru înaltă trădare. Şi erau mulţi lorzi încântaţi de o asemenea perspectivă.

Însă zeii aveau alte gânduri. Misiunea lui Steffon Baratheon s-a terminat cu un insucces, iar la întoarcerea din Volantis, nava lui a eşuat şi s-a scufundat în Golful Naufragiilor, la doi paşi de Capătul Furtunii. Lordul Steffon şi nevasta lui s-au înecat, cei doi fii mai mari urmărind totul de pe zidurile castelului. Când vestea morţii lor a ajuns la Debarcaderul Regelui, Aerys a izbucnit într-un acces de furie şi i-a spus Marelui Maester Pycelle că Tywin Lannister i-a ghicit intenţiile şi poate, cumva, a pus la cale uciderea lordului Baratheon. „Dacă-l eliberez din rangul lui de Mână, mă va ucide şi pe mine” i-a spus regele Marelui Maester.

În anii care au urmat, nebunia regelui s-a adâncit. Cu toate că Tywin Lannister a continuat să fie Mână, Aerys nu s-a mai întâlnit cu el decât în prezenţa tuturor celor şapte cavaleri din Garda Regelui. Convins că oamenii de rând şi lorzii unelteau împotriva lui şi temându-se că până şi regina Rhaella şi prinţul Rhaegar erau implicaţi, s-a întors spre Pentos, dincolo de Marea Îngustă, şi a adus un eunuc sinistru, Varys, punându-l şef al şoptitorilor, spunându-şi că numai cineva fără prieteni, familie sau legături în Westeros putea fi considerat de încredere pentru aflarea adevărului. Păianjenul, cum a fost poreclită creatura de oamenii de rând din regat, a folosit aurul coroanei pentru a crea o vastă reţea. Pentru tot restul domniei lui Aerys, se va ghemui lângă rege, şoptindu-i la ureche.

În urma celor întâmplate la Duskendale, regele a început să fie tot mai obsedat de focul dragonilor, asemenea unora dintre înaintaşii săi. Lordul

Darklyn n-ar fi îndrăznit niciodată să-l sfideze dacă ar fi călărit pe un dragon, credea Aerys. Încercările sale de a aduce ouă de dragon din adâncurile Pietrei Dragonului (unele atât de vechi, încât se fosilizaseră) au eşuat.

Frustrat, Aerys s-a adresat înţelepţilor străvechii Ghilde a Alchimiştilor, care cunoşteau secretul producerii "substanţei" volatile verde-jad, focul sălbatic, despre care se spunea că era un „văr apropiat" al focului dragonilor. Piromanţii au devenit personaje obişnuite la curtea sa, pe măsură ce fascinaţia regelui faţă de foc a crescut. Prin 280 D. C. Aerys al II-lea a început să-i ardă pe trădători, criminali, uneltitori, în loc să-i spânzure sau să-i descăpăţâneze. Regele părea să simtă o mare plăcere pentru aceste execuţii înspăimântătoare, conduse de înţeleptul Rossart, marele maestru al Ghildei Alchimiştilor… o atât de mare plăcere, încât i-a acordat lui Rossart titlul de lord şi i-a dat un loc în consiliul restrâns.

Nebunia înălţimii Sale devenise evidentă la acea vreme. Din Dorne şi până la Zid, oamenii au început să-i spună lui Aerys al II-lea Regele Nebun. La Debarcaderul Regelui i se zicea Regele Crustă, pentru că se tăiase în Tronul de Fier de nenumărate ori. Totuşi, avându-i pe Varys Păianjenul şi pe şoptitorii lui care trăgeau cu urechea, era periculos să-ţi exprimi cu glas tare asemenea convingeri.

Totodată Aerys se înstrăinase tot mai mult de fiul şi moştenitorul său. La începutul anului 279 D. C. Rhaegar Targaryen, Prinţ de Piatra Dragonului, a fost logodit oficial cu prinţesa Elia Martell, tânăra şi delicata soră a lui Doran Martell, Prinţul de Dorne. S-au căsătorit în anul următor, într-o ceremonie fastuoasă la Marele Sept al lui Baelor, de la Debarcaderul Regelui, la care însă Aerys al II-lea n-a participat. A spus consiliului restrâns că se temea de un atentat dacă ar fi părăsit Fortăreaţa Roşie, chiar şi protejat de Garda Regelui. Şi nu-i va

permite nici mezinului, Viserys, să ia parte la nunta fratelui său.

Când prinţul Rhaegar şi noua sa soţie au decis să se stabilească la Piatra Dragonului şi nu la Fortăreaţa Roşie, zvonurile s-au împrăştiat rapid, pe întinsul celor Şapte Regate. Unele pretindeau că prinţul moştenitor plănuia să pună capăt domniei tatălui său şi să urce pe Tronul de Fier, în vreme ce altele susţineau că Aerys intenţiona să-l dezmoştenească pe Rhaegar şi să-l numească pe Viserys în locul său. Nici naşterea primului nepot al regelui, o fetiţă pe nume Rhaenys, venită pe lume la Piatra Dragonului, în anul 280 D. C. nu i-a reconciliat pe tată şi fiu. Când prinţul Rhaegar s-a întors la Fortăreaţa Roşie pentru a-şi prezenta fiica părinţilor săi, Rhaella a îmbrăţişat pruncul cu căldură, dar Aerys a refuzat să-l atingă sau să-l ia în braţe, plângându-se de „mirosul dornishian".

Lordul Tywin Lannister a continuat să slujească ca Mână a regelui. „Lordul Tywin se înalţă asemenea Casterly Rock" a scris Marele Maester Pycelle, „şi niciun alt rege n-a mai avut o Mână atât de minuţioasă şi capabilă." Fiind, după toate aparenţele, sigur pe funcţie, după moartea lui Steffon Baratheon, lordul Tywin a mers atât de departe încât a adus-o la curte pe tânăra şi frumoasa lui fiică, Cersei.

În 281 D. C. însă, bătrânul cavaler al Gărzii Regelui, Ser Harlan Grandison, a trecut la cele veşnice în timpul somnului, iar acordul firav dintre Aerys al II-lea şi Mână s-a spulberat atunci când Înălţimea Sa a ales să ofere mantia albă fiului cel mare al lordului Tywin.

La cincisprezece ani, Ser Jaime Lannister era deja cavaler, o onoare pe care o primise din mâna lui Ser Arthur Dayne, Spada Dimineţii, pe care mulţi îl considerau cel mai galant războinic din regat. Titlul de cavaler al lui Jaime fusese câştigat în timpul campaniei lui Ser Arthur împotriva

nelegiuiţilor cunoscuţi drept Frăţia Pădurii Regelui şi nimeni nu s-a putut îndoi de îndemânarea sa.

Însă Ser Jaime era şi moştenitorul lordului Tywin şi speranţa sa pentru perpetuarea Casei Lannister, celălalt fiu fiind piticul diform Tyrion. Mai mult, Mâna se afla în miezul unor negocieri pentru încheierea unei înţelegeri de căsătorie avantajoase pentru Ser Jaime când regele l-a informat asupra alegerii sale. Dintr-o lovitură, Aerys l-a lipsit pe lordul Tywin de moştenitorul ales şi l-a făcut să pară prostănac şi ipocrit.

Totuşi, Marele Maester Pycelle ne spune că, atunci când Aerys al II-lea a anunţat desemnarea lui Jaime Lannister de către Tronul de Fier, lordul s-a lăsat într-un genunchi şi i-a mulţumit regelui pentru deosebita onoare arătată casei sale.

Apoi, pe motiv de boală, lordul Tywin i-a cerut lui Aerys să-i permită să renunţe la rangul de Mână.

Regele Aerys a fost încântat să-i facă acest serviciu. Aşa că lordul Tywin a predat colanul rangului său şi s-a retras de la curte, reîntorcându-se la Casterly Rock împreună cu fiica sa. Regele l-a înlocuit cu lordul Owen Merryweather, un lingău vârstnic şi amabil, devenit faimos prin faptul că râdea de fiecare dată cel mai tare la fiecare glumă şi vorbă de duh ale regelui.

Acum, i-a spus Înălţimea Sa lui Pycelle, regatul va şti cu siguranţă că omul care purta coroana era şi cel care domnea în cele Şapte Regate.

Aerys Targaryen şi Tywin Lannister se cunoscuseră în copilărie, au luptat şi-au sângerat în Războiul Regilor de Nouă Parale şi-au condus împreună cele Şapte Regate aproape douăzeci de ani, însă în 281 D. C. acest parteneriat îndelungat, atât de rodnic pentru regat, a avut un sfârşit amar.

La scurt timp după aceea, lordul Walter Whent şi-a anunţat intenţia de a organiza un mare turnir, în cetatea sa de scaun de la Harrenhal, pentru celebrarea onomasticii fiicei sale fecioare. Aerys al

II-lea a ales acest eveniment pentru învestirea formală a lui Ser Jaime Lannister în Garda Regelui… punând astfel în mişcare evenimentele care vor duce la sfârşitul domniei Regelui Nebun şi la finalul îndelungatei dominaţii a Casei Targaryen în cele Şapte Regate.

Prinţul Rhaegar dându-i coroana de trandafiri ai iernii Lyannei Stark

Anul Primăverii Amăgitoare

În analele Westerosului, anul 281 este cunoscut drept Anul Primăverii Amăgitoare. Iarna ţinuse teritoriul în strânsoarea ei îngheţată pentru aproape doi ani, dar acum zăpada se topea, pădurile înverzeau, zilele deveneau tot mai lungi. Cu toate că niciun corb alb nu-şi luase încă zborul, erau mulţi, chiar şi în Citadela din Oraşul Vechi, care credeau că sfârşitul iernii era aproape.

Pe când vântul cald bătea dinspre sud, lorzii şi cavalerii din cele Şapte Regate se îndreptau spre Harrenhal, să se întreacă în marele turnir al lordului Whent de pe ţărmul Ochiului Zeilor, care promitea să fie cea mai mare şi mai impresionantă competiţie din vremurile lui Aegon cel Nesigur.

Cunoaştem multe lucruri despre turnir, întrucât ceea ce a trecut dincolo de zidurile Harrenhalului a fost aşternut pe hârtie de zeci de cronicari şi pomenit în multe scrisori şi testamente. Şi totuşi, mult mai multe nu vom afla niciodată, pentru că, deşi cei mai mari cavaleri din cele Şapte Regate au concurat pe liste, alte jocuri, mult mai periculoase, s-au desfăşurat în sălile din castelul blestemat al lui Harren cel Negru şi în corturile şi pavilioanele lorzilor.

Multe poveşti s-au ţesut în jurul turnirului lordului Whent: poveşti despre uneltiri şi conspiraţii, trădări şi răscoale, infidelităţi şi numiri, secrete şi mistere, aproape toate fiind conjuncturale. Adevărul este cunoscut numai câtorva, care au părăsit demult tărâmul muritorilor şi şi-au ţinut gura pe vecie. Astfel că, scriind despre această adunare fatidică, învăţatul scrupulos trebuie să aibă grijă să despartă faptele de fantezii, să traseze o linie clară între ceea ce se ştie şi ceea ce este doar bănuit sau subiect al zvonurilor.

Ceea ce se cunoaşte: Turnirul a fost pentru prima dată anunţat de Walter Whent, Lord de Harrenhal,

la sfârşitul anului 280 D. C. după o vizită a fratelui său mai mic, Ser Oswell Whent, un cavaler din Garda Regelui. Faptul că urma să fie un eveniment de o măreţie fără egal a fost limpede din prima clipă, deoarece lordul Whent oferea premii de trei ori mai generoase decât cele date la marele turnir de la Lannisport din 272 D. C. organizat de Tywin Lannister pentru sărbătorirea celui de-al zecelea an al domniei lui Aerys al II-lea pe Tronul de Fier.

Majoritatea au considerat asta drept o simplă încercare a lui Whent de a surclasa fosta Mână şi de a demonstra bogăţia şi splendoarea casei sale. Însă, mai erau şi dintre aceia care îl considerau un şiretlic, iar pe lordul Whent doar o unealtă. Lui îi lipseau banii pentru astfel de premii generoase, au argumentat ei; altcineva, cu siguranţă, stă în spatele lui, cineva căruia nu-i lipseşte aurul, însă preferă să rămână în umbră, permiţându-i Lordului de Harrenhal să-şi asume gloria pentru găzduirea acestui eveniment magnific. Nu avem nicio dovadă că ar fi existat o asemenea „gazdă din umbra”, însă ideea a prins atunci, dar şi acum.

Dar dacă, într-adevăr, exista o umbră, cine era şi de ce a hotărât să acţioneze în secret? Zeci de nume au fost avansate în decursul anilor, însă numai unul pare să fie cu adevărat convingător: Rhaegar Targaryen, Prinţul de Piatra Dragonului.

Dacă această poveste poate fi crezută, prinţul Rhaegar l-a îndemnat pe lordul Walter să organizeze turnirul, folosindu-l pe fratele său, Ser Oswell, ca intermediar. Rhaegar i-a asigurat lui Whent suficient aur pentru premiile fabuloase pentru a atrage la Harrenhal cât mai mulţi lorzi şi cavaleri. Prinţul, se spune, nu era interesat propriu-zis de turnir, intenţia lui fiind aceea de a-i aduna pe toţi lorzii importanţi ai regatului pentru ceea ce ar fi fost o întrunire neoficială a Marelui Consiliu, pentru a discuta mijloacele de a rezolva problema smintelii tatălui său, regele Aerys al II-lea, poate

prin instituirea unei regenţe sau prin forţarea unei abdicări.

Dacă într-adevăr acesta a fost scopul din spatele turnirului, jocul lui Rhaegar Targaryen a fost unul periculos. Cu toate că puţini se îndoiau că Aerys îşi pierduse minţile, mulţi aveau încă motive de a se opune înlăturării lui de pe Tronul de Fier, deoarece anumiţi curteni şi consilieri acumulaseră mari averi şi puteri datorită capriciilor regelui şi ştiau că vor pierde tot dacă prinţul Rhaegar ajungea la putere.

Regele Nebun putea fi cumplit de crud, arzându-i pe presupuşii lui duşmani, dar putea fi şi extravagant, acoperindu-i cu onoruri, ranguri şi pământuri pe cei care-l încântaseră. Lorzii linguşitori din jurul lui Aerys al II-lea câştigaseră foarte mult din nebunia regelui, neratând nicio ocazie de a-l vorbi de rău pe prinţul Rhaegar pentru a amplifica bănuielile tatălui la adresa fiului său.

Cei mai importanţi susţinători ai Regelui Nebun erau lorzii din consiliul restrâns: Qarlton Chelsted, maestrul monetăriei, Lucerys Velaryon, comandantul flotei, şi Symond Staunton, maestrul legilor. Eunucul Varys, şeful şoptitorilor, şi înţeleptul Rossart, marele maestru al Ghildei Alchimiştilor, se bucurau de asemenea de încrederea regelui. Aliaţii prinţului Rhaegar erau tinerii de la curte, inclusiv lordul Jon Connington, Ser Myles Mooton de Iazul Fecioarelor şi Ser Richard Lonmouth. Dornishienii veniţi la curte împreună cu prinţesa Elia se bucurau şi ei de încrederea prinţului, mai ales prinţul Lewyn Martell, unchiul Eliei şi frate jurat în Garda Regelui. Însă cel mai important dintre prietenii şi aliaţii lui Rhaegar de la Debarcaderul Regelui era Ser Arthur Dayne, Spada Dimineţii.

Marelui Maester Pycelle şi lordului Owen Merryweather, Mâna Regelui, le-a revenit sarcina de a menţine pacea dintre aceste facţiuni, chiar dacă rivalitatea era tot mai înveninată, într-o scrisoare către Citadelă, Pycelle a scris că

dezacordurile din interiorul Fortăreţei Roşii îi reaminteau în mod neplăcut de situaţia de dinaintea Dansului Dragonilor, când duşmănia dintre regina Alicent şi prinţesa Rhaenyra împărţise regatul în două, cu un preţ cumplit. Un conflict sângeros, asemănător, ar putea izbucni încă o dată în cele Şapte Regate, a avertizat el, dacă nu se va ajunge la un acord care să-i satisfacă atât pe susţinătorii prinţului Rhaegar, cât şi pe cei ai regelui.

Dacă ar fi avut vreo dovadă că prinţul Rhaegar uneltea împotriva tatălui său, susţinătorii lui Aerys ar fi folosit-o cu certitudine pentru a-l distruge pe prinţ. Unii dintre oamenii regelui i-au sugerat probabil să-l dezmoştenească pe fiul său „neloial” şi să-l numească în locul lui pe fratele său mai mic, ca moştenitor al Tronului de Fier. Prinţul Viserys n-avea decât şapte ani, iar eventuala sa ascensiune la tron ar fi însemnat, cu certitudine, o regenţă, dacă nu cumva chiar ei vor domni ca regenţi.

Într-un asemenea climat, nu a fost deloc surprinzător că marele turnir al lordului Whent a ridicat atât de multe suspiciuni. Lordul Chelsted l-a îndemnat pe rege să-l interzică, iar lordul Staunton a mers chiar mai departe, sugerând interzicerea tuturor turnirurilor.

Însă astfel de evenimente erau foarte bine primite de oamenii de rând, iar când lordul Merryweather l-a avertizat pe Aerys că interzicerea turnirului îl va face şi mai nepopular, regele a ales o altă cale şi şi-a anunţat intenţia de a participa. Ar fi fost prima dată când Aerys al II-lea ar fi renunţat la siguranţa Fortăreţei Roşii de la Sfidarea din Duskendale. Fără îndoială, Înălţimea Sa s-a gândit că duşmanii săi nu vor îndrăzni să unelteasc㠎mpotriva lui chiar sub nasul lui. Marele Maester Pycelle ne spune că Aerys spera că prezenţa lui la un astfel de eveniment grandios îl va ajuta să recâştige dragostea poporului său.

Dacă aceasta a fost într-adevăr intenţia regelui, a fost o socoteală cumplit de greşită. Cu toate că

participarea lui a făcut turnirul de la Harrenhal să fie şi mai grandios şi mai prestigios decât era, atrăgând lorzi şi cavaleri din tot regatul, mulţi au fost şocaţi şi uluiţi când şi-au văzut monarhul. Unghiile sale lungi şi galbene, barba încâlcită, şuviţele de păr nespălat, lipite, făceau ca dimensiunea nebuniei regelui să fie cât se poate de vizibilă pentru toată lumea. Nici comportamentul lui nu era cel al unui om întreg la minte, deoarece Aerys putea trece de la râs la melancolie într-o clipă, şi multe dintre mărturiile scrise despre Harrenhal vorbesc de râsul său isteric, tăcerile îndelungate, accesele de plâns şi furiile lui subite.

Aerys al II-lea, Regele Nebun.

Mai presus de toate, regele Aerys al II-lea era suspicios: suspicios faţă de propriul său fiu şi moştenitor, prinţul Rhaegar; suspicios faţă de gazdă, lordul Whent; suspicios pe toţi lorzii şi cavalerii veniţi la Harrenhal să se întreacă… şi chiar mai suspicios faţă de cei care hotărâseră să lipsească, cel mai notabil fiind fosta Mână, Tywin Lannister, Lordul de Casterly Rock.

La ceremoniile de deschidere a turnirului, regele Aerys a făcut un mare spectacol public din

învestirea lui Ser Jaime Lannister ca frate jurat în Garda Regelui. Tânărul cavaler şi-a rostit jurămintele în faţa pavilionului regal, îngenunchind pe iarba verde în armura sa albă, în vreme ce jumătate dintre lorzii regatului priveau. Când Ser Gerold Hightower l-a ridicat şi i-a prins mantia albă pe umeri, din mulţime a izbucnit un vuiet deoarece Ser Jaime era mult admirat pentru curajul, îndrăzneala şi dibăcia sa cu spada, în special în Ţinuturile Vestice.

Cu toate că Tywin Lannister nu a binevoit să participe la turnirul de la Harrenhal, zeci dintre lorzii săi stegari şi sute de cavaleri erau acolo şi au slobozit urale zgomotoase şi puternice pentru cel mai tânăr frate jurat al Gărzii Regelui. Aerys era încântat. În nebunia lui, se spune, Înălţimea Sa credea că-l ovaţionau pe el.

Imediat însă, Aerys al II-lea a început să aibă îndoieli puternice cu privire la noul său protejat. Regele îl adusese pe Ser Jaime în Garda sa pentru a-l umili pe vechiul său prieten, ne spune Marele Maester Pycelle. Dar abia acum, tardiv, Aerys realizase că de acum înainte îl va avea pe fiul lordului Tywin lângă el, zi şi noapte… cu o spadă îndreptată spre el.

Gândul l-a înspăimântat atât de tare, încât de-a abia a putut mânca la ospăţul din noapte, afirmă Pycelle. Potrivit lui, Aerys al II-lea l-a chemat pe Ser Jaime să fie la dispoziţia lui (în vreme ce stătea chircit pe oala de noapte, afirmă unii, însă acest detaliu scârbos s-ar putea să fi fost adăugat ulterior ca să înflorească povestea), şi i-a poruncit să se întoarcă la Debarcaderul Regelui pentru a-i păzi şi proteja pe regina Rhaella şi pe prinţul Viserys, care nu-l însoţiseră la turnir. Lordul comandant, Ser Gerold Hightower, s-a oferit să plece în locul lui Ser Jaime, însă Aerys l-a refuzat.

Pentru tânărul cavaler, care sperase, fără nicio îndoială, să se distingă în cursul turnirului, acest exil abrupt a fost o dezamăgire amară. Dar Ser

Jaime şi-a respectat jurămintele. A plecat spre Fortăreaţa Roşie imediat şi n-a mai jucat niciun rol în evenimentele de la Harrenhal… poate doar în mintea Regelui Nebun.

Timp de şapte zile, cei mai aleşi dintre cavaleri şi cei mai nobili dintre lorzii din cele Şapte Regate s-au întrecut cu lancea sau sabia pe câmpurile de lângă zidurile înalte ale Harrenhalului. Seara, învingătorii şi învinşii se duceau în cavernoasa Sală a celor o Sută de Inimi, în castel, pentru ospăţ şi sărbătoare. Multe cântece şi poveşti se spun despre acele zile şi nopţi de lângă Ochiul Zeilor. Unele chiar sunt adevărate. Este departe de scopul scrierii noastre de a prezenta aici fiecare ironie sau glumă. Lăsăm aceasta în seama cântăreţilor. Două incidente nu pot fi însă trecute cu vederea, deoarece ele se vor dovedi a avea consecinţe grave.

Primul a fost apariţia unui cavaler misterios, un tânăr zvelt, într-o armură nepotrivită pentru el, al cărui blazon era un copac cioplit al inimii, cu trăsăturile strâmbate într-o anume voioşie. Cavalerul Copacului Râzând, după cum a fost numit, a doborât de pe cal trei cavaleri, în confruntări succesive, spre încântarea oamenilor de rând.

Însă Aerys al II-lea nu era omul care să se distreze pe seama niciunui mister. Regele a devenit convins că arborele de pe scutul cavalerului misterios râdea de el - şi fără a avea nicio altă dovadă în afară de asta - a hotărât că necunoscutul era Ser Jaime Lannister. Ultimul cavaler primit în Garda lui îl sfidase şi se întorsese la turnir, spunea el oricui stătea să-l asculte.

Furios, le-a poruncit propriilor săi cavaleri să-l înfrângă pe Cavalerul Copacului Râzând atunci când au reînceput înfruntările cu lancea, în dimineaţa următoare, astfel încât acesta să fie demascat şi perfidia lui să fie expusă în văzul tuturor. Însă cavalerul misterios a dispărut în timpul nopţii, pentru a nu mai fi văzut niciodată. Şi

acest lucru a fost prost interpretat de rege, el fiind sigur că cineva apropiat cavalerului îl avertizase, pentru „ca acest trădător să nu-şi arate faţa”

Prinţul Rhaegar a fost ultimul învingător la sfârşitul competiţiei. Prinţul moştenitor, care în mod normal nu concura în turniruri, i-a surprins pe toţi punându-şi armura şi învingându-i pe toţi adversarii cu care s-a confruntat, inclusiv patru cavaleri ai Gărzii Regelui. În şarja finală, l-a doborât de pe cal pe Ser Barristan Selmy, cea mai dibace lance din cele Şapte Regate, câştigând laurii de învingător.

Uralele mulţimii erau, după cum se spune, asurzitoare, însă regele Aerys nu li s-a alăturat. Departe de a fi mândru şi încântat de îndemânarea în mânuirea armelor a moştenitorului său, el a considerat-o o ameninţare. Lorzii Chelsted şi Staunton i-au alimentat suspiciunea, declarând că Rhaegar se înscrisese pe listă pentru a intra în graţiile mulţimii şi a le reaminti lorzilor că era un războinic puternic, un adevărat moştenitor al lui Aegon Cuceritorul.

Iar când triumfătorul Prinţ de Piatra Dragonului a numit-o pe Lyanna Stark, fiica Lordului de Winterfell, regina dragostei şi a frumuseţii, punându-i o ghirlandă de trandafiri albaştri în poală cu vârful lăncii, lorzii linguşitori, adunaţi în jurul regelui, au considerat asta o altă dovadă a perfidiei sale. De ce ar insulta-o astfel prinţul pe propria lui soaţă, prinţesa Elia Martell de Dorne (care era acolo), dacă n-ar vrea ca asta să-l ajute la câştigarea Tronului de Fier? Încoronarea fetei lui Stark, după toate relatările, o tânără băieţoasă, fără nimic din frumuseţea delicată a prinţesei Elia, nu putea urmări decât sprijinul din partea Winterfellului pentru cauza prinţului Rhaegar, i-a sugerat regelui Symond Staunton.

Dacă acesta ar fi fost adevărul, de ce fraţii doamnei Lyanna păreau atât de mâhniţi de onoarea pe care i-o făcuse prinţul? Brandon Stark,

moştenitorul de la Winterfell, a fost împiedicat să-l înfrunte pe Rhaegar pentru ceea ce considera el o batjocură la adresa onoarei surorii sale, deoarece Lyanna Stark fusese de multă vreme logodită cu Robert Baratheon, Lordul de Capătul Furtunii. Eddard Stark, fratele mai mic al lui Brandon şi un prieten apropiat al lordului Robert, era mai calm, însă nicidecum încântat. Cât despre Robert Baratheon însuşi, unii povestesc că ar fi izbucnit în râs la gestul prinţului, susţinând că Rhaegar nu făcuse decât să-i dea Lyannei ceea ce i se cuvenea… Însă cei care-l cunoşteau mai bine au afirmat că tânărul lord a rumegat insulta şi că inima i-a devenit nesimţitoare, de atunci înainte, faţă de Prinţul de Piatra Dragonului.

Şi aşa s-ar putea să fi fost, pentru că prin acea simplă ghirlandă de trandafiri de un albastru-deschis, Rhaegar Targaryen începuse dansul care va sfâşia cele Şapte Regate, aducându-i moartea, lui şi altor câtorva mii, aşezând un binevenit nou rege pe Tronul de Fier.

Primăvara Amăgitoare din 281 D. C. a durat mai puţin de două ocoluri ale lunii. Pe măsură ce anul se apropia de sfârşit, iarna s-a reîntors şi mai aprigă în Westeros. În ultima zi a anului, zăpada a început să cadă asupra Debarcaderului Regelui şi o pojghiţă de gheaţă s-a format deasupra Apei Negre. Ninsoarea a continuat cu intermitenţe timp de paisprezece zile. Apa Neagră a îngheţat, iar ţurţurii ornau acoperişurile şi burlanele fiecărei turle din oraş.

În vreme ce vântul îngheţat biciuia oraşul, regele Aerys al II-lea s-a întors la piromanţii săi, îmboldindu-i să alunge iarna cu ajutorul magiei. Focuri verzi, uriaşe, au ars de-a lungul zidurilor Fortăreţei Roşii vreme de un ocol al lunii, însă prinţul Rhaegar nu se afla în oraş pentru a le vedea. Nici la Piatra Dragonului nu putea fi găsit, împreună cu prinţesa Elia şi micul lor fiu, Aegon. La venirea noului an, prinţul moştenitor pornise la

drum împreună cu şase dintre cei mai apropiaţi prieteni şi confidenţi ai săi, într-o călătorie care-l va duce, în cele din urmă, înapoi în Ţinuturile Riverane, la nici cincizeci de kilometri distanţă de Harrenhal… unde Rhaegar va ajunge încă o dată faţa-n faţă cu Lyanna Stark de Winterfell, şi răpind-o, va aprinde un foc care-i va mistui casa şi familia şi pe toţi cei iubiţi de el, dar şi jumătate din regat.

Însă această poveste este prea bine cunoscută pentru a o repeta aici…

Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului

Rebeliunea lui Robert

Ceea ce a urmat infamei răpiri a Lyannei Stark, puse la cale de prinţul Rhaegar, a ruinat Casa Targaryen. Dimensiunea nebuniei regelui Aerys a fost ulterior dezvăluită prin acţiunile sale perverse împotriva lordului Stark, moştenitorului acesteia, şi mai ales împotriva susţinătorilor lui, care ceruseră compensaţii pentru stricăciunile provocate de Rhaegar. În loc să le acorde atenţia cuvenită, Aerys a pus să fie măcelăriţi cu brutalitate, apoi a continuat aceste crime, cerând ca lordul Jon Arryn să-i execute pe foştii lui pupili, Robert Baratheon şi Eddard Stark. Mulţi sunt acum de acord că Rebeliunea lui Robert a început cu adevărat atunci când lordul Arryn a refuzat, chemându-şi stegarii în apărarea dreptăţii. Totuşi, nu toţi lorzii din Vale au fost de acord cu decizia lordului Jon, şi în curând s-au declanşat luptele, loialiştii coroanei încercând să-l doboare pe lordul Arryn.

Apoi, luptele s-au răspândit pe tot cuprinsul celor Şapte Regate ca un foc de paie, pe când lorzii şi cavalerii şi-au ales taberele. Mulţi dintre cei aflaţi în viaţă astăzi au luptat în aceste bătălii, aşa că pot vorbi cu mai mare îndreptăţire decât mine, care n-am fost acolo. Aşa că îi las pe aceşti oameni să scrie adevărata şi detailata istorie a Rebeliunii lui Robert; departe de mine să-i ofensez pe cei care încă mai trăiesc prezentând un sumar imperfect al evenimentelor sau să-i laud din greşeală pe cei care s-au dovedit între timp nevrednici. Aşa că, în loc de asta, mă voi concentra numai asupra lorzilor şi cavalerilor care au urcat pe Tronul de Fier la sfârşit, refăcând un regat aproape distrus de nebunie.

Robert Baratheon s-a dovedit a fi un războinic neînfricat, neîmblânzit, în vreme ce tot mai mulţi veneau să lupte sub stindardul său. Robert a fost primul care a scăpat de la Gulltown, când lordul

Grafton şi-a înălţat flamura pentru Targaryeni, şi de acolo a ridicat pânzele spre Capătul Furtunii - riscând să fie capturat de flota regală - pentru a-şi chema stegarii. Nu toţi au venit de bunăvoie: Mâna lui Aerys, lordul Merryweather, i-a încurajat pe anumiţi lorzi ai furtunii să se ridice împotriva lui Robert. A fost însă un efort care s-a dovedit a fi inutil după victoriile lordului Robert la Palatul de Vară, unde a câştigat trei bătălii într-o singură zi. Forţele sale, încropite în grabă, i-au înfrânt pe lorzii Grandison şi Cafferen, iar Robert l-a omorât pe lordul Fell într-o luptă directă, înainte de a-l lua captiv pe faimosul său fiu, Toporul de Argint.

Şi mai multe victorii erau hărăzite lordului Robert şi lorzilor furtunii în vreme ce mărşăluiau să se alăture forţelor lordului Arryn şi ale nordicilor care le susţineau cauza. Pe bună dreptate faimoasă este marea victorie a lui Robert de la Septul de Piatră, numită şi Bătălia Clopotelor, în care l-a omorât pe faimosul Ser Myles Mooton - cândva, scutierul prinţului Rhaegar - şi încă cinci oameni pe lângă el, şi ar fi putut să-l răpună şi pe lordul Connington, noua Mână, dacă lupta i-ar fi adus faţă-n faţă. Victoria a pecetluit intrarea Ţinuturilor Riverane în conflict, după căsătoria fiicelor lordului Tully cu lorzii Arryn şi Stark.

Forţele roialiste au fost zguduite şi împrăştiate în urma acestor victorii, cu toate că s-au străduit să se regrupeze. Garda Regelui a fost trimisă să recupereze rămăşiţele forţelor lordului Connington, iar prinţul Rhaegar s-a reîntors din sud pentru a prelua comanda noilor recruţi, adunaţi de pe domeniile coroanei. Şi după o victorie parţială la Ashford, care a determinat retragerea lui Robert, Ţinuturile Furtunii au fost lăsate neprotejate înaintea lordului Tyrell. Susţinut de întreaga forţă din Reach, lorzii ţinutului au măturat din cale orice rezistenţă şi au început asediul Capătului Furtunii. Apoi armatei i s-a alăturat măreaţa flotă a lordului Paxter Redwyne, venită din Arbor, completând

încercuirea dinspre mare şi uscat. Asediul a durat până la terminarea războiului.

Din Dorne, în apărarea prinţesei Elia, au venit zece mii de soldaţi, străbătând Drumul Oaselor şi mărşăluind spre Debarcaderul Regelui, pentru a întări armata pe care o aduna Rhaegar. Cei aflaţi acolo, la curte, în acest timp, au spus că Aerys era imprevizibil. Nu mai avea încredere în nimeni, în afară de cei din Garda lui, şi nici în ei deplin, deoarece îl ţinea pe Ser Jaime Lannister în apropierea sa, la orice oră din zi şi din noapte, practic ostatic împotriva tatălui său.

Când prinţul Rhaegar a început să mărşăluiască pe Drumul Regelui spre Trident, era însoţit de aproape toată Garda Regelui: Ser Barristan cel Curajos, Ser Jonothor Darry şi prinţul Lewyn de Dorne. Un singur membru al acesteia rămăsese la Debarcaderul Regelui. Prinţul Lewyn a preluat comanda trupelor dornishiene trimise de nepotul său, prinţul Doran, obligat de Regele Nebun, care se temea că dornishienii aveau să-l trădeze. Numai tânărul Ser Jaime Lannister rămăsese la Debarcaderul Regelui.

Regele Robert Baratheon, Primul pe Numele Său.

Despre celebra bătălie de la Trident s-au scris şi s-au spus multe. Însă toată lumea ştie că cele două armate s-au ciocnit în trecătoarea care va fi numită de atunci Vadul Rubinelor, din cauza rubinelor împrăştiate din armura prinţului Rhaegar. Adversarii se potriveau de minune. Forţele lui Rhaegar numărau cam patruzeci de mii de oameni, o zecime dintre ei fiind unşi cavaleri, în vreme ce răzvrătiţii aveau efective mai mici, dar oameni încercaţi în lupte, în vreme ce trupele lui Rhaegar erau formate din noi recruţi, nepricepuţi.

Bătălia de la vad a fost aprigă, şi multe vieţi s-au pierdut în vârtejul ei. Ser Jonothor Darry a fost

răpus în iureşul încleştării, la fel ca şi prinţul Lewyn de Dorne. Însă cea mai importantă pierdere avea să vină după aceea.

Bătălia mugea în jurul lordului Robert şi al prinţului Rhaegar şi, prin voia zeilor, sau dintr-o întâmplare - sau poate printr-o urzeală - s-au întâlnit în mijlocul apei scăzute din vad. Cei doi cavaleri au luptat cu îndârjire pe armăsarii lor, conform tuturor relatărilor. Pentru că, în pofida crimelor sale, prinţul Rhaegar nu era un laş. Lordul Robert a fost rănit de prinţul dragon în cursul luptei, dar, la sfârşit, forţa cumplită a lui Baratheon şi dorinţa lui de a răzbuna ruşinea logodnicei furate s-au dovedit a fi mai puternice. Ciocanul său de luptă şi-a găsit ţinta, iar Robert i-a înfipt vârful în pieptul lui Rhaegar, împrăştiind preţioasele rubine care decorau platoşa prinţului.

Oameni din ambele tabere au încetat imediat lupta, sărind în râu ca să recupereze pietrele preţioase. Debandada a început când regaliştii au început să fugă de pe câmpul de luptă.

Rănile lordului Robert l-au împiedicat să înceapă urmărirea, aşa că l-a lăsat pe Eddard Stark să facă asta. Însă Robert şi-a dovedit cavalerismul împiedicând uciderea lui Ser Barristan, grav rănit. În loc de asta, şi-a trimis propriul maester să-l îngrijească pe marele cavaler. Astfel a câştigat viitorul rege devotamentul prietenilor şi aliaţilor săi, deoarece puţini erau atât de deschişi şi de miloşi ca Robert Baratheon.

Sfârşitul

Păsările au zburat şi solii s-au grăbit spre a duce vestea victoriei de la Vadul Rubinelor. Când ştirea a ajuns la Fortăreaţa Roşie, se zice că Aerys i-a blestemat pe dornishieni, convins că Lewyn îl trădase pe Rhaegar. Şi-a trimis regina însărcinată, Rhaella, şi pe fiul său mai mic şi noul moştenitor, Viserys, departe, la Piatra Dragonului, însă prinţesa Elia a fost obligată să rămână la Debarcaderul Regelui, împreună cu copiii lui Rhaegar, ca ostatică împotriva Dorne. Cum îl arsese de viu pe lordul Chelsted, Mâna anterioară, pentru sfaturile proaste date în timpul războiului, Aerys l-a numit în locul lui pe alchimistul Rossart, un om de origine umilă, recomandat pentru funcţie doar de flăcările şi de trucurile sale.

Între timp, Ser Jaime Lannister a fost lăsat să se ocupe de apărarea Fortăreţei Roşii. Pe metereze, erau cavaleri şi santinele în aşteptarea duşmanului. Cum prima armată sosită flutura stindardul Leului de la Casterly Rock, avându-l pe lordul Tywin în frunte, Aerys, neliniştit, a poruncit ca porţile să fie deschise, gândindu-se că, în sfârşit, vechiul său prieten şi fosta Mână îi sărise în ajutor, aşa cum făcuse şi la Sfidarea de la Duskendale. Însă lordul Tywin nu venise ca să-l salveze pe Regele Nebun.

De data asta, lordul Tywin îmbrăţişase cauza regatului şi era hotărât să pună capăt unei domnii afectate atât de mult de nebunie. Odată ajunşi între zidurile oraşului, soldaţii lui i-au atacat pe apărătorii Debarcaderului Regelui, străzile fiind înroşite de sânge. Câţiva oameni, aleşi pe sprânceană, s-au repezit spre Fortăreaţa Roşie ca să-i ia zidurile cu asalt şi să-l caute pe Aerys, pentru ca astfel să se facă dreptate.

Curând, în Fortăreaţa Roşie a apărut o breşă, însă în acel haos nenorocirea s-a abătut curând asupra Eliei de Dorne şi a copiilor ei, Rhaenys şi

Aegon. Este o tragedie că în război este vărsat atât sângele inocenţilor, cât şi al celor vinovaţi, şi că aceia care au siluit-o şi ucis-o pe prinţesa Elia au scăpat de judecată. Nu se ştie cine a ucis-o pe prinţesa Rhaenys în patul ei sau cine l-a izbit cu capul de perete pe pruncul Aegon. Unii şoptesc că a fost porunca lui Aerys, când a aflat că lordul Lannister a trecut de partea lui Robert, în vreme ce alţii sugerează că a făcut-o chiar Elia, de teamă pentru ceea ce li se putea întâmpla copiilor în mâinile duşmanilor soţului ei mort.

Mâna lui Aerys, Rossart, a fost ucisă la o intrare dosnică, pe unde încerca să fugă din castel. Regele Aerys a murit printre ultimii, de mâna ultimului său cavaler din Gardă, Ser Jaime Lannister. La fel ca şi tatăl său, Ser Jaime a făcut ceea ce-a crezut că era mai bine pentru regat, punând capăt vieţii Regelui Nebun.

Şi-aşa s-au terminat atât dominaţia Casei Targaryen, cât şi Rebeliunea lui Robert, războiul care a pus capăt celor aproape trei sute de ani de domnie a Casei Targaryen şi a deschis o nouă eră de aur sub auspiciile Casei Baratheon.

Fortăreaţa Roşie şi Debarcaderul Regelui

Domnia Glorioasă

După căderea Casei Targaryen, regatul a prosperat. Robert, Primul pe Numele Său, a preluat conducerea Westerosului distrus şi l-a tămăduit repede de multele răni provocate de Regele Nebun şi de fiul său. Ca un prim act al său, regele necăsătorit a luat-o de nevastă pe cea mai frumoasă femeie din regat, Cersei, din Casa Lannister, acordându-i astfel familiei sale toate onorurile pe care Aerys i le refuzase. Şi cu toate că toţi ştiau că lordul Tywin ar fi putut deveni din nou Mână, regele, în bunăvoinţa lui, a dat funcţia vechiului său prieten şi protector, lordul Jon Arryn. Iar de atunci, înţeleptul şi dreptul lord Arryn l-a ajutat într-adevăr pe rege să păstorească regatul spre prosperitate.

Nu se poate spune însă că domnia lui Robert a fost cu totul lipsită de probleme. La şase ani de la încoronare, Balon Greyjoy s-a ridicat pe nedrept împotriva regelui; nu pentru vreo nedreptate făcută lui sau oamenilor săi, ci doar dintr-o ambiţie deşartă. Lordul Stannis Baratheon, fratele mijlociu al lui Robert, a condus flota regală împotriva lordului Greyjoy, în vreme ce Robert însuşi a călărit în fruntea unei armate falnice. Multe fapte de arme au fost săvârşite de regele Robert, când Castelul Pylce a fost în cele din urmă cucerit şi supus. Regele l-a făcut atunci pe Balon Greyjoy - pretendentul la coroana Insulelor de Fier - să îngenuncheze în faţa Tronului de Fier. Şi ca asigurare a loialităţii sale, singurul lui fiu supravieţuitor a fost luat ostatic.

Acum regatul fusese pacificat, şi tot ce se promisese la urcarea pe tron a lui Robert se îndeplinea. Nobilul nostru rege a putut veghea asupra uneia dintre cele mai îndelungate veri după mulţi ani, plină de prosperitate şi de recolte îmbelşugate. Mai mult, regele şi iubita sa regină au

dăruit regatului trei moştenitori de aur, pentru a se asigura de-domnia îndelungată a Casei Baratheon. Şi cu toate că recent apăruse un autodeclarat rege-de-dincolo-de-zid, Mance Rayder era un sperjur fugit din Rondul de Noapte, iar Rondul de Noapte îi pedepsise întotdeauna pe cei care îl trădaseră. Acest rege nu va însemna nimic, la fel ca toţi regii barbari de dinaintea lui.

S-ar putea ca nu întotdeauna să fie aşa. Aşa cum a arătat această istorie, lumea a cunoscut multe epoci. Au trecut multe mii de ani de la Zorii Vremurilor până astăzi. S-au ridicat castele şi s-au surpat, la fel şi regatele. S-au născut ţărani, crescuţi să lucreze pe câmp, şi-au murit de bătrâneţe, de soartă rea sau de boală, lăsând în urma lor copii care au făcut la fel. S-au născut prinţi, crescuţi să poarte coroana şi au murit în războaie sau în pat, ori în turniruri, lăsând în urma lor domnii măreţe, uitate sau blestemate. Lumea a cunoscut gheaţa în Noaptea cea Lungă şi focul în Urgie. De la Ţărmul Îngheţat şi până la Asshai-lângă-Umbră, această lume de gheaţă şi foc a dezvăluit o istorie bogată şi glorioasă, cu toate că mai sunt încă multe de descoperit. Dacă vor mai fi găsite şi alte fragmente din manuscrisul Maesterului Gyldayn - sau alte comori inestimabile (cel puţin, pentru ochii maesterului) - atunci vom fi mai puţin ignoranţi. Însă un lucru poate fi spus cu certitudine: în cursul următoarei mii de ani - şi al altor mii dincolo de ea - mulţi alţii se vor naşte, trăi şi muri. Iar istoria va continua să evolueze, indiferent cât de ciudată şi de complicată şi de provocatoare, aşa cum umilul meu penel v-a aşternut-o în faţă până aici.

Nimeni nu poate spune cu certitudine ce ne rezervă viitorul. Dar poate că, ştiind ceea ce deja s-a petrecut, am putea să ne străduim să evităm greşelile înaintaşilor noştri, să le imităm izbânzile şi să creăm o lume mult mai armonioasă pentru copiii noştri şi pentru copiii lor, pentru generaţiile care vor urma.

În numele gloriosului rege Robert, Primul pe Numele Său, închei, cu umilinţă, această istorie a regilor celor Şapte Regate.

Cele Şapte Regate

Valea lui Arryn

DINCOLO DE ZID
NORDUL
MAREA TREMURĂTOARE
MAREA APUSULUI
GOLFUL DE GHEAȚĂ
GOLFUL FOCULUI
ZIDUL
Insula Ursului
Capul Dragonului de Mare
Winterfell
Karhold
Lacul Lung
Dreadfort
Cerwyn
Castelul Forten
Hidenton
Drumul Regelui
Garda Vădurei
Moat Cailin
Vechiul Castel
GOLFUL APEI STRĂLUCITOARE
Degetele lui Flint
Capul Kraken
Bisericon
MUȘCĂTURI
TREI SURORI
Pietricica
Mărcurile
Oakenshield
Pyke
INSULELE DE FIER
TINUTURILE VESTICE
VALEA
TINUTURILE RIVERANE
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
BUȘTENI
DRUMURI

Nordul

Vastul şi îngheţatul regat al Regilor Iernii, Stark de Winterfell, este, în general, considerat drept primul şi cel mai vechi dintre cele Şapte Regate, şi a rămas necucerit vremea cea mai îndelungată. Capriciile geografiei şi istoriei separă Nordul de vecinii săi sudici.

Timp de secole s-a vorbit despre cele Şapte Regate ale Westerosului. Această expresie familiară îşi trage obârşia din cele şapte regate care dominau mare parte din Westeros sub Zid, înaintea Cuceririi lui Aegon. Totuşi, chiar şi atunci termenul a fost departe de a fi exact, deoarece unul dintre „regate" era condus de o prinţesă şi nu de un rege (Dorne), iar regatul lui Aegon Targaryen de la Piatra Dragonului n-a fost niciodată pus la socoteală.

Fără îndoială, expresia a prins. Chiar dacă vorbim despre cele O Sută de Regate ale vremurilor de demult, cu toate că niciodată Westerosul n-a fost divizat într-o sută de state independente, trebuie să ne plecăm în faţa obiceiului încetăţenit şi să discutăm despre cele Şapte Regate, în ciuda impreciziei.

Adesea, se spune că Nordul este la fel de întins ca restul celor şase regate la un loc, însă adevărul este mai puţin măreţ:

Nordul, aşa cum este condus el de Casa Stark de Winterfell, reprezintă doar ceva mai mult de o treime din ţinut. Începând cu marginea sudică a Gâtului, domeniile Stark se întind departe, spre nord, până la Noul Dar (el însuşi o parte din domeniul lor, până când regele Jaehaerys I a convins Winterfellul să cedeze aceste teritorii

Rondului de Noapte). În Nord se află mari păduri, câmpii măturate de vânt, dealuri si văi, ţărmuri pietroase şi munţi acoperiţi de zăpadă. Nordul este un ţinut rece - mare parte din el, lande ridicate şi câmpii de altitudine, făcând loc munţilor pe întinderile din nord - iar acest lucru îl face mult mai puţin fertil decât teritoriile din sud. Zăpada cade aici chiar şi în timpul verii, iar iarna este ucigătoare.

Portul Alb, singurul oraş adevărat din Nord, este cel mai mic din cele Şapte Regate. Cele mai răsărite oraşe din Nord sunt oraşul „de iarnă" de sub zidurile Winterfellului, şi Barrowton, din Ţara Movilei. Cel dintâi este aproape pustiu în timpul primăverii şi al verii, dar este umplut până la refuz toamna şi iarna de cei care caută protecţia şi patronajul Winterfellului, pentru a putea să supravieţuiască în vremurile grele. Locuitorii veneau din satele din apropiere şi de pe loturile lor de pământ, dar şi mulţi fii şi fiice ale clanurilor din munţi îşi făceau drum spre oraşul de iarnă atunci când zăpada începea să cadă mai devreme.

Barrowton, de asemenea, este cumva o curiozitate: un loc de adunare construit dincolo de un celebru mormânt-gorgan al Primului Rege care, odată, a domnit asupra Primilor Oameni, dacă legendele pot fi crezute. Ridicat în mijlocul unei câmpii întinse şi pustii, a prosperat mulţumită conducerii înţelepte a familiei Dustin, stegarii credincioşi ai Casei Stark, care au domnit în Ţara Movilei în numele lor încă de la căderea ultimilor Regi ai Movilei.

Coroana ruginită de pe blazonul Casei Dustin arată că ei susţin că sunt descendenţii Primului Rege şi ai Regelui Movilei, care a domnit după el. Vechile poveşti consemnate în Cartea morţilor a lui Kennet spun că asupra Marii Movile fost aruncat un blestem, care nu va permite niciunui om viu să

rivalizeze cu Primul Rege. Acest blestem i-a făcut pe pretendenţii la titlu să semene cu nişte hoituri, de parcă ar fi fost storşi de vitalitate şi de viaţă. Aceasta nu-i decât o legendă, însă faptul că Dustinii au ceva din sângele Regilor Movilei şi că sunt descendenţii lor pare real.

Oamenii din Nord sunt descendenţi ai Primilor Oameni, sângele lor amestecându-se foarte încet cu cel al andalilor, care au cotropit regatele din sud. Limba Primilor Oameni - Limba Veche - a ajuns să fie vorbită numai de sălbaticii de dincolo de Zid, şi multe aspecte ale culturii lor s-au şters (cum ar fi aspectele mai sinistre ale credinţei lor, când criminalii şi trădătorii erau omorâţi, iar trupurile şi intestinele atârnate de crengile copacilor inimii).

Însă oamenii din Nord mai păstrează ceva din vechile rânduieli în obiceiurile lor şi în felul lor de a fi. Viaţa lor e mai grea, aşa că sunt căliţi, iar plăcerile considerate nobile în sud sunt privite drept copilăreşti şi mai puţin respectabile decât vânătoarea şi încăierările, atât de gustate de nordici.

Un titlu de cavaler este rar în Nord, turnirul cu fastul său şi gesturile cavalereşti este la fel de rar precum colţii de găină dincolo de Gât. Oamenii din Nord luptă călare, cu lănci de război, însă rareori se înfruntă în şarje de dragul distracţiei, preferând păruielile, o parte a bătăliilor. Există mărturii privind întreceri de o jumătate de zi, care răscolesc câmpurile şi dărâmă satele. În astfel de păruieli, rănirile serioase sunt ceva obişnuit, la fel ca moartea. În încăierarea de la Ultima Vatră din 170 D. C. se spune că au murit nu mai puţin de optsprezece oameni, iar nouă au fost răniţi înainte ca ziua să se fi terminat.

Chiar şi numele caselor lor îi scot în evidenţă, deoarece Primii Oameni purtau nume scurte şi aprige şi la obiect; nume precum Stark, Wull, Umber şi Stout (Voinic) provin din vremurile în care andalii nu aveau nicio influenţă în Nord.

Un obicei remarcabil, păstrat cu cel mai mare drag de oamenii din Nord, este dreptul oaspetelui, tradiţia ospitalităţii prin care cineva nu îi poate face rău celui aflat sub acoperişul său ori unui oaspete al gazdei sale. Andalii au avut şi ei un asemenea obicei, însă asta are mai puţină importanţă pentru cei din sud. În textul său, Dreptate şi nedreptate în Nord: Judecăţile a trei dintre lorzii Stark, Maesterul Egbert notează că crimele din Nord, în care un oaspete să fi fost lezat, erau rare, însă erau invariabil pedepsite la fel de aspru ca şi trădările. Numai uciderea unui rege era considerată la fel de gravă ca încălcarea legilor ospitalităţii.

În Nord, se spune povestea Şobolanului Bucătar, care l-a servit pe un rege andal - identificat de unii ca fiind Tywell al II-lea de Stâncă, iar de alţii drept regele Oswell I din Vale şi Munte - cu carnea propriului său fiu, coaptă într-o plăcintă. Pentru asta, a fost pedepsit fiind transformat într-un şobolan monstruos, care şi-a mâncat puii. Şi totuşi, pedeapsa i-a fost dată nu pentru uciderea fiului regelui ori pentru că l-a ospătat cu el, ci pentru că a încălcat dreptul oaspetelui.

Regii Iernii

Blazonul Casei Stark (centru) şi câteva din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Glover, Ryswell, Manderly, Dustin, Bolton, Tallhart, Reed, Umber, Karstark, Hornwood şi Mormont

Cântecele şi legendele ne spun că familia Stark de Winterfell a domnit asupra unor mari părţi ale teritoriului de dincolo de Gât, timp de opt mii de ani, numindu-se „Regii Iernii” (denumirea mai veche) şi (în secolele mai recente) „Regii Nordului”. Domnia lor n-a fost una necontestată. Războaiele în care familia Stark şi-a extins dominaţia ori a fost obligată să-şi recupereze

pământurile cucerite de rebeli au fost numeroase. Regii Iernii au fost bărbaţi duri, în timpuri grele.

Baladele străvechi, cele mai vechi putând fi găsite în arhivele din Citadela Oraşului Vechi, povestesc cum unul dintre Regii Iernii i-a izgonit pe uriaşi din Nord, în vreme ce un altul i-a doborât pe schimbătorul de formă Gaven Lupul Cenuşiu şi pe ai săi în cumplitul Război al Lupilor, însă nu avem decât cuvântul cântăreţilor că aceşti regi şi astfel de bătălii au existat.

Există mai multe dovezi istorice despre războiul dintre Regii Iernii şi Regele Movilei cu sudiştii, care-şi ziceau „Regii Primilor Oameni" şi îşi proclamau supremaţia asupra Primilor Oameni de pretutindeni, chiar şi asupra familiei Stark. Consemnările runice sugerează că lupta lor, numită Războiul de O Mie de Ani de menestreli, s-a terminat când ultimul Rege al Movilei şi-a plecat genunchiul în faţa Regelui Iernii şi i-a dat mâna fiicei sale.

Nici măcar asta n-a asigurat Winterfellului dominaţia asupra Nordului. Au rămas mulţi alţi regi mărunţi, domnind asupra unor domenii mari sau mici, şi ar fi fost nevoie de mii de ani şi multe alte războaie înainte ca ultimul dintre ei să fie înfrânt. Totuşi, Casa Stark i-a învins pe rând, iar în timpul luptelor, multe case mândre şi vechi familii au fost nimicite pentru totdeauna.

Dintre casele devenite vasale îi putem enumera pe Flint din Dealul Pietrei Frânte, Slate din Blackpool, Umber din Ultima Vatră, Locke din Vechiul Castel, Glover din Deepwood Motte, Fisher din Ţărmul Stâncos, Ryder din Pâraie… şi poate chiar şi Blackwood de Raventree, ale căror tradiţii insistă că au domnit, cândva, în mare parte din Pădurea Lupilor înainte de a fi izgoniţi de pe pământurile lor de Regii Iernii (anumite cronici runice le susţin pretenţiile, dacă traducerile Maesterului Barneby pot fi crezute).

Cronicile găsite în arhivele Rondului de Noapte de la Fortul Nopţii (înainte de abandonarea sa) vorbesc despre un război purtat pentru Capul Dragonului de Mare, acolo unde familia Stark i-a doborât pe regele Warg şi pe aliaţii săi neomeneşti, Copiii Pădurii. Atunci când ultima redută a lui Warg a căzut, fiii lui au fost trecuţi prin sabie, laolaltă cu fiarele şi înţelepţii săi, în vreme ce fiicele sale au fost luate ca trofee de către cuceritori.

Casa Greenwood, Casa Towers, Casa Amber şi Casa Frost au avut parte de un sfârşit asemănător, împreună cu alte case mai mici şi regi mărunţi, ale căror nume s-au pierdut în istorie. Şi totuşi, cei mai înverşunaţi duşmani ai Winterfellului au fost, fără îndoială, Regii Roşii din Dreadfort, acei sumbri nobili ai Casei Bolton, ale căror domenii străvechi se întindeau de la Ultimul Râu şi până la Cuţitul Alb, şi tot-atât de departe în sud, până la Dealurile Capului Oii.

Adversitatea dintre familia Stark şi Boltoni se trage din vremea Nopţii celei Lungi. Războaiele dintre aceste două familii străvechi au fost numeroase, şi nu toate s-au terminat cu victorii pentru Casa Stark. Se spune că regele Royce Bolton, al Doilea pe Numele Său, a cucerit şi a pârjolit Winterfellul; tizul şi descendentul său, Royce al IV-lea (pomenit în istorie drept Royce Braţ-Roşu, pentru obiceiul său de a-şi înfige braţul în burţile duşmanilor prizonieri, smulgându-le maţele cu mâna goală), l-a imitat trei secole mai târziu. Alţi Regi Roşii au devenit faimoşi pentru că purtau mantii făcute din pieile prinţilor Stark, capturaţi şi apoi jupuiţi.

Totuşi, la sfârşit, chiar şi Dreadfort a căzut sub măreţia Winterfellului, iar ultimul Rege Roşu, cunoscut în istorie ca Rogar Vânătorul, a jurat credinţă Regelui Iernii şi şi-a trimis fiii la Winterfell ca ostatici, chiar atunci când primii

andali traversau Marea Îngustă în corăbiile lor lungi.

După înfrângerea Boltonilor, ultimii dintre rivalii lor nordici, cea mai mare ameninţare pentru dominaţia Casei Stark a venit dinspre mare. Marginea nordică a domeniilor Stark era protejată de Zid şi de oamenii din Rondul de Noapte, în vreme ce înspre sud singura cale prin mlaştinile din Gât trecea pe sub turnurile ruinate şi zidurile prăbuşite ale marii fortăreţe Moat Cailin. Chiar şi când Regii de la Hotare apărau Moat, oamenii lor din locuinţele lacustre stăteau ca o pavăză împotriva oricăror năvălitori dinspre sud, aliindu-se cu Regii Movilei, Regii Roşii şi Regii Iernii, după cum era necesar, pentru respingerea oricărui lord din sud care încerca să atace Nordul. Şi odată ce regele Rickard Stark şi-a adăugat Gâtul domeniilor sale, Moat Cailin s-a dovedit a fi chiar şi mai impozantă: un bastion împotriva puterilor din sud. Puţini s-au gândit să treacă de ea, iar legendele spun că niciunul n-a reuşit vreodată.

Moat Cailin

Ţărmurile lungi şi stâncoase ale Nordului, atât din est, cât şi din vest, au rămas vulnerabile însă;

acolo era domnia Winterfellului cel mai ameninţată… de către cei din Insulele de Fier în vest şi de andali în est.

Traversând Marea Îngustă cu sutele şi miile, corăbiile lungi ale andalilor au acostat în Nord la fel cum au făcut şi în sud, însă oriunde au ajuns la ţărm, clanul Stark şi stegarii lor s-au năpustit asupra lor şi i-au aruncat înapoi în mare. Regele Theon Stark, cunoscut în istorie drept Lupul Flămând, a respins cea mai mare dintre aceste ameninţări, făcând cauză comună cu Boltonii pentru a zdrobi căpetenia războinică andală Argos Şapte Stele, la bătălia de la Apa Lacrimilor.

După această victorie, regele Theon şi-a construit propria sa flotă şi a trecut Marea Îngustă spre ţărmurile andalilor, cu hoitul lui Argos priponit de prova navei sale amiral. Acolo, se spune, s-a răzbunat sângeros, pârjolind zeci de sate, capturând trei turnuri locuite şi un sept fortificat, trecând totul prin foc şi sabie. Capetele celor ucişi, cerute ca trofee de Lupul Flămând, au fost duse în Westeros şi înfipte în ţepe de-a lungul coastelor, ca avertisment pentru toţi cei doritori de cuceriri. (Mai târziu, în timpul domniei sale sângeroase, chiar el a cucerit Trei Surori şi-a debarcat o armată întreagă pe Degete, însă aceste cuceriri nu au durat prea mult. Regele Theon a luptat şi el cu cei din Insulele de Fier în vest, alungându-i de la Capul Krakenului şi Insula Ursului, a înăbuşit o răscoală în Pâraie şi s-a alăturat Rondului de Noapte într-o incursiune dincolo de Zid, care a spulberat forţa sălbaticilor pentru o generaţie.)

Chiar şi înainte de venirea andalilor, Bârlogul Lupului a fost ridicat de regele Jon Stark, ca să apere gura Cuţitului Alb împotriva năvălitorilor şi vânătorilor de sclavi de peste Marea Îngustă (unii învăţaţi sugerează că acestea erau incursiunile timpurii ale andalilor, în vreme ce alţii susţin că

erau strămoşii oamenilor din Ib, sau chiar vânători de sclavi din Valyria sau Volantis).

Deţinută de secole de mai multe case (inclusiv Greystark, o ramură a Casei Stark, dar şi Flint, Slate, Long, Holt, Locke şi Ashwood), străvechea fortăreaţă a fost punctul central al unei întregi succesiuni de conflicte. În timpul războaielor dintre Winterfell şi Regii Andali ai Muntelui şi Văii, Bătrânul Şoim, Osgood Arryn, a asediat Bârlogul Lupului. Fiul său, regele Oswin Gheara, l-a cucerit şi i-a dat foc. Mai târziu, a căzut fiind atacat de lorzii piraţi de la Trei Surori şi de vânătorii de sclavi de la Treptele de Piatră. Numai cu vreo mie de ani înainte de Cucerire, când dezertorii Manderly au venit în Nord şi şi-au rostit jurămintele la Bârlogul Lupului, problema apărării Cuţitului Alb - râul care oferă acces în inima Nordului - a fost rezolvată prin întemeierea Portului Alb.

Până când Debarcaderul Regelui n-a fost ridicat lângă Apa Neagră, Portul Alb a fost cel mai nou oraş din cele Şapte Regate.

Construit cu banii aduşi de Manderley de la Reach, după ce fuseseră exilaţi de lordul Lorimar Peake, în numele regelui Perceon al III-lea Gardener, care se temea de creşterea puterii lor în Reach, Portul Alb avea mai multe în comun cu castelele şi turnurile măreţe din Reach decât cu cele din Nord; se spune că Cetatea Nouă a fost construită ca o copie a castelului de la Dunstonbury, pe care familia Manderly îl pierduse în urma exilului lor.

Coasta de vest a Nordului a fost adesea atacată de tâlhari şi câteva dintre războaiele Lupului Flămând au fost declanşate atunci când corăbiile lungi plecate de la Marele Wyk, Vechiul Wyk,

Pyke şi Orkmont au acostat pe coastele vestice sub flamurile lui Harrag Hoare, regele Insulelor de Fier. Pentru o vreme, Ţărmul Stâncos i-a jurat loialitate lui Harrag şi oamenilor săi de fier. O parte din Pădurea Lupilor nu era decât cenuşă, iar Insula Ursului, baza tâlharilor, era condusă de fiul cu inima neagră al lui Harrag, Ravos Violatorul. Cu toate că Theon Stark l-a ucis pe Ravos şi i-a izgonit pe oamenii de fier de pe ţărmurile sale, aceştia se vor întoarce sub conducerea nepotului lui Harrag, Erich Vulturul, şi, din nou, sub Bătrânul Kraken, Loron Greyjoy, care a cucerit atât Insula Ursului, cât şi Capul Krakenului (regele Rodrik Stark a ridicat pretenţii asupra insulei după moartea Bătrânului Kraken, în vreme ce fiii şi nepoţii săi s-au luptat pentru cap). Războaiele dintre Nord şi cei din Insulele de Fier vor continua şi după aceea, dar nu vor fi la fel de sângeroase.

Clanurile din munţi

Clanurile din munţii din nord-est sunt faimoase pentru respectarea legilor ospitalităţii, lorzii mărunţi care le conduc concurând adesea între ei pentru a fi cele mai primitoare gazde. Aceste clanuri - localizate, în mare parte, în regiunile muntoase de dincolo de Pădurea Lupilor, în văile înalte şi tăpşanele de lângă Golful de Gheaţă şi unele râuri din Nord - au jurat loialitate Casei Stark, însă disputele dintre ele le-au creat adesea dificultăţi Lorzilor de Winterfell şi Regilor Iernii de dinaintea lor, obligându-i să trimită oameni la munte pentru a curma vărsările de sânge (comemorate în balade precum „Pinii Negri" şi „Lupii de pe Dealuri") sau să-i cheme pe şefi la Winterfell pentru a-şi susţine cauzele.

Cel mai puternic dintre clanurile din Nord sunt Wullii, pescarii, care locuiesc de-a lungul ţărmurilor Golfului de Gheaţă. Ura lor pentru sălbatici este întrecută numai de duşmănia lor pentru locuitorii Insulelor de Fier, care, adesea, au năvălit de-a lungul malului golfului, arzându-le casele, furându-le recoltele şi luându-le nevestele şi fiicele ca roabe şi ibovnice. Mari porţiuni din Ţărmul Stâncos, Insula Ursului, Capul Dragonului de Mare şi Capul Krakenului au fost cucerite cândva de oamenii de fier. Într-adevăr, Capul Krakenului, cel mai aproape de Insulele de Fier, a trecut dintr-o mână în alta de atâtea ori încât mulţi maesteri cred că populaţia sa are sânge mai asemănător cu al oamenilor de fier decât cu al nordicilor.

Legendele din Nord susţin că Rodnic Stark a recăpătat Insula Ursului de la oamenii de fier în urma unei trânte, şi poate că aici există un sâmbure de adevăr; regii din Insulele de Fier au fost adesea

puşi să-şi dovedească priceperea şi dreptul de a purta coroana din lemn plutitor prin manifestări de forţă. Unii savanţi pun însă această istorie sub semnul întrebării.

Cei născuţi din piatră la Skagos

Războinic din Skagos.

În pofida secolelor de conflicte, clanurile din munţi au rămas, în mod tradiţional, loiale Casei Stark, în vremuri de pace sau război. Nu este şi cazul locuitorilor sălbatici din Skagos, insula muntoasă la est de Golful Focilor.

Skagosii care locuiesc acolo nu se bucură de aprecierea celorlalţi oameni din Nord, care-i

aseamănă cu sălbaticii şi-i numesc skaggs. Ei îşi spun „născuţi din piatră”, referindu-se la faptul că Skagos înseamnă „piatră” în Limba Veche. Un popor de oameni uriaşi, păroşi, mirosind urât (unii dintre maesteri cred că au sângele amestecat cu cel ibbenez, iar alţii sugerează că s-ar putea să fie urmaşii uriaşilor), îmbrăcaţi în piei şi blănuri de animale, neprelucrate, se zice despre ei că ar călări pe unicorni şi sunt obiectul multor zvonuri sumbre. Se spune că aduc încă sacrificii umane copacilor inimii, că ademenesc corăbiile în trecere, făcându-le să naufragieze cu ajutorul unor lumini false, şi că se hrănesc cu carne de om în timpul iernii.

Chiar dacă nu-i aşa, skagosii au practicat în mod sigur canibalismul, deşi dacă obiceiul mai dăinuie şi astăzi este o chestiune mult disputată. Marginea lumii - o culegere de istorisiri şi legende compilată de Maesterul Balder, comandant al Rondului-de-Est-la-Mare în timpul mandatului de şaizeci de ani al Lordului Comandant Osric Stark - este principala noastră sursă pentru mare parte din ceea ce ştim despre skagosi, inclusiv despre „Ospăţul de la Skane” când o flotă de război skagosi a năvălit asupra insulei mai mici, Skane, din apropiere, violând şi plecând cu femeile şi măcelărindu-i pe bărbaţi, mâncându-le carnea într-un ospăţ care a durat paisprezece zile.

Indiferent dacă e adevărat sau nu, Skane a rămas nelocuită până azi, cu toate că pietrele prăvălite şi fundaţiile năpădite de vegetaţie stau mărturie că acolo au locuit cândva oameni, printre dealurile rase de vânt şi ţărmurile pietroase.

Cu toate că sunt rareori văzuţi în altă parte, cei născuţi din piatră se obişnuiseră cândva să traverseze Golful Focilor pentru comerţ sau, mai adesea, pentru jaf, până când regele Brandon Stark, al Nouălea pe Numele Său, i-a învins, o dată pentru totdeauna, distrugându-le corăbiile şi interzicându-le accesul la mare. Pentru mare parte din istoria cunoscută, au rămas un popor izolat, înapoiat,

sălbatic, predispus să-i ucidă pe cei care debarcau pe insula lor pentru a face negoţ. Atunci când acceptă, skagosii oferă piei de animale, săbii din obsidian şi capete de săgeţi, dar şi „coarne de unicorn” în schimbul bunurilor pe care şi le doresc.

„Unicornii” skagosilor au fost, cândva, luaţi în derâdere de maesterii Citadelei. Iar cornul de unicorn, oferit de negustori fără scrupule, era de fapt al unui cetaceu vânat de vânătorii de balene de pe insula Ib. Însă, coarne de un cu totul alt fel - provenite, se zice, din Skagos - au fost văzute de maesteri la Rondul de Est. Se mai spune că navigatorii suficient de curajoşi ca să facă negoţ în Skagos au văzut căpetenii locale călărind animale mari, lăţoase, cu câte-un corn, armăsari monstruoşi, cu pasul atât de sigur încât puteau să se caţere pe versanţii munţilor. Un exemplar viu al unei astfel de creaturi - sau măcar un schelet - este căutat de multă vreme pentru studiu, însă niciunul n-a fost adus în Oraşul Vechi.

Unii dintre skagosi au slujit şi în Rondul de Noapte. Cu peste o mie de ani în urmă, un Crowl (un membru al unui clan nobil din Skagos) a fost chiar şi Lord Comandant pentru o vreme, iar Analele Centaurului Negru vorbesc despre un anume Stane (membru al altei familii skagosi) care a ajuns să fie numit Prim Cercetaş, însă a murit la scurtă vreme după aceea.

Skagosii au fost adesea o sursă de necazuri pentru Casa Stark, atât ca regi, când au încercat s-o cucerească, cât şi ca lorzi, când au luptat ca să-i păstreze loialitatea. Într-adevăr, în timpul domniei regelui Daeron al II-lea Targaryen (Daeron cel Bun), insula s-a răsculat împotriva Lordului de Winterfell, o rebeliune care a durat ani la rând şi-a luat viaţa a mii de oameni, inclusiv pe cea a lui Barthogan Stark, Lord de Winterfell (numit Barth

Spadă Neagră), înainte de a fi, în cele din urmă, înăbuşită.

Locuitorii lacuştri de pe Gât

Locuitor lacustru de pe Gât

Ultimii (unii ar putea spune şi cei mai nesemnificativi), dintre nordici sunt locuitorii mlaştinilor din Gât, numiţi lacuştri din pricina insulelor plutitoare pe care-şi ridică clădirile şi cocioabele lor. Oameni mici şi vicleni (unii spun că sunt mici de statură deoarece s-au încrucişat cu Copiii Pădurii, dar, mai probabil, acesta este rezultatul unei alimentaţii necorespunzătoare, deoarece grânele nu abundă prin bălţi şi smârcuri ori prin mlaştinile sărate de pe Gât, iar ei mănâncă peşte, broaşte şi şopârle), sunt destul de secretoşi, respingând străinii.

La sud de Gât, riveranii ale căror pământuri se învecinează cu ale lor spun că lacuştrii respiră în apă, au degete unite prin membrane, ca broaştele, şi folosesc otrăvuri pe suliţele şi săgeţile lor. Ultima afirmaţie, trebuie spus, este adevărată; mulţi negustori au adus la Citadelă ierburi rare şi plante cu proprietăţi ciudate, deoarece maesterii

caută astfel de lucruri pentru a le înţelege mai bine însuşirile şi valoarea. Restul nu sunt decât invenţii: lacuştrii sunt oameni, cu toate că mai mici decât majoritatea semenilor lor, chiar dacă trăiesc intr-un chip unic în cele Şapte Regate.

Cu mult timp în urmă, susţin istoricii, lacuştrii erau conduşi de Regii Hotarelor. Menestrelii descriu cum călăreau lei-şopârlă şi foloseau broaşte-suliţă lungi, ca pe nişte lănci, dar astea sunt clar fabulaţii. Erau acei Regi ai Hotarelor chiar regi cu adevărat, aşa cum înţelegem noi termenul? Arhimaesterul Eyron scrie că lacuştrii îşi considerau regii mai presus de toţi, fiind atinşi de vechii zei, fapt demonstrat de culorile ciudate ale ochilor sau chiar prin vorbitul cu animalele; aşa cum se spunea că făceau Copiii Pădurii.

Indiferent care este adevărul, ultimul Rege al Hotarelor a fost ucis de lordul Rickard Stark (uneori, acesta era numit Lupul Râzător în Nord, pentru firea sa voioasă), care i-a luat fiica de soţie, astfel că lacuştrii şi-au plecat genunchiul şi au acceptat dominaţia Winterfellului. În secolele scurse de atunci, lacuştrii au devenit aliaţi puternici ai Casei Stark, sub conducerea familiei Reed, din Garda Apei Cenuşii.

Lorzii Winterfellului

După Cucerire şi unificarea celor Şapte Regate membrii familiei Stark au devenit mai degrabă Păzitori ai Nordului decât regi, depunând jurământul de fidelitate înaintea Tronului de Fier, rămânând totuşi stăpânii propriilor lor domenii, chiar dacă nu şi oficial. Deşi Torrhen Stark renunţase la străvechea coroană a Regilor Iernii, fiii săi erau mai puţin încântaţi de jugul Targaryen, unii dintre ei vorbind despre o răzvrătire şi despre ridicarea flamurii Stark, indiferent dacă lordul Torrhen era de acord sau nu.

Ceva mai târziu, s-a spus că cei din familia Stark erau înverşunaţi împotriva Bătrânului Rege şi a reginei Alysanne pentru că-i forţaseră să renunţe la Noul Dar ca să-l cedeze Rondului de Noapte; acesta ar putea fi motivul pentru care lordul Ellard Stark li s-a alăturat lui Corlys Velaryon şi prinţesei Rhaenys în Marele Consiliu din 101 D. C.

Cu toate că acum se spune că lordul Ellard Stark a fost bucuros să ajute Rondul de Noapte cu Darul, adevărul este cu totul altul. Scrisorile din partea fratelui lordului Stark către Citadelă, prin care le cere maesterilor precedente ale unor donaţii forţate ale proprietăţilor, arată că familia Stark nu era nerăbdătoare să răspundă cererii regelui Jaehaerys. Este posibil ca familia Stark să se fi temut că, sub controlul Castelului Negru, Noul Dar va intra inevitabil în declin, deoarece Rondul de Noapte va privi mereu spre nord şi nu le va acorda prea multă atenţie noilor lor chiriaşi din sud. Şi acest lucru chiar s-a întâmplat, iar Noul Dar este acum în mare parte nepopulat din pricina declinului Rondului şi a ravagiilor făcute de năvălitorii de dincolo de Zid.

Am discutat deja despre rolul Casei Stark în Dansul Dragonilor. Trebuie adăugat că lordul Cregan Stark a fost răsplătit pentru sprijinul său loial faţă de regele Aegon al III-lea… chiar dacă nu o prinţesă regală se căsătorise în familia sa, aşa cum se convenise prin Pactul de Gheaţă şi Foc, încheiat când prinţul Jacaerys Velaryon, sortit pieirii, zburase la Winterfell pe spinarea dragonului său.

După Dansul Dragonilor, familia Stark a devenit şi mai loială Targaryenilor decât înainte. Într-adevăr, fiul şi moştenitorul lordului Cregan Stark a luptat sub flamurile targaryene când Tânărul Dragon a vrut să cucerească Dorne. Rickon Stark a luptat cu curaj, faptele sale fiind pomenite de regele Daeron în Cucerirea regatului Dorne. Moartea lui Rickon lângă Sunspear într-una dintre bătăliile finale a fost jelită în Nord ani la rândul din cauza problemelor care au afectat domniile fraţilor săi vitregi.

În deceniile următoare, Nordul i-a văzut pe cei din familia Stark confruntându-se cu răscoala din Skagos, încă un măcel devastator al oamenilor de fier sub comanda lui Dagon Greyjoy, şi cu o năvălire a sălbaticilor, conduşi de Raymun Barbă Roşie, Regele-de-Dincolo-de-Zid, în 226 D. C. De fiecare dată, au murit membri ai familiei Stark. Şi totuşi, Casa a supravieţuit, şi asta mai mult ca sigur datorită hotărârii ferme a majorităţii Lorzilor de Winterfell de a nu se lăsa implicaţi în intrigile curţii din sud.

Dacă sentimentele anti Targanyen au fost înrăutăţite de eforturile reginei Rhaenys Targaryen de a uni regatul prin căsătorii între marile case rămâne să decidă cititorul. Că fiica lui Torrhen Stark a fost măritată cu tânărul şi ghinionistul Lord de Vale este un lucru bine cunoscut; a fost una dintre căsătoriile menite să aducă pacea, aranjate

de Rhaenys. Însă scrisorile păstrate în Citadelă sugerează că familia s-a împotrivit şi că fraţii miresei au refuzat să asiste la nuntă.

Când familia Stark a fost aproape nimicită de Regele Nebun Aerys, după răpirea Lyannei de către Rhaegar, unii oameni prost informaţi au dat vina pe răposatul lord Rickard, ale cărui alianţe, de sânge şi prietenie, au legat marile Case, asigurându-se că ele vor acţiona la unison împotriva crimelor Regelui Nebun.

Winterfell

Cel mai mare castel din Nord este Winterfell, cetatea de scaun a familiei Stark încă din Zorii Vremurilor. Legenda spune că Brandon Constructorul a ridicat Winterfell după iarna care a durat o întreagă generaţie, Noaptea cea Lungă, pentru a deveni bastionul descendenţilor săi, Regii Iernii. Cum Brandon Constructorul este legat de un număr improbabil de mari lucrări (Capătul Furtunii şi Zidul, pentru a da doar două exemple semnificative) de-a lungul mai multor vieţi, se pare că poveştile l-au transformat pe vreunul dintre regii străvechi, sau mai mulţi regi ai Casei Stark (deoarece au existat mulţi Brandoni în lunga dominaţie a acestei familii), în legendă.

Castelul însuşi este ciudat, pentru că familia Stark nu a nivelat pământul când a săpat fundaţia şi-a ridicat zidurile. Asta arată că a fost construit pe bucăţi, în decursul anilor, în loc să fi fost plănuit ca o structură unitară. Unii învăţaţi cred că a fost cândva un complex de bastioane legate între ele, cu toate că trecerea veacurilor a şters aproape orice dovadă privind acest lucru.

Zidurile interioare, care au avut cândva doar rol de apărare, au o vechime estimată la două mii de ani, şi poate că unele porţiuni sunt chiar mai vechi. În ultimii ani, în jurul lor a fost săpat un şanţ de apărare, apoi a fost ridicat un al doilea zid în spatele şanţului, făcând castelul inexpugnabil. Zidurile interioare au o înălţime de treizeci de metri, iar cele exterioare de douăzeci şi cinci de metri; orice atacator care reuşeşte să treacă de zidul exterior va fi ucis de apărătorii de pe zidurile interioare, cu suliţe, pietre şi săgeţi.

Zidurile exterioare ale Winterfellului au fost înălţate în timpul ultimelor două decenii ale

domniei regelui Edrick Snowbeard. Cu toate că Edrick este faimos pentru o cârmuire care a durat aproape un secol, spre final devenise tot mai imprevizibil, astfel încât multe facţiuni au încercat să cucerească regatul său slăbit. Cele mai evidente ameninţări au venit din partea urmaşilor săi, numeroşi - grupaţi în facţiuni - dar şi alţii şi-au încercat norocul, inclusiv oamenii de fier, vânătorii de sclavi de peste Marea Îngustă, sălbaticii, rivalii din Nord precum Boltonii.

Pentru un ochi antrenat, arhitectura Winterfellului este un amalgam al unor epoci diferite. Castelul nu este format doar din clădiri, ci şi din zone deschise. De fapt, o întindere de trei acri este dedicată unei vechi păduri a zeilor, unde, spune legenda, Brandon Constructorul s-a rugat cândva. Indiferent dacă asta este sau nu adevărat, vechimea crângului nu poate fi contestată. Iar pădurea zeilor beneficiază, fără îndoială, de pe urma izvoarelor termale aflate acolo, care protejează copacii de gerul aspru al iernii.

Winterfell, cu Oraşul Iernii în afara zidurilor sale

În interiorul zidurilor, castelul se întinde pe mai mulţi acri, conţinând mai multe clădiri independente. Cea mai veche dintre ele - un turn abandonat demult, rotund şi turtit, acoperit de garguie - a devenit cunoscută drept Prima Cetate. Unii consideră că asta ar însemna că ar fi fost construită de Primii Oameni, însă maesterul Kennet a dovedit că n-ar fi putut exista înainte de venirea andalilor, din moment ce Primii Oameni şi primii andali ridicau turnuri şi cetăţi pătrate. Turnurile rotunde au apărut mult mai târziu.

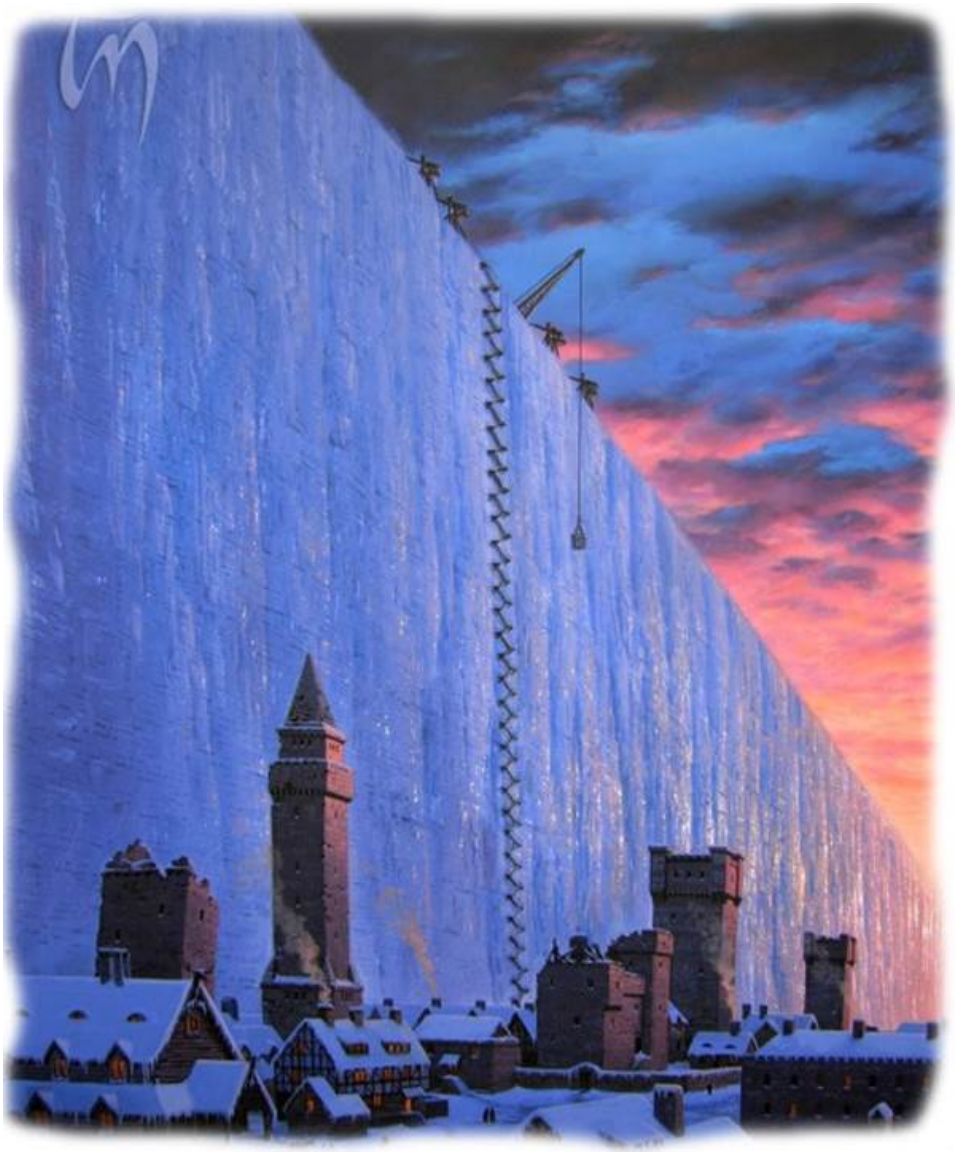
Într-adevăr, prezenţa izvoarelor termale - care străbat pământul din jurul Winterfellului - ar putea fi motivul principal pentru care Primii Oameni s-au aşezat iniţial aici.

Putem ignora spusele lui Ciupercă din *Mărturia* sa, potrivit cărora dragonul Vermax ar fi lăsat nişte ouă în criptele subterane de la Winterfell, unde apa izvoarelor calde trece prin apropierea zidurilor, în vreme ce stăpânul său trata cu Cregan Stark la începutul Dansului Dragonilor. După cum notează Arhimaesterul Gyldayn în istoria sa fragmentară, nu există dovezi că Vermax ar fi lăsat chiar şi un singur ou, sugerând că dragonul era mascul. Credinţa că dragonii îşi puteau schimba sexul după necesităţi este greşită, spune Maesterul Anson în *Adevărul* său, provenind din neînţelegerea metaforei ezoterice folosite de Barth, când discuta misterele înalte.

Oricine-şi poate imagina cu uşurinţă valoarea pe care ar fi avut-o o sursă de apă proaspătă - şi fierbinte pe deasupra - în miezul iernii nordice. În secolele recente, familia Stark a construit structuri care folosesc în mod direct aceste izvoare, pentru încălzirea clădirilor.

Izvoarele termale precum cel de sub Winterfell se pare că au încălzit vetrele lumii, aceleaşi focuri care au format cele Paisprezece Flăcări, sau muntele care fumegă de la Piatra Dragonului. Totuşi, oamenii de rând de la Winterfell şi oraşul de iarnă cred că izvoarele sunt încălzite de răsuflarea dragonului care doarme sub castel. Acest lucru este chiar o sminteală şi mai mare decât spusele lui Ciupercă şi nu trebuie luat în considerare.

Zidul si dincolo de el

Castelul Negru şi Zidul

Rondul de Noapte

Rondul de Noapte este unic în cele Şapte Regate, frăţia legată prin jurământ care a apărat Zidul secole şi milenii de-a rândul, născută în urma Nopţii celei Lungi, iarna întinsă de-a lungul unei generaţii întregi, care i-a adus pe Ceilalţi în ţinuturile oamenilor şi aproape că i-au nimicit.

Istoria Rondului de Noapte este una îndelungată. Poveştile încă mai vorbesc despre cavalerii negri de pe Zid şi despre chemarea lor nobilă. Însă Epoca Eroilor s-a terminat demult, iar Ceilalţi nu s-au mai arătat de mii de ani, dacă au existat vreodată.

Şi-aşa, an după an, Rondul s-a tot micşorat. Arhivele lor dovedesc că acest declin se accentuase chiar înainte de vremea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale. Cu toate că fraţii negri din Rond încă mai păzesc regatele oamenilor pe cât de nobil pot, ameninţările cu care se confruntă nu mai vin dinspre Ceilalţi, spirite, uriaşi, înţelepţii pădurii, wargi, schimbători de formă şi alţi monştri din poveştile şi legendele copiilor, ci, mai degrabă, dinspre barbarii înarmaţi cu topoare din piatră şi măciuci, înrăiţi, în mod sigur, dar totuşi oameni, care nu se pot pune cu nişte războinici disciplinaţi.

Nu a fost întotdeauna aşa. Chiar dacă legendele sunt sau nu adevărate, este limpede că Primii Oameni şi Copiii Pădurii (şi chiar şi uriaşii, dacă e să-i credem pe menestreli) s-au temut de ceva suficient de tare încât să-i facă să încerce să se caţere pe Zid. Iar această măreaţă construcţie, simplă, este considerată una dintre minunile lumii. Este posibil ca primele sale fundaţii să fi fost din piatră - maesterii au păreri diferite despre asta - însă acum tot ceea ce poate fi văzut de la distanţă de sute de kilometri este gheaţa. Lacurile din apropiere au oferit materialul de bază, pe care Primii Oameni l-au tăiat în blocuri uriaşe şi le-au

dus pe sănii până la Zid, punându-le la locul lor unul câte unul. Acum, după mii de ani, Zidul se ridică la o înălţime de mai bine de două sute douăzeci de metri la punctul său cel mai înalt (cu toate că înălţimea sa variază considerabil de-a lungul sutelor de kilometri pe care se întinde, urmărind contururile terenului).

Legenda spune că uriaşii ar fi ajutat la ridicarea Zidului, folosindu-se de forţa lor pentru a fixa blocurile de gheaţă. S-ar putea să fie ceva adevărat aici, cu toate că poveştile îi fac pe uriaşi mai mari şi mai puternici decât erau de fapt. Aceleaşi legende mai spun că şi Copiii Pădurii - care n-au construit ziduri din piatră sau gheaţă - ar fi contribuit cu magia lor la ridicarea construcţiei. Însă istorisirile, ca întotdeauna, pot fi puse la îndoială.

În umbra acestui zid de gheaţă, Rondul de Noapte a construit nouăsprezece bastioane, cu toate că acestea nu sunt ca niciunul dintre castelele de pe cuprinsul celor Şapte Regate, deoarece nu au ziduri de pază sau alte fortificaţii defensive pentru protejarea lor (Zidul însuşi putând contracara orice ameninţare dinspre nord, Rondul insistând că nu are duşmani în sud).

Cel mai mare şi mai vechi dintre aceste bastioane este Fortul Nopţii, abandonat de mai bine de două sute de ani; pe măsură ce Rondul s-a redus, dimensiunile sale au devenit prea mari şi prea costisitoare de întreţinut. Maesterii care au servit acolo pe vremea când era încă în folosinţă au spus că bastionul a fost extins de multe ori în decursul secolelor, şi că puţin a mai rămas din structurile sale iniţiale, în afară de unele dintre tainiţele cele mai adânci, săpate direct în stânca de la baza castelului.

Totuşi, de-a lungul miilor de ani de existenţă a sa ca bastion principal al Rondului, Fortul Nopţii a generat multe legende, unele fiind amintite în lucrarea Arhimaesterului Harmune, Păzitorii de pe Zid. Cele mai vechi dintre aceste istorisiri sunt legate de legendarul Rege al Nopţii, cel de-al treisprezecelea Lord Comandant al Rondului de Noapte, care s-ar fi culcat cu o vrăjitoare, albă precum un cadavru, şi s-a autodeclarat rege. Timp de treisprezece ani, Regele Nopţii şi regina sa cadavru au domnit împreună, până când Regele Iernii, Brandon cel Zdrobitor (împreună, se zice, cu Joramun, Regele-de-Dincolo-de-Zid), i-a răpus. După aceea, le-a şters şi numele din amintire.

În Citadelă, arhimaesterii au ignorat, în mare parte, asemenea istorisiri, cu toate că unii admit că s-ar putea să fi fost un Lord Comandant care a încercat să-şi formeze un regat în vremurile de început ale Rondului. Unii sugerează că poate „regina-cadavru” era o femeie din Ţara Movilei, o fiică a Regelui Movilei, acesta fiind el însuşi o putere asociată adesea cu mormintele. S-a zis că Regele Nopţii a fost fie un Bolton, un Woodfoot, un Umber sau un Flint, un Norrey sau chiar un Stark, în funcţie de locul unde se spune povestea. La fel ca toate poveştile, are detalii care s-o facă mai atractivă celor care o ascultă.

CASTELE ALE RONDULUI DE NOAPTE

Active

Turnul Umbrei

Castelul Negru *(acum reşedinţa Lordului Comandant al Rondului)*

Rondul-de-Est-la-Mare

Abandonate

Rondul de Vest la Pod

Postul Străjii

Garda Cenuşie

Uşa de Piatră

Dealul Brumei

Icemark

Fortul Nopţii

Lacul Adânc

Poarta Reginei *(numită cândva Poarta Zăpezii înainte de ai se schimba numele în onoarea Bunei Regine Alysanne)*

Scutul de Stejar

Rondul-Pădurii-la-Iaz

Sala îndoliată

Poarta Chiciurii

Movila Lungă

Torţe

Garda Verde

Castelele Rondului de Noapte.

Rondul de Noapte, care ar putea fi considerat primul ordin militar al celor Şapte Regate (pentru că prima îndatorire a membrilor săi este aceea de apărare a Zidului, toţi fiind antrenaţi în lupta cu armele), i-a împărţit pe fraţii săi juraţi în trei grupuri:

1) administratorii, care aprovizionează Rondul cu mâncare, îmbrăcăminte şi tot ce este necesar pentru a purta un război,

2) constructorii, care se ocupă de Zid şi de castele,

3) cercetaşii, cei care se aventurează în sălbăticia de dincolo de Zid pentru a se lupta cu sălbaticii.

Ei sunt conduşi de ofiţeri superiori ai Rondului şi de Lordul Comandant. Acesta din urmă este ales: toţi oamenii Rondului - de la foştii braconieri neştiutori de carte şi până la vlăstarele marilor Case - îl vor vota pe cel despre care cred că ar trebui să-i conducă. Cel care obţine cele mai multe voturi va conduce Rondul până la moarte. Este un obicei care a folosit Rondului, iar eforturile pentru

subminarea lui (ca atunci când Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul fiului său nelegitim, acum cinci sute de ani) au eşuat.

Din nefericire, Rondul de Noapte a intrat în declin. Poate că, odată, a slujit unui scop înalt. Dar dacă Ceilalţi au existat vreodată, n-au mai fost văzuţi de câteva mii de ani şi nu reprezintă o ameninţare pentru oameni. Pericolul cu care se confruntă acum Rondul de Noapte sunt sălbaticii de dincolo de Zid. Dar, numai când apar Regi-de-Dincolo-de Zid, aceştia reprezintă cu adevărat un pericol pentru ţinuturile oamenilor.

Cheltuielile mari pentru susţinerea Zidului şi a oamenilor săi au devenit tot mai greu de suportat. Numai trei dintre castelele Rondului de Noapte sunt astăzi locuite, iar ordinul este doar a zecea parte din ce era când Aegon şi surorile sale au venit aici, dar chiar şi aşa este o povară.

Unii susţin că Zidul este o modalitate de a scăpa de ucigaşi, violatori, braconieri şi cei asemenea lor, în vreme ce alţii pun sub semnul întrebării înţelepciunea de a le da arme unor astfel de oameni şi de a-i antrena în artele războiului. Raidurile sălbaticilor ar putea fi considerate pe bună dreptate mai mult o bătaie de cap decât o ameninţare; mulţi înţelepţi sugerează că problema acestora ar fi mai lesne de rezolvat dacă li s-ar permite lorzilor din Nord să-şi întindă dominaţia dincolo de Zid, pentru ca astfel să-i împingă pe sălbatici cât mai departe.

Doar faptul că nordicii apreciază Rondul l-a ţinut în picioare, şi o mare parte a hranei care-i ajută pe fraţii negri la Castelul Negru, Turnul Umbrei şi Rondul-de-Est-la-Mare să nu flămânzească nu provine de la Dar, ci din darurile anuale pe care le fac lorzii nordici Zidului în semn de sprijin.

Sălbaticii

În ţinuturile de dincolo de Zid locuiesc tot felul de oameni - cu toţii urmaşi ai Primilor Oameni - pe care noi, cei din mult mai civilizatul sud, îi numim sălbatici.

Ei nu îşi spun nicicum. Cel mai mare şi mai numeros dintre popoarele de dincolo de Zid se consideră oameni liberi, în credinţa lor că obiceiurile lor barbare le permit să trăiască o mai mare libertate decât supuşii din sud. Şi este adevărat că nu au nici lorzi, nici regi şi nu trebuie să se plece înaintea niciunui om sau preot, indiferent de locul de naştere, de sângele lor sau de poziţia socială.

Însă, traiul lor este sărăcăcios, şi nu sunt scutiţi nici de foame, de vitregiile naturii, de războaiele barbare sau de distrugerile provocate chiar de ai lor. Lipsa de legi de dincolo de Zid nu trebuie invidiată, după cum ar putea spune oricine i-a văzut pe sălbatici. (Şi mulţi au relatat asta în lucrările bazate pe mărturiile cercetaţilor din Rondul de Noapte.) Faptul că se mândresc cu sărăcia lor, cu topoarele lor de piatră şi scuturile lor din lemn de răchită şi blănurile pline de păduchi, este numai unul din motivele pentru care au fost despărţiţi de restul popoarelor din cele Şapte Regate.

Sălbaticii năvălesc asupra regatului mai ales pentru fier şi oţel, lucruri pe care nu le pot face singuri. Au arme din lemn şi piatră, chiar şi din os. Unii poartă topoare de bronz şi cuţite, însă chiar şi acestea sunt considerate valoroase. Faimoasele căpetenii războinice folosesc arme din oţel furate, uneori luate de la cercetaţii din Rond pe care i-au ucis.

Sălbatic atacând.

Triburile şi clanurile de oameni liberi au rămas adepţii vechilor zei ai Primilor Oameni şi ai Copiilor Pădurii, zeii copacilor inimii (unele mărturii susţin că sunt şi dintre aceia care slujesc alţi zei: zeii întunecaţi de sub pământul din Colţii de Gheaţă, zeii zăpezii şi gheţii de pe Ţărmul Îngheţat, ori zeii-crabi de la Storrolds Point, însă acest lucru n-a fost niciodată confirmat).

Cercetaţii din Rondul de Noapte vorbesc despre neamuri şi mai ciudate, stabilite în colţuri îndepărtate ale ţinuturilor de dincolo de Zid, despre războinici îmbrăcaţi în bronz dintr-o vale ascunsă, departe spre nord, şi despre Hornfoot, cei care merg desculţi chiar şi pe gheaţă şi în zăpadă, despre sălbaticii de pe Ţărmul Îngheţat, care trăiesc în colibe şi se deplasează în sănii trase de câini. Există şi vreo şase triburi, oameni ai cavernelor, şi zvonurile vorbesc despre canibali pe întinderile din avalul râurilor îngheţate de dincolo de Zid. Însă puţini cercetaşi au pătruns mai mult de două sute cincizeci de kilometri în Pădurea Bântuită, şi, fără îndoială, acolo sunt şi alte feluri de sălbatici decât şi-ar putea chiar şi ei imagina vreodată.

Ameninţarea reprezentată pentru regat de aceste seminţii barbare ar putea fi ignorată fără probleme, în afară de vremurile în care, din când în când, la mari răstimpuri, ei se unesc sub conducerea vreunui Rege-de-Dincolo-de-Zid. Cu toate că mulţi jefuitori sălbatici şi căpetenii războinice au aspirat la acest titlu, foarte puţini au reuşit să-l obţină. Niciunui dintre barbarii deveniţi Rege-de-Dincolo-de-Zid n-a construit cu adevărat un regat şi nu i-a păsat de poporul său; de fapt, ei sunt căpetenii războinice, nu monarhi şi, în ciuda diferenţelor dintre ei, toţi şi-au condus oamenii împotriva Zidului, în speranţa că vor trece de el şi vor cuceri cele Şapte Regate până în sud.

Sălaşul Aspru a fost cândva singura aşezare care aducea a oraş în ţinuturile de dincolo de Zid, găzduit de Storrolds Point, şi controlând un port cu apă adâncă. Însă acum şase sute de ani, a fost incendiat şi locuitorii lui nimiciţi, dar Rondul nu poate spune cu siguranţă ce s-a întâmplat. Unii zic că a fost invadat de canibalii din Skagos, alţii că vânătorii de sclavi de peste Marea Îngustă au făcut asta. Cele mai ciudate poveşti, aduse de o navă trimisă de Rond să cerceteze, vorbesc despre urlete îngrozitoare, rostogolindu-se de pe dealurile care dominau Sălaşul Aspru, acolo unde n-a putut fi găsit niciun bărbat sau femeie în viaţă. Una dintre cele mai fascinante relatări despre Sălaşul Aspru poate fi găsită în lucrarea Maesterului Wyllis, Sălaşul Aspru, o mărturie despre cei trei ani petrecuţi dincolo de Zid, printre barbari, jefuitori şi vrăjitoarele pădurii. Wyllis a ajuns la Sălaşul Aspru pe o corabie de comerţ din Pentos şi s-a stabilit acolo ca vindecător şi consilier, pentru a putea scrie despre obiceiurile locuitorilor lui. Gorm Lupul, una dintre cele patru căpetenii războinice ce conduceau oraşul, i-a oferit protecţie. Când Gorm a fost ucis

într-o încăierare de beţivi, Wyllis s-a pomenit într-un pericol de moarte şi s-a întors în Oraşul Vechi. Acolo şi-a scris lucrarea, doar pentru a dispărea la un an după ce a primit iluminarea. În Citadelă se spune că ar fi fost văzut ultima dată pe docuri, aşteptând o navă care să-l ducă la Rondul-de-Est-la-Mare.

Primul Rege-de-Dincolo-de-Zid, potrivit legendei, a fost Joramun, care pretindea că avea un corn capabil să dărâme Zidul atunci când îi va trezi „pe uriaşii din pământ”. (Faptul că Zidul încă mai stă în picioare spune destule despre pretenţiile, şi poate chiar despre existenţa lui.)

Fraţii Gendel şi Gorne erau regi, acum trei mii de ani. Conducându-şi armata sub pământ, într-un labirint de peşteri subterane întortocheate, au trecut neobservaţi pe sub Zid şi au atacat Nordul. Gorne l-a ucis în bătălie pe regele Stark, fiind apoi omorât de moştenitorul acestuia, iar Gendel şi sălbaticii lui rămaşi au fugit înapoi spre cavernele lor, fără a mai fi văzuţi vreodată. Lordul cu Corn i-a urmat, la o mie de ani după aceea (sau poate că două). Numele său s-a pierdut în istorie, dar se spune că s-ar fi folosit de vrăjitorie pentru a trece de Zid. După el, secole mai târziu, a venit Bael Bardul, ale cărui cântece mai sunt încă auzite dincolo de Zid… dar nu se ştie dacă a existat cu adevărat sau nu. Sălbaticii spun că da, şi-i atribuie multe cântece, însă vechile cronici de la Winterfell nu vorbesc despre el. Nu se ştie dacă asta se datorează înfrângerilor şi umilinţelor îndurate (se spune chiar că ar fi dezvirginat o fecioară Stark şi-a lăsat-o grea) sau faptului că n-a existat.

Sălbaticii susţin că Gendel şi oamenii lui s-au pierdut în caverne, pe unde rătăcesc şi astăzi. Istoriile Rondului spun că Gendel a fost ucis şi că

foarte puţini dintre oamenii lui au scăpat şi s-au întors sub pământ.

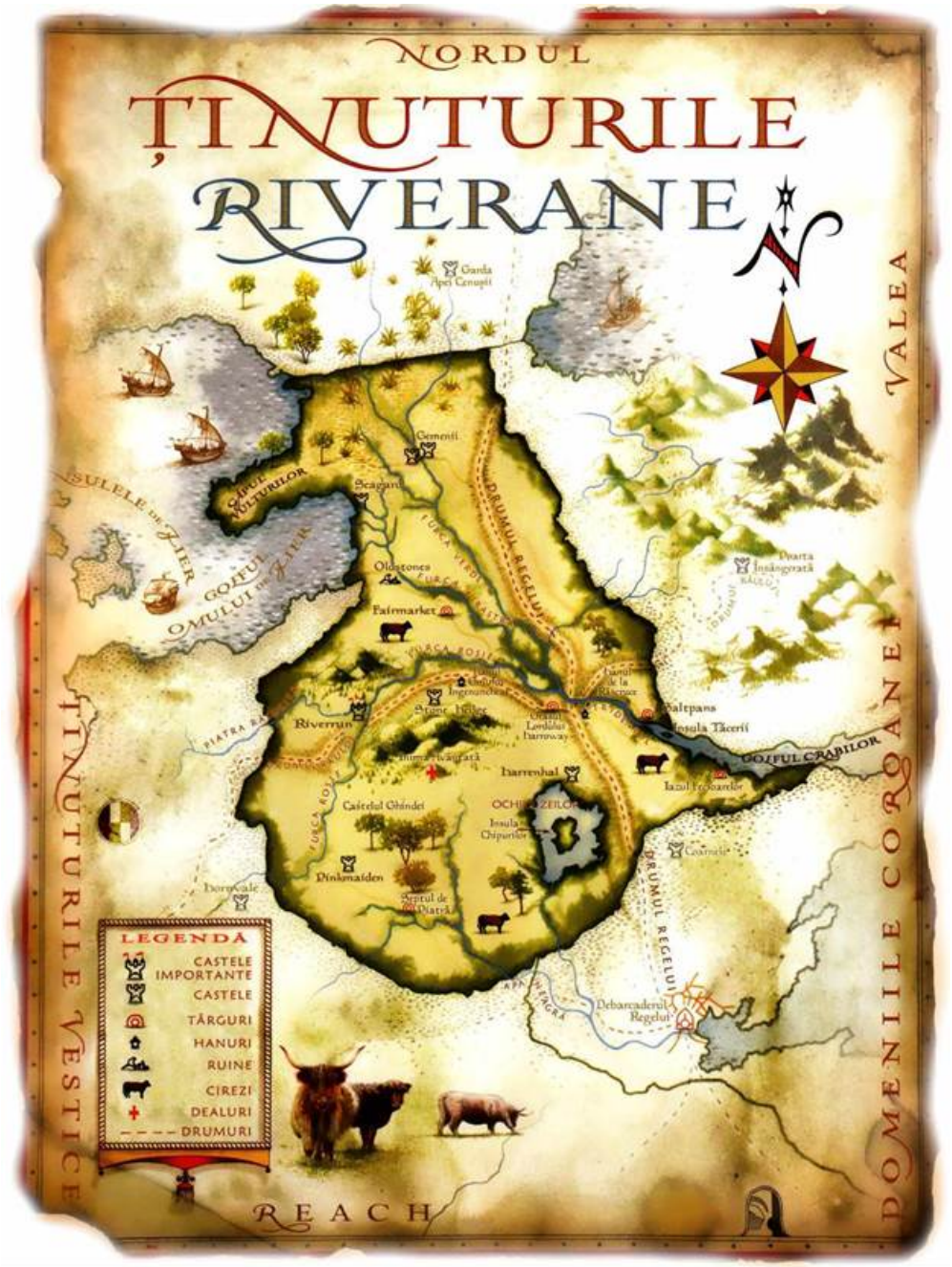
Ultimul Rege-de-Dincolo-de Zid care-a trecut Zidul a fost Raymun Barbă-Roşie, care i-a unit pe sălbatici, în 212 sau 213 D. C. De-abia în 226 D. C. el şi barbarii au reuşit să treacă de Zid cățărându-se cu sutele şi miile pe gheaţa alunecoasă şi coborând în partea cealaltă.

Oastea lui Raymun număra câteva mii de oameni, după toate mărturiile, şi a ajuns până la Lacul Lung, în sud. Acolo, lordul Willam Stark şi Uriaşul Beţiv, lordul Harmond din Casa Umber, i-au atacat. Cu două armate care-l înconjurau şi lacul în spatele lui, Barbă-Roşie a luptat şi-a murit, dar nu înainte de a-l fi măcelărit pe lordul Willam.

Când a apărut, în cele din urmă, şi Rondul de Noapte, condus de Lordul Comandant Jack Musgood (numit Veselul Jack Musgood înainte de invazie şi Adormitul Jack Musgood ulterior, pentru totdeauna), bătălia se terminase, iar furiosul Artos Stark (fratele răposatului lord Willam, considerat unul dintre cei mai fioroşi războinici ai epocii sale) le-a dat fraţilor în negru sarcina de a-i îngropa pe morţi, ceea ce au făcut intr-un mod admirabil.

O armată a sălbaticilor în faţa Zidului.

NORDUL
ȚINUTURILE RIVERANE
VALEA
DOMENIILE CORONANE
ȚINUTURILE VESTICE
REACH
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
HANURI
RUINE
CIREZI
DEALURI
DRUMURI
Gemenii
Beagarn
Oldstones
Fairmarket
Riverrun
Harrenhal
Pinkmaiden
Saltpans
Insula Tăcerii
GOLFUL CRĂBILOR
Debarcaderul Regelui
DRUMUL REGELUI

Ţinuturile Riverane

Multă istorie - plină de glorie, dar şi de tragedii - s-a făcut în ţinuturile udate de apa râului Trident şi de cei trei afluenţi ai săi.

Întinzându-se de la Gât şi până la malurile Apei Negre, iar în est spre marginile Văii, Ţinuturile Riverane sunt inima vie a Westerosului. Nicio altă regiune din cele Şapte Regate n-a mai văzut atâtea bătălii, nici atâţia regi mărunţi şi atâtea case regale ridicându-se şi dispărând. Cauzele pentru aceasta sunt clare. Bogate şi fertile, Ţinuturile Riverane se învecinează cu toate celelalte ţinuturi din cele Şapte Regate cu excepţia Dorne, dar au prea puţine graniţe naturale care să stăvilească invaziile. Apa Tridentului face ca pământul să fie numai bun pentru locuit, agricultură şi cuceriri, în vreme ce cei trei afluenţi stimulează negoţul şi călătoriile pe timp de pace, fiind atât drumuri, cât şi obstacole în vreme de război.

Importanţa Tridentului pentru regiune n-a fost niciodată mai clară ca atunci când regele Harwyn Hoare, bunicul lui Harren cel Negru, s-a luptat pentru Ţinuturile Riverane cu Arrec, Regele Furtunii. Năvălitorii din Insulele de Fier au obţinut controlul asupra râurilor, transportându-şi rapid trupele între fortăreţele îndepărtate şi câmpurile de bătălie. Regele Furtunii a suferit o înfrângere usturătoare la vadul Furcii Albastre, lângă Fairmarket, unde corăbiile lungi s-au dovedit a fi decisive, permiţându-le insularilor să captureze vadul în ciuda numărului superior al oamenilor lui Arrec.

Cei trei afluenţi ai Tridentului au dat Ţinuturilor Riverane numele lor: Furca Roşie, colorată de

nămolul şi aluviunile care se rostogolesc de pe munţii vestici; Furca Verde, ale cărei ape pline de muşchi vin dintre mlaştinile Gâtului; şi Furca Albastră, numită aşa datorită purităţii apei sale sclipitoare, alimentată de izvoare. Cursurile lor late sunt drumurile pe care circulă bunurile prin Ţinuturile Riverane, şi n-ar fi neobişnuit să vezi şiruri de ambarcaţiuni împinse cu prăjini întinzându-se pe kilometri întregi. N-a existat niciodată vreun oraş în Ţinuturile Riverane, chiar dacă pare ciudat (deşi există târguri mari, de negoţ), şi asta din cauza istoriei zbuciumate a regiunii şi a tendinţei regilor din trecut de a refuza carte care să permită ca Saltpans sau Oraşul Lordului Harroway ori Fairmarket să se extindă.

În timpul secolelor în care Primii Oameni au dominat Westerosul, nenumărate regate mărunte s-au ridicat şi s-au prăbuşit în Ţinuturile Riverane. Istoriile lor, împletite şi brodate cu mituri şi cântece, au fost în general uitate, cu excepţia numelor unora dintre regii şi eroii legendari, ale căror fapte au fost consemnate pe pietrele bătute de vânt cu rune ale căror înţelesuri sunt chiar şi acum controversate în Citadelă. Astfel, chiar dacă menestrelii şi povestitorii s-ar putea să ne încânte cu istorisiri vii despre Artos cel Puternic, Florian cel Nebun, Jack Nouă-Degete, Sharra, Regina-Vrăjitoare şi Regele Verde de la Ochiul Zeilor, existenţa unor asemenea personaje trebuie să fie pusă sub semnul întrebării.

Adevărata istorie a Ţinuturilor Riverane începe cu venirea andalilor. După ce au trecut Marea Îngustă şi au năvălit în Vale, aceşti cuceritori dinspre vest au vrut să şi-o însuşească, deplasându-se cu corăbiile lor lungi în sus pe Trident şi pe cei trei afluenţi ai săi. În acele zile, se pare că andalii au luptat în bande conduse de căpeteniile pe care septonii de mai târziu le vor numi regi. Treptat, s-

au impus în faţa multora dintre regii mărunţi, ale căror regate erau udate de râuri.

Baladele ne vorbesc despre Căderea Iazulului Fecioarelor şi de moartea regelui său copil, Florian cel Curajos, al Cincilea pe Numele Său; despre Vadul Văduvei, unde trei fii ai lordului Darry i-au ţinut pe loc pe căpetenia andală Vorian Vypren şi pe cavalerii săi timp de o zi şi-o noapte, ucigând sute dintre ei înainte de a cădea la rândul lor; despre noaptea de la Codrul Alb, unde se spune că toţi Copiii Pădurii au ieşit din străfundurile unui deal plin de găuri, trimiţând sute de lupi asupra unei tabere andale, fiarele sfâşiind sute de oameni sub lumina lunii; despre marea bătălie de la Râul Amar, unde Brackenii de la Stone Hedge şi familia Blackwood de la Raventree Hall au făcut cauză comună împotriva năvălitorilor, numai pentru a fi spulberaţi de un iureş al celor 777 de cavaleri andali şi şapte septoni, purtând pe scuturi steaua cu şapte colţuri a Credinţei.

Steaua cu şapte colţuri îi însoţea peste tot pe andali, purtată pe scuturi şi flamuri, brodată pe bluzele purtate peste armuri, uneori chiar pe pielea lor. În credinţa lor în Cei Şapte, cuceritorii îi considerau demoni pe vechii zei ai Primilor Oameni şi ai Copiilor Pădurii, nimicind crângurile de copaci ai inimii, sacri pentru ei, cu foc şi sabie, doborând măreţii copaci albi oriunde îi găseau şi distrugând feţele sculptate.

Marele deal Inima Avântată era sacru pentru Primii Oameni, aşa cum fusese şi pentru Copiii Pădurii înaintea lor. Cu coama acoperită de un crâng de copaci ai inimii uriaşi, la fel de vechi ca toţi cei din cele Şapte Regate, Inima Avântată îi adăpostea încă pe Copiii Pădurii şi pe înţelepţii lor. Când regele andal Erreg Fratricidul a înconjurat dealul, Copiii au ieşit afară pentru a-l apăra, chemând nori de corbi şi armate de lupi… sau aşa spune legenda. Dar nici colţii şi nici ghearele n-au

rezistat în faţa topoarelor de oţel ale andalilor, care i-au măcelărit deopotrivă pe înţelepţi, fiare şi pe Primii Oameni, şi-au ridicat lângă Inima Avântată un morman de leşuri pe jumătate la fel de înalt… după cum susţin menestrelii.

Adevărata istorie sugerează altceva, insistând că Ţinuturile Riverane fuseseră abandonate de Copii cu mult înainte ca andalii să traverseze Marea Îngustă. Cert este însă că crângul a fost distrus. Astăzi, au mai rămas doar nişte cioturi putrede în locul copacilor inimii.

Cu toate că numele lui Erreg este unul dintre cele mai întunecate din istoriile străvechi, cineva s-ar putea întreba dacă a existat cu adevărat. Arhimaesterul Perestan a sugerat că Erreg ar putea fi, de fapt, o transcriere greşită a unui titlu andal şi nu un nume. Perestan merge mai departe în lucrarea sa, *Consideraţii asupra istoriei*, sugerând că această căpetenie fără nume ar fi tăiat copacii la ordinul unui rival al regelui riveran, care se folosise de mercenarii andali.

Penultimul şi cel mai măreţ rege riveran care s-a ridicat împotriva andalilor a fost Tristifer al IV-lea din Casa Mudd, Ciocanul Dreptăţii, care domnea din uriaşul castel Oldstones, pe un deal de pe malurile Furcii Albastre. Menestrelii ne spun că a luptat într-o sută de bătălii împotriva năvălitorilor şi a câştigat nouăzeci şi nouă dintre ele, numai pentru a cădea răpus în cea de-a o suta, în care s-a războit cu o alianţă formată din şapte regi andali. Totuşi, pare convenabil să fie şapte regi în cântec; mai mult ca sigur, aceasta este o altă istorisire născocită de septoni, ca o lecţie de cucernicie.

Înaintea Casei Mudd, au existat şi alţi regi la fel de puternici. Despre Fisheri se spune în unele cronici că au fost primii şi cea mai veche familie de regi riverani (în altele, ei sunt pomeniţi drept

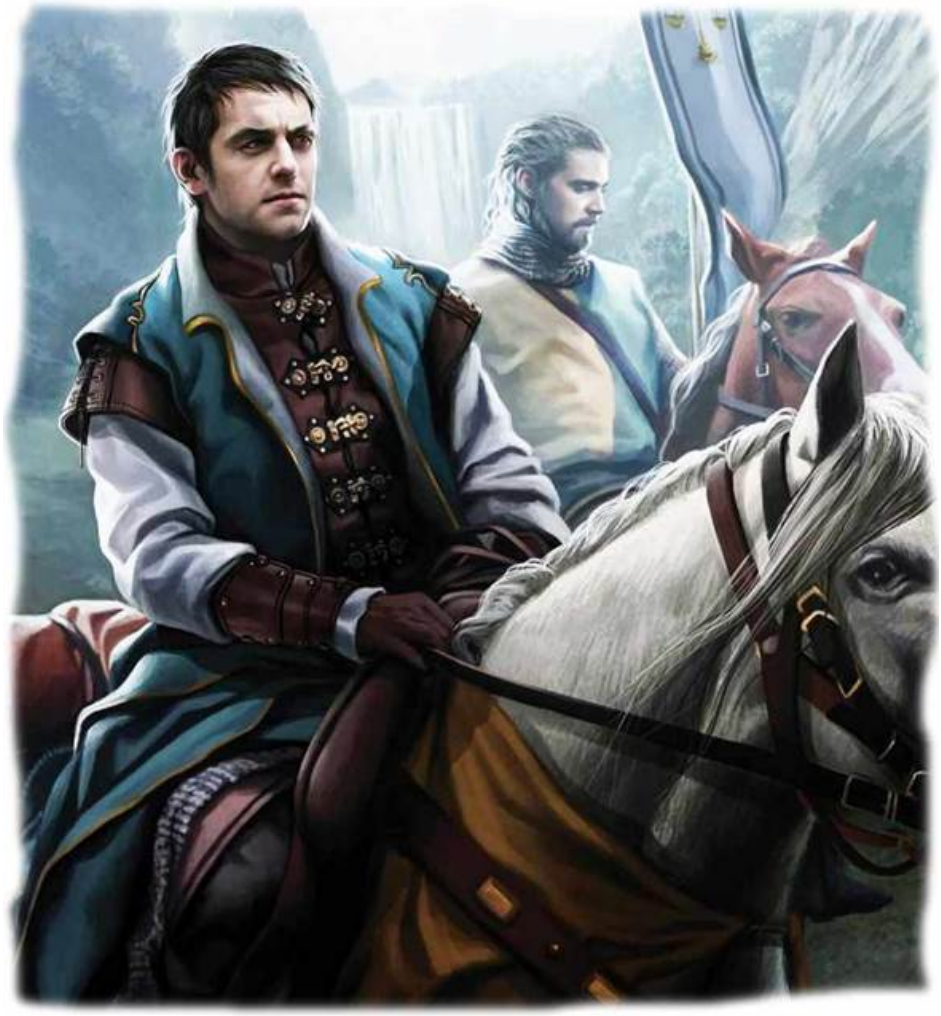
cea de-a doua dinastie, iar în *Analele râurilor*, fragmentare, provenite din străvechiul sept de la Peasedale, se sugerează că ar fi fost a treia). Familiile Blackwood şi Bracken pretind că au domnit în Ţinuturile Riverane în perioade diferite în Epoca Eroilor.

Casa Mudd a izbutit să unească mai multe dintre Ţinuturile Riverane decât oricare dintre predecesorii lor, însă domnia ei a fost scurtă. Ciocanul Dreptăţii a fost urmat de fiul său, Tristifer al V-lea, sau Ultimul Tristifer, care s-a dovedit incapabil să stăvilească valul andal şi să-şi menţină unit propriul popor.

Regii andali care au distrus Oldstones şi l-au omorât pe Ultimul Tristifer s-au înrudit cu nobilimea rămasă a Primilor Oameni şi i-au măcelărit pe toţi cei care nu s-au plecat înaintea lor. Un popor arţăgos, războinic, andalii şi-au împărţit Ţinuturile Riverane. Sângele ultimilor regi ai Primilor Oameni nici nu se uscase încă atunci când cuceritorii andali au început să se lupte între ei pentru dominaţie. Cu toate că mulţi lorzi se autoproclamau Rege al Râurilor şi Dealurilor sau Rege al Tridentului, vor trece veacuri până când vreunul dintre aceşti monarhi mărunţi să pună mâna pe suficient de multe ţinuturi riverane ca să merite asemenea titluri.

Primul dintre regii andali care a supus Ţinuturile Riverane a fost bastardul născut dintr-o relaţie amoroasă între doi vechi duşmani: Blackwood şi Bracken. În copilărie, a fost Benedict Rivers, dispreţuit de toţi, însă a ajuns cel mai măreţ luptător al epocii sale, Ser Benedict cel Viteaz. Priceperea sa în luptă i-a adus sprijinul casei mamei sale şi a tatălui său, şi curând şi alţi lorzi riverani s-au plecat înaintea sa. Benedict a avut nevoie de peste treizeci de ani ca să-l poată doborî şi pe ultimul dintre regii mărunţi ai Tridentului. Numai atunci şi-a pus coroana.

Ca rege, a devenit cunoscut drept Benedict cel Drept, un nume care i-a plăcut atât de mult încât a renunţat la numele său de bastard şi l-a adoptat pe acesta ca nume al casei sale. Înţelept şi neînduplecat, a domnit douăzeci şi trei de ani, extinzându-şi domeniile până la Iazul Fecioarelor şi Gât. Fiul său, un alt Benedict, a domnit vreme de şaizeci de ani şi a adăugat Duskendale, Rosby şi gura Apei Negre la Ţinuturile Riverane.

Regele Benedict cel Drept

Casa lui Benedict a condus Ţinuturile Riverane aproape trei secole, ne spun cronicile. Dinastia lor s-a terminat când Qhored Hoare, regele Insulelor de Fier, i-a ucis pe fiii regelui Bernarr al II-lea, în timp ce aceştia erau captivi la Pyke. Tatăl lor nu le-

a supravieţuit multă vreme, implicat într-un război inutil de răzbunare împotriva insularilor.

A urmat o altă perioadă de anarhie şi vărsări de sânge. Regatul pe care-l unise Benedict cel Viteaz a fost fărâmiţat încă o dată, iar conflictul de o sută de ani a stat mărturie cum regii mărunţi ai Caselor Blackwood, Bracken, Vance, Mallister şi Charlton s-au războit între ei pentru supremaţie.

Învingătorul puţin probabil al acestor lupte a fost lordul Torrence Teague, un aventurier de origine dubioasă, care a pus mâna pe o grămadă de aur în timpul unui atac îndrăzneţ împotriva Ţinuturilor Vestice, folosindu-şi averea pentru a aduce un mare număr de mercenari de dincolo de Marea Îngustă. Războinici încercaţi cu toţii, spadele lor au înclinat balanţa, iar Teague a fost încoronat Rege al Tridentului, la Iazul Fecioarelor, după şase ani de război.

Oricum, se spune că nici regele Torrence, nici moştenitorii lui n-au avut o domnie liniştită. Neamul Teague era atât de puţin iubit de cei asupra cărora domnea, încât au fost nevoiţi să-i ţină ca ostatici la curtea lor pe fiii şi fiicele tuturor marilor case din Trident, pentru a-i avea la îndemână în caz de trădare. Chiar şi aşa, cel de-al patrulea monarh Teague, regele Theo Ros-de-Şa, şi-a petrecut întreaga sa domnie călare, conducându-şi cavalerii de la o răscoală la alta, în timp ce-i spânzura pe ostatici de crengile copacilor.

Dinastiile regilor riverani andali au avut, adesea, viaţă scurtă, deoarece duşmanii le înconjurau regatele din toate părţile. Oamenii de fier le-au devastat coastele dinspre vest, în vreme ce piraţii de la Treptele de Piatră şi Trei Surori au făcut la fel în est. Vesticii au coborât călare dealurile de peste Furca Roşie pentru a jefui şi cuceri, iar triburile sălbatice din dealuri au ieşit din Munţii Lunii pentru a pârjoli, prăda şi lua femeile. Dinspre sud-vest, lorzii din Reach au trimis coloane de fier de cavaleri peste Apa Neagră ori de câte ori le-a

convenit; spre sud-est se aflau domeniile Regilor Furtunii, mereu doritori de aur şi de glorie.

În istoria îndelungată a Tridentului, sub sute de domnitori, oamenii din Ţinuturile Riverane au fost aproape tot timpul implicaţi în războaie cu cel puţin unul dintre vecinii lor. Uneori, trebuiau să lupte şi pe două fronturi sau chiar trei o dată.

Şi mai rău, puţini dintre regii riverani s-au bucurat vreodată de întregul sprijin al propriilor lor lorzi stegari. Vechile nedreptăţi sau trădări nu erau date uitării cu uşurinţă de lorzii Tridentului, ale căror vrăjmăşii erau la fel de adânci ca şi râurile care le udau pământurile. Din când în când, unul sau mai mulţi dintre aceşti lorzi riverani se alăturau câte unui năvălitor sau altuia, împotriva propriului lor rege; într-adevăr, în unele cazuri, chiar ei au adus străini în Ţinuturile Riverane, oferindu-le pământuri, aur sau mâna fiicelor lor în schimbul ajutorului lor împotriva duşmanilor.

Mulţi dintre regii riverani au fost detronaţi prin astfel de alianţe, şi fiecare nouă bătălie a pregătit scena pentru următoarea. Privind retrospectiv, este uşor de înţeles că n-a fost decât o chestiune de timp până când unul dintre aceşti năvălitori a ales să rămână şi să revendice Ţinuturile Riverane.

Primul care-a făcut asta a fost Regele Furtunii, Arian al III-lea Durrandon.

Humfrey din Casa Teague era Regele Râurilor şi Dealurilor în acele vremuri. Fiind un domnitor pios, a înfiinţat multe septuri şi mănăstiri în Ţinuturile Riverane, încercând să interzică adorarea vechilor zei în regatul său.

Asta a făcut ca Raventree să se ridice împotriva sa, Casa Blackwood neacceptându-i niciodată pe Cei Şapte. Vance din Atranta şi Tully de la Riverrun li s-au alăturat. Regele Humfrey şi loialiştii săi, sprijiniţi de Stelele şi Săbiile Credinţei Militante, erau pe punctul de a-i zdrobi, când Roderick Blackwood a cerut ajutor de la Capătul Furtunii. Lordul era legat de Casa Durrandon prin

căsătorie, deoarece regele Arian o luase de soţie pe una dintre fiicele sale, căsătorindu-se cu ea după vechile rânduieli, lângă copacii inimii din pădurea zeilor din Raventree.

Arian al III-lea a răspuns rapid. Chemându-şi toţi stegarii, Regele Furtunii a condus o mare armată peste Apa Neagră, zdrobindu-i pe regele Humfrey şi pe aliaţii acestuia într-o serie de bătălii sângeroase, ridicând asediul asupra Raventree. Roderick Blackwood şi Elston Tully au căzut amândoi în luptă, împreună cu lorzii Bracken, Darry, Smallwood şi ambii lorzi Vance. Regele Humfrey, fratele şi campionul său, Ser Damon, precum şi fiii săi Humfrey, Hollis şi Tyler au pierit cu toţii în bătălia finală a campaniei, o încăierare sângeroasă desfăşurată la baza dealurilor numite Sfârcurile Mamei, pe un teritoriu revendicat atât de Blackwood, cât şi de Bracken.

Regele Humfrey a fost primul care a fost ucis în acea zi. Moştenitorul său, prinţul Humfrey, a preluat coroana şi spada, însă a murit la scurt timp după aceea. L-a înlocuit fratele său, Hollis, dar şi el a fost ucis. Astfel, coroana însângerată a ultimului rege riveran a trecut de la un fiu la celălalt şi, în cele din urmă, la fratele regelui Humfrey, totul în decursul unei după-amiezi. La apusul soarelui, Casa Teague era cu totul nimicită, împreună cu Regatul Râurilor şi Dealurilor. Lupta în care au murit a devenit cunoscută după aceea drept Bătălia celor Şase Regi, în onoarea lui Arian al III-lea, Regele Furtunii, şi a celor cinci regi riverani măcelăriţi de cei de la Capătul Furtunii; unii au domnit preţ de câteva minute, nici măcar pentru câteva ore.

Anumite scrisori, găsite de maesterii de la Capătul Furtunii şi Raventree Hall în secolele următoare, sugerează că Arian al III-lea nu intenţiona să revendice Ţinuturile Riverane atunci, când a mărşăluit spre nord, vrând de fapt să redea coroana Casei Blackwood, respectiv naşului său,

lordul Roderick. Moartea sa în bătălie a năruit aceste planuri, deoarece moştenitorul de la Raventree era un băiat de opt ani, iar Regelui Furtunii nu-i plăceau şi nu avea încredere în fraţii supravieţuitori ai lordului Blackwood. Se pare că regele Arian a luat în considerare şi posibilitatea încoronării fiicei sale de suflet, Shiera, copilul cel mare al lui Roderick Blackwood, propriul său fiu domnind împreună cu ea, însă lorzii riverani au refuzat să fie conduşi de o femeie, iar Înălţimea Sa a decis să adauge Ţinuturile Riverane la propriile sale domenii.

Şi-aşa au rămas peste trei secole, cu toate că lorzii riverani s-au ridicat împotriva Capătului Furtunii cel puţin o dată în fiecare generaţie. O duzină de pretendenţi, din tot atâtea case, autointitulaţi Rege Riveran sau Rege al Tridentului, vor jura să azvârle jugul celor de la Capătul Furtunii. Unii chiar au şi reuşit… pentru vreo paisprezece zile, un ocol al lunii, poate chiar şi pentru un an. Însă tronurile lor erau construite din lut şi nisip, iar la sfârşit o nouă armată va mărşălui de la Capătul Furtunii pentru a le dărâma şi a-i spânzura pe cei care se aşezaseră pe ele. Şi astfel s-au terminat domniile lipsite de glorie ale lui Lucifer cel Drept (Lucifer Mincinosul), Marq Mudd (Bardul Nebun), lordului Robert Vance, lordului Petyr Mallister, lady Jeyne Nutt, a regelui-bastard Ser Addam Rivers, a regelui-ţăran Pate din Fairmarket şi a lui Ser Lymond Fisher, Cavaler de Oldstones, şi ale altor câtorva.

Când dominaţia Capătului Furtunii asupra Ţinuturilor Riverane s-a terminat în cele din urmă, nu un lord riveran i-a pus capăt, ci un cuceritor rival de dincolo de ţinuturile Tridentului: Harwyn Hoare, numit şi Mână Grea, regele Insulelor de Fier. Traversând Golful Omului de Fier cu o sută de corăbii lungi, trupele lui Harwyn au debarcat la două sute de kilometri sud de Seagard şi au mărşăluit spre interior, spre Furca Albastră,

cărându-şi corăbiile pe umeri. În baladele menestrelilor din insule care încă mai sărbătoresc acest lucru.

În timp ce insularii se deplasau în sus şi-n jos pe râuri, năvălind şi jefuind după pofta inimii, lorzii riverani s-au retras din calea lor ori s-au adăpostit în castelele lor, nedorind să fie implicaţi în bătălii în numele unui rege pe care mulţi dintre ei îl suduiau. Cei care au pus mâna pe arme au fost pedepsiţi cu sălbăticie. Un tânăr cavaler curajos, Samwell Rivers, fiul natural al lui Tommen Tully, Lord de Riverrun, a adunat o mică armată şi s-a întâlnit cu regele Harwyn pe Piatra Răsucită, însă oamenii săi s-au împrăştiat când Mână Grea a şarjat. Sute de bărbaţi s-au înecat încercând să fugă. Rivers însuşi a fost despicat în două, pentru ca părinţii săi să primească câte o jumătate.

Lordul Tully a abandonat Riverrun fără luptă, fugind cu oamenii săi pentru a se alătura armatei care se concentra la Raventree Hall, sub conducerea doamnei Agnes Blackwood şi a fiilor ei. Însă când lady Agnes a avansat spre insulari, vecinul ei beligerant, lordul Lothar Bracken, i-a căzut în spate cu întreaga sa forţă şi i-a pus pe fugă oamenii. Lady Agnes şi doi dintre fiii ei au fost capturaţi şi trimişi regelui Harwyn, care a forţat-o pe mamă să vadă cum i-a sugrumat pe băieţi cu mâinile goale. Dar lady Agnes n-a plâns, dacă sunt adevărate poveştile. „Am şi alţi fii” i-a spus ea regelui Insulelor de Fier. „Raventree va dura mult după ce tu şi toţi ai tăi veţi fi măturaţi de pe faţa pământului şi distruşi. Neamul ţi se va sfârşi în sânge şi foc.”

Mai mult ca sigur că acest discurs profetic este o invenţie ulterioară, adăugată legendei de vreun menestrel sau povestitor. Ceea ce ştim cu siguranţă este că Harwyn Mână Grea a fost atât de impresionat de cutezanţa prizonierei sale, încât s-a oferit să-i cruţe viaţa şi s-o ia ca ibovnică. „Mai degrabă aş primi în mine sabia ta decât mădularul”

a răspuns lady Agnes. Harwyn Mână Grea i-a făcut pe voie.

Împrăştierea armatei lui Agnes Blackwood a reprezentat sfârşitul rezistenţei lorzilor riverani în faţa insularilor, dar nu şi sfârşitul luptelor, deoarece vestea invaziei ajunsese, în sfârşit, la regele Arrec Durrandon, la îndepărtatul Capăt al Furtunii. Adunând o armată puternică, Regele Furtunii s-a grăbit spre nord pentru a-şi întâlni duşmanul.

Acest rege tânăr era atât de nerăbdător să încrucişeze spada cu insularii, încât în curând şi-a lăsat în urmă propriul convoi cu provizii, o greşeală fatală, după cum a aflat Arrec atunci când a traversat Apa Neagră şi toate castelele erau închise pentru el, astfel că n-a găsit nici mâncare, nici furaje pentru cai, numai oraşe incendiate şi lanuri pârjolite.

Mulţi dintre lorzii riverani li se alăturaseră deja insularilor. Sub comanda lorzilor Goodbrook, Paege şi Vypren, s-au strecurat peste Apa Neagră şi au căzut în spatele convoiului cu provizii, înainte ca acesta să ajungă la râu, punând pe fugă ariergarda lui Arrec şi capturându-i rezervele.

Astfel că Harwyn Mână Grea s-a confruntat cu o armată dezorientată şi flămândă de la Capătul Furtunii, când aceasta a ajuns la Fairmarket, iar Lothar Bracken, Theo Charlton şi alţi câţiva zeci de lorzi riverani i s-au alăturat. Regele Arrec avea aproape un efectiv dublu faţă de duşmanii săi, dar oamenii lui erau obosiţi după lungul marş, buimăciţi şi demoralizaţi, iar regele lor s-a arătat curând a fi încăpăţânat şi nehotărât. Bătălia s-a încheiat cu o înfrângere zdrobitoare pentru Capătul Furtunii. Arrec a scăpat din măcel, dar doi dintre fraţii lui au murit în luptă, iar dominaţia Capătului Furtunii asupra ţinuturilor Tridentului s-a încheiat brusc şi sângeros.

Regele Furtunii Arrec urmărind bătălia de la Fairmarket.

Dincolo de Ţinuturile Riverane, se spune, mulţi oameni de rând s-au bucurat aflând ce se întâmplase, în vreme ce lorzii lor, încurajaţi, au atacat micile garnizoane de la Capătul Furtunii rămase în regiune, izgonindu-le sau trecându-le prin foc şi sabie. Clopotele de la Septul de Piatră au bătut preţ de o zi şi-o noapte, spun cronicile, iar menestrelii şi fraţii cerşetori s-au dus dintr-un oraş într-altul pentru a anunţa că oamenii din Trident erau din nou propriii lor stăpâni.

Celebrările s-au dovedit însă de scurtă durată. S-a spus, mai ales în ceea ce priveşte Stone Hedge, că lordul Lothar Bracken se aliase cu insularii, crezând că Mână Grea îl va face rege odată ce oamenii furtunii erau izgoniţi, însă acordul a fost doar verbal. Pare însă greu de crezut: Harwyn Hoare nu era omul care să dea coroane de pomană. La fel cum făcuse şi Arian al III-lea Durrandon cu trei secole în urmă, Harwyn a revendicat Ţinuturile Riverane. Lorzii riverani care luptaseră alături de el nu făcuseră altceva decât să schimbe un stăpân cu altul… iar noul lor stăpân era mai aspru, mai crud şi mult mai pretenţios decât cel vechi.

Lothar Bracken însuşi a fost printre primii care au învăţat lecţia aceasta, când a încercat să se ridice împotriva lui Harwyn, jumătate de an mai târziu. Numai câţiva lorzi mărunţi s-au adunat sub flamurile sale şi regele Harwyn l-a zdrobit, prădând şi apoi umilind Stone Hedge şi atârnându-l pe lordul Bracken într-o cuşcă pentru ciori, o bună parte din an, lăsându-l să moară de foame.

În anii următori, regele Arrec a încercat de două ori să treacă Apa Neagră şi să recupereze ceea ce pierduse, însă fără succes. Fiul său cel mare şi succesorul său, regele Arian al V-lea, a încercat şi el şi-a murit făcând asta.

Harwyn Mână Grea a domnit asupra Ţinuturilor Riverane până la sfârşitul vieţii (a murit în pat, la vârsta de şaizeci şi patru de ani, în vreme ce se distra cu una dintre ibovnicele sale), iar fiul său şi nepotul l-au urmat la tron, continuând dominaţia brutală a insularilor asupra oamenilor de pe Trident. Nepotul lui Harwyn, regele Harren cel Negru, şi-a petrecut cea mai mare a vieţii în Ţinuturile Riverane construind fortăreaţa uriaşă care-i va purta numele, întorcându-se foarte rar în Insulele de Fier.

Astfel stăteau lucrurile când Aegon Cuceritorul a debarcat şi a pus capăt lui Harren şi Casei Hoare. Domnia insularilor asupra Ţinuturilor Riverane s-a terminat cu incendiul care a înghiţit Harrenhalul. După aceea, Aegon l-a numit pe Edmyn Tully de Riverrun, primul dintre lorzii riverani care s-a declarat de partea Targaryenilor, Lordul Suzeran al Tridentului, reducându-i pe ceilalţi lorzi riverani la rangul de vasali. Coroana şi-a rezervat-o pentru sine; nu vor mai fi alţi regi în Westeros în afară de Aegon.

Casa Tully

Blazonul Casei Tully (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Mallister, Mooton, Darry, Mudd, Piper, Strong, Vance, Bracken, Blackwood, Whent, Lothston, şi Frey.

Membrii familiei Tully din Riverrun nu au fost niciodată regi, cu toate că hrisoavele privind succesiunile indică legături cu dinastiile din trecut. S-ar putea ca aceste vechi legături să fi ajutat Casa Tully să ajungă Lorzi Suzerani ai Tridentului sub Aegon I.

Numele Tully apare în multe cronici şi anale ale Tridentului, până în vremea Primilor Oameni, când Edmure Tully şi fiii săi au luptat alături de Ciocanul Dreptăţii, Tristifer Mudd al IV-lea, în

multe dintre cele nouăzeci şi nouă de bătălii victorioase.

După moartea lui Tristifer, Ser Edmure s-a dus la cel mai măreţ dintre cuceritorii andali, Armistead Vance. De la el a primit fiul lui Edmure, Axel, mare parte din pământuri la confluenţa dintre Furca Roşie şi afluentul său rapid, Piatra Răsucită.

Lordul Axel s-a stabilit acolo, într-un castel roşu pe care l-a numit Riverrun.

Datorită amplasării sale, Riverrunul s-a dovedit a fi curând de mare valoare strategică, iar regii mărunţi care se ciorovăiau în timpul vremurilor anarhiei au început curând să se bată pentru sprijinul Casei Tully. Axel şi descendenţii săi au devenit bogaţi şi puternici, iar cu timpul, s-au transformat într-un bastion al multor regi riverani, apărând hotarele de vest ale Tridentului împotriva Regatului Stâncii al Casei Lannister.

Membrii Casei Tully erau unii dintre cei mai importanţi lorzi ai Ţinuturilor Riverane atunci când Regele Furtunii a câştigat războiul final împotriva ultimului Rege al Râurilor şi Dealurilor. Unele dintre casele nobile au fost distruse în acele războaie, însă cele mai multe s-au plecat înaintea Regilor Furtunii odată ce Teague au fost înlăturaţi, iar Tully s-au numărat printre ele. Curând, familia Tully a început să ocupe ranguri însemnate şi posturi de încredere.

CASELE CARE AU DOMINAT CÂNDVA ŢINUTURILE RIVERANE, AŞA CUM LE-A CONSEMNAT ISTORIA

Casa Fisher din Insula Ceţoasă

Casa Blackwood de Raventree

Casa Bracken de Stone Hedge

Casa Mudd de Oldstones (ultima dinastie a Primilor Oameni care a domnit asupra Ţinuturilor Riverane)

Casa Celui Drept

Casa Teague (ultimul dintre Regii Râurilor şi Dealurilor născut în Ţinuturile Riverane)

Casa Durrandon de la Capătul Furtunii

Casa Hoare din Insulele de Fier

Riverrunul a erodat stăpânirile Regilor Furtunii şi a supravieţuit cuceririi ulterioare a insularilor, aproape intact. Alte case puternice din Ţinuturile Riverane nu au avut atâta noroc. Cu zece ani înaintea Cuceririi lui Aegon, Casele Blackwood şi Bracken au intrat într-un nou război, reaprinzând vechiul lor conflict. Înainte, suzeranii lor insulari ignoraseră astfel de conflicte dintre vasalii lor; într-adevăr, dacă Cronica de Fier poate fi crezută, Harwyn Mână Grea părea adesea să-şi facă stegarii să se lupte unul cu altul pentru a-i menţine nevolnici.

Conflictul dintre clanul Blackwood şi Brackeni este dezonorant deoarece se întinde pe durata a o mie de ani înaintea venirii andalilor. Originile sale sunt controversate şi învăluite în legendă. Familia Blackwood afirmă că erau regi, iar Brackenii nişte lorzi mărunţi, care voiau să-i trădeze şi să-i înlăture, în vreme ce Brackenii susţin cam aceleaşi lucruri despre rivalii lor. Că amândouă erau case regale în Trident pare adevărat, şi nimeni nu se îndoieşte de faptul că duşmănia lor are la bază o pricină oarecare, fiind atât de îndelungată încât a

devenit legendară. Pe cât erau de puternici, au menţinut conflictul în pofida atâtor regi care au încercat să-i împace. Chiar şi Bătrânul Rege, Jaehaerys Conciliatorul, a eşuat în încercarea sa de a opri acest război neîncetat, iar pacea pe care a susţinut-o n-a rezistat multă vreme după încheierea domniei sale.

Acum însă, conflictul a întrerupt construcţia Harrenhalului, iar acesta era un motiv suficient pentru ca Harren cel Negru să trateze dur cu ei. Aşa că, atunci când Aegon Cuceritorul s-a îndreptat în marş spre Harrenhal, Tully din Riverrun erau cei mai puternici lorzi riverani rămaşi în picioare.

Cei patruzeci de ani de domnie a lui Harren cel Negru, care adusese sărăcie şi moartea a mii de oameni, nu i-au câştigat niciun fel de dragoste în Ţinuturile Riverane. În consecinţă, venirea lui Aegon a fost salutată de lorzii mari şi mici, care s-au înghesuit să vină sub flamurile sale, nerăbdători să-şi înlăture regele crud şi străin de neam, iar căpetenia lor a fost Edmyn Tully. Când Harrenhalul a ars, iar descendenţei lui Harren cel Negru i s-a pus capăt, Aegon a dat domnia asupra Ţinuturilor Riverane lordului Edmyn. Unii chiar au propus ca lordului Tully să-i fie acordată şi dominaţia asupra Insulelor de Fier, însă acest lucru nu s-a întâmplat.

Lordul Edmyn a făcut multe ca să repare daunele provocate de Harren. Au fost încheiate noi alianţe, ca atunci când proaspăt declaratul lord Quenton Qoherys - cândva, maestru de arme la Piatra Dragonului şi-apoi lord al Harrenhalului ruinat şi al domeniilor sale considerabile - a luat-o de soţie pe fiica lordului Tully. (în anii următori însă, aceasta se va dovedi o legătură aducătoare de necazuri, rezolvate numai de sfârşitul fulgerător şi trist al Casei Qoherys.) Era anul 7 D. C. când lordul Edmyn şi-a început cei doi ani ca Mână a

Regelui, după care a demisionat şi s-a întors la Riverrun şi la familia sa.

În anii următori, membrii Casei Tully vor juca un rol în multe din evenimentele importante ale domniilor primilor regi Targaryen. Când regele Aerys I a fost găzduit la Riverrun, iar Harren cel Roşu l-a omorât pe Gargon Oaspetele, Tully şi stegarii lor au fost cei spre care s-a întors Înălţimea Sa pentru a încerca să scoată Harrenhalul de sub dominaţia suveranului uzurpator. Apoi familia Tully - împreună cu Harroway, care domneau atunci la Harrenhal - a contribuit cu o parte din armata care l-a înconjurat şi înfrânt pe prinţul Aegon şi dragonul său, Argint Viu, în războiul său împotriva unchiului său, Maegor cel Crud.

Moartea prinţului Aegon şi a dragonului său Argint Viu.

Lorzii de la Harrenhal

Lordul Gargon, cel de-al doilea şi ultimul dintre Qoherys, lord de Harrenhal, era nepotul lordului Quenton. Era notoriu pentru apetitul său pentru femei şi a devenit cunoscut drept Oaspetele, pentru

obiceiul său de a participa la toate nunţile din domeniile sale, pentru ca astfel să profite de dreptul stăpânului la prima noapte. Nu-i nicio surpriză că tatăl unei fete deflorate de lordul Gargon a deschis o breşă pentru Harren cel Roşu şi banda sa de nelegiuiţi sau că Gargon a fost castrat înainte să moară. În anii următori, s-a spus că Harrenhal este blestemat, deoarece multe dintre casele sale domnitoare au avut parte de un sfârşit nefericit:

Casa Harroway

Crescut la Harrenhal în timpul domniei lui Aenys I, după moartea lui Gargon Qoherys, lordul Lucas Harroway şi-a văzut fiica, Alys, căsătorită cu Maegor. Ea a devenit una dintre reginele lui Maegor, iar el a devenit Mână, până când Maegor cel Crud a pus să le fie ucis tot neamul.

Casa Towers

După ce-a distrus Casa Harroway, regele Maegor a decretat că cel mai puternic dintre cavalerii săi va primi castelul, dar nu şi toate domeniile sale. Douăzeci şi trei de cavaleri ai casei sale au luptat pe străzile pline de sânge ale Oraşului Lordului Harroway pentru premiu. Ser Walton Towers a fost învingătorul şi i s-a dat castelul, deşi a murit la scurt timp după aceea din cauza rănilor. Descendenţa lui s-a încheiat două generaţii mai târziu, după ce ultimul lord Towers a murit fără urmaşi.

Casa Strong

Lui Lyonel Strong, faimos ca războinic, dar şi ca un om cu multe calităţi, care a obţinut şase verigi

în lanţ la Citadelă, i s-a acordat titlul de lord în timpul domniei lui Jaehaerys I. A slujit ca maestru al legilor, apoi ca Mână pentru Viserys I, în vreme ce fiii săi au primit demnităţi la curte. El şi moştenitorul său, Ser Harwin, au fost ucişi într-un incendiu izbucnit la Harrenhal, lăsându-l pe mezin, Larys Strong, să devină Lord de Harrenhal. Larys a supravieţuit Dansului Dragonilor, dar nu şi Judecăţii Lupului.

Casa Lothston

Ser Lucas Lothston - maestrul de arme de la Fortăreaţa Roşie - a primit în dar un castel de la regele Aegon al III-lea, în 151 D. C. Proaspăt căsătorit cu lady Falena Stokeworth, după relaţia ei scandaloasă cu prinţul Aegon, viitorul Aegon cel Netrebnic, Lothston a plecat curând de la curte împreună cu mireasa lui. S-a întors la Debarcaderul Regelui în timpul domniei lui Aegon, slujind ca Mână timp de mai puţin de un an înainte ca regele să-l izgonească din nou de la curte împreună cu soţia şi fiica lui. Linia lor succesorală s-a terminat în nebunie şi haos când lady Danelle Lothston a recurs la artele negre în timpul domniei regelui Maekar I.

Casa Whent

Cavaleri în slujba Lothstonilor, li s-a dat Harrenhalul ca răsplată pentru faptul că i-au doborât pe Lothstoni. Şi-au păstrat castelul până în zilele noastre, însă au fost marcaţi de tragedii.

Marele Castel Harrenhal

Însă n-a trecut multă vreme până când şi Riverrunul a început să irite călcâiele regelui Maegor. Pe când duşmanii săi se adunau în jurul lui, familia Tully s-a alăturat stegarilor lui Jaehaerys Targaryen, fratele prinţului Aegon, care fusese omorât, în ultimul an al domniei unchiului său crud.

În anii următori, Tully au continuat să-şi lase urma în istorie. Lordul Grover Tully a vorbit în favoarea lui Viserys Targaryen, şi nu a lui Laenor

Velaryon, ca succesor al lui Jaehaerys I în Marele Consiliu din 101 D. C. Când a început Dansul Dragonilor în 129 D. C. lordul s-a dovedit a fi loial principiilor sale şi lui Aegon al II-lea… Însă era bătrân şi căzuse la pat, iar nepotul său, Ser Elmo, l-a înfruntat şi-a pus să se închidă porţile, iar steagurile să fie ţinute în apropiere.

În primele zile ale Dansului Dragonilor, Daemon Targaryen a condus trupele reginei Rhaenyra spre o victorie fără vărsare de sânge la Harrenhal, cucerind castelul şi transformându-l într-un loc de adunare pentru susţinătorii ei. Erau mulţi astfel de susţinători în Ţinuturile Riverane, care au venit cu miile şi care s-au alăturat oastei prinţului în numele Rhaenyrei. Printre ei se distingea un cavaler puternic, lordul Forrest Frey, fost pretendent la mâna Rhaenyrei. Familia Frey nu era o casă veche. Au devenit cunoscuţi cu şase sute de ani mai înainte, linia lor plecând de la un lord mărunt care a construit un pod de lemn şubred peste cea mai îngustă parte a Furcii Verzi. Însă, pe măsură ce averea şi influenţa lor au crescut, la fel a făcut şi Crossing. Şi curând castelul s-a mărit de la turnul care domina podul la două turnuri formidabile, ce străjuiau râul dintre ele. Aceste două fortăreţe, numite acum Gemenii, sunt unele dintre cele mai puternice din regat.

Lordul Forrest a luptat cu vitejie pentru regina iubită cândva până la Fishfeed, unde s-a numărat printre lorzii şi cavalerii ucişi în cea mai sângeroasă bătălie din război. Văduva sa, lady Sabitha din Casa Vypren, s-a dovedit redutabilă prin curajul ei şi notorie prin lipsa ei de milă. Potrivit lui Ciupercă, avea „trăsături ascuţite, limba ascuţită, cicălitoare, a Casei Vypren, care mai degrabă ar călări decât să danseze, purta cămaşa de zale în locul mătăsurilor, şi-i plăcea să ucidă bărbaţi şi să sărute femei”.

Lordul Forrest Frey călărind spre război.

În timpul Dansului, Ser Elmo Tully i-a condus pe lorzii riverani în a Doua Bătălie de la Tumbleton, însă de partea Rhaenyrei şi nu a lui Aegon al II-lea, aşa cum făcuse bunicul său. Bătălia s-a încheiat cu o victorie - cel puţin în parte - şi curând după aceea, bunicul său a murit, iar Ser Elmo a devenit Lord de Riverrun. Însă nu s-a bucurat prea multă vreme de asta; a murit în marş, patruzeci şi nouă de zile mai târziu, fiul său, Ser Kermit, succedându-i.

Ser Elmo Tully.

Lordul Kermit i-a adus pe Tully la apogeul puterii lor. Plin de viaţă şi curajos, a luptat neobosit pentru Rhaenyra şi fiul acesteia, prinţul Aegon, mai târziu regele Aegon al III-lea. Lordul Kermit era comandantul armatei care a ajuns la Debarcaderul Regelui în ultimele zile ale războiului, el fiind cel care l-a omorât pe lordul Borros Baratheon în lupta finală din Dansul Dragonilor.

Urmaşii lui au domnit pe cât de bine au putut după el, însă Riverrunul n-a mai fost niciodată atât de puternic ca în acei ani. Loială Casei Targaryen, în timpul Rebeliunilor Blackfyre, Casa Tully s-a săturat, în cele din urmă, de regii dragoni, din pricina nebuniei regelui Aerys al II-lea Targaryen, astfel încât lordul Hoster Tully i s-a alăturat lui Robert Baratheon şi rebelilor acestuia şi a ajutat la încheierea unei alianţe care l-a adus pe Robert pe Tronul de Fier, acordând mâna fiicelor sale lordului Jon Arryn de Eyrie şi lordului Eddard Stark de Winterfell.

Riverrun

Riverrun.

Cetatea de scaun a Casei Tully este mică, dacă este comparată cu marile fortăreţe-castel ale altor mari case. Nu este nici măcar cel mai mare castel din Ţinuturile Riverane, deoarece imensitatea ruinată de la Harrenhal, a lui Harren cel Negru, ar putea conţine şi zece Riverrunuri.

Totuşi, Riverrun este solid şi bine construit, iar poziţia sa la confluenţa dintre două râuri, înconjurat de ape adânci din două părţi, face castelul aproape inexpugnabil. Cu toate că a fost asediat de multe ori de-a lungul secolelor, Riverrun a fost arareori cucerit, şi niciodată printr-un atac

direct. Cheia rezistenţei sale este şanţul de apărare de sub zidul său vestic, unde se află şi poarta principală. Multe castele din cele Şapte Regate au şanţuri de apărare, însă puţine sunt construite cu stăvilare de baraj complicate, pentru a permite să fie inundate când este nevoie. Acest lucru conferă adâncime şi lăţime şanţului de apărare cum puţine altele au. Cu şanţul său de apărare inundat în totalitate, Riverrun devine o insulă, invulnerabilă la orice atac.

NORDUL
VALEA
MUȘCATURA
MAREA ÎNGHEȚATĂ
TINUTURILE RIVERANE
TREI SURORI
Bisterton
Șora Dulce
Șora Lungă
Șora Mică
Pietricica
Ștârcurile
DEGETELE
Strengsong
Casa Iernii
Vechea Ancoră
Gemeni
Redfort
Wickenden
GOLFUL CRABILOR
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
GRÂNE
MARMURĂ
DRUMURI
GOLFUL APEI NEGRE
DOMENIILE COROANEI

Valea

Valea lui Arryn - o vale lungă, lată şi fertilă, înconjurată de marile piscuri verzi-cenuşii ale mândrilor Munţi ai Lunii - este bogată şi frumoasă. Poate de aceea primii năvălitori andali au ales să vină aici, după ce au traversat Marea Îngustă sub flamurile zeilor lor. Dovada acestui fapt stă în pietrele cioplite de la Degete, care au imagini cu stele, săbii şi topoare (sau ciocane, aşa cum susţin unii). Cartea sacră a Credinţei, Steaua cu Şapte Colţuri, vorbeşte despre „o ţară de aur, între munţii înalţi" atunci când Hugor din Dealuri a avut viziunea care i-a arătat că andalii vor fi răsplătiţi cândva.

Izolată de restul Westerosului de munţii săi, Valea s-a dovedit a fi un teren perfect pentru ca andalii să-şi înfiinţeze aici primele lor regate în acest teritoriu nou. Primii Oameni, aflaţi aici înaintea andalilor, au luptat cu îndârjire împotriva cuceritorilor veniţi de pe mare, însă Valea era atunci slab populată, şi s-au trezit curând depăşiţi numeric în luptă. Nici bine nu era arsă vreuna dintre acele corăbii lungi sau aruncată din nou în mare, spun menestrelii, că alte zece apăreau în zori. Primii Oameni nu puteau egala nici zelul năvălitorilor, iar topoarele lor de bronz şi cămăşile de zale din solzi de bronz s-au dovedit a fi mai puţin eficiente decât spadele din oţel şi cămăşile de zale din fier ale andalilor.

Mai mult, Valea şi piscurile care o înconjoară erau împărţite într-o puzderie de mici regate atunci când au început să debarce primii andali, cu steaua lor cu şapte colţuri, pictată (sau cioplită, în unele cazuri) pe pieptare. Despărţiţi de vechile lor duşmănii, regii Primilor Oameni nu s-au unit împotriva invadatorilor, ci au încheiat pacturi şi alianţe cu ei, încercând să-i folosească pe nou-veniţi în războaiele lor. (O greşeală comună,

repetată pe măsură ce andalii s-au împrăştiat de-a lungul şi de-a latul Westerosului.)

Dywen Shell şi John Brightstone, amândoi revendicându-şi titlul de Rege al Degetelor, au mers atât de departe încât le-au plătit pe căpeteniile războinice andale să treacă marea, fiecare gândindu-se să se folosească de săbiile acestora împotriva celuilalt. Dar şefii andali s-au întors împotriva gazdelor lor. În decurs de un an, Brightstone a fost capturat, torturat şi descăpăţânat, iar Shell a fost ars de viu-în sala lui cea lungă, din lemn. Un cavaler andal, numit Corwyn Corbray, a luat-o pe fiica primului de soţie, iar pe soaţa ultimului ca „încălzitoare" la pat, revendicând şi Degetele (deşi Corbray, spre deosebire de mulţi dintre tovarăşii săi, nu şi-a spus niciodată rege, preferând titlul mai modest de „Lord al celor Cinci Degete").

Mai departe în sud, bogatul oraş-port Gulltown de la Golful Crabilor era condus de Osgood Shett, al Treilea pe Numele Său, un bătrân războinic încărunţit, care îşi revendica titlul străvechi şi pompos de Rege al Adevăraţilor Oameni, o modă care se pare că data de vreo zece mii de ani, din Zorii Vremurilor. Cu toate că Gulltown era în siguranţă în spatele zidurilor sale groase, de piatră, regele Osgood şi înaintaşii săi purtau de multă vreme un război intermitent cu Regii din Bronz de la Runestone, vecini mult mai puternici proveniţi dintr-o casă la fel de veche şi de complexă ca a lor. Yorwyck Royce, al Şaselea pe Numele Său, ceruse Coroana Runică după ce tatăl său murise în bătălie, cu trei ani în urmă, dovedindu-se un duşman redutabil, învingându-i pe cei din Casa Shett în mai multe bătălii şi împingându-i înapoi între zidurile oraşului lor.

Neinspirat, regele Osgood a cerut ajutorul andalilor pentru a recupera ce pierduse. Gândindu-se cum să evite soarta lui Shell şi a lui Brighstone, a încercat să-i lege de el pe aliaţii săi prin sânge şi

nu prin aur; şi-a căsătorit fiica cu un cavaler andal, Gerold Grafton, a luat-o pe fiica cea mare a lui Ser Gerold de nevastă şi a măritat-o pe mezina lui cu fiul şi moştenitorul său. Toate căsătoriile au fost oficiate de septoni, potrivit riturilor Celor Şapte de Dincolo de Mare. Shett a mers atât de departe încât s-a convertit la Credinţă, jurând să construiască un mare sept în Gulltown, dacă Cei Şapte îi vor asigura victoria. Apoi a pornit împreună cu aliaţii săi andali pentru a se confrunta cu Regele de Bronz.

Regele Osgood a învins, după cum se ştie, însă n-a supravieţuit bătăliei. Locuitorii din Gulltown şi alţi Primi Oameni susţineau că Ser Gerold însuşi l-ar fi ucis. La întoarcerea sa în oraş, căpetenia andală a revendicat coroana cuscrului său, deposedându-l pe mai tânărul Shett şi ţinându-l în dormitorul său până când o va fi lăsat grea pe fiica lui Ser Gerold (după care tatăl dispare din istorie).

Când Gulltownul s-a ridicat împotriva lui, regele Gerold a înăbuşit protestele cu brutalitate, şi curând, şanţurile din oraş s-au umplut de sângele Primilor Oameni… dar şi de al femeilor şi copiilor. Morţii au fost aruncaţi în golf, pentru a hrăni crabii. În anii următori, domnia Casei Grafton a rămas necontestată, deoarece (surprinzător!) Ser Gerold s-a dovedit a fi un conducător înţelept şi inspirat, iar oraşul a prosperat mult sub ocârmuirea lui şi a succesorilor săi, devenind primul şi singurul oraş din Vale.

Nu toţi lorzii şi regii Primilor Oameni au fost atât de smintiţi încât să-şi invite cuceritorii în castelele şi în casele lor.

În loc de asta, mulţi au preferat să lupte. Primul dintre aceştia a fost cel menţionat deja, Regele de Bronz, Yorwyck al VI-lea din Runestone, care i-a condus pe cei din clanul Royce în mai multe victorii remarcabile asupra andalilor, la un moment dat zdrobind şapte corăbii lungi care îndrăzniseră să acosteze pe ţărmurile lui şi decorând apoi

zidurile de la Runestone cu capetele căpitanilor şi ale echipajelor acestora. Moştenitorii lui au continuat lupta, deoarece războaiele dintre Primii Oameni şi andali au durat generaţii întregi.

Ultimul dintre Regii de Bronz a fost nepotul lui Yorwyck, Robar al II-lea, care a moştenit Runestone de la tatăl lui cu paisprezece zile înainte de a împlini şaisprezece ani, dar s-a dovedit a fi un războinic de o asemenea ferocitate, dibăcie şi şarm încât aproape că a reuşit să stăvilească puhoiul andal.

În acel moment, andalii controlau trei sferturi din Vale şi începuseră să se lupte între ei, la fel ca Primii Oameni înaintea lor. Robar Royce a văzut o şansă în lipsa lor de unitate. Dincolo de Vale, doar câţiva dintre Primii Oameni mai rezistau în faţa andalilor, Redfort la Redfort, Hunter din Castelul Longbow, Belmore la Strongsong şi Coldwater din Coldwater Burn distingându-se printre aceştia. Robar a încheiat alianţe cu ei şi cu multe clanuri mai mici şi case, aducându-i alături de el prin mariaje, pământuri, aur sau (într-un caz intrat în legendă) învingându-l pe lordul Hunter într-un concurs de tras cu arcul (menestrelii pretind că Robar ar fi trişat). Era atât de mieros, încât a dobândit chiar şi loialitatea Ursulei Upcliff, o cunoscută vrăjitoare care îşi zicea mireasa regelui sirenelor şi tritonilor.

Mulţi dintre lorzii care se adunaseră sub flamurile sale fuseseră regi mărunţi, însă acum renunţaseră la coroane, plecându-se înaintea lui Robar Royce şi proclamându-l Marele Rege al Văii, Degetelor şi Munţilor Lunii.

Deveniţi, în cele din urmă, un singur popor sub un singur conducător, Primii Oameni au obţinut un şir de victorii răsunătoare împotriva cuceritorilor lor divizaţi şi certăreţi. Cu înţelepciune, regele Robar n-a încercat să-i atace oriunde pe andali, pentru a-i izgoni de pe ţărmurile sale. În loc de asta, s-a aruncat asupra câte unui duşman o dată,

adesea făcând cauză comună cu câte-o căpetenie andală pentru a zdrobi o alta.

Regele Degetelor a fost primul care a căzut. Legenda ne spune că regele Robar l-a hăcuit chiar el pe Qyle Corbray, după ce i-a zburat din mână faimoasa sa spadă, Lady Forlorn. Gulltownul a fost recucerit printr-un singur asalt, după ce Robar şi-a trimis sora în interiorul zidurilor pentru a convinge familia Shett să se ridice împotriva Graftonilor şi să deschidă porţile oraşului. Ciocanul Dealurilor, regele andal care deţinea capătul estic al Văii, a fost următorul care s-a confruntat cu Primii Oameni răsculaţi, fiind răpus de armata lui Robar sub zidurile de la Ironoaks. Pentru o clipă, scurtă şi strălucitoare, se părea că Primii Oameni puteau să-şi recupereze pământurile sub conducerea acestui rege tânăr şi curajos.

Însă n-a fost să fie. Robar obţinuse ultima sa victorie, deoarece lorzii andali rămaşi şi regii mărunţi şi-au dat, în sfârşit, seama de pericolul care îi pândea. Iar acum andalii au fost cei care şi-au lăsat deoparte divergenţele pentru a face front comun şi a se uni sub stindardele unei singure căpetenii războinice. Cel ales de ei pentru a-i conduce nu era nici rege, nici prinţ, nici măcar lord, ci doar un cavaler pe nume Ser Artys Arryn. Tânăr, de vârsta regelui Robar, era considerat de camarazii săi un războinic încercat, campion cu spada şi lancea şi buzduganul, dar şi un foarte bun conducător, iubit de cei care luptaseră alături de el. Având sânge andal pur, Ser Artys se născuse în Vale la umbra Lăncii Uriaşului, acolo unde şoimii se avântă printre piscurile dantelate. Purta pe scut luna-şi-şoimul şi două aripi de şoim îi decorau coiful argintiu. Oamenii i-au spus Cavalerul Şoim, atunci şi acum.

Ca să vorbim despre ce s-a întâmplat trebuie să ne întoarcem la cântece şi legende. Menestrelii spun că cele două armate s-au întâlnit la baza Lăncii Uriaşului, la câţiva kilometri de locul unde

se născuse Ser Artys. Chiar dacă efectivele erau egale, Robar Royce ocupase o înălţime, cu muntele în spatele lui, o puternică poziţie defensivă.

Ajungând cu câteva zile înaintea andalilor, Primii Oameni săpaseră tranşee în faţa liniilor lor, umplându-le cu ţăruşi ascuţiţi (dar şi cu stârvuri şi excremente, spune septonul Mallow în relatarea sa). Majoritatea Primilor Oameni erau pedeştri; andalii aveau un avantaj de zece la unu la cavalerişti şi erau mai bine înarmaţi şi înzăuaţi. Ei nu au venit de la începutul bătăliei, dacă poveştile sunt adevărate; Robar i-a aşteptat timp de trei zile.

Era pe la apus când armata andală şi-a făcut, în sfârşit, apariţia, pentru a-şi aşeza corturile la doi kilometri şi jumătate distanţă de duşmanii lor. Dar chiar şi în lumina crepusculară, Robar Royce l-a remarcat pe conducătorul lor. Armura lui argintie şi coiful înaripat îl scoteau pe Cavalerul Şoim în evidenţă, chiar şi de departe.

Fără îndoială, noaptea care a urmat a fost una neliniştită pentru ambele tabere, deoarece fiecare om de-acolo ştia că bătălia va începe când se va crăpa de ziuă, de ea depinzând soarta Văii. Norii se adunau dinspre est, ascunzând luna şi stelele, atât de întunecată era noaptea. Singura lumină provenea de la sutele de focuri din tabere, despărţite de un râu de beznă. Din când în când, susţin menestrelii, arcaşi dintr-o tabără sau alta slobozeau câte-o săgeată în aer, sperând că aceasta va nimeri vreun duşman, dar dacă săgeţile trase orbeşte au făcut să curgă sânge poveştile nu ne mai spun.

Pe când estul a început să se lumineze, oamenii s-au ridicat de pe paturile lor de piatră, şi-au pus armurile şi s-au pregătit pentru luptă. Un strigăt a izbucnit atunci din tabăra andală. Acolo, spre vest, fusese văzut un semn: şapte stele, lucind pe cerul cenuşiu al zorilor. „Zeii sunt cu noi” s-a înălţat un muget din mii de gâtlejuri. „Victoria este a noastră!” Pe când trompetele răsunau, avangarda

andalilor a urcat pe pantă, cu steagurile fluturând. Primii Oameni nu s-au speriat însă de semnul apărut pe cer; şi-au menţinut poziţia şi bătălia a început, o luptă la fel de sălbatică şi de sângeroasă ca oricare din lunga istorie a Văii.

Andalii au şarjat de şapte ori, spun menestrelii; de şase ori i-au respins Primii Oameni. Dar cel de-al şaptelea atac, condus de un uriaş înspăimântător pe nume Torgold Tollett, a făcut o breşă. Torgold cel Mohorât i se spunea omului, însă chiar şi numele lui era o glumă, pentru că s-a consemnat că s-a aruncat în luptă hohotind, gol până la brâu, cu o stea în şapte colţuri tatuată pe piept şi cu câte-un topor în fiecare mână.

Baladele spun că Torgold nu cunoştea frica şi nu simţea durerea. Cu toate că sângera abundent, şi-a croit drum secerând rândurile celor mai aprigi războinici ai lordului Redfort, apoi i-a retezat şi înălţimii Sale braţul din umăr, dintr-o singură lovitură. Nu s-a speriat nici atunci când vrăjitoarea Ursula Upcliff şi-a făcut apariţia pe un cal roşu ca sângele, spre a-l blestema. În acel moment, era cu mâinile goale, după ce-şi lăsase ambele topoare îngropate în pieptul duşmanului său, însă menestrelii spun că a sărit pe calul vrăjitoarei, i-a prins faţa între mâinile sale însângerate şi a descăpăţânat-o în timp ce ea urla după ajutor.

Apoi s-a declanşat haosul, când andalii au început să năvălească prin spărtură, dând iama prin rândurile Primilor Oameni. Victoria părea să le fie la-ndemână, însă Robar Royce nu era atât de uşor de înfrânt. Dacă un altul s-ar fi retras ca să se regrupeze sau să fugă de pe câmpul de bătălie, Marele Rege a ordonat un contraatac. A condus el însuşi şarja, izbind vălmăşagul alături de campionii săi, de-o parte şi de alta. În mâna lui se afla Lady Forlorn, acea spadă sinistră pe care o zburase din mâinile moarte ale Regelui Degetelor. Hăcuind în dreapta şi-n stânga, regele şi-a croit drum spre Torgold cel Mohorât. Pe când Robar ţintea spre

capul său, Tollett i-a apucat sabia, încă râzând… Însă Lady Forlorn i-a străpuns mâinile şi s-a îngropat în capul creaturii.

Uriaşul a murit înecându-se cu ultimul său hohot, spun menestrelii. După aceea, Marele Rege s-a uitat după Cavalerul Şoim pe câmpul de bătălie şi-a galopat spre el; dacă îşi vedeau căpetenia doborâtă, andalii s-ar fi demoralizat şi-ar fi cedat, spera el.

Au ajuns unul lângă celălalt pe când bătălia mugea în jurul lor, regele în armura sa de bronz, eroul în oţelul lui argintat. Cu toate că armura Cavalerului Şoim strălucea în soarele dimineţii, sabia sa nu era Lady Forlorn. Duelul s-a terminat aproape înainte de a începe, oţelul valyrian străpungând coiful înaripat, doborându-l pe andal. Pentru o clipă, în vreme ce duşmanul său cădea din şa, Robar Royce trebuie să fi fost convins că bătălia fusese câştigată.

Apoi a auzit trompetele, răsunând în aerul zorilor, sunetul venind din spatele lui. Şi întorcându-se în şa, Marele Rege a văzut cu uimire alţi cinci sute de cavaleri andali gonind pe pantele Lăncii Uriaşului pentru a lovi ariergarda armatei sale. În fruntea atacului se afla un campion în oţel argintat, cu o lună şi-un şoim pe scut şi pe coiful său de luptă. Ser Artys Arryn îl îmbrăcase pe unul dintre cavalerii săi din gardă într-una dintre armurile sale de rezervă, lăsându-l pe câmpul de luptă, în vreme cel el îi luase pe cei mai buni călăreţi ai săi şi-i dusese pe un drum ocolit, folosit de capre, despre care-şi amintise din copilăria sa, astfel că puteau ieşi în spatele Primilor Oameni şi să se arunce asupra lor de sus.

Apoi s-a înstăpânit haosul. Atacată din faţă şi din spate, ultima mare oaste a Primilor Oameni din Vale a fost măcelărită. Treizeci de lorzi veniseră să lupte pentru Robar Royce în acea zi. Niciunul n-a supravieţuit. Şi cu toate că menestrelii spun că Marele Rege a căsăpit duşmanii cu zecile, la sfârşit

şi el a fost ucis. Unii spun că Ser Artys l-ar fi omorât, în vreme ce alţii îl indică pe lordul Ruthermont, sau pe Luceon Templeton, Cavalerul celor Nouă-stele. Familia Corbray din Casa Inimii susţine că Ser Jaime Corbray i-ar fi dat lovitura mortală, dovada fiind Lady Forlorn, revendicată de ei după bătălie.

Bătălia celor Şapte Stele.

Aceasta este povestea Bătăliei celor Şapte Stele, aşa cum este spusă de menestreli şi septoni. Impresionantă, desigur, însă învăţatul trebuie să se întrebe cât de mult din ea este adevărat. Nu vom şti niciodată. Sigur este că Robar al II-lea din Casa Royce s-a întâlnit cu Ser Artys Arryn într-o mare bătălie, la baza Lăncii Uriaşului, unde regele a murit şi Cavalerul Şoim le-a dat Primilor Oameni o lovitură de pe urma căreia nu şi-au mai revenit niciodată.

Paisprezece dintre cele mai vechi şi nobile case din Vale au pierit în acea zi. Acei ale căror neamuri au rezistat - Redfort, Hunter, Coldwater, Belmore şi Royce - au reuşit asta numai datorită aurului, pământurilor şi ostaticilor daţi cuceritorilor, şi plecându-şi genunchiul şi jurându-i credinţă lui Artys Arryn, Primul pe Numele Său, noul Rege încoronat al Muntelui şi Văii.

Unele dintre aceste case decăzute îşi vor recâştiga fala şi bogăţia şi puterea pierdute pe câmpul de luptă în acea zi, însă pentru asta va fi necesară trecerea unor secole. Cât despre învingători, Arrynii vor domni în Vale ca regi până la venirea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale, iar după aceea vor servi ca Lorzi de Eyrie, Protectori ai Văii şi Păzitori ai Estului. De atunci, Valea s-a numit Valea lui Arryn.

Soarta celor învinşi a fost mult mai crudă. Când vestea victoriei s-a răspândit peste Marea Îngustă, tot mai multe corăbii lungi au ridicat pânzele din Andalos şi tot mai mulţi andali au pătruns în Vale şi în munţii din jur. Cu toţii aveau nevoie de pământuri, pământ pe care lorzii andali erau încântaţi să-l ofere. Ori de câte ori Primii Oameni încercau să reziste, erau călcaţi în picioare, transformaţi în sclavi sau alungaţi. Propriii lor lorzi, înfrânţi, erau lipsiţi de putere şi nu puteau să-i apere.

Unii dintre Primii Oameni au supravieţuit în mod sigur unindu-şi sângele cu cel andal, însă şi mai mulţi au fugit spre vest, spre văile înalte şi trecătorile stâncoase ale Munţilor Lunii. Acolo, descendenţii acestor oameni cândva mândri au rezistat până astăzi, ducând vieţi scurte, sălbatice şi brutale printre piscuri, ca bandiţi şi nelegiuiţi, prădând orice om suficient de smintit încât să pătrundă în munţi fără o escortă puternică. Doar ceva mai bune decât oamenii liberi de dincolo de Zid, aceste clanuri din munţi sunt şi ele considerate sălbatice de cei din lumea civilizată.

Iată numele celor mai notabile clanuri din Munţii Lunii, aşa cum sunt ele consemnate de Arhimaesterul Arnel în lucrarea sa *Muntele si Valea*:

Ciorile de Piatră

Fiii Copacului

Şerpii de Lapte

Oamenii Arşi

Fiii Ceţurilor

Urlătorii

Fraţii Lunii

Fierarii Roşii

Urechile Negre

Câinii Pictaţi

Există şi clanuri mai mărunte, formate, adesea, după ce un conflict a scindat un altul, însă acestea, de obicei, sunt imediat înghiţite de rivali sau măturate de cavalerii din Vale.

Majoritatea numelor lor au o anumită semnificaţie, indiferent cât de obscure sunt pentru noi aceste înţelesuri. Ştim că Urechile Negre iau urechile celor pe care-i învinge în luptă, ca trofee. Printre Oamenii Arşi, un tânăr trebuie să-şi ofere focului o parte a trupului ca să-şi dovedească astfel curajul înainte de a fi socotit bărbat. Practica s-ar putea să fi apărut după Dansul Dragonilor, cred unii maesteri, când o ramură a clanului Câinii Pictaţi se pare că venera o vrăjitoare a focului în munţi, trimiţându-şi băieţii să ducă daruri şi să rişte flăcările dragonului, pentru a-şi dovedi bărbăţia.

Cu toate că Valea este străjuită de munţi, asta n-a împiedicat atacurile. Drumul principal dinspre Ţinuturile Riverane prin Munţii Lunii a văzut mult sânge vărsat, deoarece, cu toate că este abrupt şi pietros, poate asigura pătrunderea în Vale a unei

armate. Capătul său estic este păzit de Poarta Însângerată, cândva doar un zid modelat grosolan, fără mortar, precum cetăţile circulare ale Primilor Oameni. Însă în timpul domniei regelui Osric al V-lea Arryn, fortăreaţa a fost reconstruită. De-a lungul secolelor, zeci de armate năvălitoare au fost decimate încercând să treacă de Poarta Însângerată.

Coasta Văii - stâncoasă şi plină de bancuri de nisip şi recife - oferă puţine locuri de ancoraj, ceea ce se adaugă barierelor sale, însă regii Arryn, ştiind că strămoşii lor au venit în Westeros pe mare, n-au neglijat niciodată lucrările de întărire a ţărmului. Castele puternice şi cetăţi păzesc cele mai vulnerabile locuri de pe coastă, şi chiar şi Degetele, stâncoase şi măturate de vânt, sunt presărate cu turnuri de pază, fiecare având propriul far de avertizare pentru a anunţa năvălitori dinspre mare.

Andalii au fost dintotdeauna un popor războinic, deoarece unul dintre Cei Şapte la care se închină este însuşi Războinicul. La adăpost în propriile lor domenii, unii dintre regii din Vale au încercat, uneori, să ocupe teritorii de dincolo de graniţele lor. În astfel de războaie aveau avantajul de a şti că, în cazul când luptele se întorceau împotriva lor, puteau oricând să se retragă în spatele marilor bariere naturale ale munţilor lor.

Regii Muntelui şi Văii nu şi-au neglijat nici flotele. Gulltownul cu golful său natural, formidabil, a devenit sub Arryni unul dintre cele mai dezvoltate oraşe din cele Şapte Regate. Deşi Valea însăşi este faimoasă pentru fertilitatea ei, este mică în comparaţie cu domeniile altor regi (şi chiar ale unora dintre marii lorzi), iar Munţii Lunii sunt sumbri, stâncoşi şi neospitalieri. De aceea, comerţul este de o importanţă vitală pentru conducătorii din Vale, iar cei mai înţelepţi dintre regii Arryn aveau întotdeauna grijă să-l protejeze prin construirea unor nave de război proprii.

În apele din largul coastelor lor estice şi nordice, se află şaizeci de insule, unele doar nişte stânci pline de crabi şi cuiburile păsărilor de mare, altele destul de mari şi adesea locuite. Cu flotele lor, regii Arryn au putut să-şi extindă dominaţia şi asupra acestor insule. Pietricica a fost ocupată de regele Hugh Arryn (Grăsanul) după o scurtă confruntare, Sfârcurile de nepotul său, Hugo Arryn (încrezătorul) după una mai lungă. Insula Vrăjitoarei, cetatea de scaun a Casei Upcliff, cu reputaţia ei sinistră, a fost inclusă în domeniu prin căsătorie, când Alester Arryn, al Doilea pe Numele Său, a luat-o pe Arwen Upcliff de soţie.

Ultimele insule adăugate Văii au fost Trei Surori. Timp de o mie de ani, s-au mândrit cu regii cruzi, piraţii şi jefuitorii lor ale căror corăbii lungi au navigat prin Muşcătura, Marea Îngustă şi chiar prin Marea Tremurătoare netulburate, prădând şi jefuind şi revenind la Surori încărcate cu aur şi sclavi.

Aceste ravagii au făcut ca, în cele din urmă, Regii Iernii să-şi trimită flotele de război pentru a încerca să ocupe Surorile, deoarece cine deţine Surorile are şi Muşcătura.

Violul celor Trei Surori a fost numită cucerirea de către oamenii Nordului a celor trei insule. Cronicile Surorii lungi îi atribuie multe orori: sălbaticii din Nord ucigând copii ca să-şi umple oalele, soldaţi smulgând măruntaiele unor oameni în viaţă pentru a le înfige în frigări, executarea a trei mii de războinici într-o singură zi pe Muntele Capului-de-Om, „Cortul Roz” al lui Belthasar Bolton, făcut din pielea jupuită a o sută de insulari…

Trebuie să observăm că aceste atrocităţi sunt pomenite adesea în relatările despre război scrise de oamenii din Vale, dar nu şi în cronicile din Nord. Oricum, nu se poate nega că dominaţia Nordului a fost suficient de ticăloasă pentru ca

locuitorii Surorilor să-şi trimită lorzii în Eyrie, pentru a cere ajutorul Regelui Muntelui şi Văii.

Regele Mathos Arryn, al Doilea pe Numele Său, a fost încântat să-l ofere, cu condiţia ca oamenii din insule să-i jure credinţă lui şi descendenţilor săi şi să recunoască dreptul de a fi guvernaţi de Eyrie. Când soţia lui l-a întrebat dacă este înţelept să implice Valea în acest „Război de Peste Apă" Înălţimea Sa a dat un răspuns faimos, spunând că mai degrabă s-ar învecina cu un pirat decât cu un lup. Regele a ridicat pânzele spre Sisterton, cu o sută de nave de război.

Nu s-a mai întors niciodată, dar fiii lui au continuat războiul. Timp de o mie de ani, Winterfell şi Eyrie şi-au contestat dominaţia asupra celor Trei Surori. Războiul Fără Rost, după cum i-au spus unii. Din când în când, luptele păreau că se sfârşesc numai pentru a reizbucni o generaţie mai târziu. Insulele au trecut dintr-o mână în alta de zece ori. De trei ori cei din Nord au debarcat pe Degete. Arrynii au trimis o flotă până la Cuţitul Alb, pentru a pârjoli Bârlogul Lupului, iar clanul Stark a răspuns prin atacarea Gulltownului şi incendierea a sute de nave, atunci când zidurile oraşului s-au dovedit prea solide pentru ei.

În final, Arrynii au ieşit victorioşi, iar cele Trei Surori au rămas parte a Văii, cu excepţia scurtei domnii a reginei Marla Sunderland, imediat după Cucerirea lui Aegon. A fost detronată atunci când flota din Braavos închiriată de cei din Nord la porunca regelui Aegon se apropia. Fratele ei a jurat credinţă Targaryenilor, iar ea însăşi şi-a sfârşit zilele ca soră tăcută.

„N-a fost de fapt o victorie a Eyrie, ci mai degrabă pierderea interesului de către Winterfell" remarcă Arhimaesterul Perestan în lucrarea sa, *Consideraţii asupra istoriei*. „Timp de zece secole lupul străvechi şi şoimul s-au luptat şi-au sângerat din pricina a trei stânci, până când, într-o zi, lupul s-a trezit dintr-un vis şi şi-a dat seama că între

colţii lui erau numai pietre, şi-atunci le-a scuipat şi şi-a văzut de drum.”

Casa Arryn

Blazonul Casei Arryn (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Waynwood, Royce, Corbray, Baelish, Belmore, Grafton, Hunter, Redfort şi Templeton.

Casa Arryn se trage din descendenţa cea mai veche şi mai pură a nobilimii andale. Regii Arryn îşi pot urmări cu mândrie genealogia până la Andalos, unii dintre ei susţinând chiar că sunt urmaşii lui Hugor din Dealuri.

Oricum, în orice discuţii despre originile Casei Arryn este crucial să se distingă între istorie şi legendă.

Există numeroase dovezi istorice asupra existenţei lui Ser Artys Arryn, Cavalerul Şoim, primul rege Arryn care a domnit asupra Muntelui şi

Văii. Victoria sa asupra lui Robar al II-lea în Bătălia celor Şapte Stele este bine atestată, chiar dacă detaliile s-ar putea să fi fost înflorite în secolele următoare.

Regele Arrys a fost, fără îndoială, o persoană reală, chiar dacă una extraordinară.

În Vale, oricum, faptele acestui personaj istoric adevărat s-au confundat cu cele ale tizului său legendar, un alt Artys Arryn, care a trăit cu multe mii de ani înainte, în timpul Epocii Eroilor, şi este pomenit în balade şi legende drept Cavalerul Înaripat.

Despre primul Ser Artys Arryn se crede că ar fi călărit un şoim uriaş (o posibilă amintire distorsionată despre călăreţii dragonilor, văzuţi de la distanţă, sugerează Arhimaesterul Perestan). Armate de vulturi au luptat sub comanda sa. Pentru a dobândi Valea, a zburat pe vârful Lăncii Uriaşului şi l-a ucis pe Regele Grifon. Avea prieteni printre uriaşi şi sirene, şi s-a căsătorit cu o femeie de-a Copiilor Pădurii, dar aceasta a murit la naşterea fiului său.

Despre el circulă o sută de alte poveşti, majoritatea la fel de fanteziste. Este foarte puţin probabil ca un asemenea om să fi existat cu adevărat; la fel ca Lann cel Isteţ din Ţinuturile Vestice şi Brandon Constructorul, în Nord, Cavalerul Înaripat este făcut din legende, nu din carne şi sânge. Dacă un astfel de erou ar fi păşit vreodată prin Munţi şi Vale, - departe, printre ceţurile Epocii Întunecate, cu siguranţă că numele său n-ar fi fost Artys Arryn, deoarece Arrynii provin din seminţia andală pură, iar acest Cavaler înaripat a trăit şi-a zburat cu mii de ani înainte ca andalii să ajungă în Westeros.

Menestrelii din Vale au fost însă cei care au contopit cele două personaje, atribuind faptele legendarului Cavaler Înaripat Cavalerului Şoim, poate pentru a intra în graţiile succesorilor

adevăratului Artys Arryn, plasând acest mare erou al Primilor Oameni printre strămoşii lor.

Adevărata poveste a Casei Arryn nu conţine nici uriaşi, nici grifoni sau cai înaripaţi, dar, din ziua în care Ser Artys şi-a pus Coroana Şoimului şi până în prezent, şi-au menţinut locul legendar în istoria celor Şapte Regate. Din zilele Cuceririi lui Aegon, Lorzii din Eyrie au slujit Tronul de Fier ca Păzitori ai Estului, apărând coastele Westerosului împotriva duşmanilor de dincolo de mare. Înainte de asta, cronicile vorbesc despre nenumărate lupte cu clanurile sălbatice din munţi; de o mie de ani de lupte cu Nordul pentru Trei Surori; bătălii navale sângeroase, când flotele familiei Arryn i-au alungat pe vânătorii de sclavi din Volantis, jefuitorii din Insulele de Fier şi piraţii din Treptele de Piatră şi Insulele Vasiliscului. Familia Stark s-ar putea să fie mai veche, însă legendele lor s-au născut înainte ca Primii Oameni să fi cunoscut scrisul, în vreme ce Arrynii au răspândit învăţătura în lăcaşurile septonilor şi septelor, iar lucrurile bune făcute şi faptele lor măreţe au fost curând trecute în cronici şi remarcate în lucrările de devoţiune ale Credinţei.

Cu unificarea regatului şi numirea tânărului Ronnel Arryn (Regele Care Zbura) ca primul Lord de Eyrie, au apărut noi oportunităţi pentru casă. N-a fost o surpriză prea mare când Rhaenys Targaryen a pus la cale logodna lui Ronnel cu fiica lui Torrhen Stark, aceasta fiind doar una dintre multele astfel de uniuni încheiate de ea în numele păcii. Din păcate, lordul Ronnel a avut o moarte violentă, fiind ucis de fratele său, Jonos Fratricidul, însă familia Arryn a continuat printr-un alt urmaş şi s-a implicat profund în multe dintre marile chestiuni din cele Şapte Regate.

Casa Arryn se poate chiar făli cu rara distincţie de a fi fost de două ori considerată demnă de o căsătorie cu cineva cu sânge de dragon. Rodrik Arryn, Lordul de Eyrie, a fost onorat de Jaehaerys I Targaryen şi de soţia lui, Buna Regină Alysanne,

dându-i-se mâna fiicei lor, prinţesa Daella, iar o nepoată rezultată din această unire, lady Aemma Arryn, la rândul ei, a devenit prima nevastă a lui Viserys I Targaryen şi mamă a primului lui născut, prinţesa Rhaenyra, care a concurat cu fratele ei vitreg Aegon al II-lea pentru Tronul de Fier. În acea luptă, Jeyne Arryn, Lady de Eyrie şi Fecioară din Vale, s-a dovedit a fi o prietenă fidelă a Rhaenyrei Targaryen şi a fiilor săi, fiind regentă pentru Aegon al III-lea. Din acea zi, fiecare Targaryen care a urcat pe Tronul de Fier a avut ceva din sângele Arrynilor.

La Marele Consiliu din 101 D. C. Arrynii au jucat un rol nesemnificativ, deoarece lady Jeyne era în minoritate. În locul ei la Consiliu a venit Lordul Protector al Văii, Yorbert Royce de Runestone. Una dintre cele mai mândre case din Vale, Royce încă se făleau cu descendenţa lor din Primii Oameni şi cu ultimul lor mare rege, Robar al II-lea. Chiar şi acum Lorzii de Runestone se duc la bătălie îmbrăcaţi în armura de bronz a înaintaşilor lor, gravată cu rune, despre care se spune că-i protejează. Dar, numărul celor din Casa Royce ucişi pe când purtau armura cu rune este descurajant. Mai mult, Maesterul Denestan, în lucrarea sa *Întrebări*, susţine că armura nu este atât străveche precum se crede.

Arrynii şi-au jucat rolul în războaiele regilor Targaryen şi în Rebeliunile Blackfyre, rămânând cu străşnicie de partea Tronului de Fier împotriva pretendenţilor Blackfyre. În timpul Primei Rebeliuni Blackfyre, lordul Donnel Arryn a condus cu vitejie avangarda armatei regaliste, cu toate că liniile sale au fost spulberate de Daemon Blackfyre, aflându-se într-un pericol de moarte, până când Ser Gwayne Corbray, din Garda Regelui, a venit cu întăriri.

Lordul Arryn a supravieţuit, ca să mai lupte şi altă dată, şi ani mai târziu a închis Valea circulaţiei de pe Drumul Mare şi de pe mare, atunci când Marea Epidemie de Primăvară s-a răspândit în cele Şapte Regate, astfel că numai Valea şi Dorne nu au fost afectate de această teribilă boală.

În anii mai recenţi, importanţa rolului jucat de lordul Jon Arryn în Rebeliunea lui Robert nu poate fi estimată, într-adevăr, refuzul său de a trimite capetele pupililor săi Eddard Stark şi Robert Baratheon a declanşat revolta. Dacă ar fi făcut aşa cum i se poruncise, Regele Nebun ar mai sta şi acum pe Tronul de Fier. În pofida vârstei sale, lordul Arryn a luptat cu vitejie alături de Robert la Trident. După război, noul rege şi-a dovedit înţelepciunea când l-a făcut pe lordul Jon Mână. El l-a ajutat pe Robert să domnească în cele Şapte Regate cu înţelepciune şi dreptate. Este o bucurie pentru regat când un mare om serveşte ca Mână unui mare rege, deoarece pacea şi belşugul vor veni cu siguranţă din acestea toate.

Eyrie

Eyre

Mulţi au susţinut că Eyrie al Casei Arryn este cel mai frumos castel din toate cele Şapte Regate, şi este greu de negat acest adevăr (cu toate că Tyrellii o fac în mod sigur). Şapte turnuri zvelte, albe, încoronează Eyrie, castelul construit la înălţime pe umărul Lăncii Uriaşului, şi niciun alt castel din Westeros nu se poate făli cu atâta marmură în ziduri şi în podele.

Casa Arryn şi cei din Vale vă vor spune că Eyrie este şi inexpugnabil, pentru că poziţia sa din vârf de munte face imposibil orice atac.

Cea mai mică cetate de scaun din Westeros, Eyrie n-a fost de la început sediul puterii Casei Arryn. Această onoare aparţine Porţilor Lunii, un castel mult mai mare, aflat la baza Lăncii Uriaşului, exact pe locul unde Ser Artys Arryn şi andalii săi şi-au aşezat tabăra în noaptea de dinaintea Bătăliei celor Şapte Stele. Încă nesigur de tronul său, în primii ani ai domniei, regele Artys a vrut o cetate de scaun suficient de puternică încât să reziste unui asediu sau atac dacă Primii Oameni aveau să se ridice împotriva lui. Porţile Lunii au servit destul de bine acestei cerinţe, însă era mai mult o fortăreaţă decât un palat, iar cei care vedeau castelul pentru prima dată au fost auziţi remarcând că ar fi unul potrivit pentru un lord mărunt, nu pentru un rege.

Dar asta nu l-a deranjat prea tare pe regele Artys, care nu stătea mult acolo. Primul rege Arryn şi-a petrecut mare parte a domniei în şa, călărind dintr-un capăt la celălalt al domeniilor sale într-o vizită regală fără sfârşit. „Tronul meu este făcut din pielea şeii" spunea el cu mândrie, „iar castelul meu e un cort."

Regele Artys a fost urmat la tron de cei doi fii ai săi mai mari, aceştia domnind ca al doilea şi al treilea Rege al Muntelui şi Văii. Spre deosebire de tatăl lor, şi-au petrecut perioade considerabile din domnia lor la Porţile Lunii şi păreau mulţumiţi acolo, cu toate că fiecare a extins castelul. Cel de-al patrulea rege Arryn, nepotul lui Artys I, a fost cel care a început construirea castelului Eyrie. Roland Arryn fusese crescut din copilărie de un rege andal în Ţinuturile Riverane, călătorind apoi mult după ce şi-a câştigat pintenii, vizitând Oraşul Vechi şi Lannisportul înainte de a se întoarce în Vale la moartea tatălui său, pentru a-şi pune Coroana Şoimului. După ce văzuse minunăţiile de la Hightower şi Casterly Rock, dar şi marile castele ale Primilor Oameni, încă presărate prin ţinuturile de la Trident, şi-a dat seama că Porţile Lunii era

sumbru şi urât în comparaţie cu ele. Primul impuls al regelui Roland a fost să dărâme Porţile şi să construiască o nouă cetate de scaun tot acolo, însă în acea iarnă mii de sălbatici au coborât din munţi în căutare de hrană şi adăpost, deoarece văile înalte fuseseră îngropate de căderile de zăpadă. Jafurile lor i-au arătat regelui cât era de vulnerabilă cetatea lui de scaun.

Legenda spune că viitoarea lui soţie, fiica lordului Hunter, Teora, i-ar fi reamintit cum l-a învins bunicul lui pe Robar Royce, atacându-l de pe o poziţie înaltă. Impresionat de vorbele fetei, şi chiar de ea însăşi, lordul Roland a intrat în stăpânirea celui mai ridicat teren posibil şi a decis să construiască acolo castelul care va deveni Eyrie.

N-a trăit însă ca să-l vadă terminat. Sarcina dată de el constructorilor era una îndrăzneaţă, deoarece pantele de la baza Lăncii Uriaşului erau abrupte şi năpădite de vegetaţie, iar mai sus, stânca dezgolită a muntelui era abruptă şi îngheţată. A fost nevoie de peste zece ani doar pentru săparea unei cărări în zigzag pe versantul muntelui. Dincolo de copaci, o mică armată de pietrari a fost trimisă să lucreze cu ciocanele şi dălţile pentru a ciopli trepte pentru uşurarea urcării, acolo unde panta devenea şi mai abruptă. Între timp, Roland şi-a trimis constructorii pe cuprinsul celor Şapte Regate în căutare de marmură, deoarece regele nu era mulţumit de aspectul celei disponibile în Vale.

Peste un timp, au venit o altă iarnă şi un nou atac asupra Văii, din partea clanurilor sălbatice din Munţii Lunii. Luat prin surprindere de o bandă de Câini Pictaţi, Roland I Arryn a fost tras de pe cal şi omorât, capul fiindu-i zdrobit cu o piatră pe când încerca să-şi scoată spada lungă din teacă. A domnit douăzeci şi şase de ani, doar atât cât să poată vedea primele pietre aşezate la temelia castelului său.

Construcţia a continuat pe parcursul domniilor fiului său şi a fiului acestuia, însă progresul era

dureros de lent, deoarece toată marmura trebuia adusă cu navele din Tarth, apoi cărată pe versanţii Lăncii Uriaşului pe măgari. Zeci de animale au murit în timp ce urcau, însoţite doar de patru muncitori şi un maestru pietrar. Treptat, castelul a început să se ridice, metru cu metru… până când Coroana Şoimului a ajuns la strănepotul regelui care visase acest castel din ceruri. Războiul şi târfele erau pasiunile lui Roland al II-lea, nu construcţiile; costurile pentru Eyrie deveniseră prohibitive, iar noul rege avea nevoie de aur ca să finanţeze plănuita campanie din Ţinuturile Riverane. Nici bine nu fusese îngropat tatăl său, că Roland al II-lea a poruncit sistarea tuturor lucrărilor la castel.

Aşa s-a făcut că Eyrie a fost abandonat cerurilor pentru aproape patru ani. Şoimii şi-au făcut cuiburi printre turnurile sale pe jumătate terminate, în vreme ce Roland al II-lea lupta cu Primii Oameni prin Ţinuturile Riverane în căutarea aurului şi gloriei.

Însă cuceririle s-au dovedit a fi mai greu de dobândit decât anticipase el. După mai multe mici victorii fără importanţă asupra unor regi mărunţi, s-a pomenit confruntându-se cu Tristifer al IV-lea, Ciocanul Dreptăţii. Ultimul cu adevărat mare rege al Primilor Oameni i-a administrat lui Roland Arryn o înfrângere zdrobitoare, apoi i-a servit una şi mai umilitoare în anul următor. Aflat într-un pericol de moarte, Înălţimea Sa a fugit la castelul unuia dintre foştii săi aliaţi, un lord andal, numai pentru a fi trădat şi trimis înapoi la Tristifer în lanţuri. La patru ani după ce plecase galopând din Vale, regele Roland al II-lea a fost decapitat la Oldstones de Ciocanul Dreptăţii.

Puţini l-au jelit prin Vale, pentru că agresivitatea lui şi trufia nu îi aduseseră prieteni. Când fratele său, Robin Arryn, i-a urmat la tron, construcţia Eyrie a fost reluată. Au trecut însă patruzeci şi trei de ani şi domniile a patru regi până când a fost

terminat şi gata de a fi locuit. Maesterul Quince, primul din ordinul său care a slujit acolo, a declarat Eyrie „cea mai frumoasă lucrare făcută vreodată de mâna omului, un palat demn chiar şi de zei. În mod sigur, chiar şi Tatăl de Sus n-are parte de o astfel de cetate”.

De atunci încolo, Eyrie a rămas cetatea de scaun a Casei Arryn primăvara, vara şi toamna. Iarna, gheaţa, zăpada şi vântul şuierător fac imposibilă ascensiunea şi castelul de nelocuit, dar vara, acesta este scăldat de adierea răcoroasă, proaspătă, de pe munte, un refugiu binevenit din calea căldurii năucitoare din fundul văii de jos. Nu mai există niciun castel ca acesta, în toată lumea, sau, cel puţin, nu unul care să fi fost consemnat ca având asemenea caracteristici.

Trebuie să remarcăm statuia delicatei Alyssa Arryn din pădurea zeilor din Eyrie. Legenda spune că, acum şase mii de ani, ea şi-a văzut soţul, fraţii şi fiii măcelăriţi fără să verse o lacrimă. Dar zeii au pedepsit-o nelăsând-o să moară până când lacrimile ei nu vor ajunge în Valea de dedesubt. Marea cascadă care se prăvăleşte de pe Lancea Uriaşului a fost numită Lacrimile Alyssei, deoarece apa cade de la o asemenea înălţime încât se transformă în ceaţă înainte de a atinge solul.

Cât de adevărată e povestea? Alyssa Arryn a existat, dar nu putea să trăiască acum şase mii de ani. Adevărata istorie sugerează patru mii, iar Denestan, în *Întrebări*, spune că a trăit acum două mii de ani.

Eyrie n-a putut fi niciodată cucerit prin forţă. Pentru a-l lua cu asalt, un năvălitor trebuie, iniţial, să ocupe Porţile Lunii, de la baza muntelui, un castel formidabil la rându-i. Dacă acest lucru este făcut, rămâne o ascensiune îndelungată şi, pe când

urcă, atacatorul trebuie să ia cu asalt cele trei castele intermediare, care protejează drumul şerpuit până sus, pe munte: Piatră, Zăpadă şi Cer.

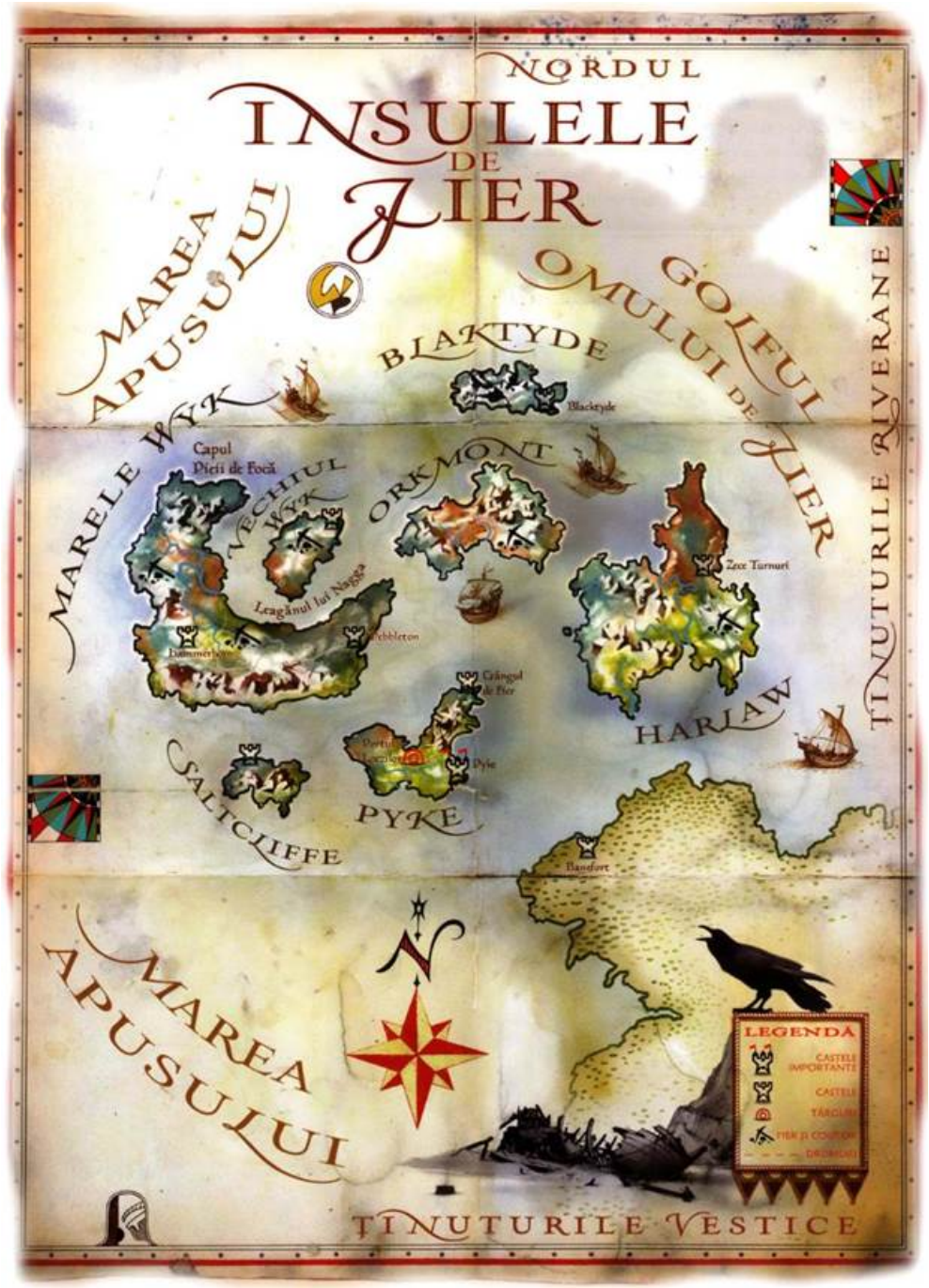
Porţile Lunii.

Această serie de lucrări de apărare fac ca apropierea de Eyrie să fie dificilă, dar chiar dacă un atacator le depăşeşte, va ajunge apoi la baza unei stânci abrupte, cu Eyrie aflat la o sută optzeci de metri deasupra, accesibil numai cu vinciuri sau scări.

Nu-i deci de mirare că puţini au încercat să asedieze castelul Eyrie. De la terminarea sa, regii Arryn au ştiut că aveau o redută inexpugnabilă unde se puteau refugia la nevoie. Maesterii care au servit Casa Arryn, învăţăceii în arta războiului, cu toţii au fost unanimi în credinţa că acest castel nu putea fi capturat…

… decât cu ajutorul dragonilor, aşa cum a dovedit cândva Visenya Targaryen, care a aterizat în curtea interioară cu dragonul ei, Vhagar, şi-a convins-o pe mama ultimului rege Arryn să cedeze înaintea Casei Targaryen şi să renunţe la Coroana Şoimului.

Au trecut aproape trei sute de ani de atunci, însă ultimul dragon a pierit cu mult timp în urmă la Debarcaderul Regelui, aşa că viitorii Lorzi de Eyrie pot din nou să doarmă liniştiţi, ştiind că splendidul lor castel va rămâne pe vecie invulnerabil şi de necucerit.

NORDUL
INSULELE DE FIER
MAREA APUSULUI
GOLFUL OMULUI DE FIER
TINUTURILE RIVERANE
BLAKTYDE
Blacktyde
MARELE WYK
Capul Pieii de Foca
VECHIUL WYK
ORKMONT
Leagănul lui Nagga
Zece Turnuri
HARLAW
Pyke
SALTCLIFFE
PYKE
Bansfort
MAREA APUSULUI
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TĂRGURI
TINUTURILE VESTICE

Insulele de Fier

Au fost Primii Oameni chiar primii?

Majoritatea învăţaţilor consideră că da. Înainte de venirea lor, se crede, Westerosul a aparţinut uriaşilor, Copiilor Pădurii şi fiarelor de pe câmp. Însă pe Insulele de Fier, preoţii Zeului Înecat spun o altă poveste.

Potrivit credinţei lor, insularii sunt o rasă aparte, diferită de restul omenirii. „Noi n-am venit în aceste insule sfinte de pe pământurile fără credinţă de dincolo de mări" a zis odată preotul Sauron Limbă-Sărată. „Am venit de sub aceste mări, din castelele scufundate ale Zeului Înecat, care ne-a făcut aşa şi ne-a dat putere asupra tuturor apelor de pe pământ."

Chiar şi printre insulari sunt unii care se îndoiesc de asta, admiţând părerea mult mai larg acceptată a străvechii descendenţe din Primii Oameni, chiar dacă aceştia, spre deosebire de andalii care i-au urmat, n-au fost niciodată un popor care a iubit marea. Desigur, nu putem lua în serios afirmaţiile făcute de preoţii insularilor, care ar vrea să credem că sunt mai aproape de peşti şi de sirene decât de orice altă rasă omenească.

Arhimaesterul Haereg a avansat odată o idee interesantă, cum că strămoşii insularilor au venit dintr-un teritoriu necunoscut, aflat la vest de Marea Apusului, citând legendele Tronului din Piatră de Mare. Se spune că tronul familiei Greyjoy, sculptat în forma unui kraken dintr-o veche piatră neagră uleioasă, ar fi fost găsit de Primii Oameni când au ajuns la Vechiul Wyk. Haereg susţine că tronul era un produs al primilor locuitori ai insulelor, şi că numai istoriile ulterioare ale maesterilor şi septonilor au început să pretindă că erau, de fapt, descendenţi ai Primilor Oameni. Însă aceasta este

doar o speculaţie şi, în cele din urmă, Haereg însuşi a renunţat la idee şi la fel trebuie să facem şi noi.

Totuşi, indiferent cum au apărut insularii, nu se poate nega că se deosebesc de restul oamenilor prin obiceiuri, credinţe şi guvernare.

Toate aceste diferenţe, susţine Arhimaesterul Haereg în a sa *Istorie a oamenilor de fier*, sunt înrădăcinate în religie.

Aceste insule reci, umede, măturate de vânturi, n-au fost niciodată bine împădurite, iar solul lor subţire n-a putut permite creşterea pădurilor zeilor. Niciun uriaş nu si-a făcut acolo casa, nici Copiii Pădurii n-au umblat vreodată prin pădurile de-acolo. Vechii zei veneraţi de aceste rase străvechi sunt absenţi şi ei. Şi cu toate că andalii au ajuns, în cele din urmă, pe insule, Credinţa lor n-a prins niciodată rădăcini acolo, pentru că un alt zeu venise înainte de Cei Şapte: Zeul Înecat, creatorul acestor mări şi părintele insularilor.

Zeul Înecat nu are temple, nici cărţi sfinte, nici idoli ciopliţi după chipul său, însă are o mulţime de preoţi. Cu mult înainte de istoria consemnată, aceşti oameni sfinţi itineranţi au ocupat Insulele de Fier, propovăduindu-i cuvântul şi denunţându-i pe ceilalţi zei şi pe adepţii lor. Jerpeliţi, nespălaţi, adesea desculţi, preoţii Zeului Înecat nu au o locuinţă permanentă, rătăcind pe insule, rareori stând departe de mare. Majoritatea sunt analfabeţi; tradiţia lor este una orală, iar preoţii mai tineri învaţă rugăciunile şi ritualurile de la cei bătrâni. Oriunde s-ar afla, lorzii şi ţăranii sunt obligaţi să le dea de mâncare şi adăpost în numele Zeului Înecat. Unii preoţi mănâncă numai peşte. Cei mai mulţi nu se îmbăiază, nici măcar în mare. Oamenii de prin alte ţinuturi îi consideră nebuni, şi-aşa par, însă nu se poate nega că au o mare putere.

Cu toate că majoritatea insularilor îi dispreţuiesc pe Cei Şapte din Sud şi pe Vechii Zei din Nord, ei

recunosc o a doua divinitate. În teologia lor, Zeul Înecat este opusul Zeului Furtunii, o zeitate malefică ce locuieşte în cer şi-i urăşte pe oameni şi toate lucrările lor. Trimite vânturi haine, ploi biciuitoare şi tunete şi fulgere care îi arată mânia.

Unii afirmă că Insulele de Fier se numesc aşa datorită minereului care se găseşte acolo din abundenţă, dar insularii insistă că acesta se trage de la firea lor, pentru că sunt oameni duri, la fel de inflexibili ca zeul lor. Cartografii ne spun că există treizeci şi una de Insule de Fier în grupul principal, în largul Golfului Omului de Fier, la vest de Capul Vulturilor, iar alte treizeci sunt adunate în jurul Luminii Singuratice, departe, pe întinderea Mării Apusului. Vechiul Wyk, Marele Wyk, Pyke, Harlaw, Saltcliffe, Blacktyde şi Orkmont sunt cele şapte insule principale.

Harlaw este cea mai populată dintre insule, Marele Wyk este cea mai mare şi mai bogată în minereuri, iar Vechiul Wyk este cea mai sfântă, locul unde regii de sare şi stâncă se adunau în Castelul Regelui Cenuşiu din vechime pentru a-şi alege conducătorul. Stâncoasă, muntoasă, insula Orkmont era cetatea de scaun a Regilor de Fier ai Casei Greyiron în secolele trecute. Pyke se făleşte cu Portul Lorzilor, cel mai mare oraş de pe insule, şi este cetatea de scaun a Casei Greyjoy, stăpânii insulelor de la Cucerirea lui Aegon. Blacktyde şi Saltcliffe sunt mai puţin interesante. Cetăţile-turn ale lorzilor mai mărunţi se află pe insuliţe, pe lângă sate pescăreşti minuscule. Altele sunt folosite pentru păscutul oilor, în timp ce multe altele sunt nelocuite.

Un al doilea grup de insule se află la opt zile de mers pe mare spre nord-vest, în Marea Apusului. Acolo focile şi leii-de-mare îşi fac colonii, pe stâncile bătute de vânt, insulele fiind prea mici ca să poată susţine fie şi o singură gospodărie. Pe cea mai mare stâncă se află cetatea Casei Farwynd,

numită Lumina Singuratică datorită farului care luminează zi şi noapte de pe acoperişul său. Se spun lucruri ciudate despre Farwynd şi despre cei pe care-i stăpânesc. Unii zic că trăiesc cu focile şi dau naştere unor copii doar pe jumătate oameni, în vreme ce alţii şoptesc că sunt schimbători de formă, care pot lua înfăţişarea leilor-de-mare, a morselor, chiar şi a balenelor pătate, lupii mărilor din vest.

Poveşti ciudate, precum acestea, sunt ceva obişnuit la marginile lumii, iar Lumina Singuratică se află cel mai departe spre vest dintre toate ţinuturile cunoscute. Mulţi marinari curajoşi au navigat dincolo de lumina farului său în decursul secolelor, căutând acel faimos paradis despre care se spunea că se află dincolo de orizont, însă cei care s-au mai întors (puţini) vorbesc doar despre oceane cenuşii care se întind nesfârşite, tot mai departe, pentru totdeauna.

Bogăţiile Insulelor de Fier zac pe sub dealurile din Marele Wyk, Flarlaw şi Orkmont, unde plumbul, cositorul şi fierul pot fi găsite în abundenţă. Din insule se exportă în principal minereuri. Există mulţi pricepuţi în lucrul cu metalul printre insulari, după cum este de aşteptat; forjele de la Portul Lorzilor produc săbii, topoare, cămăşi de zale şi platoşe ca nicăieri altundeva.

Pământul Insulelor de Fier este subţire şi pietros, mai potrivit pentru păscutul caprelor decât pentru cultivatul cerealelor. Insularii ar suferi, cu siguranţă, de foame în fiecare iarnă dacă n-ar exista recoltele nesfârşite de peşte pe mare şi pescarii care le adună.

Apele Golfului Omului de Fier adăpostesc mari bancuri de cod, cod negru, rechini-înger, calcan, peşte de gheaţă, sardele şi macrou. Crabii şi homarii pot fi găsiţi de-a lungul ţărmurilor tuturor insulelor, iar la vest de Marele Wyk se găsesc peşti-spadă, foci şi balene care cutreieră Marea Apusului. Arhimaesterul Hake, născut şi crescut pe

Harlaw, estimează că şapte din zece familii din Insulele de Fier sunt pescari. Indiferent cât de umili şi de săraci sunt aceşti oameni pe uscat, pe mare sunt propriii lor stăpâni. „Cel care are o barcă nu trebuie să fie rob niciodată" scrie Hake, „pentru că fiecare căpitan este rege pe puntea propriei lui nave." Recolta lor hrăneşte insulele.

Servitutea era o practică obişnuită printre Primii Oameni în timpul îndelungatei lor dominaţii în Westeros - un sprijin suplimentar pentru insularii descendenţi din Primii Oameni.

Mai mult, robia nu trebuie confundată cu sclavia practicată în unele Oraşe Libere şi în ţinuturile îndepărtate, din est. Spre deosebire de sclavi, robii au anumite drepturi. Un rob aparţine celui care l-a capturat, pe care-l slujeşte şi i se supune, dar este om, nu o proprietate. Robii nu pot fi cumpăraţi şi vânduţi. Ei pot avea proprietăţi, se pot căsători şi avea copii. Copiii sclavilor se nasc sclavi, dar cei ai robilor se nasc liberi; orice prunc născut pe vreuna din insule este socotit insular, chiar dacă ambii lui părinţi sunt robi. Aceşti copii nu puteau fi luaţi de la părinţii lor până la vârsta de şapte ani, când majoritatea îşi începeau ucenicia sau se alăturau echipajului unei corăbii.

Totuşi, chiar mai mult decât pe pescari, insularii îi preţuiesc pe corsarii lor. „Lupii mărilor" îi numeau cei din Ţinuturile Vestice şi cele Riverane în vremurile de demult, şi pe bună dreptate. Asemenea lupilor, vânau adesea în haite, traversând mările furtunoase în corăbiile lor repezi, lungi, aruncându-se asupra satelor paşnice şi a târgurilor de pe ţărmurile Mării Apusului pentru a ataca, jefui şi viola. Marinari neînfricaţi şi luptători înspăimântători, apăreau din ceţurile dimineţii pentru a-şi face treaba sângeroasă şi a se întoarce

pe mare înainte ca soarele de apus să ajungă la zenit, corăbiile lor lungi fiind încărcate cu pradă şi pline de copii care ţipau şi femei înspăimântate.

Arhimaesterul Haereg susţine că nevoia de lemn i-a făcut pe primii insulari să o ia pe această cale sângeroasă.

În zorii vremurilor, pe Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont existau păduri întinse, însă construcţia de nave a înghiţit atât de mult lemn, încât codrii au dispărut. Aşa că insularii n-au avut de ales decât să se ducă după pădurile întinse din „ţinuturile înverzite", interiorul Westerosului.

Tot ceea ce lipsea pe insule corsarii au găsit în ţinuturile înverzite. Tot mai puţine se obţineau prin negoţ; majoritatea se luau prin sânge, cu ascuţişul spadei sau cu tăişul securii. Iar atunci când piraţii reveneau în insule cu o astfel de pradă, spuneau că „au plătit preţul fierului" pentru ea; cei care rămâneau în urmă „plăteau preţul aurului" pentru a obţine asemenea comori, ori rămâneau fără ele. Şi astfel, ne spune Haereg, au ajuns corsarii şi faptele lor să fie preţuite de menestreli, oamenii de rând şi preoţi deopotrivă.

Multe legende au ajuns până la noi prin mileniile de regi de sare şi corsari care au transformat Marea Apusului într-una numai a lor, oameni mai sălbatici şi cruzi şi neînfricaţi decât oricine a trăit vreodată. Astfel se face că auzim de oameni ca Torgon cel Groaznic, Jorl Balena, Dragon Clopotul, necromantul, Hrothgar din Pyke şi cornul lui chemător de krakeni şi de Ralf cel Jerpelit din Vechiul Wyk.

Cel mai nelegiuit dintre toţi a fost Balon Piele Neagră, care lupta cu o secure în mâna strângă şi un ciocan în dreapta. Se spune că nicio armă făcută de mâna omului nu-l putea atinge: săbiile ricoşau şi nu-i lăsau nicio urmă, iar topoarele se spărgeau pe pielea lui.

Chiar au existat cu adevărat astfel de oameni? Este greu de aflat, din moment ce ei au trăit şi-au

murit cu mii de ani înainte ca insularii să înveţe să scrie; cunoaşterea literelor este rară în Insulele de Fier chiar şi astăzi, iar cei care se pricep sunt, adesea, batjocoriţi ca fiind slabi, ori sunt temuţi ca vrăjitori. Ceea ce ştim despre aceşti semizei ai Zorilor Vremurilor provine din lucrările oamenilor pe care i-au jefuit şi prădat, scrise în Limba Veche şi în runele Primilor Oameni.

Ţinuturile prădate de corsari aveau mulţi copaci, dar puţini oameni în vremurile acelea. Apoi, la fel ca acum, insularilor nu le plăcea să se îndepărteze prea mult de apa sărată care-i susţinea, însă domneau asupra Mării Apusului de la Insula Ursului şi Ţărmul Îngheţat până la Arbor. Fragilele bărci de pescuit şi cele de negoţ ale Primilor Oameni, care rareori se aventurau dincolo de pământurile lor, nu se puteau pune cu corăbiile lungi şi repezi ale insularilor, cu pânzele lor mari şi numeroasele vâsle. Şi când bătălia a început pe ţărmuri, regi măreţi şi cavaleri faimoşi au căzut înaintea năvălitorilor ca spicele sub seceră, atât de mulţi încât oamenii ţinuturilor înverzite spuneau că insularii erau demoni, veniţi din iadul de sub apă, că erau apăraţi de vrăji cumplite şi că aveau arme negre ciudate, care îşi trăgeau puterea din sufletele celor hăcuiţi.

Ori de câte ori toamna era pe sfârşite şi iarna bătea la uşă, corăbiile lungi veneau să fure mâncare. Şi astfel se hrăneau Insulele de Fier, chiar şi în miezul iernii, în vreme ce de multe ori cei care semănaseră, îngrijiseră şi culeseseră recoltele mureau de foame. „Noi nu semănăm!” a devenit deviza familiei Greyjoy, ai cărei membri au început să-şi spună Lorzii Corsari din Pyke.

Piraţii nu au adus pe Insulele de Fier numai aur şi grâne, ci şi prizonieri, care vor deveni sclavii stăpânilor lor. Printre insulari, numai pirateria şi pescuitul erau considerate activităţi pentru oamenii liberi. Munca gheboşată şi nesfârşită de la ferme şi de pe câmp era potrivită numai pentru robi. Acelaşi

lucru era valabil şi pentru minerit. Totuşi, robii trimişi pe câmp se puteau socoti norocoşi, scrie Haereg, pentru că mulţi dintre ei ajungeau să îmbătrânească şi chiar li se permitea să se căsătorească şi să aibă copii. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre cei condamnaţi să lucreze în mine, acele puţuri întunecoase, periculoase, de sub dealuri, unde stăpânii erau brutali, aerul rece şi umed, iar viaţa scurtă.

Un corsar din Insulele de Fier, luându-şi prada.

Majoritatea prizonierilor bărbaţi aduşi pe Insulele de Fier îşi petreceau tot restul vieţii la munca grea de pe câmp sau din mine. Câţiva, fii de lorzi şi cavaleri sau negustori bogaţi, erau schimbaţi pentru aur. Robii care ştiau să citească, să scrie şi să socotească îşi slujeau stăpânii ca administratori, tutori şi scribi. Pietrarii, cizmarii, dogarii, lumânărarii, tâmplarii sau oricare alţi meşteşugari pricepuţi erau chiar şi mai valoroşi.

Tinerele femei erau însă cele mai preţuite de corsari. Femeile mai în vârstă erau luate de căpitani ca bucătărese, croitorese, ţesătoare, moaşe şi altele asemenea, însă fetele blonde şi cele aproape de prima lor înflorire erau capturate în toate raidurile. Majoritatea îşi sfârşeau zilele în insule ca slujnice,

târfe, vite de povară prin gospodărie sau neveste ale altor robi, însă cele mai frumoase şi mai puternice şi mai nubile deveneau soţiile de sare ale răpitorilor lor.

Prin obiceiurile de căsătorie, asemenea zeilor lor, insularii se deosebeau de locuitorii din Westeros. Conform Credinţei din cele Şapte Regate, un bărbat are o singură soţie, iar o fecioară un singur soţ. În Insulele de Fier însă, un bărbat poate avea o singură „soţie de stâncă” (numai dacă ea moare îşi mai poate lua alta), însă poate avea oricâte „soţii de sare” doreşte. O soţie de stâncă trebuie să fie o femeie - născută liberă pe Insulele de Fier. Locul ei este lângă bărbatul ei, pe punte şi în pat, iar copiii ei au întâietate. Nevestele de sare sunt aproape întotdeauna femei şi fete capturate în timpul raidurilor. Numărul soţiilor de sare pe care le poate întreţine un bărbat este o dovadă a puterii, bogăţiei şi virilităţii sale.

Totuşi, nevestele de sare ale insularilor nu sunt doar ibovnice, târfe sau sclave sexuale. Căsătoriile de sare, la fel ca şi cele de stâncă, erau, de obicei, oficiate de preoţi ai Zeului Înecat (deşi, prin ceremonii considerabil mai puţin solemne decât cele care unesc un bărbat de soţia lui de stâncă), iar copiii rezultaţi erau consideraţi legitimi. „Fiii de sare” puteau chiar moşteni, dacă un bărbat nu avea fii de la nevasta sa de stâncă.

Căsătoriile de sare s-au împuţinat însă pe Insulele de Fier de la Cucerire încoace, deoarece Aegon Dragonul a făcut din răpirea femeilor o crimă pe întinsul celor Şapte Regate (la îndemnul reginei Rhaenys, din câte se spune). Cuceritorul le-a interzis corsarilor să-i atace domeniile. Însă aceste interdicţii nu au fost respectate sub succesorii lui şi mulţi insulari încă nădăjduiesc să revină la ceea ce ei numesc Vechea Cale.

Coroanele din lemn plutitor

În Epoca Eroilor, spun legendele, insularii au fost conduşi de un monarh măreţ, numit simplu Regele Cenuşiu. Acesta controla şi marea şi şi-a luat o sirenă de soţie, aşa că fiii şi fiicele sale puteau trăi deasupra apelor sau în ele. Părul şi barba lui şi ochii erau cenuşii precum marea iarna, şi de aici şi-a primit şi numele. Coroana purtată de el era făcută din lemn plutitor pentru ca toţi cei care îngenuncheau în faţa lui să ştie că regatul său venea din mare şi de la Zeul Înecat care locuia sub ea.

Faptele atribuite Regelui Cenuşiu de preoţii şi menestrelii din Insulele de Fier sunt multe şi minunate. Regele Cenuşiu a fost cel care a adus focul pe pământ zeflemisindu-l pe Zeul Furtunii până când acesta a lovit pământul cu un fulger, dând foc unui copac. Tot el i-a învăţat pe oameni să ţească plase de peşte şi pânze şi a cioplit prima corabie lungă dintr-un lemn alb, tare, de Ygg, un copac-demon, care se hrănea cu carne de om.

Însă cea mai măreaţă faptă a Regelui Cenuşiu a fost uciderea lui Nagga, cel mai mare dintre dragonii de mare, o fiară colosală despre care se spune că se hrănea cu leviatani şi krakeni uriaşi şi putea scufunda insule întregi când se înfuria. Regele Cenuşiu a construit un castel măreţ din oasele lui, folosindu-i coastele ca grinzi şi căpriori. De acolo, a condus Insulele de Fier timp de o mie de ani, până când chiar şi pielea lui s-a făcut la fel de cenuşie ca părul şi barba. Numai atunci şi-a dat jos coroana din lemn plutitor şi s-a dus în mare, coborând în palatele de sub apă ale Zeului Înecat pentru a-şi primi locul cuvenit la dreapta sa.

Oasele pietrificate ale unei creaturi marine gigantice se află, într-adevăr, pe Dealul lui Nagga,

din Vechiul Wyk, dar nu se ştie dacă ele i-au aparţinut unui dragon marin. Coastele sunt uriaşe, dar nu suficient de mari cât să fie ale unui dragon capabil să mănânce leviatani şi krakeni uriaşi. De fapt, chiar existenţa dragonilor de mare este controversată. Dacă astfel de monştri există, ei trăiesc în cele mai adânci şi mai întunecoase ape din Marea Apusului, pentru că niciunul n-a fost văzut în lumea cunoscută de mii de ani.

Regele Cenuşiu pe tronul său făcut din colţii Naggăi.

Regele Cenuşiu a domnit peste toate Insulele de Fier, dar după moartea sa cei o sută de fii au început să se certe pentru succesiune. Fratele şi-a ucis fratele într-o urgie a măcelăririi aproapelui până când au mai rămas doar şaisprezece. Aceşti ultimi supravieţuitori şi-au împărţit insulele. Toate marile case ale insularilor îşi revendică obârşia din Regele Cenuşiu şi fiii lui, cu excepţia - curios - a Bunilor Fraţi din Vechiul Wyk şi Marele Wyk, despre care se presupune că se trag din cel mai mare frate credincios al Regelui Cenuşiu.

Aşa glăsuiesc legendele şi preoţii Zeului Înecat.

Istoria spune o poveste diferită. Cele mai vechi consemnări păstrate în Citadelă arată că fiecare dintre Insulele de Fier a fost cândva un regat autonom, condus de doi regi, unul de stâncă şi unul de sare. Primul domnea pe insulă, împărţind dreptatea, dând legi şi tranşând disputele. Celălalt comanda pe mare, oriunde şi oricând ieşeau în larg corăbiile lungi.

Hrisoavele păstrate sugerează că regii de stâncă erau întotdeauna mai bătrâni decât cei de sare; în unele cazuri, cei doi erau tată şi fiu, ceea ce i-a făcut pe unii să spună că regii de sare erau moştenitori, prinţi moştenitori ai taţilor lor. Au existat cazuri când regele de stâncă şi cel de sare aparţineau unor case diferite, uneori chiar şi unor case rivale.

În Westeros, regi mărunţi au pretins coroane din aur în virtutea originii şi a sângelui, însă coroanele din lemn plutitor ale insularilor nu erau uşor de obţinut. Numai aici, oamenii îşi alegeau regii, adunându-se în mari consilii numite adunări pentru rege pentru a-i alege pe regii de stâncă şi pe cei de sare care aveau să-i conducă. Atunci când murea un monarh, preoţii Zeului Înecat convocau o adunare pentru rege, pentru a-i alege succesorul. Orice bărbat care deţinea şi conducea o ambarcaţiune avea permisiunea de a vorbi la aceste

adunări, care adesea durau câteva zile sau chiar mai mult. Preoţii puteau să-i adune pe „căpitani şi pe regi” pentru a înlătura un conducător nevrednic.

Puterea exercitată de aceşti profeţi ai Zeului Înecat asupra insularilor nu trebuie subestimată. Numai ei puteau convoca adunările pentru rege şi să-l atace pe cel care, rege sau lord, îndrăznea să-i înfrunte. Marele Preot era Galon Baston Alb, numit aşa pentru bastonul pe care-l purta oriunde, pentru a-i croi pe păcătoşi. (în unele relatări, bastonul său era confecţionat din copacul inimii, în altele din oasele lui Nagga.)

Galon a hotărât că insularii nu trebuiau să se războiască între ei, interzicându-le să-şi ia femeile unii altora ori să atace ţărmurile unuia dintre ei şi a unit Insulele de Fier într-un singur regat, convocându-i pe căpitani şi pe regi la Vechiul Wyk pentru a alege un mare rege care să domnească asupra regilor de sare şi a celor de stâncă laolaltă. L-au ales pe Urras Greyiron, numit şi Picior-de-Fier, regele de sare de pe Orkmont, cel mai cumplit prăduitor al vremii sale. Galon însuşi a pus o coroană din lemn plutitor pe capul marelui rege, Urras Picior-de-Fier devenind primul om de la Regele Cenuşiu care domnea asupra tuturor insularilor.

Mulţi ani după aceea, când Urras Picior-de-Fier a murit din cauza rănilor primite în timpul raidurilor, fiul său cel mai mare i-a luat coroana şi s-a autoproclamat regele Erich I. Cu toate că era pe jumătate orb şi slăbit din cauza vârstei, Galon s-a înfuriat, declarând că numai o adunare pentru rege putea alege un suveran. „Căpitanii şi regii” s-au adunat încă o dată la Vechiul Wyk şi Erich cel Urât a fost detronat şi condamnat la moarte, o soartă evitată de el prin spargerea coroanei tatălui său şi aruncarea sa în mare, în semn de supunere faţă de Zeul Înecat. În locul său, adunarea l-a pus pe Regnar Clopot, numit şi Îngrijitorul-de-Corbi, regele de stâncă de pe Vechiul Wyk.

Secolele următoare au însemnat o epocă de aur pentru Insulele de Fier şi una întunecată pentru Primii Oameni şi toţi care trăiau pe malul mării. Odată ce corsarii plecau să caute hrană pentru a rezista în timpul iernilor grele, lemn pentru construirea corăbiilor lor lungi, soţii de sare, capabile să le dea fii, şi bogăţiile care lipseau Insulelor de Fier, se întorceau acasă cu prada lor. Sub regii coroanelor din lemn plutitor, obiceiul s-a transformat în ceva mult mai dificil şi periculos: cucerire, colonizare şi control.

Lucrarea exhaustivă a Arhimaesterului Haereg, *Istoria oamenilor de fier*, enumeră 111 bărbaţi care au purtat o coroană din lemn plutitor ca Mari Regi ai Insulelor de Fier.

Prin tradiţie, coroana de lemn era spartă şi redată mării la moartea purtătorului ei. Succesorul acestuia îşi va pune o altă coroană făcută din lemn plutitor, proaspăt adus la ţărmul insulei sale natale. Astfel, fiecare coroană era diferită de cea de dinainte. Unele erau mici şi simple, altele uriaşe, elaborate şi magnifice.

Lista este incompletă şi plină de contradicţii, dar nimeni nu se îndoieşte că regii lemnului plutitor au ajuns la apogeul puterii lor sub Qhored I Hoare (numit şi Greyiron în unele mărturii şi Blacktyde în altele), care şi-a scris numele cu sânge în istoriile din Westeros drept Qhored cel Crud. El a domnit asupra insularilor preţ de trei sferturi de secol, trăind până la nouăzeci de ani. Pe vremea aceea, Primii Oameni din ţinuturile înverzite abandonaseră, în mare parte, ţărmurile Mării Apusului de teama prădătorilor. Iar cei care rămăseseră, în principal lorzi în castelele lor fortificate, le plăteau tribut insularilor.

Qhored a fost cel care s-a făcut că voia sa ajungea „oriunde oamenii puteau mirosi apa sărată sau să audă zgomotul valurilor”. În tinereţea sa, a capturat şi a prădat Oraşul Vechi, aducând în lanţuri mii de femei şi fete în Insulele de Fier. La treizeci de ani, i-a învins pe lorzii din Trident în bătălie, forţându-l pe regele riveran Bernarr al II-lea să-şi plece genunchiul şi să-i predea pe cei trei fii ai săi ca ostatici. Trei ani mai târziu, i-a dat-morţii, omorându-i cu mâna sa şi scoţându-le inimile, când tributul tatălui lor a întârziat. Când tatăl lor îndurerat a declanşat războiul pentru a-i răzbuna, regele Qhored şi insularii lui i-au decimat armata. Bernarr a fost înecat ca un sacrificiu pentru Zeul Înecat, ceea ce a însemnat dispariţia Casei Celui Drept şi aruncarea Ţinuturilor Riverane într-o anarhie sângeroasă.

Însă după aceea a început declinul lent. Regii care l-au urmat pe Qhored au jucat şi ei un rol în asta, dar oamenii din ţinuturile înverzite deveniseră mai puternici. Primii Oameni îşi construiseră propriile lor corăbii lungi, oraşele lor erau apărate de ziduri de piatră, în locul palisadelor din lemn, şi de şanţuri cu ţepuşe.

Casele Gardener şi Hightower au fost primele care au încetat să mai plătească tribut. Când regele Theon al III-lea Greyjoy a ridicat pânzele împotriva lor, a fost înfrânt şi măcelărit de lordul Lymond Hightower, Leul-de-Mare, acesta reînviind practica luării în robie în Oraşul Vechi doar atât cât să-i pună pe insularii capturaţi în timpul bătăliei la muncă grea, la întărirea zidurilor oraşului.

Creşterea puterii Ţinuturilor Vestice reprezenta un pericol chiar şi mai acut pentru dominaţia regilor de lemn plutitor. Insula Frumoasă a fost prima care a căzut, atunci când locuitorii ei s-au ridicat la luptă sub conducerea lui Gylbert Farman,

alungându-i pe suzeranii insulari. O generaţie mai târziu, Lannisterii au capturat oraşul Kayce, când Herrock Fiul-de-Curvă a suflat din marele lui corn cu inele de aur şi târfele din oraş au deschis o poartă secretă pentru oamenii săi. Trei regi insulari au încercat în van să recucerească oraşul, doi dintre ei murind în ascuţişul spadei lui Herrock.

Ultima ofensă a venit din partea lui Gerold Lannister, Regele Stâncii. Gerold cel Mare, aşa cum este el numit în Vest, şi-a condus flota chiar spre Insulele de Fier într-un atac îndrăzneţ, luând ostatici o sută de insulari. I-a închis la Casterly Rock, spânzurând câte unul atunci când ţărmurile sale erau atacate.

În secolul următor, o succesiune de regi nevolnici au pierdut Arbor, Insula Ursului, Degetele lui Flint şi mare parte a enclavelor insulare de-a lungul ţărmurilor Mării Apusului.

Nu trebuie să se creadă că insularii n-au câştigat nicio bătălie în aceşti ani. Balon al V-lea Greyjoy, Vântul-Rece, a distrus flotele Regelui Nordului. Erich al V-lea Harlaw a recucerit Insula Frumoasă în tinereţe, doar pentru a o pierde iarăşi la bătrâneţe. Fiul său, Harron, l-a ucis pe Gareth cel Mohorât din Highgarden sub zidurile Oraşului Vechi. Peste jumătate de secol, Joron I Blacktyde l-a capturat pe Gyles al II-lea Gardener când flotele lor s-au înfruntat în largul Insulelor Ceţoase. După ce l-a torturat până la moarte, Joron a pus să-i fie ciopârţit cadavrul ca să-şi pună în cârligele de pescuit „bucăţi dintr-un rege”. Mai târziu în timpul domniei sale, Joron a trecut Arborul prin foc şi sabie, şi se crede că a luat toate femeile de pe insulă de până în treizeci de ani, câştigându-şi porecla de Năpasta Fecioarelor.

Totuşi, toate aceste victorii s-au dovedit a fi de scurtă durată, împreună cu mulţi dintre regii care le-au obţinut. Pe măsura trecerii secolelor, regatele din ţinuturile înverzite au devenit tot mai puternice, iar cele din Insulele de Fier tot mai slabe. Iar pe la

sfârşitul Epocii Eroilor, o altă criză i-a slăbit şi i-a învrăjbit şi mai tare pe insulari.

La moartea regelui Urragon al III-lea Greyiron (Urragon cel Spân), fiii săi mai tineri au convocat în grabă o adunare pentru rege, în vreme ce fratele lor mai mare, Torgon, ataca în aval pe Mander, crezând că unul dintre ei va fi ales să poarte coroana de lemn plutitor. Spre surprinderea lor, căpitanii şi regii l-au ales pe Urrathon Fratele Bun din Marele Wyk. Primul lucru făcut de noul suveran a fost să ceară executarea fiilor bătrânului rege. Pentru asta, şi pentru cruzimea barbară arătată de el de multe ori în cei doi ani de domnie, Urrathon al IV-lea Fratele Bun este numit în istorie Fratele Rău.

Corabie lungă a oamenilor de fier pe mare.

Când Torgon Greyiron s-a întors, în cele din urmă, în Insulele de Fier, a declarat că adunarea pentru rege a fost ilegală deoarece nu fusese prezent pentru a-şi exprima părerea. Preoţii l-au susţinut, pentru că se săturaseră de aroganţa şi de

impietatea Fratelui Rău. Oamenii de rând şi marii lorzi deopotrivă s-au ridicat la chemarea lor, adunându-se sub flamurile lui Torgon, până când propriii comandanţi ai lui Urrathon l-au măcelărit. Torgon Întârziatul a devenit rege în locul lui şi a domnit timp de patruzeci de ani fără ca măcar să fi fost ales şi proclamat la adunarea pentru rege. S-a dovedit a fi un rege puternic, drept şi înţelept şi cinstit… Însă nu a putut face mare lucru pentru a opri declinul Insulelor de Fier, deoarece în timpul cârmuirii sale mare parte din Capul Vulturilor a fost cedat Mallisterilor din Seagard.

Torgon dăduse o lovitură instituţiei adunării pentru rege în tinereţea sa, detronându-l pe regele ales. La bătrâneţe i-a mai dat încă una, chemându-l pe fiul său, Urragon, să-l ajute să domnească. La curte şi consiliu, la pace şi război, fiul a rămas lângă tatăl său aproape cinci ani, aşa că atunci când Torgon a murit, a părut ceva firesc să fie ales să-i succeadă ca Urragon al IV-lea Greyiron. N-a fost convocată nicio adunare, şi de data asta niciun Galon Baston Alb nu s-a mai ridicat furios să conteste succesiunea.

Lovitura finală, fatală, împotriva puterii căpitanilor şi a regilor adunaţi a fost dată când Urragon al V-lea însuşi a murit după o cârmuire îndelungată, care nu s-a distins însă prin nimic. Regele muribund a cerut ca nepotul său, Urron Greyiron, regele de sare de pe Orkmond, cunoscut şi ca Urron Mână Roşie, să-l urmeze. Preoţii Zeului Înecat erau hotărâţi să nu permită ca puterea numirii de regi să le fie luată pentru a treia oară, aşa că toţi căpitanii şi regii au fost convocaţi pe Vechiul Wyk pentru o adunare pentru rege.

Au venit cu sutele, printre ei regii de sare şi cei de stâncă din cele şapte insule importante, şi chiar de pe Lumina Singuratică. Totuşi, nici bine nu se adunaseră când oamenii lui Urron Mână Roşie au tăbărât asupra lor cu topoarele, iar coastele Naggăi s-au înroşit de sânge. Au murit treisprezece regi în

acea zi, şi cincizeci de preoţi şi profeţi. A fost sfârşitul adunărilor pentru rege, iar Mână Roşie a domnit ca mare rege timp de douăzeci şi doi de ani, iar urmaşii lui după aceea. Oamenii sfinţi rătăcitori n-au mai făcut şi desfăcut regi niciodată, la fel ca în trecut.

Regii de Fier

Cei din familia Greyiron erau una dintre cele mai vechi şi renumite case mari de pe Insulele de Fier. În timpul îndelungatei epoci a adunărilor pentru rege, căpitanii şi regii au dat coroana de lemn la nu mai puţin de treizeci şi opt dintre ei, potrivit lui Haereg, ei furnizând astfel de două ori mai mulţi mari regi decât oricare altă casă.

Această epocă s-a terminat cu Urron Mână Roşie şi masacrul de pe Vechiul Wyk. De atunci încolo, coroana Insulelor de Fier va fi confecţionată din fier negru şi va fi transmisă de la tată la fiu, prin dreptul primului născut. Familia Greyiron nu va mai accepta un alt rege pe insule. Se terminase cu regii de sare şi cu regii de stâncă. Urron Mână Roşie şi moştenitorii săi şi-au spus simplu Rege al Insulelor de Fier. Conducătorii Marelui Wyk, ai Vechiului Wyk, Pyke, ai Harlawului şi ai insulelor mai mici au fost reduşi la rangul de lorzi, iar mai multe descendenţe străvechi au fost eliminate cu totul când au refuzat să-şi plece genunchiul.

Însă monopolizarea coroanei de fier de către Casa Greyiron n-a rămas necontestată. Împreună cu adunarea pentru rege, interzicerea de către Galon Baston Alb a războaielor între insulari a pierit şi ea în măcelul de la Vechiul Wyk. În secolele care au urmat, Urron Mână Roşie şi succesorii săi s-au confruntat cu şase rebeliuni importante şi cel puţin două răscoale majore ale robilor. Lorzii şi regii de pe continent n-au întârziat nici ei să profite de dezbinarea insularilor. Unul câte unul, toate avanposturile deţinute de ei în ţinuturile înverzite au fost pierdute. Cea mai puternică lovitură a fost cea dată de Garth al VII-lea, regele Mână Aurită, din Reach, care i-a izgonit pe insulari din Insulele Ceţoase, le-a redenumit Insulele Scutului şi le-a populat cu cei mai fioroşi

dintre războinicii săi şi cu cei mai buni marinari, pentru apărarea gurilor Manderului.

Venirea andalilor în cele Şapte Regate doar a grăbit declinul Insulelor de Fier, pentru că, spre deosebire de Primii Oameni de dinainte, andalii erau nişte marinari neînfricaţi, cu propriile lor corăbii lungi, la fel de repezi şi de capabile să ţină marea ca oricare dintre cele construite de insulari. Pe când andalii năvăleau în Ţinuturile Riverane, cele Vestice şi în Reach, au apărut sate noi de-a lungul coastelor, oraşe împrejmuite cu ziduri şi castele solide, din piatră şi lemn, s-au ridicat deasupra fiecărui golf şi port, iar marii lorzi şi regii mărunţi laolaltă au început să construiască nave de război pentru a-şi apăra ţărmurile şi comerţul.

La timpul potrivit, andalii au măturat Insulele de Fier, la fel cum făcuseră cu tot Westerosul până sub Gât. Valuri succesive de aventurieri andali s-au abătut asupra insulelor, adesea în alianţă cu o facţiune sau alta de-a insularilor. Andalii s-au căsătorit cu străvechi familii insulare, iar pe altele le-au adus la un sfârşit sângeros, cu sabia şi toporul.

Casa Greyiron s-a numărat printre cele distruse. Ultimul Rege de Fier, Rognar al II-lea, a fost doborât când Orkwood, Clopot, Hoare şi Greyjoy s-au unit împotriva lui, sprijiniţi de o armată de piraţi andali, mercenari şi căpetenii războinice.

După aceea, învingătorii nu s-au putut hotărî cine să-i urmeze la tron lui Rognar, aşa că au decis că vor rezolva chestiunea prin „dansul degetului” un joc popular printre insulari, în care jucătorii aruncă o toporişcă unul către altul şi încearcă s-o prindă în aer. Harras Hoare a ieşit învingător, asta costându-l două degete. Ca Harras Mână Betegită, a domnit în Insulele de Fier timp de treizeci de ani.

Harras Mână Betegită învingător.

Mulţi cred că povestea lui Harras, care şi-a câştigat coroana prinzând o toporişcă în aer, nu este decât o invenţie de-a menestrelilor. De fapt, Arhimaesterul Haereg sugerează că Harras ar fi fost ales pentru că se căsătorise cu o andală, câştigând astfel sprijinul tatălui ei şi al multor lorzi andali puternici.

Sângele Negru

Arhimaesterul Hake ne spune că regii Casei Hoare aveau „părul negru, ochi negri şi erau negri la suflet” Duşmanii lor susţineau că şi sângele lor era tot negru, întunecat, de „culoarea andală” deoarece mulţi dintre primii regi Hoare şi-au luat neveste din acest neam. Adevăraţii insulari aveau apă sărată în vene, susţineau preoţii Zeului Înecat; Hoare cei cu sângele negru erau falşi regi, uzurpatori necredincioşi care trebuiau doborâţi.

Mulţi au încercat asta în decursul secolelor, după cum relatează Haereg cu o oarecare minuţiozitate. Niciunul nu a izbutit. Ceea ce le lipsea celor din Casa Hoare prin valoare realizau prin şiretenie şi cruzime. Puţini dintre supuşii lor îi iubeau, însă mulţi aveau motive serioase să se teamă de ei. Chiar numele lor ne dezvăluie adevărata lor fire, chiar şi după trecerea a sute de ani. Wulfgar Făcătorul-de-Văduve. Horgan Ucigaşul-de-Preoţi. Fergon cel Groaznic. Othgar cel Fără Suflet, Othgar Iubitorul-de-Demoni, Colţ-de-Stâncă, din Zâmbetul Roşu. Preoţii Zeului Înecat i-au denunţat pe toţi.

Erau regii Casei Hoare atât de lipsiţi de credinţă pe cât susţineau oamenii sfinţi? Hake crede că erau, însă Arhimaesterul Haereg are o viziune total diferită, sugerând că adevărata crimă a regilor „cu sângele negru” nu era nici impietatea, nici slujirea demonilor, ci toleranţa. Deoarece sub domnia lor Credinţa andalilor a pătruns pentru prima oară în Insulele de Fier.

Îndemnaţi de reginele lor andale, aceşti regi au asigurat septelor şi septonilor protecţie şi le-au acordat permisiunea de a se deplasa prin insule, propovăduindu-i pe Cei Şapte. Primul sept de pe Insulele de Fier a fost ridicat pe Marele Wyk, în timpul domniei lui Wulfgar Făcătorul-de-Văduve.

Când strănepotul său, Horgan, a permis construirea unui alt sept pe Vechiul Wyk, unde fuseseră ţinute, cândva, adunările pentru rege, întreaga insulă s-a ridicat într-o răscoală sângeroasă, condusă de preoţi. Septul a fost pârjolit, septonul făcut bucăţi, credincioşii târâţi în mare, pentru a fi înecaţi, pentru ca astfel să-şi recapete credinţa. Pentru asta exista un răspuns, susţine Haereg, astfel că Horgan Hoare a început să-i măcelărească pe preoţi.

De asemenea, regii Hoare au descurajat şi jafurile. Şi cum acestea au intrat în declin, a crescut negoţul. Încă mai existau bogate zăcăminte de fier care trebuiau descoperite sub dealurile din Marele Wyk, Orkmont, Harlaw şi Pyke, dar şi plumb şi cositor. Nevoia insularilor de lemn pentru construirea navelor lor a rămas la fel de mare ca întotdeauna, însă nu mai aveau puterea de a-l lua de oriunde-l găseau. În loc de asta, vindeau fier pentru lemn. Şi când venea iarna şi bătea vântul rece, minereul de fier devenea moneda cu care regii Casei Hoare cumpărau orz, grâu şi napi, pentru a-şi hrăni populaţia (şi vită şi porc pentru propria lor masă). „Plata preţului în fier” dobândise un cu totul alt înţeles… unul pe care mulţi dintre insulari îl găseau umilitor, iar preoţii ceva ruşinos.

Punctul cel mai de jos al mândriei insulare şi al puterii a fost atins în timpul domniilor celor trei Harmund. În insule, ei sunt cunoscuţi drept Harmund Cârciumarul, Harmund Tăietorul şi Harmund cel Frumos. Harmund Cârciumarul a fost primul rege în Insulele de Fier care ştia să scrie şi să citească.

A salutat venirea la castelul său de pe Marele Wyk a călătorilor şi a negustorilor din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, preţuia cărţile şi le-a oferit septonilor şi septelor protecţia sa.

Fiul său, Harmund Tăietorul, îi împărtăşea pasiunea pentru citit şi a devenit cunoscut ca un mare călător. A fost primul rege din Insulele de Fier care a vizitat alte ţinuturi înverzite fără să fi

ţinut o spadă în mâini. După ce-şi petrecuse tinereţea ca pupil în Casa Lannister, cel de-al doilea Harmund s-a întors la Casterly Rock ca rege şi-a luat-o pe lady Felia Lannister, fiica Regelui Stâncii şi „cea mai albă floare din Vest” ca regină a sa. Într-un alt voiaj, a vizitat Highgarden şi Oraşul Vechi, pentru a discuta cu lorzii şi regii lor şi a pune la cale negoţuri.

Propriii săi fii au fost crescuţi în spiritul Credinţei sau, mai bine zis, în versiunea ciudată a regelui Harmund. La moartea sa, cel mai mare dintre ei a urcat pe tron. Harmund cel Frumos (influenţat, spun unii, de mama sa Lannister, văduva regelui, regina Lelia) a anunţat că de atunci încolo jefuitorii vor fi spânzuraţi ca piraţi, în loc să fie celebraţi, şi a interzis oficial luarea de neveste de sare, declarându-i pe copiii rezultaţi din aceste uniuni bastarzi, fără niciun drept la moştenire. Intenţiona şi să interzică servitutea pe insule, când un preot cunoscut drept Lupul-Vrăbiilor a început să predice împotriva lui.

Alţi preoţi i s-au alăturat, iar lorzii din insule au remarcat. Numai septonii şi susţinătorii lor au rămas alături de regele Harmund care a fost detronat după paisprezece zile, fără vărsare de sânge. Ceea ce-a urmat a fost însă departe de a fi aşa. Lupul-Vrăbiilor însuşi i-a smuls limba regelui, pentru ca astfel să nu mai rostească niciodată „minciuni şi blasfemii” Harmund a fost orbit, iar nasul i-a fost tăiat, pentru ca „toţi oamenii să-l vadă aşa cum este, un monstru”. În locul său, lorzii şi preoţii l-au încoronat pe fratele său mai mic, Hagon. Noul rege a denunţat Credinţa, a anulat edictele lui Harmund şi i-a expulzat pe septoni şi pe septe din regatul său. În decurs de două săptămâni, toate septurile de pe teritoriul Insulelor de Fier ardeau.

Cu toate că Harmund al II-lea îi accepta pe Cei Şapte ca adevăraţii zei, a continuat să-l cinstească şi pe Zeul Înecat, iar la revenirea lui pe Marele Wyk a vorbit deschis despre cei „Opt Zei” şi-a decretat că ar trebui ridicată o statuie a Zeului Înecat la porţile fiecărui sept. Asta nu i-a încântat nici pe septoni, nici pe preoţi şi a fost denunţat şi de unii, şi de alţii. Într-o încercare de a-i contracara, regele şi-a anulat decretul şi-a declarat că zeul nu avea decât şapte feţe… Însă Zeul Înecat era una dintre ele, o altă faţă a Străinului.

Regele Hagon, care a ajuns curând să fie cunoscut drept Hagon cel Hain, a permis chiar şi mutilarea propriei sale mame, regina Lelia, „târfa Lannister” acuzată de Lupul-Vrăbiilor de a-şi fi întors soţul şi fiii împotriva adevăratului zeu. Buzele, urechile şi pleoapele i-au fost tăiate, iar limba smulsă cu cleşti înroşiţi în foc, după care a fost împachetată şi urcată pe una dintre corăbiile lungi şi trimisă la Lannisport. Regele Stâncii, nepotul ei, a fost atât de furios din cauza acestei atrocităţi, încât şi-a chemat stegarii.

Războiul care a urmat a făcut zeci de mii de victime, trei sferturi dintre ei fiind insulari. În cel de-al şaptelea an, vesticii au debarcat pe Marele Wyk, au zdrobit oastea lui Hagon într-o bătălie şi i-au capturat castelul. Hagon cel Hain a fost mutilat în acelaşi fel ca mama lui, înainte de a fi spânzurat. Ser Aubrey Crakehall, comandantul armatelor Casei Lannister, a poruncit ca întregul Castel Hoare să fie ras pe faţa pământului, însă oamenii lui care jefuiau au dat peste Harmund cel Frumos într-o hrubă. Crakehall a luat în considerare o clipă ideea de a-l urca pe tron pe Harmund, pretinde Haereg, însă fostul rege era orb, schilod şi pe jumătate nebun din cauza lungii sale detenţii. În loc de asta, Ser Aubrey i-a dat „darul morţii” oferindu-i lui Harmund o cupă de vin amestecat cu lapte de

mac. Apoi, într-un act de sminteală subită, cavalerul a decis să revendice coroana Insulelor de Fier.

Asta nu le-a plăcut nici insularilor, nici Lannisterilor. Când vestea a ajuns la Casterly Rock, regele şi-a chemat acasă navele de război, lăsându-l pe Crakehall să se descurce singur. Fără forţa şi bogăţia Casei Lannister care să-l susţină, „Regele Aubrey" şi-a văzut puterea prăbuşindu-se rapid. Domnia sa a durat mai puţin de jumătate de an înainte ca el să fie capturat şi dat ofrandă mării chiar de Lupul-Vrăbiilor.

Războiul dintre insulari şi vestici a continuat sporadic pentru încă cinci ani, terminându-se în cele din urmă printr-o pace obosită, care a lăsat Insulele de Fier sărăcite, pârjolite şi distruse. Iarna care a urmat a fost lungă şi aspră şi este pomenită prin insule drept Iarna Foametei. Hake ne spune că de trei ori mai mulţi insulari au murit de foame în acea iarnă decât au pierit în bătăliile care au precedat-o.

Au trecut secole înainte ca Insulele de Fier să se refacă, o ascensiune lentă spre prosperitate şi forţă. Despre regii care au domnit în acea perioadă sumbră nu este nevoie să mai amintim. Mulţi au fost marionete în mâinile unor lorzi sau preoţi. Câţiva au fost ceva mai răsăriţi decât prăduitorii Epocii Eroilor, oameni precum Harrag Hoare şi fiul său, Ravos Violatorul, care au devastat Nordul în anii domniei Lupului Flămând, însă au fost rari şi departe unii de alţii.

Atât jafurile, cât şi negoţul au avut un rol în refacerea mândriei si a bravurii insulelor. Alte ţinuturi construiau acum nave de război mai mari şi mai formidabile decât ale insularilor, însă niciunde nu se găseau marinari mai îndrăzneţi.

Negustorii şi afaceriştii care plecau din Portul Lorzilor de pe Pylce şi din porturile din Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont s-au răspândit pe mări, acostând la Lannisport, Oraşul Vechi şi Oraşele

Libere, întorcându-se cu comori la care înaintaşii lor nici nu visaseră.

Jafurile au continuat şi ele… Însă „lupii mărilor” nu mai vânau aproape de casă, deoarece regii ţinuturilor înverzite deveniseră prea puternici pentru a fi provocaţi. În loc de asta, îşi găseau prada prin mările mai îndepărtate, prin Insulele Vasiliscului şi Treptele de Piatră şi de-a lungul ţărmurilor Ţinuturilor Discordiei. Unii îşi câştigau traiul ca mercenari, luptând pentru unul sau altul dintre Oraşele Libere, în nesfârşitele lor războaie comerciale.

Unul dintre aceştia a fost Harwyn Hoare, cel de-al treilea fiu al regelui Qhorwyn cel Viclean. Un rege şiret şi avar, Qhorwyn şi-a petrecut întreaga sa domnie acumulând avere şi evitând războiul. „Războiul este rău pentru negoţ”, a declarat el chiar pe când îşi dubla şi tripla mărimea flotelor şi poruncindu-le fierarilor săi să făurească mai multe armuri, săbii şi topoare. „Slăbiciunea invită la atac” afirma Qhorwyn. „Ca să ai pace, trebuie să fii puternic.”

Regele Harwyn Hoare.

Fiul său, Harwyn, nu câştiga nimic din pace, ci din armele şi armurile făcute de tatăl său. Un băiat bătăios, din câte se spune, şi al treilea în linia de succesiune, Harwyn Hoare a fost trimis pe mare la o vârstă foarte fragedă. A navigat cu mulţi corsari prin Treptele de Piatră, a vizitat Volantis, Tyrosh şi Braavos, a devenit un client al grădinilor plăcerilor din Lys, a petrecut doi ani în Insulele Vasiliscului ca prizonier al unui rege-pirat, şi-a vândut spada

unei companii libere din Ţinuturile Discordiei şi-a luptat în mai multe bătălii ca al Fiu Secund.

Când Harwyn s-a întors în Insulele de Fier, tatăl său, Qhorwyn, era în agonie, iar fratele său mai mare murise de doi ani, de solzi cenuşii. Un al doilea frate se mai afla între Harwyn şi coroană, iar moartea sa bruscă, chiar atunci când regele de-abia mai putea răsufla, ridică şi azi semne de întrebare. Cei care l-au văzut pe prinţul Harlan căzând de pe cal au declarat că moartea sa a fost un accident, dar i-ar fi costat viaţa dacă ar fi spus altceva. Dincolo de Insulele de Fier se credea însă că Harwyn îl îndepărtase pe fratele său. Unii susţin că l-a ucis chiar el, alţii că prinţul Harlan a fost omorât de un Om-Fără-Faţă din Braavos.

Regele Qhorwyn a murit la şase zile după prinţul moştenitor, lăsându-l pe cel de-al treilea născut să moştenească tot. Ca şi Harwyn Mână Grea, îşi va înscrie în curând numele cu sânge în istoria celor Şapte Regate.

Când noul rege a vizitat şantierele navale ale tatălui său, a declarat că „bărcile lungi sunt făcute să fie pe mare". Când a inspectat armurăriile regale, a anunţat că „săbiile sunt făcute ca să fie însângerate". Regele Qhorwyn spusese adesea că slăbiciunea invită la atac. Când fiul său a privit peste Golful Omului de Fier, a văzut în Ţinuturile Riverane numai slăbiciune şi haos, lorzii din Trident revoltându-se fără odihnă sub călcâiul Regelui Furtunii, Arrec Durrandon, la îndepărtatul Capăt al Furtunii.

Harwyn a adunat o oaste în fruntea căreia a traversat golful pe o sută dintre corăbiile lungi ale tatălui său. Debarcând fără probleme la nord de Seagard, şi-au cărat navele pe uscat, spre Furca Albastră a Tridentului, apoi au trecut toate ţinuturile din aval prin foc şi sabie. Câţiva dintre lorzii riverani au pus mâna pe arme şi a luptat împotriva lor; majoritatea însă n-au făcut-o, pentru că aveau prea puţină dragoste şi chiar mai puţină

loialitate faţă de lordul lor suzeran din Ţinuturile Furtunii. În acele zile, despre insulari se credea că sunt nişte luptători feroce pe mare, însă uşor de învins pe uscat. Însă Harwyn Hoare nu era precum ceilalţi insulari. Modelat în Ţinuturile Discordiei, s-a dovedit a fi la fel de aprig pe uscat ca pe mare, zdrobindu-şi toţi duşmanii. După ce le-a administrat celor din familia Blackwood o înfrângere usturătoare, mulţi dintre lorzii de pe Trident i-au declarat loialitate.

La Fairmarket, Harwyn s-a pomenit faţă în faţă cu Arrec Durrandon, tânărul Rege al Furtunii, conducând o armată încă pe jumătate cât a sa… dar oamenii săi erau prost conduşi, obosiţi şi departe de casă, iar insularii şi lorzii riverani i-au spulberat. Regele Arrec a pierdut doi fraţi şi jumătate din ostaşii săi şi-a avut noroc să scape cu viaţă. În timp ce fugea spre sud, oamenii de rând din Ţinuturile Riverane s-au ridicat la luptă, iar garnizoanele sale au fost izgonite sau măcelărite. Fertilele şi întinsele Ţinuturi Riverane şi toate bogăţiile lor au trecut din mâinile celor de la Capătul Furtunii în cele ale insularilor.

Printr-o lovitură curajoasă, Harwyn Mână Grea îşi înzecise proprietăţile şi transformase din nou Insulele de Fier într-o putere de temut. Acei lorzi din Trident care i se alăturaseră în speranţa că se vor elibera de sub Durrandoni au aflat curând că noii lor stăpâni erau mult mai brutali şi mai lacomi decât cei vechi. Harwyn şi-a condus teritoriile cucerite cu o mână grea, până la moarte, petrecând mai mult timp în Ţinuturile Riverane decât în insule, călărind de la un capăt la celălalt al Tridentului în fruntea unei armate rapace, adulmecând orice urmă de răscoală, în vreme ce aduna taxele, tributurile şi nevestele de sare. „Palatul său a fost cortul, tronul, şaua” spuneau oamenii despre el.

Fiul său, Halleck, care-a preluat coroana când Mână Grea a murit la şaizeci şi patru de ani, era

croit din acelaşi material. Halleck a vizitat Insulele de Fier numai de trei ori în decursul domniei sale, petrecând acolo mai puţin de doi ani. Cu toate că se considera insular, aducea sacrificii Zeului Înecat şi ţinea întotdeauna câte trei preoţi lângă el, în Halleck Hoare era mai mult din Trident decât din marea sărată, el considerându-i pe insulari doar o sursă de arme, nave şi oameni. Domnia sa a fost şi mai sângeroasă decât a tatălui său, dacă nu cumva mai puţin fructuoasă, marcată de războaie păguboase împotriva vesticilor şi a oamenilor furtunii, şi de nu mai puţin de trei încercări eşuate de cucerire a Văii, toate terminându-se cu un dezastru la Poarta Însângerată.

La fel ca tatăl său, regele Halleck şi-a petrecut o mare parte a domniei în corturi, în campanie. Când nu era la război, îşi conducea întinsele sale domenii dintr-un turn modest din Fairmarket, în inima Ţinuturilor Riverane, în apropierea locului celei mai mari victorii a tatălui său.

Fiul său îşi dorea o cetate de scaun mai măreaţă si-si va petrece mare parte a domniei sale construind-o. Însă povestea lui Harren cel Negru şi a ridicării Harrenhalului a fost spusă în altă parte.

Flacăra dragonului care a distrus Harrenhalul a pus capăt visurilor regelui Harren, dominaţiei insularilor asupra Ţinuturilor Riverane şi „descendenţei negre” a Casei Hoare.

Casa Greyjoy din Pyke

Blazonul Casei Greyjoy (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Greyiron, Fraţii Buni, Wynch, Botley, Drumm, Harlaw, Hoare şi Blacktyde.

Moartea lui Harren cel Negru şi a fiilor acestuia a lăsat Insulele de Fier fără un domnitor şi în haos.

Mulţi măreţi lorzi şi războinici faimoşi îl slujiseră pe regele Harren în Ţinuturile Riverane. Unii au murit împreună cu el în incendiul de la Harrenhal, alţii când Ţinuturile Riverane s-au ridicat împotriva lor. Numai câţiva au ajuns la ţărm în viaţă, şi chiar mai puţini au găsit corăbiile lungi aşteptându-i neatinse, să-i ducă acasă.

Aegon Targaryen şi surorile sale au dat puţină atenţie Insulelor de Fier după povestea de la Harrenhal. Aveau probleme mult mai presante şi duşmani puternici de învins, în toate părţile. Lăsaţi să-şi poarte singuri de grijă, insularii au ajuns imediat la luptă.

Qhorin Volmark, un lord mărunt din Harlaw, a fost primul care a revendicat coroana. Bunica lui fusese sora mai mică a lui Harwyn Mână Grea.

Astfel că Volmark s-a autodeclarat adevăratul moştenitor al „descendenţei negre".

Pe Vechiul Wyk, patruzeci de preoţi s-au adunat sub oasele Naggăi pentru a pune o coroană din lemn plutitor pe capul unuia dintre ai lor, un bărbat desculţ numit Lodos, acesta pretinzând că era fiul viu al Zeului Înecat.

Alţi pretendenţi au apărut curând pe Marele Wyk, Pyke şi Orkmont, şi pentru un an susţinătorii lor s-au războit între ei pe uscat şi pe mare. Aegon Cuceritorul a pus capăt luptelor în anul 2 D. C. când el şi Balerion au coborât pe Marele Wyk, însoţiţi de o mare flotă de război. Insularii au fost nimiciţi. Qhorin Volmark a fost ucis chiar de Cuceritor, doborât de spada de oţel valyrian a lui Aegon, Blackfyre. Pe Vechiul Wyk, regele-preot Lodos s-a întors spre zeul său, cerându-le krakenilor adâncurilor să scufunde navele de război ale lui Aegon. Când krakenii nu s-au arătat, Lodos şi-a umplut robele cu pietre şi a intrat în mare „să se sfătuiască" cu tatăl său. Alţi câţiva mii l-au urmat. Stârvurile lor umflate au ajuns la ţărmurile insulelor după mulţi ani, cu toate că cel al preotului nu s-a aflat printre ele. Pe Marele Wyk şi Pyke, adversarii supravieţuitori (regele de pe Orkmont fiind omorât cu un an înainte) au plecat repede genunchiul şi au adus onoruri Casei Targaryen.

Dar cine-i va conduce? Pe continent, unii l-au îndemnat pe Aegon să-i transforme pe insulari în vasalii lordului Tully de Riverrun, pe care-l numise

Lord Suzeran al Tridentului. Alţii au sugerat ca insulele să fie date Casterly Rockului. Câţiva au mers atât de departe încât să-l implore să cureţe insulele cu flăcările dragonului, ca să scape de oamenii de fier o dată pentru totdeauna. Aegon a ales o altă variantă. Adunându-i pe lorzii rămaşi pe Insulele de Fier, a anunţat că le va permite să-şi aleagă propriul lor lord suzeran. Deloc surprinzător, l-au sorocit pe unul de-al lor: Vickon Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, un căpitan faimos, descendent al Regelui Cenuşiu. Cu toate că Pyke era mai mică şi mai săracă decât Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont, familia Greyjoy avea o descendenţă lungă şi distinsă. În vremurile adunărilor pentru rege, numai Greyiron şi Fraţii Buni dăduseră mai mulţi regi, dar ei se duseseră. Istoviţi şi sărăciţi de anii de război, insularii l-au acceptat pe noul lor suzeran fără nicio împotrivire.

Insulelor de Fier le-au trebuit aproape o întreagă generaţie să-şi revină după rănile provocate de căderea lui Harren şi războiul fratricid care a urmat. Vickon Greyjoy, întronat la Pyke, pe Tronul din Piatră de Mare, s-a dovedit a fi un cârmuitor sever, dar prudent. Cu toate că n-a scos jafurile în afara legii, a poruncit ca această practică să fie redusă la apele îndepărtate, departe de ţărmurile Westerosului, ca să nu provoace mânia Tronului de Fier. Şi din moment ce Aegon îi acceptase pe Cei Şapte drept zeii săi şi fusese uns de Marele Septon din Oraşul Vechi, lordul Vickon le-a permis septonilor să se întoarcă pe insule, să propovăduiască din nou Credinţa.

Acest lucru i-a înfuriat pe mulţi dintre insularii evlavioşi şi-a provocat mânia preoţilor Zeului Înecat, la fel ca şi altă dată. „Să-i lăsăm să propovăduiască” a zis lordul Vickon, când i s-a spus despre tulburări. „Avem nevoie de vânt să ne umfle pânzele.” Era omul lui Aegon, i-a amintit fiului său, Goren, şi niciun om întreg la minte n-ar

îndrăzni să se ridice împotriva lui Aegon Targaryen şi a dragonilor săi.

Goren Greyjoy nu i-a uitat cuvintele. Când lordul Vickon a murit, în 33 D. C. Goren i-a urmat ca Lord al Insulelor de Fier, înăbuşind o conspiraţie pentru readucerea la putere a descendenţei negre, prin încoronarea fiului lui Qhorin Volmark în locul său. S-a confruntat cu o încercare şi mai grea patru ani mai târziu, când Aegon Cuceritorul a murit din pricina unui atac cerebral, la Piatra Dragonului, iar fiul său, Aenys, i-a urmat. Cu toate că era paşnic şi bine intenţionat, Aenys Targaryen era considerat un om slab, care nu trebuia să ajungă pe Tronul de Fier. Noul suveran era într-o vizită regală când răscoalele au izbucnit pe tot cuprinsul regatului.

Una dintre acestea a zguduit Insulele de Fier, condusă de un bărbat care pretindea că era regele-preot Lodos, întors, în cele din urmă, după ce-şi vizitase tatăl. Însă Goren Greyjoy a acţionat hotărât, trimiţându-i capul în saramură al regelui-preot lui Aenys Targaryen. Înălţimea Sa a fost atât de încântată de acest dar, încât i-a promis lordului Goren orice răsplată i-ar sta lui în putere să-i acorde. Pe cât de înţelept, pe-atât de barbar, Greyjoy i-a cerut regelui permisiunea de a-i alunga pe septoni şi sepţe din Insulele de Fier. Regele Aenys a fost nevoit să accepte. Va mai trece încă un secol până când va mai fi deschis vreun sept pe insule.

Mulţi ani după aceea, insularii au rămas liniştiţi, sub o succesiune de lorzi Greyjoy. Renunţând la visurile de cucerire, trăiau din pescuit, negoţ şi minerit. Westerosul se întindea între Debarcaderul Regelui şi Pyke, iar insularii aveau din ce în ce mai puţin de-a face cu treburile de la curte. Viaţa era grea pe insule, mai ales iarna, însă aşa fusese dintotdeauna. Unii oameni încă mai visau la întoarcerea la Vechea Cale, pe când insularii erau oameni de temut, dar Treptele de Piatră şi Marea Verii se aflau departe, iar Greyjoy de pe Tronul din

Piatră de Mare nu permitea ca jafurile să se apropie de casă.

Krakenul Roşu

Cea mai mare parte a secolului a trecut înainte de trezirea krakenului, dar visurile nu mor niciodată, deoarece preoţii încă mai stăteau în marea sărată până la genunchi, propovăduind Vechea Cale, în vreme ce prin bordelurile de pe chei şi în tavernele marinarilor, bătrânii încă mai spuneau poveşti despre trecut, de pe vremea când insularii erau bogaţi şi mândri, iar fiecare vâslaş avea o duzină de ibovnice să-I încălzească patul noaptea. Mulţi băieţi şi tineri ajungeau să se îmbete cu astfel de poveşti, flămânzi de gloria vieţii de corsar.

Unul dintre aceştia era Dalton Greyjoy, tânărul fiu sălbatic al moştenitorului din Pyke şi Insulele de Fier. Despre el, Hake scrie: „Îi plăceau trei lucruri: marea, spada sa şi femeile.” Un copil neînfricat, încăpăţânat şi aprig la mânie, despre care se spune că vâslise la cinci ani şi jefuise la zece, navigând cu unchiul său până spre Insulele Vasiliscului pentru a ataca oraşele piraţilor pentru pradă.

Pe la vârsta de paisprezece ani, Dalton Greyjoy navigase până la Vechiul Ghis, luptase de o duzină de ori şi avea patru soţii de sare. Oamenii lui îl iubeau (mai mult decât se putea spune despre nevestele lui, pentru că s-a săturat repede de femei). El îşi iubea spada lungă, din oţel valyrian, luată de la un corsar mort şi numită Amurg. În cel de-al cincisprezecelea an al său, pe când lupta la Treptele de Piatră ca mercenar, şi-a văzut unchiul măcelărit, iar el a fost rănit de douăsprezece ori, părăsind câmpul de luptă sângerând. De-atunci încolo i s-a spus Krakenul Roşu.

Mai târziu în acel an, pe când se afla la Treptele de Piatră, a aflat că tatăl său murise, aşa că a revendicat Tronul din Piatră de Mare ca Lord al Insulelor de Fier. A început să construiască imediat

corăbii lungi, să făurească săbii şi să-şi antreneze luptătorii. Când a fost întrebat de ce, tânărul lord a răspuns: „Se apropie furtuna.”

Furtuna pe care o prevestise a izbucnit anul următor, când Viserys I Targaryen a murit în somn, în Fortăreaţa Roşie, la Debarcaderul Regelui. Fiica lui, Rhaenyra, şi fratele ei vitreg, Aegon, au revendicat Tronul de Fier, iar urgia de vărsare de sânge, bătălii, jafuri şi crime, cunoscută drept Dansul Dragonilor, a început. Când vestea a ajuns la Pyke, se zice că Krakenul Roşu ar fi izbucnit în râs.

Pe tot parcursul războiului, prinţesa Rhaenyra şi negrii săi s-au bucurat de un mare avantaj pe mare, deoarece Corlys Velaryon, Lordul Mareelor, faimosul Şarpe de Mare, care comanda flotele Casei Velaryon din Driftmark, era unul dintre aliaţii ei. Sperând să contracareze asta, consiliul verde al lui Aegon al II-lea a contactat Pyke, oferindu-i lordului Dalton un loc în consiliul restrâns ca lord amiral al regatului dacă-şi va aduce corăbiile lungi în jurul Westerosului, pentru bătălia cu Şarpele de Mare. Era o ofertă interesantă, pe care majoritatea băieţilor ar fi acceptat-o, însă lordul Dalton era de-o şiretenie rară pentru cineva de vârsta lui şi a preferat să aştepte, să vadă ce i-ar putea da prinţesa Rhaenyra.

Când misiva ei a ajuns la el, era ceva mult mai pe placul său. Negrii n-aveau nevoie ca el să navigheze în jurul Westerosului şi să lupte pe Marea Îngustă, o propunere riscantă în cel mai bun caz. Prinţesa-i cerea doar să-i atace duşmanii. Printre aceştia se numărau Lannisterii din Casterly Rock, ale căror domenii erau mai aproape de casă şi mai vulnerabile. Lordul Jason Lannister îşi luase cu el majoritatea cavalerilor, arcaşilor şi războinicilor experimentaţi, ducându-i în est, pentru a-i ataca pe aliaţii Rhaenyrei în Ţinuturile

Riverane, lăsând vestul neprotejat. Iar lordul Dalton a văzut oportunitatea.

În vreme ce lordul Jason a căzut în bătălie în Ţinuturile Riverane, iar oastea sa se împleticea din bătălie-n bătălie, sub un şir de comandanţi, Krakenul Roşu şi insularii lui au năvălit asupra Ţinuturilor Vestice ca nişte lupi asupra unei turme de oi.

Casterly Rock s-a dovedit a fi prea solid pentru ei, odată ce văduva lordului Jason, Johanna, a baricadat porţile, dar insularii au incendiat flota Lannisterilor şi au jefuit Lannisportul, ducând cu ei mari cantităţi de aur, grâne şi bunuri pentru negoţ şi înhăţând sute de femei şi fete ca neveste de sare, inclusiv ibovnica favorită a răposatului lord Jason şi pe fiicele lor naturale.

Au urmat alte raiduri şi devastări. Corăbiile lungi navigau peste tot, în susul şi-n josul coastelor de vest, jefuind aşa cum făcuseră în trecut. Krakenul Roşu însuşi a condus atacul care a dus la capturarea Kayce. Castelul Frumos a căzut, şi odată cu el şi Insula Frumoasă şi întreaga sa bogăţie. Lordul Dalton a revendicat patru dintre fiicele lordului Farman ca soţii de sare, şi i-a dat-o pe cea de-a cincea - „cea din topor” - fratelui său, Veron.

Timp de aproape doi ani, Krakenul Roşu a domnit peste Marea Apusului, la fel cum făcuseră înaintaşii lui în trecut, în vreme ce în restul Westerosului mari armate mărşăluiau şi se înfruntau, iar dragonii brăzdau cerurile, întâlnindu-se în bătălii sângeroase.

Secerătorii Krakenului Roşu

Însă toate războaiele trebuie să se termine, şi-aşa s-a întâmplat şi cu Dansul Dragonilor. Prinţesa Rhaenyra a murit, şi-apoi şi Aegon al II-lea. Până atunci muriseră şi cam toţi dragonii Targaryen, împreună cu zeci de lorzi mari şi mici, sute de cavaleri curajoşi şi zeci de mii de oameni de rând. Negrii şi verzii au căzut la o înţelegere, iar mezinul Rhaenyrei a fost încoronat ca regele Aegon al III-lea şi s-a căsătorit cu fiica lui Aegon al II-lea, Jaehaera.

Pacea la Debarcaderul Regelui nu însemna însă şi pacea în vest. Krakenul Roşu nu-şi pierduse apetitul pentru lupte. Când regenţii care domneau în numele regelui-copil i-au poruncit să înceteze atacurile, el a continuat.

În cele din urmă, o femeie l-a distrus pe Krakenul Roşu. O fată, cunoscută numai ca Tess, a deschis gâtlejul lordului Dalton cu propriul său pumnal, în timp ce dormea în dormitorul lordului Farman, din Castelul Frumos, apoi s-a aruncat în mare.

Krakenul Roşu nu-şi luase niciodată o nevastă de stâncă. Cei mai apropiaţi moştenitori ai săi erau fiii săi bastarzi, băieţi tineri, făcuţi cu diverse ibovnice. În câteva ore de la moartea sa, a izbucnit

o luptă sângeroasă pentru succesiune. Şi chiar înainte să înceapă bătăliile pe Vechiul Wyk şi Pyke, oamenii de rând din Insula Frumoasă s-au răsculat şi i-au măcelărit pe insularii care mai rămăseseră printre ei.

În 134 D. C. lady Joanna Lannister s-a răzbunat pentru tot ceea ce-i făcuse Krakenul Roşu, ei şi alor săi. Cum propriile ei flote erau distruse, l-a convins pe Ser Leo Costayne, bătrânul lord amiral din Reach, să-i trimită soldaţii pe Insulele de Fier. Implicaţi în propriile lor războaie de succesiune, insularii au fost luaţi prin surprindere. Mii de bărbaţi, femei şi copii au fost trecuţi prin sabie, zeci de sate şi sute de corăbii lungi au fost date focului. În cele din urmă, Costayne a fost omorât în luptă, iar armata sa împrăştiată şi distrusă. Numai o parte din flota sa (încărcată cu prăzile de război, inclusiv multe tone de grâne şi peşte sărat) s-a întors la Lannisport… Însă printre captivii de viţă nobilă pe care-i aduseseră la Casterly Rock se afla şi unul dintre fiii bastarzi ai Krakenului Roşu. Lady Johanna a pus să fie castrat şi l-a transformat în bufonul fiului său. „S-a dovedit a fi un nebun de pomină" spune Arhimaesterul Haereg, „totuşi nici pe jumătate atât de nebun ca tatăl lui."

Prin alte părţi, un lord care aducea o asemenea nenorocire asupra casei sale şi alor săi ar fi fost, pe bună dreptate, ocărât, dar Krakenul Roşu este respectat de insulari şi în prezent, fiind considerat unul din marii lor eroi.

Din ziua aceea şi până acum, Lorzii Secerători din Casa Greyjoy au condus Insulele de Fier de pe Tronul din Piatră de Mare din Pyke. Niciunul, de la Krakenul Roşu încoace, n-a reprezentat un pericol real pentru cele Şapte Regate sau pentru Tronul de Fier, însă puţini pot fi cu adevărat descrişi drept slujitori leali şi credincioşi ai coroanei. Au fost regi în zilele de-atunci, şi chiar trecerea a mii de ani nu poate şterge amintirea unei coroane din lemn plutitor.

O mărturie completă despre domnia lor poate fi găsită în *Istoria oamenilor de fier*, a Arhimaesterului Haereg. Acolo puteţi citi despre Dagon Greyjoy, Ultimul Secerător, ale cărui corăbii lungi au atacat coastele vestice când Aerys I Targaryen s-a aşezat pe Tronul de Fier. Despre Alton Greyjoy, Nebunul Sfânt, care căuta noi pământuri de cucerit dincolo de Lumina Singuratică. Despre Torwyn Greyjoy, care a făcut un jurământ de sânge în faţa lui Bittersteel, pentru ca apoi să-l vândă duşmanilor lui. Despre Loron Greyjoy, Bardul, şi măreaţa şi tragica lui prietenie cu tânărul Desmond Mallister, un cavaler al ţinuturilor înverzite.

Spre sfârşitul măreţei opere a lui Haereg, veţi da de lordul Quellon Greyjoy, cel mai înţelept dintre cei care au stat pe Tronul din Piatră de Mare de la Aegon Cuceritorul încoace.

Era un bărbat uriaş, de doi metri înălţime, despre care se spunea că este puternic ca un bivol şi rapid ca o pisică. În tinereţe, fusese un războinic renumit, luptând cu corsarii şi vânătorii de sclavi pe Marea Verii. Un slujitor credincios al Tronului de Fier, a condus o sută de corăbii lungi în jurul capătului Westerosului, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, şi a jucat un rol crucial în luptele din jurul Treptelor de Piatră.

Ca lord însă, Quellon a preferat să meargă pe drumul păcii. A interzis raidurile de prăduială, cu excepţia celor aprobate de el. A adus maesteri în Insulele de Fier cu zecile, să slujească drept vindecători pentru cei bolnavi şi tutori pentru cei tineri; odată cu ei au venit şi corbii lor, ale căror aripi negre vor lega insulele de ţinuturile înverzite mai tare decât oricând.

Lordul Quellon a fost cel care i-a eliberat pe ultimii robi şi a scos în afara legii practicarea sclaviei pe Insulele de Fier (în asta n-a avut succes cu totul). Şi cu toate că nu şi-a luat soţii de sare, le-a permis altor bărbaţi să facă asta, însă i-a taxat din greu pentru acest privilegiu. Quellon Greyjoy a fost tatăl a nouă fii de la trei soţii. Prima şi a doua erau neveste de stâncă, alăturându-i-se după riturile vechi, uniţi de un preot al Zeului Înecat, însă ultima era o femeie din ţinuturile înverzite, o Piper, din Castelul Pinkmaiden, căsătorită cu el în castelul tatălui ei, de către un septon.

Prin asta, şi în multe altele, lordul Quellon şi-a întors faţa de la tradiţiile antice ale insularilor, sperând să făurească legături mai puternice între domeniile sale şi restul celor Şapte Regate. Quellon Greyjoy era atât de puternic, încât puţini îndrăzneau să vorbească deschis împotriva sa, deoarece avea o voinţă de fier şi era încăpăţânat şi aprig la mânie.

Quellon Greyjoy stătea încă pe Tronul din Piatră de Mare când Robert Baratheon, Eddard Stark şi Jon Arryn au înălţat steagurile rebeliunii. Vârsta nu făcuse decât să-i adâncească prudenţa, şi pe când luptele se întindeau pe tot cuprinsul ţinuturilor înverzite, el a făcut în aşa fel încât să nu ia parte la război. Însă fiii săi erau nerăbdători în foamea lor de câştiguri şi glorie, iar propria lui sănătate şi putere se degradau. O vreme, lordul a fost deranjat de dureri la stomac, dar când acestea au devenit insuportabile s-a văzut nevoit să bea lapte de mac în fiecare seară, ca să poată dormi. Chiar şi aşa, a

rezistat tuturor rugăminţilor până când un corb a ajuns la Pylce cu vestea morţii prinţului Rhaegar, la Trident. Veştile i-au unit pe cei trei fii mai mari ai săi: Targaryenii erau terminaţi, i-au spus ei, iar Casa Greyjoy trebuia să se alăture rebeliunii imediat altfel va pierde orice speranţă de a se înfrupta din prăzile de război.

Lordul Quellon a cedat. S-a decis că insularii îşi vor demonstra loialitatea atacându-i pe cei mai apropiaţi loialişti Targaryen. În pofida vârstei şi a sănătăţii şubrede, lordul a insistat să comande flota. Cincizeci de corăbii lungi s-au adunat în largul insulei Pylce şi s-au îndreptat spre Reach. Grosul flotei insularilor a rămas acasă, pentru a contracara un eventual atac al Lannisterilor, deoarece nu se ştia dacă cei de la Casterly Rock vor trece de partea rebelilor sau a loialiştilor.

Despre ultima călătorie a lui Quellon Greyjoy nu trebuie spus prea mult. În istorisirile despre Rebeliunea lui Robert ea nu este decât o notă de subsol, o poveste tristă şi sângeroasă care n-a avut niciun impact asupra rezultatului conflictului. Insularii au scufundat câteva bărci de pescuit şi-au capturat câţiva negustori graşi, au ars câteva sate şi-au prădat câteva târguri mărunte. Însă, la gurile Manderului s-au confruntat cu rezistenţa neaşteptată a Insulelor Scutului, care porniseră cu propriile lor corăbii lungi pentru a participa la bătălie. În lupta care a urmat au fost capturate sau scufundate o duzină de corăbii, şi cu toate că oamenii de fier au provocat daune mai mari decât au încasat, printre morţii lor s-a numărat şi lordul Quellon Greyjoy.

Cam pe atunci, conflictul era ca şi terminat. Prudent, Balon Greyjoy a preferat să revină în apele sale teritoriale şi să revendice Tronul din Piatră de Mare.

Noul Lord al Insulelor de Fier era fiul cel mai mare al lordului Quellon, cel mai mare care supravieţuise, un copil din cel de-al doilea mariaj

al său (fiii din prima căsătorie muriseră cu toţii în copilărie). În multe feluri, era precum tatăl său. La treisprezece ani, putea manevra vâslele unei corăbii lungi şi să joace dansul degetului. La cincisprezece, a petrecut o vară la Treptele de Piatră, prădând. La şaptesprezece, comanda propria sa navă. Deşi nu avea dimensiunile tatălui său şi forţa lui brută, Balon Greyjoy avea rapiditatea şi îndemânarea sa cu armele. Şi nimeni n-ar fi putut să-i pună curajul la îndoială.

Din copilărie, lordul Balon îşi dorise să-i elibereze pe insulari de sub jugul Tronului de Fier şi să le redea mândria şi puterea. Odată aşezat pe Tronul din Piatră de Mare, a anulat multe dintre edictele tatălui său, abolind taxele pe soţiile de sare şi declarând că bărbaţii capturaţi în război puteau fi ţinuţi ca robi. Deşi nu i-a expulzat pe septoni, le-a mărit taxele de zece ori. Pe maesteri i-a ţinut, deoarece aceştia s-au dovedit a fi mult prea utili pentru a fi abandonaţi. Cu toate că l-a condamnat la moarte pe maesterul din Pylce pentru un motiv rămas necunoscut, lordul Balon a cerut imediat Citadelei un altul.

Lordul Quellon îşi petrecuse o bună parte din domnie evitând războiul; Balon a început imediat să se pregătească de război. Mai presus de aur sau glorie, Balon Greyjoy tânjea după o coroană. Visul coroanei pare să fi bântuit Casa Greyjoy în îndelungata ei istorie. Adesea, s-a sfârşit cu înfrângere, disperare şi moarte, aşa cum i s-a întâmplat şi lui Balon Greyjoy.

S-a pregătit timp de cinci ani, adunând oameni şi corăbii lungi, a construit o flotă masivă de nave mari de luptă, cu cocile întărite şi cu pinteni de fier, punţile lor gemând de scorpioni şi catarge de furtună. Navele erau mai mult galere decât corăbii lungi, mai mari decât orice construiseră vreodată insularii.

În anul 289 D. C. lordul Balon a lovit, declarându-se Rege al Insulelor de Fier şi

trimiţându-şi fraţii, pe Euron şi Victarion, spre Lannisport ca să incendieze flota Lannisterilor. „Marea trebuie să fie şanţul meu de apărare” a spus el, în timp ce navele lordului Tywin se mistuiau în flăcări, „şi un duşman în calea oricui îndrăzneşte să-l treacă.”

Regele Robert a îndrăznit. Robert Baratheon, Primul pe Numele Său, câştigase gloria eternă pe Trident. Reacţionând rapid, tânărul rege şi-a chemat toţi stegarii şi şi-a trimis fratele, pe Stannis, Lord de Piatra Dragonului, în jurul Dornului cu flota regală. Nave de război din Oraşul Vechi şi Arbor şi Reach s-au alăturat efectivelor sale. Balon Greyjoy l-a trimis pe fratele său, Victarion, să lupte cu ei, însă în Strâmtoarea Insulei Frumoase, lordul Stannis l-a ademenit pe insular într-o capcană şi-a zdrobit Flota de Fier.

Acum, că „şanţul” lui Balon nu mai era apărat, regele Robert nu mai avea nicio dificultate în a-şi trece oastea prin Golful Omului de Fier, dinspre Seagard şi Lannisport. Cu Păzitorii Vestului şi Nordului lângă el, Robert a forţat debarcări pe Pyke, Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont, croindu-şi drum prin insule, trecând totul prin oţel şi foc. Balon a fost nevoit să se retragă în cetatea sa din Pyke, însă când Robert i-a dărâmat zidul de apărare şi şi-a trimis cavalerii năvală prin breşă, întreaga rezistenţă s-a prăbuşit.

Regatul renăscut al Insulelor de Fier a rezistat mai puţin de-un an. Totuşi, când Balon Greyjoy a fost adus înaintea regelui Robert, în lanţuri, insularul a rămas sfidător. „N-ai decât să-mi iei capul”, i-a spus regelui, „însă nu poţi să mă consideri trădător. Niciun Greyjoy n-a depus vreun jurământ înaintea unui Baratheon.” Se zice că Robert Baratheon, milos ca întotdeauna, ar fi râs auzind asta, pentru că-i plăcea spiritul omului, chiar şi cel al duşmanilor săi. „Jură acum, a răspuns, „ori îţi vei pierde capul tău încăpăţânat.” Şi-aşa, Balon Greyjoy a îngenuncheat şi i s-a

permis să trăiască, după ce şi-a predat ultimul fiu rămas ca ostatic, ca dovadă a loialităţii sale.

Insulele de Fier îndură astăzi aşa cum au făcut întotdeauna. De la domnia Krakenului Roşu şi până astăzi, povestea insularilor este una a unui popor prins între visurile gloriei trecute şi sărăcia din prezent. Despărţite de Westeros de apele verzi ale mării, insulele rămân un regat aparte. Marea este întotdeauna în mişcare, mereu în schimbare, le place insularilor să spună, şi cu toate acestea rămâne eternă, nesfârşită, niciodată aceeaşi şi totuşi neschimbată. Şi aşa se întâmplă şi cu insularii înşişi, oamenii mării.

„Poţi să-l îmbraci pe un insular în mătăsuri şi catifele, să-l înveţi să scrie şi să citească şi să-i dai cărţi, să-l instruieşti în cele cavalereşti şi-n ale curtoaziei şi-n misterele Credinţei" scrie Arhimaesterul Haereg, „însă atunci când vei privi în ochii lui, marea va rămâne mereu acolo, rece, cenuşie şi nemiloasă."

Turnurile rămase din Castelul Pyke

Pyke

Pyke nu-i nici cel mai mare, nici cel mai grandios castel de pe Insulele de Fier, însă ar putea fi cel mai vechi şi de-acolo lorzii Casei Greyjoy îi conduc pe insulari. Faptul că insula şi-a luat numele de la castel este un subiect controversat; - localnicii insistă că adevărul este exact pe dos.

Pyke este atât de vechi, încât nimeni n-ar putea spune cu siguranţă când a fost construit, nici numele lordului care l-a ridicat. La fel ca Tronul din Piatră din Mare, originile sale sunt un mister.

Cândva, cu secole în urmă, Pyke era la fel ca alte castele: construit pe piatră solidă, pe o stâncă înălţată deasupra mării, cu ziduri şi bastioane şi turnuri. Însă stâncile sunt aşezate pe ceva nu atât de solid precum pare, iar sub loviturile nesfârşite ale valurilor, au început să se surpe. Zidurile au căzut, uscatul a cedat, clădirile exterioare au fost pierdute.

Din Pyke nu a mai rămas astăzi decât un complex de turnuri şi bastioane împrăştiate pe o jumătate de duzină de insuliţe şi un morman de pietre deasupra valurilor spumegânde. O porţiune din zidul de apărare, cu un puternic post de pază şi turnuri de apărare, se întinde peste promontoriu, singura cale de acces spre castel, şi acestea sunt tot ce-a mai rămas din fortăreaţa iniţială. Un pod de piatră de pe promontoriu leagă prima şi cea mai mare insuliţă de Marea Cetate din Pyke.

Dincolo de asta, poduri de frânghie leagă turnurile. Familia Greyjoy spune cu mândrie că orice om care poate să păşească pe unul dintre aceste poduri când urlă furtuna poate cu uşurinţă să vâslească. Pe sub zidurile castelului, valurile încă se mai lovesc de mormanele de piatră, zi şi noapte, şi într-o bună zi şi acestea se vor prăvăli în mare.

NORDUL
ȚINUTURILE VESTICE
INSULELE DE ZIER
GOLFUL OMULUI DE ZIER
MAREA APUSULUI
ȚINUTURILE RIVERANE
Bragard
Castelul Frumos
Dintele de Aur
Barrfield
Kayce
Castelul de Argint
Crakehall
Old Oak
REACH
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
AUR ȘI ARGINT
DRUMURI

Ţinuturile Vestice

Ţinuturile Vestice sunt un loc cu dealuri stâncoase şi câmpii unduitoare, văi ceţoase şi ţărmuri abrupte, un loc cu lacuri albastre şi râuri scânteietoare şi câmpii mănoase, cu păduri de foioase, pline cu vânat de toate soiurile, unde uşi pe jumătate ascunse pe versanţii dealurilor se deschid într-un labirint de peşteri, care-şi croiesc drumul şerpuitor prin beznă pentru a dezvălui minunăţii inimaginabile şi comori imense ascunse adânc în pământ.

Acestea sunt ţinuturi bogate, cu climă temperată şi rodnice, apărate de dealuri înalte spre est şi sud, şi apele albastre, nesfârşite, ale Mării Apusului spre vest. Cândva, Copiii Pădurii şi-au făcut casele în pădure, în vreme ce uriaşii trăiau printre dealuri, acolo unde, din când în când, oasele lor mai pot fi găsite. Dar Primii Oameni au venit cu foc şi topoare de bronz pentru a tăia pădurile, a ara câmpurile şi a face drumuri printre dealurile unde se adăposteau uriaşii. Curând, fermele şi satele Primilor Oameni s-au răspândit în regiunile vestice, ridicate „din piatră seacă" protejate de cetăţile solide, cu turnuri de lemn, cocoţate pe movile şi înconjurate de palisade, ulterior de mari castele din piatră, până când uriaşii au dispărut, iar Copiii Pădurii s-au retras în adâncul codrilor, în dealurile scobite şi în Nordul îndepărtat.

Multe şi diferite case mari îşi trag obârşia din această vârstă de aur a Primilor Oameni. Printre acestea se numără Hawthorne, Foot, Broom şi Plumm. Pe Insula Frumoasă, corăbiile lungi ale familiei Farman au apărat ţărmurile vestice împotriva prădătorilor insulari. Greenfield au ridicat un mare castel din buşteni, numit Umbrarul (acum, pur şi simplu, Greenfield), construit în întregime din copacii inimii. Reyne din Castamere au făcut dintr-un sistem bogat de mine, caverne si

tuneluri cetatea lor de scaun subterană, în vreme ce Westerling au construit Cragul de deasupra valurilor. Alte case s-au dezvoltat din eroii legendari, despre care se spun poveşti până în ziua de astăzi: Crakehall din Crake, Ucigaşul de Mistreţi, Banefort din Omul cu Glugă, Yewii din Arcaşul Orb, Alan din Stejar, Moreland din Pate Plugarul.

Fiecare dintre aceste familii a devenit o forţă, iar unele, cu timpul, au adoptat titluri de lorzi şi chiar de regi. Totuşi, de departe cei mai mari lorzi din Ţinuturile Vestice erau Casterly din Stâncă, cei care şi-au ridicat castelul pe o stâncă imensă, înălţată lângă Marea Apusului. Legenda ne spune că primul lord Casterly a fost vânător, Corlos, fiul lui Caster, acesta locuind în satul din apropiere de locul unde se află astăzi Lannisportul. Când un leu a început să dea târcoale oilor satului, Corlos i-a luat urma până la vizuina lui, o peşteră de la baza Stâncii. Înarmat numai cu o suliţă, a omorât leul şi leoaica, însă a cruţat puii nou-născuţi, un act de milă care le-a plăcut atât de mult vechilor zei (deoarece acestea se întâmplau înainte de venirea Celor Şapte în Westeros), încât au trimis o rază de soare în adâncul peşterii, iar acolo, în pereţii de piatră, Corlos a văzut licărul aurului galben, un filon la fel de gros ca mijlocul unui bărbat.

Adevărul acestei poveşti s-a pierdut în negura timpului, însă nu ne putem îndoi că Corlos sau o altă progenitură a ceea ce va deveni Casa Casterly a găsit aur în interiorul Stâncii şi a început curând să-l extragă. Pentru a-şi apăra comoara, s-a mutat în peşteră şi i-a fortificat intrarea. Pe măsura trecerii anilor şi a veacurilor, descendenţii săi s-au instalat tot mai adânc sub pământ, urmând filonul de aur, săpând săli şi galerii, scări şi tuneluri chiar în Stâncă, transformând piatra gigantică într-o fortăreaţă măreaţă, care depăşea orice castel din Westeros.

Cu toate că n-au ajuns niciodată regi, cei din familia Casterly au devenit cei mai bogaţi lorzi din Westeros şi cei mai puternici din Ţinuturile Vestice, timp de sute de ani. Până atunci însă, Zorii Vremurilor au făcut loc Epocii Eroilor.

Asta s-a întâmplat când potlogarul cu părul auriu Lann cel Isteţ şi-a făcut apariţia dinspre est. Unii spun că era un aventurier andal de dincolo de Marea Îngustă, cu toate că asta se întâmpla cu o mie de ani înainte de venirea andalilor în Westeros. Indiferent de originile sale, legenda admite că Lann cel Isteţ i-a scos pe Casterly din Stânca lor şi şi-a însuşit-o.

Felul în care a realizat acest lucru rămâne o chestiune de conjunctură. În cea mai comună versiune a legendei, Lann a descoperit o cale secretă spre interiorul Stâncii, o despicătură atât de îngustă încât a trebuit să-şi dea jos hainele şi să se ungă cu unt pentru a putea să se strecoare înăuntru. Odată ajuns în interior, a început să-şi pună în aplicare înşelătoria, şoptind ameninţări în urechile acelor Casterly adormiţi, să urle ca un demon în beznă, furând bogăţii de la un frate pentru a le planta în dormitorul altuia, punând felurite laţuri şi capcane. Prin astfel de metode, i-a întors pe Casterly unul împotriva celuilalt şi i-a convins că Stânca era bântuită de vreun soi de creatură cumplită care nu îi va lăsa niciodată să trăiască în pace.

Alţi povestitori preferă alte versiuni ale legendei. Într-una, Lann se foloseşte de crăpătură pentru a umple cu şoareci, şobolani şi alte jivine Stânca, scoţându-i astfel afară pe cei din familia Casterly.

Într-o alta, leii aduşi înăuntru îi devorează pe lordul Casterly şi pe fiii săi, în vreme ce Lann se alege cu nevasta înălţimii Sale şi cu fiicele lui. Cea mai scabroasă dintre poveşti îl descrie pe Lann strecurându-se înăuntru, noapte de noapte, pentru a se împreuna cu fetele Casterly în vreme ce dorm. Peste nouă luni, ele vor naşte copii cu păr auriu,

chiar dacă susţineau că nu cunoscuseră vreun bărbat.

Ultima poveste, chiar dacă vulgară, are cu siguranţă unele aspecte surprinzătoare, care s-ar putea să sugereze adevărul celor întâmplate. Arhimaesterul Perestan crede că Lann a fost un fel de servitor, aflat în slujba lordului Casterly (poate chiar un cavaler al casei), care a lăsat-o grea pe fiica înălţimii Sale (sau fiicele, cu toate că asta pare mai puţin probabil), şi i-a convins tatăl să-i dea mâna fetei în căsătorie. Dacă asta s-a întâmplat, presupunând (după cum trebuie) că lordul Casterly n-a avut niciun fiu natural, atunci în cursul firesc al evenimentelor Stânca ar fi trecut în mâna fiicei, şi astfel a lui Lann, la moartea tatălui.

Nu există, mai mult ca sigur, nicio altă dovadă istorică în sprijinul acestei ipoteze. Tot ceea ce se ştie cu certitudine este că pe undeva, în timpul Epocii Eroilor, familia Casterly a dispărut din cronici, iar până atunci necunoscuţii Lannisteri apar în locul lor, dominând mari porţiuni din Ţinuturile Vestice de mai jos de Casterly Rock.

Se presupune că Lann cel Isteţ a trăit până la vârsta de 312 ani şi a fost tatăl a sute de fii viteji şi o sută de fiice zvelte, cu toţii frumoşi, curaţi şi binecuvântaţi cu un păr „la fel de auriu ca soarele”. Dar în afară de aceste poveşti, legendele sugerează că primii Lannisteri erau fertili şi atrăgători, deoarece multe nume încep să apară în cronici, şi după câteva generaţii de descendenţi ai lui Lann, aceştia au devenit atât de numeroşi încât nici chiar Casterly Rock nu-i mai putea primi pe toţi. Decât să sape noi tuneluri în stâncă, unii dintre fiii şi fiicele din ramuri mai puţin importante ale casei au plecat pentru a se stabili într-un sat aflat la nici doi kilometri distanţă. Pământul era fertil, marea gemea de peşte, iar locul pe care l-au ales era un golf natural excelent. Foarte curând, satul a devenit un târg, apoi un oraş: Lannisport.

Atunci când au venit andalii, Lannisportul devenise cel de-al doilea oraş ca mărime din Westeros. Numai Oraşul Vechi era mai mare şi mai bogat, iar navele de negoţ din toate colţurile lumii navigau spre coastele vestice pentru a cere mărfuri „din oraşul auriu din Marea Apusului”. Aurul făcuse Casa Lannister bogată; negoţul i-a făcut chiar şi mai bogaţi. Lannisterii din Lannisport prosperau şi au construit ziduri mari în jurul oraşului lor, pentru a-l apăra de cei (în special de insulari) care încercau să le fure bogăţia, şi curând au devenit regi.

Lann cel Isteţ nu s-a considerat niciodată rege, din câte ştim, cu toate că unele legende ulterioare i-au acordat acest titlu post-mortem. Primul rege Lannister este Loreon Lannister, poreclit Loreon Leul (numeroşi Lannisteri au fost supranumiţi „Leul” sau „cel Auriu” de-a lungul secolelor, din motive lesne de înţeles), care i-a făcut pe Reyne din Castamere vasalii săi, căsătorindu-se cu o fiică a acelei case şi învingându-l pe Regele cu Glugă, Morgan Banefort, şi pe robii lui într-un război care a durat douăzeci de ani. Loreon s-ar putea să fi fost primul Lannister care şi-a zis Regele Stâncii, însă a fost un titlu pe care fiii săi şi nepoţii şi urmaşii lor au continuat să-l adopte pentru o mie de ani. Oricum, regatul lor nu a ajuns la întinderea maximă decât la sosirea invadatorilor andali. Aceştia au ajuns târziu în Ţinuturile Vestice, la multă vreme după ce cuceriseră Valea şi distruseseră regatele Primilor Oameni din Ţinuturile Riverane. Prima căpetenie războinică andală care şi-a adus armata printre dealuri a avut parte de un sfârşit sângeros în mâinile regelui Tybolt Lannister (numit, deloc surprinzător, Trăsnetul). Cel de-al doilea şi-al treilea atac s-au încheiat la fel, însă pe măsură ce tot mai mulţi andali au început să apară în vest în grupuri mari şi mici, regele Tyrion al III-lea şi fiul său, Gerold al II-lea, şi-au prevăzut pieirea.

Decât să încerce să-i azvârle înapoi pe invadatori, aceşti regi înţelepţi au aranjat mariaje pentru cele mai puternice dintre căpeteniile andale cu fiicele marilor case din Vest. Oameni prudenţi, care ştiau ce se întâmplase în Vale, au avut grijă să ceară un preţ pentru această generozitate; fiii şi fiicele lorzilor andali, înnobilaţi astfel, au fost luaţi ca pupili şi copii adoptivi, pentru a servi ca scutieri, paji şi paharnici la Casterly Rock… şi ca ostatici, dacă taţii lor aveau să se dovedească trădători.

Cu timpul, şi regii Lannister şi-au căsătorit copiii cu andali. Într-adevăr, când Gerold al III-lea a murit fără moştenitori de sex masculin, consiliul l-a încoronat pe soţul singurei lui fiice, Ser Joffery Lydden, care a luat numele Lannister şi a devenit primul conducător andal al Stâncii. Multe alte case nobile s-au născut din asemenea uniuni: Jast, Lefford, Parren, Droxe, Marbrand, Braxe, Serrett, Sarsfield şi Kyndall. Şi astfel revitalizaţi, Regii Stâncii şi-au extins regatul tot mai mult.

Cerion Lannister şi-a întins domnia înspre est până la Dintele de Aur şi dealurile din jur, învingând trei regi mai mici, care se aliaseră împotriva sa. Tommen Lannister, Primul pe Numele Său, a construit o mare flotă şi-a adus Insula Frumoasă sub conducerea sa, luând-o de soţie pe fiica ultimului rege Farman. Loreon al II-lea a organizat primul turnir văzut vreodată în Ţinuturile Vestice, învingând toţi cavalerii care au şarjat împotriva sa. Primul Lancel Lannister (cunoscut; desigur, ca Lancel Leul) s-a luptat cu regele Gardener de la Highgarden şi-a cucerit Reach, ajungând în sud până la Old Oak, înainte de a fi doborât în luptă. (Fiul său, Loreon al III-lea, a pierdut tot ce câştigase tatăl său, fiind poreclit în batjocură Loreon cel Moale). Regele Gerold Lannister, Gerold cel Mare, a ridicat pânzele spre Insulele de Fier şi s-a întors cu o sută de ostatici insulari, promiţând că va spânzura câte unul de

fiecare dată când oamenii de fier vor îndrăzni să-i atace ţărmurile. (Ţinându-se de cuvânt, Gerold a spânzurat peste douăzeci dintre ostatici.) Despre Lancel al IV-lea se spune că i-ar fi descăpăţânat pe regele insular Harrald cel Jumătate înecat şi pe moştenitorul acestuia cu o singură lovitură cu marea sa spadă de oţel valyrian, Brightroar, la bătălia de la Capul Lann; a murit mai târziu în luptă la Lacul Roşu, în vreme ce încerca să invadeze Reach.

Brightroar, spada din oţel valyrian pierdută a Lannisterilor.

Spada Brightroar a intrat în posesia regilor Lannister în secolul de dinainte de Urgie, şi se spune că aurul plătit pentru ea ar fi fost suficient pentru adunarea unei armate. Însă a fost pierdută după puţin mai mult de un veac, când Tommen al II-lea a luat-o cu el când a plecat cu marea sa flotă spre ruinele Valyriei, cu intenţia de a-şi însuşi bogăţiile şi vrăjitoria despre care era sigur că mai

rămăseseră. Flota nu s-a mai întors niciodată, nici Tommen, nici Brightroar.

Ultima relatare despre ei apare într-o cronică volantenă, Gloria Volantisului. Acolo se spune că „flota de aur" care-l transporta pe „Regele Leu" se oprise acolo pentru aprovizionare şi că triumvirii l-au copleşit cu daruri. Lucrarea susţine că ar fi jurat că jumătate din ce va găsi va fi dat triumvirilor în schimbul generozităţii lor şi al promisiunii că-şi vor trimite flota în ajutorul său, dacă va fi nevoie. Apoi a plecat. După un an, spune cronica, triumvirul Marqelo Tagaros a trimis un escadron de nave spre Valyria, în căutarea flotei de aur, însă s-au întors cu mâinile goale.

Unii dintre regii Lannister au fost apreciaţi pentru înţelepciunea lor, alţii pentru valoare şi toţi pentru largheţea lor… poate doar cu excepţia regelui Norwin Lannister, poreclit Norwin cel Calic. Totuşi, Casterly Rock a găzduit mulţi regi laşi, cruzi şi slabi. Loreon al IV-lea a fost poreclit Loreon cel Prost, iar nepotului său Loreon al V-lea i s-a spus regina Lorea, deoarece îi plăcea să se îmbrace în veşmintele nevestei sale şi să se plimbe prin docurile din Lannisport deghizat în prostituată. (După cârmuirile lor, numele Loreon a devenit simţitor mai rar printre prinţii Lannister.) Un monarh ulterior, Tyrion al II-lea, a fost cunoscut drept Torţionarul. Cu toate că era un rege puternic, faimos pentru îndemânarea lui cu toporul de luptă, adevărata lui plăcere era tortura, şi se şoptea despre el că nu poftea nicio femeie, dacă n-o făcea să sângereze.

În cele din urmă, domeniile Lannister s-au întins de la ţărmul de vest până la izvoarele Furcii Roşii şi Piatra Răsucită, marcate de trecătoarea de sub Dintele de Aur, iar dinspre ţărmul sudic al Golfului Omului de Fier până la graniţa cu Reach. Limitele

de astăzi ale Ţinuturilor Vestice le urmează pe cele ale Regatului din Stâncă aşa cum erau înainte de Câmpia de Foc, când regele Loren Lannister (Loren Ultimul) a îngenuncheat ca rege şi s-a ridicat ca lord. Însă în acele vremuri trecute, hotarele erau mult mai fluide, mai ales înspre sud, unde Lannisterii se confruntau adesea cu regii Gardener în Reach, şi înspre est, unde se războiau cu mulţi regi din Trident.

În afară de asta, ţărmurile Lannisterilor erau mai aproape de Insulele de Fier decât oricare alt regat, iar bogăţia Lannisportului şi negoţul său erau o tentaţie constantă pentru jefuitorii din insulele ignorante. Războaiele dintre vestici şi insulari izbucneau aproape în fiecare generaţie; chiar şi în timpul perioadelor de pace, corsarii veneau după bogăţii şi soţii de sare. Insula Frumoasă a protejat coasta mai înspre sud; din acest motiv, Farmanii au devenit faimoşi pentru ura lor faţă de insulari.

Marea bogăţie a Ţinuturilor Vestice, desigur, îşi are originea în minele lor de aur şi de argint. Filoanele de minereu sunt late şi adânci, şi mai există mine, chiar şi acum, îngropate vreme de o mie de ani şi multe mai trebuie încă excavate. Lomas Longstrider relatează că, chiar şi în îndepărtatul Asshai-lângă-Umbră, erau negustori care l-au întrebat dacă era adevărat că „Lordul Leu" trăia într-un palat din aur şi că ţăranii obţineau o avere în aur doar arându-şi lanurile. Aurul Vestului ajunsese atât de departe, iar maesterii ştiu că nu există pe lume mine atât de bogate ca acelea din Casterly Rock.

Bogăţia Ţinuturilor Vestice era comparabilă, în vremurile străvechi, numai cu foamea stăpânilor liberi din Valyria pentru metale, şi totuşi nu există nicio dovadă că stăpânii dragonilor ar fi intrat vreodată în contact cu lorzii din Stâncă, fie ei Casterly ori Lannister. Septonul Barth a tratat

problema, referindu-se la un text valyrian, pierdut de atunci, sugerând că vrăjitorii Regatului Liber au prevăzut că aurul venit din Casterly Rock îi va distruge. Arhimaesterul Perestan a emis o teorie total diferită, mult mai plauzibilă, sugerând că valyrienii ajunseseră în zilele străvechi până la Oraşul Vechi, însă ar fi suferit o înfrângere usturătoare sau o altă tragedie acolo, care i-a făcut să ocolească Westerosul după aceea.

Casa Lannister sub stăpânirea Dragonilor

Blazonul Casei Lannister (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Crakehall, Brax, Clegane, Barman, Lefford, Reyne, Westerling, Payne, Marbrand, Lydden, Prester şi Tarbeck.

Odată ce Loren Ultimul a renunţat la coroană, Lannisterii au fost reduşi la rangul de lorzi. Cu toate că nu şi-au pierdut şi bogăţia, nu aveau legături apropiate cu Casa Targaryen (spre deosebire de Baratheoni) şi, în contrast cu Tully, erau mult prea mândri pentru a încerca imediat să-şi găsească un loc de frunte sub Tronul de Fier.

De-abia după o generaţie, când prinţul Aegon şi prinţesa Rhaena au fugit din calea lui Maegor cel Crud, au început din nou Lannisterii să joace un rol important în regat. Lordul Lyman Lannister i-a protejat pe prinţ şi pe prinţesă, primindu-i sub acoperişul său, extinzându-le dreptul oaspetelui şi refuzând toate cererile regelui de a-i preda. Lordul nu şi-a pus însă şi oamenii în slujba prinţului şi a prinţesei, şi nu s-a mişcat decât după ce Aegon a fost ucis de unchiul său în timpul Bătăliei de la Ochiul Zeilor. Însă atunci când fratele mai mic al lui Aegon, Jaehaerys, a revendicat Tronul de Fier, Lannisterii l-au sprijinit.

Moartea lui Maegor şi încoronarea regelui Jaehaerys au apropiat mai mult Casa Lannister de Tronul de Fier, cu toate că Velaryonii, Arrynii, Hightower, Tully şi Baratheonii încă-i eclipsau în influenţă. Lordul Tymond Lannister a participat la Marele Consiliu din 101 D. C. care a decis succesiunea, fiind faimoasă sosirea lui cu o suită de trei sute de stegari, soldaţi şi servitori… numai pentru a fi depăşit de lordul Matthos Tyrell din Highgarden, care era însoţit de peste cinci sute de oameni. Lannisterii au trecut de partea prinţului Viserys în cursul deliberărilor, o alegere ţinută minte şi răsplătită câţiva ani mai târziu, când Viserys a urcat pe Tronul de Fier şi l-a făcut pe fratele geamăn al lordului Jason Lannister, Ser Tyland, comandantul navelor sale. Mai târziu, Ser Tyland a devenit maestrul monetăriei sub Aegon al II-lea, iar legăturile sale strânse cu Tronul de Fier şi poziţia proeminentă de la curte l-au adus pe fratele său, lordul Jason, în Dansul Dragonilor, de partea lui Aegon.

Însă în timp ce lupta pentru succesiune continua, Ser Tyland a fost pedepsit pentru ascunderea celei mai mari părţi a aurului coroanei acolo unde Rhaenyra Targaryen nu l-a putut atinge, când a cucerit Debarcaderul Regelui. Iar asocierea Lannisterilor cu Tronul de Fier s-a dovedit a fi de

rău augur când Krakenul Roşu şi prădătorii săi s-au năpustit asupra Ţinuturilor Vestice, lăsate fără apărare, în vreme ce lordul Jason mărşăluia spre est, în ajutorul regelui Aegon al II-lea. Susţinătorii reginei Rhaenyra s-au confruntat cu armata lui la trecerea Furcii Roşii, unde lordul Jason a căzut în luptă, rănit mortal de scutierul cărunt Pate de Longleaf. (Făcut cavaler după bătălie, acest războinic de origine modestă a rămas cunoscut drept Ucigaşul Leului pentru tot restul zilelor sale). Armata lui Lannister şi-a continuat marşul, obţinând victorii sub Ser Adrian Tarbeck, apoi sub comanda lordului Lefford, înainte ca acesta să piară la Fishfeed, unde vesticii săi au fost măcelăriţi între cele trei armate.

Ser Tyland Lannister, între timp, a devenit prizonierul reginei Rhaenyra, după ce ea a cucerit Debarcaderul Regelui. Torturat cu cruzime, pentru a-l forţa să dezvăluie unde ascunsese aurul coroanei, Ser Tyland a refuzat să vorbească. După ce Aegon al II-lea şi aliaţii săi au recucerit oraşul, a fost găsit orbit, mutilat şi castrat. Dar mintea nu-i fusese afectată, aşa că regele Aegon l-a păstrat ca maestru al monetăriei. În ultimele zile ale domniei sale, Aegon al II-lea chiar l-a trimis pe Ser Tyland în Oraşele Libere în căutarea de mercenari pentru a-şi susţine cauza împotriva fiului Rhaenyrei, viitorul Aegon al III-lea, şi a aliaţilor acestuia.

După încheierea luptelor, s-a instituit o regenţă, din moment ce noul rege, Aegon al III-lea, n-avea decât unsprezece ani când a urcat pe tron. În speranţa vindecării rănilor adânci lăsate de Dans, Ser Tyland Lannister a fost făcut atunci Mână. Poate că acei care i-au fost duşmani l-au crezut mult prea slab, fiind orb şi betegit, pentru a reprezenta o ameninţare pentru ei, însă Ser Tyland a servit cu străşnicie pentru aproape doi ani, înainte de a muri de Febra Iernii în anul 133 D. C.

În anii următori, Lannisterii s-au ridicat împreună cu Targaryenii împotriva lui Daemon

Blackfyre, cu toate că rebelii Dragonului Negru au obţinut victorii remarcabile în Ţinuturile Vestice, mai ales la Lannisport şi Dintele de Aur, unde Ser Quentyn Ball, cavalerul temperamental, poreclit Minge de Foc, l-a doborât pe lordul Lefford şi l-a obligat să bată în retragere pe lordul Damon Lannister (devenit faimos ulterior drept Leul Cenuşiu).

După moartea Leului Cenuşiu, în 210 D. C. fiul său, Tybolt, i-a succedat ca Lord de Casterly Rock, numai pentru a pieri şi el doi ani mai târziu în circumstanţe dubioase. Fiind un bărbat tânăr, în floarea vârstei, lordul Tybolt n-a lăsat niciun moştenitor de sânge, ci doar o fiică, Cerelle, în vârstă de trei ani, a cărei domnie ca Lady de Casterly Rock s-a dovedit a fi dramatic de scurtă. În mai puţin de un an, a murit şi ea, astfel că Stânca şi Ţinuturile Vestice şi întreaga bogăţie şi putere ale Casei Lannister au trecut la unchiul ei, Gerold, fratele mai tânăr al răposatului lord Tybolt.

Un om prietenos, genial, Gerold i-a fost regent tinerei sale nepoate, însă moartea sa neaşteptată la o vârstă atât de fragedă a făcut să apară tot felul de vorbe, în Vest zvonindu-se că atât Cerelle, cât şi Tybolt muriseră de mâna sa.

Niciun om în viaţă n-ar putea spune cu certitudine dacă exista vreun adevăr în aceste şuşoteli, deoarece Gerold Lannister s-a dovedit în curând a fi un lord excepţional de şiret, capabil şi corect, mărind nespus de mult bogăţia Casei Lannister, puterea Casterly Rock şi volumul negoţului care se făcea prin Lannisport. A domnit asupra Ţinuturilor Vestice timp de treizeci şi unu de ani, câştigându-şi porecla de Gerold cel Auriu. Tragediile abătute asupra Casei Lannister în anii următori sunt însă o dovadă a puterii duşmanilor lordului Gerold. Iubita sa a doua soţie, lady Rohanne, a dispărut în circumstanţe misterioase în anul 230 D. C. la mai puţin de un an după ce dăduse naştere celui de-al patrulea şi ultimului fiu

al înălţimii Sale, Jason. Tywald, cel mai mare dintre fiii săi gemeni, a murit în bătălie în 233 D. C. în vreme ce era scutierul lordului Robert Reyne de Castamere, în timpul Rebeliunii lui Peake. Lordul Robert a murit şi el, lăsându-l pe Ser Roger Reyne (Leul Roşu), fiul său cel mai mare, drept moştenitor.

De departe cea mai semnificativă moarte pricinuită de Rebeliunea lui Peake a fost cea a regelui Maekar însuşi, însă am vorbit deja despre haosul provocat de acest lucru. Mai puţin cunoscute, însă nu mai puţin dureroase, sunt efectele dramatice ale bătăliei asupra istoriei Ţinuturilor Vestice. Tywald Lannister fusese de multă vreme logodit cu tânăra şi spirituala soră a Leului Roşu, lady Ellyn. Această tânără cu voinţă puternică şi o fire aprinsă, care aştepta de mulţi ani să devină Lady de Casterly Rock, nu era dispusă să renunţe la acest vis. După moartea logodnicului ei, l-a convins pe fratele geamăn al acestuia, Tion, să renunţe la propria lui logodnă cu o fiică a lordului Rowan de Goldengrove şi să se căsătorească cu ea. Lordul Gerold, se spune, s-a împotrivit acestei uniuni, însă durerea, vârsta şi boala l-au determinat să cedeze. În 235 D. C. într-o dublă nuntă la Casterly Rock, Ser Tion Lannister a luat-o pe Ellyn Reyne de nevastă, în vreme ce mai tânărul său frate, Tytos, s-a căsătorit cu Jeyne Marbrand, o fiică a lordului Alyn Marbrand de Ashemark.

De două ori văduv şi bolnav pe deasupra, lordul Gerold nu s-a mai recăsătorit, aşa că, după nunta ei, Ellyn din Casa Reyne a devenit formal Lady de Casterly Rock.

În timp ce socrul său s-a retras cu cărţile sale în dormitorul său, lady Ellyn ţinea o curte splendidă, organizând turniruri magnifice şi baluri, adunând artişti la Stâncă, măscărici, muzicieni… şi pe cei din familia Reyne. Fraţii ei Roger şi Reynard îi stăteau în permanenţă alături, iar rangurile, onorurile şi titlurile de proprietate plouau asupra

lor şi asupra unchilor, verilor, nepoţilor şi nepoatelor ei. Bătrânul bufon al lordului Gerold, un cocoşat caustic numit lordul Broască Râioasă, a fost auzit spunând: „Lady Ellyn trebuie să fie în mod sigur o vrăjitoare, pentru că a făcut să plouă în Stâncă tot timpul anului.”[1]

În 236 D. C. pretendentul la tron Daemon Blackfyre, al Treilea pe Numele Său, a traversat Marea Îngustă şi a debarcat pe Ciocul lui Massey, alături de Bittersteel şi de Compania de Aur, intenţionând să urce pe Tronul de Fier. Regele Aegon al V-lea şi-a chemat lorzii loiali de pe cuprinsul celor Şapte Regate să i se opună, şi aşa a început cea de-a Patra Rebeliune Blackfyre.

S-a terminat mult mai repede decât şi-ar fi dorit pretendentul la tron, prin Bătălia de la Podul Apei Line. După aceea, trupurile morţilor Dragonului Negru au astupat râul, făcându-l să se reverse. Regaliştii, în schimb, au pierdut mai puţin de o sută de oameni… Însă printre ei se număra şi Ser Tion Lannister, moştenitorul de la Casterly Rock.

Pierderea celui de-al doilea dintre „gemenii glorioşi” ar fi fost de aşteptat să-l doboare pe tatăl lor îndurerat, lordul Gerold. Însă, curios, se pare că s-a întâmplat exact opusul acestui lucru. Pe când trupul lui Ser Tion a fost coborât în locul de veci din Casterly Rock, Gerold cel Auriu s-a ridicat şi-a pus din nou ferm mâna pe Ţinuturile Vestice, intenţionând să facă tot ce putea ca al treilea fiu al său, băiatul lipsit de voinţă şi nepromiţător, Tytos, să-i succeadă.

„Domnia familiei Reyne” se apropia de sfârşit. Fraţii lui Ellyn au plecat curând de la Casterly Rock spre Castamere, însoţiţi de numeroase rude.

Lady Ellyn a rămas, însă influenţa ei s-a diminuat, în timp ce a doamnei Jeyne a crescut. Curând, rivalitatea dintre văduva lui Ser Tion şi soţia lui Tytos a devenit cu adevărat urâtă, dacă este să dăm crezare zvonurilor consemnate de

Maesterul Beldon. Acesta spune că în 239 D. C. Ellyn Reyne a fost acuzată că s-ar fi culcat cu Tytos Lannister, îndemnându-l să-şi lase nevasta şi să se căsătorească cu ea. Oricum, tânărul Tytos (pe atunci în vârstă de nouăsprezece ani) a găsit-o pe văduva fratelui său atât de intimidantă, încât n-a fost în stare să acţioneze. Umilit, a alergat înapoi la soţia sa să-i mărturisească şi să-i cerşească iertarea.

Lady Jeyne era dispusă să-l ierte pe tânărul său soţ, dar nu şi pe cumnata sa şi n-a ezitat să-l informeze pe lordul Gerold asupra incidentului. Furios, acesta a izgonit-o de la Casterly Rock pe Ellyn Reyne, o dată pentru totdeauna, şi a făcut asta găsindu-i un alt soţ. Corbii şi-au luat zborul şi problema a fost rezolvată, în mare grabă. În paisprezece zile, Ellyn Reyne a fost măritată cu Walderan Tarbeck, Lord de Tarbeck Hall, înfloritorul văduv de cincizeci şi cinci de ani, lordul unei case străvechi şi onorabile, dar sărăcite.

Lady Ellyn Reyne şi lady Jeyne Marbrand la curtea lordului Gerold Lannister

Ellyn Reyne, devenită acum lady Tarbeck, a plecat de la Casterly Rock cu soţul ei, fără a se mai întoarce vreodată, însă rivalitatea dintre ea şi lady

Jeyne va continua, transformându-se în ceea ce bufonul a ajuns să numească Războiul Pântecelor. Cu toate că lady Ellyn nu fusese în stare să-i ofere lui Ser Tion un moştenitor, s-a dovedit a fi mult mai fertilă cu Walderan Tarbeck (care, trebuie remarcat, avea câţiva fii mai în vârstă din primele sale două căsătorii), dăruindu-i două fete şi un băiat. Lady Jeyne a răspuns cu propriii săi copii, iar primul a fost un băiat. I s-a dat numele de Tywin, iar legenda spune că, atunci când bunicul său, lordul Gerold, a ciufulit părul auriu al pruncului, copilul l-a muşcat de deget.

Au urmat şi alţi copii, la timpul potrivit, însă Tywin, cel mai mare, a fost singurul nepot pe care l-a văzut vreodată înălţimea Sa. În 244 D. C. Gerold cel Auriu a murit de boala de băşică, incapabil să elimine apa. La vârsta de douăzeci şi patru de ani, Tytos Lannister, cel mai mare fiu în viaţă, a devenit Lord de Casterly Rock, Pavăză a Lannisportului şi Păzitor al Vestului.

Ranguri pentru care era vizibil nepotrivit. Lordul Tytos Lannister avea multe virtuţi. Încet la mânie, uşor iertător, vedea binele în orice om, mare sau neînsemnat, şi era de departe mult prea încrezător. Fusese poreclit Leul Râzător, pentru firea sa jovială, iar pentru o vreme, Vestul a râs odată cu el… Însă curând, mulţi râdeau mai degrabă de el.

În chestiuni de stat, Tytos s-a dovedit a fi slab şi nehotărât. Nu avea nicio aplecare spre război şi râdea de insulte care i-ar fi făcut pe înaintaşii săi să-şi tragă spada din teacă. Mulţi au văzut în această slăbiciune a sa o şansă de a pune mâna pe putere, bogăţie şi pământuri. Unii s-au împrumutat din greu de la Casterly Rock, apoi n-au mai reuşit să-şi plătească datoriile. Când s-a văzut că Tytos era dispus să prelungească aceste datorii, ba chiar să le şi şteargă, negustorii de rând din Lannisport şi Kayce au început să se milogească şi ei pentru împrumuturi.

Edictele lordului Tytos erau în general ignorate, iar corupţia s-a răspândit.

Pe la ospeţe şi baluri, invitaţii îşi băteau joc de înălţimea Sa, chiar dacă era de faţă. Să răsuceşti coada leului, aşa se numea asta, iar tinerii cavaleri, chiar şi scutierii, se întreceau pentru a vedea care o răsucea mai tare. Se spune că nimeni nu râdea mai tare de aceste batjocuri decât lordul Tytos însuşi.

Maesterul Beldon, într-una din scrisorile sale către Citadelă, a scris: „Înălţimea Sa nu vrea decât să fie iubit. Aşa că râde, nu se supără, şi iartă şi acordă onoruri şi ranguri şi daruri alese celor care-şi bat joc de el şi-l înfruntă, crezând că astfel le va câştiga loialitatea. Totuşi, cu cât râde mai tare şi dăruieşte, cu atât mai mult îl dispreţuiesc."

Pe măsură ce puterea Casei Lannister se prăbuşea, celelalte case se întăreau, devenind mai sfidătoare şi mai turbulente. Iar prin 254 D. C. chiar şi lorzii de dincolo de hotarele Ţinuturilor Vestice deveniseră conştienţi că leul de la Casterly Rock nu mai era o fiară de care să te temi.

Mai târziu în acel an, lordul Tytos a acceptat să-şi mărite fiica de şapte ani, Genna, cu mezinul lui Walder Frey, Lord de Crossing. Cu toate că nu avea decât zece ani, Tywin a denunţat logodna în termeni sarcastici. Lordul Tytos nu a renunţat, dar oamenii au văzut că fiul său, cu voinţă de fier, neînfricat, îşi depăşea cu mult vârsta şi nu era nicidecum ca tatăl său cumsecade.

Imediat după aceea, Tytos şi-a trimis moştenitorul la Debarcaderul Regelui, să slujească drept paharnic la curtea regelui Aegon. Cel de-al doilea fiu al său, Kevan, a fost trimis şi el departe, să servească drept paj şi mai târziu ca scutier pentru Lordul de Castamere.

Veche, bogată şi puternică, familia Reyne prosperase mult pe seama proastei guvernări. Roger Reyne, Leul Roşu, era temut pentru priceperea lui la arme; mulţi îl considerau cel mai letal spadasin din Ţinuturile Vestice. Fratele său,

Ser Reynard, era pe atât de fermecător şi dibaci pe cât era Ser Roger de rapid şi puternic.

În timp ce Reyne se ridicau, la fel făceau şi aliaţii lor apropiaţi, Tarbeck din Tarbeck Hall. După secole de declin lent, această casă străveche şi scăpătată a început să înflorească datorită, în mare parte, noii lady Tarbeck, fosta Ellyn Reyne.

Cu toate că ea însăşi a rămas nedorită la Stâncă, Ellyn a uneltit să obţină sume mari în aur de la Casa Lannister, prin intermediul fraţilor ei, deoarece lui Tytos îi era greu să-l refuze pe Leul Roşu. Fondurile au fost folosite pentru restaurarea Castelului Tarbeck, reconstruindu-i zidul de apărare, întărindu-i turnurile şi mobilându-i bastionul, o splendoare care rivaliza cu orice castel din Vest.

În 255 D. C. Tytos a sărbătorit naşterea celui de-al patrulea fiu de la Casterly Rock, însă bucuria lui s-a transformat curând în jale. Iubita sa soţie, lady Jeyne, nu şi-a mai revenit niciodată din travaliu şi a murit într-un ocol al lunii după naşterea lui Gerion Lannister. Pierderea ei a fost o lovitură cumplită pentru înălţimea Sa. Din acea zi, nimeni nu i-a mai spus Leul Râzător.

Anii care au urmat au fost la fel de deprimanţi ca oricare alţii din îndelungata istorie a Ţinuturilor Vestice. Condiţiile din Vest au devenit atât de proaste, încât Tronul de Fier s-a simţit obligat să intervină. De trei ori regele Aegon al V-lea şi-a trimis cavalerii pentru a reinstaura ordinea în ţinuturile de vest, însă conflictele reizbucneau imediat ce oamenii săi plecau. Când Înălţimea Sa a pierit în tragedia de la Palatul de Vară, din 259 D. C. problemele din Vest s-au deteriorat şi mai mult, deoarece noul rege, Jaehaerys al II-lea Targaryen, nu avea voinţa tatălui său şi în afară de asta a fost curând atras în Războiul Regilor de Nouă Parale.

O mie de cavaleri şi zece mii de soldaţi au venit dinspre Ţinuturile Vestice la chemarea regelui, însă lordul Tytos nu s-a numărat printre ei. Fratele lui

primise comanda în locul său, dar în 260 D. C. Ser Jason Lannister a murit la Piatra Însângerată.

După moartea lui, Ser Roger Reyne a preluat comanda vesticilor rămaşi şi i-a condus spre victorii remarcabile.

Cei trei fii mai mari ai lordului Tytos s-au remarcat la Treptele de Piatră. Făcut cavaler în ajunul conflictului, Ser Tywin Lannister a luptat în suita tânărului moştenitor al regelui, Aerys, de Piatra Dragonului, fiind înnobilat la sfârşitul războiului. Kevan Lannister, scutier al Leului Roşu, şi-a câştigat şi el pintenii şi a fost făcut cavaler de Roger Reyne însuşi. Fratele lor, Tygett, era prea tânăr pentru a fi înnobilat, însă curajul şi priceperea în mânuirea armelor au fost remarcate de toţi, deoarece a răpus un bărbat matur în prima bătălie şi alţi trei în celelalte lupte, unul dintre ei, un cavaler al Companiei de Aur. Cu toate că fiii lui luptau la Treptele de Piatră, Tytos Lannister a rămas la Casterly Rock, în compania unei tinere de origine umilă care-i atrăsese atenţia pe când fusese doica mezinului său.

Întoarcerea fiilor lordului Tytos din război a adus, în sfârşit, schimbarea. Călit în luptă, şi mult prea conştient de părerile proaste pe care ceilalţi lorzi din regat le aveau despre tatăl lui, Ser Tywin Lannister a început imediat să restabilească mândria şi puterea Casterly Rock. Tatăl său a protestat, dar fără vlagă, ni se spune, apoi s-a retras în braţele doicii sale în vreme ce moştenitorul lui a preluat comanda.

Ser Tywin a început prin a cere plata tuturor împrumuturilor în aur acordate de Tytos. Celor care nu puteau plăti li se cerea să trimită ostatici la Casterly Rock. Cinci sute de cavaleri, veterani însângeraţi şi călîţi în lupta de la Treptele de Piatră, au fost organizaţi într-o nouă companie sub comanda fratelui lui Ser Tywin, Ser Kevan, şi

însărcinaţi cu izbăvirea Vestului de cavalerii jefuitori şi de nelegiuiţi.

Unii s-au grăbit să se supună. „Leul s-a trezit!”, a zis Ser Harys Swyft, Cavalerul de Cornfield, când recuperatorii au venit şi la porţile sale. Incapabil să-şi plătească datoria, i-a dat-o pe fiica sa lui Ser Kevan ca ostatică. Însă în alte părţi, perceptorii au fost întâmpinaţi cu o ostilitate ameninţătoare şi o împotrivire făţişă. Lordul Reyne se pare că ar fi râs când maesterul său i-a citit edictele lui Ser Tywin, sfătuindu-şi prietenii şi vasalii să nu facă nimic.

Lordul Walderan Tarbeck a ales, neinspirat, un alt soi de măsuri. S-a dus călare la Casterly Rock pentru a protesta, încrezător în abilitatea sa de a-l intimida pe lordul Tytos şi de a-l forţa să anuleze edictele fiului său. A fost primit însă de Ser Tywin, care a pus să fie aruncat în temniţă.

Cu lordul Walderan în lanţuri, Tywin Lannister se aştepta, fără îndoială, ca Tarbeck să cedeze. Însă lady Tarbeck l-a făcut repede să renunţe la idee. Femeia aceasta de temut şi-a trimis cavalerii şi-a capturat trei Lannisteri. Doi dintre prizonieri erau Lannisteri din Lannisport, rude îndepărtate ale Lannisterilor din Casterly Rock, însă cel de-al treilea era un tânăr scutier, Stafford Lannister, fiul cel mai mare şi moştenitorul răposatului frate al lordului Tytos, Ser Jason.

Criza rezultată l-a îndepărtat pe lordul Tytos de doica sa pentru suficient timp cât să anuleze edictele moştenitorului său atât de hotărât. Înălţimea Sa nu numai că a poruncit ca lordul Tarbeck să fie eliberat, nevătămat, dar a mers până acolo încât să-i ceară iertare şi să-l ierte de datorii.

Pentru schimbul de ostatici, Tytos s-a adresat fratelui mai tânăr al doamnei Tarbeck, Ser Reynard Reyne. Formidabila cetate de scaun a Leului Roşu de la Castamere a fost aleasă să găzduiască întâlnirea. Ser Tywin a refuzat să participe, aşa că

Ser Kevan l-a predat pe lordul Walderan, în vreme ce lady Tarbeck însăşi i-a predat pe Stafford şi pe verii lui. Lordul Reyne i-a ospătat pe toţi, şi a fost organizat un mare spectacol al prieteniei, Lannisterii şi cei din familia Tarbeck toastând unii pentru ceilalţi, schimbând daruri şi sărutări şi jurând să-şi rămână prieteni credincioşi „pentru eternitate”.

Lordul Tytos Lannister şi moştenitorul său, Ser Tywin.

Eternitatea n-a durat nici măcar un an, a remarcat ulterior Marele Maester Pycelle. Lui Tywin Lannister, care nu fusese prezent la ospăţul Leului Roşu, nu-i slăbise nicio clipă hotărârea de a-i pune la respect pe aceşti vasali trufaşi. Pe la sfârşitul anului 261 D. C. a trimis corbi la Castamere şi la Tarbeck Hall, cerând ca Roger şi Reynard Reyne şi lordul şi lady Tarbeck să se prezinte la Casterly Rock, „pentru a răspunde

pentru crimele voastre”. Reyne şi Tarbeck au preferat să-l sfideze, după cum Ser Tywin era convins că vor face. Ambele case s-au revoltat pe faţă, renunţând la loialitatea lor faţă de Casterly Rock.

Aşa că Tywin Lannister şi-a chemat stegarii. N-a cerut încuviinţarea tatălui său, nici măcar nu l-a informat asupra intenţiei sale, ci a atacat cu cinci sute de cavaleri şi trei mii de soldaţi şi arcaşi.

Casa Tarbeck a fost prima care a simţit mânia lui Ser Tywin. Armata Casei Lannister a acţionat atât de repede, încât vasalii lordului Walderan şi aliaţii săi nici n-au avut timp să se adune. Neinspirat, Înălţimea Sa s-a dus călare să întâmpine oastea lui Ser Tywin avându-i alături numai pe cavalerii casei. Într-o luptă scurtă şi brutală, Tarbeckii au fost împrăştiaţi şi măcelăriţi. Lordul Walderan Tarbeck şi fiii săi au fost decapitaţi, împreună cu nepoţii săi şi verii, soţii fiicelor sale, şi orice om care avea steaua în şapte colţuri, albastru-cu-argintiu pe scutul său ori pe tunica purtată peste armură, pentru a se făli cu sângele de Tarbeck. Iar când armata Lannister şi-a reluat marşul spre Tarbeck Hall, capetele lordului Walderan şi ale fiilor acestuia erau în primul rând, înfipte în vârful suliţelor.

La apropierea lor, Ellyn Tarbeck a închis porţile şi-a trimis corbi la Castamere, chemându-şi fraţii. Încrezându-se în zidurile ei, lady Tarbeck se aştepta la un asediu îndelungat, însă maşinile de asediu au fost pregătite în numai o zi, iar zidurile nu s-au dovedit de prea mare ajutor când un bolovan masiv a zburat peste ele şi-a distrus bastionul vechi al castelului. Lady Ellyn şi fiul ei, Tion cel Roşu, au murit când cetatea s-a prăbuşit. Întreaga rezistenţă de la Tarbeck Hall s-a terminat curând după aceea, iar porţile au fost date la o parte pentru oastea lui Lannister. Tywin Lannister a poruncit apoi ca Tarbeck Hall să fie dat flăcărilor. Castelul a ars o zi şi-o noapte, până când n-a mai

rămas nimic altceva decât un schelet pârjolit. Leul Roşu a sosit chiar la timp ca să vadă flăcările. Era însoţit de două mii de oameni călare, tot ce reuşise să adune.

Tywin Lannister avea de trei ori mai mulţi oameni, sunt de acord majoritatea mărturiilor; unii insistă că Lannisterii îi depăşeau numeric pe Reyne într-o proporţie de cinci la unu. Sperând ca surpriza să aducă victoria, Roger Reyne le-a poruncit trompeţilor săi să sune atacul şi a şarjat de-a dreptul spre tabăra lui Ser Tywin. După primul şoc, Lannisterii şi-au revenit repede şi numărul lor a început, curând, să-şi spună cuvântul. Lordul Reyne n-a putut decât să se întoarcă şi să fugă, lăsându-şi jumătate dintre oameni morţi pe câmp. O ploaie de săgeţi de arbaletă i-au vânat pe călăreţii săi pe câmpul de luptă; una l-a nimerit pe lordul Reyne între umeri, trecând prin platoşă. Leul Roşu a continuat să călărească, numai pentru a cădea de pe cal doi kilometri şi jumătate mai încolo; a trebuit să fie cărat înapoi la Castamere.

Armata Lannisterilor a sosit la Castamere trei zile mai târziu. Precum Casterly Rock, cetatea de scaun a Casei Reyne fusese iniţial o mină. Filoanele bogate de aur şi argint îi făcuseră pe Reyne aproape la fel de bogaţi ca pe Lannisterii în timpul Epocii Eroilor; pentru a-şi apăra bogăţiile, ridicaseră ziduri de apărare lângă intrarea în mina lor, o închiseseră cu o poartă din stejar şi fier şi-o flancaseră cu două turnuri solide. Urmaseră bastioanele şi palatele, însă în tot acest timp tunelurile de mină fuseseră săpate tot mai adânc, iar când, în cele din urmă, aurul se terminase, fuseseră lărgite şi transformate în săli şi galerii, dormitoare confortabile, un păienjeniş de tuneluri şi săli de bal, enorme şi pline de ecouri. Pentru un ochi neantrenat, Castamere părea un avanpost modest, un loc potrivit pentru un cavaler de ţară ori un lord mărunt, însă cei care-i cunoşteau secretele ştiau că nouă zecimi din castel se aflau sub pământ.

În acele încăperi adânci s-a retras Reyne acum. Cuprins de febră şi slăbit din cauza pierderii de sânge, Leul Roşu nu era în stare să comande. Ser Reynard, fratele său, l-a înlocuit. Mai puţin încăpăţânat, însă mult mai isteţ decât fratele său, Reynard ştia că nu avea oameni să apere zidurile castelului, aşa că a abandonat suprafaţa în mâinile duşmanului şi s-a retras sub pământ. Odată ce toţi oamenii lui au ajuns în siguranţă în tuneluri, Ser Reynard i-a trimis vorbă lui Ser Tywin sus, făcându-i o ofertă de pace. Însă Tywin Lannister n-a învrednicit propunerea lui Ser Reynard cu niciun fel de răspuns. În loc de asta, a poruncit ca minele să fie astupate. Cu târnăcoape, topoare şi făclii, minerii lui au adus tone de piatră şi pământ, îngropând marile porţi ale minei, blocând orice acces. Apoi şi-a întors atenţia spre pârâul mic şi iute care alimenta lacul cu apă albastră şi cristalină din afara castelului, de unde Castamere îşi luase numele. A fost nevoie de mai puţin de o zi pentru a îndigui pârâul şi de două pentru a-l devia spre cea mai apropiată intrare a minei.

Pământul şi piatra care închiseseră mina nu aveau nicio fisură atât de lată încât să lase fie şi o veveriţă să treacă, darămite un om… Însă apa şi-a găsit cale în jos.

Se spune că Ser Reynard luase jos, în mine, peste trei sute de bărbaţi, femei şi copii. Niciunul n-a mai ieşit afară. Soldaţii puşi să păzească intrările au raportat că auziseră urlete şi ţipete slabe ieşind de sub pământ într-una din nopţi, însă la venirea zorilor pietrele au rămas din nou tăcute.

Nimeni n-a mai redeschis vreodată minele de la Castamere. Palatele şi bastioanele de deasupra lor, pârjolite de Tywin Lannister, au rămas pustii până în ziua de azi, o mărturie mută a sorţii care-i aşteaptă pe ce cei suficient de smintiţi să ridice armele împotriva leilor din Stâncă.

În anul 262 D. C. Jaehaerys al II-lea a murit la Debarcaderul Regelui, după ce stătuse pe Tronul de Fier numai trei ani. Fiul său, Aerys, Prinţ de Piatra Dragonului, i-a succedat ca regele Aerys al II-lea. Primul său act ca rege - şi cel mai înţelept, s-ar putea spune - a fost să-l convoace pe prietenul său din copilărie, Tywin Lannister, de la Casterly Rock şi să-l facă Mână a Regelui.

Ser Tywin n-avea decât douăzeci de ani, cel mai tânăr bărbat care a slujit vreodată ca Mână, însă felul în care a tratat rebeliunea lui Reyne şi Tarbeck îl făcuse foarte respectat, ba chiar şi temut pe tot cuprinsul celor Şapte Regate. Verişoara sa, lady Joanna, fiica răposatului frate al lordului Tytos, Ser Jason, se afla deja la Debarcaderul Regelui; servise ca domnişoară de onoare şi companioană a Rhaellei din 259 D. C. Ea şi Ser Tywin s-au căsătorit la un an după ce el a devenit Mână a Regelui, printr-o ceremonie fastuoasă la Marele Sept al lui Baelor, iar regele Aerys însuşi a prezidat ospăţul de nuntă şi pregătirea patului. În 266 D. C. lady Joanna a dat naştere unor gemeni, un băiat şi o fată. Între timp, fratele lui Ser Tywin, Ser Kevan, s-a însurat şi el cu fiica lui Ser Harys Swyft de Cornfield, care îi fusese dată, cândva, ostatică pentru datoriile tatălui ei.

În 267 D. C. inima lordului Tytos Lannister a plesnit în timp ce urca nişte trepte abrupte spre camera ibovnicei sale (Înălţimea Sa renunţase, în sfârşit, la doica lui, numai pentru a deveni obsedat de farmecele fiicei lumânărarului). Aşadar, la vârsta de numai douăzeci şi cinci de ani, Tywin Lannister a devenit Lord de Casterly Rock, Pavăză a Lannisportului, şi Păzitor al Vestului. Când Leul Râzător a fost lăsat, în cele din urmă, în locul lui de odihnă veşnică, familia Lannister nu mai fusese niciodată mai puternică şi mai sigură. Anii următori au fost de aur, nu numai pentru Ţinuturile Vestice, ci şi pentru toate cele Şapte Regate.

Dar înlăuntrul mărului se afla un vierme, astfel că nebunia în creştere a regelui Aerys al II-lea Targaryen a pus în pericol, foarte curând, tot ceea ce se gândise să construiască Tywin Lannister. Înălţimea Sa a suferit şi el mari pierderi personale, deoarece iubita lui lady Joanna a murit în 273 D. C. dând naştere unui monstru. După moartea sa, remarcă Marele Maester Pycelle, bucuria lui Tywin Lannister a dispărut cu totul, însă el a rămas să-şi facă datoria.

Zi de zi şi an după an, Aerys al II-lea a devenit tot mai înverşunat împotriva propriei sale Mâini, prietenul său din copilărie, dojenindu-l, anulându-i măsurile şi umilindu-l. Lordul Tywin le-a îndurat pe toate, însă când regele l-a făcut pe fiul şi moştenitorul său, Ser Jaime, cavaler în Garda Regelui, paharul s-a umplut. Lordul Tywin a renunţat la rangul de Mână în 281 D. C.

Lăsat fără consilierea omului pe care contase atât de mult timp, înconjurat numai de linguşitori şi intriganţi, regele Aerys al II-lea a fost înghiţit curând de nebunia sa în vreme ce regatul se fărâmiţa în jurul său.

Evenimentele legate de Rebeliunea lui Robert sunt bine cunoscute celor care le-au trăit, aşa că nu le voi mai povesti, cu excepţia observaţiei că lordul Tywin a condus o mare armată Lannister pentru capturarea Debarcaderului Regelui şi a Fortăreţei Roşii pentru Robert Baratheon. Aproape trei sute de ani de cârmuire a Targaryenilor au ajuns la final prin spadele lordului Tywin şi ale vesticilor săi. În anul următor, regele Robert Baratheon I a luat-o pe fiica lordului Tywin, lady Cersei, de soţie, unind astfel două dintre cele mai mari şi mai nobile case din Westeros.

Casterly Rock

Casterly Rock

Casterly Rock, vechea cetate de scaun a Casei Lannister, nu este un castel obişnuit. Cu toate că este plin de turnuri şi turle şi foişoare de pază, cu ziduri de piatră şi porţi din lemn de stejar şi fier şi grătare care protejau ieşirile, această străveche fortăreaţă e cu adevărat o stâncă imensă despre care unii spun că arată ca un leu care se odihneşte, când soarele e, la apus şi se lasă umbrele.

Stânca a fost o locuinţă pentru oameni timp de mii de ani. Înainte de venirea Primilor Oameni se pare că Copiii Pădurii şi uriaşii şi-au amenajat locuinţele în cavernele săpate de mare la baza sa. Urşi, lei, lupi şi lilieci şi-au făcut şi ei sălaşul în

interior, împreună cu nenumărate alte creaturi mai mici.

Sute de galerii de mină străpung părţile inferioare ale Stâncii, acolo unde multe filoane de aur roşu şi galben lucesc netulburate în piatră, după o mie de ani de minerit. Membrii familiei Casterly au fost primii care au început să sape săli şi încăperi din galeriile de mină şi au înălţat o cetate în vârful Stâncii, de unde îşi puteau supraveghea domeniul.

Stânca a fost măsurată şi este de trei ori mai înaltă decât Zidul ori Hightower din Oraşul Vechi. Se întinde pe mai mult de nouă kilometri lungime, de la vest la est, este străbătută de tuneluri, temniţe, magazii, cazărmi, coridoare, grajduri, scări, curţi, balcoane şi grădini. Există chiar şi un fel de pădure a zeilor, cu toate că acolo creşte un copac al inimii ciudat, răsucit, ale cărui rădăcini încâlcite au umplut cu totul caverna unde se află arborele, înăbuşind orice altă vegetaţie.

Stânca are chiar şi un port interior, dotat cu docuri şi cheiuri de descărcare şi şantiere navale, deoarece marea a săpat caverne imense în versantul său din vest, porţi naturale, adânci şi destul de largi pentru corăbiile lungi şi chiar ambarcaţiuni de pescuit, care pot intra şi-şi pot lăsa încărcăturile.

Gura Leului - imensa cavernă naturală de la intrarea principală a Stâncii - se bolteşte la nouăzeci şi unu de metri în aer, de jos şi până la tavan. În decursul secolelor, s-a lăţit şi a fost îmbunătăţită, iar acum se spune că douăzeci de călăreţi pot merge umăr la umăr pe treptele sale late.

Casterly Rock n-a fost niciodată cucerită prin asalt sau asediu. Niciun castel din cele Şapte Regate nu este mai mare, mai bogat sau mai bine apărat. Legendele spun că Visenya Targaryen, văzându-l, a mulţumit zeilor că regele Loren a galopat să se confrunte cu fratele ei, Aegon, pe

Câmpia de Foc, deoarece, dacă ar fi rămas în Stâncă, nici flăcările dragonilor nu l-ar fi atins.

Lorzii de la Casterly Rock au adunat multe comori în decursul secolelor şi înfăţişarea Stâncii - mai ales a Galeriei de Aur, cu ornamentele sale aurite şi pereţii Sălii Eroilor, unde armurile preţioase purtate de sute de cavaleri Lannister, lorzi şi regi stau de strajă pentru eternitate - este faimoasă peste tot în cele Şapte Regate, chiar şi în ţinuturile de dincolo de Marea Îngustă.

TINUTURILE RIVERANE
REACH
TINUTURILE VESTICE
DOMENIILE CORONEI
MAREA APUSULUI
INSULELE SCUTULUI
STRÂMTOAREA REDWYNE
MAREA VERII
TINUTURILE JURTUNII
DORNE
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
VIN
GRÂNE
DRUMURI

Reach

Celui mai mare şi mai populat dintre cele şase regate sudice (Nordul, cu mare întindere, însă foarte puţin populat, fiind un ţinut aparte) i se spune Reach (întinderea), însă acest nume este, cumva, prost ales. Domeniile Casei Tyrell, Lorzii de Highgarden, corespund acum cu cele ale Regatului Reach, aşa cum a fost timp de o mie de ani înaintea lui Aegon Cuceritorul, însă acest ţinut bogat şi fertil era format, de fapt, din patru regate:

Oraşul Vechi şi împrejurimile sale, mărginit de Munţii Roşii înspre est şi de izvoarele Miedului înspre nord.

Arbor, insula de aur de dincolo de Strâmtoarea Redwyne, faimoasă pentru vinul şi soarele său.

Hotarele din vest, de la Horn Hill şi până la Cântecul Nopţii.

Reachul propriu-zis, o mare întindere de câmpii şi ferme, lacuri şi râuri, dealuri şi păduri, pajişti înmiresmate, mori şi mine, punctate de sate mici, oraşe negustoreşti fremătând de viaţă şi castele străvechi, întinzându-se de la Insulele Scutului, în Marea Apusului, până sus la gura Manderului, dincolo de Highgarden şi până la Lacul Roşu, Crângul de Aur şi Podul Amar şi până departe la Tumbleton şi izvoarele râului Mander.

Ultimul a fost domeniul cârmuit de vechii regi Gardener şi, mai recent, de descendenţii administratorilor lor, Tyrell din Highgarden. Pe aceste câmpii verzi s-a născut cavalerismul, ne spune istoria; vitejii cavaleri şi frumoasele fecioare din Reach sunt celebraţi peste tot în cele Şapte Regate de menestrelii ale căror tradiţii îşi au obârşia tot aici.

Cândva şi întotdeauna un mare regat, Reach înseamnă multe lucruri pentru locuitorii săi: cel mai populat, fertil şi puternic domeniu din cele Şapte Regate, bogăţia lui apropiindu-se numai de

Vestul bogat în aur; un adăpost al cunoaşterii, un centru al muzicii, culturii şi al tuturor artelor, luminoase şi întunecate; grânarul Westerosului, un nod comercial, un cămin al marilor navigatori ai mărilor, al înţelepţilor şi al nobililor regi, vrăjitori îngrozitori şi al celor mai frumoase femei din Westeros. Pe dealul care domină Manderul se ridică Highgarden, pe bună dreptate considerat drept cel mai frumos castel din regat. Manderul însuşi, care curge pe sub zidurile sale, este cel mai lung şi mai lat râu din cele Şapte Regate. Oraşul Vechi este egal ca mărime cu Debarcaderul Regelui şi superior lui din toate celelalte puncte de vedere, fiind mult mai vechi şi mai frumos, cu străzi pietruite, case ale breslelor decorate, case din piatră şi trei mari monumente: Septul Înstelat al Credinţei, Citadela Maesterilor şi mândrul Hightower, cu farul său măreţ, cel mai înalt turn din lumea cunoscută. Cu adevărat, Reach este un ţinut al superlativelor.

Garth Mână Verde

Legenda Reachului începe cu Garth Mână Verde, strămoşul legendar nu numai al familiei Tyrell din Highgarden, dar şi al regilor Gardener de dinaintea lor… şi al tuturor marilor case şi familii nobile din Ţinutul Verde.

Despre Garth se spun mii de poveşti, în Reach şi mai departe. Majoritatea sunt improbabile şi multe contradictorii, în unele, este contemporan cu Bran Constructorul, Lann cel Isteţ, Durran Năpasta Zeilor şi alte personaje colorate ale Epocii Eroilor. În altele, este strămoşul tuturor.

Câteva din cele mai vechi legende despre Garth Mână Verde ne înfăţişează o zeitate considerabil mai întunecată, una care cerea sacrificii de sânge de la adepţii ei, pentru asigurarea unei recolte mănoase. În unele istorisiri, zeul verde murea în fiecare toamnă, când copacii îşi pierdeau frunzele, numai pentru a renaşte la venirea primăverii. Această versiune a lui Garth a fost în general uitată.

Este scris că Garth a fost Marele Rege al Primilor Oameni; el a fost cel care i-a condus spre est şi peste teritoriul-pod spre Westeros. Totuşi, alte legende ne pot face să credem că el precede sosirea Primilor Oameni cu câteva mii de ani, făcându-l nu doar Primul Om din Westeros, ci şi singurul om, cutreierând în lung şi-n lat ţara şi tratând cu uriaşii şi Copiii Pădurii. Unii spun că era zeu.

Există neînţelegeri chiar şi asupra numelui său. Îi spunem Garth Mână Verde, însă în cele mai vechi legende este numit Garth Păr Verde, ori, pur şi simplu, Garth cel Verde. Unele legende susţin că ar fi avut mâini verzi, păr verde sau piele verde.

(Unele îi pun şi coarne de cerb.) Altele ne spun că se îmbrăca în verde din cap până-n picioare şi, cu siguranţă, aşa este înfăţişat de cele mai multe ori în picturi, tapiserii şi sculpturi. Mai mult ca sigur, porecla a apărut din talentele sale de grădinar şi lucrător al pământului, o trăsătură cu care toate poveştile sunt de acord. „Garth făcea să se coacă porumbul, copacii să dea rod şi florile să înflorească" ne spun menestrelii.

Multe dintre popoarele mai primitive ale pământului venerează vreun zeu sau o zeiţă a fertilităţii, iar Garth Mână Verde are multe în comun cu astfel de zeităţi. Se zice că Garth a fost cel care i-a învăţat pe oameni să facă agricultură. Înaintea lui, toţi oamenii erau vânători sau culegători, nomazi dezrădăcinaţi, mereu în căutarea unor surse de trai, până când Garth le-a dăruit seminţele şi le-a arătat cum să planteze şi să semene, cum să crească grânele şi să recolteze. (în unele poveşti, ar fi încercat să înveţe şi celelalte rase mai vechi, însă uriaşii au urlat la el şi l-au alungat cu bolovani, în vreme ce Copiii Pădurii au râs şi i-au spus că zeii pădurii le oferă tot ce au nevoie.) Pe unde s-a dus, fermele şi satele şi livezile au răsărit în urma lui. Pe umerii săi atârna o traistă din pânză, plină de seminţe, pe care le împrăştia în timp ce-şi vedea de drum. Aşa cum îi sade bine unui zeu, traista lui era inepuizabilă; înlăuntrul ei se găseau seminţe pentru toţi copacii lumii, grâne şi fructe şi flori.

Garth Mână Verde a adus cu el darul fertilităţii. Nu numai că a făcut pământul roditor, dar legenda spune că le putea face fertile şi pe femeile sterpe doar cu o simplă atingere, chiar şi pe babele care nu mai aveau sângerări lunare. Fecioarele înfloreau în prezenţa lui, mamele aduceau pe lume gemeni sau chiar tripleţi când le binecuvânta el, iar fetele tinere se luminau la zâmbetul său. Lorzii şi oamenii de rând îi ofereau fetele lor fecioare când trecea el, pentru ca grânele lor să se coacă, iar

copacii să se îngreuneze de rod. N-a existat niciodată vreo fecioară pe care s-o fi deflorat el şi să nu nască un fiu puternic sau o fiică frumoasă nouă luni mai târziu, ori aşa spun legendele.

Garth Mână Verde.

Aceste legende, cu toate că sunt îndrăgite de oamenii de rând, sunt contestate atât de maesterii din Citadelă, cât şi de septonii Credinţei, care consideră că Garth Mână Verde a fost un om, nu un zeu. Un vânător, ori căpetenie războinică, mai mult ca sigur, sau poate vreun rege mărunt ori primul lord al Primilor Oameni, care şi-a condus susţinătorii peste Braţul din Dorne (pe vremea aceea încă nerupt) şi prin sălbăticia din Westeros, pe-acolo unde numai seminţiile străvechi se preumblaseră.

Zeu sau om, Garth Mână Verde a zămislit mulţi copii în noul său ţinut; asupra acestei chestiuni sunt de acord toate legendele. Mulţi dintre aceşti urmaşi au crescut pentru a fi eroi, regi şi mari lorzi, după propriile lor merite, înfiinţând case măreţe, care au rezistat mii de ani.

Dintre toţi aceştia, cel mai mare a fost primul lui născut, Garth Gardener, care şi-a ridicat casa pe coama unui deal deasupra Manderului, care, cu trecerea vremii a devenit cunoscută drept Highgarden, şi purta o coroană din flori şi lujeri. Toţi ceilalţi copii ai lui Garth Mână Verde l-au cinstit pe Gardener ca fiind regele de drept al oamenilor de pretutindeni. Din rărunchii săi a ieşit Casa Gardener, ai cărei regi au domnit peste Reach sub steagul cu o mână verde, timp de mii de ani, până când Aegon Dragonul şi surorile sale au venit în Westeros.

Alţi copii renumiţi ai lui Garth Mână Verde

John Stejarul, Primul Cavaler, care a adus cavalerismul în Westeros (un bărbat uriaş, toţi sunt de acord cu asta, având o înălţime de doi metri cincizeci în unele poveşti, trei metri cincizeci sau chiar patru metri în altele, zămislit de Garth Mână Verde cu o uriaşă). Descendenţii lui sunt Oakheart de la Old Oak.

Gilbert al Viţei, care i-a învăţat pe oamenii din Arbor cum să facă vin dulce din strugurii crescuţi atât de mari şi mulţi pe cuprinsul insulei lor, şi care a înfiinţat Casa Redwyne.

Florys Vulpea, cea mai deşteaptă dintre copiii lui Garth, care avea trei soţi, niciunul neştiind de existenţa celorlalţi. (Din fiii lor se trag Casa Florent, Casa Ball şi Casa Peake.)

Maris Fecioara, Cea Mai Frumoasă, a cărei frumuseţe era atât de renumită, încât cincizeci de lorzi s-au întrecut pentru mâna ei în primul turnir organizat în Westeros. (învingătorul a fost Uriaşul Cenuşiu, Argoth Piele-de-Piatră, însă Maris s-a măritat cu regele Uthor din High Tower, înainte ca el s-o poată revendica, iar Argoth şi-a petrecut restul zilelor bântuind pe lângă zidurile Oraşului Vechi, urlând pentru mireasa lui.)

Foss Arcaşul, renumit pentru doborârea merelor de pe capul oricărei fete care-i plăcea, de unde se trag mărul roşu şi cel verde ale familiei Fossoway.

Brandon Spadă Însângerată, care i-a izgonit pe uriaşi din Reach şi s-a războit cu Copiii Pădurii, ucigând atâţia la Lacul Albastru încât, de atunci, a devenit cunoscut drept Lacul Roşu.

Owen Scut de Stejar, care a cucerit Insulele Scutului, azvârlindu-i înapoi în mare pe tritoni şi pe sirene.

Harlon Vânătorul şi *Herndon Cornul*, fraţi gemeni care şi-au construit castelul în vârful Dealului Cornului şi au luat-o de nevastă pe frumoasa vrăjitoare a pădurii care locuia acolo, împărţindu-şi favorurile ei timp de o sută de ani

(deoarece fraţii n-au îmbătrânit atât timp când o îmbrăţişau pe lună plină).

Bors Zdrobitorul, care a dobândit puterea a douăzeci de oameni bând numai sânge de taur şi-a înfiinţat Casa Bulwer din Coroana Neagră. (Unele legende afirmă că Bors a băut atât de mult sânge de taur, încât i-au crescut două coarne negre, lucioase.)

Rose de Lacul Roşu, o schimbătoare de formă, capabilă să se preschimbe într-un cocostârc, o putere care încă se mai manifestă, din când în când, la femeile din Casa Crane, descendenţii ei.

Ellyn Mereu Dulce, o fetişcană căreia îi plăcea atât de mult mierea, încât l-a căutat pe Regele Albinelor în vastul său munte-stup şi-a făcut o înţelegere cu el, ca ea să se îngrijească de copiii lui tot timpul. A fost primul prisăcar şi mama Casei Beesbury.

Rowan Copac-de-Aur, care a fost atât de îndurerată când iubitul ei a părăsit-o pentru o rivală bogată, încât a învelit un măr în părul ei de aur, l-a plantat pe un deal şi-a crescut un copac ale cărui scoarţă, frunze şi fructe luceau în galben-auriu, şi din ale cărei fiice îşi trag obârşia Rowanii din Crângul de Aur.

Lista este lungă şi mulţi dintre ei sunt legende, pentru că nu există pe tot cuprinsul Reachului vreo casă nobilă care să nu se fălească cu descendenţa

sa dintr-unul din nenumăraţii copii ai lui Garth Mână Verde. Chiar şi eroii din alte ţinuturi şi regate sunt, uneori, incluşi printre urmaşii lui Mână Verde. Brandon Constructorul este descendentul lui Garth, pe linia lui Brandon Spadă Însângerată, ne fac să credem legendele, în vreme ce Lann cel Isteţ a fost un bastard născut de Florys Vulpea (în unele poveşti) sau de Rowan Copac-de-Aur (în altele). Oricum, Lann cel Isteţ este urmaşul lui Garth Mână Verde, într-o poveste din Reach. În Ţinuturile Vestice, se povesteşte mai adesea cum Lann l-ar fi ademenit pe Garth Mână Verde însuşi dându-se drept unul dintre fiii lui (Garth avea atât de mulţi, încât adesea îi confunda), alegându-se astfel cu o parte din moştenirea care le-ar fi revenit de drept adevăraţilor copii ai lui Garth.

Nu poate fi tăgăduit că Garth Mână Verde a avut mulţi copii, ţinând cont de cât de mulţi din Reach se trag din el. Dar că toate casele nobiliare din Westeros au aceeaşi obârşie pare greu de crezut.

Regii Gardener

Istoria domeniului Reach din zilele Primilor Oameni nu este diferită de cea din celelalte regate din Westeros. Bogăţia acestor ţinuturi înverzite şi fertile nu i-a făcut pe oameni mai paşnici sau mai puţin lacomi. Şi aici Primii Oameni s-au luptat cu Copiii Pădurii, izgonindu-i din crângurile lor sacre şi dealurile scobite, retezându-le copacii inimii cu marile lor topoare de bronz. Şi aici s-au ridicat şi s-au prăbuşit regate şi-au fost date uitării, la fel ca regii mărunţi şi lorzii trufaşi care se luptau între ei pentru pământ şi aur sau glorie, în vreme ce oraşele ardeau şi femeile se tânguiau şi săbiile se încrucişau, veac după veac.

Şi totuşi, exista o diferenţă, de măsură, dacă nu de fel, pentru că aproape toate casele nobile din Reach aveau o origine comună, derivată, aşa cum s-a văzut, din Garth Mână Verde şi numeroşii săi copii. Era vorba de înrudirea, au sugerat mulţi învăţaţi, care i-a asigurat Casei Gardener întâietatea în decursul secolelor următoare; niciun rege mărunt n-ar fi putut spera vreodată să rivalizeze în putere cu Highgarden, acolo unde descendenţii lui Garth Gardener stau pe un tron viu (Tronul de Stejar), crescut dintr-un stejar plantat de Garth Mână Verde însuşi, şi poartă coroane de viţă şi flori, în timp de pace, şi coroane de ghimpi din bronz (mai târziu, de fier) când călăreau spre vreun război. Alţii poate că se autoproclamau regi, însă Gardenerii erau, fără discuţie, Mari Regi, iar monarhii mai mici le acordau onoruri, dacă nu chiar supunere.

În acele veacuri de încercări şi tulburări, ţinutul Reach a produs mulţi războinici neînfricaţi. De atunci şi până astăzi; menestrelii au preamărit faptele cavalerilor precum Serwyn cu Scutul-de-Oglindă, Davos Omorâtorul de Dragoni, Roland din Horn şi Cavalerul Fără Armură, dar şi pe cele

ale regilor legendari, între care Garth al V-lea (Ciocanul Dornishienilor), Gwayne I (cel Galant), Gyles I (Năpasta), Gareth al II-lea (cel Mohorât), Garth al VI-lea (Luceafărul) şi Gordan I (Ochi-Cenuşii).

Mulţi dintre aceşti monarhi au avut un duşman comun, deoarece în asemenea secole întunecate şi sângeroase, jefuitorii de pe mare din Insulele de Fier dominau aproape întregul ţărm vestic, de la Insula Ursului până la Arbor. Cu corăbiile lor lungi şi repezi, insularii puteau lovi şi pleca înainte de venirea oricărei replici. Corsarii lor apăreau adesea la ţărm, în locuri neaşteptate, luându-şi duşmanii prin surprindere. Cu toate că insularii se aventurau rareori în interiorul continentului, controlau Marea Apusului şi luau un tribut crunt de la satele de pescari înşirate de-a lungul coastei. Stabilindu-se pe Insulele Scutului după ce au ucis bărbaţii şi le-au luat femeile, insularii prădau chiar şi pe Mander fără a fi deranjaţi de nimeni.

Regele Qhored, cel mai de temut dintre monarhii insulari, se lăuda că edictele lui ajungeau „oriunde oamenii simţeau mirosul apei sărate sau auzeau freamătul valurilor”. Era cunoscut drept Qhored cel Crud în Reach, iar regii care i-au urmat au avut porecle precum Hagon cel Groaznic şi Joron Urgia Fecioarelor.

Împotriva acestor oameni şi a susţinătorilor lor, regii Casei Gardener au luptat timp de trei secole, uneori în alianţă cu Regii din Stâncă şi cu Lorzii din Oraşul Vechi, uneori singuri. Nu mai puţin de şase dintre regii Gardener au murit în bătălii, inclusiv Garth cel Mohorât şi Garth Luceafărul, în vreme ce Gyles al II-lea a fost luat prizonier, torturat şi făcut bucăţi, ca momeală în cârligele de pescuit ale celui care îl capturase. Totuşi, victoria a fost a lor pentru multă vreme, şi fiecare dintre ei a mărit tot mai mult domeniile Casei Gardener şi-a adus mai mult pământ şi lorzi sub conducerea Highgardenului.

Acestea fiind spuse, mulţi învăţaţi încă mai cred că cei mai însemnaţi dintre regii Gardener erau iubitori de pace, nu războinici. Despre ei se cântă mai puţine balade, este adevărat, însă în analele istoriei numele lui Garth al III-lea (cel Mare), Garland al II-lea (Mirele), Gwayne al III-lea (Grasul) şi John al II-lea (cel înalt) sunt scrise cu litere mari. Garth cel Mare a extins hotarele regatului său spre nord, dobândind Old Oak, Lacul Roşu şi Crângul de Aur, încheind înţelegeri de prietenie şi apărare reciprocă. Garland a realizat aceleaşi lucruri în sud, aducând Oraşul Vechi în regatul său, căsătorindu-şi fiica cu Lymond (Leul-de-Mare) din Casa Hightower, renunţând la soţiile sale, pentru a se căsători cu fiica lordului Lymond. Gwayne cel Gras i-a convins pe lorzii Peake şi Manderly să-i accepte verdictul în conflictul lor, şi să aibă loialitate faţă de domeniile lor, fără să lupte. John cel înalt şi-a dus barja în sus pe Mander, până la izvoarele sale, înfigând steagul cu mâna verde peste tot, primind onoruri din partea lorzilor şi regilor mărunţi ale căror domenii se învecinau cu malurile măreţului râu.

Cel mai important dintre Gardeneri a fost regele Garth al VII-lea, Mână-Aurită, un uriaş atât în timp ce pace, cât şi în război. Copil fiind, i-a respins pe dornishieni, când regele Ferris Fowler a dus zece mii de oameni pe Calea cea Lată (căreia i s-a spus apoi Trecătoarea Prinţului), cu intenţii de cucerire. La scurt timp după aceea, şi-a întors atenţia spre mare şi i-a izgonit din fortăreaţa lor pe ultimii oameni de fier de pe Insulele Scutului. Apoi i-a plasat pe insule pe cei mai aprigi luptători ai săi, acordându-le dispense speciale pentru a-i transforma în prima linie de apărare împotriva oamenilor de fier, dacă aceştia aveau să se mai întoarcă. Decizia s-a dovedit a fi un real succes, pentru că şi astăzi oamenii din cele Patru Scuturi se

mândresc cu apărarea gurii Manderului şi a inimii Reachului în faţa oricăror invadatori de pe mare.

Regele Garth al VII-lea Gardener, Mână-Aurită

În ultimul şi cel mai mare dintre războaiele sale, Garth al VII-lea s-a confruntat cu o alianţă dintre Regele Furtunii şi Regele Stâncii, care voiau să-şi împartă Reachul, însă i-a înfrânt pe amândoi, apoi cu vorbe meşteşugite a semănat atâta discordie între ei că s-au atacat unul pe altul, cu măcel mare, în Bătălia celor Trei Oştiri. În cele din urmă, şi-a măritat fetele cu moştenitorii lor şi a semnat un pact cu fiecare, fixând hotarele între cele trei regate.

Şi totuşi, chiar şi asta a pălit în faţa celei mari izbânzi ale sale: trei sferturi de secol de pace. Garth Mână-Aurită a devenit rege al Reachului la vârsta de doisprezece ani şi a murit pe Tronul de Stejar la nouăzeci şi trei de ani, cu mintea încă

întreagă (chiar dacă trupul îi era slab). În timpul celor optzeci şi unu de ani de domnie, Reachul a fost în război pentru mai puţin de zece. Generaţii de băietani au crescut până la maturitate, au zămislit copii şi-au murit fără ca măcar să ştie cum era să strângi o suliţă şi un scut în mână şi să mărşăluieşti spre luptă.

Şi cu această pace îndelungată a venit şi o prosperitate fără precedent. Cârmuirea de Aur, aşa cum a ajuns să fie numită, a fost o perioadă în care Reachul a înflorit cu adevărat.

Dar epocile aurite se termină şi ele, şi aşa s-a întâmplat şi în Reach. Garth Mână-Aurită a plecat din această lume. Un stră-strănepot l-a urmat pe Tronul de Stejar, apoi le-a făcut loc fiilor săi.

Şi-apoi au venit andalii.

Andalii în Reach

Andalii au venit târziu în Reach.

Traversând Marea Îngustă în corăbiile lor lungi, au debarcat mai întâi pe ţărmurile din Vale, apoi de-a lungul coastelor de est. Flotele din Oraşul Vechi şi Arbor i-au oprit în Strâmtoarea Redwyne şi Marea Apusului. Relatări despre bogăţiile din Reach şi averile şi puterea de la Highgarden şi ale regilor săi ajunseseră, fără îndoială, la urechile multora dintre căpeteniile războinice andale, însă alte ţinuturi şi alţi regi stăteau în calea lor.

Astfel, cu mult înainte ca andalii să ajungă la Mander, regii din Highgarden ştiau că vor veni. Au urmărit luptele din Vale, Ţinuturile Furtunii şi cele Riverane de departe, analizând tot ceea ce se întâmplase. Mai înţelepţi, poate, decât omologii din celelalte regiuni, nu au făcut greşeala de a se alia cu andalii împotriva rivalilor locali. Gwayne al IV-lea (Temător-de-Zei) şi-a trimis războinicii să-i caute pe Copiii Pădurii, în speranţa că vrăjitorii pădurii şi magia lor i-ar putea opri pe invadatori. Mern al II-lea (Zidarul) a ridicat un nou zid de apărare lângă Highgarden, poruncindu-le lorzilor săi stegari să se ocupe de lucrările lor defensive. Mern al III-lea (cel Smintit) a acoperit-o cu aur şi onoruri pe o vrăjitoare a pădurii care pretindea că poate ridica armate întregi de morţi, întorcându-i pe andali de unde veniseră. Lordul Redwyne a construit mai multe corăbii, iar lordul Hightower a fortificat zidurile Oraşului Vechi.

Cu toate acestea, marile bătălii anticipate de majoritatea dintre ei n-au venit. La vremea când cuceritorii ocupaseră ţărmurile estice, trecuseră generaţii întregi şi andalii îşi ridicaseră patruzeci de regi mărunţi de-ai lor, mulţi dintre ei fiind în conflict unul cu celălalt. Iar în Highgarden, cei Trei Regi înţelepţi s-au succedat unul după altul pe Tronul de Stejar.

Garth al IX-lea Gardener, fiul său Merle I (cel Blând) şi nepotul lui, Gwayne al V-lea, erau oameni foarte diferiţi, însă împărtăşeau o politică unică faţă de andali, una bazată pe acord şi asimilare, mai degrabă decât pe rezistenţa armată. Garth al IX-lea a adus un septon la curtea sa şi l-a inclus în consiliile sale şi-a construit un prim sept la Highgarden, cu toate că el, personal, a continuat să se închine în grădina zeilor din castel. Fiul său, Merle I, a adoptat oficial Credinţa şi a finanţat construirea de septuri şi chilii pentru septoni şi septe peste tot în Reach. Gwayne al V-lea a fost primul Gardener născut în cadrul Credinţei, şi primul făcut cavaler printr-un rit solemn şi post. (Mulţi dintre înaintaşii săi nobili au fost făcuţi cavaleri după moarte de tot felul de menestreli şi povestitori, însă adevăratul cavalerism a venit în Westeros numai cu andalii.)

Atât Merle I, cât şi Gwayne al V-lea şi-au luat soţii andale, pentru a întări legăturile taţilor lor cu regatul. Toţi cei trei regi au primit andali în slujba lor, cavaleri ai curţii şi servitori. Printre cei onoraţi în acest fel se găsea şi un cavaler andal, Ser Alester Tyrell, a cărui pricepere în mânuirea armelor era atât de impresionantă, încât a fost făcut campionul regelui şi apărător jurat sub Gwayne al V-lea. Urmaşii lui Ser Alester au devenit, cu timpul, administratori ereditari la Highgarden, sub Gardeneri.

Cei Trei Regi înţelepţi le-au dat pământuri şi titluri nobiliare celor mai puternici dintre regii andali ajunşi în Reach, în schimbul jurămintelor lor de credinţă. Gardenerii căutau şi meşteşugari andali şi-i încurajau pe lorzii lor stegari să facă la fel. Fierarii şi pietrarii în special erau răsplătiţi foarte bine. Cei dintâi i-au învăţat pe Primii Oameni să se înarmeze şi să-şi confecţioneze armuri din fier, în locul celor de bronz; ultimii i-au ajutat să-şi întărească zidurile de apărare ale castelelor şi fortăreţelor lor.

Şi cu toate că unii dintre aceşti lorzi proaspăt făcuţi au renunţat la jurămintele lor în anii următori, majoritatea n-au făcut acest lucru. Mai degrabă, s-au alăturat seniorilor lor pentru a-i anihila astfel de rebeli şi a apăra Reachul împotriva regilor andali şi a mercenarilor veniţi mai târziu. „Când un lup se aruncă asupra turmelor tale, tot ceea ce câştigi ucigându-l este doar un scurt răgaz, pentru că vor veni şi alţi lupi”: acestea au fost faimoasele cuvinte ale lui Garth al IX-lea. „Dacă în loc de asta îl hrăneşti pe lup şi-l îmblânzeşti şi-i transformi puii în câinii tăi de pază, vor apăra turma când va veni haita să dea iama.” Regele Gwayne al V-lea a fost mult mai succint: „Ne-au dat şapte zei, noi le-am dat pământ şi fiice, iar fiii şi nepoţii noştri vor fi ca fraţii.”

Multe case nobile din Reach se trag din aventurierii andali care au primit pământ şi soţii de la Garth al IX-lea, Merle I şi Gwayne al V-lea, printre acestea numărându-se Orme, Parren, Graceford, Cuy, Roxton, Uffering, Leygood şi Varner. Pe măsură ce treceau secolele, fiii şi fiicele acestor case s-au căsătorit cu descendenţii Primilor Oameni, fiind imposibil să mai fie deosebiţi. Rareori o cucerire a fost obţinută cu mai puţină vărsare de sânge.

Secolele care au urmat cuceririi andale s-au dovedit însă a fi mai puţin paşnice. Gardenerii succedaţi pe Tronul de Stejar au fost şi oameni puternici, dar şi din cei slabi, oameni deştepţi, dar şi smintiţi, şi odată chiar şi o femeie, însă puţini au avut înţelepciunea şi priceperea celor Trei Regi înţelepţi, aşa că pacea de aur a lui Garth Mână-Aurită n-a mai venit niciodată. În acea epocă îndelungată dintre asimilarea andalilor şi venirea dragonilor, regii din Reach s-au războit constant cu vecinii lor într-o luptă perpetuă pentru pământ, putere şi glorie. Regii din Stâncă, Regii Furtunii, mulţi dintre regii bătăioşi din Dorne şi Regii de pe

Râuri şi Dealuri pot fi şi ei număraţi printre duşmanii lor (şi adesea, şi printre aliaţii lor).

Highgarden a ajuns la apogeu sub regele Gyles al III-lea Gardener, care a condus în Ţinuturile Furtunii o armată strălucitoare de cavaleri, zdrobind ostile bătrânului Rege al Furtunii şi cucerind toate teritoriile la nord de Pădurea Ploii, în afară de Capătul Furtunii, pe care l-a asediat, fără rezultat, timp de doi ani. Gyles şi-ar fi dus până la capăt cucerirea, dacă în absenţa sa n-ar fi năvălit asupra Reachului Regele Stâncii, obligându-l să ridice asediul şi să se întoarcă acasă, pentru a se confrunta cu vesticii. Războiul mai extins care a urmat a implicat trei regi dornishieni şi doi din Ţinuturile Riverane, sfârşindu-se cu moartea lui Gyles al III-lea, de pe urma unor vărsături cu sânge şi cu hotarele dintre regate restabilite, aproape precum fuseseră înainte de începerea luptelor sângeroase.

Scăderea cea mai puternică a puterii Gardenerilor s-a înregistrat în timpul domniei îndelungate a lui Garth al X-lea, Barbă Colilie, care a urcat pe tron la vârsta de şapte ani şi a murit la nouăzeci şi şase, o domnie mai lungă decât cea a faimosului său înaintaş, Garth Mână-Aurită. Cu toate că a fost viguros la vârsta tinereţii, Garth al X-lea a fost un rege vanitos şi frivol, care s-a înconjurat de proşti şi de linguşitori. Nici înţelept, nici isteţ, mintea l-a lăsat la bătrâneţe, iar în timpul anilor îndelungaţi ai senilităţii sale a devenit unealta unei facţiuni, apoi a alteia, în timp ce cei aflaţi în preajma sa îi pofteau bogăţia şi puterea. Înălţimea Sa n-a avut băieţi, însă lordul Peake s-a căsătorit cu una dintre fiicele sale, lordul Manderly, cu o alta, fiecare dintre ei fiind hotărât ca soaţa lui să reuşească. Rivalitatea dintre ei a fost marcată de trădări, uneltiri şi crimă, ajungând, în cele din urmă, la război deschis. Alţi lorzi s-au alăturat ambelor părţi.

Cu lorzii din Reach la ascuţişul spadei şi cu regele mult prea slab pentru a controla ceea ce se întâmpla, cu atât mai puţin să împiedice ceva, Regele Furtunii şi Regele Stâncii au prins momentul şi mari porţiuni de teritoriu, în vreme ce atacurile dornishiene au devenit tot mai frecvente. Unul dintre regii din Dorne a asediat Oraşul Vechi, în vreme ce un altul a traversat Manderul şi-a prădat Highgarden. Tronul de Stejar, tronul viu, mândria Casei Gardener timp de ani fără număr, a fost ciopârţit şi ars, iar senilul rege Garth al X-lea a fost găsit legat de pat, scâncind şi bălăcindu-se în propria lui mizerie. Dornishienii i-au tăiat gâtul („o milostenie” a spus mai târziu unul dintre ei), apoi au incendiat Highgarden, după ce l-au golit de toate bogăţiile.

Au urmat aproape zece ani de anarhie, însă, în final, patruzeci dintre marile case din Reach, conduse de Ser Osmund Tyrell, Marele Administrator, s-au aliat, i-au înfrânt pe Peake şi pe Manderly, revendicând ruinele Highgardenului, întronându-l pe un văr de-al doilea al răposatului şi neplânsului Garth Barbă Colilie pe noul tron, ca regele Mern al VI-lea Gardener.

Tronul de Stejar

Deşi era un bărbat cu haruri modeste, Mern al VI-lea avea sfătuitori şi slujitori capabili. Ser Osmund Tyrell a fost urmat de fiul său, Ser Robert, apoi de nepotul său, Lorent. Bazându-se pe perspicacitatea sa, Mern al VI-lea a domnit bine, reconstruind Highgarden şi făcând mult mai mult pentru refacerea Casei Gardener şi a Reachului. Fiul său, Garth al XI-lea, a făcut restul, răzbunându-se atât de crunt pe dornishieni, încât lordul Hightower a spus după aceea că Munţii

Roşii fuseseră verzi, până când Garth îi colorase cu sângele dornishienilor. Tot restul domniei sale îndelungate, regele a fost cunoscut drept Garth Pictorul.

Şi-aşa s-au întâmplat lucrurile, rege după rege, în război şi pace. Totuşi, peste tot în Reach a trecut mândră o mână verde, până când regele Mern al IX-lea a galopat ca să se confrunte cu Aegon Targaryen şi cu surorile lui pe Câmpia de Foc.

Oraşul Vechi

Nicio istorie de-a Reachului nu este completă fără-o privire asupra Oraşului Vechi, cel mai grandios şi străvechi dintre oraşe, încă cel mai bogat, mai mare şi mai frumos din Westeros, chiar dacă Debarcaderul Regelui l-a eclipsat, fiind cel mai populat.

Cât de vechi este, cu adevărat, Oraşul Vechi? Mulţi maesteri au cumpănit această întrebare, însă, pur şi simplu, nu ştim. Originile oraşului se pierd în negura timpului şi sunt întunecate de legendă. Unii septoni ignoranţi susţin că Cei Şapte înşişi i-au stabilit hotarele, alţii cred că dragonii se cuibăriseră în Insula Bătăliei până când primul Hightower i-a ucis. Mulţi oameni de rând cred că Hightowerul însuşi a apărut, de la sine, într-o singură zi. Istoria întreagă şi adevărată a Oraşului Vechi nu va fi niciodată cunoscută. Putem să spunem cu certitudine că oamenii au trăit la gura râului Miedul din timpul Zorilor Vremurilor. Cele mai vechi consemnări runice confirmă acest lucru, la fel cum o fac şi unele relatări fragmentare, care ne-au parvenit de la maesterii trăitori printre Copiii Pădurii. Unul dintre ei, Maesterul Jellicoe, sugerează că aşezarea de deasupra Golfului Şoaptelor a început ca un simplu loc de negoţ, unde nave din Valyria, Vechiul Ghis şi Insulele Verii acostau ca să-şi refacă proviziile, să facă unele reparaţii şi troc cu seminţiile mai vechi, iar acest lucru pare o teorie ca oricare alta.

Şi totuşi, misterele rămân. Insula pietroasă unde se află Hightower este cunoscută drept Insula Bătăliei, chiar şi în cele mai vechi hrisoave ale noastre, dar de ce? Ce bătălie a fost dată acolo? Când? Între care lorzi, regi şi seminţii? Chiar şi menestrelii tac, când vine vorba despre asta.

Dar chiar şi mai enigmatică pentru învăţaţi şi istorici este marea fortăreaţă pătrată, din piatră

neagră, care domină insula. Pentru mare parte din istoria consemnată, acest edificiu monumental a servit ca fundaţie şi nivelul cel mai de jos pentru Hightower, şi totuşi ştim cu siguranţă că precede nivelurile superioare ale turnului cu mii de ani.

Cine-a construit-o? Când? De ce? Majoritatea maesterilor acceptă concluzia comună că este o construcţie valyriană, pentru că zidurile sale masive şi interioarele labirintice sunt toate din rocă solidă, fără nicio urmă de îmbinare, mortar sau daltă, un tip de edificiu întâlnit şi în alte părţi, în special pe drumurile dragonilor din Regatul Liber al Valyriei şi Zidurile Negre, care apărau inima Vechiului Volantis. Stăpânii dragonilor din Valyria, după cum se ştie, deţineau arta de a transforma piatra în lichid, cu focul dragonilor, modelând-o aşa cum voiau, apoi lipind-o mai tare ca flerul, oţelul sau granitul.

Dacă într-adevăr e o primă fortăreaţă valyriană, asta sugerează că stăpânii dragonilor au venit în Westeros cu mii de ani înainte de a-şi clădi avanpostul de la Piatra Dragonului, cu mult înainte de venirea andalilor sau chiar a Primilor Oameni. Dacă este aşa, au venit pentru negoţ? Erau vânători de sclavi, poate în căutarea uriaşilor? Au încercat să înveţe magia Copiilor Pădurii, cu vrăjitorii lor şi pădurile lor de copaci ai inimii? Sau a fost vorba de un scop mai întunecat?

Astfel de întrebări abundă chiar şi în zilele noastre. Înainte de Distrugerea Valyriei, maesterii şi arhimaesterii se duceau adesea în Regatul Liber în căutarea răspunsurilor, însă n-a fost găsit niciodată vreunul. Teoria septonului Barth, cum că valyrienii au venit în Westeros pentru că preoţii lor ar fi profeţit că Pieirea Omului va veni din ţinutul de dincolo de Marea Îngustă, poate fi infirmată cu uşurinţă, ca multe dintre convingerile ciudate şi superstiţiile sale.

Mai tulburătoare şi mai demne de consideraţie sunt argumentele propuse de cei care susţin că prima fortăreaţă nu e deloc valyriană.

Piatra neagră topită din care e făcută sugerează Valyria, însă stilul arhitectonic simplu, fără ornamente, nu, deoarece stăpânilor dragonilor le plăcea ceva mai mult decât răsucirea pietrelor în forme ciudate, fantastice şi ornamentate. În interior, există pasaje înguste, întortocheate, fără ferestre, care li se par multora mai degrabă tuneluri decât coridoare; este foarte uşor să te pierzi prin labirintul lor. Poate că asta nu-i decât o măsură defensivă, gândită să semene confuzie în rândurile atacatorilor, însă şi aceasta este, cu totul bizar, ceva ne-valyrian. Natura labirintică a interiorului arhitecturii sale l-a determinat pe Arhimaesterul Quillion să sugereze că fortăreaţa ar fi putut fi isprava constructorilor de labirinturi, un popor misterios, care a lăsat urme ale civilizaţiei lor dispărute prin Lorath, în Marea Tremurătoare. Ideea este provocatoare, însă stârneşte mult mai multe întrebări decât oferă răspunsuri.

O altă posibilitate chiar şi mai bizară ar fi cea propusă acum un secol de Maesterul Theron. Născut ca bastard în Insulele de Fier, Theron a observat o anume asemănare între piatra neagră a străvechii fortăreţe şi cea a Tronului din Piatră de Mare, înaltul scaun al Casei Greyjoy din Pyke, ale cărui origini sunt la fel de străvechi şi de misterioase. Manuscrisul lui Theron, de-abia început, Piatra ciudată, susţine că atât fortăreaţa, cât şi tronul ar putea fi opera unei seminţii ciudate, diforme, pe jumătate oameni, zămislite de creaturi ale mărilor sărate cu femeile oamenilor. Aceşti Veniţi-din-Adâncuri, cum le spune el, sunt la originea legendelor noastre despre sirene, argumentează el, în vreme ce îngrozitorii lor taţi sunt adevărul din spatele Zeului Înecat al oamenilor de fier.

Ilustraţiile numeroase, detailate şi cumva tulburătoare incluse în Piatra ciudată fac ca acest volum rar să fie fascinant de studiat, însă textul este greu de înţeles; Maesterul Theron avea darul desenului, însă nu se prea pricepea la cuvinte. În orice caz, teza lui nu are nicio dovadă şi poate fi respinsă fără probleme. Şi astfel, ne-am întors de unde am plecat, fiind obligaţi să acceptăm că începutul Oraşului Vechi, Insula Bătăliei şi fortăreaţa sa vor rămâne pe veci un mister pentru noi.

Motivele abandonării fortăreţei şi soarta constructorilor ei, oricine ar fi fost ei, sunt la fel de pierdute pentru noi, dar ştim că, la un moment dat, Insula Bătăliei şi marea sa fortăreaţă au ajuns în posesia Casei Hightower. Au fost ei Primii Oameni, aşa cum cred azi majoritatea învăţaţilor? Ori poate că descind dintr-un neam de navigatori şi negustori, care s-au aşezat deasupra Golfului Şoaptelor în epoci anterioare, oameni care au sosit acolo înaintea Primilor Oameni? Nu putem şti.

Hightower pe Insula Bătăliei.

Privind prima oară în paginile istoriei, Hightower sunt deja regi, domnind în Oraşul Vechi din Insula Bătăliei. Primul „turn înalt” ne spun cronicile, a fost făcut din lemn şi se ridica la peste cincisprezece metri deasupra fortăreţei străvechi de la baza sa. Nici el, nici turnurile mai înalte, din buşteni, din secolele următoare nu erau menite să fie locuite; erau simple faruri, construite ca să ghideze corăbiile de negoţ în apele acoperite de

ceaţă din Golful Şoaptelor. Primii Hightower trăiau în săli întunecate, galerii şi încăperi subterane din piatră ciudată. Numai odată cu ridicarea celui de-al cincilea turn, primul construit în întregime din piatră, Hightower a devenit o cetate de scaun, demnă de o mare casă. Acel turn, ni s-a spus, se înălţa la şaizeci de metri deasupra portului. Unii spun că a fost ridicat de Brandon Constructorul, în vreme ce alţii vorbesc de fiul lui, un alt Brandon; regele care l-a cerut, şi-a plătit pentru el, este amintit ca Uthor din High Tower.

Timp de mii de ani după aceea, urmaşii lui au domnit în Oraşul Vechi şi asupra ţinuturilor Miedului ca regi, iar corăbii din întreaga lume veneau în oraşul lor în plină dezvoltare pentru a face negoţ. Pe măsură ce Oraşul Vechi devenea tot mai bogat şi puternic, lorzii învecinaţi şi regii mărunţi îi priveau bogăţiile cu ochi lacomi, iar piraţii şi prădătorii de peste mări aflaseră şi ei poveşti despre splendorile sale. De trei ori în decursul unui secol oraşul a fost capturat şi jefuit, o dată de regele dornishian Samwell Dayne (Focul Stelelor), o dată de Qhored cel Crud şi insularii lui şi o dată de Gyles I Gardener (Năpasta), despre care se spune că i-a vândut pe trei sferturi dintre locuitorii oraşului ca sclavi, însă n-a fost în stare să spargă apărarea de la Hightower din Insula Bătăliei.

Jefuitori dornishieni în Oraşul Vechi.

Pentru că palisadele din lemn şi şanţul care protejaseră oraşul până atunci se dovediseră acum inutile, următorul rege din High Tower, Otho al II-lea, şi-a petrecut mare parte din domnie înconjurând Oraşul Vechi cu ziduri masive din piatră, mai groase şi mai înalte decât cele existente atunci în Westeros. Acest efort a sărăcit oraşul timp de trei generaţii, scriu hrisoavele, însă erau atât de puternice încât prădătorii ulteriori şi doritorii de cuceriri au fost determinaţi să caute prin alte părţi, iar cei care au atacat Oraşul Vechi au făcut asta în van.

Oricum, Casa Hightower n-a fost inclusă în Regatul Reach prin război, ci prin negocieri îndelungate şi căsătorii. Când Lymond Hightower a luat-o de nevastă pe fiica regelui Garland al II-lea Gardener, în vreme ce dădea mâna propriei sale fiice tatălui ei, Hightower au devenit stegari pentru Highgarden, transformându-se din nişte regi bogaţi, dar mărunţi, într-unii dintre cei mai mari lorzi din Reach. (Oraşul Vechi a fost ultimul dintre regatele străvechi care au plecat genunchiul în faţa celor din Highgarden, imediat ce ultimul rege din Arbor a dispărut pe mare, acest lucru permiţându-i

vărului său, regele Meryn al III-lea Gardener, să includă insula în domeniul său.)

Prin termenii tratatului de căsătorie, Gardenerii şi-au asumat de asemenea apărarea oraşului împotriva oricărui atac de pe uscat, ceea ce i-a permis lordului Lymond să-şi îndrepte atenţia spre „marele scop" al său, construirea de nave şi cucerirea mărilor. Pe la sfârşitul domniei sale, niciun lord şi niciun rege din Westeros nu putea egala puterea pe mare a Casei Hightower. O statuie uriaşă a lui Lymond Hightower veghează deasupra portului din Oraşul Vechi până în ziua de astăzi, privind spre Golful Şoaptelor. Ultimul rege Hightower este încă pomenit drept Leul-de-Mare.

Urmaşii lordului Lymond i-au împărtăşit viziunea. Cu rare excepţii, ei şi-au văzut de grădinile şi de oraşul lor, evitând să se implice în războaiele nesfârşite ale regilor mărunţi, şi ulterior în cele Şapte Regate. „Highgarden ne apără spatele," spunea odată lordul Jeremy Hightower, „aşa ca putem sa privim în afara, spre mare şi ţinuturile de dincolo".

Privind în depărtare şi construind chiar şi mai multe corăbii pentru a-şi proteja negoţul, lordul Jeremy a dublat bogăţia oraşului. Fiul său, Jason, a dublat-o încă o dată, şi-a reconstruit Hightower, făcându-l cu treizeci de metri mai înalt.

Când au venit andalii, cei din Casa Hightower s-au numărat printre primii lorzi din Westeros care i-au întâmpinat. „Războaiele nu fac bine negoţului" a zis lordul Dorian Hightower, când a lăsat-o pe nevasta lui după douăzeci de ani, mama copiilor săi, pentru a lua de soaţă o prinţesă andală. Nepotul său, lordul Damon (Devotatul), a fost primul care a acceptat Credinţa. Ca să-i onoreze pe noii săi zei, a construit cel dintâi sept din Oraşul Vechi şi alte şase în regatul său. Când a murit prematur, din cauza unei boli de stomac, Septonul Robeson a devenit regent al fiului său nou-născut, domnind în

fapt în Oraşul Vechi, pentru următorii douăzeci de ani şi devenind, în cele din urmă, primul Mare Septon.

Băiatul pe care l-a crescut şi l-a instruit, lordul Triston Hightower, a ridicat Septul Înstelat în onoarea lui, după moartea sa.

În secolele următoare, Oraşul Vechi a devenit centrul de netăgăduit al Credinţei din Westeros. Din sălile din marmură neagră ale Septului Înstelat, o succesiune de Mari Septoni şi-au aşezat coroana de cristal (prima fiind oferită Credinţei de fiul lordului Triston, lordul Barris) pentru a deveni glasul Celor Şapte pe pământ, poruncind săbiilor Militanţilor Credinţei şi sufletelor tuturor credincioşilor din Dorne şi până la Gât. Oraşul Vechi a devenit oraşul lor sfânt şi mulţi bărbaţi şi femei devotate se duceau acolo pentru a se ruga în septurile şi templele şi celelalte locuri sfinte ale sale. Fără îndoială, legăturile cu Cei Şapte i-au permis Casei Hightower să poată să stea departe de războaiele nenumărate ale Casei Gardener.

Credinţa n-a fost singura instituţie înfloritoare în spatele zidurilor masive ale Oraşului Vechi, sub protecţia Casei Hightower. Cu mii de ani înainte ca primul sept să-şi fi deschis porţile, oraşul găzduise Citadela, unde băieţii şi tinerii din Westeros au venit să studieze, să înveţe şi să-şi pregătească colanele de maesteri. Nu exista niciunde în lume un loc mai măreţ pentru cunoaştere.

Originile Citadelei sunt aproape la fel de misterioase ca ale Hightower. Mare parte a meritelor pentru construirea ei îi aparţin celui de-al doilea fiu al lui Uthor din High Tower, prinţul Peremore cel Strâmb. Un băiat bolnăvicios, cu un braţ veşted şi spatele strâmb, Peremore a fost ţintuit la pat pentru majoritatea scurtei sale vieţi, însă avea o curiozitate insaţiabilă pentru lumea de dincolo de fereastra lui, aşa că s-a adresat

înţelepţilor, învăţaţilor, preoţilor, vindecătorilor şi menestrelilor, dar şi solomonarilor, alchimiştilor şi vrăjitorilor. Se spune că prinţul nu avea o plăcere mai mare în viaţă decât să-i asculte pe aceşti învăţaţi cum se contraziceau. Când Peremore a murit, fratele său, regele Urrigon, le-a dat o mare suprafaţă de pământ pe malurile Miedului, „companionilor lui Peremore", pentru ca ei să se poată aşeza acolo şi să continue să-i instruiască pe alţii, să înveţe şi să caute adevărul. Şi asta au şi făcut.

La vremea Cuceririi lui Aegon, Oraşul Vechi era, indiscutabil, cel mai mare din Westeros: cel mai întins, mai bogat şi mai populat, un centru al cunoaşterii şi credinţei. Chiar şi aşa, ar fi putut avea aceeaşi soartă ca Harrenhalul, dacă n-ar fi existat legăturile strânse cu Hightower şi Septul Înstelat, deoarece Marele Septon a fost cel care l-a convins pe lordul Manfred Hightower să nu opună nicio rezistenţă înaintea lui Aegon Targaryen şi-a dragonilor săi, ci să-şi deschidă porţile la apropierea Cuceritorului şi să-l primească cu respect.

Însă conflictul astfel evitat a reizbucnit peste o generaţie, în timpul luptei sângeroase dintre Credinţă şi cel de-al doilea fiu al Cuceritorului, pe bună dreptate numit Maegor cel Crud. În primii ani ai domniei lui Maegor, Marele Septon era rudă prin alianţă cu familia Hightower. Moartea sa subită în 44 D. C. - la scurt timp după ce regele Maegor a ameninţat cu pârjolirea Septului Înstelat cu focul dragonului, înfuriat că Sfinţia Sa condamnase ultimele sale căsătorii - poate fi considerată providenţială, deoarece i-a permis lordului Martyn Hightower să-şi deschidă porţile înainte ca Balerion şi Vhagar să-şi scuipe focul.

Moartea subită a Marelui Septon în 44 D. C. a stârnit multe suspiciuni, chiar şi astăzi spunându-se că a fost omorât. Unii cred că a fost eliminat de propriul său frate, Ser Morgan Hightower, comandantul Fiilor Războinicului din Oraşul Vechi (şi este adevărat că Ser Morgan a fost singurul dintre Fiii Războinicului iertat de regele Maegor). Alţii o bănuiesc pe mătuşa fată-bătrână a lordului Martyn, lady Patrice Hightower, deşi argumentul lor pare să se bazeze pe faptul că otrava-i arma femeilor. S-a sugerat chiar că Citadela ar fi jucat un rol în eliminarea Marelui Septon, cu toate că asta pare puţin probabil.

Casa Tyrell

Blazonul Casei Tyrell (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Caswell, Florent, Fossoway, Gardener, Hightower, Merryweather, Mullendore, Oakheart, Redwyne, Rowan, Tarly şi Ashford.

Familia Tyrell n-a dat niciodată regi, cu toate că prin venele lor curge sânge regal (la fel ca în alte cincizeci de case mari din Reach). Ser Alester Tyrell, fondatorul acestei descendenţe, a fost un aventurier andal, devenit campion şi apărător jurat al regelui Gwayne al V-lea Gardener, unul dintre cei Trei Regi înţelepţi. Fiul său cel mare a devenit şi el un cavaler remarcabil, doar ca să moară intr-

un turnir. Cel de-al doilea fiu al său, Gareth, avea înclinaţii mai cărturăreşti şi n-a dobândit niciodată titlul de cavaler, în loc de asta preferând să slujească drept administrator regal. De la el îşi trag obârşia Tyrellii de astăzi.

Gareth Tyrell şi fiul său, Leo, şi-au îndeplinit îndatoririle cu atâta pricepere, încât Gardenerii au creat rangul ereditar de înalt Administrator. În decursul secolelor, multe generaţii au servit în această funcţie. Mulţi au devenit confidenţi apropiaţi şi sfetnici ai regilor lor; unii au fost castelani în vreme de război. Cel puţin unul a domnit în Reach ca regent în timpul minoratului regelui Garland al VI-lea. Regele Gyles al III-lea Gardener a spus că membrii familiei Tyrell sunt „cei mai credincioşi slujitori ai mei" iar Mern al VI-lea a fost atât de încântat de ei, încât i-a dat lui Ser Robert Tyrell mâna mezinei sale (permiţându-le astfel fiilor lor, nepoţilor şi generaţiilor următoare să-şi revendice descendenţa din Garth Mână Verde). Acesta a fost primul mariaj dintre Casa Gardener şi Casa Tyrell, însă au urmat alte nouă uniuni între cele două case în secolele viitoare.

Nu sângele lor regal l-a făcut pe Aegon Targaryen să aleagă să-i numească pe Tyrelli Lorzi de Highgarden, Păzitori ai Sudului şi Lorzi Suzerani în Reach, după ce Mern al IX-lea, ultimul dintre regii Gardener, a murit, împreună cu toţi fiii săi, pe Câmpia de Foc. Aceste onoruri au fost câştigate de prudenţa lui Harlan Tyrell, cel care a deschis porţile de la Highgarden în faţa lui Aegon şi s-a plecat, împreună cu familia sa, în faţa Casei Targaryen.

După aceea, un număr de alte mari case din Reach s-au plâns cu amărăciune că au devenit vasalii unul „vechil urcat în rang" insistând că sângele lor era mai nobil decât cel al Casei Tyrell. Nu poate fi tăgăduit că Oakheart din Old Oak, Florent din Fortăreaţa Brightwater, Rowan din

Crângul de Aur, Peake din Starpike şi Redwyne din Arbor aveau descendenţe mai vechi şi mai distinse decât Tyrellii şi, de asemenea, legături de sânge mai strânse cu Casa Gardener. Protestele lor au fost în van însă… pentru că, în parte, toate aceste case au ridicat armele împotriva lui Aegon şi a surorilor sale pe Câmpia de Foc, în vreme ce Casa Tyrell nu. Decizia lui Aegon Targaryen în această chestiune s-a dovedit una solidă. Lordul Harlan s-a dovedit a fi un administrator capabil pentru Reach, cu toate că nu l-a condus decât până în anul 5 D. C. când a dispărut cu întreaga sa armată în deşerturile din Dorne, în timpul Primului Război Dornishian al lui Aegon.

Fiul său, Theo Tyrell, nu voia, pe bună dreptate, să se implice în alte încercări de a cuceri Dorne, însă, în cele din urmă, a făcut-o când conflictul s-a întins dincolo de Munţii Roşii. Când Targaryenii au căzut până la urmă la pace cu Dorne, lordul Theo şi-a focalizat atenţia spre consolidarea puterii familiei sale. A format un consiliu de septoni şi maesteri să examineze şi, în cele din urmă, să respingă unele dintre cele mai insistente revendicări asupra Highgardenului ale celor care insistau că cetatea de scaun le aparţinea de drept lor.

Ca Lorzi de Highgarden şi Păzitori ai Sudului, descendenţii acestor „vechili urcaţi în rang” erau unii dintre cei mai puternici lorzi din regat, şi fuseseră chemaţi să lupte sub flamurile Dragonilor de multe ori. În majoritatea ocaziilor, au venit aşa cum au fost chemaţi, cu toate că, din înţelepciune, n-au jucat niciun rol în Dansul Dragonilor, deoarece lordul Tyrell era la acea vreme doar un bebeluş, iar mama, castelana, a preferat să ţină Highgarden departe de cumplita şi fratricida baie de sânge.

Mai târziu, când Daeron I Targaryen (Tânărul Dragon) a atacat Dorne, Tyrellii şi-au dovedit valoarea conducând atacul principal asupra

Trecătorii Prinţului. Slujind cu credinţă, poate puţin cam prea aprig, lordului Lyonel Tyrell i s-a dat în grijă Dorne, după ce Tânărul Dragon s-a întors triumfător la Debarcaderul Regelui. Înălţimea Sa a reuşit să-i pacifice o vreme pe dornishieni, numai pentru a avea o moarte îngrozitoare în infamul pat cu scorpioni. Uciderea lui a stârnit răscoala care a măturat Dorne, pricinuind, până la urmă, şi moartea Tânărului Dragon la vârsta de optsprezece ani.

Dintre Tyrellii care i-au urmat neferitului lord Lyonel la Highgarden, cel mai notabil este lordul Leo Tyrell, un campion de turnir, pomenit până în ziua de azi drept Leo Ghimpe Lung. Mulţi îl consideră cel mai bun participant la turnir care putea ţine o lance. Lordul Leo s-a distins în timpul Primei Rebeliuni Blackfyre, obţinând victorii semnificative împotriva sprijinitorilor lui Daemon Blackfyre în Reach, cu toate că forţele sale nu s-au putut aduna suficient de repede pentru a ajunge la timp la Bătălia de la Câmpia Ierbii Roşii.

Actualul Lord de Highgarden, Mace Tyrell, a luptat cu loialitate pentru Casa Targaryen în timpul Rebeliunii lui Robert, învingându-l chiar pe Robert Baratheon în Bătălia de la Ashford, ulterior asediindu-i fratele, pe Stannis, la Capătul Furtunii pentru aproape un an. Însă odată cu moartea lui Aerys al II-lea Regele Nebun şi a fiului său, prinţul Rhaegar, lordul Mace şi-a pus spada jos, şi astăzi este din nou Păzitorul Sudului şi slujitorul loial al regelui Robert şi al Tronului de Fier.

Highgarden

Marele castel Highgarden, vechea cetate de scaun a lorzilor Tyrell şi a regilor Gardener de dinaintea lor, a fost ridicat pe vârful unui deal înverzit de deasupra apei râului Mander, lat şi liniştit. Văzut din exterior, castelul „pare atât de legat de peisaj încât cineva ar putea crede că a crescut acolo, în loc să fi fost construit". Mulţi consideră Highgarden cel mai frumos castel din cele Şapte Regate, fapt pe care numai cei din Vale par să fie înclinaţi să-l contrazică. (Ei îl preferă pe al lor Eyrie.)

Dealul pe care se înalţă Highgarden nu este nici abrupt, nici stâncos, ci excesiv de lat, cu pante blânde şi o simetrie plăcută vederii. De la zidurile castelului şi până la turnuri, oricine poate vedea pe o distanţă de zeci de kilometri, în orice direcţie, peste livezi, pajişti şi câmpii cu flori, inclusiv trandafirii aurii din Reach, de multă vreme emblema de pe sigiliul Casei Tyrell.

Highgarden este încins de trei cercuri concentrice de ziduri de apărare cu metereze, construite din piatră albă frumos şlefuită, şi protejat de turnuri zvelte şi graţioase ca nişte fecioare. Fiecare zid este mai înalt şi mai gros decât cel de mai jos. Între zidul din exterior, care înconjoară baza dealului, şi cel din mijloc, de deasupra lui, se află faimosul labirint din tufe de măceş, o întortochere vastă şi complicată din ghimpi şi garduri vii, întreţinută timp de secole pentru plăcerea şi încântarea ocupanţilor castelului şi ale oaspeţilor lor… dar şi pentru scopuri defensive, deoarece năvălitorii nefamiliarizaţi cu labirintul nu-şi vor putea găsi cu uşurinţă drumul până la porţile castelului printre capcanele sale şi căile înfundate.

Highgarden.

Între zidurile castelului abundă vegetaţia, iar bastioanele sunt înconjurate de grădini, arbori, iazuri, fântâni şi curţi şi cascade făcute de oameni. Iedera acoperă clădirile mai vechi, iar viţa şi trandafirii cățărători se răsucesc pe statui, ziduri şi turnuri. Florile se deschid peste tot. Cetatea este un palat cum numai puţine există, plin de statui, colonade şi fântâni. Cele mai înalte turnuri de la Highgarden, rotunde şi zvelte, le domină pe cele antice, pătrate şi mohorâte ca aspect, cele mai vechi dintre ele datând din Epoca Eroilor. Restul castelului este o construcţie mult mai recentă, mare parte din ea ridicată de regele Mern al VI-lea, după distrugerea structurilor originale de către dornishieni în timpul domniei lui Garth Barbă Colilie.

Zeii, atât cei vechi, cât şi cei noi, sunt bine slujiţi în Highgarden. Splendoarea septului castelului, cu şirurile sale de ferestre cu vitralii, care-i celebrează pe Cei Şapte şi pe ubicuul Garth Mână Verde, nu are rival decât în Marele Sept al lui Baelor, în Debarcaderul Regelui, şi Septul Înstelat din Oraşul Vechi. Iar pădurea zeilor din Highgarden, luxuriantă şi verde, este aproape la fel de faimoasă, deoarece în locul unui singur copac al inimii, se făleşte cu trei copaci înalţi, mlădioşi, bătrâni, ale căror crengi au crescut atât de încâlcite în decursul secolelor, încât par aproape a fi un singur arbore cu trei trunchiuri, întinzându-se unul spre celălalt deasupra unui iaz liniştit. Legenda spune că aceşti trei copaci, numiţi în Reach cei Trei Menestreli, au fost plantaţi de Garth Mână Verde însuşi.

Nicio altă cetate din cele Şapte Regate n-a fost mai celebrată prin cântec decât Highgarden, şi nici nu-i de mirare, deoarece Tyrellii şi Gardenerii înaintea lor şi-au transformat curţile în aşezăminte de cultură, muzică şi arte înalte. În zilele de dinaintea Cuceririi, regii din Reach şi reginele lor au patronat turniruri de dragoste şi frumuseţe, unde cei mai impozanţi cavaleri din Reach au concurat pentru dragostea celor mai frumoase fecioare nu numai cu fapte de arme, ci şi prin cântec, poezie şi demonstraţii de virtute, pietate şi devoţiune castă. Cei mai mari luptători, bărbaţi pe atât de puri, pe cât de onorabili şi virtuoşi şi pricepuţi la arme, erau onoraţi prin invitaţia de a se alătura Ordinului Mâinii Verzi.

Cu toate că ultimii membri ai acestui nobil ordin au pierit împreună cu regele lor pe Câmpia de Foc (în afară de cei din Portul Alb, unde cavalerii Casei Manderly încă mai sunt activi), tradiţiile lor sunt încă pomenite prin Reach, unde Casa Tyrell continuă să deţină tot ce-i mai bun în ceea ce priveşte cavalerii şi cavalerismul. Turnirului lor de pe Câmpia Trandafirilor din timpul domniei lui Jaehaerys I, Bătrânul Rege, i-a mers vestea până

departe, peste mări şi ţări, drept cel mai măreţ turnir al vremii, iar multe altele au fost organizate recent în Reach.

DOMENIILE COROANEI
ȚINUTURILE
ZURTUNII
N
MAREA ÎNGUSTĂ
REACH
MUNȚII ROȘII
GOLFUL NAUFRAGIILOR
MAREA DORNULUI
DORNE
Tarth
Evenfall
Oldtown
Highgarden
Ashford
Longtable
Blackhaven
Stoneshield Hill
Greenstone
Sunspear
LEGENDA
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
RUȘTENI
CHIHLIMBAR
DRUMURI

Ţinuturile Furtunii

Furtunile care agită Marea Îngustă sunt temute peste tot în cele Şapte Regate, la fel ca în cele Nouă Oraşe Libere. Cu toate că pot apărea în orice anotimp, navigatorii spun că cele mai rele se pornesc în fiecare toamnă, formându-se în apele calde ale Mării Verii, la sud de Treptele de Piatră, apoi urlă spre nord, peste insulele acelea întunecate şi stâncoase. Mai mult de jumătate dintre ele continuă spre nord, prin nord-vest, potrivit arhivelor din Citadelă, măturând Capul Mâniei şi Pădurea Ploii, câştigând forţă (şi umezeală) pe când traversează apele Golfului Naufragiilor înainte de a se izbi de Capătul Furtunii sau de Capul Durran.

De la aceste mari urgii îşi trag numele Ţinuturile Furtunii.

În inima străvechiului regat era Capătul Furtunii, ultimul şi cel mai mare castel ridicat de regele erou Durran Năpasta Zeilor, din timpul Epocii Eroilor, care se înalţă imens şi de neclintit în vârful stâncilor dominante de la Capul Durran. La sud, dincolo de Golful Naufragiilor, cu apele sale sălbatice şi stâncile ascunse, se află Capul Mâniei. Încâlceala de un verde crud a Pădurii Ploii domină cele două treimi nordice ale capului. Şi mai departe în sud, începe o câmpie întinsă, care se rostogoleşte molcomă în jos, spre Marea Dornului, unde numeroase mici sate de pescari punctează linia ţărmului. Port prosper şi târg, Oraşul Plângerii (după cum a ajuns să fie cunoscut în secolele recente, deoarece acolo s-a întors în regatul său trupul regelui erou ucis, Daeron I Targaryen, după asasinarea lui în Dorne) se află aici şi mare parte din negoţul regiunii trece prin portul său.

Marea insulă Tarth, cu cascadele sale şi lacurile şi munţii semeţi, este considerată şi ea ca parte din Ţinuturile Furtunii, la fel ca Estermont şi miriade

de alte insule mai mici din largul Capului Mâniei şi al coastei Oraşului Plângerii.

Înspre vest, se înalţă dealuri sălbatice şi cutezătoare, ridicându-se spre cer până când le fac loc Munţilor Roşii, hotarul dintre Ţinuturile Furtunii şi Dorne. Văi adânci şi seci, mari dune deluroase domină aici peisajul şi este adevărat că, uneori, în amurg piscurile sale licăresc stacojiu şi roşiatic pe fundalul norilor… dar mai există unii care afirmă că aceşti munţi nu şi-au primit numele de la culoarea pietrei lor, ci de la sângele care s-a scurs în pământ.

Mai departe, în interior, dincolo de baza dealurilor, se află mlaştinile, o vastă întindere de pajişti, lande şi câmpii bătute de vânt întinse spre vest şi nord, pe sute de kilometri. Acolo, înaintea Munţilor Roşii, se află marile castele ale lorzilor de la Hotare, construite ca să păzească graniţele Ţinuturilor Furtunii împotriva incursiunilor dornishiene dinspre sud şi ale slugilor îmbrăcate în oţel ale regilor din Reach dinspre vest. Cei mai importanţi dintre lorzii de la Hotare sunt Swann de la Coiful de Piatră, Dondarrionii de la Blackhaven, Selmy de la Hambarul Recoltei şi Caron din Cântecul Nopţii, ale cărui Turnuri Cântătoare marchează cel mai vestic avanpost al regatului Regilor Furtunii. Toţi aceştia au rămas fideli Capătului Furtunii până în ziua de astăzi, aşa cum au fost din vremuri imemoriale.

Însă, la nord de Capătul Furtunii hotarele regatului s-au modificat de multe ori în decursul veacurilor, după cum Regii Furtunii puternici sau slabi au dobândit sau au pierdut teritorii într-o succesiune de războaie, mari şi mici. Astăzi, domeniul Casei Baratheon ţine de la malul sudic al Apei Line şi zonele mai joase ale Pădurii Regelui, de-a lungul ţărmurilor stâncoase ale Mării Înguste, până sus, la baza Ciocului lui Massey… Însă înainte de Cucerirea lui Aegon, înainte de venirea

andalilor, regii războinici ai Casei Durrandon şi-au împins hotarele mult mai departe.

Ciocul lui Massey făcea, pe atunci, parte din regatul lor şi întreaga Pădure a Regelui, până la Golful Apei Negre. În anumite epoci, Regii Furtunii au domnit chiar dincolo de Apa Neagră. Oraşe îndepărtate precum Duskendale şi Iazul Fecioarelor se închinau cândva Capătului Furtunii, iar sub redutabilul războinic Arian al III-lea Durrandon regatul furtunii şi-a întins dominaţia asupra Ţinuturilor Riverane, pe care le-au condus peste trei secole.

Şi totuşi, chiar şi la momentul lor de cea mai mare extindere, regatele Durrandonilor şi ale urmaşilor lor au fost întotdeauna slab populate, în comparaţie cu Reach, Ţinuturile Riverane şi Vestul, puterea lorzilor de la Capătul Furtunii fiind diminuată. Cei care au ales să-si ridice căminul în Ţinuturile Furtunii - fie de-a lungul ţărmurilor stâncoase ale Mării Înguste, prin pădurile umede şi verzi, ori printre mlaştinile bătute de vânturi - sunt speciali. Oamenii din Ţinuturile Furtunii sunt aidoma vremii: tumultuoşi, violenţi, implacabili, imprevizibili.

Venirea Primilor Oameni

Istoria Ţinuturilor Furtunii merge înapoi, până în Zorii Vremurilor. Cu mult înainte de venirea Primilor Oameni, Westerosul aparţinea unor seminţii mai vechi: Copiilor Pădurii şi uriaşilor (şi, spun unii, şi Celorlalţi, acei înspăimântători „umblători albi" ai Nopţii celei Lungi).

Copiii şi-au făcut căminele în pădurile vaste, primordiale, întinse cândva de la Capul Mâniei până la Capul Krakenului, la nord de Insulele de Fier (astăzi, din ele n-au mai rămas decât Pădurea Regelui şi cea a Ploii), iar uriaşii la baza versanţilor Munţilor Roşii şi de-a lungul spinării pietroase a Ciocului lui Massey. Spre deosebire de ultimii andali, care au venit în Westeros pe mare, Primii Oameni şi-au croit drum dinspre Essos peste marele pod de pământ care este numit astăzi Braţul Rupt din Dorne, aşa că Dorne şi Ţinuturile Furtunii de la nord au fost primele părţi din Westeros care au cunoscut paşii omului.

Sălbăticia umedă a Pădurii Ploii a fost un teren favorit al Copiilor Pădurii, ne spun legendele, şi printre dealuri trăiau uriaşi, ridicându-se cu semeţie între umbrele Munţilor Roşii şi printre defileurile şi crestele peninsulei pietroase care a ajuns să se cheme Ciocul lui Massey. Cu toate că uriaşii erau un popor timid şi niciodată ostili faţă de oameni, iniţial, Copiii Pădurii i-au primit cu braţele deschise pe nou-veniţi în Westeros, crezând că era pământ destul pentru toată lumea.

Pădurea i-a modelat pe Primii Oameni, care şi-au făcut locuinţele sub stejarii seculari, sequoia dominanţi, pini străjeri şi soldaţi. De-a lungul malurilor pâraielor mici se ridicau sate primitive, în care oamenii vânau şi puneau capcane atât cât le permiteau conducătorii lor. Blănurile din Ţinuturile Furtunii erau bine primite, însă adevăratele bogăţii ale Pădurii Ploii erau buştenii şi lemnul tare, greu

de găsit. Însă, tăierea copacilor i-a adus curând în conflict pe Primii Oameni cu Copiii Pădurii, şi pentru sute şi mii de ani s-au războit unii cu alţii, până când Primii Oameni i-au adoptat pe vechii zei ai copiilor şi au împărţit pământurile printr-un Pact pecetluit pe Insula Chipurilor, pe marele lac numit Ochiul Zeilor.

Pactul a apărut însă târziu în istoria omului în Westeros; la vremea când a fost semnat, uriaşii (care nu participaseră) au fost aproape izgoniţi din Ţinuturile Furtunii, şi chiar şi Copiii n-au mai avut aceeaşi putere.

Casa Durrandon

Mare parte din istoria timpurie a Westerosului s-a pierdut în negurile vremurilor, când, cu cât ne întoarcem mai mult în trecut, este greu de separat fapta de legendă. Acest lucru este în mod particular valabil pentru Ţinuturile Furtunii, unde Primii Oameni erau, prin comparaţie, puţini, iar seminţiile străvechi puternice. În alte părţi din cele Şapte Regate, runele care ne spun legendele lor s-au păstrat, săpate în pereţii peşterilor şi pe pietrele ridicate şi între ruinele fortăreţelor prăbuşite, însă în Ţinuturile Furtunii, cel mai adesea Primii Oameni şi-au cioplit poveştile despre victoriile şi înfrângerile lor în trunchiurile copacilor, demult putreziţi însă.

Mai mult, o tradiţie apărută printre Regii Furtunii din vechime, respectiv numirea primului fiu născut şi moştenitor după numele lui Durran Năpasta Zeilor, fondatorul familiei lor, comportă noi dificultăţi pentru istoric. Numărul incredibil de regi Durran a provocat, inevitabil, confuzie. Maesterii din Citadela Oraşului Vechi le-au atribuit numere multora dintre aceşti monarhi pentru a-i deosebi, însă acesta n-a fost şi obiceiul baladiştilor (care, de cele mai multe ori, nu inspiră nicio încredere), principalele noastre surse de informaţii despre respectivele vremuri.

Legendele din jurul fondatorului Casei Durrandon, Durran Năpasta Zeilor, ne-au parvenit prin intermediul menestrelilor. Cântecele lor ne povestesc cum Durran i-a câştigat inima lui Elenei, fiica zeului mărilor şi a zeiţei vântului. Acceptând iubirea unui muritor, Elenei s-a condamnat singură la moarte, iar din această cauză, părinţii săi îl urau pe bărbatul pe care-l luase ca soţ şi stăpân. În furia lor, au trimis vânturi cumplite şi ploi biciuitoare pentru a dărâma toate castelele ridicate de Durran, până când un băieţel l-a ajutat să construiască unul

atât de solid şi cu pricepere făcut, încât a putut înfrunta furtunile. Băiatul a crescut şi-a devenit Brandon Constructorul, iar Durran, primul Rege al Furtunii. Cu Elenei lângă el, a trăit şi-a domnit la Capătul Furtunii pentru o mie de ani, sau cel puţin aşa spun poveştile. (O astfel de întindere a vieţii pare greu de crezut, chiar şi pentru un erou căsătorit cu fiica a doi zei. Arhimaesterul Glaive, el însuşi născut în Ţinuturile Furtunii, a sugerat cândva că acest Rege de o Mie de Ani a fost, de fapt, o succesiune de monarhi cu acelaşi nume, ceea ce pare plauzibil, însă imposibil de dovedit.)

Fie că a fost un om sau cincizeci, ştim că în acele vremuri regatul şi-a întins autoritatea dincolo de Capătul Furtunii şi în interiorul ţării, absorbind regatele învecinate, unul câte unul, în decursul secolelor. Unele au fost câştigate prin tratate, altele prin căsătorii, mai multe prin cucerire, un proces continuat de urmaşii lui Durran.

Năpasta Zeilor însuşi a fost primul care a revendicat Pădurea Ploii, sălbăticia umedă care, până atunci, aparţinuse doar Copiilor Pădurii. Fiul său, Durran cel Devotat, le-a redat Copiilor mare parte din ce le confiscase tatăl lui, însă un secol mai târziu, Durran Topor-de-Bronz a luat pădurea înapoi, de data asta pentru totdeauna. Toate cântecele ne spun că Durran cel Aspru l-a omorât pe Lun cel Din Urmă, Regele Uriaşilor, în Bătălia de la Crookwater, însă învăţaţii nu au căzut de acord dacă a fost vorba de Durran al V-lea sau de Durran al VI-lea.

Maldon Massey a construit castelul Stonedance şi şi-a întins dominaţia asupra Ciocului lui Massey sub un alt rege Durran, numit Prietenul Corbilor, însă anii şi cifrele sunt discutabile. Durran cel Tânăr, Băiatul Măcelar, a fost cel care a umplut râul Slayne cu trupurile dornishienilor, după ce-i respinsese pe Yoren Yronwood şi pe fecioara războinică Wylla din Wyl în Bătălia de lângă Iazul Însângerat… Însă nu era acelaşi rege care s-a

logodit cu propria lui nepoată mai târziu, şi-a murit de mâna fratelui său, Erich Fratricidul? Această întrebare, şi multe altele, nu va primi, probabil, răspuns niciodată.

Cumva, există surse mai bune pentru secolele următoare. Putem spune cu o anume certitudine că marele regat-insulă din Tarth a căzut sub puterea Casei Durrandon când Durran cel Chipeş a luat-o de soaţă pe fiica regelui lui, Edwyn Evenstar. Nepotul lor, Erich Pânzarul (mai mult ca sigur, Erich al III-lea), a fost primul care-a revendicat Estermont şi insulele mai mici aflate mai departe spre sud. Un alt Durran (Durran al X-lea, admit majoritatea învăţaţilor) a extins regatul spre nord, spre Apa Neagră, iar fiul său, Monfryd I (cel Măreţ), primul care a traversat marele râu, i-a învins pe regii mărunţi ai Casei Darklyn şi ai Casei Mooton într-o serie de războaie şi a cucerit prosperele oraşe-port Duskendale şi Iazul Fecioarelor.

Fiul lui Monfryd, Durran al XI-lea (cel Slab), şi propriul său fiu, Barron (cel Frumos), au cedat tot ce câştigase el şi chiar mai mult decât atât. În timpul îndelungaţilor ani când Durwald I (Grăsanul) a domnit la Capătul Furtunii, Massey s-au desprins din regat, Tarth s-a răsculat de trei ori, şi chiar şi la Capul Mâniei a apărut o provocare, din partea unei vrăjitoare a pădurii, cunoscută doar ca Regina Verde, care-a asmuţit Pădurea Ploii împotriva Capătului Furtunii preţ de aproape o generaţie. O vreme s-a zis că domnia lui Durwald nu s-a întins mai departe decât putea un bărbat să urineze de pe zidurile de la Capătul Furtunii.

Roata s-a întors când Morden al II-lea l-a făcut pe fratele său vitreg, Ronard, de origine umilă, castelan. Războinic de temut, Ronard a devenit de facto cârmuitorul Ţinuturilor Furtunii, şi-a luat-o pe sora lui Morden de soţie. În decurs de cinci ani, a revendicat şi tronul. Regina lui Morden a fost cea care a pus coroana soţului său pe capul lui Ronard.

Dacă baladele nu mint, ea a împărţit şi patul cu el. Morden, considerat inofensiv, a fost închis într-o celulă din turn.

Uzurpatorul a domnit aproape treizeci de ani cu numele de Ronard Bastardul, zdrobindu-i pe stegarii rebeli şi pe regii mărunţi, în bătălii după bătălii. Nemulţumindu-se cu o singură femeie, a cerut o fiică de la fiecare duşman al său care şi-a plecat genunchiul. Când a murit, avea, se pare, nouăzeci şi nouă de fii. Majoritatea erau născuţi bastarzi (cu toate că Ronard avea douăzeci si trei de soţii, spun baladele) şi nu au moştenit nimic, fiind nevoiţi să se descurce singuri. Din acest motiv, mii de ani mai târziu, mulţi dintre oamenii de rând din Ţinuturile Furtunii, chiar şi cei mai răi şi mai proşti dintre ei, încă se mai fălesc cu sângele lor regal.

Andalii în Ţinuturile Furtunii

Erich al VII-lea Durrandon era rege în Ţinuturile Furtunii când corăbiile lungi andale au început să traverseze Marea Îngustă. Istoria şi-l aminteşte drept Erich cel Nepregătit, pentru că i-a ignorat pe invadatori, făcând faimoasa declaraţie că nu-l interesau „ciorovăielile unor străini dintr-o ţară foarte îndepărtată.” Regele Furtunii era implicat în propriile lui războaie la acea vreme, încercând să recucerească Ciocul lui Massey de la infamul său rege-pirat, Justin Ochi-de-Lapte, în vreme ce se străduia să respingă incursiunile regelui dornishian, Olyvar Yronwood. Erich n-a trăit să vadă rezultatele inacţiunii sale, deoarece andalii au ocupat, prin cucerire, Valea pe tot restul vieţii sale.

Andali acostând pe ţărmurile Ţinuturilor Furtunii.

Nepotul său, regele Qarlton al II-lea Durrandon, a fost primul care s-a confruntat cu andalii pe câmpul de luptă. După patru generaţii de război, monarhul - care-şi spunea Qarlton Cuceritorul - a reuşit, în cele din urmă, să ocupe Ciocul lui Massey, luând Stonedance după un asediu de un an

şi ucigându-l pe ultimul rege al Casei Massey, Josua (numit Suliţă Moale).

Regele Furtunii şi-a păstrat cucerirea mai puţin de doi ani. O căpetenie andală, Togarion Bar Emmon (căruia i se zicea Togarion cel Groaznic) îşi făcuse propriul său mic regat la nord de Apa Neagră, însă era presat de regele Darldyn din Duskendale. Simţind slăbiciunea dinspre sud, Togarion a luat-o de soţie pe fiica lui Josua Suliţă Moale şi-a trecut Golful Apei Negre cu întreaga sa forţă, pentru a fonda un nou regat pe Ciocul lui Massey. Şi-a construit propriul său castel la Vârful Ascuţit, la capătul Ciocului, izgonindu-i pe cei din Ţinuturile Furtunii de la Stonedance, lăsându-l pe fratele nevestei sale să domnească acolo ca o marionetă trasă de sfori.

Qarlton Cuceritorul s-a trezit confruntat cu mai multe probleme decât pierderea Ciocului lui Massey. Ochii andalilor se îndreptaseră spre sud, iar corăbiile lungi au început să acosteze peste tot, pe coaste, pline de oameni flămânzi, cu steaua cu şapte colţuri pictată pe scuturi, pe piept şi pe frunte, cu toţii porniţi să-şi stabilească propriile lor regate. În restul domniei sale şi a fiului şi a nepotului său (Qarlton al III-lea şi Monfryd al V-lea) după el, războiul nu s-a încheiat aproape niciodată.

Stea cu şapte colţuri sculptată în piatră.

Cu toate că Regele Furtunii a câştigat şase bătălii majore, cea mai mare dintre acestea fiind Bătălia de la Poarta de Bronz, unde Monfryd al V-lea Durrandon a învins Frăţia Sfântă a andalilor, o alianţă formată din şapte regi mărunţi şi căpetenii războinice, cu preţul propriei sale vieţi, corăbiile lungi au continuat să vină. S-a spus că pentru fiecare andal căzut în luptă, debarcau alţi cinci. Tarth a fost primul ţinut al furtunii copleşit în acest fel, fiind urmat curând de Estermont.

Andalii s-au stabilit şi la Capul Mâniei, şi-ar fi putut să ia întreaga Pădure a Ploii dacă nu s-ar fi războit între ei pentru regatele Primilor Oameni. Însă regele Baldric I Durrandon (cel Şiret) a reuşit să-i stârnească unul împotriva celuilalt, iar Durran al XXI-lea a luat măsura fără precedent de a-i căuta pe Copiii Pădurii din cavernele şi dealurile scobite unde se refugiaseră, pentru a se alia cu ei împotriva oamenilor veniţi de peste mare. În bătăliile de la Mlaştina Neagră, în Pădurea Ceţoasă, şi pe sub Dealul Urlător (localizarea acestuia a fost, din păcate, pierdută), această „Alianţă a Copacilor Inimii” le-a administrat andalilor o serie de înfrângeri usturătoare care au întârziat, o vreme, declinul Regilor Furtunii. Şi o alianţă chiar şi mai importantă, cea dintre regele Cleoden I şi trei regi dornishieni, a obţinut o victorie chiar şi mai importantă asupra lui Drox Făcătorul-de-Hoituri pe râul Slayne, lângă Coiful de Piatră, o generaţie mai târziu.

Totuşi, nu trebuie să se creadă că Regii Furtunii i-ar fi respins pe invadatori. Pentru că victoriile lor n-au abătut valul andal; deşi mulţi regi andali şi căpetenii războinice au sfârşit-o cu capul înfipt în câte-o ţepuşă deasupra porţilor de la Capătul Furtunii, invadatorii au continuat să vină. Reversul este şi el adevărat: andalii nu au îngenuncheat niciodată, cu adevărat, neamul Durrandon. De şapte ori au asediat Capătul Furtunii ori au încercat să ia cu asalt zidurile sale măreţe, ne spune istoria

de şapte ori au fost respinşi. Cea de-a şaptea înfrângere a fost considerată un semn din partea zeilor; după aceasta, n-au mai avut loc alte asalturi.

În cele din urmă, cele două părţi s-au asociat, pur şi simplu. Regele Maldon al IV-lea a luat o fecioară andală de nevastă, la fel ca şi fiul său Durran al XXIV-lea (Durran Corcitul). Căpeteniile războinice andale au devenit lorzi şi regi minori, s-au căsătorit cu fiicele lorzilor furtunii, dându-le în schimb propriile lor fiice, au jurat credinţă pentru pământurile lor şi şi-au pus spadele în slujba Regilor Furtunii. Conduşi de Ormund al III-lea şi de regina sa, locuitorii Ţinuturilor Furtunii au renunţat la zeii lor străvechi, adoptându-i pe zeii andalilor, Credinţa Celor Şapte. Pe măsură ce treceau secolele, cele două seminţii au devenit ca una singură… iar Copiii Pădurii, uitaţi cu toţii, au dispărut din Pădurea Ploii şi din Ţinuturile Furtunii.

Casa Durrandon a ajuns la apogeu în epoca următoare, în timpul Epocii celor O Sută de Regate, Arian I (Răzbunătorul) i-a măturat pe toţi cei care i se împotriveau, împingând hotarele regatului său până departe la Apa Neagră şi izvoarele Manderului. Stră-strănepotul său, Arian al III-lea, a trecut atât Apa Neagră, cât şi Tridentul şi a revendicat Ţinuturile Riverane în întregime, la un moment dat înfigându-şi flamura cu cerbul încoronat pe ţărmul Mării Apusului.

Însă odată cu moartea lui Arian al III-lea, a început un declin inevitabil, deoarece locuitorii Ţinuturilor Furtunii erau prea puţini pentru a putea menţine acest regat vast. Răscoalele s-au succedat, regii mărunţi au răsărit ca buruienile, castelele şi fortăreţele s-au prăbuşit… şi-apoi au venit insularii, conduşi de Harwyn Mână Grea, Rege al Insulelor de Fier, şi totul s-a petrecut aşa cum s-a relatat mai înainte. Chiar dacă locuitorii Ţinuturilor Furtunii s-au retras din calea oamenilor de fier, în nord, dornishienii au năvălit pe Drumul Oaselor

pentru a-i presa din sud, iar regele din Reach şi-a trimis cavalerii de la Highgarden să recupereze tot ceea ce pierduse Vestul.

Regatul Furtunii s-a micşorat, rege după rege, după fiecare bătălie, an de an. Prăbuşirea a fost oprită pentru scurt timp când un fioros prinţ războinic, Argilac cel Arogant, şi-a pus coroana cerbului, însă nici măcar un om atât de măreţ ca el n-ar fi putut stăvili sau respinge valul. Ultimul dintre Regii Furtunii, ultimul Durrandon, Argilac a făcut asta doar pentru o vreme… Însă spre sfârşitul vieţii sale, când îmbătrânise, monarhul a făcut o încercare stângace de a se folosi de Casa Targaryen de la Piatra Dragonului ca pavăză împotriva puterii în creştere a insularilor şi a regelui lor, Harren cel Negru. Nu apuca niciodată un dragon de coadă, spune un vechi proverb. Argilac cel Arogant a făcut chiar asta, nereuşind altceva decât să îndrepte atenţia lui Aegon Targaryen şi a surorilor sale spre vest.

Când au acostat la gura Apei Negre, pentru a începe cucerirea celor Şapte Regate, odată cu ei a sosit şi un bastard cu ochi negri şi păr negru, Orys Baratheon.

Casa Baratheon

Blazonul Casei Baratheon (centru) şi unde din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Buckler, Caron, Connington, Dondarrion, Estermont, Penrose, Seaworth, Selmy, Staedmon, Swann şi Tarth

Casa Baratheon a luat naştere în ploaia şi noroiul bătăliei cunoscute în istorie drept Ultima Furtună, când Orys Baratheon a respins de trei ori o şarjă a cavalerilor Capătului Furtunii şi l-a omorât pe regele lor, Argilac cel Arogant, într-o luptă directă. Capătul Furtunii, multă vreme considerat inexpugnabil, a cedat în faţa lui Orys fără luptă (un lucru înţelept, ţinând cont de soarta Harrenhalului). După aceea, Orys a luat-o de soţie pe fata lui

Argilac şi a adoptat blazonul Durrandon pentru a-l onora.

Favorurile cu care l-a copleşit Aegon pe Orys Baratheon sunt puse de mulţi pe seama zvonurilor potrivit cărora el era fratele vitreg, de origine umilă, al Cuceritorului. Cu toate că n-a fost niciodată dovedită, povestea are credit şi astăzi.

Alţii sugerează că Orys s-a ridicat atât de mult datorită priceperii sale la arme şi loialităţii sale neabătute faţă de Casa Targaryen. Chiar şi înainte de Cucerire, a fost campionul lui Aegon şi apărător jurat, iar faptul că l-a înfrânt pe Argilac n-a făcut decât să adauge o strălucire în plus numelui său. Când regele Aegon a dat pentru totdeauna Capătul Furtunii Casei Baratheon şi l-a numit pe Orys Lord Suzeran al Ţinuturilor Furtunii şi Mână a Regelui, nimeni n-a îndrăznit să sugereze că n-ar fi fost vrednic de asemenea onoruri.

Oricum, în timpul invaziei lui Aegon în Dorne, din anul 4 D. C. lordul Orys a fost luat prizonier în timp ce încerca să-şi aducă forţele pe Drumul Oaselor de Wyl din Wyl, cunoscut şi ca Iubitorul Văduvelor, care i-a retezat mâna dreaptă.

După aceea, toate mărturiile atestă că Orys a devenit acru şi arţăgos. Renunţând la rangul de Mână a Regelui, şi-a întors atenţia spre Dorne, obsedat de ideea de răzbunare. Şansa lui a venit în timpul domniei lui Aenys I, când a spulberat o parte din oastea Regelui Vulturilor şi lordul Walter Wyl, fiul Iubitorului Văduvelor, i-a căzut în mână.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Orys Baratheon, cunoscut acum drept Orys Ciungul, a galopat de la Capătul Furtunii pentru a-i zdrobi pe dornishieni sub zidurile de la Coiful de Piatră. Când Walter Wyl i-a fost adus, rănit, dar în viaţă, lordul Orys a zis: „Tatăl tău mi-a luat mâna.

Eu ţi-o retez pe-a ta drept răsplată.” Şi spunând asta, i-a retezat lordului Walter mâna dreaptă. Apoi i-a luat şi cealaltă mână, precum şi ambele picioare, drept „dobândă” cămătărească. Ciudat a fost că lordul Baratheon a murit în timp ce se întorcea la Capătul Furtunii, din cauza rănilor căpătate în bătălie, dar fiul său, Davos, a spus că a murit împăcat, zâmbind spre mâinile şi picioarele putrezite, care atârnau în cortul lui ca o legătură de ceapă.

Baratheonii au rămas strâns legaţi de Casa Targaryen şi au jucat un rol semnificativ în domniile zbuciumate ale succesorilor lui Aegon Cuceritorul. Nepotul lordului Orys Baratheon, lordul Robar, a fost primul mare lord care a trecut făţiş de partea prinţului Jaehaerys împotriva unchiului său, Maegor cel Crud. Pentru loialitatea şi curajul său, a fost numit Protector al Regatului şi Mână a Regelui, după moartea ciudată a lui Maegor, pe Tronul de Fier. În timpul minoratului regelui Jaehaerys, lordul Robar a împărţit regenţa cu bunica regelui, regina văduvă Alyssa. Jumătate de an mai târziu, cei doi s-au căsătorit. Din uniunea lor, s-a născut lady Jocelyn, care s-a măritat cu fiul cel mare al Bătrânului Rege şi a devenit mama prinţesei Rhaenys, „Regina Care-n-a-Fost-să-Fie” după cum îi spunea cu dezinvoltură glumeţul Ciupercă, şi a lui Boremund Baratheon, cel care i-a urmat tatălui său ca Lord de Capătul Furtunii. În Marele Consiliu din 101 D. C. convocat de Jaehaerys I pentru rezolvarea chestiunii succesiunii sale, lordul Boremund a fost tranşant în sprijinirea revendicării tronului de către nepoata sa, prinţesa Rhaenys, şi de fiul ei, prinţul Laenor din Casa Velaryon, însă s-a pomenit de partea celor care au pierdut partida.

Puterea Capătului Furtunii şi apropierea sa de Debarcaderul Regelui şi de Tronul de Fier au făcut

din Baratheoni prima dintre marile case din Westeros al cărei sprijin a fost dorit de prinţesa Rhaenyra şi de Aegon al II-lea, după moartea tatălui lor, Viserys I Targaryen. Oricum, lordul Boremund se sfârşise din viaţă, iar fiul său, Borros, îl urmase, dar pe atunci Borros era un cu tot alt fel de om.

DESPRE LORDUL BORROS, SEPTONUL EUSTACE SCRIE:

Lordul Boremund era tare ca piatra şi puternic şi de neclintit. Lordul Borros era vântul, cel care mugeşte şi urlă, bătând dintr-o parte într-alta.

Dacă lordul Boremund fusese neclintit în sprijinul său pentru răposatul soţ al Rhaenyrei, Laenor, lordul Borros a văzut oportunitatea şi s-a arătat reticent când a fost curtat de Lucerys Velaryon, cel de-al doilea fiu al Rhaenyrei cu Laenor. Când Lucerys a zburat pe spinarea dragonului său la Capătul Furtunii, căutând susţinere, a descoperit că vărul său, prinţul Aemond Targaryen, sosise acolo înaintea sa şi era ocupat până peste cap cu pregătirile pentru căsătoria sa cu una dintre fiicele lui Borros.

Pe Borros l-au înfuriat mesajul adus de Lucerys - Rhaenyra trăda o aroganţă scandaloasă presupunând că şi Capătul Furtunii îi va susţine cauza - şi refuzul prinţului de a o lua pe una dintre fetele sale de soţie (Lucerys era logodit cu o alta). Aşa că l-a izgonit pe tânărul Velaryon din castelul său şi n-a făcut nimic pentru a-l împiedica pe prinţul Aemond să se răzbune pentru ochiul pierdut din pricina lui Lucerys cu un an în urmă, atât timp

cât asta nu se întâmpla între zidurile de la Capătul Furtunii.

Prinţul Lucerys a încercat să fugă cu tânărul său dragon, Arrax, însă Aemond l-a urmărit pe spatele marelui său dragon, Vhagar. Dacă furtuna nu s-ar fi dezlănţuit peste Golful Naufragiilor chiar atunci, Lucerys ar fi putut să scape, însă n-a fost să fie; băiatul şi dragonul său au murit, rostogolindu-se în mare sub ochii celor de la Capătul Furtunii, în vreme ce Vhagar răgea triumfător. A fost prima vărsare de sânge regal din Dansul Dragonilor, dar au urmat multe altele.

La începutul războiului, lordul Borros a evitat să se confrunte cu dragonii, însă spre finalul Dansului Dragonilor, el şi supuşii săi din ţinutul furtunilor au pus mâna pe Debarcaderul Regelui în timpul Lunii celor Trei Regi, readucând oraşul la ordine şi obţinând promisiuni că fiica lui cea mare va deveni noua regină a văduvului rege Aegon al II-lea. Apoi, a condus cu vitejie ultima oştire regală împotriva armatei riverane, comandată de tânărul lord Kermit Tully, de chiar şi mai tânărul Benjicot Blackwood şi de sora acestuia, Alysanne. Când Lordul din Capătul Furtunii a aflat că armata era condusă de băieţandri şi femei, a fost sigur de victorie, dar Sângerosul Ben Blackwood, după cum a fost poreclit după aceea, i-a spart flancul, în vreme ce Aly Blackwood cea Neagră a comandat arcaşii care i-au doborât cavalerii. Lordul Borros a fost neînfricat până la sfârşit, iar relatările afirmă că a ucis zeci de cavaleri şi i-a căsăpit pe lorzii Darry şi Mallister, înainte de a fi hăcuit de Kermit Tully.

Odată cu moartea sa şi cu înfrângerea locuitorilor Ţinuturilor Furtunii, Dansul Dragonilor s-a terminat. Casa Baratheon îşi jucase toate şansele sprijinindu-l pe regele Aegon al II-lea, dar alegerea nu le-a adus decât necazuri, în timpul domniei lui Aegon al III-lea (Otrava Dragonilor) şi a regenţei care o precedase.

Mulţi alţi Baratheoni au fost faimoşi în decursul secolelor, călcând pe urmele lui Orys Ciungul şi ale Regilor Furtunii de dinaintea lui. Ser Raymont Baratheon, un fiu mai mic al lordului Boremund, a servit în Garda Regelui când Aenys I a fost nevoit să lupte împotriva Credinţei, salvându-i viaţa regelui sau când Oamenii Săraci au încercat să-l ucidă în propriul său pat. Cavaleri precum Spărgătorul Furtunii şi Urgia Râzătoare au adus glorie casei lor, în vreme ce lordul Ormund Baratheon a luptat şi-a murit sub steagul Targaryenilor, la Treptele de Piatră, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale.

Pe măsură ce treceau anii, pe Tronul de Fier s-au succedat un rege după altul, iar aceste vechi duşmănii au fost uitate, iar Baratheonii au ajuns să slujească din nou cu credinţă coroana… până când Targaryenii le-au pus loialitatea la încercare. Acest lucru s-a întâmplat în timpul domniei lui Aegon al V-lea Targaryen (rămas în istorie drept Aegon cel Nesigur), când Lordul de la Capătul Furtunii era Lyonel Baratheon, un uriaş ţanţoş, cunoscut drept Urgia Râzătoare, unul dintre cei mai mari luptători până în ziua de azi.

Lordul Lyonel se numărase întotdeauna printre cei mai leali susţinători ai regelui Aegon; prietenia lor era atât de strânsă, încât Înălţimea Sa a acceptat cu încântare să-şi logodească fiul cel mare şi moştenitorul său cu fiica lordului Lyonel. Totul a fost bine până când prinţul Duncan a întâlnit, îndrăgostindu-se până peste cap, o femeie misterioasă, cunoscută doar ca Jenny din Oldstones (o vrăjitoare, spun unii), şi-a luat-o de nevastă, sfidându-şi tatăl, regale.

Dragostea dintre Jenny din Oldstones („cu flori în par”) şi Duncan, Prinţul Libelulelor, este apreciată de baladişti, povestitori şi tinerele fete,

chiar şi astăzi, însă i-a provocat o mare durere fiicei lordului Lyonel şi a adus ruşinea şi dezonoarea asupra Casei Baratheon. Atât de mare a fost mânia Urgiei Râzătoare, încât a făcut un jurământ de sânge că se va răzbuna, a renunţat la lealitatea sa faţă de Tronul de Fier şi s-a încoronat ca Rege al Furtunii. Pacea a fost restabilită numai după ce cavalerul Gărzii Regelui, Ser Duncan cel înalt, l-a înfruntat pe lordul Lyonel într-o judecată prin luptă, Duncan renunţând la pretenţiile sale asupra coroanei şi tronului, iar Aegon al V-lea a acceptat ca mezina lui, prinţesa Rhaelle, să se mărite cu moştenitorul lordului Lyonel.

Ser Duncan cel înalt din Garda Regelui înfruntându-se în luptă cu lordul Lyonel Baratheon

În înţelepciunea lor, Cei Şapte ar fi ştiut asta: uniunea pe care Aegon al V-lea a acceptat-o pentru

a-l împăca pe Lyonel Baratheon a dus până la urmă la sfârşitul dominaţiei Targaryenilor asupra celor Şapte Regate. În 245 D. C. Rhaelle, îndeplinind promisiunea tatălui său, s-a măritat cu Ormund Baratheon, tânărul Lord de Capătul Furtunii. În anul următor i-a dăruit un fiu, Steffon, care a fost paj şi scutier la Debarcaderul Regelui, devenind companionul prinţului Aerys, fiul cel mare al lui Jaehaerys al II-lea, moştenitorul Tronului de Fier.

Trist, Steffon s-a înecat în Golful Naufragiilor pe când se întorcea dintr-o misiune în Volantis, unde fusese trimis de regele Aerys al II-lea pentru a-i găsi o soţie fiului său Rhaegar… dar primul născut al lui Steffon, Robert, i-a succedat tatălui său ca Lord de Capătul Furtunii şi a devenit unul dintre cei mai mari cavaleri din cele Şapte Regate. Era atât de puternic şi de neînfricat, încât mulţi spuneau că era Urgia Râzătoare renăscută.

Când nebunia lui Aerys al II-lea a devenit prea greu de suportat, Robert a fost cel spre care şi-au îndreptat privirile lorzii din regat. În 282 D. C. la vadul de pe Trident, Robert Baratheon l-a hăcuit pe Rhaegar Targaryen, Prinţul de Piatra Dragonului, şi i-a spulberat oştirea, punând capăt, efectiv, celor trei secole de domnie a Casei Dragonului. La scurt timp după aceasta, a urcat pe Tronul de Fier, ca Robert I Baratheon, întemeietorul unei noi şi glorioase dinastii.

Oamenii din Ţinuturile Furtunii

După cum a dovedit regele Robert pe Trident - şi aşa cum au arătat-o şi lorzii şi regii de dinaintea sa - oamenii din Ţinuturile Furtunii sunt la fel de duri şi de fioroşi şi de pricepuţi la război ca mulţi din cele Şapte Regate. Arcurile lor lungi sunt renumite, iar despre cei mai faimoşi arcaşi din balade şi istorie se spune că provin din Hotarele Dornishiene. Fletcher Dick, celebrul nelegiuit din Frăţia Pădurii Regelui, s-a născut într-un sat de lângă castelul Marcher din Coiful de Piatră şi este considerat unul dintre cei mai buni arcaşi.

Mulţi oameni din Tarth, nobili şi săraci, susţin că se trag din eroul legendar Ser Galladon din Morne, despre care se spunea că mânuia o spadă pe nume Fecioara Dreaptă, primită chiar de la Cei Şapte. Ţinând cont de rolul pe care-l joacă Fecioara Dreaptă în legenda lui Ser Galladon, Maesterul Hubert, în lucrarea sa Fratele Cerbului, sugerează că Galladon din Morne nu a fost un războinic sălbatic din Epoca Eroilor, transformat în cavaler de menestreli câteva mii de ani mai târziu, ci un personaj istoric real din vremuri mult mai recente. Hubert mai notează că Morne era o cetate de scaun pentru regii mărunţi de pe coasta de est a Tarthului, până când Regii Furtunii i-au făcut să capituleze, dar că ruinele sale indică faptul că fortăreaţa a fost ridicată de andali, nu de Primii Oameni.

Ţinuturile Ţinuturilor Furtunii au dat, de asemenea, şi un mare număr de oameni ai mării şi marinari. Capătul Furtunii însuşi, ridicându-se deasupra falezelor măreţe de la Capul Durran şi stâncilor ascunse din Golful Naufragiilor, nu asigură ancorarea în siguranţă nici pentru navele de

război, nici pentru cele negustoreşti, dar în vremea Regilor Furtunii, flotele de război erau adesea întreţinute la Ciocul lui Massey, Estermont şi oraşele şi satele de pescari aflate pe ţărmul Mării Dorne. Mai târziu, alţi monarhi au ales să-şi andocheze flotele pe ţărmul vestic din Tarth, unde munţii imenşi ai insulei oferă protecţie în faţa furtunilor dezlănţuite adesea pe Marea Îngustă. Insula de Safir, după cum o numesc unii, este condusă de Casa Tarth din Castelul Evenfall, o veche familie de origine andală, care se mândreşte cu legăturile sale cu Durrandonii, Baratheonii şi, mai recent, Casa Targaryen. Cândva regi în toată regula, lorzii din Tarth încă îşi mai spun „Evenstar" un titlu despre care susţin că provine de la începutul vremurilor.

Evenfall din Tarth.

Cei mai înverşunaţi luptători din Ţinuturile Furtunii şi poate din întregul Westeros sunt, fără îndoială, oamenii de la Hotare, despre ei spunându-se că se nasc cu sabia în mână şi adesea se mândresc cu faptul că învaţă să lupte înainte de a învăţa să meargă. Sarcina lor este aceea de a proteja domeniul Regilor Furtunii de vechii duşmani dinspre vest şi, mai ales, dinspre sud.

Castelele din Hotarele Dornishiene sunt unele dintre cele mai puternice din regat, şi pe bună

dreptate, deoarece rareori a trecut o generaţie fără să se fi confruntat cu un nou atac. Au fost ridicate spre a crea un fel de zid de apărare împotriva incursiunilor dornishienilor şi ale regilor din Reach. Lorzii de la Hotare sunt foarte mândri de istoria lor ca apărători de bază ai regatului Regilor Furtunii, multe balade şi legende preamărindu-le faptele.

Unele dintre cele mai severe cetăţi de scaun ale celor de la Hotare sunt Coiful de Piatră, un vechi bastion al Casei Swann, cu turnurile sale de pază din piatră neagră şi albă, dominând apa râului Slayne, cu vârtejurile sale rapide, iazurile şi cascadele sale; Blackhaven, cetatea Casei Dondarrion, cu zidurile ei descurajante, din bazalt negru, şi şanţul de apărare secat, fără fund parcă; şi Cântecul Nopţii, cu Turnurile Cântătoare, de unde a dominat, secole la rând, Casa Caron. Cu toate că sunt lorzi, Caronii nu au avut însă nicio influenţă asupra celorlalţi lorzi de la Hotare. Ei se consideră cea mai veche casă din regiune (pretenţie pe care şi-o dispută cu Casa Swann), fiind întotdeauna în primele rânduri ale apărării Ţinuturilor Furtunii.

Faimoşi pentru războinicii şi menestrelii lor, Casa Caron are o istorie povestită, de la Epoca Eroilor încoace. Caronii obişnuiesc să spună că privighetorile casei lor au fost văzute pe mii de câmpuri de luptă, iar istoriile arată că fortăreaţa Cântecul Nopţii a fost asediată de nu mai puţin de treizeci şi şapte de ori în ultima mie de ani.

Dacă locuitorii de la Hotare sunt faimoşi pentru castelele lor solide şi baladele lor, Pădurea Ploii este cunoscută pentru ploaia, tăcerea şi bogăţia în blănuri, lemn şi chihlimbar. Aici, copacii domnesc, se zice, iar castelele par adesea să fi crescut din pământ în loc să fi fost construite. Însă cavalerii şi lorzii Pădurii Ploii au rădăcini la fel de adânci

precum cele ale copacilor care-i adăpostesc, dovedindu-se aprigi în bătălii, puternici, îndârjiţi şi de neclintit.

Capătul Furtunii

Istoria construirii Capătului Furtunii ne este cunoscută numai prin intermediul baladelor şi al poveştilor - cele ale lui Durran Năpasta Zeilor şi a frumoasei Elenei, fiica a doi zei. Se crede că a fost cel de-al şaptelea castel ridicat de Durran în acel loc (cu toate că cifra ar putea fi o inserare târzie a Credinţei).

Cu siguranţă, Capătul Furtunii este un castel vechi, însă când este comparat cu ruinele fortăreţelor circulare ale Primilor Oameni sau chiar cu Primul bastion de la Winterfell (pe care un fost maester aflat în serviciul familiei Stark l-a examinat şi a descoperit că fusese reconstruit de atâtea ori încât n-ar fi putut fi făcută o datare precisă), marele turn şi pietrele perfect îmbinate ale zidului de apărare de la Capătul Furtunii par a fi mult dincolo de capacităţile Primilor Oameni acum multe mii de ani. Imensul efort depus pentru ridicarea Zidului a presupus o muncă mult mai rudimentară decât înalta artă necesară pentru construirea unui zid prin care să nu treacă nici măcar vântul. Arhimaesterul Vyron, în volumul său *Triumfuri şi înfrângeri*, spune că dacă ceea ce susţin legendele, cum că forma finală a Capătului Furtunii ar fi cel de-al şaptelea castel, este adevărat, asta presupune o influenţă andală clară, respectiv că forma finală a castelului a fost dobândită în vremurile andalilor. Castelul a fost reconstruit, poate, pe locul unor castele anterioare, însă dacă este aşa, asta s-a întâmplat la mult timp după ce Durran Năpasta Zeilor şi frumoasa sa Elenei şi-au trăit viaţa pe acest pământ.

Maesterii care au slujit la castel vorbesc despre cât de solid este şi despre ingeniozitatea construcţiei. Fie că a fost sau nu făcut de Brandon Constructorul, marele său zid de apărare, cu pietrele atât de bine îmbinate încât nici vântul nu trece printre ele, este, pe bună dreptate, faimos. La fel şi marele bastion central, care se avântă spre cer, dominând Golful Naufragiilor.

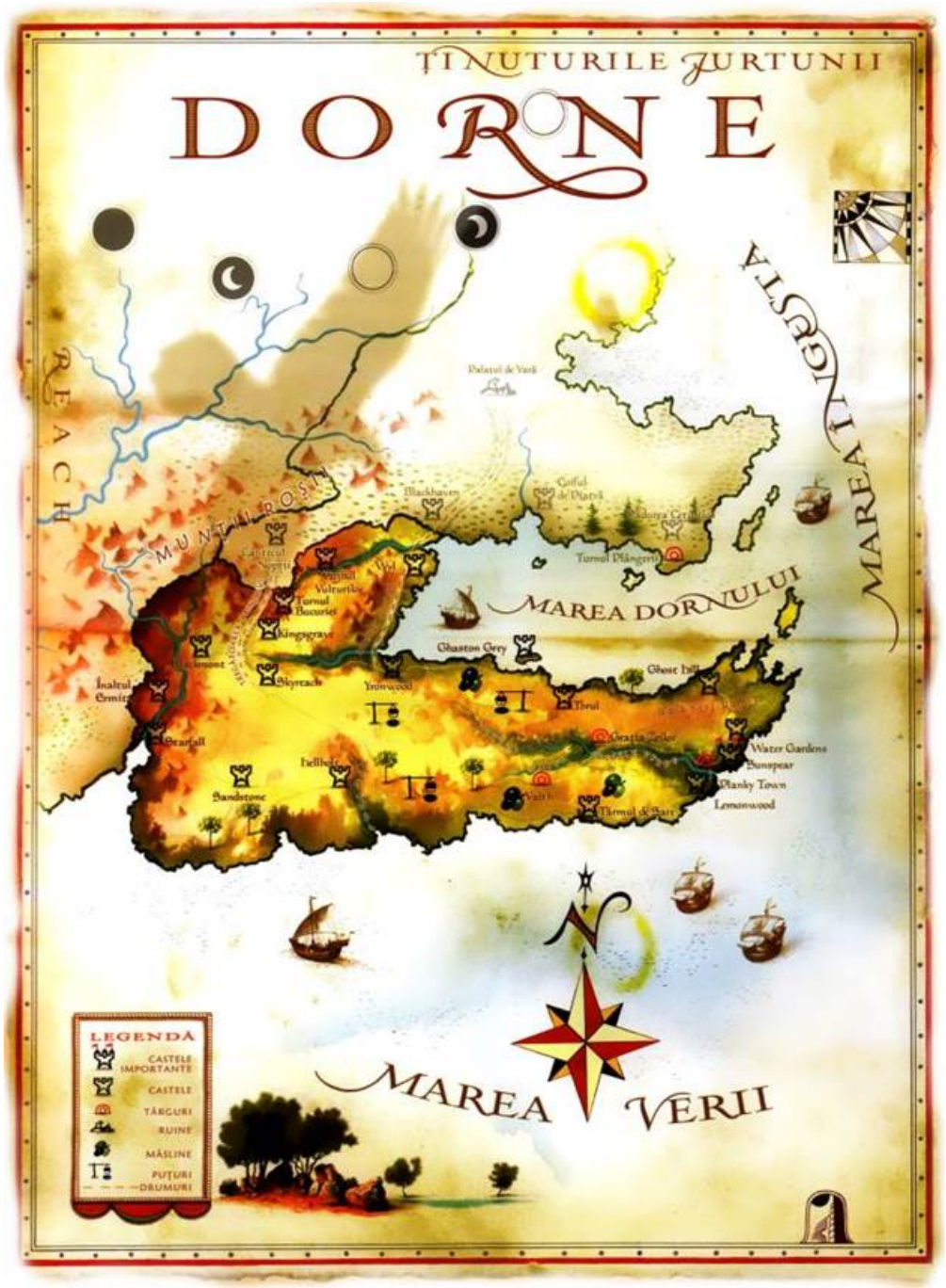
Capătul Furtunii

Capătul Furtunii n-a căzut niciodată sub vreun asalt sau asediu, spune istoria. Şi pare ceva credibil.

În timpul Rebeliunii lui Robert, lordul Tyrell de Highgarden a asediat Capătul Furtunii timp de un an, fără niciun rezultat. Dacă proviziile garnizoanei ar fi fost suficiente, castelul ar fi putut rezista la nesfârşit, însă războiul s-a declanşat repede şi depozitele şi grânarele erau numai pe jumătate pline. Pe la sfârşitul anului, garnizoana aflată sub comanda fratelui lordului Robert, Stannis, a fost aprig încercată de foamete şi nevoi, fiind salvată de un contrabandist, care s-a strecurat prin blocada lui Redwyne într-o noapte, aducând la Capătul Furtunii o încărcătură de ceapă şi peşte sărat. Astfel, castelul a putut să reziste până când Robert

l-a învins pe Rhaegar pe Trident, iar lordul Eddard Stark a sosit pentru a pune capăt asediului.

Se spune că, la fiecare şaptezeci şi şapte de ani, o furtună mai puternică decât toate se abate urlând asupra Capătului Furtunii, vechii zei ai mării şi ai cerului încercând, încă o dată, să azvârle cetatea lui Durran în mare. Este o poveste frumoasă… Însă doar atât. Documentele maesterilor de la Capătul Furtunii arată că sunt furtuni cumplite aproape în fiecare an, în special toamna, şi, deşi unele sunt mai intense decât altele, nu există consemnări privind furtuni neobişnuit de puternice la fiecare şaptezeci şi şapte de ani. Cea mai puternică furtună din amintirea celor care mai trăiesc acum a fost cea din 221 D. C. în ultimul an al domniei lui Aerys I, iar cea mai mare de dinaintea ei a fost în 166 D. C. cu cincizeci şi cinci de ani mai înainte.

ȚINUTURILE FURTUNII
DORNE
REACH
MUNȚII ROȘII
MAREA DORNULUI
MAREA INGUSTĂ
MAREA VERII
Blackhaven
Golful de Piatră
Turnul Plângerii
Vulturilor
Turnul Bucuriei
Kingsgrave
Ghaston Grey
Ghost Hill
Ironwood
Tirul
Grădina Zeilor
Water Gardens
Sunspear
Planky Town
Lemonwood
Târgul de Piatră
Hellholt
Sandstone
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
RUINE
MĂSLINE
PUȚURI
DRUMURI

Dorne

Numai un dornishian poate să cunoască Dorne cu adevărat, se spune.

Cel mai sudic dintre cele Şapte Regate este şi cel mai neospitalier… şi cel mai ciudat, pentru cineva crescut în Reach sau în Ţinuturile Vestice sau la Debarcaderul Regelui. Pentru că Dorne este altfel, în mai multe feluri decât s-ar putea povesti.

Deşerturi întinse, de nisip roşu şi alb, munţi ameninţători, unde trecători periculoase sunt păzite de oameni periculoşi, căldură sufocantă, furtuni de nisip, scorpioni, mâncare îngrozitoare, otrăvuri, castele făcute din lut, curmale şi smochine şi portocale cu miezul roşu, toate aceste lucruri însumează cam tot ceea ce ştiu oamenii de rând din cele Şapte Regate despre Dorne. Ele există, desigur, însă sunt multe altele în acest străvechi principat, a cărui istorie merge înapoi până în Zorii Vremurilor.

Munţii Roşii de la hotarele sale de vest şi de nord au separat Dorne de restul regatului timp de mii de ani, la fel ca şi deşerturile sale. În spatele acestui zid de munţi, mai mult de trei sferturi din teritoriu este pământ arid, necultivat. Nici coasta sudică lungă a Dorne nu este mai ospitalieră, fiind, în cea mai mare parte, o încâlceală de recife şi stânci, cu puţine locuri de ancorare protejate. Navele care acostează acolo, voit sau din întâmplare, găsesc puţine lucruri care să le folosească: nu există păduri de-a lungul coastei, capabile să le ofere cherestea pentru reparaţii, puţin vânat, doar câteva ferme şi chiar şi mai puţine sate de unde să obţină provizii. Nici apă de băut nu se găseşte uşor, iar mările de la sud de Dorne sunt pline de vârtejuri de rechini şi de krakeni.

În Dorne nu există oraşe, cu toate că aşa-numitul oraş-umbră, care se agaţă de zidurile de la Sunspear, este destul de mare ca să fie socotit oraş

(un oraş construit din lut şi paie, trebuie spus). Mai întins şi mai populat, Planky Town de la gura râului Sângele Verde este poate cel mai apropiat lucru de un oraş pe care-l au dornishienii, cu scânduri pe străzi, unde casele şi palatele şi prăvăliile sunt făcute din plute, barje şi corăbii negustoreşti legate cu frânghii de cânepă şi plutind pe apă.

Arhimaesterul Brude, născut şi crescut în oraşul-umbră adunat pe sub zidurile surpate de la Sunspear, a remarcat odată, după cum se ştie, că Dorne are mai multe în comun cu Nordul îndepărtat decât au oricare dintre ele cu regatele care le despart. „Unul este fierbinte, iar celălalt rece, dar aceste străvechi regate de nisip şi zăpadă sunt despărţite de restul Westerosului de istorie, cultură şi tradiţie. Amândouă sunt slab populate, în comparaţie cu ţinuturile dintre ele. Amândouă se agaţă cu încăpăţânare de rânduielile, zeii şi tradiţiile lor. Niciunul n-a fost cu adevărat cucerit de dragoni. Regele Nordului l-a acceptat fără luptă pe Aegon Targaryen ca suzeran, în vreme ce Dorne a rezistat forţei Targaryenilor cu vitejie, pentru aproape două sute de ani înainte ca, în cele din urmă, să cedeze înaintea Tronului de Fier prin căsătorie. Dornishienii şi nordicii sunt consideraţi sălbatici de ignoranţii din cele cinci regate «civilizate» şi lăudaţi pentru valoarea lor de cei care au încrucişat săbiile cu ei.”

Dornishienii se făles cu faptul că regatul lor este cel mai vechi din cele Şapte Regate din Westeros. Acest lucru este adevărat, într-un fel. Spre deosebire de andali, care au venit mai târziu, Primii Oameni nu erau navigatori. Ei au venit în Westeros nu cu corăbii lungi, ci pe jos, prin pasajul dinspre Essos, din care nu au mai rămas astăzi decât Treptele de Piatră şi Braţul Rupt din Dorne. Pe jos sau călare, ţărmurile estice din Dorne ar fi fost inevitabil locul unde-ar fi pus prima dată piciorul pe pământul din Westeros.

Oricum, puţini au ales să rămână acolo, deoarece ţinuturile întâlnite de ei erau departe de a fi primitoare. Copiii Pădurii numeau Dornul, pe bună dreptate, Pământul Pustiu. Jumătatea estică a ţinutului este în mare parte formată din tufăriş rar, solul său arid producând foarte puţin, chiar dacă ar fi irigat. Şi odată ce-ai trecut de Vaith, vestul Dornului nu-i decât o mare vastă de dune agitate, unde soarele bate fără oprire, iscând, din când în când, furtuni de nisip cumplite, care pot smulge carnea de pe oasele unui bărbat în câteva minute. Nici măcar Garth Mână Verde n-ar fi putut face florile să înflorească în acest mediu atât de aspru şi neiertător, dacă legendele din Reach pot fi crezute. (Garth nu este menţionat în legendele din Dorne.) În loc de asta, şi-a condus oamenii printre munţi spre fertilul Reach de dincolo de ei. Majoritatea Primilor Oameni care au venit după el au aruncat o privire spre Dorne şi l-au urmat.

Însă nu toţi. Unii dintre ei au văzut frumuseţea în acel tărâm dezolant, încins, crud şi au ales să-şi construiască acolo căminul. Majoritatea lor s-au aşezat de-a lungul malurilor râului pe care l-au numit Sângele Verde. Cu toate că era mizerabil în comparaţie cu Mander, Tridentul sau Apa Neagră, apele râului Sângele Verde sunt, cu adevărat, seva vieţii din Dorne.

Râurile din Dorne se revarsă doar după rarele (şi periculoasele) furtuni. În restul anului, sunt doar ravene secate. În Dorne curg, zi şi noapte, numai trei râuri, iarnă şi vară, fără să sece niciodată. Torrentinul, izvorând sus, din înălţimea munţilor din vest, se aruncă în mare printr-o serie de curenţi rapizi şi cascade, vuind prin canioane şi crevase cu un sunet ca un muget al unei jivine imense. Provenind din izvoarele de munte, apele sale sunt dulci şi pure, însă imposibil de traversat fără poduri şi imposibil de navigat. Pucioasa este un curs de

apă mult mai liniştit, însă apele sale gălbui şi tulburi duhnesc a sulf, iar plantele care cresc de-a lungul malurilor sale sunt ciudate şi pipernicite. (Iar despre oamenii care trăiesc pe aceste maluri, mai bine să nu vorbim.) Însă apele Sângelui Verde, chiar dacă sunt uneori nămoloase, sunt sănătoase pentru plante şi animale, iar pe malurile râului se înghesuie ferme şi livezi pe sute de kilometri. Chiar mai mult, Sângele Verde şi afluenţii săi, Vaith şi Biciul, sunt navigabile cu barca până aproape de izvoarele lor (chiar dacă apa-i mică şi plină de bancuri de nisip), fiind astfel principala arteră comercială a principatului.

Majoritatea Primilor Oameni care au preferat să rămână în Dorne, în loc să rătăcească spre nord, în căutarea unor ţinuturi mai darnice, s-au aşezat în apropierea malurilor Sângelui Verde, săpând canale şi şanţuri pentru a aduce apele dătătoare de viaţă la copacii şi grânele plantate de ei. Alţii au preferat să trăiască lângă Marea Îngustă; ţărmurile estice ale Dorne sunt mult mai iertătoare decât cele din sud, şi curând multe mici sate s-au ridicat acolo, hrănindu-se cu peşte şi crabi. Cei mai neobosiţi dintre Primii Oameni au mers mai departe şi şi-au făcut case pe dealurile de la baza munţilor, în sudul Munţilor Roşii, unde furtunile care se îndreaptă spre nord aveau obiceiul să-si verse umezeala, creând o centură verde, fertilă. Cei care au urcat şi mai mult şi-au făcut sălaşurile printre piscuri, în văile ascunse şi pajiştile înalte, de munte, unde iarba este verde şi dulce.

Numai cei mai curajoşi şi mai smintiţi au îndrăznit să se aventureze în interiorul continentului, peste nisipurile adânci. Unii dintre ei au găsit apă printre dune şi au ridicat fortăreţe şi castele în aceste oaze; urmaşii lor, secole mai târziu, au devenit Lorzii Puţurilor. Însă pentru fiecare om care a dat de un puţ, mai mult de o sută

au murit de sete sub razele necruţătoare ale soarelui din Dorne.

De aici se trag cele trei feluri de dornishieni pe care-i cunoaştem astăzi.

Tânărul Dragon, regele Daeron I Targaryen, le-a dat numele după care-i ştim în cartea sa, *Cucerirea ţinutului Dorne*. Le-a spus dornishieni de piatră, de nisip şi de sare. Dornishienii de piatră sunt oamenii de la munte, cu părul blond şi pielea albă, majoritatea fiind descendenţi ai Primilor Oameni şi ai andalilor; dornishienii nisipurilor locuiesc în deşerturi şi în văile râurilor, cu pielea arsă de soarele dornishian puternic; cei de sare sunt dornishienii de pe coastă, cu părul negru şi sprinteni, pielea măslinie, au cele mai bizare obiceiuri şi majoritatea au sânge rhoynar. (Când Nymeria a pus piciorul pe ţărmul din Dorne, majoritatea rhoynarilor au preferat să rămână lângă marea care le fusese cămin cu atât de mult timp în urmă, chiar după ce prinţesa şi-a incendiat corăbiile.)

Cele trei feluri de dornishieni: de piatră, de nisip şi de sare.

Ruptura

Unicul eveniment important din istoria dornishiană, şi poate şi din istoria Westerosului, este cel despre care, cu toată frustrarea noastră, ştim cel mai puţin.

Mare parte din ceea ce credem despre Ruptură provine din balade şi legende. Primii Oameni au trecut din Essos spre Westeros pe uscat, sunt cu toţii de acord, pe jos sau călare printre dealurile şi pădurile marelui pasaj de uscat care lega cele două continente în Zorii Vremurilor. Dorne a fost primul teritoriu în care au intrat, însă puţini au şi rămas, după cum am spus deja; majoritatea s-au îndreptat spre nord, prin munţi şi poate peste mlaştinile sărate care existau cândva acolo unde se află acum Marea Dornului. Pe măsură ce treceau veacurile, au venit în număr din ce în ce mai mare, revendicând Ţinuturile Furtunii şi Reach şi Ţinuturile Riverane, ajungând, în cele din urmă, chiar şi în Vale şi în Nord. Au izgonit toate seminţiile străvechi de dinaintea lor, măcelărindu-i pe uriaşi oriunde-i găseau, doborând copacii inimii cu topoarele lor de bronz, declanşând un război sângeros împotriva Copiilor Pădurii.

Copiii au ripostat cât de bine au putut, însă Primii Oameni au copleşit rasele străvechi peste tot unde le-au întâlnit, deoarece armele Copiilor erau din os, lemn şi obsidian. Până la urmă, disperaţi, aceştia au recurs la vrăjitorie şi şi-au implorat înţelepţii să stăvilească valurile de invadatori.

Şi-aşa au făcut, adunându-se cu sutele (unii spun că pe Insula Chipurilor) şi invocându-şi vechii lor zei cu cântece şi rugăciuni şi sacrificii sângeroase (o mie de captivi au fost daţi ca ofrandă pădurii zeilor, afirmă o versiune a legendei, iar alta spune că s-au folosit de sângele propriilor lor copii). Iar vechii zei s-au trezit, iar uriaşii s-au deşteptat din pământ şi întregul Westeros s-a zguduit şi a

tremurat. Crăpături mari au apărut în pământ, iar dealurile şi munţii s-au surpat şi-au fost înghiţiţi. Şi apoi au năvălit mările înăuntru, iar Braţul din Dorne a fost rupt şi spulberat de forţa apei, până când au mai rămas deasupra valurilor numai câteva insule pustii şi stâncoase. Marea Verii s-a unit cu Marea Îngustă, iar pasajul dintre Essos şi Westeros a dispărut pentru totdeauna.

Ori aşa spune legenda.

Majoritatea învăţaţilor sunt de acord că Essos şi Westeros erau, cândva, unite; o mie de poveşti şi consemnări runice vorbesc despre traversarea Primilor Oameni. Astăzi, mările le despart, aşa că este limpede că una dintre versiunile evenimentului numit de dornishieni Ruptura trebuie să fie adevărată. S-a întâmplat în răstimpul unei singure zile, aşa cum pretind unele balade? A fost lucrătura Copiilor Pădurii şi a vrăjilor înţelepţilor lor? Aceste lucruri sunt mai puţin sigure. Arhimaesterul Cassander sugerează altceva în lucrarea sa, Cântecul mării: cum au fost despărţite pământurile, argumentând că nu cântecele înţelepţilor au separat Westerosul de Essos, ci, mai degrabă, ceea ce numeşte el cântecul mării - o ridicare lentă a apelor, care a avut loc în decursul secolelor, nu într-o singură zi, fiind provocată de o serie de veri lungi şi fierbinţi, ierni scurte şi calde, acestea topind gheaţa de pe pământul îngheţat de dincolo de Marea Tremurătoare, făcând astfel ca mările să se ridice.

Mulţi maesteri găsesc că argumentele lui Cassander sunt plauzibile şi au ajuns să-i accepte teoriile. Dar fie că Ruptura a avut sau nu loc într-o singură noapte ori în decursul secolelor, este clar că s-a întâmplat; Treptele de Piatră şi Braţul Rupt din Dorne sunt o mărturie mută, dar elocventă asupra efectelor sale. De asemenea, există multe indicii care sugerează că Marea Dornului a fost cândva una interioară, cu apă dulce, alimentată de izvoarele din munţi, mult mai mică decât cea de

astăzi, până când Marea Îngustă a năvălit peste ţărmurile sale şi a acoperit mlaştinile sărate aflate între ele.

Şi chiar dacă acceptăm că vechii zei au rupt Braţul din Dorne cu Ciocanul Apelor, aşa cum pretinde legenda, înţelepţii şi-au intonat cântecul mult prea târziu.

Niciun rătăcitor n-a mai traversat spre Westeros după ce s-a produs Ruptura, este adevărat, pentru că Primii Oameni nu erau navigatori… Însă atât de mulţi dintre strămoşii lor făcuseră deja traversarea şi i-au copleşit pe cei din seminţiile străvechi, tot mai puţini, depăşindu-i într-o proporţie de trei la unu la vremea când pământurile au fost despărţite, iar această discrepanţă s-a tot mărit în decursul veacurilor, deoarece femeile Primilor Oameni au născut fii şi fiice cu o periodicitate mult mai mare decât cele din seminţiile vechi. Şi astfel, Copiii şi uriaşii au dispărut, în vreme ce rasa oamenilor s-a răspândit şi s-a înmulţit, revendicând pământurile şi pădurile, ridicând sate şi fortăreţe şi regate.

Dezbinarea dornishienilor este vizibilă chiar si în sursele noastre cele mai vechi. Distanţele mari dintre orice aşezare măruntă şi dificultăţile călătoriei peste nisipurile încinse şi munţii stâncoşi au contribuit la izolarea fiecărei comunităţi mici una de cealaltă şi au dus la apariţia multor mici lorzi, mai mult de jumătate dintre ei ajungând să-şi spună regi. Monarhi mărunţi existau peste tot prin Westeros, asta-i sigur, însă rareori au apărut atât de mulţi (şi atât de mărunţi) cum erau cei dornishieni de sub Primii Oameni.

Nu vom încerca să discutăm despre toţi aceştia. Majoritatea domneau peste nişte domenii atât de mici, sau cuceriri de atât de scurtă durată, încât aproape că nici nu merită a fi menţionaţi. Câteva din cele mai mari case merită pomenite însă: acelea ale căror descendenţe au prins rădăcini adânci şi au rezistat trecerii a mii de ani.

Casa Dayne şi-a ridicat castelul la gura Torrentinului, pe o insulă unde râul mugind tumultuos se lăţeşte spre a întâlni marea. Legenda spune că primul Dayne a ajuns în acel loc urmând drumul unei stele căzătoare şi acolo a găsit o piatră cu puteri magice. Urmaşii lui au domnit asupra munţilor vestici secole de-a rândul ca Regi ai Torrentinului şi Lorzi de Starfall (Stea căzătoare).

La nord şi la est, dincolo de marea deschizătură din munţi, care oferă cel mai scurt şi mai uşor drum dinspre Dorne spre Reach, Casa Fowler şi-a aşezat propria sa cetate, pe versanţii stâncoşi care dominau trecătoarea. A fost numită Skyreach (Atinge cerul), pentru poziţia sa îndrăzneaţă şi turnurile de piatră înalte. Pe atunci, trecătoarea care ajungea acolo era cunoscută de toată lumea drept Calea Largă (astăzi, Trecătoarea Prinţului), aşa că Fowlerii şi-au luat titlurile bombastice de Lorzi de

Skyreach, Lorzii Căii Largi şi Regi ai Pietrei şi Cerului.

Într-un stil asemănător, departe, înspre est, acolo unde munţii coboară spre Marea Dornului, Casa Yronwood şi-a găsit loc în văile înalte şi dealurile înverzite de la baza muntelui, sub piscuri, şi a preluat controlul Drumului Oaselor, cea de-a doua mare trecătoare din Dorne (una mult mai abruptă, îngustă şi mult mai periculoasă decât Calea Largă din vest). Bine protejate şi fertile, teritoriile lor erau şi bine împădurite şi dispuneau de zăcăminte valoroase de fier, zinc şi argint, făcându-i pe Yronwood cei mai bogaţi şi mai puternici dintre regii dornishieni. Spunându-şi Sânge Regal, Lorzii Drumului Oaselor, Stăpâni ai Dealurilor Verzi şi Mari Regi din Dorne, lorzii Casei Yronwood au ajuns, cu timpul, să domnească în nordul Dornului, de la domeniile de munte ale Casei Wyl şi până la izvoarele Sângelui Verde… cu toate că eforturile lor de a-i aduce sub comanda lor pe alţi regi dornishieni au avut rareori succes.

A existat şi un rival, Marele Rege din Dorne, în vremurile Primilor Oameni, domnind dintr-un mare castel cu turn de lemn, aşezat pe o colină înaltă pe malul sudic al Sângelui Verde, lângă Lemonwood, acolo unde râul se varsă în Marea Verii. Aceasta a fost o domnie ciudată, pentru că ori de câte ori regele murea, succesorul lui era desemnat prin alegerea din rândurile a zeci de familii nobiliare, aşezate de-a lungul râului, pe malurile estice. Wade, Shell, Holt, Brook, Huul, Lake, Brownhill şi Briar cu toţii au dat regi care au domnit în castelul înalt, printre lămâi, dar până la urmă acest sistem curios a fost înlocuit când o alegere disputată a făcut casele regale să se războiască între ele. După o generaţie de conflict, trei dintre casele vechi au fost măturate de pe faţa pământului, iar cândva puternicul regat riveran s-a destrămat în zeci de regate bătăioase.

În alte părţi din Dorne au existat alte mici regate, între nisipurile adânci, printre piscurile de la înălţime, de-a lungul ţărmului sărat şi pe insulele Braţului Rupt, însă doar câteva dintre acestea s-au apropiat vreodată de forţa şi de prestigiul familiilor Dayne din Starfall, Fowler din Skyreach şi Calea Largă şi Yronwood de Yronwood.

Spada Dimineţii

Dayne din Starfall sunt una dintre cele mai vechi case din cele Şapte Regate, cu toate că faima lor se datorează, în cea mai mare parte, spadei lor străvechi, numită Zorii, şi celor care au mânuit-o. Originile sale s-au pierdut în legende, însă se pare că familia Dayne este în posesia ei de mii de ani. Cei care au avut onoarea de a o examina spun că nu arată ca nicio spadă din oţel valyrian cunoscută, fiind albicioasă precum sticla albă, opacă, însă din toate celelalte puncte de vedere pare să aibă aceleaşi proprietăţi ca oricare armă din oţel valyrian, fiind incredibil de solidă şi ascuţită.

Cu toate că multe case şi-au moştenit spadele, acestea, în mare parte, le transmit de la un lord la altul. Unii, cum au făcut cei din familia Corbray, pot împrumuta spada unui fiu sau frate, pe durata întregii sale vieţi, doar pentru a o înapoia lordului. Însă nu este şi cazul Casei Dayne. Celui care poartă Zorii - şi numai un cavaler al Casei Dayne este demn să o poarte - i se dă titlul de Spada Dimineţii.

Din acest motiv, Spadele Dimineţii sunt vestite în cele Şapte Regate. Există băieţi care visează în secret că ar fi fiul cuiva de la Starfall, pentru a putea revendica această spadă legendară şi titlul ei. Cel mai renumit dintre toţi a fost Ser Arthur Dayne, cel mai ucigător dintre cavalerii din Garda

Regelui, pe vremea lui Aerys al II-lea, care a învins Frăţia Pădurii Regelui şi şi-a făcut renume în orice turnir sau luptă. A murit cu cinste, împreună cu fraţii lui juraţi, la sfârşitul Rebeliunii lui Robert, după ce lordul Eddard Stark se zice că l-ar fi răpus într-o singură confruntare. Apoi, lordul Stark a înapoiat spada Zorii la Starfall şi rudelor lui Ser Arthur, în semn de respect.

Spada Dimineţii purtând Zorii.

Sosesc Andalii

Andalii şi-au lăsat pecetea în Dorne, aşa cum au făcut peste tot în Westeros, la sud de Gât. Totuşi, majoritatea istoricilor sunt de acord că impactul lor a fost mai mic aici decât în oricare regat de sud. Spre deosebire de Primii Oameni, andalii erau navigatori, iar căpitanii lor aventuroşi care cunoşteau coastele din Dorne obişnuiau să spună că acolo nu erau decât şerpi, scorpioni şi nisip. Nici nu-i de mirare că puţini invadatori au vâslit până acolo, când erau ţinuturi mai verzi, mai bogate şi mult mai apropiate, doar dincolo de Marea Îngustă, vizavi de Andalos însuşi.

Şi totuşi, se găseau mereu câţiva care să o apuce pe drumurile evitate de alţii, căutând comori prin cotloanele mai întunecate ale lumii. Şi-aşa s-a întâmplat cu andalii, care şi-au croit calea spre Dorne. Unii s-au confruntat cu Primii Oameni, care veniseră acolo înaintea lor pentru calitatea pământurilor de-a lungul Sângelui Verde şi de pe coaste, ori s-au aventurat în munţi. Alţii s-au stabilit în locuri prin care nu mai călcase niciun om înainte.

Printre aceştia se aflau Ullerii şi Qorgylii; primii au ridicat o cetate mohorâtă şi împuţită, aproape de apele sulfuroase ale Pucioasei, în vreme ce ultimii s-au stabilit printre dunele şi nisipurile adânci, fortificându-şi singurul puţ pe o rază de două sute cincizeci de kilometri. Mai departe în est, familia Vaith a ridicat un castel înalt, alb, pe dealuri, la confluenţa a doi afluenţi care formau râul care, curând, le va purta numele. Prin alte părţi ale domeniului, casele Allyrion, Jordayne şi Santagar şi-au stabilit propriile cetăţi.

Iar pe malul estic, între Braţul Rupt şi Sângele Verde, un aventurier andal, Morgan Martell, şi ai săi au debarcat în ţinuturi vag stăpânite de Casa

Wade şi Casa Shell, i-au învins într-o bătălie, le-au cucerit satele, le-au ars castelele şi şi-au stabilit domeniul pe o fâşie de coastă stâncoasă de două sute cincizeci de kilometri lungime şi cincizeci lăţime.

În decursul secolelor următoare, puterea lor a crescut… Însă încet, deoarece, atunci ca şi acum, lorzii Casei Martell erau renumiţi pentru prudenţa lor. Până la venirea Nymeriei, niciun dornishian nu i-ar fi socotit printre puternicii ţării, într-adevăr, cu toate că erau înconjuraţi de regi din fiecare parte, Martelli înşişi nu s-au grăbit să revendice acest titlu şi în anumite momente ale istoriei lor au plecat de bunăvoie genunchiul înaintea regilor Jordayne din Tor, a pioşilor Allyrion din Graţia Zeilor, înaintea multor regi mărunţi de pe Sângele Verde şi în faţa mândrilor Yronwood din Yronwood.

Blazonul Casei Martell (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Dayne, Fowler, Jordayne, Qorgyle, Toland, Uller, Vaith, Wyl, Yronwood, Allyrion şi Blackmont.

Familia Martell şi-a guvernat modestele sale domenii timp de sute de ani înainte ca prinţesa Nymeria şi cele zece mii de corăbii ale sale să ajungă pe coastele Dornului, în apropierea locului unde se află acum castelul Sunspear şi oraşul său umbră.

Felul în care Nymeria l-a luat pe Mors Martell de soţ şi lord, arzându-şi navele şi legându-i pe rhoynarii ei de casa lui, inima şi mâna şi onoarea, a fost povestit în altă parte. Nu trebuie să-l mai spunem şi aici. Nici nu vom repeta vechile poveşti

de familie despre bătăliile câştigate şi pierdute, despre alianţele încheiate şi rupte.

Este suficient să spunem că bogăţia şi cunoştinţele aduse de rhoynari în Westeros, dimpreună cu ambiţia lordului Mors şi voinţa de nestăpânit a Nymeriei din Rhoyne, le-au permis Martellilor să-şi extindă masiv puterea, învingând lorzii şi regii mărunţi, unul după altul, până când, în cele din urmă, i-au doborât şi pe Yronwood, unificând întregul Dorne… dar nu ca pe un regat, ci ca un principat, deoarece Mors şi Nymeria nu şi-au spus niciodată rege şi regină, preferând titlurile de prinţ şi prinţesă, după moda oraşelor-stat pierdute de pe Rhoyne. Descendenţii lor au continuat această tradiţie până în prezent, chiar şi după ce au învins numeroşi rivali şi i-au înfruntat şi pe Regii Furtunii şi pe cei din Reach.

În balade, despre Nymeria se spune că a fost o vrăjitoare şi o războinică; niciuna dintre aceste afirmaţii nu-i adevărată. Cu toate că n-a pus mâna pe arme să lupte, şi-a dus soldaţii pe multe câmpuri de bătălie, conducându-i cu mare abilitate şi pricepere. O înţelepciune transmisă şi urmaşilor ei, care, la rândul lor, vor conduce armate când ea va fi prea bătrână şi neputincioasă. Şi cu toate că nimeni n-a egalat isprava Nymeriei, de a trimite pe meterezele Zidului şase regi legaţi cu lanţuri aurite, moştenitorii său au izbutit să menţină Dorne independent faţă de regii rivali de la nord de munţi şi întreg în faţa regilor duşmănoşi şi cu firea iute care domneau în munţi şi deşerturi.

Prinţesa Nymeria şi Mors Martell, pe tronuri, la Sunspear.

NUMELE CELOR ŞASE REGI TRIMIŞI DE NYMERIA PE ZID, AŞA CUM SUNT ELE CONSEMNATE ÎN ISTORIE

Yorik din Casa Yronwood, Sângele Regal, cel mai bogat şi mai puternic dintre regii dornishieni, deposedaţi de Casa Martell.

Vorian din Casa Dayne, Spadă a Serii, considerat cel mai măreţ cavaler din Dorne.

Garrison din Casa Fowler, Regele Orb, bătrân şi fără văz, totuşi temut pentru viclenia lui.

Lucifer din Casa Dryland, Ultimul din Neamul Său, Rege al Pucioasei, Lordul de Hellgate Hall.

Benedict din Casa Blackmont, care slujea un zeu al întunericului şi despre care se spunea că avea puterea de a se transforma într-un vultur uriaş.

Albin din Casa Manwoody, un smintit scandalagiu, care voia să domine asupra Munţilor Roşii.

Casa Martell a guvernat Dorne timp de şapte sute de ani, înălţându-şi turnurile semeţe la Sunspear, văzând oraşul umbră şi Planky Town ridicându-se şi învingându-i pe toţi cei care le ameninţau domeniile.

Obiceiurile ciudate ale Sudului

Izolaţi, aşa cum au fost - iar apoi, cu o mie de ani în urmă, alăturându-se rhoynarilor - dornishienii au propria lor istorie mândră şi tulburătoare şi propriile lor datini.

Dornishienii de piatră au cele mai multe în comun cu cei aflaţi la nord de munţi şi au fost cel mai puţin afectaţi de obiceiurile rhoynarilor. Asta nu i-a făcut însă să se alieze cu lorzii de pe Hotare sau cu cei din Reach; din contră, s-a spus că lorzii munţilor au o istorie la fel de violentă ca aceea a clanurilor de munteni din Vale, războindu-se mii de ani cu Reach şi Ţinuturile Furtunii, dar şi între ei. Dacă baladele vorbesc despre ciocnirile îndrăzneţe cu stăpânii cruzi de la Hotare, asta este, în general, o ispravă a lorzilor Blackmont şi Kingsgrave, din Wyl şi Skyreach. Şi a Casei Yronwood. Păzitorii Drumului Oaselor sunt cei mai mândri şi mai puternici dintre vasalii Casei Martell, iar relaţiile dintre ei au fost, în cel mai bun caz, tensionate.

Înainte de venirea Nymeriei, Regii de Yronwood erau cea mai puternică dintre casele din Dorne - mult mai puternici decât Martell la acea vreme; au domnit în jumătate din Dorne - un lucru pe care, nici până în ziua de astăzi, Yronwood nu lasă pe nimeni să-l uite. În secolele de după ridicarea Casei Martell la domnie în Dorne, Casa Yronwood s-a răsculat de câteva ori. Chiar şi după ce prinţul Maron Martell a unit Dorne cu Tronul de Fier, şi-au păstrat obiceiul. Lorzii de Yronwood au galopat pentru dragonul negru în nu mai puţin de trei din cele cinci Rebeliuni Blackfyre.

Dornishienii de nisip sunt mult mai rhoynari şi sunt obişnuiţi cu felul de viaţă aspru din deşert.

Râurile din Dorne sunt neînsemnate în comparaţie cu Mander sau cu Tridentul, însă aduc destulă apă pentru irigarea câmpurilor şi alimentarea satelor şi oraşelor. Însă, în afara lor, oamenii trăiau în feluri diferite: deplasându-se de la o oază din deşert la alta, traversând nisipurile cu ajutorul puţurilor cunoscute de ei în mijlocul pustietăţilor, crescându-şi copiii împreună cu caprele şi cu caii lor. Ei sunt principalii crescători ai faimoşilor armăsari de nisip, consideraţi cei mai frumoşi cai din cele Şapte Regate. Cu toate că au oasele fragile şi nu pot susţine cu uşurinţă greutatea armurii unui cavaler, sunt iuţi şi neobosiţi, capabili să gonească zi şi noapte, bând numai câteva măsuri de apă. Dornishienii îşi iubesc armăsarii de nisip aproape la fel de mult pe cât îşi iubesc copiii, iar regele Daeron va remarca în lucrarea sa *Cucerirea ţinutului Dorne* că un anume Cavaler de Spottswood îşi ţinea armăsarii de nisip în propriul său castel.

Dornishienii de sare, urmaşii rhoynarilor, şi-au pierdut limba maternă cu secole în urmă, cu toate că ea încă mai afectează modul în care vorbesc Limba Comună, lungind unele sunete, rostogolind altele şi accentuând altele în locuri ciudate. Vorbirea dornishiană a fost descrisă de unii drept încântătoare, iar de alţii (cei de la Hotare, cu dispreţ şi incorect) drept de neînţeles. Însă mai mult decât atât, rhoynarii au adus cu ei obiceiurile şi legile lor, pe care apoi Martellii le-au împrăştiat prin Dorne. Aşa că în Dorne, singurul dintre cele Şapte Regate, copilul cel mai mare - bărbat sau femeie - va moşteni, nu doar fiul cel mare. Măreţele doamne şi prinţesele faimoase abundă şi sunt subiectele unor balade şi legende, la fel şi marii cavaleri şi prinţi.

Mai există şi alte obiceiuri care-i fac pe dornishieni să fie altfel. Lor nu le pasă dacă un copil se naşte în cadrul căsătoriei sau în afara acesteia, mai ales dacă acest copil e născut de o

iubită. Mulţi lorzi au amante, alese pentru dragoste şi pofte mai degrabă, decât de prăsilă sau alianţă. Acesta este şi cazul multor doamne şi al iubiţilor lor. Şi atunci când e vorba de dragoste, un bărbat ar putea să împartă patul cu un alt bărbat, ori o femeie cu o alta, dar nici aceasta nu este o chestiune de care se face mare caz şi, cu toate că septonii au vrut adesea să-i păstorească pe dornishieni aducându-i pe calea cea bună, n-au avut prea mult succes. Chiar şi moda este diferită în Dorne, unde clima favorizează robe largi, cu multe straturi, iar mâncarea este foarte condimentată, gata să-ţi ardă gura, cu piperul ca focul dragonului, amestecat cu stropi de venin de şarpe.

Diferiţi de restul dornishienilor - de sare sau de nisip, ori de piatră - sunt orfanii de la Sângele Verde, care au plâns când Nymeria şi-a ars corăbiile. Din resturile lor, şi-au construit plute de împins cu prăjina, pentru a naviga pe Sângele Verde şi visa la ziua în care se vor întoarce la Mama Rhoyne. De sânge rhoynar pur, ei încă mai vorbesc limba maternă între ei, se spune, dar în secret, după ce trei urmaşi ai nepotului Nymerei, prinţul Mors II-lea, au încercat s-o interzică. Aceşti trei succesori au fost cunoscuţi şi ca Prinţii Roşii (cu toate că doi erau prinţese), iar domniile lor au fost marcate de războaie, atât în Dorne, cât şi în exterior. Ei au fondat Planky Town ca loc de adunare, legând una de alta plute şi ambarcaţiuni. De acolo s-au tot adăugat, apoi prinţii au ridicat o citadelă în apropierea lui ca să-l păzească, deoarece tot mai multe nave din Oraşele Libere îl considerau un port convenabil.

Un exemplu de legi şi atitudini dornishiene diferite din pricina influenţei rhoynarilor poate fi găsit, curios, în ultimele zile ale Dansului Dragonilor.

Din istoria Arhimaesterului Gyldayn privind scurta domnie a lui Gaemon Păr-Alb:

„De la Casa Săruturilor venea un edict după altul, acolo unde-şi avea tronul copilul-rege, unul mai scandalos decât celălalt. Gaemon a decretat că fetele ar trebui să fie, de atunci încolo, egale cu băieţii în ceea ce priveşte moştenirea, că săracilor trebuie să le fie date pâine şi bere în vremurile de foamete, iar bărbaţii care şi-au pierdut membre în timpul războaielor trebuie după aceea hrăniţi şi găzduiţi de lorzii pentru care au luptat atunci când s-au rănit. Gaemon a decretat că soţii care-şi bat femeile ar trebui să fie ei înşişi bătuţi, indiferent de ce au făcut femeile pentru a atrage asupra lor o astfel de pedeapsă. Aceste edicte au fost, cu siguranţă, mâna unei dornishiene pe nume Sylvenna Sand, despre care se spunea că era iubita mamei regelui, Essie, dacă este să-l credem pe Ciupercă."

Dorne împotriva Dragonilor

Dintre toate provocările înfruntate de dornishieni, niciuna nu s-a măsurat în amploare cu cea reprezentată de Aegon Cuceritorul şi de surorile sale. Mare a fost valoarea dovedită de ei în luptă, şi mare durerea pentru pierderile suferite, pentru că preţul libertăţii a fost unul cumplit. Totuşi, Dorne a rămas singurul regat independent de Casa Targaryen dintre cele Şapte Regate, rezistând numeroaselor încercări ale lui Aegon, ale surorilor sale şi ale urmaşilor lor de a-l face să-şi plece genunchiul în faţa Tronului de Fier.

Aegon I eliberând flăcările lui Balerion în timpul Furiei Dragonului.

Dornishienii n-au dus mari bătălii împotriva Targaryenilor, n-au încercat să-şi apere castelele împotriva dragonilor, deoarece Meria Martell, Prinţesa de Dorne la vremea Cuceririi lui Aegon, învăţase destul din Ultima Furtună şi Câmpia de Foc şi din soarta Harrenhalului. În loc de asta, când Aegon şi-a întors privirea spre Dorne, în anul 4 D.

C. dornishienii au dispărut, pur şi simplu, din faţa dragonilor.

Regina Rhaenys a condus primul asalt asupra Dorne, arzând Planky Town cu Meraxes şi deplasându-se rapid spre a pune mâna pe cetăţile dornishiene în timp ce se apropia de Sunspear, în vreme ce Aegon şi lordul Tyrell se războiau în Trecătoarea Prinţului împotriva lorzilor de munte. Apărătorii dornishieni au atras într-o ambuscadă forţele targaryene, apoi au fugit mâncând pământul, ascunzându-se sub stâncile lor când vedeau dragonii luându-şi zborul. Mulţi dintre oamenii lordului Tyrell au murit din cauza soarelui şi a setei pe când mărşăluiau prin Hellholt. Cei care au supravieţuit şi au ajuns la castel l-au găsit pustiu; Ullerii fugiseră cu toţii.

Aegon a avut mai mult succes, însă în afară de scurtul asediu de la Yronwood, unde s-a confruntat cu o mână de bătrâni, băieţandri şi femei, a întâmpinat puţină rezistenţă. Chiar şi Skyreach, marea cetate de scaun a familiei Fowler, fusese abandonată. La Ghost Hill, cetatea Casei Toland, aşezată pe culmea unui deal alb, de calcar, care domina Marea Dornului, Aegon a văzut flamura cu duhul Toland fluturând deasupra zidurilor şi-a primit de ştire că lordul Toland şi-a trimis campionul să-l înfrunte. Aegon l-a omorât cu spada sa, Blackfyre, numai pentru a afla apoi că fusese bufonul lordului Toland şi că lordul însuşi plecase cu întreaga sa curte de la castel. Mai târziu, Casa Toland îşi va lua un nou steag, înfăţişând un dragon care-şi muşcă coada, verde pe auriu, în amintirea hainelor pestriţe ale bravului lor bufon.

În altă parte, asaltul lordului Orys Baratheon asupra Drumului Oaselor s-a dovedit a fi un dezastru. Abilii dornishieni au aruncat o ploaie de pietre şi săgeţi şi suliţe de la înălţime, omorând oamenii în noapte, iar în final au blocat Drumul Oaselor în ambele direcţii. Lordul Orys a fost capturat de lordul Wyl împreună cu mulţi dintre

stegarii şi cavalerii lui. Au fost ţinuţi ostatici mulţi ani, fiind, până la urmă, răscumpăraţi pentru greutatea lor în aur, în anul 7 D. C. Şi chiar şi atunci, fiecare s-a întors acasă fără mâna dreaptă, ca să nu mai pună niciodată mâna pe armă împotriva Dorne.

Totuşi, în afară de asaltul de la Drumul Oaselor, dornishienii pur şi simplu şi-au abandonat cetăţile, lorzii refuzând să le apere sau să plece genunchiul. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când Targaryenii au ajuns, în sfârşit, la Sunspear, unde prinţesa Meria (poreclită în batjocură de duşmanii ei Broasca Râioasă Galbenă din Dorne, însă până în ziua de astăzi o eroină pentru dornishieni) dispăruse şi ea printre nisipuri. Acolo s-au adunat regina Rhaenys şi regele Aegon, împreună cu curtenii şi funcţionarii rămaşi, şi s-au declarat învingători, punând Dorne sub controlul Tronului de Fier. Lăsându-l pe lordul Rosby să ţină Sunspear şi pe lordul Tyrell la comanda unei oştiri pentru înăbuşirea oricăror revolte, Targaryenii s-au întors la Debarcaderul Regelui pe spatele dragonilor lor. Dar nici n-au ajuns bine în oraşul regal, că Dorne s-a răsculat împotriva lor şi a făcut-o cu o iuţeală şocantă. Garnizoanele au fost trecute prin foc şi sabie, iar cavalerii care le comandau au fost torturaţi. De fapt, totul a devenit ca un joc între lorzii dornishieni, pentru a vedea care dintre cavaleri trăia mai mult după ce erau smulse bucăţi din el.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN, DESPRE DEFENESTRAREA DE LA SUNSPEAR

Lordul Rosby, castelan de Sunspear şi Păzitor al Nisipurilor, a avut parte de un sfârşit mai blând decât cei mai mulţi. După ce dornishienii au năvălit din oraşul umbră pentru a recuceri castelul, a fost legat de mâini şi de picioare, târât până în vârful

Turnului Spear şi aruncat de la fereastră de către nimeni altcineva decât bătrâna prinţesă Meria însăşi.

Plecând cu întreaga sa garnizoană de la Hellholt pentru a cuceri Vaith şi a recupera Sunspear, lordul Harlan Tyrell şi întreaga lui armată au dispărut printre nisipuri, fără a mai fi văzuţi vreodată. Relatările călătorilor prin regiune spun că, din când în când, vântul spulberă nisipul pentru a descoperi oase şi bucăţi de armură, însă dornishienii de nisip care hălăduiesc prin deşert afirmă că nisipurile sunt locul de îngropăciune a mii de ani de lupte, iar oasele ar putea fi din orice vremuri.

Războiul împotriva dornishienilor a intrat într-o nouă fază după eliberarea lui Orys Ciungul şi a celorlalţi lorzi ciungi, deoarece regele Aegon avea la acea vreme intenţia de a se răzbuna. Targaryenii şi-au dezlănţuit dragonii, pârjolind mereu castelele celor care-i sfidau. La rândul lor, dornishienii au răspuns cu focul lor, trimiţând o forţă la Capul Mâniei, în 8 D. C. care a lăsat jumătate din Pădurea Ploii în flăcări şi a prădat şase oraşe şi sate. Situaţia a escaladat, şi alte cetăţi de scaun dornishiene au căzut sub flăcările dragonilor în anul 9 D. C. Dornishienii au răspuns, un an mai târziu, trimiţând o armată sub comanda lordului Fowler, care a capturat şi incendiat marele castel de hotar, Cântecul Nopţii, şi i-au luat ostatici pe lorzii şi apărătorii săi, în vreme ce o altă armată, sub comanda lui Ser Joffrey Dayne, a ajuns chiar până sub zidurile Oraşului Vechi, măturând câmpurile şi satele din exteriorul lor.

Aşa că Targaryenii şi-au trimis din nou dragonii, dezlănţuindu-le furia asupra Starfall, Skyreach şi Hellholt. La Hellholt dornishienii au obţinut cea mai mare izbândă. Un vârf ascuţit lansat de un scorpion a străpuns ochiul lui Meraxes şi marele

dragon şi regina care-l călărea s-au prăbuşit, în ghearele morţii, bestia a distrus turnul cel mai înalt şi o parte a zidului de apărare. Trupul reginei Rhaenys nu a mai fost trimis niciodată la Debarcaderul Regelui.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Dacă Rhaenys Targaryen a supravieţuit sau nu dragonului ei, rămâne o chestiune controversată. Unii spun că a fost azvârlită din locul ei şi-a căzut aflându-şi moartea, alţii că ar fi fost strivită sub Meraxes, în curtea castelului. Câteva relatări susţin că regina ar fi supravieţuit căderii dragonului ei, doar pentru a muri încet, sub tortură, în temniţele Ullerilor. Adevăratele circumstanţe ale morţii sale nu vor fi cunoscute niciodată, însă Rhaenys Targaryen, sora şi soţia regelui Aegon I, a pierit la Hellholt în Dorne, în cel de-al zecelea an După Cucerire.

Moartea lui Meraxes.

Cei doi ani care au urmat au fost numiţi ulterior anii Furiei Dragonului. Îndureraţi de moartea surorii lor, regele Aegon şi regina Visenya au dat foc tuturor castelelor, cetăţilor şi bastioanelor din Dorne, cel puţin o dată… În afară de Sunspear şi de oraşul umbră. De ce s-a întâmplat aşa, rămâne o chestiune de conjunctură. În Dorne, s-a zis că Targaryenilor le era teamă că prinţesa Meria putea

să omoare dragonii cu ceva ce cumpărase din Lys. Mai probabil însă, după cum sugerează Arhimaesterul Timotty în lucrarea sa, *Conjuncturi*, Targaryenii speraseră să-i întoarcă pe restul dornishienilor, care se confruntaseră cu atâtea distrugeri, împotriva Casei Martell, cruţată până atunci. Dacă acest lucru este adevărat, ar putea explica scrisorile trimise de pe Hotare către casele dornishiene, prin care li se cerea să se predea şi pretinzând că Martellii îi trădaseră în schimbul siguranţei lor.

Indiferent de asta, ultima şi cea mai puţin glorioasă fază a Primului Război Dornishian a început atunci. Targaryenii au pus preţ pe capul lorzilor dornishieni şi alţi şase au fost ucişi de asasini, cu toate că numai doi dintre ucigaşi au mai apucat să-şi primească răsplata. Dornishienii au răspuns la rându-le, şi au urmat multe crime nemiloase. Chiar şi în inima Debarcaderului Regelui, nimeni nu era în siguranţă. Lordul Fell a fost sugrumat într-un lupanar, iar regele Aegon însuşi a fost atacat de trei ori. Când Visenya şi escorta ei au fost loviţi, două dintre gărzile sale au căzut, înainte ca ea însăşi să-l doboare cu Sora Întunecată pe ultimul atacator. Lucruri mult mai rele s-au petrecut de mâna lui Wyl din Wyl, ale cărui fapte nu mai trebuie să le amintim; sunt infame şi încă pomenite, în special la Fawnton şi Old Oak.

Dorne era deja o ruină arzândă şi totuşi dornishienii încă se ascundeau şi luptau din umbră, refuzând să se predea. Nici chiar oamenii de rând nu cedau, iar pierderile de vieţi omeneşti erau nenumărate. Când prinţesa Meria s-a săvârşit, în cele din urmă, din viaţă în anul 13 D. C. tronul a fost moştenit de fiul ei, prinţul Nymor, bătrân şi suferind. Acesta se săturase de război şi a trimis o solie condusă de fiica lui, prinţesa Deria, la Debarcaderul Regelui. Această solie aducea craniul lui Meraxes, ca un dar pentru rege. A fost prost

primită de mulţi - inclusiv de regina Visenya şi de Orys Baratheon - iar lordul Oakheart a propus ca Deria să fie trimisă în cel mai rău famat lupanar, să slujească pe oricine ar fi poftit-o. Însă Aegon Targaryen s-a împotrivit, şi în loc de asta i-a ascultat vorbele.

Dorne dorea pacea, potrivit Deriei, însă pacea dintre două regate care nu se mai războiau, nu pacea dintre un vasal şi stăpânul său. Mulţi l-au îndemnat pe Înălţimea Sa să nu facă asta, propoziţia „nicio pace fără capitulare" fiind auzită foarte des prin sălile de la Aegonfort. Se susţinea că regele ar fi părut slab dacă ar fi acceptat o asemenea cerere şi că lorzii din Reach şi Ţinuturile Furtunii, care suferiseră atât de mult pentru cauza lor, s-ar fi înfuriat.

Influenţat de asemenea sfaturi, se zice că Aegon ar fi fost hotărât să refuze oferta, până când prinţesa Deria i-a dat o scrisoare personală de la tatăl ei, prinţul Nymor. Aegon a citit-o de pe Tronul de Fier şi oamenii povestesc că atunci când s-a ridicat, mâna-i sângera atât de tare încât şi-a strâns pumnul. A ars scrisoarea şi-a plecat imediat pe spatele lui Balerion, înapoi la Piatra Dragonului. Când s-a întors în dimineaţa următoare, treaba a fost făcută. S-a declarat de acord cu pacea pe care a pecetluit-o cu un tratat.

Nimeni nu ştie ce conţinea scrisoarea, cu toate că s-au făcut multe speculaţii. I-a dezvăluit Nymor că Rhaenys mai trăia încă, slăbită şi mutilată şi că i-ar pune capăt suferinţelor dacă Aegon ar înceta ostilităţile? A fost scrisoarea vrăjită? A ameninţat el că va folosi toată bogăţia din Dorne pentru a-i năimi pe Oamenii-Fără-Faţă pentru a-l ucide pe tânărul fiu şi moştenitor al lui Aegon, Aenys? Se pare că acestor întrebări nu li se va găsi niciodată răspuns.

Aegon Cuceritorul citind scrisoarea prinţului din Dorne

Oricum, rezultatul a fost o pace care a durat dincolo de necazurile provocate de Regele Vulturilor şi mai departe. Au fost şi alte războaie dornishiene, ca să fie clar, şi chiar şi în timp de pace, jefuitorii din Dorne au continuat să coboare din Munţii Roşii în căutare de prăzi în ţinuturile mai bogate şi mai înverzite de la nord şi vest.

Prinţul Qoren Martell i-a condus pe dornishieni să lupte de partea Triarhatului, când s-au războit cu prinţul Daemon Targaryen şi cu Şarpele de Mare pentru Treptele de Piatră. În timpul Dansului Dragonilor ambele părţi i-au curtat pe dornishieni, însă prinţul Qoren a refuzat să ia parte: „Dorne a mai dansat o dată cu dragonul”, i-ar fi răspuns el scrisorii lui Ser Otto Hightower. „Mai degrabă, aş dormi în pat cu scorpioni.”

Fiica prinţului Qoren ar avea o mentalitate diferită. Prinţesa Aliandra a urcat de tânără pe tron şi s-a considerat o nouă Nymeria. Fiind o tânără înfocată, şi-a încurajat lorzii şi cavalerii să se dovedească vrednici de graţiile sale prădând pe la Flotare, dar i-a acordat mari favoruri lordului Alyn

Velaryon când prima lui mare călătorie l-a dus până la Sunspear şi din nou când s-a întors de pe Marea Apusului.

Doar la ascensiunea regelui Daeron I, tratatul de pace eternă s-a dovedit a fi mai puţin etern, iar acum cunoaştem costurile acestui lucru. Cucerirea Dornului de către Tânărul Dragon a fost un triumf glorios, celebrat corespunzător prin cântece şi legende, însă a durat mai puţin de o vară şi a costat multe mii de vieţi, inclusiv pe cea a impulsivului tânăr rege. I-a rămas fratelui şi moştenitorului lui Daeron, regele Baelor I cel Binecuvântat, sarcina de a încheia pacea, dar costul acesteia a fost tot unul dureros.

Încercarea ulterioară a lui Aegon al IV-lea cel Netrebnic de a invada Dorne cu „dragoni" născociţi de el aproape că nici nu merită discutată; a fost o nebunie, de la cap la coadă şi s-a terminat printr-o umilire. Fiul lui Aegon, regele Daeron al II-lea cel Bun, a adus, în cele din urmă, Dorne în regat… nu cu fierul şi cu focul, ci cu vorba bună şi zâmbete, prin vreo două căsătorii bine chibzuite şi un tratat solemn care le confirma prinţilor dornishieni stilul de viaţă şi privilegiile şi le garanta că legile şi obiceiurile lor vor prevala întotdeauna în Dorne.

O doamnă din Casa Martell în deşertul din Dorne.

Dorne a continuat să fie un aliat al Casei Targaryen în anii următori, Casa Martell sprijinindu-i pe Targaryeni împotriva Pretendenţilor Blackfyre şi trimiţând oameni să lupte împotriva Regilor de Nouă Parale la Treptele de Piatră. Loialitatea lor a fost răsplătită când Rhaegar Targaryen, Prinţul de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier, a luat-o de soţie pe prinţesa Elia Martell de Sunspear şi a făcut doi copii cu ea. Din pricina nebuniei tatălui lui Rhaegar, Aerys al II-lea, un prinţ cu sânge dornishian ar fi putut ajunge într-o bună zi să domnească în regat, dar tulburările Rebeliunii lui Robert au adus căderea prinţului Rhaegar, a soaţei sale şi a copiilor săi.

Sunspear

Sunspear.

Istoria Sunspear este ciudată. Fiind doar ceva mai mult de o fortăreaţă pătrată şi urâtă, numită Sandship (Corabia Nisipului) iniţial, pe vremea domniei Martellilor, cele două turnuri frumoase, cu toate caracteristicile arhitecturii rhoynarilor, vor apărea şi ele în jur. A devenit cunoscută drept Sunspear (Suliţa Soarelui) când soarele de la Rhoyne s-a căsătorit cu suliţa Martellilor. Cu timpul, Turnul Soarelui şi Turnul Suliţei au fost construite, cupola imensă, aurită, a unuia şi turla zveltă, înaltă, a celuilalt fiind primele lucruri văzute de orice vizitator venit de pe uscat sau de pe mare.

Castelul se află pe o palmă de pământ înconjurată din trei părţi de apă… iar în cea de-a patra parte, de oraşul său umbră. Cu toate că dornishienii i-ar putea spune oraş, nu este altceva decât un cătun şi încă unul ciudat, prăfuit şi urât. Dornishienii au construit sprijinindu-şi clădirile de zidurile de la Sunspear, apoi pe pereţii caselor vecinilor lor şi tot aşa, până când oraşul a dobândit forma actuală. Astăzi, este un labirint de cărări înguste, bazaruri pline cu mirodenii din Dorne şi din est, şi casele dornishienilor, construite din cărămizi de lut, care rămân răcoroase chiar şi în miezul dogoritor al verii.

Zidurile Şerpuitoare au fost ridicate doar acum şapte sute de ani, înconjurând Sunspear şi răsucindu-se prin oraşul său umbră ca o pavăză întortocheată de apărare, care i-ar face chiar şi pe cei mai aprigi dintre duşmani să se rătăcească. Numai Poarta Triplă oferă o cale dreaptă de acces în castel, tăiată prin Zidurile Şerpuitoare, dar aceste porţi sunt puternic apărate în caz de nevoie.

Dincolo de regatul apusului

Ruinele învăluite în ceaţă ale Chroyane, Oraşul Festivalului rhoynarilor.

Celelalte Ţinuturi

Westerosul nu reprezintă decât o mică parte din lumea noastră, ţinuturile îndepărtate fiind necunoscute chiar şi pentru cei mai înţelepţi oameni. Cu toate că scopul nostru aici a fost să consemnăm istoria celor Şapte Regate, ar fi greşit să ignorăm teritoriile de dincolo de mare, deoarece fiecare are propria sa natură şi contribuie cu propriile sale culori şi forme la marea tapiserie pe care o numim lumea cunoscută.

Din păcate, cunoaşterea Citadelei se subţiază pe măsură ce ne îndepărtăm de ţinuturile numite de locuitorii estului Regatele Apusului, deoarece contactele cu domeniile mai îndepărtate din Essos au fost sporadice. Ştim chiar şi mai puţine despre ţinuturile sudice din Sothoryos şi Ulthos cel îndepărtat, şi absolut nimic despre ce se găseşte dincolo de Lumina Singuratică şi de Marea Apusului.

Iar aceleaşi reguli se aplică, desigur, timpului şi distanţei. După cum am arătat chiar în Westeros, cu cât este mai străveche civilizaţia, cu atât mai puţin ştim cu adevărat ceva despre ea. Astfel, vom ignora civilizaţiile dispărute din Valyria şi Vechiul Ghis şi vestigiile acestor culturi, ele fiind deja abordate în alte părţi ale acestui volum. Cât despre misteriosul Qarth, nu pot indica o sursă mai bună decât Compendiul de Jad, al lui Colloquo Votar, cea mai cuprinzătoare lucrare despre ţinuturile din jurul Mării de Jad.

Totuşi, mai sunt câteva cunoştinţe de împărtăşit, chiar şi din cele mai exotice locuri… cu toate că mult mai mult din ceea ce ştim despre aceste regiuni îndepărtate provine din relatările călătorilor şi din legende, şi-ar trebui privite ca atare.

Deocamdată, să începem cu vecinii noştri cei mai apropiaţi şi mai cunoscuţi, Oraşele Libere. Istorisirile lor ne sunt cunoscute din consemnările

făcute de propriii lor învăţaţi şi magisteri în decursul secolelor, atingând cele mai timpurii momente ale stabilirii lor ca regate libere. Datorită aceloraşi arhive se ştiu unele lucruri şi despre istoria celor care i-au precedat pe valyrieni.

O chestiune care afectează toate studiile despre consemnările străvechi este modul în care diferitele culturi au înregistrat zilele, anotimpurile şi anii. Marea lucrare a Arhimaesterului Walgram, *Socoteala timpului,* analizează profund această problemă, însă nu există un consens legat de ceea ce înseamnă aceste datări, de fapt, în propriile noastre estimări.

Monede ale Oraşelor Libere (sus, de la stânga la dreapta) Braavos, Pentos, Lys, Myr, Tyrosh; (jos, de la stânga la dreapta) Volantis (avers şi revers), Norvos, Qohor, Lorath.

Oraşele Libere

Essos, vastul continent de peste Marea Îngustă, este plin de civilizaţii stranii, exotice şi străvechi, unele încă existente şi prospere, altele de mult prăbuşite şi dispărute în legendă. Majoritatea sunt mult prea îndepărtate ca să îngrijoreze popoarele din cele Şapte Regate, poate doar pe acelea care au navigat în apele nesigure, în căutarea aurului şi gloriei.

Însă cele Nouă Oraşe Libere sunt cei mai apropiaţi vecini ai noştri şi principalii parteneri de negoţ, iar istoria lor este foarte legată de propria noastră istorie. Timp de secole, galerele de negoţ au circulat în sus şi-n jos pe Marea Îngustă, aducând tapiserii fine, lentile şlefuite, dantele delicate, fructe exotice, mirodenii ciudate şi multe alte lucruri, în schimbul aurului, lânii şi al altor asemenea produse. În Oraşul Vechi, Debarcaderul Regelui, Lannisport şi oricare alt port de la Rondul de Est până la Planky Town, pot fi întâlniţi marinarii, bancherii şi neguţătorii din Oraşele Libere, cumpărând, vânzând şi spunându-şi poveştile.

Fiecare dintre Oraşele Libere are propria sa istorie şi personalitate, fiecare având propria sa limbă. Acestea sunt nişte devieri de la forma pură, originală, a dialectelor valyrienei culte, dialecte care s-au îndepărtat şi mai mult de original cu fiecare secol care a trecut de când Urgia s-a abătut asupra Regatului Liber.

Opt dintre cele Nouă Oraşe Libere sunt fiicele mândre ale Valyriei, încă guvernate de descendenţii primilor colonişti, stabiliţi acolo cu sute sau mii de ani înainte. În aceste oraşe, sângele valyrian este încă la mare preţ. Cel de-al nouălea este o excepţie, deoarece Braavos din cele O Sută de Insule a fost fondat de sclavii evadaţi, fugiţi de la stăpânii lor valyrieni. Aceşti primi braavosi au venit din toate

ţinuturile de sub soare, însă pe măsura trecerii veacurilor ei s-au împreunat unii cu alţii, indiferent de rasă, crez sau limbă, formând un nou popor corcit.

Vorbim despre cele Nouă Oraşe Libere, cu toate că pe cuprinsul Essosului pot fi găsite multe alte oraşe valyriene, aşezări şi fortăreţe, unele mai mari şi mai populate decât Gulltown, Portul Alb sau chiar Lannisport. Ceea ce le deosebeşte pe cele Nouă de restul este originea, nu mărimea. La apogeul lor, înainte de Urgie, alte oraşe precum Mantarys, Volon Therys, Oros, Tyria, Draconys, Elyria, Mhysa Faer, Rhyos şi Aquos Dhaen erau măreţe şi glorioase şi bogate, dar, în pofida mândriei şi a puterii lor, niciunul nu a avut o guvernare proprie. Erau conduse de bărbaţi şi femei trimişi din Valyria să cârmuiască în numele Regatului Liber.

Acest lucru n-a fost niciodată valabil şi pentru Volantis şi restul celor Nouă. Deşi se trăgeau din Valyria, fiecare era independent de mama sa originară. Cu excepţia Braavosului, toate au fost fiice devotate, căci niciunul n-a pornit vreodată la război împotriva Valyriei, nici nu i-au înfruntat pe stăpânii dragonilor în nicio chestiune importantă, rămânând aliaţi de nădejde şi parteneri de negoţ ai maicii lor care s-au întors spre Ţinuturile Verii Lungi pentru cârmuire în vremuri de restrişte. În chestiuni mai mărunte însă, cele Nouă Oraşe Libere au decis singure, sub conducerea propriilor lor preoţi şi prinţi şi arhonţi şi triarhi.

Lorath

Oraşul Liber Lorath se află la capătul vestic al celui mai mare pâlc de insule joase, pietroase, din Marea Tremurătoare la nord de Essos, lângă gura Golfului Lorath. Domeniile oraşului includ cele trei insule principale ale arhipelagului, câteva insule mai mici şi aflorimente la suprafaţa apei (aproape toate locuite doar de foci şi de păsările de mare), şi o peninsulă dens împădurită în sudul insulelor. De asemenea, lorathienii îşi revendică dominaţia asupra apelor din Golful Lorath, însă flotele de pescuit din Braavos şi vânătorii de balene şi de foci din Ib se aventurează adesea în golf, pentru că Lorathul nu are suficientă forţă pentru a-şi impune pretenţiile.

În trecut, guvernarea Lorathului s-a întins departe spre est până la Secure, însă puterea oraşului s-a redus cu trecerea veacurilor, iar astăzi lorathienii îşi exercită controlul efectiv doar asupra sudului şi estului ţărmurilor Golfului Lorath, cel vestic făcând parte din domeniile Braavosului.

Lorath este cel mai mic, sărac şi mai puţin populat dintre cele Nouă Oraşe Libere. În afară de Braavos, este şi cel mai nordic. Amplasarea sa, departe de rutele comerciale, l-a făcut să devină cea mai izolată dintre „fiicele Valyriei de altădată”. Cu toate că insulele lorathiene sunt sumbre şi stâncoase, apele din jur sunt pline de bancuri de cod, balene şi leviatani cenuşii, care se adună şi se înmulţesc în golf, iar aglomerările de stânci de pe margine sunt căminul unor mari colonii de morse şi foci. Codul sărat, colţii de morsă, pieile de focă şi uleiul de balenă asigură cea mai mare parte din comerţul oraşului.

În vremurile străvechi, insulele erau căminul unei seminţii misterioase de oameni cunoscuţi sub numele de constructorii de labirinturi, dispăruţi cu mult înainte de zorii adevăratei istorii şi care nu au

lăsat nicio urmă, cu excepţia oaselor lor şi a labirinturilor făcute de ei.

Structuri întinse, de o complexitate uimitoare, făcute din blocuri de piatră cioplită, lucrările constructorilor de labirinturi sunt împrăştiate pe cuprinsul insulelor, iar unul, năpădit de vegetaţie şi adâncit în pământ, a fost găsit în Essos, în peninsula aflată la sud de Lorath. Lorassyon, cea de-a doua insulă ca mărime a Lorathului, este gazda unui mare labirint care acoperă mai bine de trei sferturi din suprafaţa sa şi are patru niveluri subterane, unele pasaje coborând până la o sută cincizeci de metri adâncime.

Învăţaţii încă nu s-au pus de acord asupra scopului acestor labirinturi. Erau fortificaţii, temple, oraşe? Ori au servit unor scopuri mai ciudate? Constructorii labirinturilor nu au lăsat niciun fel de consemnări scrise, aşa că nu vom şti niciodată. Oasele lor ne spun că aveau o constituţie masivă şi erau mai înalţi decât oamenii, dar nu atât de înalţi ca uriaşii. Unii au sugerat chiar că au apărut în urma împreunării dintre bărbaţii oameni şi femeile uriaşilor. Nu ştim de ce au dispărut, deşi legendele lorathiene susţin că au fost distruşi de un duşman de pe mare: sirene, după unele poveşti, oameni-focă sau oameni-morsă după altele.

Alţii i-au urmat în Lorath în secolele următoare. Pentru o vreme, insulele au devenit casa unui popor mărunt de statură, cu pielea închisă la culoare, păroşi, înrudiţi cu cei din Ib. Pescari, au trăit de-a lungul coastelor, evitând marile labirinturi ale predecesorilor lor. La rândul lor, au fost şi ei înlăturaţi de andali, care au venit dinspre nordul Andalosului spre ţărmurile Golfului Lorath şi peste el în corăbii lungi. Îmbrăcaţi în cămăşi de zale şi agitând săbii de fier şi topoare, andalii au

năvălit asupra insulelor, măcelărindu-i pe Oamenii Păroşi în numele zeului lor cu şapte feţe şi luându-le femeile şi copiii ca sclavi.

Curând, fiecare insulă avea propriul său rege, în vreme ce cea mai mare se făIea cu patru. Mereu puşi pe harţă, andalii şi-au petrecut următoarea mie de ani luptându-se între ei, dar în cele din urmă un războinic care-şi zicea Qarlon cel Mare a adus toate insulele sub dominaţia lui. Legendele, aşa cum sunt ele, susţin că a ridicat o cetate mare, din lemn, în mijlocul labirintului imens, bântuit, din Lorassyon şi şi-a decorat sălile cu capetele duşmanilor ucişi.

Visul lui Qarlon era să devină Regele al Tuturor Andalilor, iar pentru asta i-a atacat, din când în când, pe regii mărunţi din Andalos. După douăzeci de ani şi tot atâtea războaie, stăpânirea lui Qarlon cel Mare s-a întins din laguna unde se va ridica Braavos, la est până la Secure şi departe spre sud - până la izvoarele fluviului Rhoyne Superior şi ale Noyne. Însă, în expansiunea sa spre sud a intrat în conflict nu numai cu ceilalţi regi andali, ci şi cu Oraşul Liber Norvos, de pe Noyne. Când norvoshienii au blocat râul, şi-a părăsit palatul din labirint pentru a conduce un atac împotriva lor, învingându-i în două bătălii înverşunate pe dealuri. Victoriile i-au dat însă prea mult curaj şi a plecat în marş spre Norvos. Norvoshienii au cerut ajutor Valyriei, iar stăpânii liberi au sărit în sprijinul fiicei lor îndepărtate, trecând prin toate ţinuturile andalilor şi rhoynarilor aflate între ei.

Oricum, distanţele însemnau prea puţin pentru stăpânii dragonilor în vara puterii lor. În Focurile stăpânilor liberi stă scris că o sută de dragoni s-au ridicat în zbor, urmând marele fluviu spre nord, pentru a se năpusti asupra andalilor care asediau Norvos. Qarlon cel Mare a ars împreună cu oastea lui, iar după aceea stăpânii dragonilor au zburat mai departe, aducând sânge şi foc insulelor Lorath. Marea fortăreaţă a lui Qarlon s-a mistuit în flăcări,

la fel ca oraşele şi satele de pescari aflate de-a lungul ţărmurilor. Chiar şi marile labirinturi de piatră au fost pârjolite şi înnegrite de furtunile de foc care au răvăşit insulele. Se spune că niciun bărbat, femeie sau copil n-a supravieţuit Pârjolirii Lorathului, atât de puternice au fost aceste incendii.

Ulterior, insulele lorathiene au rămas nelocuite vreme de mai bine de un veac. Focile şi morsele s-au întors în număr mare, iar crabii au zbughit-o prin labirinturile pârjolite şi cufundate în tăcere. Vânătorii de balene din Portul Ibben au acostat ca să-şi repare cocile navelor şi să caute apă dulce, însă nu s-au aventurat niciodată în interiorul teritoriului, deoarece se spunea că insulele erau bântuite şi ibbenezii credeau că orice om era blestemat dacă se îndepărta de zgomotul mării.

Când, în cele din urmă, oamenii s-au întors în insule ca să trăiască acolo, aceştia erau chiar din Valyria. Cu o mie trei sute douăzeci şi doi ani înainte de Urgie, o sectă de disidenţi religioşi a părăsit Regatul Liber pentru a-şi ridica un templu pe insula principală din Lorath.

Aceşti noi lorathieni erau adepţii lui Boash, Zeul Orb. Respingând toate celelalte divinităţi, discipolii lui Boash nu mâncau carne, nu beau vin şi umblau desculţi prin lume, îmbrăcaţi numai în haine din păr şi piei de animale. Preoţii lor eunuci purtau glugi fără găuri pentru ochi, în onoarea zeului lor căci numai în întuneric, credeau ei, se va deschide cel de-al treilea ochi, permiţându-le să vadă „adevărurile mai înalte” ale creaţiei, care zăceau ascunse în spatele iluziilor lumii. Adepţii lui Boash credeau că tot ce este viaţă era sacru şi etern; că bărbaţii şi femeile erau egali, că lorzii şi ţăranii, bogaţii şi săracii, sclavii şi stăpânii, oamenii şi fiarele erau cu toţii la fel, cu toţii la fel de valoroşi, cu toţii creaţiile zeului.

O parte esenţială a doctrinei lor era o renunţare extremă la sine; numai eliberându-se singuri de

vanitate oamenii puteau să spere că vor ajunge să fie una cu zeitatea. Aşa că adepţii renunţau şi la numele lor, spunându-şi „bărbat” şi „femeie” în loc să zică „eu” sau „sunt” ori „al meu”. Cu toate că acest cult al Zeului Orb s-a diminuat şi a dispărut cu mai bine de o mie de ani în urmă, anumite obişnuinţe de vorbire s-au păstrat şi astăzi în Lorath, unde bărbaţii şi femeile din clasa nobilă consideră ceva foarte vulgar să vorbeşti direct despre tine.

Zeul Orb şi adepţii săi au transformat străvechile labirinturi ale primilor lorathieni în oraşele, templele şi mormintele lor, dominând insulele timp de trei sferturi de secol. Însă, odată cu trecerea anilor, alţi oameni care nu le împărtăşeau credinţa au început să traverseze golful pentru a vâna foci şi morse ori pentru a pescui cod. Iar unii au decis să rămână. Colibe şi cocioabe şi-au făcut apariţia de-a lungul ţărmurilor şi au devenit sate. Oamenii veneau din Ib şi Andalos şi din alte ţinuturi, mai ciudate, iar insulele au devenit un refugiu pentru oamenii liberi şi pentru sclavii evadaţi din Valyria şi din fiicele sale mândre, deoarece preoţii Zeului Orb spuneau că toţi erau egali. Trei sate de pescari din capătul vestic al celei mai mari insule au devenit atât de populate şi de prospere, încât au format un cătun, iar odată cu trecerea anilor au apărut case din piatră acolo unde se aflaseră cândva cocioabe prăpădite, iar cătunul a devenit oraş.

Aceşti noi lorathieni au fost iniţial supuşi ai adepţilor lui Boash, care sosiseră acolo înaintea lor, şi mulţi ani preoţii Zeului Orb au continuat să conducă insulele. Cu timpul însă, numărul nou-veniţilor s-a mărit, iar al credincioşilor a scăzut. Venerarea lui Boash s-a diminuat, în vreme ce preoţii rămaşi au devenit tot mai laici şi mai corupţi, uitând de veşmintele lor din păr, de glugile lor şi de pioşenie, îngrăşându-se tot mai mult şi devenind tot mai bogaţi datorită taxelor încasate de

la cei pe care-i conduceau. Până la urmă, pescarii, ţăranii şi ceilalţi oameni de rând s-au răsculat, eliberându-se de jugul lui Boash. Acoliţii Zeului Orb au fost măcelăriţi, cu excepţia unui mic grup care s-a retras în marele templu-labirint de pe Lorassyon, unde au rămas aproape un secol, până la moartea ultimului dintre ei.

După căderea preoţilor orbi, Lorath a devenit un regat liber, asemenea Valyriei, guvernat doar de un consiliu format din trei prinţi. Prinţul Recoltei era ales prin votul tuturor celor care deţineau pământ în insule, Prinţul Pescar, de toţi proprietarii de bărci, iar Prinţul Străzilor prin ovaţiile oamenilor liberi din oraş. Fiecare prinţ era ales pe viaţă.

Cei trei prinţi există şi astăzi deşi titlurile lor sunt pur ceremoniale. Adevărata autoritate este deţinută de un consiliu de magisteri, format din nobili, preoţi şi negustori. Datorită izolării, lorathienii nu au fost aproape deloc implicaţi în evenimentele Secolului Însângerat, în afară de cei câţiva care s-au pus în serviciul Braavosului sau Norvosului ca mercenari.

Astăzi, Lorath este considerat, în general, drept cel mai puţin important dintre cele Nouă Oraşe Libere, fiind cel mai sărac, cel mai izolat şi cel mai înapoiat. Cu toate că posedau flote întregi de pescuit, lorathienii au construit puţine nave de război şi au puţine de spus în ceea ce priveşte o forţă militară. Puţini părăsesc insulele şi chiar şi mai puţini ajung până în Westeros, preferând să facă negoţ cu vecinii lor, Norvos, Braavos şi Ib.

Preoţi ai Zeului Orb în labirinturile din Lorath

Norvos

Oraşul Liber Norvos se află pe malurile estice ale râului Noyne, unul dintre cei mai mari afluenţi ai Rhoyne. Oraşul de sus, înconjurat de măreţe ziduri de piatră, se ridică deasupra falezelor stâncoase, înalte. Nouăzeci de metri mai jos, oraşul de jos se întinde de-a lungul malurilor noroioase, apărat de şanţuri, tranşee şi o palisadă din buşteni, năpădită de muşchi. Vechea nobilime din Norvos trăieşte în oraşul de sus, dominat de marea fortăreaţă-templu a preoţilor bărboşi; oamenii de rând se înghesuie jos, printre cheiuri, lupanare şi berării de-a lungul malului. Cele două părţi ale oraşului sunt unite doar de o scară masivă din piatră, numită Treptele Păcătosului.

Marele Norvos, aşa cum îşi numesc norvosienii oraşul, este înconjurat de dealuri colţuroase din calcar şi de păduri dese şi întunecoase, de stejar, pin şi fag, cămin al urşilor şi mistreţilor, lupilor şi vânatului de toate felurile. Domeniile oraşului se întind departe, până la malul vestic al Apei Întunecate înspre est şi Rhoynul Superior spre vest. Galerele norvosiene controlează Noyne până departe, în sud, până la ruinele Ny Sar, unde râul se uneşte cu Rhoyne. Marele Norvos chiar revendică dominaţia asupra Securii de la Marea Tremurătoare, cu toate că această pretenţie este disputată, adesea sângeros, cu ibbenezii.

În apropierea zidurilor oraşului, norvosienii muncesc pământul în fermele terasate. Şi mai departe, oamenii se adună în spatele unor palisade din buşteni solizi în bastioane şi sate împrejmuite de ziduri. Pâraiele de acolo sunt iuţi şi se scurg printre pietre, iar peşterile împânzesc dealurile nesfârşite. Multe dintre ele sunt vizuinile urşilor bruni, obişnuiţi prin aceste locuri, altele sunt ocupate de haite de lupi roşii sau cenuşii. În unele, pot fi găsite oasele unor uriaşi şi pereţi pictaţi, care

vorbesc despre oamenii care au locuit aici în erele trecute. Un sistem de caverne, aflat la câteva sute de kilometri spre nord-vest de Norvos, este atât de vast şi de adânc încât legenda spune că ar fi intrarea în lumea morţilor; Lomas Longstrider l-a vizitat odată şi în cartea sa, Minuni, spune că este una dintre cele şapte minuni naturale ale lumii.

Cu toate că Marele Norvos domină astăzi izvoarele fluviului Rhoyne, norvosienii nu sunt urmaşii rhoynarilor, care au controlat în vechime măreţul curs de apă. La fel ca alte Oraşe Libere, Norvosul este o fiică a Valyriei. Totuşi, înainte de valyrieni, alţi oameni au trăit de-a lungul lui Noyne, acolo unde se află astăzi Norvosul, ridicându-şi propriile lor sate primitive.

Cine erau aceşti predecesori? Unii cred că erau înrudiţi cu constructorii labirinturilor din Lorath, însă acest lucru pare să fie improbabil, deoarece au construit folosind lemnul, nu piatra, şi n-au lăsat niciun labirint. Alţii sugerează că erau verii oamenilor din Ib. Dar majoritatea cred că au fost andali.

Indiferent cine ar fi putut fi primii norvosieni, oraşele lor n-au supravieţuit. Legenda ne spune că au fost alungaţi de pe Noyne de un atac al oamenilor păroşi, veniţi dinspre est, în mod sigur nişte rude apropiate ale ibbenezilor. Aceşti invadatori au fost la rândul lor alungaţi de legendarul prinţ din Ny Sar, Garris cel Cenuşiu, însă rhoynarii n-au zăbovit, preferând climatul mult mai temperat al teritoriilor din josul fluviului în locul cerului întunecat şi al vântului rece de pe dealuri.

Precum oraşele sale surori, Lorath şi Qohor, Oraşul Liber Norvos, aşa cum îl ştim astăzi, a fost înfiinţat iniţial de disidenţii religioşi din Valyria. La apogeul puterii sale, Regatul Liber adăpostea sute de temple; unele aveau zeci de mii de discipoli, altele doar câţiva foarte preţioşi, însă nicio credinţă

nu era interzisă în Valyria, nici nu era glorificată mai mult decât celelalte.

Mulţi valyrieni erau devotaţi mai multor zei, apelând la mai multe divinităţi, în funcţie de nevoile lor; de fapt, se spune, nu-l venerau pe niciunul. Majoritatea vedeau libertatea credinţei ca o caracteristică a oricărei civilizaţii cu adevărat avansate. Totuşi, pentru unii această galerie de zeităţi a fost o sursă de nemulţumiri continue. „Cel care-i onorează pe toţi zeii nu onorează pe niciunul" sunt cuvintele devenite celebre ale unui profet al Stăpânului Luminii, R'hllor cel Roşu. Şi chiar şi la apogeul gloriei sale, Regatul Liber a fost căminul multora care credeau cu înverşunare în propriul lor zeu sau zeiţă, considerându-i pe toţi ceilalţi idoli falşi, escrocherii sau demoni, hotărâţi să înşele omenirea.

Unii învăţaţi au sugerat că stăpânii dragonilor considerau toate credinţele false, crezându-se mai puternici decât orice zeu sau zeiţă. Îi priveau pe preoţi şi templele lor ca pe nişte relicve ale unor vremuri mult mai primitive, dar le erau folositori pentru „amăgirea sclavilor, sălbaticilor şi săracilor" cu promisiunea unei vieţi viitoare mai bune. Mai mult chiar, numeroasele zeităţi îi dezbinau pe oameni şi reduceau şansele unirii lor sub stindardul unei singure credinţe pentru răsturnarea de la putere a suzeranilor lor. Toleranţa religioasă era pentru ei doar o modalitate de a menţine pacea în Ţinuturile Verii Lungi.

În Valyria au înflorit zeci de asemenea secte, uneori ciondănindu-se violent între ele. Inevitabil, unii au găsit toleranţa stăpânilor liberi intolerabilă şi s-au dus în sălbăticie pentru a-şi înfiinţa propriile lor oraşe sfinte, unde numai „adevărata credinţă" avea să fie practicată. Am vorbit deja despre discipolii Zeului Orb, Boash, care au clădit Lorath

şi ce li s-a întâmplat acolo. Qohor a fost înfiinţat de adepţii zeităţii sumbre numite Ţapul Negru, despre care vom vorbi în scurt timp. Dar secta care a ridicat Norvos este la fel de ciudată sau mai ciudată decât oricare dintre acestea si mult mai secretoasă. Chiar şi numele zeului lor este dezvăluit numai iniţiaţilor. Este o zeitate severă, fără discuţie, deoarece preoţii săi poartă veşminte din păr şi piei netăbăcite şi practică un ritual de flagelare ca parte a cultului lor. Odată iniţiaţi, nu mai au voie să se radă sau să-şi taie părul.

Numai preoţii norvosieni au permisiunea de a avea barbă; norvosienii liberi, atât cei de viţă nobilă, cât şi cei umili, preferă mustăţile lungi şi zbârlite, în vreme ce sclavii şi femeile sunt raşi complet. Într-adevăr, femeile norvosiene îşi rad tot părul de pe trup, cu toate că doamnele de viţă nobilă poartă peruci, mai ales când se află în compania bărbaţilor din alte ţinuturi şi oraşe.

Procesiune în onoarea zeului sacru din Norvos

De la fondarea sa şi până în prezent, Marele Norvos a rămas o teocraţie, condusă de preoţii săi

bărboşi, care, la rândul lor, sunt conduşi de zeul lor, acesta trimiţându-le poruncile sale din adâncurile fortăreţei lor templu, unde numai credincioşii adevăraţi pot intra şi locui. Cu toate că oraşul are un consiliu de magisteri, membrii săi sunt selectaţi de zeu, care vorbeşte prin intermediul preoţilor. Pentru a impune supunere şi a menţine pacea, preoţii bărboşi au o gardă sfântă, formată din soldaţi-sclavi, luptători neînfricaţi, care poartă pe piept semnul securii cu două tăişuri şi se căsătoresc ritualic cu securile cu coadă lungă cu care luptă.

Arhimaesterul Perestan notează importanţa pe care norvosienii o acordă securii ca simbol al puterii şi măreţiei, spunând că aceasta este dovada că andalii au fost primii veniţi în Norvos, sugerând că preoţii bărboşi au luat emblema de pe ruinele găsite când au ridicat Marele Norvos. După cum argumentează el, lângă imaginea sculptată a stelei cu şapte colţuri au apărut simboluri săpate ale securii cu două tăişuri, aceasta fiind următorul simbol favorit al războinicilor sfinţi care au cucerit în vechime cele Şapte Regate.

Săpat în piatră, al Arhimaesterului Harmune, conţine un catalog de astfel de gravuri găsite peste tot în Vale. Stele şi securi au fost descoperite de la Degete şi până la Munţii Lunii şi chiar şi mai departe, până-n Valea lui Arryn, la baza Lăncii Uriaşului. Harmune presupune că, odată cu trecerea timpului, andalii au devenit mai devotaţi simbolului stelei cu şapte colţuri, aşa că au renunţat la secure, ca simbol al Credinţei.

Însă, ar trebui spus că nu toţi sunt de acord că aceste gravuri reprezintă securi. Maesterul Evlyn argumentează că Harmune spune securi unor ciocane, de fapt, simbolul Fierarului. El explică abaterile descrierilor acestor ciocane drept un

rezultat al faptului că andalii erau războinici şi nu meşteşugari.

Călătorii au spus despre oraşul de sus că este un loc cenuşiu cu veri sufocante, ierni aspre, vânturi puternice şi rugăciuni fără sfârşit. Oraşul de jos, cu speluncile, bordelurile şi tavernele sale, era mult mai animat. Aici, departe de nobili şi de preoţi, oamenii de rând mănâncă ştiucă de râu şi carne roşie, pe care le udă cu bere neagră tare şi lapte de capră. Urşii dansează spre amuzamentul lor şi (se şopteşte) sclavele se împreunează cu lupii, în beciurile luminate de torţe.

Nicio relatare despre Marele Norvos nu ar fi completă fără menţionarea celor trei clopote, ale căror dangăte guvernează orice aspect al vieţii oraşului, spunându-le norvosienilor când să se scoale, când să se culce, când să muncească, să se odihnească, să pună mâna pe arme, când să se roage (des) şi chiar când li se permite să aibă relaţii carnale (mai degrabă arareori, dacă legendele sunt adevărate). Fiecare dintre clopote are „glasul" său distinct, al cărui sunet este recunoscut de orice adevărat norvosian. Ele se numesc Noom, Narrah şi Nyel; Lomas Longstrider a fost atât de copleşit, încât le-a numit una dintre cele nouă Minuni făcute de mana omului.

Qohor

Chiar şi mai misterioasă decât Norvos şi Lorath este sinistra lor soră, Oraşul Liber Qohor, cea mai estică dintre fiicele Valyriei. Qohorul se află pe râul Qhoyne, la marginea vestică a imensei şi întunecatei păduri primordiale căreia i-a dat numele, cel mai mare codru din Essos.

În folclor, chiar şi până departe, în Westeros, Qohor este numit Oraşul Vrăjitorilor, deoarece se crede că magia neagră este practicată şi astăzi aici. Divinaţia, farmecele cu sânge şi necromanţia sunt pomenite în şoaptă, dar astfel de relatări pot fi doar rareori dovedite. Un adevăr rămâne însă indiscutabil: divinitatea întunecată a Qohorului, zeitatea numită Pădurea Qohorului furnizează şi blănuri şi piei de animale de toate felurile, multe rare şi fine şi foarte preţuite, dar şi argint, staniu, zinc şi chihlimbar. Imensa pădure n-a fost niciodată explorată pe de-a-ntregul, potrivit hărţilor şi manuscriselor din Citadelă, şi se pare că ascunde multe mistere şi minunăţii. La fel ca multe alte păduri din nord, are mulţi elani şi căprioare, dar şi lupi, pisici sălbatice, mistreţi uriaşi, urşi pătaţi şi chiar şi o specie de lemurieni, o creatură cunoscută în Insulele Verii şi Sothoryos, dar rareori văzută în Nord. Despre ei se spune că au o blană alb-argintie şi ochi violeţi şi, uneori, li se zice Micii Valyrieni.

Un exemplar împăiat de lemur din Pădurea Qohorului se află la Citadelă, dar, deoarece atâtea mâini l-au atins în speranţa că le va purta noroc în cercetările lor, blana i-a căzut demult.

Ţapul Negru, cere sacrificii de sânge zilnice. Viţeii, tăuraşii si caii sunt animalele aduse de cele mai multe ori în fata altarului Ţapului Negru, însă

în zilele sfinte, criminalii condamnaţi sunt trecuţi prin cuţitele preoţilor cu glugă, iar în vremurile de pericol şi de criză s-a consemnat că marii nobili îşi oferă copiii pentru a-l îmbuna pe zeu, astfel încât acesta să apere oraşul.

Pădurile care înconjoară Qohorul sunt principala sursă de bogăţie a oraşului. Cea mai timpurie aşezare a fost o tabără de tăietori de lemne, dezvăluie legendele locale, vânătorii şi pădurarii din Qohor fiind faimoşi şi astăzi. Cetăţile strălucitoare şi târgurile întinse ale Rhoynului Inferior au mare trebuinţă de lemn, iar pădurile lor s-au rărit de mult, terenul fiind defrişat şi apoi arat pentru agricultură. Barje uriaşe încărcate cu lemn pleacă din docurile Qohorului în fiecare zi în lunga călătorie de pe Qhoyne spre Lacul Pumnalului şi pieţele din Selhorys, Valysar, Volon Therys şi Vechiul Volantis.

Meşteşugarilor din Qohor le-a mers vestea până departe. Tapiseriile, ţesute în principal de femeile şi copiii din oraş, sunt la fel de fine ca şi cele din Myr, cu toate că sunt mai ieftine. Splendide statuete din lemn elegante (tulburătoare însă) pot fi cumpărate din piaţa din Qohor, iar forjele oraşului nu au egal. Săbiile din Qohor, cuţitele şi armurile sunt superioare celui mai bun oţel prelucrat în Westeros, iar fierarii din oraş şi-au perfecţionat arta de a infuza adânc culorile în metalele prelucrate de ei, producând armuri şi arme de o frumuseţe perenă. Numai aici s-a mai păstrat arta de a prelucra oţelul valyrian, secretele sale fiind păzite cu străşnicie.

Disertaţia Maesterului Pol despre prelucrarea metalului în Qohor, scrisă în perioada în care a stat acolo, arată cu câtă străşnicie sunt păzite secretele: a fost biciuit de trei ori în public şi alungat din oraş pentru că făcuse prea multe cercetări. Ultima dată, i-a fost tăiată mâna pentru că ar fi furat o spadă din

oţel valyrian. Potrivit lui Pol, adevăratul motiv pentru exilul său final a fost descoperirea sacrificiilor de sânge - inclusiv uciderea sclavilor şi a pruncilor - pe care fierarii din Qohor le foloseau în efortul lor de a produce un oţel care să fie aidoma celui din Regatul Liber.

Qohorul este, de asemenea, faimos pentru că este poarta spre est, unde caravanele negustoreşti care se îndreaptă spre Vaes Dothrak şi ţinuturile fabuloase de dincolo de Oase sunt pregătite şi aprovizionate înainte de a se îndrepta spre întunericul pădurii, pustietatea care-a fost cândva Sarnorul şi întinderea imensă a Mării Dothraki. Iar caravanele întoarse dinspre est vin în Qohor pentru a-şi reîmprospăta proviziile după traversare şi să vândă şi să schimbe bunurile obţinute. Acest negoţ a transformat Qohorul în cel mai bogat dintre Oraşele Libere şi, cu siguranţă, cel mai exotic (cu toate că se spune că era de zece ori mai bogat înainte de distrugerea Sarnorului).

Ziduri puternice de piatră apără Qohorul, însă oamenii din oraş nu au înclinaţii războinice. Localnicii sunt negustori, nu luptători. În afară de o mică gardă orăşenească, apărarea oraşului este încă încredinţată sclavilor, infanteria de eunuci, cunoscuţi drept Cei Nepătaţi, crescuţi şi antrenaţi în vechiul oraş ghiscar Astapor, aflat pe ţărmurile Golfului Negustorilor de Sclavi, în timpul Secolului Însângerat, care a urmat Distrugerii Valyriei, Qohorul şi Norvos s-au aliat împotriva Vechiului Volantis atunci când volantenii au încercat să adune toate Oraşele Libere sub dominaţia lor. De atunci, aceste două Oraşe Libere au fost mai degrabă aliaţi decât duşmani, cu toate că se ştie că preoţii bărboşi din Norvos îl considerau pe Ţapul Negru din Qohor un demon, mai ales din cauza naturii sale dezgustătoare şi periculoase.

Altar de sacrificii al Ţapului Negru.

Acum patru sute de ani, când *khalul* Dothraki Temmo a năvălit dinspre est în fruntea a cincizeci de mii de călăreţi sălbatici, trei mii de Nepătaţi l-au alungat de la porţile Qohorului, rezistând la nu mai puţin de optsprezece atacuri de cavalerie înainte ca Temmo să moară şi succesorul său să-i pună pe oamenii săi să-şi reteze pletele şi să le arunce la picioarele eunucilor supravieţuitori. De atunci încoace, cei din Qohor s-au bazat pe Nepătaţi pentru protejarea oraşului lor (cu toate că se ştie că au tocmit şi companiile libere în vreme de pericol şi le-au oferit daruri scumpe *khalilor* Dothraki pentru a-i convinge să se răzgândească).

Fiicele certăreţe Myr, Lys si Tyrosh

Cele mai estice dintre Oraşele Libere - Lorath, Norvos şi Qohor - au puţine relaţii comerciale cu Westeros. Cât despre celelalte, lucrurile stau cu totul altfel. Braavos, Pentos şi Volantis sunt toate oraşe de coastă, binecuvântate cu mari porturi. Negoţul este viaţa lor, iar corăbiile lor călătoresc până în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului, de la Yi Ti şi Leng şi Asshai-lângă-Umbră, în Estul îndepărtat, spre Lannisport şi Oraşul Vechi din Westeros. Fiecare oraş are propriile sale obiceiuri şi istorie. Fiecare are şi propriii săi zei, cu toate că preoţimea roşie a lui R'hllor se remarcă şi, adesea, deţine o influenţă considerabilă. De-a lungul secolelor, rivalităţile dintre ele au fost numeroase, iar certurile şi conflictele ar putea - şi o fac - să umple volume întregi.

Toate acestea sunt valabile şi pentru Myr, Lys şi Tyrosh, aceste trei fiice certăreţe ale căror vrajbe nesfârşite şi lupte pentru dominaţie au reuşit să-i implice pe regii şi cavalerii din Westeros. Aceste trei oraşe înconjoară „călcâiul" vast, fertil, al Essosului, promontoriul care desparte Marea Verii de cea îngustă şi a fost odată parte a podului de uscat care unea acest continent de Westeros. Oraşul-fortăreaţă Tyrosh se află în extremitatea nord-estică a Treptelor de Piatră, lanţul de insule rămase când Braţul Dorne s-a scufundat în mare. Myr se înalţă pe continent, acolo unde un vechi drum valyrian al dragonilor se întâlneşte cu apele liniştite ale unui golf întins, numit şi Marea Myrthului. Lys se află în sud, în micul arhipelag din Marea Verii. Toate cele trei oraşe au revendicat o parte (sau chiar toate) din teritoriile dintre ele, cele numite astăzi Ţinuturile Discordiei, deoarece orice încercare de a fixa hotarele dintre domeniile

Tyrosh, Myr şi Lys au eşuat şi au fost purtate numeroase războaie pentru posesiunea lor.

Negustoreasă myrishiană.

În istorie, cultură, obiceiuri, limbă şi religie aceste trei oraşe au mai mult în comun unul cu celălalt decât cu oricare dintre Oraşele Libere. Sunt oraşe comerciale, protejate de ziduri înalte şi mercenari, dominate mai degrabă de bogăţie decât de origine, unde negoţul este considerat o profesiune mai onorabilă decât armele. Lys şi Myr sunt conduse de conclavuri de magisteri, aleşi dintre cei mai bogaţi şi mai nobili dintre bărbaţii

oraşului; Tyrosh este guvernat de un arhonte, ales dintre membrii unui conclav asemănător. Toate trei sunt oraşe de sclavi, unde robii îi depăşesc pe cei liberi într-o proporţie de trei la unul. Toate sunt porturi, iar marea este viaţa lor. La fel ca Valyria, mama lor, aceste trei fiice nu au o credinţă anume. Templele şi altarele multor zei se aliniază pe străzile lor şi se înghesuie pe falezele lor.

Şi totuşi, rivalităţile dintre ele sunt adânc înrădăcinate, iscând duşmănii profunde, care le-au ţinut dezbinate şi adesea războindu-se între ele, vreme de secole, spre beneficiul de netăgăduit al lorzilor şi regilor din Westeros, deoarece aceste trei oraşe bogate şi puternice, dacă s-ar fi unit, ar fi constituit un vecin formidabil şi periculos.

Adevărul acestor lucruri a fost dovedit când Myr, Lys şi Tyrosh s-au unit, deşi doar pentru scurtă vreme, ca urmare a victoriei lor asupra Volantisului, în Bătălia Hotarului. Jurându-şi reciproc prietenie veşnică, oraşele au format în anul 96 D. C. un Triarhat. În Westeros asta s-a numit Regatul celor Trei Fiice. Triarhatul a început prin a-i alunga pe piraţi şi pe corsari de la Treptele de Piatră. Acest lucru a fost, iniţial, salutat în cele Şapte Regate şi în alte părţi, deoarece piraţii afectau comerţul. Cele Trei Fiice au repurtat o victorie rapidă asupra piraţilor, doar pentru a începe apoi să ceară taxe de trecere de-a dreptul exorbitante, după ce au obţinut controlul insulelor şi al canalelor dintre ele. Curând, rapacitatea lor a depăşit-o pe cea a piraţilor, mai ales când lysenienii au început să ceară drept plată tineri arătoşi şi fete frumoase.

Un timp, Triarhatul a fost depăşit ca forţă de Corlys Velaryon şi Daemon Targaryen, pierzând mare parte din Treptele de Piatră, însă cei din Westeros au fost curând acaparaţi de propriile lor conflicte, iar cele Trei Fiice şi-au recăpătat puterea,

dar numai pentru a fi doborâte de problemele interne, din pricina uciderii unui amiral lysenian de către un rival în lupta pentru favorurile unei faimoase curtezane, Lebăda Neagră (nepoata lordului Swann, ea ajungând, cu timpul, să conducă de facto Lysul). Alianţa rivală a Braavos, Pentos şi Lorath a adus sfârşitul Regatului celor Trei Fiice.

Consiliul Triarhatului.

Lys, cel mai frumos dintre Oraşele Libere, se bucură de ceea ce este poate cel mai sănătos climat din lume. Scăldat de brizele răcoroase, încălzit de soare, aşezat pe o insulă cu pământ mănos, unde palmierii şi pomii fructiferi cresc din abundenţă, înconjurat de ape albastru-verzui, pline de peşte, „Lys cel Minunat” a fost clădit ca un loc de relaxare pentru stăpânii dragonilor din Vechea Valyrie, un paradis unde se puteau bucura de vinurile fine şi fetele dulci şi muzica blândă înainte de a se întoarce la focurile Regatului Liber. Până în ziua de astăzi, Lys rămâne „un ospăţ pentru simţuri, un balsam pentru suflet”! Casele sale de plăcere sunt faimoase în toată lumea, iar despre apusuri se spune că sunt mai frumoase decât oriunde altundeva pe pământ. Lysenienii sunt şi ei frumoşi, pentru că aici, mai mult decât oriunde

altundeva în lume, vechile descendenţe de sânge valyrian sunt încă puternice.

Tyroshul, un oraş cu totul mai dur, şi-a început existenţa ca avanpost militar, după cum stau mărturie zidurile sale interioare, de piatră neagră topită. Consemnările valyriene ne spun că fortul a fost ridicat iniţial pentru controlul corăbiilor care treceau prin Treptele de Piatră. Însă, imediat după înfiinţarea oraşului, în apele insulei stâncoase şi sumbre a fost descoperită o varietate unică de melc de mare, acolo unde se ridica fortăreaţa. Aceşti melci secretau o substanţă care, atunci când era tratată corespunzător, producea un colorant roşu-închis, devenit foarte curând extrem de la modă în rândurile nobilimii din Valyria. Deoarece melcii nu se găseau decât acolo, neguţătorii au venit în Tyrosh cu miile, iar avanpostul militar s-a transformat intr-un oraş important într-o generaţie. Boiangiii tyroshieni au învăţat curând cum să producă coloranţi stacojii, mov şi albastru-indigo închis prin modificarea dietei acestor melci. În secolele următoare, au realizat vopseluri în sute de alte nuanţe şi culori, unele naturale, altele prin alchimie. Veşmintele viu colorate s-au bucurat de atenţia lorzilor şi prinţilor din întreaga lume, iar vopselurile proveneau toate din Tyrosh. Oraşul s-a îmbogăţit, dar odată cu bogăţia a venit şi ostentaţia. Localnicii preferă aspectul frivol, bărbaţii şi femeile fiind încântaţi să-şi vopsească părul în culori ţipătoare şi nefireşti.

Originile Myrului sunt obscure. Unii maesteri cred despre myrishieni că ar fi înrudiţi cu rhoynarii, deoarece mulţi dintre ei au aceeaşi piele măslinie şi părul negru ca vecinii lor, însă această presupusă legătură este, probabil, falsă. Există anumite indicii că un oraş se afla pe locul actual al Myrului chiar şi în timpul Zorilor Vremurilor şi al Nopţii celei Lungi, ridicat de vreo seminţie străveche, dispărută, însă Myrul cunoscut de noi a fost clădit de un grup de neguţători valyrieni şi

aventurieri pe locul unui oraş andal, înconjurat de ziduri, pe ai cărui locuitori fie i-au măcelărit, fie i-au luat în sclavie. Negoţul a devenit viaţa Myrului de atunci încolo, iar navele myrishiene străbăteau apele Mării Înguste de secole. Meşteşugarii din Myr, mulţi dintre ei născuţi sclavi, sunt şi ei renumiţi; despre dantelele şi tapiseriile lor se zice că valorează greutatea lor în aur şi mirodenii, iar lentilele nu au egal în lumea întreagă.

În vreme ce Lorath, Norvos şi Qohor au fost clădite din motive religioase, interesele Lysului, Tyroshului şi Myrului au fost întotdeauna comerciale. Toate cele trei oraşe au mari flote de negoţ, iar comercianţii lor străbat mările lumii. Toate sunt implicate profund şi în negoţul cu sclavi. Vânătorii de sclavi tyroshieni sunt agresivi, navigând chiar spre Nord, dincolo de Zid, în căutarea sclavilor sălbatici, în vreme ce lysenienii sunt faimoşi pentru voracitatea cu care caută tineri atrăgători şi fete frumoase, pentru celebrele lor case ale plăcerilor.

Lysenienii sunt şi mari crescători de sclavi, combinând frumuseţea cu frumuseţea în speranţa obţinerii de curtezane şi mai drăguţe şi sclavi de dormitor. Sângele Valyriei curge încă din belşug prin venele celor din Lys, unde chiar şi oamenii de rând se pot lăuda adesea cu pielea albă, părul argintiu-auriu şi ochii violet, liliachii şi albastru-deschis ai stăpânilor dragonilor din vechime. Nobilimea lysenianã preţuieşte mai mult decât orice puritatea sângelui, şi a produs multe frumuseţi faimoase (şi infame). Chiar şi regii Targaryen şi prinţii din vechime s-au îndreptat, uneori, spre Lys în căutarea de neveste sau iubite, atât pentru sângele, cât şi pentru frumuseţea lor. În consecinţă, lysenienii venerează o zeiţă a dragostei a cărei efigie goală şi neruşinată însufleţeşte aspectul monedelor lor.

Soţia lui Viserys al II-lea Targaryen, care i-a născut pe regele Aegon al IV-lea (cel Netrebnic) şi pe prinţul Aemon Cavalerul Dragon, a fost lady Larra Rogare din Lys. Era o mare frumuseţe, de origine valyriană, şi cu şapte ani mai în vârstă decât prinţul, când s-a măritat cu el la nouăsprezece ani. Tatăl ei, Lysandro Rogare, a fost capul unei bogate familii de bancheri, a cărei influenţă a crescut după alianţa cu Targaryenii. Lysandro şi-a asumat titlul de Prim Magister pe Viaţă, iar oamenii îi spuneau Lysandro Magnificul. Însă el şi fratele său, Drazenko, Prinţul Consort din Dorne, au murit la o zi unul după celălalt, acesta fiind începutul căderii precipitate a familiei lor, atât în Lys, cât şi în cele Şapte Regate.

Moştenitorul lui Lysandro, Lysaro, a cheltuit mari sume de bani în căutarea puterii şi a intrat în conflict cu ceilalţi magisteri, chiar în vreme ce rudele sale unelteau pentru preluarea controlului asupra Tronului de Fier. După căderea sa, Lysaro Rogare a fost biciuit până la moarte la Templul Negoţului de cei cărora le greşise. Rubedeniile sale au primit pedepse mai uşoare, iar unul dintre ei - Moredo Rogare, soldatul care purta spada valyriană Adevărul - a condus, până la urmă, o armată împotriva Lysului.

Războaiele, armistiţiile, alianţele şi trădările dintre Lys, Myr şi Tyrosh sunt mult prea numeroase pentru a fi pomenite aici. Multe dintre conflictele lor sunt aşa-numitele războaie comerciale, purtate în întregime pe mare, navele combatanţilor având permisiunea de a le jefui pe cele ale duşmanilor, o practică pe care Marele Maester Merion a descris-o odată drept „piraterie cu pecete în regulă” în timpul războiului comercial, numai echipajele navelor implicate riscau moartea sau pirateria; oraşele n-au fost niciodată ameninţate şi nu s-au dat bătălii pe uscat.

Mult mai sângeroase, dar mai puţin frecvente, au fost conflictele de pe uscat, duse pentru Ţinuturile Discordiei, o regiune cândva bogată, atât de devastată în timpul Secolului Însângerat şi după aceea, încât astăzi este, în mare parte, un teritoriu pustiu de oase şi cenuşă şi câmpii sărate. Dar, chiar şi în aceste conflicte, Tyroshul, Myrul şi Lysul rareori au pus în pericol viaţa cetăţenilor lor, tocmind mercenari.

Nobilă din Lys.

Ţinuturile Discordiei au fost locul naşterii mai multor din aşa-zisele Companii libere decât oricare altul, în Secolul Însângerat. Chiar şi astăzi, sunt patruzeci de companii libere în regiune; când nu sunt tocmiţi de cele trei fiice certăreţe, mercenarii încearcă adesea să-şi asigure câştiguri pe cont propriu. Despre unii se ştie că au căutat să-şi pună spada la dispoziţia celor din cele Şapte Regate, înainte şi după Cucerire.

Una dintre cele mai vechi Companii libere este *Fiii Secunzi*, înfiinţată de patruzeci de fii tineri din casele nobile, dezmoşteniţi şi fără perspective. De atunci, este un loc unde lorzii scăpătaţi, cavalerii exilaţi şi aventurierii pot găsi un cămin. Multe nume faimoase din cele Şapte Regate au servit cândva în rândurile Fiilor Secunzi. Prinţul Oberyn Martell a călărit cu ei împreună înainte de a-şi înfiinţa propria lui companie; Rodrik Stark, Lupul Rătăcitor, a fost şi el unul dintre ei. Cel mai faimos dintre Fiii Secunzi a fost Ser Aegor Rivers, bastardul lui Aegon al IV-lea, cunoscut în istorie drept Bittersteel, care a luptat împreună cu ei în primii ani ai exilului său, înainte de a forma Compania de Aur, care rămâne, până în ziua de astăzi, cea mai puternică şi celebrată dintre bandele de mercenari, dar şi (afirmă unii) cea mai onorabilă.

Alte companii demne de remarcat sunt *Flamurile Strălucitoare, Ciorile Furtunii, Lăncile Lungi* şi *Compania Pisicii*. Celelalte, cu excepţia *Companiei de Aur*, au fost fondate de oameni din cele Şapte Regate, precum *Spărgătorii Furtunii*, înfiinţată după Dansul Dragonilor, sau *Compania Trandafirului*, formată de sălbaticii (şi, potrivit unor relatări, şi de femei) din Nord, care au refuzat să-şi plece genunchiul după ce Torrhen Stark a renunţat la coroană şi a plecat în exil dincolo de Marea Îngustă.

Războaiele dintre Tyrosh, Lys şi Myr au dus nu numai la apariţia companiilor libere în Ţinuturile Discordiei, ci şi a flotelor piraţilor şi mercenarilor de pe mare, gata să lupte pentru oricine plătea. Majoritatea îşi au baza la Treptele de Piatră, insulele care punctează Marea Îngustă dintre Braţul Rupt şi coasta din est.

Aceste flote de piraţi transformă orice călătorie printre insulele de la Treptele de Piatră într-o

aventură periculoasă. Se spune că acele corăbii-lebădă ale Insulelor Verii evită, uneori, în întregime zona, riscând să navigheze în ape adânci decât un atac al corsarilor. Alţii, cu mai puţină îndemânare pe mare şi nave mai puţin adaptate la călătorii în larg, nu au încotro. Aceste cuiburi de piraţi, când devin prea active şi numeroase, sunt uneori măturate de pe mare de flotele arhonţilor din Tyrosh sau de triarhii din Volantis sau chiar de Lorzii Mării din Braavos. Dar se întorc întotdeauna.

În vremurile trecute, piraţii au provocat destule necazuri, astfel că flotele regale au fost trimise de la Debarcaderul Regelui şi Piatra Dragonului pentru a-i disciplina. Lordul Oakenfist însuşi a petrecut un întreg anotimp vânând piraţi, cu mari izbânzi, iar înaintea lui Tânărul Dragon intenţiona să se căsătorească cu sora Lordului Mării din Braavos, pentru a pecetlui o alianţă cu el, pentru a-i neutraliza pe piraţii care afectau negoţul cu nou-cuceritul Dorne. Marele Maester Kaeth discută acest lucru pe larg în Viaţa a patru regi, susţinând că regele Daeron a greşit, deoarece negocierile pentru o căsătorie de alianţă cu Braavos, care se afla în acea vreme în război cu Pentosul şi Lysul, au obligat celelalte Oraşe Libere să le acorde un ajutor crucial rebelilor dornishieni.

Neguţător din Tyrosh.

Pentos

Oraşul Liber Pentos.

Pentosul este cel mai apropiat Oraş Liber de Debarcaderul Regelui, iar navele de negoţ circulă în sus şi-n jos între cele două oraşe aproape zilnic. Ridicat de valyrieni ca un avanpost comercial, Pentosul a absorbit, curând, împrejurimile, de la Dealurile de Catifea şi Micul Rhoyne, până la mare, incluzând aproape întregul Andalos antic, patria andalilor. Primii pentoshi erau negustori, marinari şi agricultori, având puţini nobili printre ei; poate că din acest motiv erau mai puţin grijulii cu sângele lor valyrian şi mai dispuşi să se împerecheze cu locuitorii iniţiali ai ţinutului pe care-l stăpâneau. În consecinţă, prin venele bărbaţilor din Pentos circulă considerabil mai mult sânge andal, făcându-i, poate, cei mai apropiaţi veri ai noştri.

În pofida acestui lucru, pentoshii au obiceiuri foarte diferite de cele din cele Şapte Regate. Pentos se consideră o fiică a Valyriei, iar sângele străvechi poate fi găsit aici. În trecut, oraşul era condus de un prinţ de viţă nobilă, ales dintre bărbaţii adulţi din aşa-numitele patruzeci de familii.

Odată ales, Prinţul de Pentos domnea pe viaţă; când murea, era ales un altul, aproape întotdeauna dintr-o altă familie.

În decursul secolelor însă, puterea prinţului s-a erodat încontinuu, în vreme ce aceea a magisterilor oraşului, care-l alegeau, a crescut. Astăzi, Pentosul este guvernat de consiliul magisterilor, practic, din toate punctele de vedere; autoritatea prinţului este exclusiv nominală, iar îndatoririle sale, doar ceremoniale. În general, el conduce ospeţele şi balurile, fiind purtat dintr-un loc într-altul într-un palanchin somptuos, cu o gardă elegantă. La fiecare an nou, prinţul trebuie să defloreze două fecioare, fecioara mării şi pe cea a câmpurilor. Străvechiul ritual - poate apărut din misterioasele origini ale Pentosului prevalyrian - este menit să asigure prosperitatea oraşului, pe uscat şi pe mare. Totuşi, dacă este foamete ori se pierde un război, prinţul nu este conducătorul, ci sacrificatul; gâtul îi este tăiat pentru ca zeii să fie îmbunaţi. Şi apoi, este ales un nou prinţ, care s-ar putea să aducă mai mult noroc oraşului.

Ţinând cont de riscurile care-l pasc pe deţinătorul rangului, nu toţi nobilii din Pentos sunt nerăbdători să fie aleşi să poarte coroana oraşului. Într-adevăr, unii au refuzat această onoare străveche, dar periculoasă. Cel mai recent şi faimos dintre ei este celebrul căpitan de mercenari numit Prinţul Zdrenţăros. În tinereţea sa, a fost ales de consiliul de magisteri din Pentos după o secetă îndelungată şi executarea prinţului precedent, în anul 262 D. C. În loc să accepte onoarea, a fugit

din oraş pentru a nu se mai întoarce niciodată. A devenit mercenar, luând parte la bătăliile din Ţinuturile Discordiei, apoi a înfiinţat una dintre cele mai noi companii libere din Est, Hoinarii.

În mare parte din istoria sa, sclavia a fost practicată pe larg în Pentos, iar navele pentoshi au jucat un rol activ în negoţul cu sclavi. Oricum, acum câteva secole, practica a adus oraşul în conflict cu vecinul său nordic, Braavos, „fiica bastardă a Valyriei" fondat de o flotă de sclavi evadaţi. În decursul ultimelor două sute de ani, nu mai puţin de şase războaie au fost purtate între cele două oraşe pentru asta (şi trebuie subliniat, pentru controlul ţinuturilor bogate şi apelor aflate între ele).

Patru dintre ele s-au terminat cu victoria Braavosului şi înfrângerea Pentosului. Ultimul dintre războaie, încheiat acum nouăzeci şi unu de ani, a mers atât de rău pentru Pentos încât nu mai puţin de patru prinţi au fost aleşi şi apoi sacrificaţi pe durata unui singur an. Cel de-al cincilea din această succesiune sângeroasă, prinţul Nevio Narratys, i-a convins pe magisteri să încerce să încheie pacea după una din rarele victorii - una, se şoptea, obţinută chiar de Nevio cu bani. În acordurile de pace, Pentosul a fost nevoit să facă anumite concesii, printre cele mai notabile fiind abolirea sclaviei şi renunţarea la comerţul cu sclavi.

Aceste prevederi se respectă în Pentos şi astăzi, cu toate că mulţi observatori susţin că navele pentoshiene ocolesc prohibiţia faţă de negoţul cu sclavi ridicând flamurile din Lys sau Myr pe catarge, atunci când sunt cercetate, în vreme ce în oraş se află zeci de mii de „servitori liberi de constrângeri" care par a fi, de fapt, sclavi, deoarece au zgardă şi sunt însemnaţi la fel ca şi confraţii lor din Lys, Myr şi Tyrosh, fiind supuşi aceloraşi

metode disciplinare cumplite. Potrivit legii, aceşti slujitori înlănţuiţi sunt bărbaţi şi femei liberi, cu dreptul de a refuza o slujbă… cu condiţia să nu aibă datorii faţă de stăpânii lor. Însă aproape toţi au, din moment ce valoarea muncii lor este mai mică decât costurile hranei, hainelor şi adăpostului oferit de cei pe care-i slujesc, aşa că datoria lor creşte continuu, în loc să se diminueze.

O altă clauză a acordurilor de pace dintre Braavos şi Pentos limitează flota pentoshi la douăzeci de nave de război şi le interzice să angajeze mercenari, să încheie contracte cu companiile libere sau să întreţină o armată mai mare decât garda orăşenească. Fără îndoială, acestea sunt unele dintre motivele pentru care Pentos este acum mult mai puţin beligerant decât oamenii din Tyrosh, Myr şi Lys. În pofida zidurilor sale masive, Pentosul este considerat cel mai vulnerabil dintre Oraşele Libere.

Aşa că magisterii săi au adoptat o atitudine conciliatoare nu numai faţă de Oraşele Libere, ci şi faţă de stăpânii hergheliilor dothraki, cultivând o prietenie precară cu o serie de *khali* puternici şi dându-le daruri somptuoase şi cufere de aur tuturor celor care-şi aduceau khalasarul la est de Rhoyne.

Volantis

Cele mai mari, mai bogate şi mai puternice dintre cele Nouă Oraşe Libere sunt Braavos şi Volantis. Şi între cele două există o legătură curioasă, deoarece în multe feluri ele se află în opoziţie. Braavos se găseşte în nordul extrem al Essos, iar Volantis în sudul îndepărtat; Volantis este cel mai vechi dintre Oraşele Libere, iar Braavos cel mai nou; Braavos a fost clădit de sclavi, în vreme ce Volantisul este construit pe oasele lor; Braavosul este măreţ pe mare, iar Volantisul pe uscat. Totuşi, ambele oraşe rămân nişte forţe formidabile, istoria lor fiind profund marcată de Regatul Liber al Valyriei.

Străvechi şi glorios, Vechiul Volantis - aşa cum este adesea numit oraşul - se întinde peste una dintre cele patru guri ale Rhoyne, unde măreţul fluviu se varsă în Marea Verii. Cartierele mai vechi ale oraşului se întind pe malurile sale estice, iar cele mai recente, pe cele vestice, dar chiar şi zonele cele mai noi au o vechime de câteva secole. Cele două părţi ale oraşului sunt legate de Podul Lung.

Inima Vechiului Volantis este oraşul-din-oraş, un imens labirint de vechi palate, curţi, turnuri, temple, abaţii, poduri şi pivniţe, toate aflate în interiorul marelui oval al Zidurilor Negre, ridicate de Regatul Liber al Valyriei în primul val al expansiunii sale timpurii. De şaizeci de metri înălţime, şi atât de groase încât şase trăsuri cu câte patru cai puteau goni, una lângă alta, de-a lungul meterezelor lor (aşa cum fac în fiecare an, celebrând fondarea oraşului), aceste ziduri fără îmbinări, din piatra neagră a dragonilor, topită, mai dure decât oţelul ori diamantul, sunt o mărturie mută a originilor Volantisului ca avanpost militar.

Numai cei care-şi pot urmări descendenţa până la Vechea Valyrie au permisiunea de a locui în interiorul Zidurilor Negre; niciunui sclav, om liber

sau străin nu i se va îngădui să pună piciorul acolo fără o invitaţie din partea cuiva cu Sânge Străvechi.

În primul secol al existenţei sale, Volantisul a fost doar ceva mai mult decât un avanpost militar, ridicat pentru protejarea hotarelor imperiului valyrian, locuit doar de soldaţii din garnizoana sa. Din când în când, stăpânii dragonilor coborau acolo pentru a se aproviziona cu merinde sau a se întâlni cu trimişi ai oraşelor din amonte de pe Rhoyne. Însă cu timpul, tavernele şi bordelurile şi grajdurile au început să se răspândească în afara Zidurilor Negre, iar vasele negustoreşti au început şi ele să vină.

Binecuvântat cu un port natural magnific şi o aşezare ideală la gura Rhoynului, Volantis a început să se dezvolte rapid. Casele şi prăvăliile şi hanurile s-au răspândit pe malul de est al fluviului, pe dealurile de dincolo de Zidurile Negre, în vreme ce peste Rhoyne, pe malul vestic, străinii, oamenii liberi, mercenarii, criminalii şi alţii ca ei şi-au ridicat acolo oraşul lor umbră, unde promiscuitatea, beţia şi omorul sunt la ordinea zilei, iar eunucii, piraţii, pungaşii şi necromanţii se adună în voie.

Cu trecerea vremii, oraşul nelegiuit de pe malul de vest a devenit o asemenea hazna a crimei şi a depravării, încât triarhii au trebuit să-şi trimită soldaţii-sclavi peste Rhoyne ca să restabilească ordinea şi o anumită decenţă. Mareele puternice şi curenţii periculoşi şi schimbători au făcut traversarea dificilă, însă, după câţiva ani, triarhul Vhalaso Generosul a poruncit construirea unui pod peste Rhoyne.

Aceleaşi maree şi curenţi, dar şi lăţimea fluviului au făcut din construirea podului o misiune de proporţii epice, necesitând mai bine de patruzeci de ani şi câteva milioane de onoruri. Triarhul Vhalaso n-a ajuns să trăiască să vadă ce-a stârnit… Însă odată terminat, Podul Lung nu a mai avut rivali, în afară de Podul Viselor, din Oraşul

Festivalului de pe Rhoyne, Chroyane. Suficient de solid ca să reziste sub greutatea a o mie de elefanţi (ori, cel puţin, aşa se spune), Podul Lung din Volantis rămâne astăzi cel mai lung pod din lumea cunoscută. Lomas Longstrider l-a numit odată, în cartea sa cu acest titlu, una dintre cele nouă minuni făcute de mâna omului.

În mare parte din istoria sa de început Volantis a beneficiat de pe urma comerţului dintre Valyria şi rhoynari, devenind şi mai prosper şi influent… În vreme ce Sarhoy, străvechiul şi frumosul oraş rhoynar, care dominase anterior comerţul, a înregistrat declinul corespunzător. Inevitabil, acest lucru a declanşat la un conflict între cele două oraşe.

Lunga serie de războaie care au urmat, detaliile fiind menţionate în altă parte, au culminat cu distrugerea oraşelor de pe Rhoyne şi fuga Nymeriei şi a celor zece mii de corăbii ale sale. Cu toate că stăpânii dragonilor din Valyria au învins, se poate spune că Volantisul a fost principalul beneficiar. Sarhoy este o ruină şi astăzi, un loc dezolant şi bântuit, în vreme ce Volantisul, cu Podul Lung şi Zidurile Negre şi portul uriaş, este unul dintre cele mai mari oraşe din lume.

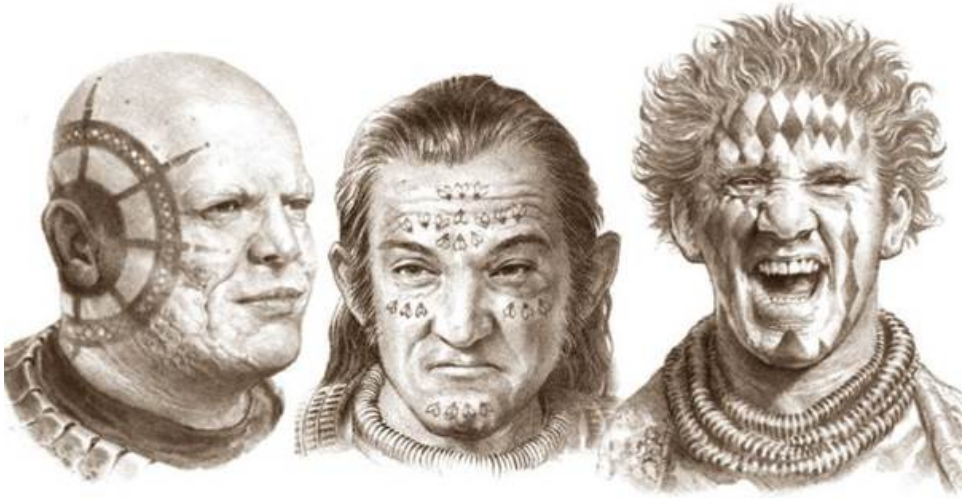
În interiorul Zidurilor Negre, volantenii cu Sânge Străvechi încă mai păstrează curţile în vechile palate, întreţinute de armate de sclavi. În exteriorul lor pot fi găsiţi străinii, sclavii eliberaţi şi oamenii simpli dintr-o sută de naţiuni. Marinarii şi negustorii năvălesc în pieţele oraşului şi porturi, însoţiţi de numeroşii lor sclavi.

Mulţi cu Sângele Străvechi al Volantisului încă mai ţin de vechii zei ai Valyriei, însă credinţa lor se manifestă, în primul rând, între Zidurile Negre. În afara lor, zeul roşu R’hllor este preferatul multora, mai ales al sclavilor şi al oamenilor liberi din oraş.

Despre Templul Stăpânului Luminii din Volantis se spune că ar fi cel mai mare din lume; în Rămăşiţele stăpânilor dragonilor, Arhimaesterul Gramyon susţine că este de trei ori mai mare decât marele Sept al lui Baelor. Toţi cei care slujesc în acest templu măreţ sunt sclavi, aduşi de mici şi educaţi să fie preoţi, prostituate ori războinici; aceştia îşi tatuează flăcările zeului lor înfricoşător pe faţă. Despre războinici sunt puţine lucruri de spus: li se zice Mână Fioroasă şi nu sunt niciodată mai mulţi de o mie.

Se spune că în Volantis există cinci sclavi pentru fiecare om liber, o disproporţie întâlnită numai în vechile oraşe ghiscari din Golful Negustorilor de Sclavi.

După obiceiul din Volantis, feţele sclavilor trebuie să fie tatuate, însemnate pe viaţă pentru a li se vedea statutul şi pentru a duce povara trecutului cu ei, chiar dacă sunt eliberaţi. Tatuajele sunt variate, uneori desfigurând faţa. Soldaţii-sclavi din Volantis au dungi verzi, ca de tigru, pe faţă, acestea arătându-le rangul; prostituatele sunt marcate cu o lacrimă sub ochiul drept; sclavii care adună balega cailor şi elefanţilor sunt însemnaţi cu muşte; smintiţii şi măscăricii sunt împestriţaţi; vizitiii hathays-urilor, şaretele trase de micii elefanţi de Volantis, sunt însemnaţi cu roţi şi aşa mai departe.

Sclavi însemnaţi din Volantis.

Volantisul este un regat liber, iar toţi cei născuţi liberi şi proprietari de pământ au un cuvânt de spus în guvernarea oraşului. Triarhii sunt aleşi anual, ca să vegheze la aplicarea legilor sale, să-i conducă flotele şi armatele şi să asigure guvernarea de zi cu zi a oraşului. Alegerea lor durează zece zile, o procedură festivă, dar şi tumultuoasă. În ultimele secole, rangul a fost disputat de două facţiuni rivale, neoficial numite Tigrii şi Elefanţii.

Partizanii diferiţilor candidaţi - şi ai celor două facţiuni - îşi sprijină liderii aleşi, împărţind favoruri populaţiei. Toţi proprietarii de pământ născuţi liberi - chiar şi femeile - beneficiază de un vot. Cu toate că procesul li se pare străinilor haotic, chiar nebunesc, puterea este transmisă paşnic, de cele mai multe ori.

Mulţi volanteni se consideră succesorii naturali şi fireşti ai stăpânilor dragonilor din Vechea Valyrie şi vor să obţină dominaţia asupra altor Oraşe Libere şi, cu timpul, a întregii lumi. Tigrii susţin obţinerea acestei dominaţii prin război şi cucerire, în vreme ce Elefanţii preferă o politică comercială şi de expansiune economică.

După Urgia care-a înghiţit Valyria şi Ţinuturile Verii Lungi, Volantisul şi-a anunţat dreptul de a guverna toate celelalte colonii valyriene din lume. Atât de mare era puterea „Primei Fiice” încât, pentru o vreme, a reuşit să-şi stabilească hegemonia asupra unora dintre celelalte Oraşe Libere, în timpul Secolului Însângerat. În cele din urmă, imperiul Volantisului s-a prăbuşit sub propria lui greutate, doborât de o alianţă a oraşelor-surori rămase încă libere şi prin răscoala celor subjugate.

De atunci, elefanţii - cea mai paşnică dintre facţiunile volantene - au dominat alegerea anuală pentru triarhi. Dar anii de expansiune sub tigri i-au asigurat Volantisului controlul asupra unor oraşe mai mici, cele mai remarcabile dintre acestea fiind „oraşele” de pe măreţul fluviu Volon Therys, Yalysar şi Selhorys (fiecare mai mare şi mai populat decât Debarcaderul Regelui sau Oraşul Vechi). Volantenii controlează şi Rhoyne până departe, spre afluentul Selhoru, şi domină Coasta Portocalie spre vest. Aceste ţinuturi sunt protejate de soldaţii-sclavi împotriva căpeteniilor Dothraki, care pun, uneori, la încercare apărarea volantenă şi a altor Oraşe Libere care încearcă să devină mai puternice pe spezele cetăţilor lor surori.

În vreme ce alegerile volantene sunt, de cele mai multe ori, paşnice, au existat şi excepţii semnificative. *Jurnalele* lui Nysseos Qoheros conţin un raport al triarhului Horonno, care fusese reales timp de patruzeci de ani pentru că fusese un mare erou în timpul Secolului Însângerat. După cea de-a patruzecea alegere a sa, s-a declarat triarh pe viaţă şi, cu toate că volantenii îl iubeau, nu-l iubeau chiar atât de mult încât să treacă cu vederea încălcarea obiceiurilor lor străvechi şi a legilor în folosul lui. A fost prins de răsculaţi imediat după

aceea, deposedat de rang şi de titlu şi sfâşiat între patru elefanţi de luptă.

Executarea triarhului Horonno.

Braavos

În extremitatea nord-vestică a Essosului, acolo unde Marea Tremurătoare şi cea îngustă se întâlnesc, se află Oraşul Liber Braavos, pe faimoasele sale „o sută de insule”, în apele scăzute şi sălcii ale lagunei cufundate în ceţuri.

Cel mai tânăr dintre cele Nouă Oraşe Libere, Braavos este şi cel mai bogat şi, după toate aparenţele, şi cel mai puternic. Înfiinţat iniţial de sclavii evadaţi, începuturile sale umile nu s-au bazat decât pe dorinţa de a fi liber. Pentru o mare parte din istoria sa timpurie, statutul său secret n-a avut cine ştie ce ecouri în restul lumii. Însă, cu trecerea timpului, influenţa sa a crescut, devenind o putere aproape fără rival.

Niciun prinţ sau rege nu conduce Braavos, unde guvernarea aparţine Lorzilor Mării, aleşi de magisterii oraşului şi de cetăţenii cu stare printr-un proces complicat şi obscur. Din vastul său palat de pe ţărm, Lordul Mării comandă flote de nave de război fără egal şi flote de nave comerciale ale căror coci şi pânze violet au devenit o privelişte obişnuită în toată lumea cunoscută.

Braavos a fost clădit de cei fugiţi dintr-un mare convoi de nave cu sclavi, care plecase din Valyria spre nou-înfiinţata colonie din Sothoryos. Sclavii au stârnit o răscoală sângeroasă, au pus mâna pe navele în care erau transportaţi şi au fugit la „capătul celălalt al pământului” pentru a scăpa de foştii lor stăpâni. Ştiind că vor fi vânaţi, fugarii s-au îndepărtat de destinaţia lor iniţială, luând-o spre nord, şi nu spre sud, căutând un adăpost cât mai departe de Valyria şi de răzbunarea sa. Legendele din Braavos susţin că un grup de sclave din ţinuturile îndepărtate ale Jogos Nhai au profeţit că acolo vor afla un refugiu: într-o lagună, după un zid de dealuri împădurite cu pini şi bolovani, unde ceaţa îi va ajuta pe refugiaţi să se ascundă de ochii

călăreţilor dragonilor care zburau pe deasupra. Şi-aşa s-a şi întâmplat. Femeile erau preotese, numite cântăreţele lunii, şi chiar şi astăzi Templul Cântăreţelor Lunii este cel mai mare din Braavos.

Deoarece sclavii fugiţi proveneau din multe ţinuturi şi aveau multe credinţe, fondatorii Braavosului au creat un loc unde tuturor zeilor li s-a oferit atenţia cuvenită şi au hotărât că niciunul dintre ei nu va fi mai presus de ceilalţi. Erau andali, locuitori ai Insulelor Verii, ghiscari, naathi, rhoynari, ibbenezi, sarnori, chiar şi datornici sau criminali cu sânge valyrian pur. Unii dintre ei fuseseră antrenaţi în mânuirea armelor pentru a servi ca gărzi şi soldaţi-sclavi; alţii erau sclavi de pat, a căror pricepere era aceea de a dărui plăceri. Erau tot felul de sclavi de curte între ei: tutori, doici, bucătari, grăjdari şi slujitori. Alţii erau meşteşugari pricepuţi: tâmplari, armurieri, zidari şi ţesători. Unii erau pescari, alţii agricultori sau sclavi pe galere, mulţi simpli lucrători. Noii eliberaţi vorbeau multe limbi, aşa că limba foştilor lor stăpâni - valyriana - a fost adoptată de toată lumea.

Şi deoarece îşi riscaseră viaţa în numele libertăţii, părinţii noului oraş au jurat că niciun bărbat, femeie sau copil din Braavos nu va mai fi vreodată sclav, rob ori legat de glie. Aceasta este Prima Lege a Braavosului, săpată în piatra unei punţi întinse peste Canalul Lung. De atunci şi până astăzi, Lorzii Mării din Braavos s-au opus sclaviei în toate formele sale şi au dus multe războaie împotriva stăpânilor de sclavi şi a aliaţilor acestora.

Laguna unde şi-au aflat adăpost cei fugiţi părea, la prima vedere, un loc sumbru şi respingător, format din terenuri mâloase, ape puţin adânci, răscolite de maree, şi mlaştini sărate, însă era bine ascuns după insulele îndepărtate şi bancurile de pământ, adesea fiind învăluit de ceţuri. Mai mult chiar, apele sale sălcii erau bogate în peşte şi fructe de mare de toate felurile, iar insulele primitoare

erau împădurite, iar în apropiere, în interiorul Essosului, puteau fi găsite fier, zinc, plumb, ardezie şi alte materiale folositoare. Şi mai important, laguna era izolată şi puţin vizitată; cu toate că sclavii fugiţi erau sătui de preumblări, majoritatea dintre ei se temeau să nu fie prinşi din nou.

Rămas nedescoperit, Braavosul s-a mărit şi a prosperat. Ferme, case şi temple au apărut pe insulele joase, în vreme ce pescarii au adunat bogăţia marii lagune şi a mărilor de dincolo de ea. Printre crustacee, braavosienii au descoperit un anume melc marin, înrudit cu cei care făcuseră pigmenţii şi Tyroshul bogaţi şi renumiţi. Melcul secreta o substanţă violet-închis. Pentru a schimba aspectul corăbiilor furate, căpitanii braavosieni îşi vopseau pânzele în această culoare atunci când navigau dincolo de lagună. Având grijă să evite navele şi oraşele valyriene ori de câte ori era posibil, braavosienii au început să facă negoţ cu Ib şi, mai târziu, cu cele Şapte Regate. Însă, vreme îndelungată, corăbiile negustoreşti din Braavos aveau hărţi false şi practicau o adevărată artă a înaltei înşelătorii când erau chestionate asupra portului lor de origine. Astfel, pentru mai bine de un secol, Braavos a fost cunoscut drept Oraşul Secret.

Lordul Mării Uthero Zalyne a pus capăt acestei secretomanii trimiţându-şi navele în toate colţurile lumii pentru a proclama existenţa şi poziţia Braavosului, şi i-a invitat pe oamenii tuturor naţiunilor să petreacă la cel de-al 111-lea festival care celebra fondarea oraşului. La aceea vreme, toţi sclavii fugiţi iniţial erau deja morţi, asemenea foştilor lor stăpâni. Chiar şi-aşa, Uthero a trimis soli de la Ţărmul de Fier şi până în Valyria cu câţiva ani înainte spre a netezi calea pentru ceea ce va fi cunoscut drept Dezvăluirea sau Demascarea lui Uthero.

Stăpânii dragonilor s-au dovedit puţin interesaţi de descendenţii sclavilor care scăpaseră cu un secol înainte, iar Banca de Fier a plătit compensaţii frumuşele nepoţilor celor ale căror nave fuseseră furate de fondatorii oraşului (refuzând însă să plătească şi pentru valoarea sclavilor).

Şi-aşa s-a ajuns la un acord. Aniversarea Demascării este celebrată în fiecare an în Braavos, cu zece zile de ospeţe şi petreceri mascate, un festival aşa cum nu mai este altul în toată lumea, culminând cu miezul nopţii celei de-a zecea zi, când Titanul mugeşte şi zecile de mii de petrecăreţi îşi smulg brusc măştile.

În pofida originilor sale umile, Braavos nu numai că a devenit cel mai bogat dintre Oraşele Libere, dar este şi unul dintre cele mai bine apărate. Volantis poate că are Zidurile Negre, dar Braavos dispune de un zid din nave aşa cum nu mai există nicăieri în lume. Lomas Longstrider s-a minunat de Titanul din Braavos - marea fortăreaţă din piatră şi bronz, de forma unui războinic, care încalecă intrarea principală - însă adevărata minune este Arsenalul. Acolo, o galeră de război, cu coca purpurie a Braavosului, poate fi asamblată într-o zi. Toate navele au acelaşi design, astfel încât multe părţi componente să poată fi pregătite dinainte, iar constructori de nave pricepuţi lucrează simultan pe diverse secţiuni ale corăbiei, pentru a grăbi operaţiunile. Organizarea unui asemenea efort ingineresc nu are precedent; oricine a văzut ce se întâmplă la şantierele navale dezorganizate din Oraşul Vechi ştie că aşa este.

Însă, ar fi o nebunie să nu-i acorzi Titanului partea lui. Cu capul său mândru şi ochii fioroşi, înălţându-se la aproape o sută douăzeci de metri deasupra apei, este o fortăreaţă de un fel nemaivăzut înainte ori de atunci încoace, în forma unui uriaş care încalecă doi munţi marini.

Titanul din Braavos.

Picioarele Titanului şi partea de jos a trunchiului sunt din granit negru, la origine o arcadă de piatră naturală, cioplită şi modelată de trei generaţii de sculptori şi pietrari şi îmbrăcată într-o fustanelă din bronz încreţit; deasupra şoldului, colosul este din bronz, cu nişte câlţi vopsiţi în verde în loc de păr. Când este văzut de pe mare pentru prima dată, Titanul oferă o privelişte înspăimântătoare privitorilor. Ochii săi sunt nişte raze uriaşe de foc, luminând calea navelor care se întorc în lagună. Înlăuntrul trupului din bronz există săli şi încăperi, găuri de ucidere sau pentru tras cu arcul, astfel că orice corabie care s-ar încumeta să forţeze trecerea ar fi, cu siguranţă, distrusă. Navele duşmane pot fi dirijate cu uşurinţă spre stânci de apărătorii din interiorul Titanului, iar bolovanii şi vasele cu catran aprins pot fi aruncate pe punţile oricărui atacator care încearcă să treacă printre picioarele sale fără permisiune. Însă acest lucru a fost rareori necesar; de la Secolul Însângerat încoace n-a mai existat niciun duşman atât de puternic încât să încerce să stârnească mânia Titanului.

Astăzi, Braavos este unul dintre cele mai mari porturi din lume, unde acostează nave de comerţ de peste tot (în afara celor ale proprietarilor de sclavi). În marea lagună, corăbiile braavosiene se opresc în splendidul Port Violet, aflat lângă Palatul Lordului Mării. Celelalte nave trebuie să folosească Portul Peticarul, unul mai sărac şi mai dezordonat din toate punctele de vedere. Totuşi, în Braavos sunt atâtea bogăţii, încât navele vin de departe, chiar şi din Qarth şi din Insulele Verii, pentru a face comerţ acolo.

Braavos adăposteşte şi una dintre cele mai puternice bănci din lume, ale cărei rădăcini se întind până departe, la începuturile oraşului, când unii dintre sclavii fugiţi au ascuns într-o mină de fier părăsită valorile pe care le deţineau, pentru a le feri de hoţi şi de piraţi. Pe măsură ce oraşul se dezvolta şi prospera, galeriile şi încăperile minei au început să se umple. Decât să-şi lase comoara să zacă nefolosită în măruntaiele pământului, braavosienii mai bogaţi au început să-i împrumute pe cei mai puţini avuţi.

Şi-aşa s-a născut Banca de Fier din Braavos, a cărei faimă (sau infamii, dacă e să-i ascultăm pe unii) se întinde în toată lumea cunoscută. Regi, prinţi, arhonţi, triarhi şi negustori fără număr vin de peste tot pentru a cere împrumuturi din vistieria foarte bine păzită a Băncii de Fier.

Banca de Fier din Braavos.

Se spune că Banca de Fier are dobânda sa. Cei care împrumută de la braavosieni şi nu-şi plătesc datoria ajung adesea să regrete amarnic o asemenea sminteală, deoarece banca a răpus lorzi şi prinţi şi se mai zvoneşte că trimite asasini împotriva celor pe care nu-i poate elimina altfel (cu toate că asta n-a putut fi dovedit niciodată într-un mod concludent).

Lucrarea Originile Băncii de Fier şi a Braavosului, a Arhimaesterului Matthar oferă una dintre cele mai detaliate descrieri ale istoriei băncii şi a afacerilor sale, atât cât pot fi acestea cunoscute; banca este faimoasă pentru discreţia sa şi confidenţialitatea ei. Matthar aminteşte că fondatorii Băncii de Fier au fost douăzeci şi trei la număr: şaisprezece bărbaţi şi şapte femei, fiecare dintre ei deţinând o cheie pentru marile seifuri subterane. Descendenţii lor, al căror număr depăşeşte acum mia, sunt şi astăzi păstrătorii cheilor, cu toate că cele pe care le expun acum cu mândrie în ocaziile oficiale au doar un rol

ceremonial. Unele dintre familiile fondatoare ale Braavosului au intrat în declin în decursul secolelor, iar câteva şi-au pierdut cu totul averile, dar toate ţin la cheile lor şi la onorurile care le însoţesc.

Banca de Fier nu este condusă doar de deţinătorii cheilor. Unele dintre cei mai bogate şi mai influente familii din Braavosul de astăzi sunt de origini mai recente, dar capii acestor case au acţiuni, sunt membri consiliilor secrete şi au un cuvânt de spus în alegerea celor care o conduc. În Braavos, după cum au remarcat mulţi dintre cei veniţi din afară, monedele de aur contează mai mult decât cheile din fier. Trimişii băncii străbat întreaga lume, adesea cu navele proprii, şi neguţătorii, lorzii şi chiar regii îi tratează aproape ca pe egalii lor.

Braavos este un oraş construit pe argilă şi nisip, unde niciodată nu te afli la mai mult de câteva sute de metri de apă. Unii afirmă că oraşul are mai multe canale decât străzi. Aceasta este o exagerare, dar nu poate fi negat că modul cel mai rapid de a circula prin oraş este pe apă, cu una dintre miile de ambarcaţiuni-şarpe care cutreieră canalele, în loc de mersul pe jos printr-un labirint de străzi, alei şi poduri arcuite. Bazine şi arteziene pot fi văzute peste tot în Braavos, sărbătorind legăturile oraşului cu marea şi cu „zidurile de lemn” care îl apără. Apa sălcie a lagunei, care înconjoară cele „o sută de insule” a fost sursa unei bune părţi din bogăţia de început a oraşului, oferind stridii, ţipari, crabi, languste, scoici, calcani şi multe alte feluri de peşte.

Totuşi, apele care hrănesc şi protejează Braavosul îl pun şi în pericol, deoarece în ultimele două secole a devenit tot mai clar că unele dintre insulele oraşului se scufundă sub greutatea clădirilor care le acoperă acum. Partea cea mai

veche a Braavosului, chiar la nord de Podul Peticarului, s-a scufundat deja, fiind numită Oraşul Scufundat. Chiar şi aşa, mai există încă numeroşi braavosieni săraci care locuiesc în turnurile şi etajele superioare ale clădirilor pe jumătate scufundate.

Braavos este un oraş recunoscut pentru arhitectura sa: întinsul Palat al Lordului Mării, cu magnifica sa menajerie de jivine ciudate şi de păsări din toată lumea; impozantul Palat al Justiţiei; uriaşul Templu al Cântăreţelor Lunii; apeductul numit de localnici râul cu apă dulce, care furnizează mult necesara apă potabilă din teritoriul propriu-zis al Essosului (deoarece apa din canale este sălcie, noroioasă şi nu-i bună de băut din cauza mizeriilor care sunt aruncate); turnurile păstrătorilor cheilor şi ale familiilor nobile; şi Casa Mâinilor Roşii, un mare azil şi centru de vindecare.

În interiorul şi printre aceste structuri se află nenumărate prăvălii, lupanare, hanuri, berării, primării şi burse comerciale. De-a lungul străzilor şi al podurilor se înalţă statuile foştilor Lorzi al Mării, legiuitori, marinari, războinici, chiar şi poeţi, menestreli şi curtezane.

Faima templelor din Braavos a ajuns până departe, iar unele sunt adevărate minuni. Templul Cântăreţelor Lunii este cel mai important, deoarece braavosienii au un respect deosebit pentru aceste divinităţi, după cum am spus deja. Tatăl Apelor este venerat aproape în aceeaşi măsură, templul său pe ape fiind construit în fiecare an pentru zilele sale de sărbătoare. Stăpânul Luminii, R’hllor cel Roşu, are un mare templu în Braavos, deoarece adepţii săi au devenit mult mai numeroşi în ultima sută de ani.

Urmaşii a o sută de popoare diferite, braavosienii cinstesc o sută de zei diferiţi. Cei mai măreţi dintre aceştia au temple, însă adânc în inima oraşului poate fi găsită Insula Zeilor, unde au temple şi cei mai mărunţi dintre ei. Septul-de-

Dincolo-de-Mare şi septonii şi septele sale îi slujesc pe Cei Şapte în fiecare zi pentru marinarii de pe navele venite din cele Şapte Regate în Braavos pentru negoţ.

În Braavos, bărbaţii şi femeile din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii pot sta împreună, aşa cum au făcut-o timp de sute de ani, mâncând, bând şi povestind. Se spune că toţi sunt bineveniţi în Oraşul Secret.

Cartierul templelor din Braavos.

De asemenea, mai trebuie spus că aceste curtezane din Braavos sunt renumite în întreaga lume, dar sunt femei libere, spre deosebire de alte faimoase frumuseţi din grădinile plăcerii din Lys sau lupanarele din Volantis. Arta lor nu se reduce doar la alcov; inteligenţa şi înfăţişarea lor sunt căutate de cei mai bogaţi dintre negustori, cei mai curajoşi căpitani, cei mai distinşi vizitatori. Păstrătorii cheilor, lorzii şi prinţii le doresc favorurile. Cele mai faimoase dintre ele îşi iau nume poetice, care le amplifică alura şi misterul. Menestrelii se întrec pentru a-şi asigura patronajul lor, în vreme ce braavosienii, cu spadele lor zvelte, se duelează adesea pe viaţă şi pe moarte în numele vreunei curtezane.

Multe dintre curtezanele din Braavos sunt sărbătorite prin cântece şi poveşti, iar câteva au fost chiar imortalizate în bronz sau marmură. În cele Şapte Regate, cele mai pomenite şi mai infame sunt Perlele Negre. Prima femeie care a purtat acest nume a fost căpitanul şi regina piraţilor Bellegere Otherys, care-a domnit, pentru scurtă vreme, ca una dintre cele nouă ibovnice ale lui Aegon al IV-lea Targaryen, aducându-i pe lume fiica bastardă, Bellenora, cea de-a doua Perlă Neagră, o faimoasă curtezană considerată de menestrelii zilelor ei drept cea mai frumoasă femeie din lume. Descendentele ei au devenit şi ele curtezane, fiecare fiind, la rându-i, o Perlă Neagră şi fiecare având în vene şi sânge de dragon, până în zilele noastre.

Talentul la mânuirea săbiei al braavosienilor din Oraşul Secret este la fel de renumit ca frumuseţea curtezanelor lor. De obicei fără armură, cu spade înguste şi ascuţite, mult mai uşoare decât spadele lungi din cele Şapte Regate, aceşti războinici ai străzii practică un stil de a lupta rapid şi mortal. Cei mai buni dintre ei îşi spun dansatori pe apă, ţinând cont de obiceiul de a se duela în Bazinul Lunii, de lângă Palatul Lordului Mării; se zice că adevăraţii dansatori pe apă pot lupta şi ucide pe suprafaţa bazinului fără a tulbura apa.

Pilman din Lannisport, un căpitan de navă, a oferit Citadelei o relatare despre un astfel de duel al unui dansator pe apă.

Dansatorii pe apă, ne spune el, par să plutească la suprafaţa apei, însă este o iluzie provocată de întuneric deoarece ei se duelează de obicei noaptea. Căpitanul insistă că n-a văzut niciodată o asemenea graţie sau pricepere.

Cu toate că printre braavosieni şi dansatorii pe apă există mulţi spadasini ucigători, prin tradiţie cel mai mare dintre ei este Prima Spadă, cel care comandă garda personală a Lordului Mării şi-l protejează în orice apariţie publică. Odată aleşi, Lorzii Mării servesc pe viaţă. Inevitabil, există întotdeauna unii care vor să le scurteze viaţa pentru tot felul de schimbări politice. De-a lungul secolelor, Primele Spade au purtat multe dueluri faimoase, au luat parte la zeci de războaie şi au salvat viaţa a zeci de Lorzi ai Mării, pentru mai bine sau mai rău.

Nicio discuţie despre Braavos n-ar fi completă fără menţionarea Oamenilor-Fără-Faţă. Învăluiţi în mister şi zvonuri, această societate secretă de asasini se spune că ar fi mai veche decât Braavosul însuşi, cu rădăcini până-n Valyria, la apogeul gloriei sale. Oricum, se ştiu puţine lucruri despre aceşti ucigaşi.

Monede ale Oamenilor-Fără-Faţă din Braavos (avers şi revers)

Dincolo de Oraşele Libere

Cunoaştem, oare, toate ţinuturile şi popoarele care există în lume? Bineînţeles că nu. Hărţile noastre au limitele lor, şi chiar şi cele mai bune dintre ele ridică la fel de multe întrebări pe câte răspunsuri dă despre ţinuturile îndepărtate dinspre est, cu toate acele pete albe atât de frecvente, locurile despre care nu ştim nimic. Ne-ar folosi însă mult să discutăm despre ce ştim despre acele locuri, chiar dacă negoţul lor cu cele Şapte Regate este modest în cel mai bun caz, în comparaţie cu cel al Oraşelor Libere.

Insulele Verii

Insulele Verii

La sud de Westeros, scăldate de apele de un albastru-închis ale Mării Verii, Insulele Verii se lăfăie sub razele soarelui cald din Sud. Peste cincizeci de insule formează acest arhipelag înverzit. Multe sunt atât de mici, încât cineva ar putea să le străbată la pas într-o oră, dar Jhala, cea mai mare dintre ele, are o lungime de nouă sute şaizeci şi cinci de kilometri de la un capăt la celălalt. Sub munţii săi înalţi şi înverziţi se întind păduri vaste, jungle înceţoşate, plaje cu nisip verde şi negru, râuri măreţe, pline de crocodili monstruoşi, şi văi fertile. Walano şi Omboru, deşi sunt mai puţin de jumătate cât Jhala, fiecare este

mai mare decât toate insulele de la Treptele de Piatră la un loc. Aceste trei insule sunt casa a mai mult de nouă zecimi dintre oamenii din arhipelag.

Flori de mii de feluri îşi desfac petalele din abundenţă în Insulele Verii, înmiresmând aerul cu parfumul lor. Pomii sunt încărcaţi de fructe exotice şi miriade de păsări cu penajul viu colorat flutură din aripi pe cer. Din penele lor, insularii Verii confecţionează faimoasele lor mantii. Pe sub frunzişul verde al pădurilor tropicale dau târcoale pantere pătate, mai mari decât orice leu, şi haite de lupi roşii. Cete de maimuţe sar din creangă în creangă în copacii de deasupra. Şi gorilele sunt numeroase: „vechii oameni roşii" din Omboru, blănuri argintii în munţii din Jhala, pânditori în noapte în Walano.

Insularii Verii sunt oameni negricioşi, cu părul şi ochii negri, cu pielea la fel de maro precum lemnul de tec ori neagră precum cărbunele. În mare parte din istoria lor consemnată, au fost izolaţi de restul omenirii. Primele hărţi, aşa cum sunt ele gravate în faimoşii Copaci Vorbitori din Oraşul Copacilor Înalţi, nu arată alte pământuri în afară de insulele propriu-zise, înconjurate de un ocean întins cât lumea-ntreagă. Ca orice insulari, au ieşit pe mare în zorii zilelor, prima dată în luntri pescăreşti cu vâsle, din lojniţă de salcie, apoi în ambarcaţiuni mai mari, mai rapide, cu pânze ţesute din cânepă, dar puţini s-au aventurat dincolo de punctul de unde nu şi-au mai văzut propriile lor ţărmuri… iar cei care au navigat dincolo de orizont nu s-au mai întors acasă întotdeauna.

Lomas Longstrider, care a vizitat Insulele Verii în căutarea minunilor lumii, a relatat că înţelepţii de aici susţineau că strămoşii lor au ajuns, cândva, pe ţărmurile vestice ale Sothoryos şi-au ridicat oraşe acolo, numai pentru a le vedea cotropite şi distruse de aceleaşi forţe care au măturat, mai

târziu, de pe faţa pământului aşezările ghiscari şi valyriene aflate pe acel continent periculos. Arhivele Citadelei păstrează câteva cronici străvechi ale Valyriei, însă niciuna nu vorbeşte despre aceste presupuse oraşe, şi mai sunt şi maesteri care se îndoiesc de adevărul unor astfel de afirmaţii.

Primul contact consemnat între Insulele Verii şi restul lumii a avut loc la apogeul Vechiului Imperiu din Ghis. O navă comercială ghiscari a acostat pe Walano, după ce fusese abătută de la cursul ei de o furtună, numai pentru a pleca degrabă, înspăimântată, la prima întâlnire cu localnicii pe care ghiscarii i-au luat drept demoni, cu pielea înnegrită de focurile iadului. Apoi, marinarii ghiscari au avut grijă să se ţină departe de Insula Demonilor, aşa cum au denumit ei Walano în hărţile lor; n-aveau nici cea mai mică idee despre existenţa Omboru, Jhala sau a insulelor mai mici.

Acest contact a avut un efect profund şi asupra insularilor Verii, deoarece le-a dovedit că şi alţi oameni trăiau în ţinuturile de dincolo de ape. Curiozitatea lor (şi avariţia) a fost astfel stârnită, prinţii insulelor începând să construiască nave mai mari şi mai puternice, capabile să ducă suficient de multe provizii pentru traversarea suprafeţelor întinse ale mării, rezistând chiar şi celor mai cumplite furtuni. Malthar Xaq, prinţul micii insule Koj, a fost cel mai important dintre aceşti armatori, fiind pomenit astăzi drept Malthar Călăreţul Vântului sau Malthar Cartograful.

A început o nouă eră a explorărilor şi negoţului, odată ce marile nave au ieşit în largul mării, trimise de Malthar şi de prinţii săi. Multe nu s-au mai întors. Dar multe au făcut-o.

Lucrarea Maesterului Gallard, *Copiii Verii*, rămâne principala sursă de informaţii despre istoria

Insulelor Verii. Mare parte din acest trecut - care-a fost cândva ascuns de faptul că multe dintre istorisirile Insulelor Verii au fost înregistrate într-o formă oficială versificată, foarte complicată - a fost aproape limpezit datorită efortului său. Cu toate că mai persistă anumite controverse - întrebările lui Molloss referitoare la cronologia lui Gallard a primilor prinţi din Walano rămâne un exemplu - nu a mai apărut o lucrare mai bună.

Naath, Insulele Vasiliscului, coastele nordice ale Sothoryos şi coastele sudice, atât din Westeros, cât şi din Essos, au fost vizitate şi, într-un răstimp de mai puţin de o jumătate de secol, între Insulele Verii şi Regatul Liber al Valyriei se făcea un negoţ prosper. Insulelor le lipseau fierul, zincul şi alte metale, dar erau bogate în pietre preţioase (smaralde, rubine şi safire şi perle de toate felurile), mirodenii (nucşoară, scorţişoară, piper) şi lemn de esenţă tare. O modă s-a răspândit printre stăpânii dragonilor pentru maimuţe, cimpanzei, pui de panteră şi papagali. Copacii sângerii, abanos, mahon, inimă purpurie, arborele albastru, lemn cu noduri, lemnul tigrului, inimă de aur, fildeş roz şi alte tipuri de lemn preţios erau şi ele la mare trecere, alături de vinul de palmier, fructele şi penele.

Valyrienii plăteau sclavii în aur. Atunci, la fel ca acum, insularii Verii erau oameni arătoşi, înalţi, puternici, graţioşi, capabili să înveţe repede. Aceste calităţi atrăgeau piraţii şi neguţătorii de sclavi din Valyria, Insulele Vasiliscului şi Vechiul Ghis. Au pricinuit multe necazuri, pentru că aceşti jefuitori tăbărau asupra satelor paşnice pentru a-i lua pe locuitori în sclavie. Pentru o vreme, prinţii din insule au redus pericolul vânzându-le negustorilor de sclavi duşmanii şi rivalii capturaţi.

Poveştile scobite în Copacii Vorbitori ne vorbesc despre „Anii Ruşinii”, care au durat aproape două

secole, până când o femeie-războinic, pe nume Xanda Qo, Prinţesa Văii Lotusului Dulce (care fusese ea însăşi sclavă pentru o vreme), a unit toate insulele sub conducerea ei şi a pus capăt acestor lucruri.

Cum fierul era folosit cu parcimonie şi era scump în insule, armurile erau puţine, iar suliţele lungi şi ascuţite şi cele scurte, pentru înjunghiat, tradiţionale printre insularii Verii, nu s-au dovedit deloc eficiente împotriva spadelor de oţel şi a topoarelor vânătorilor de sclavi. Aşa că Xanda Qo şi-a înarmat marinarii cu arcuri lungi, făcute din lemnul copacului inimii de aur, un lemn găsit numai pe Jhala şi Omboru. Aceste arcuri extraordinare depăşeau cu mult în ceea ce priveşte raza de acţiune arcurile curbate din corn şi coardă din tendon, folosite de vânătorii de sclavi, putând arunca o săgeată lungă de nouăzeci de centimetri suficient de puternic încât să străpungă cămaşa de zale şi pieptarul de piele tăbăcită, ba chiar şi o platoşă de oţel bun.

Pentru a le oferi arcaşilor ei o platformă solidă de unde să ţintească şi să slobozească săgeţile, Xanda Qo a construit nave mai mari decât orice se văzuse până atunci în Marea Verii, corăbii înalte, suple, îmbinate cu măiestrie fără ca măcar să se fi folosit cuie, multe protejate cu esenţe rare de lemn tare, întărit şi mai mult cu ajutorul vrăjilor, astfel că berbecii navelor vânătorilor de sclavi crăpau şi se sfărâmau lovindu-se de flancurile lor. Tot atât de rapide, pe cât de puternice, navele ei aveau prove înalte, curbate, sculptate în forma unor păsări şi animale. Aceste „gâturi de lebădă” le-au adus denumirea de „corăbii-lebădă”.

Cu toate că a durat aproape o generaţie, insularii Verii, conduşi de fiica prinţesei Xanda (şi de succesoarea ei, în cele din urmă), Chatana Qo, Săgeata din Jhahar, s-au impus, până la urmă, în ceea ce s-au numit Războaiele cu Vânătorii de

Sclavi. Cu toate că unitatea insulelor nu s-a menţinut după domnia ei (deoarece Săgeata s-a măritat nechibzuit şi n-a guvernat la fel de bine pe cât a luptat), vânătorii de sclavi dau şi-acum bir cu fugiţii numai la vederea unei corăbii-lebădă, deoarece se ştie că fiecare dintre aceste nave mândre are la bord un contingent de arcaşi letali, înarmaţi cu arcurile lor din lemnul copacului inimii de aur. Şi astăzi, arcaşii Insulelor Verii (inclusiv femeile) sunt consideraţi cei mai buni din lume. Nici arcurile lor nu pot fi întrecute de cele obişnuite, deoarece prinţii insulelor au interzis exportul de lemn din copacul inimii de aur încă de la Războaiele cu Vânătorii de Sclavi; numai arcurile de os de dragon le pot depăşi, însă acestea sunt extrem de rare.

Se ştie că unii insulari ai Verii, vrând să vadă lumea, s-au pus în serviciul unora din alte ţinuturi, ca arcaşi sau marinari mercenari. Alţii s-au alăturat piraţilor din Insulele Vasiliscului; unii au devenit căpitani de faimă întunecată, despre ale căror fapte se vorbeşte cu teamă până în porturi îndepărtate precum Qarth şi Oraşul Vechi. Insularii Verii s-au remarcat în companiile libere din Ţinuturile Discordiei ca gărzi de corp în suitele prinţilor negustori din Oraşele Libere ori ca luptători în arenă în oraşele sclavilor Astapor, Yunkai şi Meereen… dar, în pofida indiscutabilei dibăcii şi priceperi la arme, demonstrate individual, insularii nu sunt un popor războinic.

Insularii Verii n-au invadat niciodată vreo regiune de dincolo de ţărmurile lor, nici n-au încercat să cucerească vreun popor străin. Măreţele lor corăbii-lebădă navighează mai departe şi mai repede decât navele oricărei altei naţiuni, până la capătul pământului, dar prinţii Insulelor Verii nu au nave de război pregătite şi par să prefere negoţul şi explorările luptelor de cucerire.

Corabie-lebădă din Insulele Verii.

În îndelungata lor istorie, Insulele Verii au fost unite sub un singur conducător de vreo şase ori, însă niciodată pentru prea mult timp. Astăzi, fiecare dintre insulele mai mici are propriul ei conducător, cu titlul de prinţ sau prinţesă în Limba Comună; insulele mai mari (Jhala, Omboru şi Walano) au adeseori prinţi rivali.

Fără îndoială, insulele sunt, în general, locuri paşnice. Războaiele lor sunt puternic ritualizate, cu bătălii care seamănă cu înfruntările din cadrul turnirurilor, astfel că grupurile de războinici se întâlnesc pe câmpurile de luptă alese şi confirmate dinainte, în momente socotite de bun augur de preoţii lor. Ei luptă cu sulițe şi praştii şi scuturi din lemn, asemenea înaintaşilor lor cu cinci mii de ani în urmă; arcurile din lemnul copacului inimii de aur şi săgeţile de nouăzeci de centimetri, lansate în bătălie de arcaşii lor împotriva duşmanilor de peste mare, nu sunt niciodată folosite împotriva insularilor deoarece zeii nu permit asta.

Războaiele de pe Insulele Verii durează rareori mai mult de-o zi, şi doar participanţii pot fi răniţi. Nu sunt arse recoltele sau casele, nu sunt prădate oraşele, niciun copil nu e vătămat, nicio femeie

siluită (cu toate că femeile-războinic luptă adesea cot la cot cu bărbaţii în bătălie). Nici măcar prinţii înfrânţi nu sunt daţi morţii sau desfiguraţi, deşi trebuie să-şi lase casele şi palatele şi să-şi petreacă restul zilelor în exil.

Deşi Jhala este cea mai mare dintre Insulele Verii, Walano este cea mai populată. Acolo se află Ultima Tânguire, cu marele său port, adormitul Capului Lotus, şi însoritul Oraş al Copacilor înalţi, unde preotesele în robele lor cu pene cioplesc cântece şi poveşti în trunchiurile imenşilor copaci înalţi care umbresc oraşul. Pe aceşti Copaci Vorbitori se poate citi întreaga istorie a insularilor Verii, alături de poruncile numeroşilor lor zei şi legile care le guvernează viaţa.

Cu toate că zeci de zei, mici şi mari, sunt veneraţi pe Insulele Verii, un respect deosebit le este arătat zeului şi zeiţei iubirii, frumuseţii şi fertilităţii. Uniunea dintre bărbat şi femeie este sacră pentru aceste divinităţi; prin alăturarea lor în acest act de închinăciune, cred insularii, bărbaţii şi femeile îi cinstesc pe zeii care i-au creat. Bogaţi sau săraci, bărbaţi sau femei, de viţă nobilă sau oameni de rând, toţi insularii vor petrece un timp în templele iubirii, răspândite pe insule, dăruindu-şi trupul oricui îl doreşte.

Majoritatea îi slujesc pe zei maximum un an, însă cei mai frumoşi, cei mai plini de compasiune şi cei mai pricepuţi rămân. În Braavos, ar putea fi consideraţi curtezani, iar la Debarcaderul Regelui curve, însă pe Jhala, Walano, Omboru şi celelalte insule, aceşti preoţi şi preotese sunt foarte preţuiţi, deoarece oferirea plăcerii carnale este considerată o artă la fel de demnă de respect ca muzica, sculptura sau dansul.

Procesiune la templul iubirii din Insulele Verii

Astăzi, insularii Verii sunt o prezenţă obişnuită prin Oraşul Vechi şi Debarcaderul Regelui, iar corăbiile-lebădă, cu pânzele lor umflate de vânt, ca nişte nori, străbat toate mările pământului. Marinari curajoşi, căpitanii lor nu navighează pe lângă coaste, aşa cum fac alţii, ci se avântă fără frică în larg, departe de uscat. Există anumite indicii că exploratorii din Koj s-ar putea să fi cartografiat şi coastele vestice ale Sothoryos până la capătul lumii, descoperind ţinuturi ciudate şi oameni şi mai ciudaţi departe, înspre sud, sau peste apele nesfârşite ale Mării Apusului… Însă adevărul acestor istorisiri este cunoscut numai prinţilor de pe insule şi căpitanilor care-i slujesc.

CELELALTE INSULE ALE VERII

În vreme ce Jhala, Walano şi Omboru domină arhipelagul, trebuie menţionate şi câteva dintre

insulele mai mici:

Pietrele Cântătoare, la vest de insulele principale, au vârfuri colţuroase atât de pline de găuri şi galerii de aeraj, încât atunci când bate vântul produc o muzică stranie. Oamenii de aici pot spune dincotro bate vântul după sunetul cântului său. Nu se ştie dacă zeii sau oamenii au învăţat pietrele să cânte.

Capul de Piatră, insula cea mai la nord din şir, este, cu siguranţă, creaţia oamenilor; latura nordică a stâncii încinse de mare a fost dăltuită ca să fie aidoma feţei vreunui zeu uitat, strălucind peste întinsul mării. Aceasta este ultima imagine pe care-o văd insularii Verii când navighează spre nord, spre Westeros.

Koj, cândva căminul lui Malthar Cartograful, încă se mai poate făli cu cele mai bune şantiere navale din arhipelag. Trei sferturi dintre faimoasele corăbii-lebădă ale insularilor sunt construite aici, iar Palatul Perlei, cetatea de scaun a Prinţilor de Koj, este vestit pentru colecţia sa de hărţi.

Abulu, o insulă mică şi dezolantă din nord-estul Walano, le-a servit, pentru peste doi ani, drept cămin Nymeriei şi oamenilor săi. Prinţii au refuzat să-i îngăduie să se stabilească pe insulele mai mari, de teamă ca nu cumva să stârnească mânia Valyriei. Din moment ce majoritatea însoţitorilor Nymeriei erau femei, Abulu a devenit cunoscută drept Insula Femeilor, un nume pe care-l poartă şi azi. Bolile, foametea şi raidurile vânătorilor de sclavi şi-au luat tributul dintre rhoynari, până când, în cele din urmă, Nymeria şi-a condus cele zece

mii de corăbii înapoi pe mare, în căutarea unui refugiu. Însă, câţiva mii dintre adepţii ei au ales să rămână acolo, urmaşii lor trăind pe Insula Femeilor şi azi.

Naath

La nord-vest de Sothoryos, în Marea Verii, se află insula misterioasă Naath, cunoscută anticilor drept Insula Fluturilor. Insularii sunt o rasă de oameni frumoşi şi blânzi, cu feţe rotunde şi plate, piele oacheşă şi ochi mari şi blânzi, de culoarea chihlimbarului, adesea cu puncte aurii. Navigatorii le spun Oamenii Paşnici, deoarece nu se vor lupta nici ca să-şi apere casele sau pe ei înşişi. Naathienii nu ucid, nici măcar jivine de pe câmpii sau din păduri; mănâncă fructe, nu carne, şi preferă muzica, nu războiul.

Zeul din Naath este numit Stăpânul Armoniei, înfăţişat adesea drept un uriaş râzând, bărbos şi gol, întotdeauna înconjurat de roiuri de tinere zvelte, cu aripi de fluture. Prin insulă dau din aripioare sute de feluri de fluturi; naathienii îi adulează ca pe nişte mesageri ai Stăpânului, însărcinaţi cu protejarea poporului său. Poate că există un oarecare adevăr în aceste legende, deoarece în vreme ce natura docilă a localnicilor face ca insula să fie potrivită pentru a fi ocupată, străinii veniţi de dincolo de mare nu trăiesc multă vreme pe Insula Fluturilor.

Ghiscarii au cucerit de trei ori insula în vremurile Vechiului Imperiu; valyrienii au clădit o fortăreaţă acolo, ale cărei ziduri din piatră topită încă mai pot fi văzute; o companie de aventurieri volanteni a construit odată un târg negustoresc, înconjurat de palisade din buşteni şi ţarcuri pentru sclavi; corsarii din Insulele Vasiliscului au debarcat pe Naath de nenumărate ori. Totuşi, niciunul dintre aceşti invadatori n-a rămas, iar naathienii susţin că niciunul n-a rezistat mai mult de un an, deoarece nişte umori rele se ascund chiar în aerul acestei insule fericite şi toţi cei care zăbovesc prea mult aici, pe Naath, mor. Fierbinţeala este primul semn

al bolii, urmată de spasme dureroase, care-şi fac victimele să pară că dansează cu înverşunare şi fără control. În ultimul stadiu, cel afectat transpiră sânge şi carnea i se desprinde de pe oase.

Naathienii nu par să fie afectaţi de boală.

Arhimaesterul Ebrose, care a făcut un studiu despre tot ce se ştie despre această afecţiune, crede că ar fi răspândită de fluturii veneraţi de Oamenii Paşnici. Din acest motiv, boala este adesea numită „fierbinţeala fluturilor”. Unii cred că febra este cauzată numai de un anumit soi de fluturi (unul mare, alb-negru, cu aripi la fel de lungi ca braţul unui om, susţine Ebrose), însă şi acest lucru rămâne doar o presupunere.

Fie că fluturii din Naath sunt cu adevărat uneltele Stăpânului Armoniei, fie sunt nişte insecte banale, precum verii lor din cele Şapte Regate, s-ar putea ca naathienii să nu greşească deloc socotindu-i păzitorii lor.

Este trist de constatat că piraţii care cutreieră mările din jurul Naathului şi-au dat seama că şansele de a muri de fierbinţeala fluturilor sunt destul de scăzute, atâta vreme cât nu rămân pe insulă mai mult de câteva ore… şi chiar şi mai mici dacă ajung pe ţărm noaptea, deoarece fluturii sunt creaturi ale zilei şi le plac rouă dimineţii şi soarele amiezii. Astfel, vânătorii de sclavi din Insulele Vasiliscului debarcă adesea pe Naath pe întuneric, pentru a lua în sclavie sate întregi. Oamenii Paşnici aduceau întotdeauna un preţ bun, se spune, pentru că sunt pe cât de blânzi, pe-atât de deştepţi, plăcuţi la vedere şi învăţau repede să se supună. Se relatează că una dintre casele plăcerilor din Lys este renumită pentru fetele sale naathiene, înveşmântate în haine de mătase şi înfrumuseţate cu aripi de fluture pictate, viu colorate.

Astfel de raiduri au devenit atât de frecvente din Secolul Însângerat, încât Oamenii Paşnici şi-au abandonat, în mare parte, propriile lor ţărmuri, mutându-se în interiorul insulei, pe dealuri şi în

păduri, unde vânătorii de sclavi îi găseau mai greu. De aceea minunatele obiecte artizanale, mătăsurile strălucitoare şi vinurile fine şi înmiresmate din Insula Fluturilor aproape au dispărut din pieţele din cele Şapte Regate şi din cele Nouă Oraşe Libere.

Fluturi din Naath

Insulele Vasiliscului

Corsarii, plaga Insulelor Vasiliscului.

La est de Naath, lungul şir de insule cunoscute drept Insulele Vasiliscului n-ar putea fi mai diferite. Numite după fiarele îngrozitoare care le cotropiseră cândva, Insulele Vasiliscului au fost de-a lungul secolelor un buboi puroiat din Marea Verii, locuite numai de corsari, piraţi, vânători de sclavi, criminali şi monştri, pleava umanităţii. Se spune că veneau din toate ţinuturile de sub soare, deoarece numai acolo astfel de oameni puteau spera să găsească alţii asemenea lor.

Viaţa pe Insulele Vasiliscului este urâtă, brutală şi, adesea, scurtă. Calde, umede şi cotropite de nori de muşte înţepătoare, purici şi viermi sugători de sânge, aceste insule s-au dovedit mereu nesănătoase, atât pentru oameni, cât şi pentru animale.

Câteva dintre Insulele Vasiliscului au unele aspecte unice, care merită să fie menţionate:

Gheara, o insulă mare, de forma unei gheare, aflată la nord de Insula Lacrimilor, este străbătută de caverne adânci, majoritatea locuite şi fortificate. Insula serveşte drept târg de sclavi pentru corsari, unde sunt ţinuţi captivii până când pot fi vânduţi sau (mai rar) schimbaţi pentru recompensă. De asemenea, este şi gazda Plajei Trocului, unde piraţii schimbă între ei diferite mărfuri.

Pe *Insula Broaştelor Râioase* poate fi găsit un idol străvechi, o piatră neagră şi lucioasă, sculptată în forma unei broaşte uriaşe, cu un aspect malefic, de vreo doisprezece metri înălţime. Despre cei de pe această insulă se crede că sunt descendenţii celor care au cioplit Piatra Broască, deoarece feţele lor au un aspect neplăcut, ca de peşte, iar mulţi au mâinile şi picioarele cu degete unite. Dacă aşa este, ei sunt singurii supravieţuitori ai acestei seminţii uitate.

Mulţi dintre corsari păstrează obiceiul macabru de a-şi lega de cocile şi de catargele corăbiilor lor capete tăiate, pentru a-şi înspăimânta duşmanii. Capetele se bălăngăne, legate cu funii de cânepă, până când carnea de pe ele putrezeşte, şi-atunci sunt înlocuite cu altele. În loc să încredinţeze mării ţestele, corsarii le depun pe Insula Hârcii, ca o ofrandă adusă unui zeu întunecat. Din acest motiv pot fi văzute mormanele uriaşe de cranii îngălbenite, aliniate de-a lungul ţărmurilor acestei insule mici, bătute de vânt şi nelocuite.

Ruinele găsite pe Insula Lacrimilor, pe cea a Broaştelor Râioase şi pe cea a Securii sugerează o civilizaţie străveche, însă se cunosc foarte puţine despre aceşti oameni dispăruţi după Zorii Vremurilor. Dacă au mai supravieţuit vreunii până când primii corsari s-au aşezat pe insule, aceştia au fost repede trecuţi prin sabie, aşa că acum nu mai

există nici urmă de ei… poate cu excepţia a ceea ce-a rămas pe Insula Broaştelor Râioase, după cum vom vedea imediat.

Cea mai mare dintre Insulele Vasiliscului este cea a Lacrimilor, unde văile cu pereţi abrupţi şi mlaştinile întunecate se ascund printre dealurile colţuroase din calcar şi stâncile strâmbe, măturate de vânturi. Pe coasta sa sudică se află vestigiile unui oraş. Clădit de Vechiul Imperiu din Ghis, a fost cunoscut sub numele de Gorgai timp de aproape două secole (sau poate că patru, părerile diferă) până când stăpânii dragonilor din Valyria l-au cucerit-o în timpul celui de-al Treilea Război Ghiscari, numindu-l Gogossos.

Indiferent de nume, era un loc blestemat. Stăpânii dragonilor i-au trimis pe Insula Lacrimilor pe cei mai răi dintre criminalii lor, ca să-şi ducă viaţa muncind din greu. În temniţele din Gogossos, torţionarii au ticluit noi cazne. În tainiţele cele mai adânci era practicată vrăjitoria neagră de sânge, când jivinele erau împerecheate cu sclavele pentru a aduce pe lume copii diformi, pe jumătate oameni.

Infamia de la Gogossos a supravieţuit chiar şi Urgiei. În timpul Secolului Însângerat, acest oraş întunecat a devenit bogat şi puternic. Unii i-au spus al Zecelea Oraş Liber, însă bogăţia sa a fost construită pe sclavi şi vrăjitorie. Pieţele de sclavi au devenit faimoase, la fel ca şi cele din vechile oraşe ghiscari de la Golful Negustorilor de Sclavi. La şaptezeci şi şapte de ani după Distrugerea Valyriei însă, se zice că duhoarea ar fi ajuns chiar şi la nările zeilor, astfel că în ţarcurile de sclavi din Gogossos a izbucnit o molimă îngrozitoare. Moartea Roşie a măturat Insula Lacrimilor, apoi restul Insulelor Vasiliscului. Nouă oameni din zece au pierit urlând, sângerând abundent prin toate orificiile, pielea rupându-se ca un pergament umed.

Un secol după aceea, Insulele Vasiliscului au fost ocolite. Numai după venirea corsarilor s-au întors oamenii acolo. Piratul din Qarth Xandarro

Xhore a fost primul care a ridicat flamura acolo, folosind pietrele găsite pe Insula Securii pentru înălţarea fortului sumbru şi negru, care domina locul unde acostase. Au urmat curând oamenii din Frăţia Oaselor, care s-au aşezat la capătul vestic al şirului de insule, pe Insula Muştelor. În aceste baze, Xandarro şi Frăţia erau plasaţi perfect pentru a-i jefui pe negustorii care ocoleau resturile spulberate, fumegânde, ale peninsulei valyriene. În jumătate de secol, aproape toate Insulele Vasiliscului ajunseseră cuiburi de corsari.

În prezent, Frăţia Oaselor a fost demult uitată, şi tot ce-a mai rămas de pe urma lui Xandarro Xhore este fortăreaţa lăsată de el pe Insula Securii, însă corsarii încă mai bântuie prin Insulele Vasiliscului. O dată la o generaţie, din câte se pare, sunt trimise flote în insule să cureţe aceste gunoaie ale mărilor. Volantenii au fost deosebit de activi în acest sens, adesea în alianţă cu unul sau mai multe dintre Oraşele Libere. Unele dintre aceste atacuri s-au terminat prost, când corsarii au fugit, preveniţi dinainte. Altele, mult mai bine conduse, s-au soldat cu spânzurarea a sute de piraţi şi zeci de nave capturate, scufundate sau pârjolite. Unul dintre atacuri s-a terminat printr-o infamie, când căpitanul lysenian Saathos Saan, comandantul flotei trimise să distrugă fortăreţele corsarilor, a devenit el însuşi pirat şi-a domnit ca rege al Insulelor Vasiliscului timp de treizeci de ani.

Indiferent de rezultatul acestor eforturi, corsarii par întotdeauna să-şi reia, după o vreme, devastările. Târgurile lor apar precum ciupercile otrăvitoare după ploaie, numai pentru a fi abandonate în anul următor, lăsate să putrezească şi să se scufunde înapoi în mocirla şi gunoaiele din care au răsărit. Portul Jafurilor, cel mai renumit dintre ele, apare în multe cântece şi istorisiri, dar, cu toate acestea, nu poate fi găsit pe nicio hartă… deoarece au existat zeci de asemenea porturi pe tot

atâtea insule. Ori de câte ori unul este distrus, este înfiinţat altul, pentru a fi abandonat la rându-i. Acelaşi lucru este valabil despre Sty, Crăpătura Târfei, Budinca Neagră şi alte cuiburi de-ale piraţilor, fiecare mai ticăloşit şi mai infam decât celălalt.

Pe scurt, cel mai bine este ca Insulele Vasiliscului să fie evitate, pentru că o călătorie până acolo nu aduce nimic bun.

Sothoryos

Oamenii ştiau de existenţa unui ţinut vast, sălbatic, aflat la sud încă de când primii dintre ei au plecat cu navele pe mare, deoarece numai lăţimea Mării Verii desparte Sothoryos de civilizaţiile străvechi si de măreţele oraşe din Essos si Westeros. Ghiscarii au înfiinţat avanposturi pe ţărmurile sale nordice, pe vremea Vechiului Imperiu. Au ridicat oraşul Zamettar, apărat de ziduri, la gura râului Zamoyos, şi-au construit sumbra colonie penitenciară Gorosh, la Capul Wyvern. Aventurierii din Qarth, avizi de profit, căutau aur, pietre preţioase şi fildeş de-a lungul coastelor estice ale Sothoryos. Insularii Verii au făcut acelaşi lucru în vest. Regatul Liber al Valyriei a înfiinţat de trei ori colonii la Capul Vasiliscului: prima a fost distrusă de Oamenii Pătaţi, a doua, pierdută din cauza unei molime, iar cea de-a treia a fost abandonată când stăpânii dragonilor au capturat Zamettar în cel de-al Patrulea Război Ghiscari.

Totuşi, nu putem susţine că am cunoaşte bine Sothoryos. Interiorul său rămâne un mister pentru noi, acoperit de o junglă impenetrabilă, în care oraşele străvechi, pline de năluci, zac în ruine alături de râuri măreţe şi leneşe. După numai câteva zile de navigat la sud de Capul Vasiliscului, chiar şi forma coastelor sale rămâne necunoscută (s-ar putea ca insularii Verii să fi explorat şi cartografiat aceste ţărmuri, însă îşi păzesc hărţile cu străşnicie şi nu împărtăşesc astfel de informaţii).

Coloniile înfiinţate aici se vestejesc şi mor; numai Zamettar a rezistat pentru mai bine de o generaţie, dar astăzi chiar şi acest oraş cândva măreţ este o ruină bântuită, fiind înghiţit, încet, de junglă. Vânătorii de sclavi, neguţătorii şi căutătorii de comori au vizitat Sothoryos în decursul veacurilor, însă numai cei mai curajoşi se

aventurează atât de departe de garnizoanele lor de pe coastă şi de enclave pentru a putea explora misterele interiorului vast al continentului. Cei mai îndrăzneţi au intrat în junglă pentru a nu mai fi văzuţi vreodată.

Nu cunoaştem nici măcar adevărata mărime a Sothoryos. Hărţile din Qarth dezvăluiau cândva că ar fi o insulă de două ori mai mare decât Marele Moraq, însă navele de negoţ, care s-au avântat tot mai mult de-a lungul coastelor de est, n-au reuşit niciodată să dea de capătul său. Ghiscarii care au întemeiat Zamettar şi Gorosh credeau că Sothoryos este la fel de întins ca şi Westeros. Jaenara Belaerys a zburat cu dragonul ei, Terrax, mai departe spre sud decât orice bărbat sau femeie aventuraţi vreodată într-acolo, căutând mările clocotitoare şi râurile aburinde descrise de legende, însă n-a descoperit decât jungle nesfârşite, deşerturi şi munţi. S-a întors în Regatul Liber după trei ani, declarând că Sothoryos este la fel de mare ca Essos, „un tărâm fără sfârşit".

Indiferent care ar fi adevărata sa întindere, continentul sudic este un loc nesănătos, aerul său fiind plin de emanaţii şi miasme. Am văzut deja cum s-a descurcat Nymeria pe ţărmurile sale, când a încercat să-şi stabilească poporul acolo. Fierbinţeala sângelui, febra verde, putrezeala dulce, creştetul de bronz şi moartea roşie, solzi cenuşii, picior maroniu, oase viermănoase, năpasta marinarului, ochi puroiaţi şi gingii galbene sunt numai câteva dintre bolile care fac ravagii acolo, multe atât de virulente încât se spune că au nimicit aşezări întregi. Studiul Arhimaesterului Ebrose cu privire la relatările călătorilor, de-a lungul secolelor, sugerează că nouă din zece oameni din Westeros care au ajuns în Sothoryos s-au îmbolnăvit de una sau mai multe dintre ele, peste jumătate murind.

Şi boala nu este singura primejdie cu care se confruntă cei dispuşi să încerce să cunoască acest ţinut verde şi umed. Crocodili uriaşi pândesc sub luciul lui Zamoyos şi se ştie că răstoarnă bărcile, ridicându-se la suprafaţă pentru a-i putea devora pe ocupanţii lor, pe când aceştia se zbat în apă. Alte cursuri de apă sunt pline de bancuri de peşti carnivori, capabili să cureţe carnea de pe oasele unui om în câteva minute. Mai există muşte înţepătoare, şerpi veninoşi, viespi şi viermi care-şi lasă ouăle sub pielea cailor, porcilor şi oamenilor deopotrivă. Vasilişti, mici sau mari, se găsesc în număr mare la Capul Vasiliscului, unii de două ori mai mari decât leii. În pădurile din sudul Yeenului se spune că sunt maimuţe mai mari decât cei mai mari dintre uriaşi, atât de puternice încât pot omorî un elefant dintr-o singură lovitură.

Mai departe spre sud se află regiunile cunoscute drept Iadul Verde, unde se zice că s-ar afla fiare chiar şi mai cumplite. Dacă poveştile pot fi crezute, acolo există peşteri pline cu lilieci-vampiri, albi, capabili să sugă sângele unui om în câteva minute. Şopârle pătate bântuie junglele, aruncându-se asupra prăzii şi sfâşiind-o cu ghearele lor lungi şi încovoiate de pe labele din spate, puternice. Şerpi de cincisprezece metri lungime se strecoară prin vegetaţia joasă, iar păianjenii punctaţi îşi ţes pânzele printre marii arbori.

Cei mai îngrozitori sunt wyvernii, aceşti tirani ai văzduhului din sud, cu aripile lor din piele, imense, ciocurile nemiloase şi foamea de nestăvilit. Înrudiţi cu dragonii, nu pot sufla foc, însă îşi depăşesc verii în ferocitate şi seamănă cu ei din toate punctele de vedere, în afară de mărime.

În lucrarea sa, *Dragoni, wyrmi şi wyverni*, Septonul Barth susţine că vrăjitorii de sânge din Valyria au folosit wyverni pentru a crea dragonii. Deşi vrăjitorii sângelui au experimentat intens

artele lor întunecate, o asemenea teorie este considerată exagerată de majoritatea maesterilor. Iar lucrarea Maesterului Vanyon împotriva nenaturalului conţine dovezi că dragonii au existat în Westeros chiar şi în vremurile de început, înainte ca Valyria să devină o putere.

Wyvernii pătaţi, cu solzii lor distinctivi, verde-jad cu alb, pot atinge o lungime de nouă metri. Cei de mlaştină pot avea dimensiuni şi mai mari, cu toate că sunt mai lenţi, prin natura lor, şi zboară arareori departe de cuiburile lor. Cei cu burta maro nu sunt mai mari decât maimuţele, dar sunt mai primejdioşi decât rubedeniile lor mai mari, deoarece vânează în haite de câte o sută sau mai mulţi. Cel mai înspăimântător este însă *aripa umbrei*, un monstru nocturn, ale cărui solzi şi aripi negre îl fac aproape invizibil… asta până când iese din întuneric pentru a-şi sfâşia prada.

Nu e deci de mirare că Sothoryos este slab populat în comparaţie cu Westeros sau Essos. Câteva orăşele negustoreşti se agaţă de coasta de nord, oraşe făcute din lut şi sânge, cum spun unii: ploioase şi umede şi pline de mizerie, unde aventurierii, pungaşii, exilaţii şi târfele din Oraşele Libere şi din cele Şapte Regate vin să-şi găsească norocul.

Fără îndoială că există bogăţii ascunse prin jungle şi mlaştini, râurile sumbre de prin sud, însă pentru fiecare om care găseşte aur sau perle ori mirodenii preţioase sunt alţi o sută care nu-şi află decât moartea. Corsarii de pe Insulele Vasiliscului atacă aceste aşezări, ducându-şi captivii în ţarcurile pentru prizonieri din Insula Ghearei şi Insula Lacrimilor, înainte de a-i vinde în pieţele din Golful Negustorilor de Sclavi sau bordelurilor şi grădinilor plăcerii din Lys. Iar băştinaşii devin tot mai sălbatici şi primitivi cu cât te aventurezi mai departe de coaste.

Localnicii sunt nişte creaturi cu oase mari, muşchi puternici, cu braţe lungi, frunţi teşite, dinţi uriaşi şi pătrăţoşi, maxilare solide şi un păr aspru, negru. Nasurile lor late şi turtite seamănă cu un rât, iar pielea lor groasă vărgată, cu tipare maro şi alb, pare a aparţine mai degrabă unui porc. Femeile de aici nu se pot împerechea decât cu propriii lor bărbaţi; când s-au însoţit cu cei din Essos şi Westeros, au adus pe lume copii morţi, mulţi cu malformaţii îngrozitoare.

Sothoryosii care trăiesc aproape de mare au învăţat să vorbească limba comerţului. Ghiscarii îi consideră prea înceţi la minte pentru a fi sclavi buni, însă sunt nişte luptători feroce. Mai departe în sud, semnele civilizaţiei dispar, iar Oamenii Pătaţi devin chiar şi mai sălbatici şi barbari. Slujesc zei ai întunericului, cu rituri obscene. Mulţi sunt canibali şi mulţi sunt profanatori de cadavre; când nu se pot ospăta cu carnea duşmanilor şi a necunoscuţilor, îşi mănâncă propriii lor morţi.

Unii spun că acolo erau şi alte rase, popoare uitate, distruse, devorate ori puse pe fugă de Oamenii Pătaţi. Poveştile despre oamenii-şopârlă, oraşele pierdute şi locuitorii peşterilor, fără ochi, sunt numeroase, dar nu există nicio dovadă în sprijinul lor.

Maesterii şi alţi învăţaţi au fost puşi la încercare de cea mai mare dintre enigmele din Sothoryos, străvechiul oraş Yeen. O ruină mai veche decât timpul, construită numai din piatră neagră, lucioasă, din blocuri masive atât de grele, încât ar fi necesari o duzină de elefanţi pentru a le urni. Yeen a rămas un loc dezolant timp de câteva mii de ani, dar jungla care-l înconjoară aproape că nici nu s-a atins de el. („Un oraş atât de malefic, încât nici chiar jungla nu poate pătrunde acolo" se spune că ar fi afirmat Nymeria când a ajuns acolo, dacă legenda este adevărată.) Orice încercare de a reconstrui sau reamplasa Yeenul a fost marcată de erori.

Ţinuturile Ierbii

Dincolo de Pădurea Qohor, Essosul se deschide într-o vastă întindere de câmpii bătute de vânturi, dealuri cu pante blânde, văi fertile ale râurilor, lacuri mari şi albastre şi stepe nesfârşite, unde iarba creşte cât să ajungă la capul calului. De la Pădurea Qohor, în vest, până la munţii înalţi numiţi Oase, Ţinuturile Ierbii se întind pe mai bine de trei mii trei sute de kilometri.

Aici, în mijlocul acestor câmpii, s-a născut civilizaţia în Zorii Vremurilor. Acum zece mii de ani sau mai mult, pe când Westerosul nu era decât o sălbăticie urlătoare, locuit numai de uriaşi şi de Copiii Pădurii, primele aşezări s-au ridicat lângă malurile râului Sarne şi pe lângă miriadele de izvoare care-l alimentau, în drumul său şerpuitor spre nord, spre Marea Tremurătoare.

Din păcate, trebuie spus că istoriile acelor vremuri sunt pierdute pentru noi, deoarece regatele ierbii au apărut şi au dispărut înainte ca specia umană să fi ajuns să cunoască scrisul. Numai legendele au supravieţuit. Din ele ştim că Reginele Pescarilor au domnit asupra ţinuturilor de lângă Marea Argintie - acea imensă mare interioară din inima Ţinuturilor Ierbii - dintr-un palat plutitor, care aluneca la nesfârşit de-a lungul ţărmurilor sale.

Au supravieţuit suficiente poveşti pentru a-i convinge pe maesteri de existenţa trecută a Mării Argintii, cu toate că, din cauza reducerii precipitaţiilor în decursul veacurilor, s-a micşorat atât de mult încât astăzi nu au mai rămas decât trei mari lacuri, acolo unde cândva apele sale străluceau în lumina soarelui.

Reginele Pescarilor erau înţelepte şi binevoitoare şi favoritele zeilor, ni se spune, iar regii şi lorzii şi înţelepţii căutau palatul plutitor pentru sfaturile lor. Dincolo de domeniile lor însă, aceştia s-au ridicat, au căzut şi-au luptat pentru un loc sub soare. Unii dintre maesteri cred că Primii Oameni au apărut aici înainte de începutul îndelungatei lor migraţii spre vest, care i-a dus peste Braţul din Dorne spre Westeros. Şi andalii, de asemenea, s-ar putea să se fi născut în câmpiile fertile de la sud de Marea Argintie. Legendele vorbesc despre Oamenii Păroşi, o rasă de războinici sălbatici si hirsuţi, care călăreau în luptă inorogi. Cu toate că erau mai mari decât ibbenezii de astăzi, s-ar putea ca ei să fi fost strămoşii lor. Aflăm şi de existenţa oraşului pierdut Lyber, unde acoliţii zeiţei-păianjen şi cei ai unui zeu-şarpe se luptau într-un război sângeros şi nesfârşit. La est de ei, se ridicau regatele centaurilor, jumătate oameni, jumătate cai.

Arhimaesterul Hagedorn a avansat teoria conform căreia centaurii nu erau altceva decât războinici călare, aşa cum erau văzuţi de triburile învecinate, care încă nu învăţaseră să îmblânzească şi să încalece caii. Părerile sale sunt acceptate pe larg în Citadelă, în pofida aşa-ziselor „schelete de centaur” care apar din când în când.

În sud-est, au apărut oraşele-stat Qaathi; în pădurile din nord, de-a lungul ţărmurilor Mării Tremurătoare, se aflau domeniile mărşăluitorilor pădurii, un popor de oameni mărunţi, despre care mulţi maesteri cred că erau înrudiţi cu Copiii Pădurii; între ele, puteau fi găsite regatele dealurilor cymmerilor, gippii cu picioarele lungi şi scuturile lor de răchită şi părul îndreptat cu zeamă de lămâie, zoqora, cei cu pielea de un maro-deschis, care se deplasau în care de luptă.

Majoritatea acestor popoare au dispărut, oraşele lor fiind arse şi îngropate, iar zeii şi eroii lor uitaţi. Dintre oraşele qaathilor, a rămas doar Qarth, visând la gloria trecută, lângă Porţile de Jad, păzite cu străşnicie, care leagă Marea Verii şi Marea de Jad. Celelalte au fost nimicite sau obligate să se mute, ori cucerite şi asimilate de popoarele care le-au urmat.

Westerosul îşi aminteşte de cuceritorii săi, sarnorii, deoarece la apogeul regatului lor, acesta includea toate ţinuturile udate de Sarne şi de afluenţii săi, iar cele trei lacuri mari sunt tot ce-a mai rămas din Marea Argintie. Îşi ziceau Oamenii Înalţi (în limba lor, Tagaez Ten). Aveau membrele lungi şi pielea oacheşă, la fel ca zoqora, cu toate că părul şi ochii le erau negri ca noaptea. Războinici, vrăjitori şi învăţaţi, îşi trăgeau obârşia din regele-erou numit de ei Huzhor Amai (Uimitorul), ultimul născut din Reginele Pescarilor, căsătorit cu fiicele Celor mai înalţi lorzi şi regi ai gippilor, cymmerilor şi zoqoranilor, care a unit cele trei popoare sub ocârmuirea sa. Se zice că nevasta lui zoqorană îi conducea carul de luptă, cea cymmeră i-a făcut armura (deoarece poporul ei a fost primul care a prelucrat fierul), iar pe umeri purta o mare mantie făcută din pielea unuia dintre regii Oamenilor Păroşi.

Un astfel de om se poate să nu fi existat, de fapt, însă nimeni nu se poate îndoi de gloria Oamenilor înalţi. Un popor mândru şi războinic, au fost arareori uniţi sub ocârmuirea unui singur conducător, însă regatele lor au dominat Ţinuturile Ierbii dinspre vest, de la pădurea din Qohor şi până la ţărmurile vestice ale dispărutei Mări Argintii şi încă vreo două sute cincizeci de kilometri mai încolo. Oraşele lor strălucitoare erau risipite prin Ţinuturile Ierbii precum pietrele preţioase presărate pe o mantie din catifea verde, lucind sub lumina soarelui şi a stelelor.

Cel mai mare dintre aceste oraşe a fost Sarnath cu Turnurile înalte, acolo unde Marele Rege locuia în faimosul *Palat Cu O Mie de Încăperi*.

Prin lege şi după obiceiuri, toţi regii sarnorieni mărunţi erau supuşii Marelui Rege, însă, de fapt, foarte puţini dintre Marii Regi şi-au exercitat cu adevărat puterea.

Înspre est, se înălţau Kasath, Oraşul Caravanelor; Sathar, Oraşul Cascadelor, la confluenţa a două braţe ale Sarne; Gornath de lângă Lac, cu canalele sale; Sallosh de lângă Ţărmul de Argint, Oraşul înţelepţilor, cu vasta sa bibliotecă şi Zidurile Pictate. În aval, acolo unde Sarne se întoarce spre nord, oraşele riverane prospere Rathylar, Hornoth şi Kyth deserveau navele înghesuite pe apele albastre ale râului. Tot aici, se afla şi Mardosh, Oraşul Soldaţilor, cunoscut drept Mardosh cel de Necucerit. În deltă, unde Sarne se despărţea în mai multe braţe şi se vărsa în Marea Tremurătoare, se aflau oraşele-port Saath (la vest) şi Sarys (la est).

Pentru mai bine de două mii de ani, Regatul Sarnorului (numit aşa, cu toate că se făIea cu vreo patruzeci de regi rivali) a fost una dintre cele mai mari civilizaţii ale lumii cunoscute, dar mult din ceea ce ştim despre el provine numai din fragmente ale unor legende pierdute, cea mai remarcabilă fiind Analele Iernii şi Verii, şi din consemnările despre el din Qarth, Golful Negustorilor de Sclavi şi Oraşele Libere. Negustorii sarnorieni au ajuns până în Valyria şi Yi Ti, Leng şi Asshai.

Corăbiile sarnoriene navigau pe Marea Tremurătoare până la Ib şi O Mie de Insule şi îndepărtatul Mossovy. Regii sarnorieni se războiau cu qaathii şi cu Vechiul Imperiu din Ghis, şi au

făcut multe incursiuni împotriva bandelor de călăreţi nomazi, care bântuiau stepele spre est.

Călăreţii lor purtau oţel şi mătăsuri de păianjen şi călăreau iepe negre, în vreme ce războinicii lor plecau la luptă în care cu lame de coasă, trase de perechi de cai de culoare stacojie (adesea conduse de soţiile sau de fiicele lor, deoarece acesta era obiceiul între bărbaţii şi femeile sarnoriene, să lupte împreună).

Vechiul Imperiu Ghis a purtat cinci războaie împotriva Regatului Liber al Valyriei, ne spune istoria. În cel de-al Doilea şi al Treilea dintre Războaiele Ghiscari, Oamenii înalţi au luptat de partea Valyriei. În cel de-al Patrulea Război, regii rivali au ales tabere opuse, unii alăturându-se ghiscarilor, iar ceilalţi, valyrienilor. Lomas Longstrider vorbeşte despre un obelisc surpat, gravat cu imaginea aliaţilor Ghisului în acel al patrulea război, remarcând că cei mai înalţi dintre războinici - arătând aşa datorită coifurilor - erau sarnorii. Obeliscul a fost ridicat de Ghis, însă gravurile erau valyriene, pentru că toţi războinicii au fost capturaţi şi luaţi în robie.

Chiar şi în cele Şapte Regate, gloria Sarnath cu Turnurile înalte era celebrată, iar Lomas Longstrider a inclus Palatul Cu O Mie de încăperi printre cele nouă Minuni făcute de mâna omului, lucrarea sa.

Astăzi însă, Regatul Sarnorului a fost în mare parte uitat, şi există mulţi în Westeros, chiar şi înţelepţi din Citadelă, care cunosc puţin sau deloc lunga şi îndelungata şi mândra lui istorie. Turnurile sale s-au prăbuşit demult, oraşele lui sunt nişte ruine abandonate, iar buruienile otrăvitoare şi bălăriile înalte cresc acolo unde erau odată ferme şi lanuri şi oraşe. Ţinuturile asupra cărora a domnit sunt slab populate, fiind străbătute numai de

khalasarele lorzilor dothraki şi de caravanele cărora khalii le permit să facă lunga şi lenta traversare din Oraşele Libere şi până la Vaes Dothrak şi Mama Munţilor.

Călătorii le numesc Ţinuturile Bântuite, deoarece există multe oraşe în ruine pe cuprinsul lor, ori Marea Paragină, din cauza pustietăţii lor, însă aceste Ţinuturi ale Ierbii sunt cunoscute astăzi datorită Mării Dothraki. Această denumire este relativ recentă pentru că dothrakii sunt o rasă tânără, şi numai după ce Urgia a distrus Valyria aceste khalasare au ajuns să domine regiunea, năvălind dinspre est, cu foc şi sabie, pentru a cuceri şi distruge oraşele străvechi care prosperau cândva aici, luându-le locuitorii în robie.

Prăbuşirea tuturor regatelor sarnoriene s-a produs în mai puţin de un secol. Chiar şi Oraşele Libere din vest au fost atrase într-o luptă sălbatică pentru dominaţie, perioadă cunoscută sub numele de Secolul Însângerat, şi Ţinuturile Ierbii au fost cuprinse de război. În anii care au urmat după Urgie, călăreţii din stepele din est, până atunci divizaţi în peste şaizeci de triburi războinice, aflate într-un război perpetuu între ele, au fost, în cele din urmă, unificate sub conducerea unei singure căpetenii, un khal Dothraki, pe nume Mengo. Sfătuit de mama lui, pretinsa regină vrăjitoare Doshi, Khal Mengo i-a obligat pe ceilalţi nomazi să-i accepte cârmuirea, ucigându-i sau luându-i în robie pe cei care refuzau.

Apoi, la bătrâneţe, şi-a întors privirea spre vest.

Dispreţuindu-i pe stăpânii hergheliilor, care nu fuseseră decât o pacoste pentru ei, vreme de secole, Oamenii înalţi au ignorat prea multă vreme ameninţarea dinspre est, chiar şi după ce khalasarele au început să atace de-a lungul hotarelor. Unii dintre regii lor au încercat să-i folosească pe dothraki în propriile lor războaie, oferindu-le aur, sclavi sau alte daruri pentru a lupta împotriva rivalilor lor. Khal Mengo a luat bucuros

aceste daruri… dar şi pământurile cucerite, arzând lanurile şi fermele şi oraşele, pentru a readuce Ţinuturile Ierbii în starea lor sălbatică (deoarece dothrakii consideră că pământul este mama lor şi cred că este un păcat să-i sfâşii carnea cu plugurile, sapele şi târnăcoapele).

Numai după ce fiul lui Mengo, Khal Moro, şi-a adus khalasarul chiar la porţile Satharului, vestitul Oraş al Cascadelor, şi-au dat seama Oamenii înalţi de pericolul în care se aflau. Zdrobiţi în luptă, oamenii din Sathar au fost trecuţi prin sabie, femeile şi copiii lor duşi în sclavie; trei sferturi dintre ei au murit în marşul epuizant spre sud, spre târgurile de sclavi din oraşul de deal ghiscari Hazdahn Mo. Sathar, cel mai frumos dintre oraşele din Ţinuturile Ierbii, a fost ars până-n temelii. Se spune că Moro însuşi a dat ruinelor numele de Yalli Qamay, locul Copiilor Jelitori.

Chiar şi atunci, regii din Sarnor n-au reuşit să se unească. În vreme ce Satharul ardea, regii din Kasath, spre vest, şi Gornath, la nord, şi-au trimis armatele nu ca să-şi ajute vecinii, ci să-şi ia partea din pradă. În lăcomia lor pentru pământ, Kasath şi Gornath s-au războit între ele, purtând o bătălie aprigă la trei zile călare de Sathar, pe când norii de fum negru se ridicau pe cerul de la răsărit.

Bătălia din faţa porţilor Satharului.

Nu este momentul acum să consemnăm evenimentele anilor şi războaielor care au urmat, în vreme ce marile oraşe din Regatele Sarnorului au căzut, unul după altul, în mâna dothrakilor. Cei care doresc relatări mai detailate sunt invitaţi să consulte lucrarea lui Bello, *Sfârşitul Oamenilor Înalţi*, pe cea a Maesterului Illister, *Triburile călare*, un studiu despre nomazii câmpiilor estice din Essos, capitolele despre est şi anexele celei a Maesterului Joseth, *Bătălii şi asedii din Secolul Însângerat*, precum şi ultima ediţie a lucrării lui Vaggoro, *Oraşe în ruină, zei furaţi.*

Este suficient să spunem că, din toate acele mândre oraşe sarnoriene, Saath este singurul care a rezistat până în zilele noastre, însă oraşul său port este un loc trist, o umbră a ceea ce a fost odată, supravieţuind mai ales datorită sprijinului acordat de Ib şi de Lorath (a cărui colonie, Morosh, este aproape). Numai în Saath oamenii îşi zic Tagaez Fen; au rămas mai puţin de douăzeci de mii, după ce, cândva, Oamenii înalţi erau de ordinul milioanelor. Numai aici mai sunt veneraţi cei o sută de zei din Regatul Sarnorului. Statuile lor din

bronz sau marmură care împodobeau cândva străzile şi templele Oamenilor înalţi sunt acum aplecate, năpădite de buruieni, de-a lungul cărărilor de iarbă din Vaes Dothrak, oraşul sacru al stăpânilor hergheliilor.

Sathar a fost primul dintre oraşele Ţinuturilor Ierbii care a căzut în mâinile dothrakilor, însă nici pe departe ultimul. Şase ani mai târziu, Khal Moro a ras şi Kasath de pe faţa pământului. În atacul său, călăreţii au fost ajutaţi, incredibil, de Gornath, al cărui rege s-a aliat cu dothrakii şi s-a însurat cu una dintre fiicele lui Moro. Cu toate acestea, Gornath a fost următorul căzut, după doisprezece ani. Khal Horro îl ucisese în acest timp pe Khal Moro, punând capăt succesiunii mândrului Khal Mengo. Regele din Gornath a murit de mâna propriei sale neveste dothraki, aceasta dispreţuindu-l pentru slăbiciunea sa, după cum se spune. După aceea, Khal Horro a luat-o pentru sine, în timp ce şobolanii se ospătau din hoitul răposatului ei soţ.

Horro a fost ultimul dintre marii khali care i-au condus pe dothraki. Atunci când a fost ucis de un rival, la numai trei ani de la distrugerea Gornathului, marele său khalasar s-a împărţit în zeci de hoarde mai mici, călăreţii întorcându-se la veşnicele lor ciorovăieli. Dar răgazul oferit Regatului Sarnor s-a dovedit a fi de scurtă durată, pentru că Oamenii înalţi şi-au arătat slăbiciunea, iar khalii de după Horro îi împărtăşeau gustul pentru cuceriri. În anii următori, s-au străduit să se întreacă între ei prin acapararea unor teritorii tot mai întinse, distrugând oraşele Ţinuturilor Ierbii, luându-le în sclavie locuitorii şi ducându-le zeii sfărâmaţi, ca trofee, în Vaes Dothrak.

Unul câte unul, oraşele Oamenilor înalţi au fost copleşite si distruse, doar ruinele si cenuşa marcând locul unde se ridicau, cândva, turnurile lor mândre. Pentru savanţii şi învăţăceii în istorie, căderea Salloshului de pe Ţărmul Argintiu a fost de-a dreptul dramatică, deoarece când a ars Oraşul

învăţaţilor, marea sa bibliotecă n-a fost nici ea cruţată, iar mare parte din istoria Oamenilor înalţi şi a popoarelor de dinaintea lor s-a pierdut pentru vecie.

Au urmat curând Kyth şi Hornoth, distruse de khalii rivali, fiecare străduindu-se să-l depăşească pe celălalt în barbarie. Oraşul-fortăreaţă Mardosh cel de Necucerit a rezistat cel mai mult în faţa stăpânilor hergheliilor. Oraşul a îndurat, cu orice legături tăiate cu împrejurimile, aproape şase ani de asediu, înconjurat de o succesiune de khalasare. Înfometaţi, mardoshienii şi-au devorat câinii şi caii, apoi şobolanii şi şoarecii şi viermii, şi, în cele din urmă, au început să-şi mănânce morţii. Când n-au mai putut îndura, războinicii rămaşi în garnizoana oraşului şi-au măcelărit propriile neveste şi copiii, pentru a-i feri de khali, au deschis porţile oraşului şi s-au aruncat într-un ultim atac. Au fost ucişi până la unul. După aceea, dothrakii au numit ruinele Mardosh Vaes Gorqoyi, Oraşul Atacului Sângeros.

Căderea Mardoshului i-a trezit la realitate, în cele din urmă, pe regii sarnorieni, aceştia conştientizând proporţiile pericolului. Renunţând la propriile lor rivalităţi, Oamenii înalţi au venit din amonte şi din aval de-a lungul Sarne, adunând sub zidurile Sarnathului o mare armată, intenţionând să spulbere puterea khalilor o dată pentru totdeauna. Conduşi de Mazor Alexi, ultimul dintre Marii Regi, au atacat dinspre est cu ferocitate. În iarba înaltă de la jumătatea drumului dintre Sarnath şi ruinele Kasathului s-au confruntat cu forţa a patru khalasare pe ceea ce a rămas cunoscut, pentru totdeauna, drept Câmpul Ciorilor.

Khal Haro, Khal Qano, Khal Loso (cel Şchiop) şi Khal Zhako comandau aproape optzeci de mii de călăreţi. Oastea Marelui Rege din Sarnor era precedată de şase mii de care de luptă, cu zece mii de călăreţi în armură în spatele lor şi încă zece mii uşor înarmaţi (mulţi dintre aceştia fiind femei) pe

flancuri. În urma lor, mărşăluiau pedestraşii sarnorieni, aproape o sută de mii de suliţaşi şi prăştiaşi, Oamenii înalţi deţinând avantajul numeric. Asupra acestui lucru toate cronicile concordă.

Când a început bătălia, carele sarnoriene ameninţau să măture totul în calea lor. Iureşul lor, care cutremura pământul, a lovit în centrul hoardei dothraki, lamele de coasă fixate pe roţile carelor retezând picioarele cailor. Când Khal Haro însuşi a fost doborât înaintea lor, hăcuit şi zdrobit, khalasarul său s-a împrăştiat şi-a dat bir cu fugiţii. Pe când carele duduiau pe urmele călăreţilor care galopau, Marele Rege şi cavaleria sa în armuri s-au repezit după ei, urmaţi de infanterişti, agitându-şi suliţele şi strigându-şi victoria.

Bucuria le-a fost însă scurtă. Fuga a fost o stratagemă. Când Oamenii înalţi au fost atraşi în capcană, dothrakii s-au întors brusc şi-au dezlănţuit o furtună de săgeţi din arcurile lor mari. Khalasarele lui Khal Qano şi Khal Zhako au ţâşnit dinspre nord şi sud, în vreme ce Loso cel Şchiop şi urlătorii lui au ocolit şi i-au atacat pe sarnori din spate, tăindu-le retragerea. Încercuiţi, Marele Rege şi armata sa au fost nimiciţi. Unii spun că în acea zi au murit peste o sută de mii de oameni, inclusiv Mazor Alexi, şase regi mai mici şi peste şaizeci de lorzi şi eroi. Şi pe când ciorile se ospătau din stârvurile lor, călăreţii khalasarelor păşeau printre morţi, căutând lucruri de valoare.

Lipsit de apărători, Sarnath cu Turnurile înalte a căzut în faţa lui Loso cel Şchiop după paisprezece zile. Nici măcar Palatul Cu O Mie de încăperi n-a fost cruţat când Khal Loso a pârjolit oraşul.

Restul oraşelor rămase în Ţinuturile Ierbii au căzut unul după altul, pe măsură ce Secolul Însângerat se apropia de sfârşit.

Sarys, aflat la gura Same, a fost ultimul dintre ele, însă a oferit prea puţin în materie de sclavi sau

pradă, deoarece locuitorii săi fugiseră aproape toţi când Khal Zeggo a năvălit asupra lui.

Regatul Sarnor nu a fost singura victimă a stăpânilor hergheliilor. Colonia valyriană Essaria, Oraşul Liber Pierdut, a fost potopită în mod asemănător. Astăzi, ruinele sale sunt numite de dothraki Vaes Khadokh, Oraşul Stârvurilor. În nord, Khal Dhako a prădat şi ars Ibbish, luându-i pe puţinii apărători pe care Ib îi adunase de pe coastele de nord ale Essos (o colonie ibbeneză mult mai mică supravieţuieşte în pădurea deasă din apropierea Mării Tremurătoare, grupată în jurul oraşului numit de ei Noul Ibbish). În sud, alţi khali şi-au condus hoardele în Pustietatea Roşie, distrugând târgurile şi oraşele qaathi, cândva împrăştiate în deşert, până când n-a mai rămas decât marele oraş Qarth, protejat de zidul său triplu, înalt.

În pofida îndelungatei lor istorii, puţine pot fi spuse cu certitudine despre qaathi, un popor acum dispărut de pe faţa pământului, cu excepţia celor rămaşi în Qarth.

Qaathii au apărut în Ţinuturile Ierbii şi şi-au fondat oraşele acolo, intrând în contact şi, ocazional, în conflict cu sarnorienii. Adesea, au avut probleme din pricina acestor războaie, aşa că au început să migreze spre sud, ridicând noi oraşe-stat. Unul dintre acestea, Qarth, a fost înfiinţat pe coasta Mării Verii. Ţinuturile aflate în sudul Essosului s-au dovedit mult mai primitoare decât cele pe care qaathii le părăsiseră, întorcându-se spre deşert chiar după ce îşi stabiliseră acolo un avanpost. Poporul qaathi era deja în declin la vremea Urgiei, şi orice speranţe de a se folosi de haosul din Marea Verii s-au spulberat când dothrakii au atacat, distrugând toate oraşele qaathiene rămase, cu excepţia Qarth.

Totuşi, într-un fel, distrugerea provocată de dothraki a dus la o renaştere a Qarth. Obligaţi să privească spre mare, Cei Născuţi Puri, care domneau în Qarth, au construit rapid o flotă şi au preluat controlul asupra Porţilor de Jad, strâmtoarea dintre Qarth şi Marele Moraq, care uneşte Marea Verii cu Marea de Jad. Cum flota valyriană fusese distrusă, iar atenţia celor din Volantis era îndreptată spre vest, nu exista nimeni care să li se opună când şi-au stabilit controlul asupra unei mari părţi din ruta directă dintre est şi vest, şi aşa au câştigat enorm, atât din negoţ, cât şi din taxele impuse pentru trecerea în siguranţă.

Mulţi din Oraşele Libere cred că avansarea spre vest a stăpânilor hergheliilor a fost stopată la Qohor, când încercarea lui Khal Temmo de a cuceri oraşul a fost zădărnicită de valoarea celor trei mii de soldaţi-sclavi, Nepătaţii, care au rezistat neobosiţi la optsprezece şarje lansate de urlătorii lui. Însă a crede că împotrivirea celor Trei Mii la Qohor a pus capăt visurilor de cucerire ale dothrakilor înseamnă a gândi la fel ca Marele Rege din Sarnor, când stăpânii hergheliilor au năvălit pentru prima dată dinspre est. Oamenii mai înţelepţi ştiu că este doar o chestiune de timp până când khalasarele se vor uni din nou sub cârmuirea vreunui mare khal şi se vor îndrepta din nou spre vest, în căutarea de noi cuceriri.

Dothrakii au încercat adesea să-şi extindă puterea şi spre est, însă acolo au descoperit că Munţii Oaselor erau un obstacol aproape de netrecut. Aceste piscuri mohorâte şi neospitaliere formează un imens perete de piatră între stăpânii hergheliilor şi bogăţiile Estului îndepărtat. Există numai trei trecători, suficient de late cât să permită înaintarea unei armate de-a curmezişul măreţelor oraşe-fortăreaţă Bayasabhad, Samyriana şi

Kayakayanaya, păzite de zeci de mii de femei-războinice redutabile, ultimele rămăşiţe ale marelui Regat Hyrkoon, care a înflorit cândva în Oase, în ceea ce este acum cunoscut drept Imensa Mare de Nisip. Mulţi khali au murit sub zidurile lor, iar acele ziduri sunt încă de nedoborât.

Se zice că oraşele-fortăreaţă Bayasabhad, Samyriana şi Kayakayanaya sunt apărate de femei din credinţa că numai aceleia care dă viaţă îi este permis să ia o viaţă. Adevărata mărturie a călătoriilor lui Addam din Duskendale, o relatare a unui negustor despre presupusele sale călătorii prin estul Essosului, oferă puţine amănunte care i-ar putea interesa pe învăţaţi, arătând însă că femeile războinice umblau cu pieptul dezgolit şi-şi înfrumuseţau obrajii şi sfârcurile cu vârfuri de rubin şi inele de fier.

La vest de Oase însă, de la Marea Tremurătoare în nord şi până la Munţii Pictaţi şi Skahazadhan în sud, imensa întindere de iarbă, unde a înflorit pentru prima dată civilizaţia, rămâne o pustietate măturată de vânturi unde niciun om nu îndrăzneşte să tragă o brazdă, să pună vreo sămânţă ori să clădească o casă de teama khalasarelor care bântuie nestingherite pe-acolo chiar şi astăzi, cerând daruri de la orice om prins trecând prin ţinuturile lor şi războindu-se între ele.

Dothrakii rămân şi azi tot nişte nomazi, un popor barbar şi sălbatic, preferând corturile palatelor. Rareori stabiliţi într-un loc, khalii îşi conduc marile lor herghelii de cai şi capre la nesfârşit peste „marea” lor, luptându-se unii cu alţii când se întâlnesc şi trecând, din când în când, dincolo de hotarele propriilor lor ţinuturi pentru sclavi şi pradă sau pentru a cere „daruri” pe care magisterii şi

triarhii Oraşelor Libere le dădeau ori de câte ori îndrăzneau să se aventureze prea departe în vest.

Stăpânii hergheliilor au doar o singură aşezare permanentă: „oraşul” numit de ei Vaes Dothrak, aşezat la umbra piscului singuratic cunoscut lor drept Mama Munţilor, lângă lacul fără fund Pântecul Lumii. Acolo cred dothrakii că s-ar fi născut poporul lor. Nefiind cu adevărat un oraş, Vaes Dothrak nu are nici ziduri, nici străzi. Cărările sale acoperite de iarbă sunt străjuite de statuile zeilor furaţi, palatele sale fiind construite din iarbă cosită.

Vaes Dothrak.

Această cochilie goală este condusă de femei: bătrânele dosh khaleen, cu toate văduvele unor khali. Dothrakii consideră Vaes Dothrak cel mai sfânt oraş. Acolo nu poate fi vărsat sânge, deoarece călăreţii cred că locul este unul al păcii şi puterii, unde, într-o bună zi, toate khalasarele se vor aduna, luptând încă o dată sub flamurile marelui khal care va cuceri totul, „armăsarul care încalecă lumea”.

Pentru noi însă, singura importanţă a Vaes Dothrak este negoţul. Dothrakii înşişi nu vor cumpăra sau vinde, considerând asta ceva nedemn de un bărbat, însă în oraşul lor sacru, cu permisiunea dosh khaleen, negustorii şi vânzătorii de dincolo de Oase şi din Oraşele Libere se adună să se târguiască şi să facă schimb de bunuri şi aur. Caravanele care alimentează marile Pieţe Estice şi Vestice ale Vaes Dothrak oferă daruri frumoase khalilor întâlniţi la traversarea Mării Dothraki, primind protecţie în schimbul lor.

Este ciudat să spui că acest „oraş" pustiu al nomazilor a devenit o poartă între Est şi Vest (pentru cei care călătoresc pe uscat). Multe popoare îndepărtate care altfel nu s-ar fi întâlnit, ori să fi aflat unele de altele, se adună acolo, în bazarul ciudat de la baza Mamei Munţilor şi fac negoţ în siguranţă.

Marea Tremurătoare

Marea Tremurătoare este mărginită la vest de ţărmurile Westerosului, la sud de Essos, la nord de vasta sălbăticie îngheţată, o întindere de gheaţă şi zăpadă pe care navigatorii o numesc Pustietatea Albă, iar înspre est de ţinuturi şi mări necunoscute.

Adevărata întindere a acestui ocean imens, îngheţat, neprimitor, s-ar putea să nu ajungă să fie niciodată cunoscută, deoarece niciun om din cele Şapte Regate nu s-a aventurat vreodată pe mare mai înspre est, dincolo de cele O Mie de Insule, în vreme ce aceia ajunşi prea departe spre nord întâmpină vânturi şuierătoare, mări îngheţate şi munţi de gheaţă care pot zdrobi chiar şi cea mai solidă dintre nave. Dincolo de acestea, ne povestesc marinarii, furtunile bântuie etern şi chiar munţii urlă în noapte ca nişte nebuni.

Înţelepţii au acceptat de multă vreme că lumea noastră este rotundă. Dacă acest lucru este adevărat, s-ar putea să fie cu putinţă să navighezi până la capătul lumii şi apoi în jos, pe partea cealaltă, şi să descoperi acolo ţinuturi şi mări la care nici n-ai visat. De-a lungul secolelor, mulţi navigatori curajoşi au încercat să găsească o cale prin gheaţă pentru a afla ce se află dincolo de ea. Însă mulţi au pierit încercând asta sau au revenit în sud, pe jumătate îngheţaţi şi îmblânziţi. Deşi este adevărat că Pustietatea Albă se retrage în timpul verii şi se întinde la loc iarna, coastele sale sunt în continuă schimbare, aşa că niciun marinar n-a izbutit să găsească acel fabulos pasaj spre nord, nici marea caldă de vară despre care Maesterul Heriston din Portul Alb a sugerat odată că s-ar putea afla ascunsă şi îngropată dincolo de stâncile îngheţate din Nordul îndepărtat.

Marinarii, prin firea lor nişte oameni creduli şi superstiţioşi, la fel de iubitori de legende precum menestrelii, au multe poveşti despre aceste ape

îngheţate din Nord. Ei vorbesc despre lumini ciudate sclipind pe cer, acolo unde mama demonică a uriaşilor de gheaţă este prinsă într-un dans nesfârşit, încercând să-i ademenească pe oameni înspre Nord spre propria lor pieire. Marinarii vorbesc şoptit şi despre Golful Canibalilor, unde navele sunt prinse într-o capcană când marea îngheaţă în urma lor.

Ei vorbesc de ceţuri albăstrui care se deplasează peste ape, ceţuri atât de reci încât orice corabie care trece prin ele este îngheţată instantaneu; despre duhuri înecate, care se ridică noaptea la suprafaţă pentru a-i trage pe cei vii în adâncurile verzi-cenuşii; despre sirene cu pielea albă, cu cozile acoperite de solzi negri, mult mai primejdioase decât suratele lor din sud.

Dintre toate făpturile ciudate şi fabuloase de prin Marea Tremurătoare însă, cele mai mari sunt dragonii gheţii. Se spune că aceste fiare colosale, de multe ori mai mari decât dragonii din Valyria, ar fi făcute dintr-un fel de gheaţă vie, cu ochii din cristal albastru-deschis şi aripi imense, translucide, prin care pot fi zărite luna şi stelele în timp ce străbat cerul. În vreme ce dragonii obişnuiţi (dacă se poate spune despre vreun dragon că ar fi obişnuit) scuipă flăcări, cei de gheaţă scuipă ger, se pare, un frig atât de pătrunzător încât poate îngheţa bocnă un om în mai puţin de o clipă.

Marinarii din vreo cincizeci de ţinuturi au zărit aceste fiare imense în decursul veacurilor, aşa că poate există un adevăr în spatele poveştilor. Arhimaesterul Margate a sugerat că multe legende ale Nordului - ceţurile îngheţate, navele de gheaţă, Golful Canibalilor şi celelalte - ar putea fi explicate prin relatări deformate ale activităţii dragonilor de gheaţă. Cu toate că este o idee amuzantă şi nu fără o anumită eleganţă, aceasta rămâne pur conjuncturală. Din moment ce dragonii de gheaţă se pare că se topeau când erau răpuşi, n-a fost găsită niciodată vreo dovadă a existenţei lor.

Legenda pretinde că în Golful Canibalilor zac îngropate o mie de nave, unele încă locuite de copiii şi de nepoţii echipajelor lor iniţiale, care au supravieţuit mâncând carnea marinarilor prinşi în capcana gheţii.

Să lăsam deoparte astfel de fantezii şi să revenim la realitate. În pofida legendelor sinistre apărute în legătură cu ţinuturile din nord, apele Mării Tremurătoare gem de viaţă. Prin adâncimile sale înoată sute de specii de peşte, inclusiv somon, pisică-de-mare, morene, ţipari cenuşii, mrene, peştele alb, peştele-cărbune, rechini, heringi, macrou şi cod. Crabii şi homarii (unii dintre ei fiind de dimensiuni monstruoase) se găsesc peste tot de-a lungul ţărmurilor sale, în vreme ce focile, narvalii, morsele şi leii-de-mare au coloniile şi terenurile lor de prăsilă pe şi în jurul nenumăratelor insule stâncoase şi bancuri de nisip.

Dacă nu-i punem la socoteală pe dragonii de gheaţă, adevăraţii regi ai acestor ape din Nord sunt balenele. Există vreo şase specii care sunt la ele acasă în Marea Tremurătoare, printre acestea numărându-se balenele cenuşii, cele albe, balena cu cocoaşă, balenele pătate, în haitele lor de vânătoare (despre care mulţi spun că sunt lupii mărilor sălbatice) şi măreţii leviatani, cele mai bătrâne şi mai masive dintre creaturile pământului.

Întinderile din extremitatea vestică a Mării Tremurătoare, de la Skagos şi Stâncile Cenuşii până în delta lui Sarne, sunt cele mai bune zone de pescuit din întreaga lume cunoscută. Codul şi heringul sunt cei mai numeroşi aici. Despre pescarii din ţinuturile îndepărtate, precum Trei Surori (din vest) şi Morosh (în est), se ştie că au activat în aceste ape… Însă au făcut asta numai toleraţi de Oraşul Liber Braavos, ale cărui flote controlează mările de la nord-vest de Essos, protejate de navele de război ale Lordului Mării.

Împreună cu băncile şi negoţul, pescuitul este unul dintre cei „trei stâlpi” pe care se sprijină bogăţia şi prosperitatea Braavosului.

Navigând înspre est, un marinar îndrăzneţ va trece, în cele din urmă, din apele braavosiene în cele ale Oraşului Liber Lorath, iar de acolo, dincolo de Secure, unde au trăit multe popoare şi au dispărut, pierind în decursul mileniilor în războaie nenumărate. La est de Secure se întind apele de un albastru-închis ale Golfului Ierbii Amare, unde corăbiile din Ib şi Lorath s-au înfruntat adesea pentru supremaţie, iar ultima mare flotă de război a Regatului Sarnorului a fost scufundată de Lordul Mării din Braavos. În Ib, aceste ape sunt cunoscute drept Golful Bătăliei, în vreme ce în Lorath ele se numesc Golful Sângeros. Indiferent de nume, se zice că o mie de nave scufundate şi oasele a cincizeci de mii de marinari înecaţi sunt împrăştiate pe fundul golfului, adăpostul crabilor pentru care e vestit Golful Ierbii Amare.

Dincolo de Golful Ierbii Amare se întinde delta lui Sarne, marele fluviu care curge în nord, ai cărui numeroşi afluenţi udă mare parte din centrul Essosului. Acolo se află Saath, cu zidurile sale albe, ultimul (şi cel mai mic, spun unii) dintre marile oraşe ale dispărutului Regat al Sarnorului. Ruinele oraşului geamăn al Saathului, Sarys, prădat şi distrus de un khal dothraki cu secole în urmă, pot fi găsite dincolo de întinderea deltei. Între ele, la o altă gură a marelui fluviu, se ridică Lorathi, colonia minieră şi de pescuit a Moroshului.

Cei destul de curajoşi ca să continue mai departe spre est vor trece apoi de ţărmurile micului şi pastoralului Regat Omber, ai cărui regi fricoşi şi prinţi molatici sunt cel mai bine cunoscuţi pentru grânele, pietrele preţioase şi fetele pe care le dau stăpânilor hergheliilor dothraki în fiecare an, pentru a nu fi atacaţi. La est de Omber, marinarul

nostru va ajunge la Golful Colţilor, faimos ca teren de prăsilă pentru morse. Şi curând după aceea, navigatorul curajos se va pomeni trecând prin mijlocul Mării Tremurătoare, unde fiecare stâncă sau val este sub controlul oamenilor păroşi din marea insulă Ib.

Ib

În decursul veacurilor, multe popoare şi-au făcut căminele pe ţărmurile şi insulele Mării Tremurătoare şi şi-au trimis marinarii peste apa sa îngheţată, verde-cenuşie. Cei mai rezistenţi si semnificativi sunt ibbenezii, o seminţie de insulari străvechi şi taciturni, care au pescuit prin mările Nordului încă din Zorii Vremurilor, plecând de la casele lor din insulele Ib.

Ibbenezii se deosebesc de toate celelalte rase ale omenirii. Sunt oameni solizi, cu pieptul şi umerii laţi, însă rareori au mai mult de un metru şaizeci şi cinci, având picioare groase şi scurte şi mâini lungi. Deşi sunt scunzi şi solizi, sunt foarte puternici; la trânte, sportul lor favorit, nimeni din cele Şapte Regate nu poate spera să-i întreacă.

Feţele lor, cu frunţi teşite, cu arcade masive, ochi mici şi înfundaţi, dinţi mari şi pătraţi şi maxilare masive, par să fie grosolane şi pocite pentru ochii celor din Westeros, o impresie accentuată şi de limba lor guturală, grohăită; de fapt, oamenii din Ib sunt isteţi, meşteşugari pricepuţi, vânători şi căutători de urme iscusiţi, războinici îndrăzneţi. Sunt cei mai hirsuţi oameni din lumea cunoscută. Cu toate că pielea lor e albă, cu vene de un albastru-închis pe sub piele, părul le este negru şi aspru. Bărbaţii sunt foarte păroşi; părul aspru le acoperă braţele, picioarele, pieptul şi spatele. Acest păr negru şi tare este obişnuit şi printre femeile lor, chiar şi deasupra buzei de sus. (Se spune că femeile ibbeneze ar avea şase sâni, dar nu este adevărat.)

Cu toate că bărbaţii din Ib pot zămisli copii cu femeile din Westeros şi din alte ţinuturi, roadele acestor împreunări sunt, adesea, malformate şi inevitabil sterile, asemenea catârilor. Femeile ibbeneze, când se împreunează cu bărbaţii din alte

neamuri, aduc pe lume pocitanii născute moarte sau monstruozităţi.

Astfel de împreunări sunt neobişnuite; corăbiile din Portul Ibben sunt un lucru obişnuit în porturi şi prin Marea Îngustă, şi chiar mai departe, în Insulele Verii şi Vechiul Volantis, dar echipajele acestora se ţin de ai lor când se află pe ţărm şi arată o suspiciune profundă faţă de toţi străinii. Pe Ib, bărbaţii din alte ţinuturi şi neamuri sunt ţinuţi prin lege şi obiceiuri doar în jurul Portului Ibben şi li se interzice să se aventureze mai departe în oraş, dacă nu sunt însoţiţi de un localnic. Astfel de invitaţii sunt însă extrem de rare.

Ib este cea de-a doua dintre cele mai mari insule din lumea cunoscută; numai Marele Moraq, între mările de Jad şi cea a Verii, este mai întinsă. Stâncoasă şi muntoasă, Ib este un ţinut cu munţi cenuşii masivi, păduri străvechi şi râuri repezi, interiorul său întunecat fiind patria urşilor şi lupilor. Cândva, pe Ib au locuit uriaşi, ni se spune, însă n-a mai rămas niciunul, dar mamuţii încă mai hălăduiesc prin câmpiile şi dealurile din insulă, iar în munţii cei mai înalţi pot fi întâlniţi şi inorogi.

Ibbenezii din păduri şi munţi sunt şi mai puţin încântaţi de străini decât verii lor de pe mare şi rareori vorbesc vreo altă limbă decât cea nativă. Pădurari, ciobani de capre, mineri, îşi amenajează locuinţele prin peşteri sau în case din piatră cenuşie, săpate în pământ şi acoperite cu gresie sau paie. Oraşele şi satele sunt puţine; ibbenezii din interiorul insulei preferă să locuiască departe de confraţii lor, în locuri solitare, adunându-se numai la nunţi, înmormântări sau slujbe religioase. Aurul, fierul, zincul pot fi găsite din abundenţă în munţii din Ib, la fel ca şi lemnul, chihlimbarul şi sute de feluri de piei de animale în pădurile insulei.

Ibbenezii de pe ţărm sunt oameni mult mai aventuroşi decât verii lor din păduri şi munţi. Pescari îndrăzneţi, ei navighează mult în mările Nordului în căutarea codului, heringilor, peştelui

alb şi ţiparilor, însă vânătorii de balene sunt cei mai bine cunoscuţi în lumea mare. Balenierele lor mari şi pântecoase sunt o privelişte obişnuită în porturile din Marea Îngustă şi dincolo de ea. Deşi sunt arareori o încântare pentru ochi (sau nas), navele ibbeneze sunt vestite pentru robusteţea lor deoarece sunt construite astfel încât să înfrunte orice vreme şi orice furtună, să reziste oricărui atac, chiar şi al unuia dintre cei mai mari leviatani. Oasele, grăsimea şi untura balenelor vânate de ei sunt marfa cea mai vândută de Ib, transformând Portul Ibben în cel mai mare şi mai bogat oraş de la Marea Tremurătoare.

Cenuşiu şi sumbru, Portul Ibben a domnit asupra insulei Ib şi a altor insule mai mici încă din Zorii Vremurilor. Un oraş cu alei pietruite, coline abrupte şi docuri şi şantiere navale ca nişte furnicare, luminate de sute de lămpi cu ulei de balenă suspendate deasupra străzilor pe nişte lanţuri de fier, portul este dominat de ruinele castelului Zeului-Rege, o structură colosală, din piatră cioplită brut, devenită căminul a sute de regi. Ultimul astfel de monarh a fost doborât însă după Distrugerea Valyriei. Astăzi, Ib şi insulele mai mici sunt guvernate de Consiliul din Umbră, ai cărui membri sunt aleşi de Cei O Mie, un conclav format din meseriaşi bogaţi, vechi nobili, preoţi şi preotese, spre deosebire de consiliile magisterilor din Oraşele Libere.

Îndepărtatul Ib, cea de-a doua insulă ibbeneză ca mărime, se află la aproape cinci sute de kilometri distanţă spre sud-est de Ib şi este un loc şi mai mohorât şi mai sărac. Ib Sar, singurul său oraş, a fost iniţial un loc de exil şi pedeapsă, unde ibbenezii din vechime îi trimiteau pe cei mai notorii criminali, adesea mutilându-i în aşa fel încât să nu se mai întoarcă vreodată pe Ib. Cu toate că obiceiul a dispărut odată cu căderea Zeilor-Regi, Ib Sar a rămas cu această reputaţie de neinvidiat până astăzi.

Oamenii din Ib n-au stat întotdeauna în insulele lor. Există numeroase dovezi ale unor aşezări ibbeneze pe Secure, insulele lorathi şi de-a lungul ţărmurilor Golfului Ierbii Amare şi ale Golfului Colţilor (în vest) şi Mugetului Leviatanului şi O Mie de Insule (în est), iar istoria consemnează mai multe încercări ale lor de a prelua controlul asupra gurii fluviului Sarne, încercări care i-au implicat pe Oamenii Păroşi într-un conflict sângeros cu oraşele gemene sarnoriene Saath şi Sarys.

Zeii-Regi din Ib, înainte de căderea lor, au reuşit să cucerească şi să colonizeze teritorii imense din nordul Essosului, chiar la sud de Ib, o regiune dens împădurită, care fusese înainte căminul unui mic popor de pădure, timid. Unii afirmă că ibbenezii au exterminat această seminţie blândă, în vreme ce alţii cred că ei s-au retras în ascunzişuri în inima pădurii, sau că ar fi fugit în alte ţinuturi. Dothrakii încă mai numesc marea pădure de-a lungul coastei nordice Regatul Ifequevron, numele după care-i cunoşteau pe dispăruţii locuitori ai pădurii.

Faimosul Şarpe al Mării, Corlys Velaryon, Lordul Mareelor, a fost primul din Westeros care a vizitat aceste păduri. După întoarcerea lui din cele O Mie de Insule, a scris despre copacii sculptaţi, grotele bântuite şi tăcerile ciudate. Un alt călător de mai târziu, negustorul-aventurier Bryan din Oraşul Vechi, căpitanul ambarcaţiunii de pescuit Spearshaker, a oferit o mărturie asupra propriei sale călătorii în Marea Tremurătoare. El a relatat că numele dothraki dat poporului dispărut însemna „cei care merg prin pădure”. Niciunul dintre ibbenezii întâlniţi de Bryan din Oraşul Vechi n-ar fi putut spune că a văzut vreodată pe cineva prin pădure, însă au susţinut că micul popor binecuvânta orice gospodărie care lăsa peste noapte ofrande de frunze şi piatră şi apă.

La apogeul său, avanpostul ibbenez din Essos era la fel de întins ca Ib însăşi şi mult mai bogat.

Tot mai mulţi oameni păroşi veneau din insule pentru a se îmbogăţi acolo, tăind copaci pentru a pregăti pământul pentru plug, îndiguind râurile şi pâraiele, scobind dealurile. Asupra acestor domenii domnea Ibbish, un sat pescăresc care s-a mărit până când a ajuns un port prosper şi cel de-al doilea oraş al ibbenezilor, cu un port adânc şi ziduri înalte şi albe.

Toate acestea s-au terminat acum două sute de ani, după venirea dothrakilor. De atunci, stăpânii hergheliilor au evitat codrii de pe coastele de nord; unii afirmă că asta s-a întâmplat în semn de respect pentru dispăruţii locuitori ai pădurilor, alţii pentru că dothrakii s-ar fi temut de puterile acestora. Indiferent de adevăr, dothrakii nu se temeau de cei din Ib. Khal după khal au început să facă incursiuni în teritoriile ibbeneze, trecând fermele şi câmpurile şi cetăţile oamenilor păroşi prin foc şi sabie, ucigându-i pe bărbaţi şi luându-le femeile în sclavie.

Istoria arenelor de lupte din Meereen, cunoscută şi drept *Cartea* Roşie, scrisă de un autor anonim din Yunkai şi tradusă după câteva secole de Maesterul Elkin, face unele referiri la faptul că multe dintre femeile ibbeneze, vândute ca sclave, au murit luptând în arenele din Meereen, Yunkai şi Astapor deoarece negustorii de sclavi din sud le considerau mult prea urâte pentru a servi ca sclave în dormitor şi mult prea sălbatice pentru a munci pe câmp.

Ibbenezii, notorii pentru avariţia, ba chiar calicia lor, au refuzat să plătească tributul cerut de khali, preferând să lupte. Cu toate că oamenii din Ib au obţinut mai multe victorii, cea mai importantă fiind distrugerea khalasarului înfricoşătorului Khal Onqo într-o bătălie de pomină, dothrakii au venit în număr şi mai mare, fiecare nou khal încercând să

depăşească cuceririle făcute de cel de dinaintea sa. Khalasarele i-au împins pe localnici tot mai mult înapoi, până când, în cele din urmă, au cucerit chiar şi marele oraş Ibbish. Kiwi Scoro a fost primul care a intrat în oraş, sfărâmând Porţile Oaselor de Balenă pentru a prăda templele şi comorile, ducând cu el în Vaes Dothrak statuile zeilor oraşului. Ibbenezii l-au reconstruit, dar după o generaţie, Ibbishul a fost prădat din nou de Khal Rogo, care a pârjolit jumătate din oraş şi a dus zece mii de femei în sclavie.

Astăzi, nu mai există decât ruine acolo unde a fost, cândva, Ibbishul, un loc pe care dothrakii l-au numit Vaes Aresak, sau Oraşul Laşilor… deoarece atunci când khalasarul nepotului lui Onqo, Khal Dhako, s-a apropiat pentru a jefui din nou oraşul, locuitorii rămaşi şi-au luat navele şi au fugit înapoi pe mare, în Ib. În mânia lui, Dhako nu numai că a pârjolit oraşul abandonat, însă a ars atât de mult din împrejurimile lui, încât a fost poreclit după aceea Dragonul Nordului.

Terrio Erastes, marele aventurier braavosiari, a consemnat cele întâmplate în timpul petrecut de el printre dothraki şi a fost martorul căderii Ibbishului în timp ce era oaspetele Khalului Dhako. Cronica sa, Foc asupra ierbii, notează că despre Khal Dhako se spunea că-i făcea mare plăcere să fie considerat Dragonul Nordului, însă până la urmă a ajuns să regrete amarnic asta, când khalasarul său a fost spulberat în luptă de Khal Temmo, mai tânărul khal luându-l pe celălalt prizonier şi dându-l flăcărilor, tăindu-i mâinile şi picioarele, părţile sale bărbăteşti şi prăjindu-i-le sub ochii lui, după ce i-a ars mai înainte nevestele şi fiii.

Ib mai deţine un avanpost modest în Essos, chiar şi astăzi, pe mica peninsulă înconjurată de mare şi apărată de un zid din lemn la fel de lung precum

Zidul de gheaţă al Rondului de Noapte, dar o treime ca înălţime, o palisadă din pământ şi buşteni, gemând de turnuri de apărare şi protejată de un şanţ adânc. În spatele acestor lucrări defensive, oamenii din Ib au ridicat oraşul Noul Ibbish pentru a domni asupra mult reduselor lor domenii, însă marinarii afirmă că noul oraş este un loc mohorât şi mizerabil, care seamănă mai mult cu Ib Sar decât cu oraşul prosper, transformat în ruine de stăpânii hergheliilor.

La est de Ib

Dincolo de coastele Ibbishului şi pădurile din Ifequevron, poalele munţilor Oasele se ridică din întinderile de iarbă şi, mai departe spre est, munţii înşişi coboară spre a întâlni marea. Chiar şi de la zeci de kilometri depărtare, în Marea Tremurătoare, marile piscuri din nord, cu crestele lor îngheţate şi zimţate, par să sfâşie cerul. Krazaaj Zasqa numesc dothrakii partea cea mai nordică a Oaselor: Munţii Albi.

Dincolo de ei se află o altă lume, una pe care foarte puţini din Westeros au vizitat-o. Aceia ajunşi atât de departe, precum Lomas Longstrider, au venit pe uscat, printre trecătorile montane, sau pe mările calde din Sud şi Porţile de Jad.

Deşi partea de est a Mării Tremurătoare este la fel de bogată ca şi apele din vest, puţini vin acolo ca să pescuiască, cu excepţia celor din Ib, deoarece dincolo de Oase se găsesc ţinuturile nomazilor Jogos Nhai, o rasă sălbatică de războinici călare, fără corăbii şi cărora nu le place marea. Balenierele din Portul Ibben vin şi vânează în mod constant la Mugetul Leviatanului, acolo unde se adună aceste animale imense pentru a se împreuna şi a-şi naşte puii, iar pescarii ibbenezi vorbesc despre bancurile mari de cod din apele adânci, focile şi morsele de pe insulele stâncoase din nord şi despre crabii-păianjen şi despre cei imperiali aflaţi peste tot, dar altfel, aceste mări din Est sunt pustii.

Şi mai departe spre est se află aşa-numitele O Mie de Insule (cartografii ibbenezi susţin că, de fapt, sunt mai puţin de trei sute), o adunătură mohorâtă de stânci bătute de vânt, înconjurate de mare, despre care unii cred că ar fi ultimele resturi ale unui regat scufundat, ale cărui oraşe şi turle au fost acoperite de mările umflate, acum multe mii de ani. Numai cei mai curajoşi ori cei mai disperaţi dintre marinari au ajuns să pună piciorul aici,

deoarece oamenii de pe aceste insule, deşi sunt puţini la număr, sunt un popor ciudat, ostili străinilor, lipsiţi de păr, cu o piele verzuie, care pilesc dinţii femeilor lor ca să-i transforme în colţi ascuţiţi şi taie pieliţa de pe vârful mădularelor bărbaţilor lor. Nu vorbesc nicio limbă cunoscută şi se zice că-i sacrifică pe marinari zeilor lor solzoşi, cu cap de peşte, arătări pe care le cresc pe lângă ţărmurile lor stâncoase, vizibile când se retrage fluxul. Deşi sunt înconjuraţi de apă, insularii se tem atât de mult de mare, încât nu pun piciorul în apă, nici sub cea mai cumplită ameninţare.

Nici chiar Corlys Velaryon n-a îndrăznit să navigheze mai departe spre est de cele O Mie de Insule; acesta a fost locul unde Şarpele de Mare s-a întors din marea sa călătorie nordică. De fapt, n-ar fi avut niciun motiv să continue, în afară de dorinţa lui arzătoare de a afla ce se află dincolo de orizont. Chiar şi peştele pescuit în aceste mări estice are o formă ciudată, şi se spune că are un gust amărui, neplăcut.

Numai un port demn de menţionat poate fi găsit în Marea Tremurătoare, la est de Oase: Nefer, principalul oraş al regatului Nghai, mărginit de faleze înalte, din calcar, şi înconjurat veşnic de ceaţă. Privit dinspre port, Nefer pare mai mult un orăşel, însă se spune că nouăzeci la sută din el se află sub pământ. Din acest motiv, călătorii îi spun Oraşul Secret. Indiferent de nume, oraşul are o reputaţie sinistră, de bârlog al necromanţilor şi torţionarilor.

Dincolo de Nghai se află pădurile Mossovy, un ţinut rece şi întunecos, al schimbătorilor de formă şi al vânătorilor de demoni. Dincolo de Mossovy…

Nimeni din Westeros n-ar putea spune cu adevărat ce se află. Unii septoni susţineau că lumea se termină la est de Mossovy, făcând loc tărâmului ceţurilor, apoi celui al beznei şi, în cele din urmă, unuia al furtunilor şi haosului unde marea şi cerul se contopesc. Marinarii şi menestrelii şi alţi

visători preferă să creadă că Marea Tremurătoare se întinde tot mai mult, la nesfârşit, dincolo de coastele din extremitatea estică ale Essosului, dincolo de insule şi de continente necunoscute, netrecute pe hărţi şi la care n-a visat nimeni, unde oameni ciudaţi slujesc zei ciudaţi, sub stele nemaivăzute. Înţelepţii sugerează că undeva, dincolo de apele pe care le cunoaştem, estul devine vest, iar Marea Tremurătoare se uneşte, cu siguranţă, cu cea a Apusului, dacă este adevărat că lumea este rotundă.

S-ar putea să fie aşa. Sau poate că nu. Până când va apărea un nou Şarpe de Mare care să plece într-o călătorie dincolo de răsărit, nimeni nu va şti cu siguranţă.

Femeie din cele O Mie de Insule.

Oasele şi dincolo de munţi

În est, dincolo de Vaes Dothrak şi de Mama Munţilor, Ţinuturile Ierbii fac loc unor câmpii întinse şi pădurilor, iar pământul de sub tălpile călătorilor devine tare şi pietros şi începe să urce tot mai mult. Dealurile devin tot mai sălbatice şi mai abrupte şi, destul de repede, în depărtare apar munţii, piscurile lor măreţe părând că plutesc pe cerul de răsărit, uriaşi de un albastru-cenuşiu, atât de imenşi şi de crestaţi, ameninţători, încât chiar şi Lomas Longstrider, pribeagul neînfricat (dacă legendele sunt adevărate), şi-a pierdut curajul la vederea lor, crezând că ajunsese la capătul pământului.

Strămoşii dothrakilor şi alte popoare cu herghelii de cai de prin Ţinuturile Ierbii ştiau mai bine cum stau lucrurile pentru că unii îşi aminteau de cei care trecuseră munţii pentru tărâmul de dincolo de ei. Au venit în Vest în speranţa unor câmpii mai frumoase şi belşug şi în căutare de cuceriri, sau fugeau din calea vreunui duşman sălbatic? Poveştile lor nu se pun de acord, aşa că s-ar putea să nu aflăm niciodată, însă de călătoriile lor putem fi siguri, deoarece şi-au lăsat oasele în urmă, spre a le fi marcată trecerea pe-acolo. Oasele oamenilor, ale cailor, oasele uriaşilor, cămilelor şi bivolilor, ale tuturor dobitoacelor şi păsărilor, oasele monştrilor pot fi găsite acolo, printre vârfurile sălbatice.

De la ele îşi trag munţii numele: Oasele. Cel mai înalt lanţ muntos din întreaga lume cunoscută, de la Marea Apusului şi până la Asshai-lângă-Umbră, Oasele se întindeau de la Marea Tremurătoare până la Marea de Jad, un zid de rocă contorsionată şi pietre ascuţite, întins pe mai bine de două mii de kilometri de la nord la sud şi aproape cinci sute de kilometri de la est la vest.

Zăpezile adânci acoperă Oasele din nord, în vreme ce furtunile de nisip erodează piscurile şi văile munţilor din sud, dându-le forme ciudate. În spaţiul vast dintre ele, râuri tumultuoase mugesc prin canioanele adânci, iar cavernele mici conduc la altele mai mari şi spre mări care n-au văzut niciodată lumina soarelui. Totuşi, indiferent cât de ostili li s-ar părea aceşti munţi celor care nu-i cunosc, Oasele au fost căminul unor oameni şi al unor ciudăţenii de-a lungul veacurilor. Chiar şi vârfurile acoperite de zăpezi din extremitatea de nord a piscurilor (cunoscute drept Krazaaj Zasqa, Munţii Albi, în limba dothrakilor), unde vânturile îngheţate năvălesc dinspre Marea Tremurătoare iarnă sau vară, au fost, cândva, sălaşul jhogwinilor, uriaşi din piatră, nişte creaturi masive despre care se spune că erau de două ori mai mari decât cei din Westeros. Din păcate, ultimul dintre ei a dispărut acum o mie de ani; numai oasele lor masive marchează locurile pe unde au hălăduit cândva.

„O mie de drumuri duc la Oase" spun înţelepţii de la Qarth şi până în Qohor, „însă numai trei ies de-acolo." Pe cât de netrecut par Oasele, privindu-le de la distanţă, există într-adevăr sute de căi bătute de oameni, drumuri ale caprelor, cărări făcute de animale, albii de pâraie şi versanţi pe care călătorii, negustorii şi aventurierii îşi pot găsi drum în inima munţilor. În anumite locuri, cei din vechime au săpat trepte şi tuneluri ascunse şi pasaje care pot fi folosite numai de cei care ştiu cum să le găsească Totuşi, multe dintre aceste treceri sunt periculoase, iar altele sunt nişte fundături sau capcane pentru cei neatenţi.

Expediţii mici, bine înarmate şi cu provizii din belşug, îşi pot croi drum prin Oase printr-o mulţime de căi, atunci când sunt conduse de o călăuză care cunoaşte pericolele. Oştirile, caravanele negustoreşti şi oamenii singuri sunt sfătuiţi însă să rămână pe rutele principale, cele trei mari trecători montane care leagă estul şi vestul:

Drumul Oţelului, Drumul Pietrei şi Drumul Nisipului.

Drumul Oţelului (numit aşa din cauza numeroaselor bătălii date aici) şi Drumul Pietrei pleacă din Vaes Dothrak, primul mergând spre est, pe sub marile piscuri, celălalt şerpuind spre sud-est pentru a se alătura vechiului Drum al Mătăsii la ruinele Yinisharului (numit şi Vaes Jini de stăpânii hergheliilor) înainte de a începe să urce. Mult mai spre sud, Drumul Nisipului trece prin sudul Oaselor (munţii sunt numiţi, uneori, Oase Uscate, din pricina lipsei apei) şi prin deşerturile din jur, legând marele oraş-port Qarth de cel al pieţelor, Tiqui, poarta spre est.

Chiar şi de-a lungul acestor rute foarte circulate, traversarea Oaselor este istovitoare şi periculoasă… iar trecerea în siguranţă este posibilă cu un anumit preţ, deoarece de partea cealaltă a munţilor se află trei măreţe oraşe-fortăreaţă, ultimele rămăşiţe ale unui cândva măreţ Patriarhat al Hyrkoonului. Bayasabhad, Oraşul Şerpilor, păzeşte capătul estic al Drumului Nisipului şi cere tribut tuturor celor care vor să treacă. Drumul Pietrei, cu defileurile sale adânci şi cărăruile sale şerpuite, nesfârşite, înguste, trece pe sub zidurile Samyrianei, un oraş din piatră cenuşie, săpat chiar în roca munţilor pe care-i apără. În nord, războinicii îmbrăcaţi în blănuri călăresc pe Drumul Oţelului, pe podurile din frânghii şi prin pasajele subterane, escortând caravane spre şi dinspre Kayakayanaya, ale cărei ziduri sunt din bazalt negru, fier negru şi oase galbene.

Multe relatări ne informează că războinicii munţilor de la Kayakayanaya, Samyriana şi Bayasabhad sunt cu toţii femei, fiicele Măriţilor Părinţi care guvernează aceste oraşe, unde fetele învaţă să călărească şi să se caţere pe munte înainte să fi învăţat să meargă, şi că sunt şcolite în arta de

a trage cu arcul, să lupte cu suliţa, cuţitul şi praştia încă din fragedă pruncie. Lomas Longstrider însuşi ne spune că nu există nicăieri luptători mai feroce. Cât despre fraţii lor, fiii Măriţilor Părinţi, nouăzeci şi nouă dintr-o sută sunt castraţi când ajung la vârsta bărbăţiei şi-şi trăiesc viaţa ca eunuci, slujindu-şi oraşele ca scribi, preoţi, învăţaţi, servitori, bucătari, fermieri şi meşteşugari. Numai cei mai promiţători dintre ei, cei mai masivi şi mai puternici şi mai chipeşi, primesc permisiunea de a procrea şi de a ajunge ei înşişi Măriţi Părinţi. Lucrarea Maesterului Naylin, Rubine şi fier - cunoscut pentru aserţiunea sa cum că femeile-războinice poartă inele de fier în sfârcuri şi rubine pe obraji - analizează circumstanţele care au dus la astfel de obiceiuri stranii.

Cele trei oraşe-fortăreaţă au fost la început forturi, avanposturi şi garnizoane ridicate de Patriarhii din Hyrkoon, pentru a păzi hotarele vestice ale regatului lor împotriva briganzilor, nelegiuiţilor şi barbarilor din Oase şi a sălbaticilor de dincolo de munţi. În decursul veacurilor însă, citadelele s-au transformat în oraşe, în vreme ce Hyrkoonul însuşi s-a risipit în praf pe când lacurile şi râurile sale au secat şi câmpiile sale cândva fertile s-au transformat în deşert. Astăzi, inima Hyrkoonului este Imensa Mare de Nisip, o pustietate enormă de dune în continuă mişcare, de albii de râuri secate şi forturi şi oraşe în ruine, toropite de căldură. Se zice că apa fierbe şi dispare imediat, atât de cald este în zonele adânci din sudul mării.

Dincolo de Imensa Mare de Nisip aşteaptă o altă lume: Estul îndepărtat, un ţinut vast de câmpii şi dealuri, văi ce par nesfârşite, unde zei stranii domnesc asupra unor oameni şi mai stranii. Multe oraşe măreţe şi regate mândre s-au ridicat şi-au înflorit şi s-au spulberat din Zorii Vremurilor;

majoritatea acestora sunt puţin cunoscute în Vest, inclusiv numele lor fiind demult uitate. Istoriile din Estul îndepărtat sunt cunoscute în Citadelă numai în linii mari, şi chiar şi în acele poveşti care au ajuns până la noi, peste mulţi kilometri de munţi şi deşerturi, sunt multe omisiuni, părţi lipsă şi contradicţii, făcând imposibilă stabilirea cu certitudine care parte este adevărată şi care apărută din imaginaţia înfierbântată a baladiştilor, povestitorilor şi doicilor.

Totuşi, cea mai veche şi mai măreaţă dintre civilizaţiile estice a rezistat până în zilele noastre: străvechiul, gloriosul Imperiu de Aur al Yi Ti.

Yi Ti

Un loc faimos, chiar şi pentru cele Şapte Regate, Yi Ti este o ţară imensă şi diversă, un tărâm de câmpii bătute de vânt şi de dealuri cu pante blânde, jungle şi păduri, lacuri adânci şi râuri vijelioase şi mări interioare tot mai mici. Bogăţia sa legendară este atât de mare, încât le permite prinţilor săi să trăiască în case din aur masiv şi să servească la masă delicatese din carne dulce, presărate cu perle şi jad. Lomas Longstrider, uluit de minunăţiile sale, a spus despre Yi Ti că este „ţinutul a o mie de zei şi a o sută de prinţi, guvernat de un împărat-zeu."

Cei care au vizitat astăzi Yi Ti ne spun că acei o mie de zei şi o sută de prinţi există… Însă sunt trei împăraţi-zei, fiecare susţinând că este cel în drept să poarte veşmintele din fir de aur, perle verzi şi jad pe care tradiţia le atribuie numai împăratului. Niciunul nu deţine cu adevărat puterea; cu toate că milioane de oameni din Yin îl pot venera pe împăratul azuriu, prosternându-se înaintea lui de fiecare dată când îşi face apariţia, prerogativele sale imperiale nu se extind dincolo de zidurile oraşului său. Cei o sută de prinţi despre care scria Lomas Longstrider îşi conduc propriile lor domenii după cum doresc, la fel ca briganzii, preoţii-regi, vrăjitorii, căpeteniile războinice şi generalii imperiali, colectorii de impozite din afara domeniilor lor.

Lucrurile n-au stat întotdeauna aşa. În vremurile vechi, zeii-împăraţi din Yi Ti erau la fel de puternici ca orice conducător de pe faţa pământului, cu bogăţii care o depăşeau chiar şi pe cea a Valyriei, la apogeul său, şi armate de o mărime inimaginabilă.

La început, declară scribii clericali din Yin, toate ţinuturile dintre Oase şi deşertul îngheţat numit Pustietatea Cenuşie, de la Marea Tremurătoare şi până la Marea de Jad (incluzând chiar şi marea şi

sacra insulă Leng), formau un singur teritoriu guvernat de Zeul-pe-Pământ, singurul fiu zămislit de Leul Nopţii şi Fecioara-din-Lumină-Făcută, care se deplasa prin domeniile sale într-un palanchin dăltuit dintr-o perlă şi purtat de sute de regine, soţiile lui. Timp de zece mii de ani, Marele Imperiu al Zorilor a înflorit în pace şi belşug, sub conducerea Zeului-pe-Pământ, până când acesta a urcat în cele din urmă la stele, pentru a se alătura strămoşilor săi.

Dominaţia asupra omenirii a trecut atunci la fiul său cel mai mare, cunoscut drept împăratul Perlă, care a domnit şi el o mie de ani. Împăratul de Jad, împăratul de Turmalină, împăratul de Onix, împăratul de Topaz şi împăratul de Opal au urmat, rând pe rând, fiecare cârmuind timp de secole… dar fiecare domnie a fost mai scurtă şi cu mai multe probleme decât precedenta, deoarece barbarii şi fiarele se înghesuiau la hotarele Marelui Imperiu. Regii mai mărunţi au devenit tot mai îngâmfaţi şi rebeli, iar oamenii de rând au cedat în faţa caliciei, pizmei, poftelor, omorului, incestului, lăcomiei şi trândăviei.

Când fiica împăratului de Opal i-a succedat ca împărătească de Ametist, fratele ei mai mic, plin de pizmă, a dat-o jos de pe tron şi-a ucis-o, proclamându-se drept împăratul de Hematit şi începând o domnie a terorii. Practica magia neagră, tortura şi necromanţia, şi-a târât poporul în sclavie, şi-a luat o femeie-tigru drept soaţă, se ospăta cu carne de om şi i-a răpus pe adevăraţii zei pentru a sluji o piatră neagră căzută din cer. (Majoritatea savanţilor îl consideră pe împăratul de Hematit Marele Preot al sinistrei Biserici a înţelepciunii Astrale, care continuă să existe şi în zilele noastre în multe oraşe-port din întreaga lume cunoscută.)

În analele Estului îndepărtat, Trădarea Sângeroasă, după cum a fost numită uzurparea sa, a marcat începutul epocii beznei cunoscute drept Noaptea cea Lungă. Disperată din pricina răului

dezlănţuit pe pământ, Fecioara-din-Lumină-Făcută şi-a întors spatele de la lume, iar Leul Nopţii s-a supărat, pedepsind decăderea oamenilor.

Cât timp a durat această beznă nimeni n-ar putea spune, însă cu toţii sunt de acord că a ţinut numai până când un mare războinic - cunoscut sub mai multe nume: Eroul din Hyrkoon, Azor Ahai, Yin Tar, Neferion şi Eldric Izgonitorul Umbrelor - s-a ridicat pentru a restabili curajul seminţiei omeneşti şi pentru a-i conduce pe cei virtuoşi la luptă cu sabia sa de foc, Aducătoarea Luminii. El a alungat bezna, iar lumina şi dragostea s-au întors din nou în lume.

Eroul din Hyrkoon cu spada Aducătoarea Luminii, conducându-i pe cei virtuoşi în luptă.

Dar Marele Imperiu al Zorilor nu s-a refăcut, deoarece lumea cea nouă era dominată de anarhie, în care fiecare trib al oamenilor şi-a văzut de ale lui, temător de toţi ceilalţi, iar războiul, poftele şi omorul au durat chiar şi până în zilele noastre. Sau aşa cred bărbaţii şi femeile din Estul îndepărtat.

În Citadela Oraşului Vechi şi în alte centre de cunoaştere din Vest, maesterii consideră relatările despre Marele Imperiu şi căderea lui nişte simple legende, nu o istorie adevărată, dar niciunul nu se îndoieşte că civilizaţia Yi Ti este străveche, poate

chiar contemporană cu regatele Reginelor Pescarilor, de lângă Marea Argintie. Chiar în Yi Ti, preoţii insistă că primele târguri şi oraşe ale omenirii s-au ridicat de-a lungul ţărmurilor Mării de Jad şi neagă revendicările rivale din Sarnor şi Ghis, considerându-le lăudăroşenii ale sălbaticilor şi copiilor.

Indiferent care este adevărul, Yi Ti a fost, dincolo de orice îndoială, unul dintre locurile unde oamenii s-au ridicat pentru prima dată din întunericul sălbăticiei la civilizaţie… şi cunoaştere, deoarece înţelepţii din Est citeau şi scriau de multe mii de ani. Cele mai vechi hrisoave ale lor sunt preţuite, aproape venerate, dar şi păzite cu străşnicie de învăţaţii lor. Astfel de consemnări am pus noi laolaltă din mărturiile călătorilor şi textele izolate, care au scăpat din Yi Ti, pentru a-şi găsi calea peste mări şi ţări către Citadelă.

Aici nu vrem să spunem povestea Yi Ti, cu sutele de împăraţi şi miriadele de războaie şi cuceriri şi rebeliuni. E suficient să amintim că Imperiul de Aur a cunoscut epoci de aur şi epoci întunecate, că s-a dezvoltat şi a intrat în declin şi iar s-a dezvoltat de-a lungul secolelor, că au fost inundaţii catastrofale şi secetă şi furtuni de nisip şi cutremure violente care au înghiţit oraşe întregi, că mii de eroi, hoţi, curtezane, vrăjitori şi învăţaţi i-au marcat istoria.

După ce Estul îndepărtat a ieşit din Noaptea cea Lungă şi din secolele de haos care au urmat, 11 dinastii au condus ţinuturile pe care le numim astăzi Yi Ti. Unele au dispărut după 500 de ani, dar o alta a condus 700 de ani. Trecerea de la una la alta a fost paşnică sau înecată în sânge şi oţel. De patru ori stingerea unei dinastii a fost urmată de anarhie, timp în care căpeteniile războinice şi regii mărunţi s-au războit între ei pentru supremaţie, cea mai lungă asemenea perioadă durând peste un secol.

Pentru a aminti fie şi numai cele mai importante evenimente din această istorie îndelungată, am avea nevoie de mai multe cuvinte decât ne stau la îndemână, dar trebuie să-i pomenim măcar pe câţiva dintre zeii-împăraţi legendari ai Yi Ti:

Har Loi, primul dintre împăraţii cenuşii, despre al cărui tron s-a spus că ar fi fost o şa, pentru că şi-a petrecut întreaga domnie în luptă, călărind de la o bătălie la alta.

Choq Choq, cocoşat, al cincisprezecelea şi ultimul dintre împăraţii indigo, a avut o sută de soţii şi o mie de ibovnice şi-a zămislit fiice fără număr, însă n-a putut niciodată să aibă un fiu.

Mengo Quen, Zeul Lucitor, cel de-al treilea împărat de jad verde, care a domnit dintr-un palat unde podelele, pereţii şi coloanele erau acoperite cu foiţă de aur, iar toate obiectele erau din aur, chiar şi oalele de noapte.

Lo Tho, numit Lo Lingură Lungă sau Lo cel Groaznic, cel de-al douăzeci şi doilea împărat stacojiu, un vrăjitor renumit şi canibal, despre care se zice că s-ar fi ospătat la cină cu creierii duşmanilor săi, în timp ce mai trăiau, folosindu-se de o lingură lungă, după ce creştetul lor era îndepărtat.

Lo Doq, numit şi Lo Prostănacul, cel de-al treizeci şi patrulea dintre împăraţii stacojii, după cât se pare greu de cap, blagoslovit şi cu un

beteşug care-l făcea să se smucească şi să se împleticească atunci când mergea şi să-i curgă balele când încerca să vorbească, a cârmuit însă cu înţelepciune timp de peste treizeci de ani (cu toate că unii erau convinşi că adevăratul conducător era soaţa lui, remarcabila împărătească Bathi Ma Lo).

Cei Nouă Eunuci, împăraţii sidefii care au adus în Yi Ti 130 de ani de pace şi prosperitate. Ca tineri prinţi, au trăit ca oricare alţi oameni, luându-şi soţii şi ibovnice, zămislind moştenitori, însă la urcarea pe tron, fiecare dintre ei a renunţat la bărbăţie, pentru a se dedica trup şi suflet imperiului.

Jar Har şi fiii săi, *Jar Joq* şi *Jar Han*, cel de-al şaselea, al şaptelea şi al optulea dintre împăraţii verdelui mării, sub a căror cârmuire imperiul a ajuns la apogeul puterii sale. Jar Har a cucerit Leng, Jar Joq a luat Marele Moraq, Jar Han a pretins tribut de la Qarth, Vechiul Ghis, Asshai şi din alte ţinuturi îndepărtate, făcând negoţ cu Valyria.

Chai Duq, cel de-al patrulea împărat galben, a luat de soţie o nobilă din Valyria şi a ţinut un dragon la curtea sa.

Cu toate că Yi Ti era un ţinut vast, mare parte din el fiind acoperit de păduri dese şi jungle înăbuşitoare, călătoria de la un capăt la celălalt al imperiului este rapidă şi sigură, deoarece marea reţea de drumuri pietruite, construite de Împăraţii Eunuci din vechime, nu are egal în întreaga lume, cu excepţia drumurilor dragonilor ale valyrienilor.

Şi oraşele din Yi Ti sunt vestite pentru că niciun alt ţinut nu se poate lăuda cu atâtea. Dacă este să-l

credem pe Lomas Longstrider, niciunul dintre oraşele din Vest nu se poate compara cu cele din Yi Ti, ca mărime şi splendoare. „Chiar şi ruinele lor le fac de ruşine pe ale noastre” a zis Longstrider… iar ruine sunt peste tot în Yi Ti. În al său Compendiu de Jad, Colloquo Votar - cea mai bună sursă din Westeros în ceea ce priveşte tărâmurile de la Marea de Jad - a scris că sub orice oraş din Yi Ti zac alte trei oraşe străvechi îngropate.

De-a lungul secolelor, capitala Imperiului de Aur s-a tot mutat de câteva zeci de ori, pe măsură ce lorzii rivali se înfruntau şi dinastiile prosperau şi se prăbuşeau. Împăraţii cenuşii, împăraţii indigo şi cei sidefii au domnit din Yin, pe ţărmul Mării de Jad, primul şi cel mai glorios dintre oraşele din Yi Ti, însă împăraţii stacojii au clădit un nou oraş în inima junglei şi l-au numit Si Qo cel Glorios (pierit demult şi năpădit de vegetaţie, gloria sa trăind astăzi numai în legende), în vreme ce împăraţii violeţi au preferat Tiqui, oraşul cu multe turnuri din dealurile vestice, iar împăraţii maro şi-au ţinut curtea lor marţială în Jinqi, mai bine pregătit să păzească hotarele imperiului împotriva prădătorilor din Ţinuturile Umbrei.

Astăzi, Yin este din nou capitala imperiului Yi Ti. Acolo se află cel de-al şaptesprezecelea împărat azuriu, Bu Gai, care locuieşte într-un palat splendid, mai mare decât întregul Debarcader al Regelui. Totuşi, departe în est, mult dincolo de hotarele Imperiului de Aur propriu-zis, dincolo de legendarii Munţi din Morn, în oraşul Carcosa de la Marea Ascunsă, trăieşte în exil un lord vrăjitor care susţine că ar fi cel de-al şaizeci şi nouălea împărat galben, dintr-o dinastie dispărută de o mie de ani. Şi mai recent, un general pe nume Pol Qo, Ciocanul din Jogos Nhai, şi-a atribuit singur onorurile imperiale, numindu-se primul dintre împăraţii portocalii, având un oraş-garnizoană rudimentar, întins, drept capitală, numit Oraşul Negustorilor. Care dintre aceşti trei împăraţi se va

impune este o întrebare lăsată în seama istoricilor anilor care vor veni.

Nicio discuţie despre Yi Ti n-ar fi completă fără menţionarea celor Cinci Forturi, un şir de citadele masive, aşezate de-a lungul hotarelor din nord-estul îndepărtat ale Imperiului de Aur, între Marea Sângerândă (numită aşa din pricina nuanţei adâncurilor sale, despre care se crede că este dată de o plantă ce creşte numai acolo) şi Munţii din Morn. Cele Cinci Forturi sunt foarte vechi, mai vechi decât Imperiul de Aur însuşi; unii susţin că ar fi fost ridicate de împăratul Perlă în timpul zorilor Marelui Imperiu pentru a-i ţine pe Leul Nopţii şi pe demonii săi departe de tărâmul oamenilor… şi, într-adevăr, există ceva zeiesc, sau demonic, în dimensiunea monstruoasă a forturilor, deoarece fiecare dintre ele este destul de mare ca să găzduiască zece mii de oameni, iar zidurile lor masive se ridică la o înălţime de aproape trei sute de metri.

Despre ţinuturile de dincolo de cele Cinci Forturi ştim chiar şi mai puţine. Legendele, născocirile şi poveştile călătorilor sunt singurele care ajung la noi din aceste locuri îndepărtate.

Unii învăţaţi din Vest au sugerat o implicare valyriană în construirea celor Cinci Forturi, deoarece marile ziduri sunt făcute dintr-o singură lespede din piatră neagră topită, care aduce cu anumite citadele valyriene din Vest… Însă acest lucru pare puţin probabil, deoarece forturile sunt anterioare apariţiei Regatului Liber şi nu există nicio consemnare a vreunuia dintre stăpânii dragonilor care să fi ajuns vreodată atât de departe în Est.

Aşa că cele Cinci Forturi vor rămâne un mister. Ele se află acolo şi astăzi, neafectate de trecerea vremurilor, păzind hotarele Imperiului de Aur

împotriva cotropitorilor veniţi din Pustietatea Cenuşie.

Auzim despre oraşe unde oamenii se înalţă în zbor ca vulturii, având aripi din piele, despre oraşe construite din oase, despre o rasă de oameni lipsiţi de sânge, care locuiesc între valea adâncă numită Adâncul Secat şi munţi. Ne ajung la urechi zvonuri despre Pustietatea Cenuşie şi canibalii săi de nisipuri şi despre shrykes, cei care locuiesc acolo, nişte creaturi doar pe jumătate oameni, cu pielea acoperită de solzi cenuşii şi o muşcătură veninoasă. Oare aceştia sunt adevăraţii oameni-şopârlă sau (mai mult ca sigur) oameni îmbrăcaţi în piei de şopârlă? Sau nu sunt decât nişte poveşti, ca acei grumkini şi snarci din deşerturile estice? Şi chiar şi shrykesii par să fie îngroziţi de Kdath din Pustietatea Cenuşie, un oraş despre care se spune că este mai vechi decât timpul însuşi, unde se oficiază rituri de nedescris, doar pentru a potoli foamea zeilor nebuni. Oare chiar există un asemenea oraş? Şi dacă da, care-i esenţa sa?

Asupra acestor chestiuni, chiar şi Lomas Longstrider rămâne tăcut. Poate că preoţii din Yi Ti ştiu, însă dacă aşa este, nu sunt adevăruri pe care pot să ni le împărtăşească.

Câmpiile Jogos Nhailor

La nord de Yi Ti, câmpiile măturate de vânturi şi dealurile line care se întind de la hotarele Imperiului de Aur spre ţărmurile dezolante ale Mării Tremurătoare sunt dominate de o rasă de războinici călare numiţi Jogos Nhai. La fel ca şi dothrakii din Ţinuturile Ierbii din vest, sunt un popor nomad care trăieşte în iurte, corturi şi în şa, un popor mândru şi fără astâmpăr, care consideră libertatea mai presus de orice şi nu sunt dispuşi să rămână prea mult timp într-un loc.

Totuşi, din multe puncte de vedere aceşti călăreţi ai Estului îndepărtat sunt foarte diferiţi de stăpânii hergheliilor din vest. Jogos Nhai sunt în primul rând cu un cap mai scunzi decât confraţii lor şi chiar şi mai puţin atractivi pentru ochii vesticilor: sunt îndesaţi, crăcănaţi şi tuciurii, cu cap mare, feţe mici şi o piele pământie. Bărbaţii şi femeile au capetele ţuguiate, un rezultat al obiceiului lor ciudat de a lega capul nou-născuţilor în primii doi ani ai vieţii. Dacă războinicii dothraki se fălesc cu lungimea cozilor lor împletite, bărbaţii Jogos Nhai se rad în cap, lăsând doar o şuviţă în creştet, în vreme ce femeile rămân cu totul pleşuve şi se spune că-şi rad şi părul de pe organele sexuale.

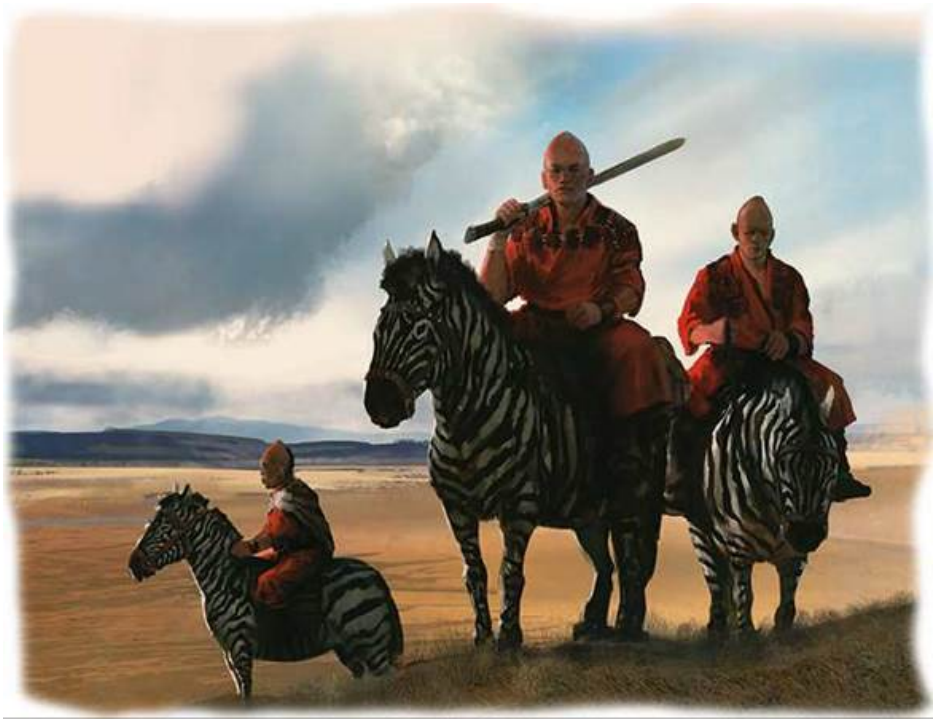
Armăsarii Jogos Nhai sunt mai mărunţi decât armăsarii focoşi ai dothrakilor, deoarece câmpiile de la est de Oase sunt mai uscate şi mai puţin fertile decât Marea Dothraki, iarba mai rară oferind hrană mai puţină pentru cai. Şi astfel, aceşti călăreţi estici încalecă pe *zarmăsari*, nişte jivine robuste, zămislite iniţial prin împerecherea cailor cu nişte creaturi ciudate, asemănătoare lor, din regiunile sudice ale Yi Ti şi din insula Leng. Animale nărăvaşe, cu dungi albe şi negre pe crupă, zarmăsarii Jogos Nhailor sunt renumiţi pentru forţa lor şi se crede că pot supravieţui numai cu buruieni

şi iarba-dracului, timp de multe ocoluri ale lunii, şi pot merge pe distanţe lungi fără apă sau nutreţ.

Spre deosebire de dothraki, ai căror khali conduc khalasare imense peste Ţinuturile Ierbii, Jogos Nhai se deplasează în grupuri mici, strâns înrudite prin sânge. Fiecare este condus de un jhat, sau o căpetenie războinică, şi de o cântăreaţă a lunii, care combină rolurile de preoteasă, vindecătoare şi judecător. Jhatul conduce în război, în luptă şi în atacuri, în vreme ce restul problemelor sunt rezolvate de preoteasa grupului.

Printre Jogos Nhai, jhatii sunt de obicei bărbaţi, iar cântăreţele lunii femei, însă pot fi şi femei jhat şi bărbaţi cântăreţi ai lunii.

Însă acest lucru nu este remarcat întotdeauna de străini, pentru că o fată care alege calea războiului trebuie să Se îmbrace şi să trăiască ca un bărbat, în vreme ce un băiat care vrea să devină cântăreţ al lunii trebuie să se îmbrace şi să trăiască ca o femeie.

Khalii dothraki sunt implicaţi în războaie nesfârşite unul împotriva celuilalt, dincolo de locurile sacre ale Vaes Dothrak, oraşul lor sfânt, însă zeii Jogos Nhai le interzic să verse sângele propriului lor popor (tinerii călăresc pentru a fura caprele, câinii şi zarmăsarii altor grupuri, în vreme ce surorile lor se duc ca să răpească soţi, însă acestea sunt ritualuri consfinţite de zeii din câmpii, iar în timpul desfăşurării lor nu poate exista nicio vărsare de sânge).

Faţa pe care o arată călăreţii de zarmăsari celor din afară este cu totul alta însă, deoarece ei se află într-un război perpetuu cu toate popoarele din jur. Atacurile lor asupra N'ghai, vechiul ţinut din nord-estul domeniilor lor, au redus un regat cândva mândru la un singur oraş (Nefer) şi împrejurimile sale. Legenda spune că Jogos Nhai, conduşi de jhattar – jhatul jhaturilor şi căpetenia războinică supremă - Gharak Saşiul, au fost cei care i-au ucis pe ultimii uriaşi de piatră Jhogwin în Bătălia de la Dealurile Urlătoare.

Înainte de Vremurile Secetoase şi sosirea Imensei Mări de Nisip, Jogos Nhai au dus multe războaie sângeroase la hotare şi împotriva Patriarhatului din Hyrkoon, otrăvind râurile şi fântânile, pârjolind târgurile şi oraşele şi luând cu ei, în câmpii, mii de oameni în sclavie, în vreme ce Hyrkoon, la rândul lor, au sacrificat zeci de mii de călăreţi pe zarmăsari pentru zeii lor siniştri şi flămânzi. Duşmănia dintre nomazi şi femeile-războinice din Oase este profundă şi crâncenă, chiar şi astăzi, iar în decursul secolelor, zeci dejhattari şi-au condus armatele pe Drumul Oţelului. Până acum, toate aceste atacuri s-au spulberat la zidurile Kayakayanayei, dar cântăreţele lunii încă mai cântă despre venirea zilei glorioase când Jogos Nhai vor triumfa şi se vor

risipi peste munţi pentru a cuceri pământurile mănoase de dincolo de ei.

Nici chiar măreţul Imperiu de Aur al Yi Ti nu este scutit de jafurile Jogos Nhai, după cum au aflat, spre durerea lor, mulţi lorzi şi prinţi. Raidurile şi incursiunile făcute în interiorul imperiului sunt un mod de viaţă pentru nomazi, sursa aurului şi pietrelor preţioase care ornează braţele cântăreţelor lunii şi ale jhatilor şi ale sclavilor care-i slujesc pe ei şi turmele lor. În ultimii două mii de ani, călăreţii zarmăsarilor de pe câmpiile nordice au transformat în ruine zeci de oraşe din Yi Ti, sute de cătune, ferme şi lanuri fără număr.

În acest timp, mulţi dintre generalii imperiali şi trei zei-împăraţi au condus armate peste câmpii, pentru a-i supune pe nomazi. Istoria ne spune că astfel de încercări se termină arareori bine. Invadatorii pot măcelări turmele nomazilor, le pot arde corturile şi iurtele, pot lua tribut sub formă de aur, bunuri şi sclavi de la grupurile pe care au norocul să le întâlnească, şi chiar să forţeze o mână dejhati să-i jure fidelitate eternă zeului-împărat şi să renunţe pe veci la raiduri… Însă majoritatea Jogos Nhai fug de armatele imperiale, refuzând să lupte, iar mai devreme sau mai târziu, generalul sau împăratul îşi pierde răbdarea şi se întoarce acasă, astfel că viaţa-şi reia cursul.

În timpul îndelungatei domnii a lui Lo Han, cel de-al patruzeci şi doilea împărat stacojiu, trei astfel de invazii ale câmpiilor s-au terminat aşa, şi totuşi, la sfârşitul zilelor sale, Jogo Nhai erau mai îndrăzneţi şi mai rapace decât fuseseră când îmbrăcase el veşmintele imperiale. Astfel, la moartea sa, tânărul şi curajosul său fiu Lo Bu s-a hotărât să pună capăt ameninţării reprezentate de nomazi, o dată pentru totdeauna. Adunând o armată imensă, de vreo trei sute de mii de oameni, pare-se, acest tânăr şi aprig împărat a trecut hotarele având ca scop doar să măcelărească. Tributul nu-l putea

face să se răzgândească, nici ostaticii, nici jurămintele de loialitate şi nici ofertele de pace; marea sa armată s-a desfăşurat în câmpii ca o seceră, distrugând tot, lăsând în urmă un pustiu pârjolit şi distrus.

Când Jogos Nhai au recurs la tacticile lor tradiţionale, dispărând la apropierea lui, Lo Bu şi-a împărţit numeroasa oştire în treisprezece armate mai mici şi le-a trimis înainte în toate direcţiile pentru a-i vâna pe nomazi, oriunde s-ar fi aflat aceştia. S-a consemnat că un milion de Jogo Nhai au murit de mâna lor.

În cele din urmă, nomazii, confruntaţi cu dispariţia neamului lor, au făcut ceea ce nu mai făcuseră niciodată. O mie de clanuri rivale şi-au unit forţele şi au pus în fruntea lor un jhattar, femeie îmbrăcată în cămaşă de zale bărbătească, numită Zhea. Cunoscută drept Zhea cea Stearpă, Zhea Faţă-de-Zarmăsar şi Zhea cea Crudă, renumită pentru viclenia ei, este pomenită până în ziua de astăzi în Imperiul de Aur din Yi Ti, unde mamele-i şoptesc numele pentru a-şi cuminţi copiii neastâmpăraţi.

În ceea ce priveşte curajul, valoarea şi priceperea la arme, Lo Bu nu avea pereche, însă la viclenie a fost întrecut de Zhea. Războiul dintre tânărul împărat şi jhattara zbârcită a durat mai puţin de doi ani. Zhea a izolat fiecare dintre cele treisprezece armate ale lui Lo Bu, le-a ucis iscoadele şi căutătorii de provizii, le-a înfometat, le-a lăsat fără apă, le-a atras prin pustietăţi şi capcane şi le-a distrus una câte una. În cele din urmă, călăreţii ei iuţi s-au aruncat asupra armatei conduse de Lo Bu, urmând o noapte de carnagiu şi măcel atât de îngrozitoare, încât fiecare fir de apă pe o rază de o sută de kilometri era plin de sânge.

Printre cei măcelăriţi s-a numărat şi Lo Bu însuşi, cel de-al patruzeci şi treilea şi ultimul dintre împăraţii stacojii. Când capul său tăiat i-a fost adus

lui Zhea, ea a poruncit să-i fie îndepărtată carnea de pe oase, astfel încât craniul să fie aurit şi să devină cupa ei. De atunci încolo, fiecare jhattar al Jogo Nhai a băut lapte fermentat de zarmăsar din tigva poleită a Băiatului Curajos Numai Pe Jumătate, după cum I s-a spus lui Lo Bu.

Leng

La sud-est de Yin, înconjurată de valurile calde ale Mării de Jad, insula înverzită Leng este căminul a „zece mii de tigri şi 10 milioane de maimuţe” sau cel puţin aşa spunea Lomas Longstrider. Maimuţele mari din Leng sunt şi ele vestite; printre ele se găsesc maimuţele cocoşate şi pătate, despre care se spune că sunt aproape la fel de isteţe ca şi oamenii, şi maimuţele cu glugă, la fel de mari ca uriaşii şi atât de puternice, încât pot smulge braţele şi picioarele unui om la fel de uşor pe cât ar rupe un băieţel aripile unei muşte.

Istoria insulei Leng este la fel de lungă precum cea a Yi Ti însuşi, însă se ştiu foarte puţine despre ea la vest de Strâmtoarea de Jad. În străfundurile junglei din insulă se găsesc ruine neobişnuite: clădiri masive, surpate demult şi atât de năpădite de vegetaţie, încât mormanele de dărâmături rămân la suprafaţă… Însă sub pământ, ni se spune, labirinturi nesfârşite duc spre încăperi vaste, iar trepte săpate în piatră coboară sute de metri sub pământ. Niciun om n-ar putea spune cine a construit aceste oraşe sau când. Ele rămân, poate, singura urmă lăsată de un popor dispărut.

Actualii locuitori ai Lengului sunt de două feluri, atât de diferiţi unii de alţii, încât trebuie considerate două popoare aparte.

În mare parte din istoria sa recentă, Leng a făcut parte din Imperiul de Aur al Yi Ti, condus din Yin sau Jinqi. În aceste epoci, zeci de mii de soldaţi, negustori, aventurieri şi mercenari au migrat dinspre imperiu pe insulă, căutându-şi norocul acolo. Cu toate că Leng s-a eliberat de sub cârmuirea Yi Ti acum patru sute de ani, două treimi din nordul insulei sunt încă dominate de urmaşii acestor invadatori din imperiu.

ALTE INSULE DEMNE DE MENŢIONAT DIN MAREA DE JAD, AŞA CUM AU FOST CONSEMNATE DE CORLYS VELARYON ÎN SCRISORILE SALE

Insula Elefanţilor, al cărei shan domneşte dintr-un palat de fildeş.

Insula Bicelor, o staţie intermediară, mohorâtă şi pustie, unde negustorii de sclavi din şase ţinuturi cumpără, vând, împerechează, supun si-si marchează sclavii înainte de a-i trimite mai departe.

Marahai, insula paradiziacă, o semiluna înverzită, încadrată de două insule de toc, unde munţi aprinşi scuipă nori de piatră topită, zi şi noapte.

Pentru ochiul drumeţului, ei nu se deosebesc de oamenii Imperiului de Aur; vorbesc un dialect al aceleiaşi limbi, se roagă aceloraşi zei, mănâncă aceeaşi mâncare, au aceleaşi obiceiuri şi chiar respectă acelaşi împărat azuriu din Yin… cu toate că o venerează numai pe zeiţa lor împărătească. Principalele lor oraşe, Leng Yi şi Leng Ma, seamănă cu Yin şi Jinqi mai mult decât cu Turrani, oraşul din sud.

În treimea din sud a Leng trăiesc urmaşii celor alungaţi de invadatorii din Imperiul de Aur. Lengii băştinaşi sunt, probabil, cei mai înalţi dintre toate seminţiile cunoscute ale omenirii, mulţi dintre bărbaţii lor ajungând şi la peste doi metri înălţime, unii dintre ei având chiar trei metri. Cu picioare lungi şi zvelţi, cu pielea de culoarea teculuі uns, au ochi mari, aurii, şi se presupune că pot vedea mai departe şi mai bine decât alţi oameni, în special

noaptea. Deşi sunt extrem de înalte, femeile din Leng sunt vestite pentru agilitatea şi drăgălăşenia lor, de o frumuseţe copleşitoare.

Bărbat din Yi Ti şi femeie din Leng

Mare parte din istoria sa, Leng a fost o insulă misterioasă, deoarece băştinaşii rareori s-au îndepărtat prea mult de propriile ţărmuri, iar navigatorii care au ajuns la coastele lor în timpul traversării Mării de Jad au fost întâmpinaţi cu o asemenea răceală, încât n-au îndrăznit să debarce. Pe lengi nu-i interesează zeii străini, mărfurile străine sau hainele şi obiceiurile; nici nu le îngăduie străinilor să le exploateze zăcămintele de aur, să le taie copacii, să le culeagă fructele ori să pescuiască în mările lor. Cei care încearcă asta au parte de un sfârşit rapid şi sângeros. Leng a devenit cunoscut drept un sălaş al demonilor şi vrăjitorilor, un loc de evitat, o insulă interzisă. Şi-aşa a rămas pentru multe secole.

Cei care au deschis Leng comerţului au fost marinarii din Imperiul de Aur, însă chiar şi pe atunci insula a rămas un loc periculos pentru străini, deoarece despre împărăteasa din Leng se spunea că stătea la sfat cu Cei Vechi, zei aflaţi în străfundurile ruinelor oraşelor subterane, iar din când în când aceştia îi cereau să-i omoare pe toţi străinii de pe insulă. Se ştie că acest lucru s-a petrecut de cel puţin patru ori în istoria insulei, dacă este să ne încredem în Compendiul de Jad al lui Colloquo Votar.

Numai după ce Jar Har, al şaselea dintre împăraţii verde-marin, a cucerit Lengul cu foc şi oţel şi l-a anexat imperiului său, asemenea masacre au încetat o dată pentru totdeauna.

În cele patru secole de când Leng s-a scuturat de jugul Yi Ti, insula a înflorit sub cârmuirea numeroaselor zeiţe-împărătese. Prima din actuala dinastie, încă cinstită drept Khiara cea Mare, a fost de descendenţă Leng pură; pentru a-şi îmbuna supuşii, a luat doi soţi, unul din Leng şi unul din Yi Ti. Acest obicei a fost continuat de fiicele sale. Prin tradiţie, primii consorţi imperiali comandă armatele împărătesei, iar ceilalţi, flotele sale.

Legendele susţin că Cei Vechi încă ar mai trăi sub jungla din Leng. Atât de mulţi războinici trimişi de Jar Har sub ruine s-au întors nebuni sau deloc, că zeul-împărat a decretat, în cele din urmă, că imensele ruine ale oraşelor subterane trebuie astupate şi date uitării. Chiar şi astăzi este interzis să intri în astfel de locuri, sub pedeapsa torturii şi a morţii.

Asshai-lângă-Umbră

Şi iată că aproape am ajuns la capătul lumii.

Sau cel puţin la capătul lumii pe care o cunoaştem noi.

Cel mai mare oraş aflat în extremitatea estică şi sudică a lumii cunoscute, vechiul port Asshai se află la capătul unei palme lungi de pământ, în locul unde Marea de Jad se întâlneşte cu Strâmtoarea de Şofran. Originile sale se pierd în negura timpului. Chiar şi asshaii nu au pretenţia că ştiu cine le-a construit oraşul; vă vor spune doar că un alt oraş s-a aflat acolo de la începutul lumii şi va rămâne acolo până la sfârşitul ei.

Puţine locuri din lumea cunoscută sunt atât de izolate ca Asshai şi chiar şi mai puţine sunt atât de lugubre. Călătorii povestesc că oraşul este construit în întregime din piatră neagră: palate, cocioabe, temple, castele, străzi, ziduri, bazaruri, totul. Unii mai spun că piatra din Asshai este unsuroasă, neplăcută la atingere, că pare să absoarbă lumina, diminuând lumina lumânărilor şi a torţelor şi a focurilor din vetre. Nopţile sunt negre în Asshai, toţi sunt de acord cu asta, şi chiar şi cele mai luminoase dintre zilele de vară sunt cumva cenuşii şi mohorâte.

Asshai este un oraş mare, întinzându-se pe douăzeci de kilometri pe ambele maluri ale râului întunecat Cenuşa. În spatele zidurilor sale enorme, se află destul spaţiu pentru Volantis, Qarth şi Debarcaderul Regelui şi mai rămâne loc şi pentru Oraşul Vechi.

Totuşi, populaţia din Asshai nu este mai mare decât a vreunui târg mai mărişor. Noaptea, străzile sunt pustii şi numai o clădire din zece este luminată. Chiar şi în miezul zilei nu pot fi văzuţi prea mulţi oameni, nici negustori care să-şi laude marfa în gura mare prin pieţele zgomotoase, nici

femei adunate la bârfă în jurul fântânii. Cei care merg pe străzile din Asshai poartă măşti şi au văluri pe faţă, părând parcă să se furişeze. De cele mai multe ori, merg singuri sau se deplasează în palanchine de abanos şi fier, ascunşi pe după perdele închise la culoare, fiind transportaţi pe străzile întunecoase, pe umerii sclavilor.

Iar în Asshai nu sunt copii.

În pofida aspectelor sinistre, Asshai-lângă-Umbră a fost, secole de-a rândul, un port fremătător, unde navele din întreaga lume cunoscută veneau să facă negoţ, traversând mări imense, furtunoase. Majoritatea sosesc încărcate cu hrană şi vin, deoarece dincolo de zidurile Asshaiului cresc puţine plante, în afară de iarba-nălucii, ale cărei fire ca de sticlă, lucitoare, nu sunt comestibile. Dacă n-ar fi mâncarea adusă de peste mare, asshaii ar fi murit de foame.

Corăbiile aduc şi recipiente cu apă potabilă. Apele Cenuşei au o strălucire neagră ziua şi o fosforescenţă verde-deschis noaptea. Peştii care înoată în râurile de aici sunt orbi şi diformi, astfel încât numai nebunii şi legătorii de umbre le-ar consuma carnea.

Fiecare ţinut de sub soare are nevoie de fructe, grâne şi legume, aşa că oricine s-ar putea întreba de ce-ar veni vreun marinar aici, la capătul pământului, când ar fi mult mai uşor să-şi vândă încărcătura mai aproape de casă. Răspunsul este aurul. În spatele zidurilor Asshaiului, mâncarea este puţină, dar aurul şi pietrele preţioase sunt peste tot… cu toate că unii vor spune că aurul din Ţinuturile Umbrelor este la fel de nesănătos precum fructele care cresc acolo.

O consemnare a Arhimaesterului Marwyn confirmă mărturiile celor care spun că nimeni nu călăreşte în Asshai, fie el războinic, negustor sau prinţ. Nu există cai în Asshai, nici elefanţi şi nici

catâri, măgari, zarmăsari, cămile sau câini. Astfel de animale, atunci când sunt aduse pe corăbii, mor curând. Cauzele sunt influenţa dăunătoare a Cenuşii şi apelor sale murdare. Din lucrarea lui Harmon, *Despre miasme*, rezultă că animalele sunt mai sensibile la putoarea împrăştiată de această apă, chiar dacă nu beau din ea. Scrierile Septonului Barth speculează mai mult, referindu-se la mistere mult mai înalte, având însă puţine dovezi.

Asshai-Lângă-umbră.

Cu toate acestea, navele continuă să vină. Pentru aur, pentru pietre preţioase şi alte bogăţii, pentru anumite lucruri despre care se vorbeşte numai în şoaptă, lucruri care nu pot fi găsite nicăieri în altă parte pe pământ, în afară de bazarurile negre din Asshai.

În oraşul întunecat de lângă Umbră se folosesc vrăjitorii. Magicieni, magi, alchimişti, cântăreţi ai lunii, preoţi roşii, alchimişti negri, necromanţi, aeromanţi, piromanţi, magicieni ai sângelui, torţionari, inchizitori, otrăvitori, soţii de zei,

somnambuli, schimbători de formă, adoratori ai Ţapului Negru şi ai Copilului Palid şi ai Leului Nopţii, cu toţii se simt bineveniţi în Asshai-lângă-Umbră, unde nimic nu-i interzis. Aici, sunt liberi să-şi practice farmecele fără constrângeri sau oprelişti, îşi pot pune în practică riturile lor obscene şi se pot destrăbăla cu demonii, dacă asta vor.

Cei mai siniştri dintre vrăjitorii din Asshai sunt legătorii de umbre, ale căror măşti date cu lac le ascund faţa de ochii zeilor şi ai oamenilor. Sunt singurii care îndrăznesc să meargă în amonte, pe râul de dincolo de zidurile Asshaiului, în inima beznei.

În drumul său din Munţii Morn spre mare, Cenuşa goneşte mugind printr-o despicătură îngustă în munţi, între stâncile înalte atât de abrupte şi apropiate, încât râul este perpetuu în umbră, în afară de câteva momente din miezul zilei când soarele se află la zenit. În cavernele care se cască în stânci, demonii şi dragonii şi lucruri mult mai rele şi-au făcut sălaşul. Cu cât mai mult se îndepărtează cineva de oraş, cu atât mai hidoase şi mai diforme sunt creaturile acestea… până când ultima dintre ele se arată la porţile Stygaiului, oraşul hoiturilor, din inima Umbrei, unde chiar şi legătorii de umbre se tem să intre. Sau aşa pretind poveştile.

Este vreun adevăr în aceste istorisiri sumbre, aduse de la capătul lumii de baladişti şi marinari şi învăţăcei în ale vrăjitoriei? Cine-ar putea spune? Lomas Longstrider n-a văzut niciodată Asshai-lângă-Umbră. Nici chiar Şarpele de Mare n-a ajuns atât de departe. Iar cei care au făcut-o nu s-au mai întors ca să ne povestească.

Până când o vor face, Asshai-lângă-Umbră şi orice pământuri sau mări s-ar afla dincolo de ele trebuie să rămână o carte închisă, atât pentru înţelepţi, cât şi pentru regi. Există întotdeauna şi mai mult de ştiut, mai mult de văzut şi mai mult de

învăţat. Lumea este mare, uluitoare şi ciudată, şi există mai multe lucruri sub stele decât ar putea visa chiar şi arhimaesterii Citadelei.

Au renăscut dragonii?

Postfaţa

În anii de când am pus pentru prima oară peniţa pe pergament, multe s-au schimbat în Westeros şi dincolo de el. Cititorii trebuie să înţeleagă că o astfel de lucrare nu reprezintă o muncă de câteva săptămâni… nici măcar de câţiva ani. Prima dată am pregătit cadrul pentru această istorie în anii de pace de la apogeul domniei Bunului Rege Robert, intenţionând să-i dedic volumul lui Robert şi moştenitorilor săi, ca o istorie a ţinutului şi lumii pe care au moştenit-o.

Însă n-a fost să fie aşa, iar moartea nobilei Mâini Jon Arryn a declanşat o adevărată nebunie în regat - o sminteală a trădării, trufiei şi violenţei. Nebunia a lipsit regatul de Robert, şi de cinstitul său fiu, Joffrey. Numeroşi pretendenţi au încercat să urce pe Tronul de Fier, iar dinspre est vin zvonuri că dragonii au renăscut.

În asemenea vremuri tulburi, trebuie să ne rugăm cu toţii ca Bunul Rege Tommen să aibă o domnie îndelungată şi dreaptă, să ne scoată din beznă din nou la lumină.

Jon Snow şi Nălucă

Rhaegar Targaryen şi lordul Robert Baratheon luptându-se la Vadul Rubiniu în timpul Bătăliei de pe Trident.

---

[1] Aluzie la numele Reyne, care după pronunţie poate fi luat drept rain - ploaie (n. tr.)

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 757